

Giới thiệu Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá

Thể loại: Hiện đại, quân nhân, HE

Một cuộc hôn nhân quân sự, kết thúc cuối cùng sẽ như thế nào?

Cô, con gái độc nhất vô nhị của lão đại Hắc Bang, tính tình bướng bỉnh, năng lực hơn người, bề ngoài xinh đẹp, lại được mệnh danh 'cô gái Moe' *!

Anh, người nổi bật nhất trong quân khu và còn là tâm phúc của quan lớn, bên ngoài hiền lành bên trong đen tối, Trung tá danh danh đỉnh đỉnh của quân khu!

Vì thất tình, "cô gái Moe" Lâm Nhược dưới tác dụng của rượu nghe theo sự an bài của người nhà đi xem mắt.

Nghe nói đối phương là quân nhân, nhưng không biết là cấp bậc gì.

Nghe nói đối phương là một lão già háo sắc, thích trẻ vị thành niên! Lòng lang dạ sói, mặt người lòng thú!

Cái gì? Lão già kia cho cô leo cây?

Cái gì? Lão già kia bởi vì tham ô mà bị bắt vào tù? Cha mẹ cư nhiên ngầm đòi một vị trung tá?? Đây rốt cuộc là tình huống từ trên trời giáng xuống hay trong sách vở bỏ ra!

Đoạn ngắn

[Cô ác nhất]

Kha Trạch Liệt đang ngủ say sưa, Lâm Nhược đi đến cho anh một bạt tai.

Kha Trạch Liệt giật mình thức tỉnh, Lâm Nhược siêu cấp trấn định. Thương yêu xoa đầu anh: "Bảo bối, sao vậy? Thấy ác mộng à? Không sao! Ngủ tiếp đi!"

Kha Trạch Liệt sợ bóng sợ gió nhìn vợ, hít sâu một cái, tiếp tục ngủ.

[Anh vô sỉ nhất]

Mỗi đêm, con trai đều muốn cùng Lâm Nhược ngủ.

Lâm Nhược: "Sau này con lớn lên, cưới vợ cũng muốn ngủ với mẹ sao?."

Con trai: "Dạ!".

Lâm Nhược: "Vậy con dâu mẹ thì sao?".

Con trai: "Để cho cô ngủ với ba".

Kha Trạch Liệt nghe xong kích động nói: "Cục cưng từ nhỏ đã hiểu chuyện! Sau này nhất định rất hiếu thuận với anh!"

[Tình cảm mặn nồng nhất]

Mới vừa kết hôn, Lâm Nhược cùng Kha Trạch Liệt đều thống nhất quy định. Cuộc sống vợ chồng đổi tên thành đi học.

Lâm Nhược suy nghĩ, gọi tin nhắn cho ông xã mình: "Tối nay có tiết"

Kha Trạch Liệt trả lời: "Tối nay có hoạt động, em tự học!"

Lâm Nhược tức giận.

Vào ngày nào đó, Kha Trạch Liệt suy nghĩ, gọi tin nhắn cho bà xã mình: "Tối nay có tiết".

Lâm Nhược giận dững đùng trả lời: "Không cần! Đã mời gia sư khác!"

[Anh thâm tình nhất]

Buổi sáng ngủ dậy Lâm Nhược mở cửa, nhìn thấy con cún Kha Trạch Liệt nằm ở bên ngoài.

Trên cổ treo một tấm bảng ghi: Chủ nhân đi công tác, có thể thu lưu nó mấy ngày không?

Mấy ngày sau con cún kia lại đáng thương xuất hiện trước mặt cô, lý do giống như trên.

Lại một ngày nọ, cô nghe tiếng gõ cửa, mở cửa.

Lại nhìn thấy Kha Trạch Liệt nháy đôi mắt hoa đào nói: Con cún đi công tác, có thể chứa chấp anh không?

Có phải hay không anh muốn vuốt ve an ủi?

(*) *Moe: bắt nguồn từ Nhật Bản, Moe có rất nhiều nghĩa, trong truyện này nó mang nghĩa đáng yêu, dễ thương, cute...*

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trong lòng người nên thay đổi

Trên phố, dòng người nhộn nháo, cây cột đèn ngũ sắc ở khu chợ đầu đường gần cách với trung tâm thành phố, chia làm hai loại người rõ rệt. Một nhóm người quần áo cao quý sang trọng đi đến đâu cũng muốn giương nanh múa vuốt, chỉ sợ người khác không biết họ là người có tiền; còn một loại ăn mặc hờ hang ở trong đám người mất đưa mày lại. Những ánh đèn từ trong các quán bar chiếu rọi một góc ngã tư đường, tốp ba tốp năm người ngồi chồm hóm ở trên đất, dùng ánh mắt đắm đuối quan sát cảnh nam nữ liếc mắt mua tình.

Trong một quán bar, những dáng người đẹp lác minh trên sàn nhảy điên đảo, một cô gái Moe lại hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Bên tai truyền đến âm thanh những ly rượu có lực va chạm, tiếng nhạc lớn lại pha chộn với tiếng cười đùa của nhiều người làm Lâm Nhựt có cảm giác bức bối. Một ly lại tiếp một ly đem Brandy nuốt xuống, cuống họng nóng rát lên làm cô cảm thấy bình tĩnh lại không ít. Giống như chỉ có cảm giác lúc này mới chân thực.

Trong lòng người nên thay đổi, đúng không?

Cách ăn mặc gọn gàng sạch sẽ như nữ sinh, dáng người thướt tha kiều mị, làm lộ ra gương mặt tròn trĩnh như quả táo rất đáng yêu. Lại mang trên người đồ trang sức trang nhã không cầu kì làm cô trông thuần khiết mà tinh xảo. Ánh mắt ôn nhu hiền hòa, trông mắt nhắm lại có cảm giác không nói lên lời về mị hoặc quyến rũ. Đôi mắt màu hổ phách nhấp nháy như đang nhìn trộm cái gì đó, làm cho đàn ông nhìn vào nhất thời mềm nhũn gân cốt.

Những đường cong nổi bật trên người cô làm bọn sắc lang xung quanh rục rịch muốn động, đáng tiếc là phía sau người đẹp lại có hai cái đuôi bọc người. Phía sau cô gái Moe là hai vị áo đen, Tây trang giấy da, mang theo một chiếc kính đen, khuôn mặt vô cảm nhìn bộ dáng cũng biết không phải là người hảo sắc.

Trong đám người lại có kẻ không sợ chết lắc ly rượu trên tay hướng Nhựt Lâm đi đến, còn chưa đến gần Lâm Nhựt, tính toán trong đầu lại bay đi mất khi thanh âm mềm mại yêu mị vang lên, du âm còn văng vẳng bên tai: "Anh là muốn làm quen với tôi?"

Khí thế trên người cô gái Moe này làm hấn hơi hoảng, nhưng rất nhanh hấn đã bình tĩnh lại, trên khuôn mặt ghi hai chữ lưu manh ấy nở nụ cười, nhìn người đang ngồi một mình trên quầy rượu, thân thể cô như muốn dán trên bàn: "Người đẹp, có muốn uống với anh một ly không?"

Lâm Nhựt tùy ý nâng lên bàn tay trắng nõn của cô, làn da tay ngọc ngà như muốn mời mọc, hấp dẫn ánh mắt cả đám người. Về mặt nhan nhật, Lâm Nhựt cực kỳ tự nhiên vung tay.

Hấn còn chưa kịp phản ứng, đã bị người đàn ông áo đen bên cạnh làm cú quật qua vai ngã lẳng xuống đất, nghe không làm xương của hấn phát ra tiếng 'rất rất', cũng tuyên bố bọn hấn chính thức bãi công! Không làm. Người đàn ông áo đen mặt không cảm xúc nhìn hấn, đến lúc này Lâm Nhựt mới để ý rằng nhân vật chính trong mắt hấn là cô.

"Ai ui, mắt anh trừng lớn thật, giờ tôi mới biết anh đang nhìn tôi đấy! Đôi mắt thật xấu, tôi không thích mắt ai thì không tiếc làm người đó nhắm mắt đâu!". Nụ cười như thiên thần xuất hiện trên gương mặt Lâm Nhựt, giống như là một loại mặt nạ, đeo trên làn da trắng nõn của cô. Giọng điệu khinh nhờn ấy, nếu không chính tai nghe tuyệt không ai sẽ nghĩ người nói là cô.

Hấn ta thấy danh dự của mình trước mặt cô gái này đã không còn, thể diện mất tiêu, muốn xông lên tát cô bực tai hả giận cũng không dám, nhưng vẫn cố sống chết nói: "Đàn bà thú! Đồ đàn bà ác độc! Không có đàn ông nào dám lấy loại đàn bà rần rết như cô về nhà đâu!".

Lâm Nhựt con người co rút lại, màu mắt như đậm hơn, cho người áo đen bên cạnh một ánh mắt, cũng không muốn tự mình động thủ, rồi nhìn lại kẻ dám quấy nhiễu cô, khóe miệng nâng lên nụ cười châm chọc.

Ngay sau đó, hai người áo đen tựa như hai con gió vọt đến bên người hấn ta, một người áo đen nhấc hấn lên, một người khác nhảy tới nửa bước, chân sau quật một cái, mượn được lực bấp chân hướng xương sườn hấn đập, đối diện tư thế của hai người áo đen, gã không kịp chống đỡ, lại bị người áo đen chặn chân té trên mặt đất, có thể nghe thêm một lần nữa tiếng 'rất rất', hấn ta hoàn toàn tê liệt nằm bên quầy rượu, giằng giằng vẫn không cách nào đứng lên.

Lâm Nhựt nhìn về phía hai người áo đen bủ mủi, về mặt khinh thường cùng kiêu ngạo: "À, không chết chứ?". Đưa tay chỉ người đang ngủ dưới đất, về mặt chán ghét đến cực hạn.

Người áo đen nghe thấy giọng nói của Lâm Nhựt, hướng về phía cô cúi đầu, trầm thấp mở miệng: "Không hề, tiểu thư. Thuộc hạ biết chừng mực".

Nghe được câu trả lời chắc chắn như vậy, Lâm Nhựt hài lòng phất tay một cái, ý bảo hai người áo đen dọn dẹp sạch sẽ, mình lại xoay người tiếp tục uống rượu. Trước mắt mấy trai Brandy, đến người dân bình thường nhìn vào cũng chắc lưỡi, nhiều rượu như vậy, nhân dân tệ cũng cần phải xách mấy túi to mới trả nổi đi.

Không đúng, bọn họ thật hai lúa, hiện tại không phải đang lưu hành quẹt thẻ hay sao. Còn là thứ chứa tiền không đáy vô cùng tiện lợi!

Lão già đáng chết, đồ đàn ông thú, làm sao còn chưa tới, không biết thời gian của bà đây quý báu thế nào sao! Lâm Nhựt coi Brandy như nước lọc ngửa đầu uống cạn, chớp mắt, một giọt trong ly cũng không còn.

Người pha rượu nhìn cô như thấy kim chủ, đôi mắt sáng lên. Lựa lúc nhàn hạ không có việc, kéo Lâm Nhựt kể chuyện của mình. Không bao lâu, cô liền hướng Lâm Nhựt khóc lóc kể về người bạn trai không chịu trách nhiệm, ả bạo hoa cúc của hắn, rồi quay vòng đi tìm người khác. Vừa nói vừa thút thút khóc làm Lâm Nhựt nhăn nhó thật lâu, mới nhìn được con buồn nôn ở trong họng đang có xu hướng trào ra. (_ _ !!!)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người trong quán bar ngày càng tăng không giảm. Mới vừa rồi, người bu quanh Lâm Nhựt đều là đàn ông, nhưng lúc này, ngay cả những người phụ nữ cũng lượn lờ quanh Lâm Nhựt, ánh mắt mập mờ nhìn cô từ trên xuống dưới, làm cho cô cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

Theo thời gian trôi qua, khuôn mặt xinh đẹp của cô một tia nhăn nhó dần biến mất, đuôi lông mày hiện rõ sự không kiên nhẫn. Lại ngửa đầu, đem toàn bộ Brandy uống hết, trong lòng hung hăng nguyên rủa: Đặc biệt sao, chỉ là một lão già thích trẻ vị thành niên, mặt người lòng thú, loại hảo sắc này mà muốn cô đi xem mắt, chờ sống lâu! Cầu trời, sinh con không có lỗi đi!.

Lâm Nhựt trên mặt xuất hiện tia ngoan độc tất cả đều hiện rõ trong con ngươi Kha Trạch Liệt, thú vị, thật là một cô bé khả ái. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó thấy, cho dù vậy, đám hoa si xung quanh cũng đã hạnh phúc đến muốn ngất, không nhìn được cùng người bên cạnh nói.

"Ồi chào, cô thấy không, anh ấy nhìn tôi cười đấy. Nhìn tôi cười đấy!"

"Chó má, mắt cô sinh trường nơi thái rằm à, anh ấy rõ ràng nhìn tôi cười!"

Hai cô gái ở đó PK, không biết rằng sự thật làm Kha Trạch Liệt chính là bộ dạng bức bối nhưng vẫn kiên nhẫn của Lâm Nhựt lại đem Brandy như nước mà uống. Đôi mắt thâm thúy trầm lại, lông mi cong dài đen nhánh của anh khẽ chớp, làm cho người khác đoán không ra anh đang suy nghĩ cái gì.

Từ lúc bước vào quán, đập vào mắt Kha Trạch Liệt chính là cô gái có khí chất hoàn toàn không tương xứng với quầy rượu. Nói vậy cô chính là đối tượng anh xem mắt đi. Kha Trạch Liệt đôi mắt nhẹ híp lại, đối với giác quan nhạy bén của anh, anh chắc chắn. Chính là cô!

Nhìn về phía Lâm Nhựt đang uống tiếp một ly rượu, bất đắc dĩ anh lắc đầu, thẳng hướng cô đi tới. Thân hình mang theo kinh phong khiến cho Kha Trạch Liệt tăng thêm mấy phần anh tuấn hiên ngang.

Đang lúc Kha Trạch Liệt đi tới, đa số mọi người trong quán đều dời tầm mắt về phía anh. Một là anh không khác gì ông trời ở nơi này, hai là lại có thêm một người đàn ông nữa chê mình sống lâu, mọi người tâm tình có chút hạ hê nhìn anh, không biết trai đẹp như vậy nặn thành bột sẽ thành dạng gì.

Những bông hoa si kia khi thấy Kha Trạch Liệt hành động như vậy rất muốn xông lên, mặc dù vậy, cô gái Moe kia cũng không phải loại dễ chọc, nhưng là thân tượng той nay của các cô muốn đi chịu chết, trong lòng rất chi không thoải mái.

Trên mặt tràn đầy thương tiếc nhìn Kha Trạch Liệt, hi vọng anh giữa đường thay đổi chủ ý, nhưng từng bước sắp đến gần cô gái Moe, anh càng tăng tốc độ đi tới, một chút cũng không sợ hãi. Có vài người hưng phấn đến huyết sáo, người đàn ông này vừa đến đây liền đoạt lấy danh tiếng của họ, hiện tại có hai người áo đen có thể giúp bọn họ dạy dỗ Kha Trạch Liệt, bọn họ tất nhiên là cao hứng đến nỗi muốn nhảy thoát y!

"Đừng đến đây, phiền phức". Giọng Lâm Nhựt có chút khàn, tựa hồ đã uống nhiều rượu, bụng của cô vẫn chống đỡ tốt. Vội lục rũ xuống mái tóc, một đầu đẹp để đã che gần hết ngũ quan của cô, chỉ có những ngón trắng nõn vẫn đặt trên quầy rượu.

Nhưng Kha Trạch Liệt tựa như không nghe thấy, vẫn như cũ đến gần. Khí thế cường đại bên trong anh đang dần phát tán ra ngoài, cường thế làm cho Lâm Nhựt có chút bất ngờ.

Lâm Nhựt thấy Kha Trạch Liệt không biết thân biết phận, trong con ngươi xuất hiện tia rét lạnh, như là một tiểu vũ trụ sắp nổ tung, cả người như ngọn lửa bốc cháy hùng hục.

"Tôi nói anh, anh bị điếc à? Không nghe thấy sao!" Lâm Nhựt giận dữ hét, cô ghét nhất đàn ông không có đầu óc, nếu là đàn ông, thì phải có tác phong của quân tử, chứ không phải loại nhìn thấy người đẹp liền để tình trùng lên não, nhìn thấy ai cũng muốn đặt dưới thân!

"Không có nghe thấy!" Kha Trạch Liệt hồ hởi đáp lại cô, khuôn mặt vẫn như cũ không biết cái gì gọi là xấu hổ, làm cho Lâm Nhựt kích động muốn giết hắn.

Lâm Nhựt cũng không muốn nói thêm gì, cầm trong tay ly rượu Brandy hùng hăng hướng Kha Trạch Liệt hất. Ánh mắt lạnh đậm không để ai vào mắt, trống rỗng dọa người.

Người bình thường, không xứng lọt vào mắt cô!

Tất cả mọi người vì Kha Trạch Liệt một thân tây trang Amanda đắt tiền mà thấy đáng tiếc, cũng không nghĩ xuất hiện biến chuyển, Kha Trạch Liệt bèn nhảy tránh sang bên, đem tất cả rượu Brandy né hết.

Nghe âm thanh Brandy đổ xuống đất, khiến Lâm Nhựt ngoảnh đầu lại nhìn, trong đôi mắt màu hổ phách tràn ngập vẻ không thể tin, ngay sau đó bắt đầu quan sát người đàn ông vừa xuất hiện này.

Da người màu lúa mạch, điểm này làm Lâm Nhựt tương đối hài lòng, nếu cùng người này đi bên nhau thì mọi người đều sẽ cảm thấy cô thật Moe thuần trắng khả ái, mặc dù cô vốn được mệnh danh là cô gái Moe không nhiễm khói lửa cuộc đời. Một đôi mắt sắc bén toát vẻ lười biếng cùng khinh thường, đôi mắt híp lại như muốn che dấu đi tia nguy hiểm. Làm cho người ta cả người không thoải mái, nội tâm sinh ra khiếp đảm.

Một người đàn ông như vậy, ngay cả người tự xưng là đã gặp qua trai đẹp nhiều hơn cơm bữa như Lâm Nhựt cũng phải sửng sốt. Đẹp trai như vậy, thật là một báu vật khó thấy. Lâm Nhựt kiềm hãm không được nuốt nước miếng một cái, đôi mắt nhìn Kha Trạch Liệt tràn đầy hứng thú. Đôi mắt hổ phách ẩn tình nhìn Kha Trạch Liệt, như có vạn lời muốn nói với anh.

"Ừm, anh tên là gì?" Cuối cùng cô lên tiếng, trong giọng nói không thiếu phần ương ngạnh, nhưng cực kì tự nhiên, một chút cũng không có vẻ lúng túng, cho đến bây giờ chưa có cô gái nào dám nói chuyện với Kha Trạch Liệt như vậy, cô gái này! Cần ăn đòn!

Moe: đáng yêu, dễ thương, cute.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tình huống bất ngờ

"Này, anh tên gì?" Giọng điệu phách lối cùng ngang ngược của cô vang lên, cực kì tự nhiên, một chút cũng không có vẻ lúng túng, cho tới bây giờ chưa có cô gái nào dám nói chuyện như vậy với Kha Trạch Liệt, cô gái này! Cần ăn đòn!

Lâm Nhựt hài lòng nhìn người đàn ông trước mặt, khoe miệng nở ra nụ cười gian ác, thần thái lộ ra một cổ tà khí. Mặt mày khề cong, nụ cười nhất thời xinh đẹp như đóa hoa bách hợp thuần khiết, một mùi hương thoang thoảng xuất hiện quanh cô.

Dáng người Châu Âu cao lớn đầy phong độ, gương mặt góc cạnh cùng hai đường mày kiếm như là cố ý vẽ rồng điểm mắt lên khuôn mặt anh, sống mũi cao thẳng vừa đứng, hé ra đôi môi khề mím, có vẻ như rất bất mãn. Quan trọng là khí chất toàn thân anh tựa như Tu La đến từ Địa ngục, đem mọi người trong nháy mắt giết chết, duy trì còn dư một người, người kia chính là người anh muốn bảo vệ.

Kha Trạch Liệt tăng nhanh tốc độ, một đạo bóng đen tiến tới, nhanh chóng xuất hiện bên người Lâm Nhựt, đem Lâm Nhựt đang lắc lắc lư lư ôm vào lòng, mập mờ hướng đến tai cô, giọng nói trầm thấp vang lên lại thổi luồng nhiệt khí vào gò má cô, da mặt dày nổi danh như Lâm Nhựt lúc này cũng đỏ lên lan đến cổ, "Kha Trạch Liệt, cô nhớ cho tôi!".

Trông mặt khề nâng, mặc dù người đàn ông này có thể đầu độc lòng người, nhưng Lâm Nhựt há có thể bị quyến rũ, cô nhìn anh như thợ săn thấy con mồi, nhú lại đôi mày nguy hiểm nói: "Còn chưa có người nào dám ra lệnh cho chị đâu nhé!"

Nghe vậy, Kha Trạch Liệt không khỏi cười một tiếng, giễu cợt nói: "Vậy thì, tôi là người đầu tiên!".

"Anh!" Lâm Nhựt nhất thời khí huyết dâng trào, người đàn ông này muốn đấu xem ai vô lại hơn sao? Khuôn mặt cô kìm nén đến đỏ bừng. Vừa muốn lên tiếng, lại nhất thời phát hiện Kha Trạch Liệt đang ôm lấy eo của cô, cả người cô như có con rắn bò lên người cực kì không thoải mái. Quay đầu xem thuộc hạ, phát hiện hai tên thuộc hạ đều té xuống đất không tin nổi, sắc mặt trắng bệch so Trình Từ còn muốn hơn.

Sắc mặt Lâm Nhựt trở nên khó coi, bắt đầu nghiêm túc quan sát người đàn ông trước mặt này. Tựa hồ cũng bình thường thôi, một đôi mắt, một cái mũi, một cái miệng, một đôi tai, so với người bình thường cũng không thêm hay thiếu chỗ nào. Thế nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi có thể đem hai thuộc hạ của cô hạ đo ván!

Hai người thuộc hạ này đều do chính cha cô huấn luyện nghiêm khắc mà thành. Lừa đảo mà! Chắc chắn lúc đó cha cô lười biếng không ít đâu! Hừ, chờ cô về nhà rồi sẽ biết, việc cấp bách bây giờ là đối phó với người đàn ông nguy hiểm trước mắt.

Lâm Nhựt kịch liệt vùng vẫy, muốn tránh khỏi cái ôm của Kha Trạch Liệt, không ngờ khí lực của anh lớn không thể tưởng tượng, cô liều mạng giãy giụa nhưng đều vô hiệu. Trùng hai mắt nhìn anh, giọng điệu lo lắng nói: "Anh buông tôi ra! Tôi hẹn với bạn trai tôi ở đây, để cho anh ấy nhìn thấy không tốt!".

Nhìn chăm chăm cô gái đang phản kháng trong ngực, khoe miệng hiện ra nụ cười như ẩn như hiện, chậm rãi nhìn chiếc đồng hồ Omega, mày kiếm anh tuần nhẹ cau, giọng điệu hoài nghi vang lên: "Cô chắc chứ? Bình thường sẽ có người 11 giờ đêm hẹn hò ở quán bar sao?". Mấy từ cuối anh nói đặc biệt nhấn mạnh, Lâm Nhựt đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Chẳng lẽ phải thừa nhận trước hân là cô bị cho leo cây? Thừa lúc Kha Trạch Liệt không đề ý, nhanh chóng dùng khủy tay thực vào ngực anh, mặt tràn đầy bất mãn nói: "Liên quan gì anh, tôi thích thế đấy!" Một loạt các động tác có thứ tự thành công làm cô thoát ra đôi tay trói buộc của Kha Trạch Liệt.

Trong quán bar mờ tối, chỉ có đèn LED chiếu xuống, khuôn mặt Lâm Nhựt xinh đẹp như mộng lung, trong mắt Kha Trạch Liệt cô như thiên sứ hạ phàm. Trừ cái miệng độc địa, ngực lớn cùng không có đầu óc ra, thì cô quả thật đủ hấp dẫn người. Khí thế trên người cô cùng dáng người hình chữ S, không biết sẽ làm cho bao người đàn ông muốn khom lưng trước cô.

"Người đó là Trần Trung sao?". Đôi mắt thâm thúy của Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhựt đã cách anh 1 mét, lạnh lùng mở miệng, tiếng nói rất nhỏ như thể anh đang lầm bầm.

Nghe đến cái tên này, Lâm Nhựt chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt như không dám tin nhìn người đàn ông anh tuần cao lên đối diện, chẳng lẽ hân là. . . . Không thể nào, một người chơi mất như vậy, sao có thể là lão già không đáng tin ấy được. Mẹ kiếp! Rõ ràng là một người đàn ông tuần lã, trẻ tuổi trắng kiện, có thể một đêm chiến đấu mười tám lần! Thế nào lại giống như lão già mặc người lòng thú!

Lâm Nhựt hí mắt lại, sau đó lại như tòa sáng như sao trong đêm, "À, thì ra là thế, tôi biết rồi!" Nâng ngón tay lên chỉ thẳng mặt Kha Trạch Liệt, vẻ mặt như đã hiểu rõ mọi chuyện: "Anh là con trai Trần Trung chứ gì, lão cha không được lại muốn con trai thế thân đây mà!"

Kha Trạch Liệt thề, anh thật sự rất muốn đem cái miệng nhỏ kia khâu lại, có thể suy tưởng đến mức này, cô đúng là náo loạn! Nghĩ đến Trần Trung, trên khuôn mặt không khỏi hiện rõ sự chán ghét, lão già đó, có thể nào là cha anh! Hừ.

"Hân tham ô bị bắt. . . ." Không đợi Kha Trạch Liệt nói xong Lâm Nhựt đã đem tất cả rượu Brandy chưa kịp nuốt phun ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người duyên dáng ấy ngẩn ngơ giấy lát, tay cầm ly rượu vẫn duy trì tư thế lơ cao, một tay thì lúng túng không biết đặt đâu.

Một giây kế tiếp cô vồ tay đứng lên miệng còn khen hay, cũng không đề ý hình tượng nhảy dựng lên, quá tuyệt! Vậy là cô không phải cùng lão già ti tiện ấy hẹn hò, cũng không cần mình say rượu làm ra hành động dã man gì rồi chịu trách nhiệm.

Kha Trạch Liệt nhìn khuôn mặt đang kích động như trúng năm trăm vạn đặc ý của Lâm Nhựt, hoặc nếu có trúng cũng không ai cao hứng như cô: "Cho nên. . ." Kha Trạch Liệt chậm rãi nói tiếp, trong con ngươi thoáng qua nét cười, "Bác trai liên gọi tôi tới, cùng em hẹn hò".

Lâm Nhựt mở to đôi mắt nháy mấy cái, hiển nhiên cô không biết Kha Trạch Liệt đang nói cái quái gì, trong đầu một mảnh trống rỗng, ngu ngơ mở miệng: "Anh nói cái gì? Anh nói lại một lần nữa xem". Cô như thế nào nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng của mình ấy nhỉ? Không, ảo giác thôi, chắc chắn chỉ là ảo giác!

Ho nhẹ một tiếng, Kha Trạch Liệt lấy tay vuốt vuốt lại tây trang trên người, mặt nghiêm nghị nhìn Lâm Nhựt, đưa ra bàn tay thon dài của mình vừa nói: "Tôi là Kha Trạch Liệt, là đối tượng hẹn hò mới của cô".

Đối tượng hẹn hò mới? Cô không phải đã tránh được một kiếp rồi sao? Quá nhiên, người cha âm hiểm của cô cho đến bây giờ đều không muốn bị thua thiệt. Vô lại! Khuôn mặt Lâm Nhựt nhăn nhó lại, như đang thăm toan tính gì đó, Kha Trạch Liệt nhìn vẻ mặt biến ảo của cô gái trước mặt chỉ có một suy nghĩ. Cô gái này, thật khác người!

Còn đối hân trên gao? Ai từng đụng qua hân đều sống không yên! Kha Trạch Liệt cho đến bây giờ đều chưa gặp qua tình huống như thế, địa điểm xem mặt là quán bar, cứ tưởng sẽ cho anh leo cây, nghĩ rằng cuối cùng sắp thoát không ngờ lại gặp 'cô gái Moe' này, thậm chí có loại chồng đỡ không được? Ảo giác, chỉ là ảo giác, mọi thứ đều là mây trời!

"Tôi không. . . ." Lâm Nhựt đột nhiên phát tay lên không, cánh tay nện nà từ trên không tạo thành một đường cong lớn, cuối cùng lại chậm chạp duyên dáng từ từ hạ xuống, Kha Trạch Liệt nhanh tay lẹ mắt vịn lấy tay cô, một làn hương thơm từ thân thể Lâm Nhựt lan ra quyến rũ. Làm cho người ta muốn phạm tội!

Lâm Nhựt hai mắt nhắm chặt khiến cho Kha Trạch Liệt đột nhiên tim nhảy nhanh mấy nhịp, ngay sau đó nhìn hai tên áo đen trừng mắt, nghiêng răng nói: "Tôi là thiếu gia tương lai của các người!"

Lời này của anh khiến cho họ không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không dám nói gì. Trong nội tâm không ngừng dấy lên sự kính nể đối với Kha Trạch Liệt, thân thủ tốt như vậy rất mừng để bọn họ lãnh hội qua. Mặc dù bị đánh thê thảm, nhưng cả hai một chút cũng không tức giận. Cả hai đều tháo kính đen ra nhìn chăm chú Kha Trạch Liệt với ánh mắt sùng bái, chỉ có nhân tài như vậy mới xứng đôi với tiểu thư đáng yêu của bọn họ!

Kha Trạch ôm chặt lấy Lâm Nhựt vào lòng, trong khi cô đã mất ý thức mà tiến tới bên tai cô nói nhỏ giọng nói: "Nhựt Nhựt, chúng ta về nhà".

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Phụ nữ của ông đây là VIP đấy!

Kha Trạch Liệt ôm lấy Lâm Nhựt, trong khi Lâm Nhựt đã bất tỉnh mà nói nhỏ vào tai cô: "Nhựt Nhựt, chúng ta về nhà."

Hai người vệ sĩ nhìn nhau, hoàn toàn không thấy thần sắc của nhau sau đôi kính đen. Cả hai đều quay đi, loi chiếc di động ra nhấc cho lão đại một cái tin. Chỉ chốc lát, dòng chữ 'gửi đi thành công' xuất hiện trên màn ảnh di động.

Xoay người lại nhìn, lại không thấy bóng dáng tiểu thư đâu. Thân thể cao lớn bây giờ phát huy, ở trong dòng người hỗn tạp của quán rượu tìm kiếm, liền nhìn thấy bóng dáng Kha Trạch Liệt sắp biến mất sau cánh cửa, liền đuổi theo.

Kha Trạch Liệt bế công chúa Lâm Nhựt trong lòng đang ngủ say vì rượu, khoe miệng thoáng hiện nụ cười nhạt nhẽo, một cỗ tà khí từ trong người của hắn tản mát ra ngoài, làm cho Lâm Nhựt đang ngủ trong lòng hắn bất an giật khẽ thân mình. Muốn cử động thân thể, tựa như phát hiện không dễ dàng, vậy giống như bạch tuộc ôm chặt lấy cái cốc là Kha Trạch Liệt một mực không buông, cực kì giống áp trại phụ nhân.

Cảm nhận được nhiệt độ trên người Lâm Nhựt, khuôn mặt Kha Trạch Liệt đen như đất nồi. Cô gái ngu xuẩn này, mang cô về nhà như vậy mặt mũi tôi mất hết! Đột nhiên, ngực như có hai khối thịt mềm mềm đụng vào, Kha Trạch Liệt chấn động, như thể có một làn gió xuân thổi nhẹ lên người anh vuốt ve. Cự long hắn tự hồ như muốn thức tỉnh!"

Quả nhiên phụ nữ ngực lớn luôn nào teo, đáng đi của anh hơi mất tự nhiên, cố gắng không nhìn tới cô gái Moe đang ôm trong ngực này, nhưng ánh mắt anh vẫn thi thoảng nhìn lướt qua cô. Chỉ thấy Lâm Nhựt hơi bủn rủn. Hai cánh môi như hai cánh hoa chớm nở đọng cả giọt sương, mềm mại mất hồn. Cũng không biết cô ta mơ mộng xuân hay sao mà cứ chu chu cái mỏ muốn anh hôn cô à? Hừ.

Kha Trạch Liệt chăm chú nhìn khuôn mặt Lâm Nhựt, chỉ cần cô mở miệng, tôi liền đáp ứng cô!

Lâm Nhựt đang say rượu ngủ bất tỉnh không biết suy nghĩ của Kha Trạch Liệt, mơ màng cảm thấy cái giường hôm nay sao cứng quá, cô càng chu mỏ, hôm nào kêu cha đổi chiếc giường khác mới dễ ngủ!

Một chiếc xe quân dụng Hummer xuất hiện trước mặt anh, Kha Trạch Liệt không nghĩ ngợi tiếp mở cửa xe ngồi vào, vừa định đóng cửa xe, một người vệ sĩ lập tức ngăn hành động anh lại.

Kha Trạch Liệt ngẩng đầu nhìn hắn ta, mày kiếm khẽ nhíu, ánh mắt sắc bén muốn chất vấn tên vệ sĩ, muốn chết sao?

"Đề tiểu thư xuống!", giọng điệu vệ sĩ không mang thay đổi, cũng không có một tia sợ hãi, trong lòng Kha Trạch Liệt đối với bọn họ tăng lên một phần hảo cảm.

Làm như không có gì quan trọng Kha Trạch Liệt đưa chiếc di động cho bọn họ, tên vệ sĩ sững sờ, thấy di động vang lên một giọng nói uy nghiêm, có chút nghi ngờ đưa hai tay nhận di động rồi áp lên tai. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm lạnh lùng của lão đại.

"Đề cho nó mang tiểu thư đi!", giọng nói khí phách vang lên bên tai người áo đen, trái tim hắn như lệch nhịp, lão đại điên rồi sao, đừng giống như mấy lần trước tiểu thư có xảy ra chuyện gì, lại đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu bọn hắn, còn không cho người ta một đường sống. . . .

Đem cửa xe đóng lại, rồi đưa mắt dõi theo chiếc xe Hummer biến mất trước mặt, thân thể cao ngất có chút bất động. Cho đến khi người phía sau dùng lực cầm hắn đang xuất thần đánh đến thực tại, quay đầu lại nhìn Cố Nhị với khuôn mặt mãi mãi xấu xí kia. Rất không muốn nhưng vẫn mở miệng: "Làm gì?"

Dùng ánh mắt nhìn thấy người bệnh thần kinh liếc hắn, dù cách một lớp kính đen, Cố Đại vẫn nhìn thấy tia ghét bỏ: "Làm gì? ? Tan việc về nhà!"

"Trở về em gái mày! Tao muốn đi theo sau tiểu thư, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao!" Cố Đại không chút nghĩ ngợi nói, giọng điệu chân thật đáng tin làm Cố Nhị hơi ngỡ ngàng.

"Mẹ kiếp, chuyện liên quan đến tiểu thư mày đều đặc biệt nhiệt tình, mày không phải là. . . ."

"Tao ngoài lo lắng an toàn của tiểu thư còn chuyện gì?". Khi lời nói rơi vào tai Cố Nhị, bóng ảnh Cố Đại đã sớm biến mất, lưu lại câu nói làm Cố Nhị hết sức đả kích.

Cố Nhị gãi gãi đầu như biết lỗi: "Cúng đúng nha".

Cố Đại ngồi vào xe Audi, tra di động địa điểm tiểu thư, nhanh chóng tìm thấy tiểu thư, không chút do dự đạp chân ga đuổi theo, xe Audi như mũi tên rời khỏi cung xông ra ngoài, trên đường chỉ cảm thấy gió mãnh liệt quét vào mặt.

Bên trong xe tràn ngập mùi thơm nước quýt rửa, tựa hồ như quân nhân rất mê thích mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa đẳng cấp trộn lẫn, một hương thành thực nhưng không thiếu sức quyến rũ của đàn ông làm hơi thở Lâm Nhựt như phiêu đảng. Đây là mùi gì ấy nhỉ? Minh đến Thiên đường rồi à? (thiên đường đàn ông)

"Lão đại, này. . . .". Hoàng Thần bên trong xe Hummer tranh thủ trên đường không ai, lén lén quay lại nhìn lão đại nhà mình, ánh mắt hiện rõ vẻ nghi ngờ, cô gái này đâu ra, lúc này còn chưa thấy đâu. Trên trời rơi xuống một cô em họ Lâm?

Kha Trạch Liệt vẫn nhìn chăm chăm cô gái trong ngực đang bình yên ngủ, vẫn không ngừng đầu nói: "Nhìn cái gì, trên đầu tôi không có gàu! Lo việc lái xe của cậu đi!". Khéo léo chuyển đề tài, làm Hoàng Thần kinh ngạc rồi ủy khuất quay đầu lại, cô gái này chẳng lẽ cùng lão đại có JQ? Hẳn dễ dàng gì bỏ qua, một Thượng tá tốt, chính là làm tài xế cho Trung tá!

Không tự chủ lấy tay vuốt má Lâm Nhục, cảm giác mềm mại khiến anh yêu thích không buông tay. Khuôn mặt Lâm Nhục đã đỏ ửng giống như là được trang điểm lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người, Lâm Nhục, nếu người cô gặp không phải tôi, là một tên háo sắc, cô. . . phải làm sao bây giờ nhỉ?

Hoàng Thần nhìn qua gương chiếu hậu thấy lão đại ăn đậu hủ con gái nhà người ta, trong lòng liền khinh bỉ nói: Hừ, giờ ta mới biết cậu là tên háo sắc đấy, hoặc là không hạ thủ, đã ra tay là hàng cực phẩm. Choáng nha, tôi đập! Trong lòng nghĩ vậy, nhưng chỉ là trong lòng mà thôi, ánh mắt thỉnh thoảng lén lút nhìn hai người đang ngồi phía sau, trong mắt đều là tò mò.

"Cậu là con bê thú à, nhìn cái gì? Phụ nữ của tôi, muốn nhìn phải thu phí đấy!" Kha Trạch Liệt cảm nhận được tầm mắt của Hoàng Thần, tức giận nói, con người thâm thúy có một tia hung tàn.

Hoàng Thần qua gương nhìn thẳng vào mắt Kha Trạch Liệt, trong con ngươi hán bắn ra một ngọn lửa, sợ hết hồn lập tức đem đầu rút trở về chuyên tâm lái xe. Phụ nữ trước mặt cũng không biết thu liễm tính tình, cẩn thận tôi tỏ cáo đấy! Ủy khuất lắm lắm: "Thu lệ phí thì thi thu đi, ông đây có tiền!".

"Phụ nữ của ông đây là VIP đấy, người bình thường không được nhìn!".

"Hừ, tôi là bạn cậu đấy!".

"."

Kha Trạch Liệt không bao giờ quan tâm cái tên phía trước lớn lên có khuôn mặt hại đời, mỗi ngày bên người đều có mỹ nữ này, còn cùng anh giành cô gái khủng bố, không đứng, trừ anh ra, anh không tin ai có thể không chế cái người liệt nữ này!

"Lái xe, tăng tốc, về nhà!" Kha Trạch Liệt lạnh lùng ra lệnh, trong con ngươi hoàn toàn không có một tia do dự.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Lão già háo sắc không biết xấu hổ!

"Lái xe, tăng tốc, về nhà!" Kha Trạch Liệt lạnh lùng ra lệnh, trong con ngươi không có một tia do dự.

Hoàng Thần nhếch môi cười một tiếng, nụ cười lưu manh lại xuất hiện trên khuôn mặt: "OK!". Vừa nói xong, chiếc Hummer giống như mũi tên rời khỏi cung bay nhanh trên đường, những nơi xe đi qua đều kéo theo một mảnh bụi đất.

"Lão đại, phía trước có người chặn đường! Sao." Hoàng Thần đột nhiên kinh hô, giọng như gào lên lập tức nhận được ánh mắt cảnh cáo của Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt nháy mắt quét đến Hoàng Thần làm nửa câu sau nuốt hết trong họng, miễn cưỡng nén xuống để không phải chết thảm, giọng trầm thấp của Kha Trạch Liệt vang lên tràn đầy không kiên nhẫn: "Cậu không thấy ở đây có một sinh vật đang nhắm mắt lại biết thờ sao!"

"Nhưng." Hoàng Thần nhìn một chút phía trước, lại đưa mắt nhìn qua kính chiếu hậu hướng đến Kha Trạch Liệt nhờ giúp đỡ, đôi mắt bày tỏ "SOS".

Kha Trạch Liệt rốt cục không chịu nổi ánh mắt áy của Hoàng Thần, cuối cùng từ kẽ răng nghiền ra mấy chữ, nhìn rất rõ anh đang nhẫn nại đến cực hạn: "Cậu không biết bay qua à!"

Hừ, lão tử nhìn phụ nữ YY mà cũng quấy rầy, coi chừng tôi cho cậu cả đời ngậm miệng! Kha Trạch Liệt trừng mắt nhìn Hoàng Thần, cũng không thèm nhìn tai nạn xe cộ cách đó không xa ở phía trước, hai chiếc xe Lamborghini tông vào nhau, xe cảnh sát cũng dừng ở một bên, ba chiếc xe vừa đúng làm ùm tắc con đường nhỏ. Một người đầu trọc mang theo chiếc kính râm với bộ mặt vô lại hay tay đứt vào túi quần một bộ dáng không thèm để ý, trên khuôn mặt đều là sự khinh thường đối với mọi chuyện đang diễn ra.

Hoàng Thần cười khổ một tiếng, tựa hồ chỉ có thể phi qua thôi. Đồ điều cáng, biến thái!

"Lão đại, ngày mai. . . ." Nhìn cái cua quẹo phía trước, Hoàng Thần nhìn không được mở miệng. Đôi mắt ánh lên nét cười, một chút cũng không áy náy khi quấy rầy người khác tìm thú vui, nụ cười tà mị luôn ẩn hiện bên khóe miệng.

Kha Trạch Liệt lờm lờm một cái, thần nhiên nói như không quan tâm đến ý đồ của tên bạn thân này: "Hừm, chuyện của ngày mai, ngày mai hãy nói! Chuyện không quan trọng đừng làm phiền lão tử!"

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại, thân thể nhanh chóng mở cửa xe, nhếch môi cười một tiếng: "Lão đại, chúc anh vui vẻ, tiết chế một chút, người ta còn nhỏ. . . ." Vừa dứt lời, Hoàng Thần thông minh nhanh chóng nhả ra, chuẩn mất.

Lưu lại Kha Trạch Liệt với ngọn lửa giận dữ đứng đó, tiểu tử này, ngày mai phải lấy gia pháp xử!

Nhìn Lâm Nhược vẫn làm ỏ trong ngực mình, khoe miệng nhất thời hiện ra nụ cười nhàn nhạt, cái gì đây, Voldemort cũng có mùa xuân! Giảm xuống tốc độ dưới chân, chậm mà ôn đem Lâm Nhược ôm vào lòng bước vào khu nhà trọ.

Giờ một tay đem đèn bật lên, mới phát hiện động tác vừa rồi làm một vùng da thịt trắng nõn của Lâm Nhược hiện ra trước mắt, đánh vào thị giác làm đôi mắt Kha Trạch Liệt nhất thời sáng lên, câu môi mỉm cười, cái cười thú vị này làm cho Lâm Nhược đang trong mộng đẹp bất giác rung mình một cái.

Kha Trạch Liệt vừa vào cửa liền đem máy điều hòa không khí bật lên, sau đó xả nước trong phòng tắm, rồi đem Lâm Nhược ôm đi vào, phải đem nhiệt độ điều chỉnh tốt, chỉ sợ đem bảo bối của anh lạnh. Về mặt nhu hòa trước giờ hiếm thấy của anh có thể làm cho anh em trong quân khu phải trào lệ, không nghĩ đến một người có danh hiệu 'Diêm La Vương' như Kha Trạch Liệt cũng có một bộ mặt dịu dàng như vậy.

Vậy hãy cùng xem Ultraman cùng tiểu Moe sẽ cuộc sống hạnh phúc đến kì quái !

Cảm nhận được làn nước ấm nóng, Lâm Nhược trong mộng nhỏ tiếng thì thầm: "Ai ~ nóng quá". Gương mặt phấn hồng của cô gái xuất thân từ một gia đình gia giáo, khéo léo khiến cho Kha Trạch Liệt nhìn không được muốn nếm thử. Từ trên môi Lâm Nhược án xuống một nụ hôn triền miên mất hồn, như muốn đánh dấu lãnh thổ của mình trên người cô, hút hết tinh hoa của cô, khoe miệng âm thầm nở nụ cười.

Đem toàn bộ y phục của Lâm Nhược từng cái cởi ra, vốn nghĩ đáng người cô không tệ nhưng khi hiện ra trước mặt, Kha Trạch Liệt đôi mắt nhất thời sáng lên. Anh cũng xem là một người đàn ông từng trải, nhưng đối mặt với Lâm Nhược cũng không ngăn cản được cảm giác nóng ấm trong mũi tràn ra, không còn cách nào đành ngược mặt lên trời để máu mũi không chảy ra, vừa cầm lên bông tắm giúp Lâm Nhược lau chùi thân thể.

Ngón tay thỉnh thoảng xẹt qua làn da trơn mềm của cô, cảm xúc kia làm anh lưu luyến không rời, hận không được muốn sờ mãi làn da này.

Ho nhẹ một tiếng, cố gắng làm cho đầu óc thanh tỉnh một chút, không nên nóng lòng ăn hết đậu hủ người ta từ từ ăn không muộn. Trong lòng tự an ủi chính mình, ánh mắt lại không nhìn được khát vọng nhìn chăm Lâm Nhược, một bộ dáng như thợ săn thấy con mồi. Cô gái này có thể khiến lý trí của anh mất bình tĩnh như vậy, Kha Trạch Liệt đưa tay hướng mũi Lâm Nhược đánh một cái như trừng phạt.

Nhanh chóng tắm cho Lâm Nhược xong, anh lại vọt vào phòng tắm, sau đó liền đem Lâm Nhược áp đảo lên giường chuẩn bị ăn sạch.

Môi hôn xuống, tựa như cuồng phong bão tố, dục hóa của anh không thể chờ đợi được nữa, anh cũng không nói rõ cảm xúc lúc này. Người luôn giỏi tự chủ như anh, chưa bao giờ như lúc này không thể kiềm chế, tình cảm cùng dục vọng nháy mắt đạt đến cực hạn.

Tính dục không chế suy nghĩ của anh.

Không có màn dạo đầu, Kha Trạch Liệt như lang như hổ đói khát, dùng phương thức nguyên thủy nhất xé rách quần áo Lâm Nhược. Chỉ hơn 10 giây, hai người đã trần truồng dán chặt vào nhau, không một kẽ hở.

Vì say rượu Lâm Nhược cảm thấy mọi thứ đều mong lung, cũng cảm thấy có vật gì đó rất nặng đè cô lên giường, chẳng lẽ, bị ma đè? Một suy nghĩ chợt lóe qua đầu cô, đôi mắt màu hồ phách đột nhiên mở ra, ánh mắt trong suốt thanh thuần làm Kha Trạch Liệt trái tim rung động.

Đây là người nào? Lâm Nhược đầu óc nhanh chóng vận hành, tựa hồ giống với đối tượng xem mắt của cô, sao hán ta lại ở đây? Lâm Nhược không chút do dự hướng hạ thân Kha Trạch Liệt một cước đá, lực đạo không chút nào yếu đuối.

Lúc này còn muốn phát tiết thú tính Kha Trạch Liệt không hề dự đoán cái người liệt nữ này sẽ có hành vi bạo lực, cũng may từ nhỏ ở trong quân khu lăn lết bỏ lết, một cái xoay người, thân thể thuận tiện xoay một vòng trên không, rồi hạ xuống đất.

Dĩ nhiên Lâm Nhược cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nghĩ đến Kha Trạch Liệt có ý xấu với mình, lập tức mượn lực dẫm chân nhấc lên, từng cú đá liên tục hướng đến Kha Trạch Liệt đang lăn lộn trên đất. Từng âm thanh va chạm thật dịu dàng nghe hết sức có lực, giống như thời điểm nuôi heo lớn rồi đem bán, vỗ vỗ lên người chú heo bày tỏ heo tốt bán được tiền, thanh âm vỗ vỗ rất giống lúc này, thanh thúy lưu loát, không có một miếng thịt mỡ.

"Lão già háo sắc căn bà vô liêm sỉ này, không biết xấu hổ, rõ ràng đã có tuổi rồi, còn muốn trâu già gặm cỏ non, ông nói xem, có biết xấu hổ là gì hay không? còn muốn nữa không?". Lâm Nhược vừa mắng người, chân không quên hạ cước, giống như muốn đem lời nói đánh thẳng vào người nào đó, không hề gián đoạn.

Kha Trạch Liệt lăn qua lăn lại trên đất, nhất thời cảm thấy toàn thân phát đau, cái người phụ nữ ngu ngốc này, mẹ kiếp, thằng nào sẽ lấy một cô gái không được nuôi dạy này, còn nguyên rủa con cái người ta sinh ra không có lỗ đít đây! !

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thích cô có lỗi sao? !

Kha Trạch Liệt lần qua lần lại trên đất, nhất thời cảm thấy toàn thân phát đau, cái người phụ nữ ngu ngốc này, mẹ kiếp, thằng nào sẽ lấy một cô gái không được nuôi dạy này, còn nguyên rùa con cái người ta sinh ra không có lỗi đấy! !

"Tôi thế nào, thích cô có lỗi sao!" Kha Trạch Liệt bên hông khẽ dùng lực, động thân từ mặt đất nhảy lên, thân thể mạnh mẽ nhanh nhẹn, làm Lâm Nhược nghĩ con khi này tiến hóa cũng không tệ đâu! Nghĩ cũng biết hấn ta di truyền gen trội từ tổ tiên!

Hừ, đồ lưu manh, Lâm Nhược không nhìn được liếc hấn một cái: "Ông anh, nên vì hành vi lưu manh của mình mà sáng tạo chút đi, cổ nhân còn không dùng đến, lão nhân gia ngài cũng nên vứt bỏ đi, chớ có làm outman!" Lâm Nhược liếc nhìn Kha Trạch Liệt, từng chữ nói ra, đôi mắt xinh đẹp thờ ơ lại có chút khinh thường làm Kha Trạch Liệt nhất thời muốn nổi trận lôi đình.

Thấy cô thân thể cơ hồ đều lộ hết trước mặt hấn, tiểu mạch máu trên mặt đập mạnh không khỏi đỏ lên, vốn khuôn mặt có màu than ngăm, trong nháy mắt đỏ lên so hóa trang còn muốn hơn.

Lâm Nhược cảm nhận ánh mắt nóng rực của hấn, cả người nhất thời mất tự nhiên, theo tầm mắt của hấn nhìn xuống, nhất thời hóa đá, tại sao cả người cô không một mảnh vải?

"A.!"

Từ trong họng Lâm Nhược phát ra tiếng hét xuyên thấu tận trời, tiếng hét làm không ít người đang chìm trong mộng đẹp giật mình thức dậy, nhà trọ không ít người bật đèn, rời giường xem một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tia nắng ban mai xuyên thấu qua rèm cửa sổ rơi vào bên trong một phòng trọ, khăn trải giường màu trắng được mặt trời chiếu vào như phát ra ánh vàng rực rỡ, từng tia sáng ấm áp trong căn phòng dần lan rộng. Một chút để ý xung quanh, Lâm Nhược cùng Kha Trạch Liệt cũng lười, cả hai đều đang chìm trong khói thuốc của chiến tranh.

Lâm Nhược mặc trên người chiếc áo sơ mi của Kha Trạch Liệt đứng vào một góc trong phòng, tròn mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, trong con ngươi cơ hồ muốn phun lửa. Lúc này Lâm Nhược chỉ hận không gọi rồng phun lửa tới giúp cô cùng Kha Trạch Liệt phân cao thấp.

Đối với đêm hôm qua, làm thế nào bản thân lại rơi vào tay Kha Trạch Liệt một chút ấn tượng cô cũng không có, áo nào gãi gãi da đầu, một chút cũng không muốn đứng đây. Đầu cô chỉ thấy đau nhức vì say rượu, cả người không còn chút cảm giác, thật muốn ngất. Lâm Nhược kiên trì cho rằng thế giới đang chuyển động, mà không phải cô đang chuyển động!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đối diện, cả người thẹn thùng đến mặt đỏ bừng, vẫn còn cổ tức giận trừng mình, lại thấy mình nghiêm nghị ăn híp mèo con, Kha Trạch Liệt cảm thấy lúng túng, không thể làm gì khác là chuẩn bị tránh cô tập kích, nhanh chóng mặc vào quần cộc.

Lại nói lúc đó Lâm Nhược rất nghi hoặc nhìn Kha Trạch Liệt, không biết hấn đang định làm gì, đem tầm mắt dời xuống, liền phát hiện thấy hấn không mặc quần, nhất thời cô nghe thấy một đàn quạ đen kêu quanh đầu, không chút khách khí nhào tới, một cước đạp vào cái mông đang vênh lên kia của Kha Trạch Liệt. (_ _ !!!)

Vốn là đang định xô chân còn lại vô chiếc quần cộc, Kha Trạch Liệt liền như vậy bị một cỗ lực mạnh đẩy, lập tức cả thân người hướng về trước, một câu 'tuyệt vời' phát ra từ miệng mèo con làm Kha Trạch Liệt dần ra, cả khuôn mặt lập tức trở nên vận vẹo, mày kiếm nhíu lại, như nhìn thấy chó ăn phân giống nhau. Cũng may Kha Trạch Liệt lực mạnh, làm giảm tốc độ ngã xuống, nếu không anh chắc chắn đầu mình sẽ làm bạn với đất ngay. . .

Cái người ngu ngốc này! Kha Trạch Liệt gặm đen mặt, cầm chiếc quần trong tay mà chưa kịp mặc xong 'Bá' một cái, quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Nhược, lại thấy cô được như ý cười to, Kha Trạch Liệt liền ngăn ra nhìn cô, chiếc áo sơ mi không chỉnh tề, nhất thời như nhìn thấy Thiên Nữ Tán Hoa hạ xuống trần, thậm chí khiến Kha Trạch Liệt mất một phần hồn, bất động đứng đó.

Nếu như không phải là đã biết cô gái này bản lĩnh, hấn nhất định không biết phụ nữ ghê tởm thế nào, nếu như không phải là quen biết cô gái này, hấn nhất định sẽ không biết hạnh phúc đến tột cùng là thế nào!.

* * *

"Mẹ kiếp!" Kha Trạch Liệt một quyền đâm vào cây cột điện bên cạnh, cô nhân lúc hấn lơ đãng mà mặc lại chiếc áo sơ mi của hấn, hấn định thần lại thì cô đã bỏ chạy xuống lầu nhảy vào một chiếc xe, biến mất hoàn toàn. Khi hấn chạy xuống, chỉ thấy được bên chiếc cửa sổ xe Audi, một đầu nhỏ nhô ra, hướng hấn làm mặt quỷ. . . .

Một khác ấy, Kha Trạch Liệt hận không được bắt người phụ nữ này trở lại vò nát, người phụ nữ ghê tởm, dùng để tôi gặp lại cô!

"Tiểu, tiểu thư. . . ." Vị tiểu thư nào đó từ lúc lên xe đến giờ vẫn cười khúc khích, Cố Đại nhìn không được giật giật khóe miệng, nghi ngờ mở miệng. Tiểu thư có phải hay không bị người kia ngược đãi, thần kinh đã có chút vấn đề. (_ _ !!!)

Còn đang đắc chí tài nghệ chạy nhanh của mình Lâm Nhược nghe thấy Cố Đại gọi, nhất thời phục hồi tinh thần, "A, hả?". Hiển nhiên vừa lúc này cô ở trong trạng thái 'bay cao'.

"Tiểu thư, cô thật không sao chứ?" Cổ Đại lái xe, vừa dùng ánh mắt lo lắng quét qua người cô, trong đôi mắt lo lắng ấy là một mảnh dịu dàng như đại dương mênh mông bao bọc cô trong đó.

Lâm Nhược nghe vậy xua tay, thẳng lưng hóp bụng, cao ngạo nhìn Cổ Đại có dáng người so mình lớn hơn, giọng nói kiêu ngạo bất tuân: "Này, tôi là ai chứ, người nào dám đụng đến tôi?" Vừa nói vừa lấy tay không vỗ ngực mấy cái, trong lòng sóng lớn mãnh liệt lay động, giống như gió đêm trên biển thổi qua, từ từ chấn động cùng làm cho lòng người tâm vượn ý mã. Bên cạnh Cổ Đại không chút nào bắt vì sở động, bình tĩnh trong đáy mắt không có một tia dao động.

Cổ Đại quan sát một chút từ trên xuống dưới Lâm Nhược, ánh mắt đầy nghi ngờ, giật giật khóe miệng nói: "Đêm qua không phải tiểu thư gọi sao." "Coi như là gọi muốn giường thì cũng không cần mắt hôn như thế đi. Lời này của Cổ Đại dám nghĩ nhưng không dám nói ra khỏi miệng, nhưng trái tim lại xông lên cảm giác tự hào, không hổ là lão đại của hắn, gọi một chiếc giường cũng thật phong độ!

"Ha ha, ha ha." Lâm Nhược sửa lại một chút mái tóc xinh đẹp màu hạt dẻ của cô, khóe miệng hé ra một đường cong cứng nhắc, trong con ngươi thoáng qua tia mắt tự nhiên. Hành động này của tiểu thư thật không bình thường, làm Cổ Đại càng khẳng định suy nghĩ của mình. Trái tim có chút động, đã hiểu rồi.

Còn chưa bước vào cửa, Lâm Nhược đã nghe thấy giọng quát tháo của cha cô, thanh âm tức giận nhưng có phần lo lắng, không sợ, cũng không để ý chút nào bước vào biệt thự. Hoàn toàn không để vào mắt tia ám hiệu của Cổ Nhị, gương mặt chính nghĩa lẫm lẫm. Việc bất chính, lão tử không làm!

"Ba!" Lâm Nhược cất cao giọng gọi, ngôi biệt thự màu trắng vừa mới còn bận rộn đột nhiên chấn động, động tác trên tay của mọi người dừng lại, lặng lẽ nhìn chăm chăm Lâm Nhược, không có người nào là không nhảy mắt ra hiệu cho Lâm Nhược chú ý một chút tình hình cha cô.

Nhưng Lâm Nhược làm như không thấy, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt nóng bỏng của bọn người làm, không ngần ngại vẫy tay một cái, lộ ra nụ cười ngọt ngào, đôi môi cong lên, "Ba ~" giọng điệu làm nũng làm thân thể Lâm cha thẳng lên, trên khuôn mặt vẫn như cũ là bộ dạng hung thần áp sát, cái đầu trục ở trong không khí sáng ngời lấp lánh đến rục rờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lâm ba yêu nhất con gái

Editor: Shelena

Nhưng Lâm Nhược tựa như không hay không thấy, hoàn toàn không để ý ánh mắt có lửa của Lâm ba, không ngần ngại đi nhanh đến trước mặt cha mình, nở nụ cười ngọt ngào, đôi môi mấp míp: "Ba ~" giọng nói làm nũng của con gái không khiến thân thể Lâm ba rung động, trên khuôn mặt vẫn như cũ bộ dạng hung ác, cái đầu trục sáng ngời ở trong không khí có phần lấp lánh rục rờ.

Lâm ba vẫn hé ra khuôn mặt cứng đờ nghiêm khắc, không hề bày ra dáng vẻ dung túng, nhưng để ý kĩ sẽ thấy hai hàng lông mày hữu thần trên mặt có chút động đậy.

"Ba ~" Lâm Nhược ôm lấy cánh tay cường tráng của ba mình, không ngừng lắc lắc, còn kèm là không dùng thân thể đi cọ cọ Lâm ba, nhưng Lâm ba như cũ vẫn bày ra khuôn mặt không đức hạnh.

"Ba!!" Tính nhẫn nại của Lâm Nhược hoàn toàn bị khiêu khích, bộ dạng hung thần ác sát tức thì lộ ra, hai đôi mắt to trừng lên, như muốn dùng lực báng con người ra ngoài. Cùng bộ dạng ngọt ngào nũng nịu lúc này đều không tương xứng.

"Ồ đây!" Nghe được giọng gầm thét của con gái bảo bối, Lâm ba liền động thân, cao giọng thẳng tắp lên tiếng. Khuôn mặt lộ ra căng thẳng, chỉ sợ con gái yêu quý nổi giận.

Thấy gian kế đã đạt, Lâm Nhược lập tức lộ ra nụ cười, ôm tay ba mình cọ cọ, nũng nịu nói: "Ba, thật xin lỗi, ngày hôm qua còn không trở về...." Lâm Nhược vênh lên đôi môi đỏ mọng béo mập, tựa hồ có chút sung sướng. Lâm ba thấy được sắt mặt lại kém đi.

Nhìn con gái trước mặt, nặng nề thờ dài, một loại nặng nề như đến một thế giới khác, để cho Lâm Nhược cảm thấy trong lòng không thoải mái.

"Con đến tốt cùng có biết hay không cha tức điều gì?" Lâm ba quay đầu lại, một đôi con ngươi đen bóng nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của con gái, trong con ngươi thoáng qua một tia tinh quang, bộ dạng khôi phục vẻ nghiêm nghị ban đầu.

Lâm Nhược nâng cằm, ngồi ở một bên trên ghế, cũng đem Lâm ba ngồi xuống một bên ghế, trầm tư suy nghĩ một hồi, quyết định buông tha: "Vì điều gì ạ?"

"Ngày hôm qua con cùng đối tượng hẹn hò, 'chạy xe lửa qua son động', chơi thoải mái không?" Lâm ba nhìn con gái một bộ đau lòng, thấy ba nhìn cô như vậy, trong mắt như lỏng lánh ánh sáng nhanh chóng đập vào mắt Lâm Nhựt.

Xe lửa qua son động? Như mò kim dưới đáy biển!!!. Lâm Nhựt bủ môi khinh thường cái suy nghĩ này, đại khí phất tay một cái, coi nhẹ mở miệng, ánh mắt như kẻ trộm chuyển tới lui: "Kia con dê cũng muốn a, bắt quá nói thì chậm, khi đó thì nhanh, con giải rượu, liền đem đệ đệ của hần ra trước công lý!"

"."Một cô gái gia giáo nói ra những điều này mà cũng không đỏ mặt xấu hổ. Lâm ba len lén suy nghĩ, miệng càng không dám nói ra, nếu không con gái bảo bối cũng có thể đem đệ đệ của hần ra trước công lý.

Lâm ba rõ một cái lên bàn, Cổ Đại sau lưng lập tức bước đến bên cạnh,

nói mấy câu vào tai Lâm ba, chỉ thấy con người trong mắt Lâm ba lóe lên ánh sáng, sau đó mờ mờ nhìn chằm chằm Lâm Nhựt: "Ngày hôm qua hai đứa cùng một giường, còn làm ra tiếng vang tận mấy xanh, an ninh tiểu khu cũng tới?"

.....

Cổ Đại ngu ngốc, thế nào, lại nói ra hết. Đôi mắt Lâm Nhựt như cây dao, hướng Cổ Đại phi tới, Cổ Đại biết mình làm chuyện có lỗi với tiểu thư, sớm đã đem đầu sang chỗ khác, nói gì cũng không chịu nhìn tiểu thư. Qua hồi lâu, len lút liếc mắt nhìn tiểu thư, đúng lúc cùng cô mất đối mắt. .

Bẹp bẹp cái miệng, cũng không miễn cưỡng nữa, đầy bụng tức tối đem khăn giấy vo thành một cục, ném vào bên trong sọt rác: "Cha à, cha cũng thiệt là, con mới 22 tuổi chần! Cần gì vị hôn phu, cha khi dễ con gái cha là gái ế sao?"

Lâm ba nghe thấy liền quan sát con gái mấy lần, dừng một chút xú, như là tiếc nuối mở miệng: "Quả thật cha thấy con sắp ế rồi."

Một câu liền muốn đem Lâm Nhựt đánh trở lại nguyên hình, thật muốn hướng Lâm ba giương nanh múa vuốt, tay vừa nhắc y phục của Kha Trạch Liệt cô mặc trên người quá lớn, đôi vai bị Kha Trạch Liệt tặng mấy quả dây tây không cần thận bị bại lộ trước mặt mọi người.

"Ai ui, ai ui ui!" Lâm ba thấy được, sững sờ ba giây, cái ly trong tay "Rắc. . ." một cái liền bị bóp vỡ, ánh mắt ngốc lăng nhìn vết hôn trên người con gái bảo bối, trong đôi mắt tràn đầy đau lòng, dịu dàng giống như biển cả, đem Lâm Nhựt xách lên.

Thân hình Lâm ba không hề gầy yếu, trong nháy mắt đem Lâm Nhựt đến trước mặt, không chút khách khí đem y phục bà vai cô kéo xuống, thổi khí vì vù lên mấy trái dâu tây: "Vù vù, Nhựt Nhựt ngoan, không đau, không đau. . ."

Thấy hai đại bảo trong nhà không ngại chơi đùa, Lâm Khiếu ở bên cạnh Hold không chịu được, ho nhẹ mấy tiếng, cố gắng để cho Lâm ba đầu óc thanh tỉnh một chút, chớ làm chuyện không được tôn nghiêm, mất đi hình tượng.

Nhưng Lâm ba chỉ Xi một tiếng coi thường, không để ý chút nào đến hành động của con trai. Đối với Lâm Nhựt là đau lòng đến cực hạn, hận không đem Lâm Nhựt đặt trong lòng bàn tay mà che chở.

Bà vai Lâm Nhựt trắng nõn lộ ra không khí, nhất thời không khí có điểm mập mờ, hô hấp mọi người đều không thuận thông. Bà vai Lâm Nhựt trắng nõn đánh thẳng vào thị giác, làm lỗ mũi bọn họ có cảm giác ấm nóng, mọi người nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, ngửa đầu, nhanh chuẩn bị bùng gòn.

"Ồi chào, ba!" Lâm Nhựt không thể nhịn được nữa, đem bàn tay đang lôi kéo y phục của cô gạt ra, trong con ngươi thoáng qua một tia chán ghét, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nhất thời trở nên lạnh, không khí quanh người liền thay đổi. Nói cũng không thêm, xoay người muốn đi lên lầu.

Cổ Đại được lão gia cho ánh mắt, liền đi theo Lâm Nhựt lên lầu, rón ra rón rén, chỉ sợ Lâm Nhựt phát hiện. Nhưng Lâm Nhựt trời sinh cảm giác cường đại, há lại không biết, lạnh lùng nói: "Ai cũng không cho phép đi lên."

Nhất thời để lại trong phòng khách đám người hai mắt nhìn nhau, đôi mắt con thịnh nộ của Lâm đại tiểu thư, bọn họ nhưng một chút biện pháp cũng không có. Nói không được, đánh càng không, đặt trong tay sợ té, ngậm trong miệng sợ tan.

Ở trong phòng nghỉ ngơi một chút, Lâm Nhựt liền tiến đến phòng tắm vọt vào, khi cô đứng trước gương, đối mặt với mình trong gương, khuôn mặt dần dần lạnh lẽo. Nhìn mình một thân chất đầy dầu hôn màu tím màu hồng, trong đôi mắt thoáng qua một tia tàn khốc, được lắm, người chờ đó cho lão nương!

Từ trong phòng tắm ra ngoài, Lâm Nhựt hoàn toàn không buồn ngủ, cho dù một đêm không ngủ, khuôn mặt không hề thấy chút dấu vết nào, người đẹp thì bất kể lúc nào cũng khiến người khác không thấy chút nào khuyết điểm.

Lâm Nhựt xoa xoa mái tóc hạt dẻ, từ trong tủ áo lấy ra chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc, hoa văn xinh đẹp càng tăng thêm vẻ mỹ cảm, lại mặc lên thêm chiếc váy dài màu đen, cùng chiếc giày cao gót. Trên người không mang theo bất kỳ trang sức nào, cầm lên chiếc túi thời trang hướng bên ngoài đi.

Trong tay mở điện thoại, giống như đánh giấc, cách hai phút đều có người gọi tới.

"Vâng? Là không muốn rời nhãn hiệu đang quản lý sao? Tôi là EX thiết kế thời trang Tổng giám Lâm Nhựt, ôi chào, là tôi. Chúng ta ngày hôm qua đã nói xong. . ."

"Vâng? Là ký giả XX sao, các người lúc nào đối với chúng tôi công kích. . ."

“Vâng? Anh là ... Kha Trạch Liệt?!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Sắc mặt đỏ hồng vạn người mê, chẳng lẽ họ bị mù?

Editor: Shelena

"Anh là. . . Kha Trạch Liệt? !" Lâm Nhược nghĩ đến việc hân hân với cô gân xanh đã muốn nổi lên, các khớp xương tay co lại phát ra mấy tiếng 'Rắc..rắc..'. "

Bên kia truyền đến một trận tiếng cười khiến cho Lâm Nhược nổi hết da gà, giọng nói trầm thấp từ tính bên trong di động vang lên: "Lâm Nhược, cô mặc y phục của tôi bỏ trốn? Người trên đường có ai nghĩ cô là phụ nữ có chồng còn không?"

Nghe được giọng điệu trào phúng của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhược cố gắng bình tĩnh ra hiệu Cố Đại, Cố Nhị đi cùng mình đến công ty làm việc: "Anh là không phải ăn no rãnh mỡ, muốn tôi bồi lão nhân gia ngài đáp nhẹ 'trúng nhỏ'. " (mọi người tự hiểu từ này nghĩa gì nhé ^^)

Tặng thêm hai chữ làm cho sắc mặt Kha Trạch Liệt thay đổi một trận. Người đàn bà đáng chết! Kha Trạch Liệt rũ xuống một tay nắm quyền, làn da màu lúa mì nhất thời chuyển trắng, các khớp xương như muốn nổi gân trong không khí.

Không đợi Kha Trạch Liệt lên tiếng, Lâm Nhược liền vui vẻ cắt đứt cuộc điện thoại. Cô nâng khoe miệng cười to, bày ra bộ dạng 'Bà đây hiện tại tâm tình rất tốt'.

Cố Đại thấy tiểu thư nhà mình bộ dạng gió xuân, lo lắng trong lòng rút cuộc dễ xuống, thấy Lâm Nhược dùng chiếc áo sơ mi cao cổ che đi dấu hôn, trái tim lại xẹt qua tia bất mãn, đây là nỗi buồn nhỏ của hân.

Cô cầm lấy Laptop trên bàn, không chút do dự bỏ vào túi xách LV, rồi cô nhận lấy xấp tài liệu Cố Nhị đưa tới, đơn giản lật từng trang, miệng cũng không nhàn rỗi: "Cố Nhị, anh lập tức thông báo quản lý các bộ phận đi họp." Dứt lời, quay sang nhìn Cố Đại: "Anh liên lạc với thương mại XX, chuyện tìm tài trợ liền giao cho anh!"

Không thèm nhìn tới ba, anh trai và một bàn đồ ăn thịnh soạn đang bày trước mắt cô, quay lưng rồi đi một cách dứt khoát. Lưu lại bọn họ hai mắt nhìn nhau không biết làm sao cho phải.

Lâm Khiếu nhận lấy cái nháy mắt ra hiệu 'chiến luôn' đi của ba ba, anh run lấy nói với bóng lưng Lâm Nhược: "À, dù sao cũng cùng một công ty, đi cùng xe nhé!"

Lời nói chuyển đến tai Lâm Nhược, cô cũng không quay đầu lại, chỉ bỏ lại một câu: "Anh nha, muốn chân gãy hay muốn tay đứt?" Nói xong liền dứt khoát bỏ đi. Lưu lại một già một trẻ ngẩn ngơ ngồi đó.

Bên trong xe Audi, khuôn mặt tinh xảo của cô gái mang theo

mắt kính ngồi ngay ngắn bên trong xe, nghiêm cẩn nhìn chăm chăm trước xe, không có một chút cảm giác nhẹ nhõm. Mái tóc màu hạt dẻ gọn gàng thả xuống quanh khuôn mặt cô làm tăng thêm nét đẹp tinh tế, cộng thêm chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc, tô đậm thêm làn da trắng nõn cùng khí chất cao quý, thu hút mọi ánh mắt.

Ngoài cửa sổ xe có một chiếc xe màu đen đẳng cấp không có thương hiệu xuất hiện, ở thành phố X chỉ có những người có tiền mới có. Lâm Nhược con người căng thẳng, nhanh chóng muốn dời đi tầm mắt. Nhưng cuối cùng vẫn chậm hơn một bước, cửa sổ có rèm che của đối phương từ từ kéo xuống, xuất hiện trong tầm mắt Lâm Nhược là một khuôn mặt xinh đẹp đến tuyệt mỹ.

Đó là gương mặt yêu nghiệt, làn da hơi ngăm, một đôi mắt xé hẹp dài quyến rũ, ngũ quan cực kỳ hài hòa. Đôi môi mỏng khêu gợi giống như vẽ rồng điểm mắt một loại, đem tố chất nam nhân đem đùa lợ tồ đậm.

Người đàn ông này, Lâm Nhược chết cũng không quên!

Không đợi Lâm Nhược nhớ lại hồi ức, đôi mắt hoa đào của Mẫn Đình nháy nháy, giọng nói đầy từ tính vang lên bên tai Lâm Nhược: "Mỗi lần chợt nhớ đến em giống như xa nhau cả một mùa hè."

Này là giọng nói của người sao, không phải mấy ngày trước bọn họ vừa mới gặp nhau đi? Nếu như cô nhớ không lầm, ngày đó Mẫn Đình nói như vậy với Lâm Nhược.

“Chia tay đi, hãy cho người thăm mền em một cơ hội.”

Khi đó Lâm Nhựt liền hận không được muốn đem cái đầu của tiểu tử thúi này vụn xuống làm cầu đá, muốn người thăm mền hắn một cơ hội thì nói đại đi. Súc sinh, đầu óc bị rắm thải ra đã thương!

Lâm Nhựt mặt không đổi sắc, đem cửa xe kéo lại, không chút nào để hắn ta vào trong mắt, vừa vặn đèn đỏ chuyển thành xanh, “Lái xe!”

Theo Lâm Nhựt phân phó, Cố Đại lái xe tăng tốc, gió thổi vù vù bên tai làm Cố Đại cả người tức giận hòa tan, tên kia không phải cùng tiểu thư thật là phát triển, hắn là cái quái gì, dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện cùng tiểu thư?!

Vừa vặn Mẫn Đình đối với mỹ nữ một chút cũng không nản lòng, nắm chắc không thả, đi theo sau xe Lâm Nhựt, còn không ngừng cao giọng la hét: “Bảo bối, thế nào lại, thế nào lại không để ý đến anh?”

Lưu riu phiền muốn chết, Cố Đại trong lòng mắng. Đưa tay đem âm lượng nhạc tăng đến hết cỡ, tiếng nhạc vang lên át tiếng kêu của y như vệt đục của Mẫn Đình.

Vật đổi sao dời, nội tâm Lâm Nhựt vẫn bình tĩnh, một chút gợn sóng cũng không có. Đối mặt với âm thanh huyết gió của Mẫn Đình, chỉ khiến cô này lên phản ứng tâm lý muốn ... Xuyết xuyết.

Lâm Nhựt từng bước đoạn trang tiêu sái đi trong đại sảnh của Công ty, thẳng hướng thang máy VIP đi tới, sau lưng Mẫn Đình vẫn như cũ giống như con ruồi vây quanh Lâm Nhựt vo ve gọi, bắt đặc dĩ Mẫn Đình là thiết kế sư của Công ty, địa vị xếp dưới Lâm Nhựt cho nên cô muốn cũng không thể đuổi cái tên đáng ghét này ra khỏi công ty.

Nhấn nút mũi tên đi lên trong thang máy, mũi tên lập tức liền biến thành màu đỏ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn phía trước, dường như đang chờ thang máy dừng lại: “Tôi nhớ không lầm buổi chiều ngày thứ 6 lúc 16 giờ 37 phút 59 giây chúng ta đã chia tay, còn giống như chính tiên sinh ngài nói ra trước?”

Chio dù Lâm Nhựt mở miệng, ánh mắt vẫn không dời khỏi hàng số trên thang máy, vẻ mặt thờ ơ như không liên quan đến mình làm cho Mẫn Đình căng thẳng, cô gái nhỏ này không phải thích mình muốn chết đi sống lại sao? Thế nào giờ lại có bộ dáng cao cao tại thượng, đáng chết.

“Phải không? Chuyện này xảy ra khi nào, anh thế nào không biết?” Mẫn Đình nháy mắt mấy cái, muốn tiến đến gần Lâm Nhựt, đôi mắt tối đen quỳnh rũ như muốn hãm sâu người vào đó.

Trong lúc nhất thời, Lâm Nhựt cùng Mẫn Đình mặt đối mặt, ánh mắt kia trong trẻo lạnh nhạt để cho Mẫn Đình cả người lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo của thang máy truyền từ lưng đến mặt rồi đi lên trên, xông thẳng đến óc.

“Đàn ông hèn hạ nhất mới phải định quá khứ, sắc mặt đỏ hồng vạn người mê, chẳng lẽ bọn họ bị mù?” Tầm mắt xẹt qua khuôn mặt tinh xảo của Mẫn Đình, đem ánh mắt cười nhạo cùng châm chọc gửi tặng hắn. Nhìn thoáng qua tầm mắt, khiến cho Mẫn Đình sững sốt, đáng vẻ xinh đẹp không từ miêu tả của cô đánh vào mắt hắn làm hắn không dám thốt lên lời, giờ khắc này hắn giống như có chút không bỏ được.

“Leng keng.”

Thang máy đến nơi, cánh cửa thang máy từ từ mở ra làm cho Mẫn Đình đang đưa người vào cửa thất thần, suýt nữa bị té chống vó. Khuôn mặt hiện một tầng đỏ, hắn lúng túng gãi gãi mái tóc màu vàng cực ngắn, một phong cảnh hiếm có đầy tất nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt của nhân viên.

Dĩ nhiên Lâm Nhựt là ngoại lệ, loại chuyện như vậy, Lâm Nhựt cô luôn không để vào mắt, toàn bộ nhân viên trong công ty, chỉ có cô là cá tính lãnh đạm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Anh xem tôi là gì, rốt cuộc tôi là cái gì?

Editor: Shelena

Dĩ nhiên Lâm Nhựt là ngoại lệ, loại chuyện như vậy, cô không hề để vào mắt, toàn bộ nhân viên trong công ty, chỉ có cô là cá tính lạnh nhạt! Đối mặt với tuần nam mỹ nữ, vinh nhục không sợ, cô luôn là một bộ dạng cười ngửa xem hoa để định đoạt.

Cô nhớ đã từng cùng Mẫn Đình ở chung một chỗ, cũng từng bị quá nhiều thiếu nữ hâm mộ cùng công kích, nhưng là cô cũng chịu được xuống. Những thứ kia bất quá không là gì cả, không hề đụng chạm đến lòng cô. Còn chân chính tổn thương cô chính là hắn, Mẫn Đình.

Cô đã từng dương mặt chất vấn hắn: "Anh xem tôi là cái gì, rốt cuộc tôi là cái gì?"

Hắn nói: "Cô không là gì cả, chia tay, quên tôi đi."

Từ lúc hấn nói câu nói ấy thế giới của cô hoàn toàn tan rã, cả đêm chạy đến quầy rượu im lặng nốc gần 100 ly Brandy vào người, rốt cuộc cô say, mơ màng màng về đến nhà, ma xui quỷ khiến đồng ý với Lâm ba đi xem mắt.

Trên khuôn mặt thuần khiết xuất hiện nét khổ sở, phải nói gặp phải Kha Trạch Liệt cũng là do tên khốn kiếp trước mắt này ban tặng. Thôi, người nào lúc còn trẻ không có yêu qua mấy tên khốn kiếp.

Không biết nguyên nhân gì tưởng niệm cuối cùng lại trốn tránh. Có lẽ, đây là biểu hiện không thương đi.

Lâm Nhượng cười híp mắt nhìn Mẫn Đình trước mắt vì một câu lúc này mà còn canh cánh trong lòng, nhếch miệng cười một tiếng điềm đạm nói: "Thiết kế sư Mẫn, tôi đi trước, tạm biệt." Nói xong, phất tay một cái, đem danh hiệu 'Cô gái Moe' biểu diễn hết ra ngoài.

Cửa thang máy dần dần khép lại, kia nụ cười lúm đồng tiền đẹp như hoa cũng dần dần biến mất ở trước mặt Mẫn Đình. Mẫn Đình lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng ấn nút thang máy hướng về, nhưng nút thang máy đã hiện lên nút màu đỏ chữ số Ầ Rập đi lên. Mẫn Đình lúng túng đứng tại chỗ xoa xoa tay, môi mím vênh lên, đôi mắt hẹp dài thoáng qua tia oan ức, cùng người ta đi cũng không được sao.

Từ trong thang máy đi ra, chiếc thảm Ba Tư dưới chân làm giày cao rớt của Lâm Nhượng cách âm rất tốt, hành lang yên tĩnh, ngoại trừ phòng làm việc lâu lâu phát ra âm thanh nói chuyện ít ỏi truyền ra bên ngoài, thì không còn âm thanh huyên náo nào.

Vách tường hành lang là màu vàng nhạt gắn một ít đồ trang trí, sạch sẽ một bộ dạng làm công ty thoát nhìn rất lão luyện cùng tĩnh lặng, vững vàng hướng phòng làm việc đi tới. Từng một phòng làm việc, mỗi quản lý đều đang sai mọi người chỉnh đốn lại tài liệu, chuẩn bị nửa giờ sau Lâm Nhượng triển khai hội nghị. Mỗi khi vào lúc này, cả tòa công ty sẽ bao trùm trong không khí khẩn trương, bởi vì vào lúc này nếu phát sinh vấn đề, Lâm Nhượng sẽ không chút do dự tiến hành chính sách giảm biên chế, không lưu đường sống!

Thình thoảng có thư ký mặc áo khoác đen thêm áo sơ mi màu trắng hương Lâm Nhượng cúi đầu chào,

Lâm Nhượng khẽ mỉm cười, mang theo một cổ khí thế đi qua. Thư ký ngẩng người nhìn bóng lưng Lâm Nhượng một lúc lâu, một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần, nội tâm tự đáy lòng khen người quản lý công ty.

Thuận tiện nói một chút, cái công ty này không biết của ông ngoại hay bố ai làm chủ tịch, vị nhân vật thần bí này luôn luôn trong mắt mọi người như ẩn như hiện, giống như là đã biết một chút thông tin, rồi luôn lại là không chạm vào được, muốn tra cứu cũng không có tin tức, lại phát hiện có thể lực cường đại chặn hết đường của bọn họ.

Mà người trở thành thiết kế thời trang thần thoại Lâm Nhượng ở trên thế giới không hề che giấu tài năng, ngay từ lúc còn trẻ đã mang thương hiệu thời trang công sở dành cho phái nữ giản dị mộc mạc thăng được trong giới, lại nhận được hết lời khen ngợi, tại thời điểm mọi người muốn đào móc cô gái nhỏ khá ả này, Lâm ba liền dẫn Lâm Nhượng sang Pháp tiến hành đào tạo chuyên sâu, vì vậy giấc mộng chiếm được ngôi sao tương lai trợ giúp của mọi người tan tành.

Dần dần, tin tức của Lâm Nhượng ít đi, danh hiệu thiên tài trong đầu mọi người từ từ mờ nhạt, cho đến khi vào thời điểm nhận huy chương Marcos, giới thiết kế lại nghênh đón một lần sôi trào, thiếu nữ thiên tài Lâm Nhượng phai mờ nhiều năm nay lại tinh anh xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Không chút do dự đoạt lấy chú ý của thế giới, giới thiết kế lại một lần nữa kích động.

“Cốc... cốc... cốc...”

“Vào đi.” Lâm Nhượng chăm chú nhìn văn kiện trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà mở miệng. Mày ngài khẽ nhăn, nhìn văn kiện trong tay bất giác có chút phiền lòng.

Lâm Khiếu cầm một văn kiện màu lam bước vào, phong độ tiêu sái đến trước mặt Lâm Nhượng, thấy em gái chuyên tâm làm việc không hề ngẩng đầu lên nhìn, lòng tự tin liền bị tổn thương. Vì muốn hấp dẫn chú ý của em gái, Lâm Khiếu ho nhẹ một tiếng.

“Có rắc rối hả?” Lời nói ra khỏi miệng cô thì chẳng có gì tốt lành, Lâm Khiếu không thú vị sờ sờ đầu. Đi tới sau lưng Lâm Nhượng, nhẹ nhàng thay cô xoa bóp huyết Thái dương, một cảm giác thoải mái truyền khắp toàn thân.

Mặc dù không cự tuyệt ý tốt của Lâm Khiếu, nhưng nhìn cô cau mày có thể thấy được cô không thích động tác thân mật như vậy, cho dù đối tượng là anh trai mình.

“Chuyện gì?” thanh âm rõ ràng tinh táo của Lâm Nhượng truyền vào tai Lâm Khiếu, trên mặt hấn xông lên một cổ đau lòng cùng khó chịu, nha đầu này cũng không biết thương thay thân mình. Uống rượu còn chưa tỉnh, cái gì cũng không nói cho bọn họ biết, sáng sớm lại vội vàng đi tới công ty làm việc, cái công ty là của nhà hấn, cũng không phải của một mình cô.

“Lâm Nhượng, em nên nuôi dưỡng tâm đi!” Lâm Khiếu dùng giọng tràn đầy bất đắc dĩ, em gái từ nhỏ đã chiếm được sủng ái của cả nhà, không chỉ vậy, sủng ái của cả nhà người khác cũng bị cô chiếm. Mỗi lần Lâm Nhượng xuất hiện lão đại, lão nhị, lão tam đều muốn nổi dậy, cuối cùng Tam kiểm khách bọn họ rút ra kết luận, thua thiệt liên thua thiệt đi, ai bảo bọn hấn sinh ra không phải nữ nhi!

Lâm Nhượng khoé miệng khẽ nhếch lên như có như không, con người lạnh thấu xương nhất mặt nụ cười hứng thú, nhẹ chau mày: “Thế nào? Đại ca nói em không tìm không phải. Em muốn nói cho ba ba biết!”

Vừa nói, Lâm Nhượng làm bộ nhắc lên điện thoại bấm số. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Lâm Khiếu nhanh chóng đem điện thoại để xuống. Bày ra bộ mặt lấy lòng ôm lấy cổ Lâm Nhượng làm nũng, giống như hấn mới là tiểu hài tử nhỏ tuổi.

“Một lát anh kêu thư ký đem canh gà đến, có thể giải rượu, phải uống hết đấy.” Lâm Khiếu ngồi thẳng lên, nhìn em gái mình, nhưng là không có biện pháp nào. Sau lưng có người bảo bọc, năng lực so bọn hắn mạnh hơn, ký sinh nhược, hà sinh tiểu! (6 từ này ta không hiểu, ai hiểu giúp ta nhé)

Lâm Nhược trong đôi mắt không một tia biến hóa, đáy lòng lại chảy qua một cổ ảm áp, cúi đầu lại dấn thân vào trong công việc, sau một lúc lâu, thỉnh linh mở miệng: “Được, em biết rồi.”

Thấy em gái miễn cưỡng đáp ứng lời mình, Lâm Khiếu như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Cha, nhiệm vụ người giao đã hoàn thành! Lần này hẳn đi quán bar cũng không có người quản rồi, cả ngày nhốt mình trong công ty, hẳn kim nén đến hư. Hơn nữa, tiểu ngọt ngào vẫn còn trong quán rượu chờ hắn đấy.

Trước khi đi, Lâm Khiếu như nhớ gì đấy quay lại, thỉnh linh nói: “Đừng rồi, Bộ Quốc Phòng mới gọi điện tới, nói là muốn nhờ công ty chúng ta làm quân phục giùm họ.”

Cái gì? Bộ Quốc Phòng, nếu như cô nhớ không lầm, Kha Trạch Liệt chính là đoàn trưởng Khu X, Bộ Quốc Phòng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phụ nữ đổi tới đổi lui, đổi lại lần nữa cũng không phải là em!

Cái gì? Bộ quốc phòng, nếu như cô nhớ không nhầm lời nói, Kha Trạch Liệt chính là đoàn trưởng quân khu X - Bộ quốc phòng....Chuyện này dường như trong phút chốc đứng là như vậy.

Đầu óc Lâm Nhược nhất thời trong tình trạng choáng váng. Nhưng mà loại chuyện này tương tự với tình huống mấy vị tính cao cấp bị chết máy trong một giây liền chuyển biến tốt đẹp. Ý tứ không chê vào đâu được bị Lâm Nhược rũ mắt che dấu, dừng một chút, ổn định lại cảm xúc. “Được. Chuyện này liền giao cho anh làm đi.”

Một câu này làm cho Lâm Khiếu dờ dẩn cả người. Dáng vẻ vẫn là một bộ muốn trốn khỏi văn phòng, hai chân bước đi không được tự nhiên cổ duy trì tư thế lúc trước. Sừng sốt một lát, lập tức quay đầu trở lại, trừng mắt nhìn chằm chằm Lâm Nhược, “Không, không phải đâu. Anh cũng thấy chuyện này không hoàn toàn tốt! Hơn nữa, không phải là em không có nói tốt, lần này tự mình nắm chặt cho tốt”. Nhìn Lâm Nhược nháy mắt ra hiệu, trong ánh mắt mập mờ làm Lâm Nhược nổi hết cả da gà lên.

Nghe vậy, trên mặt Lâm Nhược hiện lên nụ cười giả dối, ngoài cười nhưng trong không cười, từng bước một tiến tới gần Lâm Khiếu, nhìn về hoảng hốt trong mắt Lâm Khiếu, cười một tiếng, một tay khoác lên trên người Lâm Khiếu, “Như vậy, lần này thì xin anh cả tốt bụng giúp em gái nhận lấy cửa ải này, việc hệ trọng cả đời em gái liền giao cho anh.”

Nhìn Lâm Nhược khôi phục lại trạng thái bình thường, sắc mặt không thay đổi trở lại trên ghế ‘lão bản’ của mình phía sau, khuôn mặt tròn của Lâm Khiếu đau khổ, làm bộ đáng thương nhìn Lâm Nhược: “Này này, cha đồng ý giao...”

“Giao cho anh toàn quyền phụ trách!” Lâm Nhược không muốn lại cùng tranh cãi với anh cả thêm nữa, trực tiếp cắt đứt lời Lâm Khiếu nói, sau đó tiến khách. Lâm Khiếu khép kín cửa chờ đợi mình phía trước là đau khổ, khổ không thể tả. Bên cạnh một nữ thư ký trông vẻ trẻ tuổi hướng về phía Lâm Khiếu duỗi tay chỉ về phía hành lang, trên mặt nở nụ cười cung kính, lễ độ: “giám đốc Lâm, xin mời!”.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, Lâm Nhược đưa tay nâng đầu, mơ hồ suy nghĩ một lúc lâu. Phục hồi lại tinh thần, vỗ vỗ trán tự giễu, đây là thể nào.

20 phút sau, trên dưới công ty vang lên một bản nhạc Âu Mỹ tốt đẹp, chẳng qua là tất cả mọi người đều không tự chủ mà run rẩy một cái. Cái này nhìn như là một bản nhạc tốt đẹp, nhưng mà như ác mộng với bọn họ. Mà con ác mộng này do người tạo ra, chính là vị thần Lâm Nhược vừa gài gài vừa kính trọng của bọn họ. Nhà thiết kế thời trang trẻ tuổi nổi tiếng trên thế giới.

Không tới thời gian 5 phút, trong phòng hội nghị trên tầng cao nhất không còn một chỗ trống. Từng vị trí đều có người ngồi ổn định ở phía trên, phía trước mỗi người có đặt bảng hiệu chức vị của bọn họ trên bàn.

Trước mặt bảng hiệu “Tổng giám thiết kế” chính là Lâm Nhược hai tay chấp ngực, ánh mắt sắc bén nhìn chung quanh quản lý các bộ phận trong phòng hội nghị một vòng, khí thế ần ần không chút nào cất giữ phóng thích ra ngoài. Nhất thời, phòng hội nghị vốn ồn ào liền im lặng không một âm thanh vang lên.

Lâm Nhược dường như rất hài lòng với tình trạng này, nhếch miệng cười máy mớ một tiếng, trên khuôn mặt lại chưa hề nín cười, “Quý này hiệu quả công việc không tệ.” Giữa lúc đang nói, ngón tay Lâm Nhược không ngừng gõ lên mặt bàn gỗ lim, mà lúc này trong phòng hội nghị có vẻ yên lặng hết mức rõ ràng. “Nhưng mà, tôi cảm thấy mọi người có thể làm tốt hơn.” Dứt lời, ánh mắt sắc bén không nhìn mỗi vị trí đang ngồi nữa, mà cụp đầu

xuống, nhếch môi cười, người của cô biết rõ, bình thường khi cô bày ra vẻ mặt quý dị này, đoán chừng kế tiếp chuyện tốt không đến nhà, chuyện xấu tự tới cửa.

Nhìn như là lời nói khích lệ, trong phòng hội nghị những vị lãnh đạo mới nhậm chức kia không khỏi vui vẻ mỉm cười, nhìn ra bọn họ thật sự vui vẻ. Chỉ là, bọn họ quá non, không hiểu Lâm Nhựt.

Dừng lại động tác gõ mặt bàn không ngừng, con người đảo một vòng, mắt mang theo ý cười nhìn Lâm Khiếu ngồi ở đối diện, “Như vậy đi, các bộ phận tự mình đặt ra mục tiêu muốn đạt được ở quý tới. Tiêu chuẩn này...” Lâm Nhựt có một đặc điểm chính là không nói hết câu, mà để cho mọi người tự mình cân nhắc. Hễ là yêu cầu thấp, đều không cần xuất hiện trong công ty!

Sau khi nói xong lời mình muốn nói, Lâm Nhựt cầm lấy tài liệu trong tay, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng hội nghị. Để lại một phòng làm việc các quản lý ngơ ngác nhìn nhau. Không có quản lý của công ty nào có địa vị thấp hơn so với công ty E.... Từng người một quả thực chính là nô lệ của công ty, không ai có quyền lên tiếng...

Bóng lưng dịu dàng, uyển chuyển kia giống như Medusa khắc thật sâu trong tâm trí Kha Trạch Liệt, cũng không thể mất đi.

(* Medusa – <http://wikipedia.org/wiki/Meeusa>, là một phụ nữ xinh đẹp trong thần thoại Hy Lạp bị nữ thần Athena biến thành nữ ác quỷ với mái tóc rắn...)

Một người đàn ông cao lớn, ngao mạn mặc một chiếc áo sơ mi quân nhân màu xanh nhạt ngồi ở trong phòng của Lâm Nhựt, để lại cho thư ký phía bên ngoài một bóng lưng. Mặc cho cô can ngăn thế nào, đối với người đàn ông sức dài vai rộng này đều không làm nên chuyện gì. Cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ta từ đầu đến cuối chỉ nói một câu, lời nói lạnh lẽo cứ một mực luân chuyển trong đầu thư ký, “Tôi là chồng tương lai của Tổng giám đốc các cô”.

Lúc nói câu nói kia ánh mắt kiên định khiến thư ký thoáng thất thần, vì khuôn mặt hoàn mỹ kia của Kha Trạch Liệt, cũng vì kinh sợ lời nói của anh. Tuy rằng “Tổng giám thiết kế” kiêm Tổng giám đốc Lâm Nhựt vẫn luôn bị đàn ông từ các quốc gia trên thế giới theo đuổi, nhưng có thể nói ra những lời nói thế này cũng là cực ít, chẳng có mấy người.

Trong công ty bọn họ, ai mà không biết người Lâm Nhựt yêu chính là playboy Mẫn Đình kia!

Lâm Nhựt đi đến cửa phòng làm việc, nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của thư ký, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhuang động tác trên tay không dừng lại, kéo cánh cửa màu đen đang đóng, cửa liền mở ra. Cô chính là như vậy, đối với chuyện của người khác cô không có ý định muốn biết, cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm.

Nhưng cửa vừa mở ra, định sai bước đi vào thì thân thể nhất thời sững sờ. Sự tức giận trong con người cũng dâng lên trong nháy mắt, lập tức quay đầu trở lại nhìn chăm chăm người thư ký đã sớm biết sai đang cúi đầu xuống kia. Trong mắt bắn ra một tia lạnh lùng. Lông mày nhíu chặt quay đầu trở lại, nhìn chăm chăm cái người đang ngồi chờ đợi trên ghế nhìn bóng lưng cô đã lâu. Cũng không có tìm ra nguyên do vì sao anh đến.

Hơi hơi khép lại trông mắt, cũng thu lại vẻ sắc bén trong đôi mắt, thay vào đó là một bộ dáng kiêu diễm. Khoé miệng khẽ nhếch lên nụ cười y hệt một nữ lưu manh, sau khi ra lệnh cho thư ký đi làm việc, đi vào phòng làm việc đóng cửa lại. Mở miệng mang theo sự châm chọc, “Thế nào, người yêu thân thiết của tôi đến đây là muốn tôi chịu trách nhiệm sao?”

Không sợ sệt chút nào, vững vàng ngồi trên ghế ‘lão bản’ của mình, chắp hai tay trước ngực, cười mà như không cười trừng mắt nhìn chăm chăm người đàn ông của mình phía trước. Quay đầu đi, khoé miệng lộ ra một nụ cười rất châm chọc, mái đầu hạt dẻ xinh đẹp vừa đúng che lấp đi biểu tình này của Lâm Nhựt.

“Phụ nữ bên cạnh tôi đổi đi đổi lại, có đổi lần nữa cũng không đến lượt em.” Kha Trạch Liệt cười lạnh một tiếng, đôi mắt thâm thúy trực tiếp chống lại đôi mắt như cười như không của Lâm Nhựt. Trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau, không nhìn thấy đốm lửa nhỏ đang bay loạn trong không khí, giống như một bãi chiến trường không có khói thuốc súng.

Lập tức, trên khuôn mặt tinh xảo của Lâm Nhựt hiện lên một gương mặt tươi cười thoải mái, nụ cười thật lớn làm cho Kha Trạch Liệt bỗng chốc cảm thấy ấm áp, như là ánh mặt trời chiếu rọi đem lại cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

Lâm Nhựt như cũ lạnh như băng, “Vậy thật sự là quá tốt, vốn chuẩn bị xong bồi thường cho anh ‘khụ khụ’ phí tổn vừa vặn có thể cho Teddy nhà tôi mua một món đồ chơi!” Nói xong, từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Quái vật hình thể kì dị khác thường!

Lâm Nhựt cũng không vì thế mà động, giọng điệu bình thản vẫn như cũ lạnh như băng, “Vậy thật sự là quá tốt, vốn chuẩn bị xong bồi thường cho anh ‘khụ khụ’ phí tổn vừa vặn có thể cho Teddy nhà tôi mua một món đồ chơi!”. Nói xong từ trong ngăn kéo ném ra một cái phong bì mỏng.

Teddy? “là cái gì?”. Khuôn mặt lạnh của Kha Trạch Liệt không được tự nhiên hướng xuống, hay là hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Khóe miệng Lâm Nhựt kéo ra một nụ cười lạnh nhạt, trong đôi mắt mang theo chút cười nhạo như có như không, rất hứng thú nhìn chằm chằm khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Kha Trạch Liệt, “Nhà tôi có nuôi một con chó.”

Kha Trạch Liệt bực mình một hồi, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường, trong ánh mắt như mang theo một ngọn lửa tức giận trợn trừng mắt nhìn Lâm Nhựt, chỉ tiếc đối phương dường như không có để ý đến, vẫn kiên trì chăm chỉ làm việc. Người con gái này thật ra không phải người ý lại dựa vào, không trách được tất cả mọi người gọi cô “cô nàng Moe”. Nhưng là Moe ngây ngô ở sâu trong chính con người cô! Haha, quả nhiên là danh bất hư truyền.

*Moe : bắt nguồn từ Nhật Bản, Moe có rất nhiều nghĩa, trong truyện này nó mang nghĩa dễ thương, cute.

Lâm Nhựt vất vả vùi đầu làm việc nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của đối phương, cả người giống như bị kim châm nói chung không thoải mái. Nhưng mà cô không chịu khuất phục, thay đổi tư thế tiếp tục làm việc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một nam một nữ vẫn còn duy trì tư thế chống chọi đối đầu nhau. Cuối cùng Kha Trạch Liệt bắt đầu đi ho khan vài tiếng, đánh vỡ yên tĩnh trong phòng, làm cho phòng làm việc có thêm một chút sức sống.

“Này, còn bị cảm, mau đi ra ngoài cho tôi. Tránh lây bệnh cho tôi!”. Lâm Nhựt thay đổi thói quen bình thường trầm mặc ít nói, đôi mắt Kha Trạch Liệt chung quy là muốn châm chọc khiêu khích nhìn xem bộ dạng kinh ngạc của anh.

Quả nhiên, khuôn mặt hao gầy của Kha Trạch Liệt vừa đen lên, nguyên do chính là dưới tác dụng của làn da màu lúa mạch, quả thật đúng là hậu duệ của Bao Chửng. “Tôi tới làm chính sự.” Trong giọng nói trầm thấp lộ ra một tia ẩn nhẫn, gan của người phụ nữ này thật là lớn, anh hận không thể ném cô bay ra ngoài cửa sổ.

Nghe vậy, khuôn mặt hoàn mỹ của Lâm Nhựt liền bình tĩnh lại, toàn thân khí thế lao lượn dâng lên, trắng ngăm chốc lát, nghiêng đầu nháy mắt mấy cái, “Anh đến để làm gì?”.

Khóe miệng Kha Trạch Liệt nhìn không được co quắp một hồi, xin hỏi anh có thể mang người phụ nữ này đập chết sao?, trong xã hội đã không chỉ có tứ hại, bây giờ là “Năm hại”. Nhiều Lâm Nhựt gia nhập liên minh tình hữu nghị !

Mặt đen lại đầu hơi cúi, lông mi ở trên vành mắt dựng lên thành hình nửa vòng cung, hít sâu một hơi, giương mắt lên, đề phần uất trong lòng xuống. “Chúng tôi phải hành động, hi vọng do em tới thiết kế trang phục.” Giọng nói trầm thấp từ tính giống như một bài ‘thần khúc’ tựa như hấp dẫn sự chú ý của Lâm Nhựt, khiến Lâm Nhựt trầm mê như thế.

*thần khúc : thuốc đông y.

Cũng may công việc tình anh này riêng cái danh hiệu thế nhưng không trộn lẫn bất cứ hơi ấm, thật có danh phận! Lâm Nhựt rất nhanh hồi phục lại tinh thần, khóe miệng nhếch lên hiện ra một chút đường cong châm chọc. “Ra ngoài hành động, muốn tôi tới thiết kế? Anh không biết thiết kế của tôi đều là sức mạnh ‘kinh thiên’ sao?”. Trong giọng nói hỏi ngược lại đều tràn đầy dè bủ, tựa như khinh thường việc thiết kế quần áo cho Kha Trạch Liệt.

Giọng điệu thì lạnh nhạt hơn nữa ánh mắt như có như không, lời ra khỏi miệng không chút để ý làm cho Kha Trạch Liệt càng thêm khó chịu gấp bội.

"Xin đừng hiểu lầm! Không phải tôi muốn em làm mà là em phải làm," Kha Trạch Liệt nói năng khí phách, trong giọng nói kiên định làm cho Lâm Nhựt không khỏi nheo mắt. Nhìn anh chăm chăm một hồi lâu, Kha Trạch Liệt vẫn như cũ là một bộ dáng kiên định không đổi, khiến cho trong lòng Lâm Nhựt xuất hiện một tia nghi ngờ. Hay là.....

"Pằng!". Lâm Nhựt khép tài liệu cảm trong tay lại, tay dựa vào cạnh bàn đẩy cái ghế của mình ra, đứng dậy, dáng người không cao không thấp mang giày cao gót vừa vặn làm cho người ta cảm thấy áp lực, chậm rãi đi tới trước mặt Kha Trạch Liệt, nhàn nhạt mở miệng:"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ nhận, anh đi trước đi, hãy thay quần áo trong lúc chờ tôi."

Vừa dứt lời, Lâm Nhựt liền xoay người trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu suy nghĩ về yêu cầu trình độ cao không phù hợp với chỉ số thông minh.

Cùng suy nghĩ giống Lâm Nhựt, ngay lúc Kha Trạch Liệt rời đi không lâu, thư ký cầm một sấp tài liệu đưa tới giao cho Lâm Nhựt. Gần như không cần mở ra, Lâm Nhựt cũng biết đó là tài liệu gì.

Bị xử lý nghiêm cấm tác phong làm việc, Lục Nguyệt vẫn cảm trong tay xấp tài liệu chỉnh chỉnh tề tề mở ra, quả nhiên tài liệu tới tay Lâm Nhựt sau Đại cổ đồng thứ hai, cấp trên uyên chuyên yêu cầu Lâm Nhựt nhận thiết kế đồng phục cho bộ quốc phòng.

Lâm Nhựt hít một hơi, ánh mắt lưu luyến lại thoáng qua một tia sáng nguy hiểm, lại thấy trong mắt tràn ngập nghi ngờ cùng tò mò. Người đàn ông này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Mặc dù là Đại cổ đồng thứ hai, nhưng trong lòng Lâm Nhựt hiểu rõ, thân phận này...

Nặng nề thở dài, đưa tay cầm điện thoại lên bấm một dãy số, "Giúp tôi điều tra một chút về thân phận của Kha Trạch Liệt". Sau khi nói rõ ý định của mình, Lâm Nhựt liền cúp điện thoại, nhìn chằm chằm tài liệu một lúc lâu.

Lâm Nhựt cầm lấy một cái thước mềm khoa tay múa chân ở trên người Kha Trạch Liệt, lấy số đo ba vòng ghi lại, trong lòng lạnh lẽo oán thầm nói: ra cái nhiệm vụ nếu phải mặc thường phục, đó không phải là tùy tiện mặc một chút là tốt rồi sao? Còn làm cho cô tốn hao công sức đến thiết kế, thật là hạ

thấp cấp bậc của cô xuống.

Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhựt đo ba vòng cho mình cũng không tập trung, một con lửa giận từ từ dâng lên từ trong bụng, "Phụ nữ, người có trình độ chỉ dùng mắt để đo!"

Lời vừa nói ra, đối với công việc vẫn luôn cẩn trọng Lâm Nhựt nhất thời dừng lại động tác. Đúng, thời điểm cô giao cho người khác chế tác quần áo đều phải đo đạc tỉ mỉ chính xác, đó là bởi vì đối với công việc cô yêu cầu sự hoàn hảo, chính mình làm cô sẽ không để việc này lặp lại.

Không nghĩ tới có một ngày, tác phong công việc của mình thế nhưng cũng sẽ bị chất vấn, trông mắt Lâm Nhựt lập tức lạnh xuống, khuôn mặt vốn gắng sức kiềm chế càng thêm thâm trầm, một câu nói giống như theo từ hàm răng trong lúc im nín phát ra. "Người bình thường cũng không cần đo, quái vật có hình thể quái dị khác thường vẫn là có chút khó khăn."

Sau khi báo số đo ba vòng chuẩn xác của Kha Trạch Liệt cho thư ký, liền giao những người khác giao cho thư ký phụ trách. Không đợi Kha Trạch Liệt trả lời, xoay người rời đi, bóng lưng chậm rãi dứt khoát cho tới bây giờ không dài dòng dây dưa.

hoa: Kha Trạch Liệt nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Nhựt, khoe miệng kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn bên ngoài gần như không thấy rõ nét mặt tươi cười của anh, người phụ nữ này giống như tức giận vậy.

Buổi chiều Lâm Nhựt phân phó thư ký về nhà lấy một ít đồ dùng quan trọng đem đến, cô muốn cũng cái tên Mẫn Đình chết tiệt kia cùng đi xem show thời trang Pari. Tuy rằng cô và người đàn ông kia đã chấm dứt tình cảm, nhưng ai bảo người ta là nhân viên trụ cột trong công ty chứ. Cậu ta thiết kế ra được cái gì đó liền không khỏi khiến Lâm Nhựt trợn tròn mắt mà nhìn, khác hẳn với phong cách thanh khiết mới lạ của Lâm Nhựt, thiết kế của cậu ta luôn mang theo vẻ cao quý xa hoa là thường, rất được các phụ nhân quyền quý yêu thích. A, cậu ta còn có thể khiến cho tất cả các phụ nữ thần hồn điên đảo

Lâm Nhựt vuốt vuốt mi tâm, nhiều người như vậy trang phục đều muốn khác xa, 10 bộ đồ gửi đến không sai biệt lắm, mỗi món đều không ít hơn một trăm vạn vạn nhân dân tệ, bộ đội thật có tiền! Nhưng mà cô cũng không có nhiều thời gian rảnh rồi làm đi làm lại trang phục hàng ngày nhiều lần như vậy, rõ ràng trên đường tùy tiện mua một cái là được rồi! Đối với cái lý do miễn cưỡng này, Lâm Nhựt luôn nửa tin nửa ngờ.

Sau khi phát tiết xong cảm xúc của mình, Lâm Nhựt dự định đi Pari tìm lại chút cảm hứng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gào thét trên phố Paris!

Sau khi trút ra hết tâm tình của mình, Lâm Nhựt tính đi Paris tìm cảm hứng rồi nói sau.

"Leng keng." Điện thoại nội bộ gọi tới, Lâm Nhựt giống như tiện tay liền bắt máy điện thoại, mắt vẫn nhìn chằm chằm tài liệu, nhưng mà những thứ này phải làm xong trước khi tới Paris.

"Nói!" Lâm Nhựt luôn khinh thường việc mở miệng nói quá nhiều, không ngờ phía bên kia truyền đến âm thanh khiến người ta chán ghét, rõ ràng chính là âm thanh tục tằng lại dám giả bộ nũng nịu, "Tiểu Nhựt Nhựt ~".

Quả nhiên, Lâm Úy đạt được mục đích khiến em gái mình ghê tởm, ở bên kia điện thoại che miệng cười gian, cười đến lúc Lâm Nhựt hóa đá. Im lặng một lúc lâu, Lâm Nhựt kéo kéo khóe miệng, "Em thật lo lắng với phương thức xuyên qua như thế!".

Mọi người là bị tai nạn xe cộ, sinh lão bệnh tử xuyên qua, cô là bị ghê tởm chết xuyên qua.....

".....". Quả nhiên em gái rần đọc vẫn không có thay đổi, làm sao lại không có người đàn ông nào trông coi dạy dỗ thật tốt cô em gái từ nhỏ đã đội trời đạp đất của hần. Trở lại chuyện chính, "Nhựt Nhựt, em muốn đi Paris công tác?".

Nghe vậy, lông mi Lâm nhựt run lên, trong đầu đã có bài bản, "Thế nào?".

"Đây chẳng phải anh hai lo lắng thân thể em không theo kịp sao, anh hai giúp em đi!". Lâm Úy nói xong còn vỗ vỗ ngực mình, một bộ tinh thần không biết sợ nguy hiểm vì anh em hi sinh thân mình.

Lâm Nhựt không mấy may suy nghĩ, "Thôi đi, anh hai. Người ta nghĩ rằng có lúc anh và em khác nhau như thế, không biết anh suy nghĩ cái gì? Không cần bởi vì anh là thót, thì nhìn cả thế giới đều là hổ phân được chứ? Anh muốn ở Paris phát triển sự nghiệp của anh sao? Đúng rồi, cuốn đi khoản công quỹ cảm giác được chứ?"

Lời nói bình tĩnh tựa như lời tán gẫu bình thường, không giống nhau chút nào, lời nói ra đúng lúc này lại giống như hung khí ngầm quăng Lâm Úy vào chỗ chết. Anh ta không nhận được xấu hổ, quả nhiên đứa em gái này không thể chọc vào, anh ta còn tưởng mình làm giả sỗ sách không chèn vào đâu được rồi, "Nhựt Nhựt.....".

Hình như anh hai còn muốn giải thích gì nữa, đáng tiếc Lâm Nhựt không có ý định nghe tiếp. Bỏ điện thoại xuống, chờ xuất phát.

Đối với Lâm Úy, Lâm Nhựt cũng rất nhứt đầu, một người cuồng công việc điển hình, muốn sản nghiệp của mình mở rộng ra khắp nơi trên thế giới, cha Lâm lại hi vọng anh thành gia lập nghiệp, ‘khai chi tán diệp sớm’ một chút, không ngờ ba đứa con này của ông đứa nào cũng đều tự lực cánh sinh, lại chậm trễ kết hôn, làm cho ông một lão già cô độc tịch tịch ở lại trong nhà cũng không thoải mái, cũng đi ra ngoài phấn đấu.....

‘Khai chi tán diệp’ : thành ngữ chỉ sinh được nhiều con cháu.

Lâm Nhựt cầm túi sách cất bước ra khỏi phòng làm việc, liền nhìn đến cửa thang máy một thân hình đẹp đẽ hướng về phía mình chạy tới giương nanh múa vuốt, cẩn thận tránh ra, không miệng không tự chủ co quắp một hồi. Tránh qua Mẫn Đình, tiếp tục đường mình mình đi.

“Nhựt Nhựt, không cần đối với người ta vô tình như vậy chứ. Chúng ta vẫn còn phải cùng nhau đến Paris mà!”. Mẫn Đình mím miệng có chút uất ức, đôi tay không ngừng chỉ chỉ kể lại.

Kể từ sau khi chia tay, tên nhóc này liền thay đổi thành đáng về đạo đức như thế, Lâm Nhựt thật hết chỗ nói rồi, nên bị kích thích không phải là cô sao! Im lặng! Mi tâm nhứt chặt, đầu đầu nhứt óc, than nhẹ một tiếng lấy thân thể ngăn người đàn ông vận vẹo kia lại, “Được rồi! Bình thường một chút cho tôi!”.

Trong thang máy chật hẹp, nhìn cậu ta mặc chiếc áo T-Shirt màu hồng thiết kế hình ảnh hoạt họa vì mình , phối với một chiếc quần màu vàng bó sát người bên cạnh còn dính một ít đinh tán, những thiết kế đặc biệt này cũng chỉ có cậu ta làm ra được.....

Nhân lúc có thời gian rảnh trong thang máy, Lâm Nhựt miệng lưỡi lưu loát giao cho Mẫn Đình nhiệm vụ mà Thím-phu đưa đến, “Mẫn Đình, trong khoảng thời gian dự lễ này cậu thiết kế cho tôi ba bản vẽ, sau khi trở về thi tranh thủ thông báo. Đối với thiết kế của cậu ta Lâm Nhựt rất yên tâm

*Thím-phu : thủ đô của Bhu-tan.

Trên thang máy hiện tới con số “1” sau đó “Đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Lâm Nhựt không đợi Mẫn Đình trả lời, sải bước đi tới chỗ thư ký đã chuẩn bị xe từ trước, chạy thẳng đến sân bay.

Mặc cho người đàn ông phía sau nổi điên giương nanh múa vuốt, Lâm Nhựt cũng không quay đầu trở lại, đóng cửa xe “Vèo” một cái thân hình biến mất trong thoáng chốc.

Tuy rằng ngồi cùng một chuyến bay với Mẫn Đình, nhưng Lâm Nhựt cũng thành thói quen, cũng cứ thế đến sân bay. Không ngoài ý muốn, bên cạnh có một chiếc xe hơi màu đen đi theo, sắc mặt Mẫn Đình không ngừng hiện ra trên cửa kính. Bộ dáng in trên cửa kính xe, khiến Lâm Nhựt không khỏi giật giật khóe miệng. Cậu ta có bao nhiêu nóng nảy, muốn dán lên cửa kính xe.....

Ngồi ở trong khoang hạng nhất, Lục Nguyệt ở một bên nhắm mắt dưỡng thần. Một bên là hai vợ chồng trung niên chung sống rất hòa hợp, thỉnh thoảng kể chuyện cười, lại luôn lớn tiếng cãi vã vài câu, bầu không khí yên tĩnh trong khoang hạng nhất bị đánh phá thành mảnh nhỏ.

Lâm Nhựt nhíu nhíu lông mày, tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên nghe hai vợ chồng đối thoại, cái chết tiệt này, vào lúc này cô rõ ràng phải nên ngủ bù thật tốt chứ?

“Cô gái trẻ, chúng ta chơi đánh bài đi, ba thiếu một!”. Người đàn ông trung niên đến gần Lâm Nhựt mở miệng, giọng nói khàn thiết mang theo một chút tùy ý, làm cho Lâm Nhựt không nhịn được mở mắt. Mắt vẫn còn buồn ngủ nhìn bài tứ-lo-kho trong tay người đàn ông, nét mặt đông lạnh có chút nghi hoặc , “Trên máy bay có thể đánh bài sao?”.

Người đàn ông ra vẻ thần bí lại gần Lâm Nhựt một chút, cười cười thần bí mở miệng, “Đừng sợ, chúng ta có người bên trên!”.

.....

Nhằm chán liếc mắt người đàn ông phía sau một cái, Lâm Nhựt nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi, bất thành linh thốt ra một câu, thanh âm sạch sẽ đơn thuần trong khoang hạng nhất vang lên, “Các người tự mình mua vé khoang hạng nhất sao?”.

“Nhựt Nhựt, sự mạng của tôi ở trong khoang hạng nhất tìm em vì sao không tìm được? Hay là em bay đến?” Một chút nữa xuống máy bay, Mẫn Đình bắt được Lâm Nhựt chất vấn giống như tra hỏi đến cùng.

Cô làm thế nào mở miệng, đôi vợ chồng và một cô gái một tỷ lại hỏi cô muốn ăn hoa quả hay không, một tỷ lại cười nhạt nói chuyện với cô, có trời mới biết cô chỉ muốn ngủ, cuối cùng cô đã bị làm phiền chết, trực tiếp dùng một cái túi ngủ bắt đầu bọc mình lại....

Đắn đo trong chốc lát, Lâm Nhựt vẫn quyết định làm niềm phong sấm sét sắp nổi lên của mình, lựa chọn coi thường lời nói của Mẫn Đình, nhấc cái túi trong tay lên đi thẳng về phía trước, giày cao gót dưới chân phát ra tiếng vang “Đang đang”, cao ngạo tựa như Thiên Nga Trắng.

Mẫn Đình thấy thế cũng nhanh chóng đuổi theo, hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng Lâm Nhựt, hỏi han ân cần làm cho Lục Nguyệt xem thường một trận. Cũng may khả năng chống đỡ kích của Mẫn Đình mạnh, da mặt ngay cả đạn đạo cũng đánh không thủng, “ Nhựt Nhựt, bây giờ là tám giờ tối, cách giờ ngủ còn sớm, chúng ta đi dạo đi.”

Lâm Nhựt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, trong con ngươi xoay chuyển mang theo chút phân tâm, lăm bắm liếc mắt một cái , ngược lại đồng ý với

đề nghị của Mẫn Đình. Dù sao nhìn người đàn ông bên cạnh này cũng không ngủ, không cần đảo ngược chênh lệch thời gian, nhân tiện đi dạo một chút thôi, đã rất lâu cô không có đi xem vật phẩm trang sức xa xỉ rồi. Không biết có style gì mới không.

Paris vào ban đêm rất nóng và náo nhiệt, trên đường phố người đến người đi cảm giác có một phần nào đó giống ở Trung Quốc, mọi người vai kề vai gạt đi những giọt mồ hôi như mưa tựa như chúng vừa mới chảy ra giống nhau. Mọi người từng đám từng đám tụ tập cùng một chỗ, hip-hop đùa giỡn có vẻ rất náo nhiệt.

Lâm Nhựt và Mẫn Đình sánh vai đi cùng một chỗ, phía sau thư ký lau mồ hôi nóng, thật không biết hai người phía trước làm sao mà chịu đựng được. Rõ ràng nhiệt độ là 350C, tựa như thích đi bộ hầm nóng trong hoàn cảnh không một chút cử động.

“Cứu mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngay cả quần lót cũng cởi cho lão tử!

" Cứu mạng ! "

Đó là một con hẻm ở giữa đường nhỏ, mặc dù Paris là kinh đô ánh sáng, nhưng mọi thứ không hẳn đều sáng sủa. Ví dụ như, con đường nhỏ u ám này.

Lâm Nhựt chau mày, bọn họ sao có thể đi đến con đường này. Trong lúc giật mình, Mẫn Đình đã đi xa, Lâm Nhựt nhắc chân muốn đuổi theo Mẫn Đình, quay đầu nhìn lại phía đường nhỏ, cô thật sự không bỏ được một tiếng kêu gọi kia.

Lâm Nhựt tiến lên từng bước vẫn chưa đi vào " Con nhóc này, mày đang hoảng một chút cho tao!", một câu tiếng Pháp hung ác làm cho cô dừng chân một chút, trong con ngươi bắn ra một chút tàn khốc. Trời mới biết cô ghét nhất loại đàn ông ức hiếp phụ nữ.

Có bốn, năm tên thanh niên mặc áo T-Shirt và quần bó sát người cảm thấy trong tay nhìn cô gái Trung Quốc bị vây ở bên trong cười xấu xa. Thình thoảng nâng cây gậy lên bằng tay phải, đập lên trên tay trái phát ra tiếng " bành bạch", điệu bộ dọa người làm cho cô gái Trung Quốc ở giữa run lấy bầy. Quần áo này sao lại giống của Mẫn Đình thế.....

Lâm Nhựt hí mắt lại, tướng mạo cô gái này giống một búp bê tinh xảo. Có chút quen biết làm sao, Lâm Nhựt nhíu mày, không ngừng tự hỏi trong đầu. Một lúc sau vẫn không có kết quả.

Có lẽ nảy sinh lòng nhiệt tình đối với người phương Đông, Lâm Nhựt từ từ đi tới mấy tên thanh niên.

Cô gái run rẩy mở miệng "Mày, chúng mày muốn gì?", đôi mắt liên tục đảo qua cảnh giác tên cầm đầu xấu xa, đôi tay che ở trước ngực, trên khuôn mặt tinh xảo đầy khăn trương.

Một người trong đó giống như thủ lĩnh trên tay cầm một cây dao, từ từ kề vào khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, ánh sáng lưỡi dao rét lạnh ánh lên giữa bóng đêm dày đặc, để sát sao trên mặt cô gái không có kẽ hở, trông mặt cô gái lên xuống sợ hãi, con ngươi chột co lại, hoàn toàn không hề phòng bị vào giây phút này.

" Cởi quần áo ra!" Đôi mắt tham lam của đàn ông khiến thân thể cô gái run rẩy đứng lên, điềm đạm đáng yêu co rút lại thành một cục thật chặt.

Cô gái đã sớm đoán trước sẽ có giây phút này, xung quanh u ám như thế, chắc chắn sẽ không có người nào đi qua, cho dù đi qua, cũng sẽ không cứu một người phương Đông như cô. Khóe miệng cô gái nhếch lên cười tuyệt vọng làm Lâm Nhựt đau nhói, trên người cô gái lóe lên tia sáng chói mắt.

Đàn ông bị ối đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, dục vọng trong người bùng phát mãnh liệt, khóe miệng cười xấu xa và không nhìn được càng mãnh liệt. Trong âm thanh khàn khàn lộ ra tia uy hiếp, " Chắc hẳn, cô không phải hi vọng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này bị thương chứ?"

Dao di chuyển lên xuống trên khuôn mặt trơn mịn của cô gái, lưỡi dao sắc bén thật sự giống như đang rạch lên khuôn mặt, đau đớn rõ rệt khiến trong đôi mắt cô gái tràn đầy không thể tin. Chẳng lẽ hôm nay phải ngã tại đây rồi hả?

Con ngươi trong suốt khuyếch trương một vòng, đã hiểu cởi quần áo là có ý gì. Nhưng cô không thể tin được, cô mới rời khỏi cha mẹ một lát, bọn con đồ đầu đường xấu xa này lại này ăn gan hùm mật gấu bắt cô cởi quần áo, nhim chăm chăm lại bọn người không có nhân tính này. Tức giận trong đôi mắt khiến tên đàn ông không khỏi sùng sốt.

Thấy cô gái chưa hành động, âm thanh tên đàn ông bắt đầu tăng lên, hung dữ nói: " Cởi mau! Ngay cả quần lót cũng cởi cho lão tử. lão tử cũng muốn thử một chút, gái Tây có mùi vị gì!" Tên đàn ông tươi cười một cách dâm dăng, cùng lúc một đám người cười lên hi hi ha ha, tiếng cười chói tai khiến Lâm Nhựt đang dựa vào một bên tường xúc động muốn nôn.

Ánh mắt bọn lưu manh nhìn xuống nửa thân dưới của cô gái, khiến cô gái vừa thẹn vừa giận. Cô thề, cô nhất định sẽ khiến bọn họ phải trả giá bằng máu,

cô thể!

Ánh mắt bọn lưu manh bức bách làm dưới khuôn mặt đau đớn, cô gái mím môi cắn chặt răng, ánh mắt hiện lên vẻ không tình nguyện mà không lời nào miêu tả được. Một đôi ánh mắt xinh đẹp giây phút này đỏ rực lên, cô đã khi nào phải chịu nỗi nhục này! Sớm biết đã để họ vệ theo bên người rồi, bây giờ, mẹ nó!

"Súc sinh!" Lâm Nhục nhỏ giọng "Phi" một tiếng xuống mặt đất, chán ghét trong đôi mắt rõ ràng đến cực hạn.

Bọn lưu manh nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng mắng chửi của phụ nữ, tạm thời mặc kệ mắng chửi, âm thanh dịu dàng mang theo một chút quý nị, thanh, trong trẻo nhưng cũng không trung tính. Chắc là một cực phẩm. Quay đầu, ước chừng vừa nhìn, không tìm thấy Lâm Nhục mặc áo da màu đen, có chút hoảng hốt, "Người nào, lăn ra đây cho Lão Tử!"

Một giây kế tiếp, Lâm Nhục liền thoáng hiện lên trước mặt kẻ cầm đầu, nhỏ giọng cười một tiếng, không vang lên âm thanh khinh thường, lại vừa lúc khiến cho kẻ cầm đầu nghe thấy, "A, mày bảo tao ra tao liền ra, không phải mặt mày sao?"

Tốc độ giống như quỷ mị khiến kẻ đứng đầu sững sốt, con ngươi chột co rụt lại, rút lui vài bước, ánh mắt lại quan sát Lâm Nhục một lần nữa.

Lâm Nhục thật sự cũng không để ý, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ sợ đánh giá của người khác! Chỉ cần mình đủ mạnh mẽ, thì có thể sợ hãi cái gì! Hai tay vòng lại, không có một chút sợ hãi trong ánh mắt, giống như đang tàn bộ thanh thần giữa đêm khuya. Chính sự lạnh nhạt này, khiến cho đám lưu manh cảm thấy địa vị của mình bị khiêu khích.

Kẻ cầm đầu nhìn phía sau Lâm Nhục không có bang khác giúp đỡ, suy xét thế lực của mình một chút. Năm người bọn họ chẳng lẽ đánh không lại được một phụ nữ chứ? Huống chi chỉ là tốc độ của cô nhanh, không nhất định sẽ đánh.

Tự an ủi mình như vậy, ôm tâm lý may mắn, bị tình trùng lên não. Sau lưng là ánh đèn nhìn không rõ ngũ quan của cô, nhưng cả người tản mát ra hương thơm thoang thoang làm cho lòng hấn thất thường. Dáng người uyển chuyển thướt tha, khiến cho đám lưu manh kia chưa từng thấy qua việc đời kia không khỏi chảy nước miếng đầy dặt. Sau đó sẽ xảy ra YY, mỗi một người bọn chúng đều dựng lên lều nhỏ.

Thiếu nữ thấy có người tới cứu mình, trong lòng dấy lên một chút hy vọng. Sau lại thấy đến là một cô gái, hy vọng trong lòng lại dập tắt. Làm sao một cô gái đánh thắng được năm tên đàn ông thân thể cường tráng đây? Một chút lo lắng trên mặt cô gái hiện lên truyền đạt cho Lâm Nhục, Lâm Nhục im lặng khước miệng giật nhẹ, biết như thế cô cũng không hiện thân!

"Mỹ nữ, đi theo gia vui đùa một phen?" Không đợi lưu manh phục hồi tinh thần, chân Lâm Nhục linh hoạt đá văng ra cái tay bị ồ đang đưa ra sờ Lâm Nhục. Lưu manh một bên nhìn thấy đại ca mình bị người phụ nữ tập kích, rục rịch xông lên muốn báo thù cho đại ca. Lâm Nhục bình tĩnh chân trái nhảy tới nửa bước, chân sau xoay một cái, mụm lực bấp chân trước đá thẳng đến xương sườn hai tên đứng trước mặt.

Mặc dù cô cũng tin tưởng năng lực của mình, thế nhưng một lúc sau, cô không có nhiều sức lực như vậy để tiêu hao với bọn họ. Chớp mắt liếc qua một bên thấy Mẫn Đình ngây người như phỗng, đôi mắt chột lóe, hơi thở lạnh lẽo truyền khắp toàn thân, "Đừng ngồi ý ra đó, em đã xem sơ yếu lý lịch của anh rồi. Giải nhất thi đấu Taekwondo thế giới, choáng nha..."

Không đợi Lâm Nhục nói xong nửa câu còn lại, Mẫn Đình thoáng một cái đến phía sau Lâm Nhục, đá bay một tên lưu manh đang định tập kích Lâm Nhục, bộ dáng giãy giụa vô lực giữa không trung làm thiếu nữ ngẩn ngơ....

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Khuyên tai ngọc giống nhau như đúc

Không đợi Lâm Nhục nói xong nửa câu còn lại, Mẫn Đình thoáng một cái đến phía sau Lâm Nhục, đá bay một tên lưu manh đang định tập kích Lâm Nhục, bộ dáng giãy giụa vô lực giữa không trung làm thiếu nữ ngẩn ngơ....

Dường như cô an toàn rồi, cổ áo khẽ mở rộng phơi bày da thịt trắng nõn trong không khí, hơi thở dục vọng tục tĩu từ từ dâng lên.

Mẫn Đình thoáng cái hạ gục tên lưu manh định đánh lên Lục Nguyệt, khước miệng nhếch lên mỉm cười tàn nhẫn khiến trong con ngươi cô gái lóe lên ánh sáng rực rỡ. Không yếu đuối sợ hãi như lúc trước, giờ phút này dùng cảm bạo đạn đến gần trước mặt Mẫn Đình xem hai người bọn họ đánh nhau, thoáng cái lại chạy đến bên cạnh Lâm Nhục cổ động cổ gắng lên. Thật là thần nhiên.

Không tới một phút, Mẫn Đình đã quật ngã ba tên lưu manh trên mặt đất. Động tác anh rất hỗn loạn, đang là Taekwondo, chiêu sau chột biến thành quyền anh, làm cho người ta không rõ, không biết chiêu tiếp theo là gì. Nhưng không thể phủ nhận công kích của anh tuy rất loạn, nhưng cực kỳ hữu hiệu, mỗi chiêu xuống tay nhanh chuẩn, hung ác, không do dự chút nào, tư thế dũng cảm khiến cô gái nhìn ngơ ngẩn.

Mẫn Đình giải quyết xong tất cả phía sau, kéo cô gái sắp bị uy hiếp đến phía sau mình. Mà tất cả lưu manh trước mặt đều ngã lăn trên mặt đất, khổ sở ôm bụng rên rĩ.

Kết cục như vậy khiến Lâm Nhựt trở tay không kịp, đã biết bản lĩnh Mẫn Đình, nhưng không nghĩ tới giải quyết đám người ô hợp này chỉ mất có 2 phút, không ngờ người đàn ông bên cạnh này có chút bản lĩnh. Ném cho Mẫn Đình ánh mắt tán thưởng, sau cùng chuyển tầm mắt đến trên người cô gái.

Chỉ thấy trên cổ của cô gái đeo một dây chuyền bạc kết ngọc bích, hình dáng tinh tế hiếm thấy trên thị trường, con người Lâm Nhựt * chột co lại. Đưa tay sờ lên cổ mình theo bản năng, trong đôi mắt hiện lên ý nghĩ sâu xa.

• Trong bản gốc là Lục Nguyệt nhưng mình nghĩ là Lâm Nhựt mới đúng nên sửa lại, nếu không phải thì các bạn cũng đừng ném đá mình nhé.

Áo da màu đen che phủ dây chuyền cô đang đeo ở cổ.

Lâm Nhựt thấy bọn lưu manh tay trái gà không chặt, xoay người rời đi. Đôi tay tự nhiên buông xuống hai bên, cả người tán mát ra phong cách lạnh lùng xa cách.

Mẫn Đình thấy Lâm Nhựt rời đi, gấp gáp muốn đuổi theo, nhưng cánh tay nặng nề bị người kéo lại. Lo lắng không yên cúi đầu nhìn cô gái nhỏ xinh xắn bên cạnh, nhanh chóng mở miệng như súng liên thanh, ai cũng nhìn thấy lo lắng trong đôi mắt, "Cô bé. Anh muốn đi, không cần cảm ơn."

Dứt lời, chỉ nháy mắt, bóng dáng Mẫn Đình giống như ma quỷ biến mất ngay trước mặt cô gái, lưu lại tiếng nói êm tai trong trẻo trên không: "Lâm Nhựt, chờ một chút."

Lưu lại cô gái với áo somi trắng và váy dài đứng ngây ngốc, đèn đường mờ ảo không nhìn rõ nét mặt của cô, tóc đen dài tới eo cúi đầu ở một bên. Mặc dù không biết tên của anh ta, nhưng mà chị kia gọi là Lâm Nhựt.

Móc điện thoại màu bạc từ trong ví ra, khóa môi khẽ mở, "Ba, người cũng nghe thấy chứ? Bọn họ đã cứu con, chị ấy là Lâm Nhựt. Con muốn tự đi cảm ơn họ." Khỏe miệng nhếch lên nụ cười ngọt ngào, con người đen nhánh tán mát ra hào hứng của nữ sinh khiến trái tim bọn lưu manh rải rác trên mặt đất run lên.

Cô gái ngồi xổm xuống, bước tới trước gương mặt dữ tợn của thủ lĩnh hai tay đang ôm đầu, âm thanh thanh thúy giống như chim hoàng oanh, "Nói ra, tôi còn muốn cảm ơn bọn anh. Đồ rác rưởi phế phẩm không có tác dụng."

Bước nhanh theo sát phía sau Lâm Nhựt, chỉ sợ sơ ý một chút mất dấu của cô. Nhìn đám người qua lại bên cạnh, trong lòng Mẫn Đình một hồi chán ghét. Bước nhanh về phía trước vọt đến bên cạnh Lâm Nhựt, dùng thân thể của mình bảo hộ Lâm Nhựt, nghiêng người qua, không cho người qua lại đụng vào Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt đang mất hồn sao chú ý tới việc này. Cúi đầu nghĩ tới tâm sự của mình: trên người cô bé kia sao lại có khuyên tai ngọc giống mình?

"Nhựt Nhựt, sau này nhất định phải mang khuyên tai ngọc này ở trên người nhé. Đây là tình yêu của mẹ. Chỉ thiết kế riêng cho chúng ta, có một không hai trên thế giới!"

Lúc mẹ nói những lời này, Lâm Nhựt hưng phấn mấy đêm không ngủ được.

Nhưng bây giờ tại sao lại như vậy? Cho dù việc đòi thay đổi, đồ của cô không phải vẫn thuộc về riêng cô sao? Cũng vậy thôi, mặc kệ cô nói cái gì, đối với mẹ vẫn là cố tình gây sự.

Ánh sáng quán bar mờ ảo, lấp lờ nhiều màu sắc, Lâm Nhựt đi lảo đảo trên đôi giày cao gót. Trong con người lóe sáng như cũ, phong cách toàn thân thêm một phần chán nản. Tiếng người hỗn tạp bên tai, và âm nhạc mạnh bạo, màng nhĩ Lâm Nhựt có chiều hướng bị phá nát.

Đưa ngón tay ra chỉ quanh quẩn khích, xoay người, đánh lên một người. Bóng dáng rắn chắc không cao lớn lắm, Lâm Nhựt vẫn chọc chọc vào dáng người lực lưỡng của đối phương, khỏe miệng kéo ra nụ cười khen gọi, giống như hoa hồng đẹp đẽ mà có độc.

Giống như tường đồng vách sắt ngăn lại lối đi của Lâm Nhựt, thật sự cô không có hơi sức đi lối khác, chân mềm nhũn sắp sửa ngã xuống. Quả nhiên, lúc tâm tình không tốt uống rượu đặc biệt dễ dàng say, ý thức mê man, trong tiềm thức cảm giác mình nên quay về khách sạn.

Toàn thân vô lực, làm bộ tiếp xúc thân mật với mẹ mặt đất, không ngờ ngang eo căng thẳng, cả người ổn định lại. Bả vai rắn chắc mạnh mẽ ngang eo khiến Lâm Nhựt thấy quen thuộc một chút.

Mặc dù Lâm Nhựt say rượu tinh thần mơ hồ, nhưng ngoài miệng lễ phép và xa cách vẫn không thay đổi như cũ. "Cảm ơn."

Im lặng suy nghĩ, một tay đẩy Mẫn Đình ra. Sao cô có thể không biết là Mẫn Đình, mùi thơm trên người anh do cô tự điều chế, làm sao cô có thể quên điều này. Thừa dịp tác dụng của cồn rượu chưa phát tác hoàn toàn, cô cần phải rời đi nhanh một chút.

Mẫn Đình xấu xa cười nhìn người phụ nữ trước mặt, dĩ nhiên không ngờ mình lại kết thúc với một người phụ nữ kiên cường. "Đều là người một nhà, sao khách khí thế?"

"Ai là người một nhà với anh." Lâm Nhựt lạnh lùng mở miệng, môi mòng khề mím, nhúu mắt, vẻ mặt cùng một dạng không muốn để ý đến anh ta.

Mẫn Đình nghe vậy nhếch môi cười, cũng không miễn cưỡng, lui về phía sau mấy bước nhường lại không gian cho Lâm Nhựt rời đi. Như đoán được tình hình, nhìn bộ dáng Lâm Nhựt mất đi thẳng băng lại xiêu vẹo sắp đổ, mới gần sát một chút, khiến Lâm Nhựt tựa vào trong ngực của mình.

Lâm Nhựt nhíu nhíu mày, cho dù ngày thường bộ dáng trông như cô gái Moe, nhưng phong cách vẫn là thanh nhã lạnh nhạt.

Ngón tay như liễu xanh tươi day day huyết Thái Dương đau nhức, dừng một chút, mới bước một chân, ý thức Lâm Nhựt mê man muốn ngất xỉu, gắng gượng nén xuống ý thức muốn hôn mê, vươn tay đánh vào bả vai Mẫn Đình, đầu rũ xuống, nhếch môi miêng cưỡng mở miệng: "Đưa tôi về." Âm thanh lạnh lùng trong trẻo lại khiến trong lòng Mẫn Đình rung động.

"Khách khí làm gì, dù sao cũng cùng đường." Mẫn Đình cẩn thận dìu Lâm Nhựt, thân thể say như chết mềm mại khác thường, khiến Mẫn Đình không nhận được suy nghĩ vẫn vơ.

"Mẹ, vì sao người không quan tâm con, con làm sai chỗ nào con có thể sửa mà.....Mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Có một biến thái không biết lái xe!

"Mẹ, vì sao người không quan tâm con, con làm sai chỗ nào con có thể sửa mà.....Mẹ." Mặt trắng bệch áp lên xe Mẫn Đình, bắt đầu nói mê sảng. Mơ màng màng hoàn toàn không biết đêm nay là đêm nào. Lại nói thật là kinh điển, ngay cả bảng số xe Paris Mẫn Đình cũng có, thật sự kỳ diệu.

Hai tay Mẫn Đình nắm tay lái, trong lòng chấn động chuyên tâm lái xe, đôi mắt trong suốt tràn đầy ngạc nhiên, lông mi run rẩy thân mình thon gầy cuộn lại, người phụ nữ này từ trước đến nay chưa bao giờ tỏ vẻ yếu đuối trước mặt mình, rốt cuộc việc gì kích thích làm cô tổn thương? Cả người Mẫn Đình ngơ ngẩn, nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Lâm Nhựt cũng không để ý, tự nhiên nói đi nói lại, vừa phần uất vừa gõ vào lưng xe, vẻ mặt đau xót giống như cha mẹ chết. "Có một biến thái không biết lái xe, làm cho ta thật khó chịu, muốn nôn!"

Làm bộ, thân thể Lâm Nhựt không lý do nghiêng về phía trước bộ dạng muốn nôn, tư thế hoa lệ khiến vẻ mặt dễ chịu của Mẫn Đình cũng phải biến sắc. Hoảng sợ giống như tận mắt nhìn thấy ngày tận thế, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Lâm Nhựt chỉ sợ cô nôn trên xe của mình.

"Lâm Nhựt cố nhịn chút nữa, sắp tới khách sạn rồi!" Mẫn Đình ngồi không yên, nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Nhựt, dường như giấy tiếp theo sẽ nôn ra. Trong nháy mắt sắc mặt trắng nõn biến thành mặt trắng như người chết.

Trong bụng Lâm Nhựt đảo lộn một hồi "Oe.....", bỗng nhiên cơ thể nghiêng về phía trước, âm thanh nôn mửa vẫn chưa phát ra toàn bộ, đột nhiên bị xe tăng tốc làm cả người lại quay về chỗ ngồi.

"Ui da!" Lâm Nhựt vỗ ngực kêu lên đau đớn, bộ ngực kêu gọi lay động theo tiếng kêu phập phồng mãnh liệt, giống như sóng lớn đập dềnh giữa biển khơi. Hồi thờ dâm mỹ từ từ tản ra trong xe. Thức ăn trong dạ dày vừa tới cổ họng lại trở về trong bụng.

Bực bội một cái "Mẫn Đình! Vừa phải thôi, tôi với anh còn chưa xong đâu!", trong nháy mắt đầu óc tỉnh táo lên rất nhiều, tranh làm "Vua gào thét" trong xe!

Cũng không lâu lắm, Lâm Nhựt ngu ngốc cười hề hề, tiếng cười quý dị lúc nửa đêm có vẻ cực kỳ kinh khủng, nhìn các vì sao trên bầu trời màu xanh đậm, Mẫn Đình im lặng cầu nguyện, ánh mặt trời đến nhanh một chút, khiến Thần linh yêu rồi mang con yêu nghiệt này đi đi!

Đột nhiên lại gần Mẫn Đình, tia sáng trong con ngươi lộ ra thần sắc giao hoạt, "Hey, tiểu tử, tôi tiết lộ bí mật cho anh nghe, không cho phép anh nói ra!" Về mặt giả bộ thần bí cười đùa đứng lên, dáng điệu nề nếp giống như hung thần, giọng điệu cuồng vọng khiến Mẫn Đình nhướng nhướng mày.

Ặc, cái này, anh có thể cự tuyệt hay không?

Tùy ý ứng đối mấy câu, ngày thường "Voldemort"* có thể có bao nhiêu bí mật nhỏ đáng giá để nghe? Vừa xuống xe mua canh giải rượu đỡ Lâm Nhựt uống, lấy khăn giấy ra lau miệng cho cô.

* Voldemort: Tom Riddle (Tên đầy đủ là Tom Marvolo Riddle, tên thường gọi là Chúa tể Voldemort) là nhân vật phản diện chính trong bộ truyện Harry.

Voldemort là một phù thủy thuộc "phe ác". Người ta nói rằng chỉ có duy nhất một phù thủy khiến hắn sợ hãi là Albus Dumbledore, hiệu trưởng trường pháp thuật Hogwarts. Cái tên Voldemort có thể được liên tưởng đến "bay đến cái chết" hay là "kẻ trộm chết chóc" trong tiếng Pháp (Vol de Mort).

Ở đây ý anh nói Lâm Nhựt là phù thủy nhỏ, tiểu ác ma.

"Thái độ này của anh là sao, lẽ nào anh không muốn biết hả?" Lâm Nhựt phát điên, tại sao người này lại không nề mặt như thế! Cho dù anh ta có bốn tròng mắt đen trong suốt, có hai sóng mũi cao, có hai môi mỏng kêu gọi, có hai mặt trái xoan tuần tú, nhưng anh ta cũng không thể như vậy chứ! Hai tay thuận tiện túm cổ áo của Mẫn Đình.

"Tiểu nhân cực kỳ muốn biết, đại mỹ nữ, em mau nói cho anh biết đi!" Mẫn Đình rất nỗ lực chắp hai tay vào cùng một chỗ, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng khao khát, ánh mắt ham học hỏi khiến Lâm Nhưộc có cảm giác siêu việt!

Hai mắt Lâm Nhưộc giao hoạt đảo qua quan sát một vòng xung quanh, xác định Mẫn Đình không ở sau người, nhanh chóng tiến đến bên tai anh, hét lớn: "Tôi cho anh biết, đi Paris công tác cùng tôi là một kẻ ẻo lả, vừa hoa tâm lại còn háo sắc....."

Tiếng la hét có cường độ âm thanh cao nhất khiến màng nhĩ Mẫn Đình nghe thấy đã sợ mất mật.....

Xung quanh liên yên tĩnh trở lại, trong không khí ngột ngạt chỉ có mình Lâm Nhưộc vừa cười vừa run rẩy ở đó thao thao bất tuyệt *. Ánh mắt Mẫn Đình lạnh lùng trừng mắt nhìn người phụ nữ không biết bốt phóng túng này, lửa giận phun ra trong đôi mắt cháy rừng rực, dường như muốn hủy diệt tất cả.

* Thao thao bất tuyệt: nói liên tục không ngừng(mình để giống bản gốc hay hơn)

Mở cửa xe, túm Lâm Nhưộc dễ dàng như một con gà con nhấc tới, không thương hoa tiếc ngọc để Lâm Nhưộc lại ở ven đường. Để lại cho Lâm Nhưộc một bóng lưng tiêu sái*, "Vào" thoáng cái xe đã chạy thật xa.

*Tiêu sái: phóng khoáng, thanh cao thoát tục, phiêu dật, không câu thúc.

Lâm Nhưộc quay đầu nhìn cảnh sắc xa lạ, từng cơn gió mát lướt nhẹ qua thân hình, quần áo làm nổi bật vóc người vô cùng tinh tế. Trong đôi mắt vô tội làm cho người đi đường nhường đường đi qua đều rớt rít quay đầu lại, Lâm Nhưộc chu mỏ uất ức giống như mèo nhỏ bị vứt bỏ.

Vừa tính ngồi xuống ven đường làm bộ đáng thương, chiếc Porsche màu nâu đậm lại quay trở lại, túm Lâm Nhưộc lên xe rồi lái đi như một cơn gió.....

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ sát đất, lưu luyến chiếu rọi trên người Lâm Nhưộc, cô bé dễ thương im lặng ngủ trên giường làm cảnh sắc cũng yên tĩnh. Sợi tơ lay động tung bay theo chiều gió, trong không khí lãng thoảng còn nhìn thấy sương mù. Mùa hè nóng bức ngoài cửa sổ đã từ từ dâng lên, một ngày mới sắp bắt đầu.

Dựa theo yêu cầu của Lâm Nhưộc, độ ẩm trong phòng giữ nguyên phải gần bằng với độ ẩm của thiên nhiên vào buổi sáng..... Cô từng nói ra ý nghĩ chính đáng: "Phụ nữ được làm từ nước, ai làm cho cô thiếu nước, cô sẽ khiến người đó vĩnh viễn không có nước!" người hiền lành không ai nói lời tàn nhẫn như vậy.

May nhờ buổi tối Mẫn Đình đã cho Lâm Nhưộc uống chén canh giải rượu, giờ phút này tai họa Lâm Nhưộc một chút cũng không cảm thấy mình say rượu, Nghi ngờ vươn tay ra nhìn trang phục của mình, làm thế nào mà vẫn còn mặc quần áo của ngày hôm qua. Suy nghĩ lại kỹ càng, tối hôm qua quay về khách sạn bằng cách nào hoàn toàn không có ấn tượng. Mấy nhử lại, chẳng lẽ cô có bản lĩnh, tự mò mẫm trở về?

Thế giới thật kỳ diệu.

Liếc nhìn điện thoại để bên cạnh, thời gian hiện trên màn hình là 7:53. Toàn thân Lâm Nhưộc căng thẳng, lập tức nhảy lên từ trên giường, như bay xông đến nhà vệ sinh.

Sau 5 phút ngắn ngủn, thân hình Lâm Nhưộc mảnh khảnh trên giày cao gót đi lại trên hành lang của khách sạn, nhử lông mày gọi điện thoại cho Mẫn Đình. Cái đồ lười này chắc bây giờ còn đang ngủ đây?

Tiếng chuông vang lên không bao lâu, Mẫn Đình liền nhận điện thoại, nhưng không lên tiếng. Biểu hiện kỳ quái khiến Lâm Nhưộc cảm thấy khó hiểu, tiểu tử này uống lộn thuốc rồi hả?

"Này, dậy mau, chúng ta hẹn khách hàng tám giờ rưỡi đấy." Lâm Nhưộc đến trước cửa phòng Mẫn Đình, gõ nhẹ cửa. Áp dụng phương pháp gọi người dậy từ hai phía.

"Hắc, mỹ nữ, em tìm anh hả?" Mẫn Đình bóc một miếng điểm tâm trên bàn, khoe ra hàm răng đều đặn trắng tinh, cười vô cùng sáng lạn. Trong nháy mắt, tất cả tia sáng đều bị Mẫn Đình đoạt đi, ánh sáng hào quang vạn vật nhất thời chỉ xảy ra trong chớp mắt, chỉ có Mẫn Đình giống như Vạn Thú Chi Vương kiêu ngạo đứng giữa đám mây.

Trên sân khấu chữ T, ánh đèn nhấp nháy, toàn bộ ánh đèn pha đều tập trung trên bục chữ T làm nổi bật người mẫu đang trình diễn, các thiết kế đều rực rỡ tươi đẹp, mẫu thiết kế phong cách mới lạ khoác lên dáng người cao gầy mà quý của các người mẫu. Thân hình cao gầy, gương mặt thủy mị kín đáo khoác lên bộ quần áo theo phong cách hiện đại kết hợp với nhau càng thêm nổi bật vô cùng nhuần nhuyễn.

Màn trình diễn thời trang lần này, tập trung tất cả các nhà thiết kế có tên tuổi, chuyên gia thiết kế thời trang đứng đầu thế giới dốc sức thiết kế, lúc này, tác phẩm của Lâm Nhưộc và Mẫn Đình đều có ở trước mặt. Màu sắc ánh đèn từ từ biến đổi làm gương mặt người mẫu có phần mờ hồ, khoác lên trang phục nổi bật hiện ra trước mặt mọi người, chiếm được ánh mắt của mọi người.

"Phía dưới là người mẫu số 25 lên sân khấu....."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Không có cô cũng không sao

“Trên sân diễn là người mẫu số hiệu 025, cô ấy mặc một bộ váy xếp li với thắt lưng màu xanh ngọc và nút khuy bách điệp (*). Dưới ánh đèn, nút khuy lóe ra ánh sáng như sao trên trời, hòa cùng màu xanh ngọc như làm cho mọi người bình thần dưới bầu trời đêm yên tĩnh. Dù vô dục vô cầu (**), yếu tố nút khuy hiện đại xếp thành một trăm cánh bướm này sẽ được người phụ nữ thanh thuần thích thú...”

(*)Nút khuy bách điệp : Nút áo tạo thành một trăm cánh bướm.

(**)Vô dục vô cầu : Không có ham muốn, không có nhu cầu.

Dù không ngoảnh đầu lại nhìn mọi người, cũng có thể cảm nhận được xung quanh phát ra từng tiếng hít thở và tiếng tán thưởng, ngao nghể đứng ở chỗ đó, song nước chẳng sao, trên khuôn mặt lộ vẻ lưu luyến tươi cười, vẻ thuần khiết cứ vậy mà hiện ra. Cả người khí chất thanh cao, trang nhã, hoàn toàn khác biệt với những người trên mình trần ngập mùi tiền.

Ngon đèn từ đài T rất nhanh chiếu vào Lâm Nhựt, Lâm Nhựt xoay người rất đúng lễ phép hơi cúi đầu với mọi người, sau khi hoàn thành lễ nghi, quay người lại thì cảm thấy điện thoại di động trong bao rung lên. Hơi sững sốt, liếc mắt nhìn tên được hiển thị, cô nhướn mày. Trong nhà sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?. Trái tim Lâm Nhựt đập nhanh một hồi, thu hồi lại cảm giác hoảng sợ, vội cười nói xin lỗi với mọi người rồi xoay người ra góc khuất nhận điện thoại.

“Alô, cha, có chuyện gì vậy?” Lâm Nhựt ổn định cảm xúc, bình tĩnh mở miệng. Giọng nói bình ổn làm người ta không cách nào nhận ra trong lòng cô đang kích động như mạch nước ngầm sắp phun ra, vẫn dịu dàng như ngày thường. Không ngừng làm cho trong ánh mắt người ta có ý cười, nhưng tay cô không tự giác mà nắm chặt.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu rồi mới lên tiếng, giọng nói của cha Lâm trong nháy mắt trở nên tang thương, biểu tình dạng này của cha Lâm, Lâm Nhựt chỉ thấy qua lúc mẹ cô dời khỏi. Lúc này...

“Mẹ con đã xảy ra chuyện. Là ung thư giai đoạn cuối, cha hy vọng con đến thăm mẹ con một chút”. Cha Lâm thở dài một tiếng, đem lời muốn nói phía sau nuốt trở vào rồi im lặng.

Lần này, ngay cả Lâm Nhựt cũng rơi vào trầm mặc, kí ức về mẹ khi còn bé cực kì ít, cô đưa tay sờ mặt dây chuyền. Kí ức ở cùng mẹ khi bé chính là bắt đầu từ sợi dây chuyền này, những mẫu kí ức ít ỏi và vụn vặt đó làm cho tuổi thơ ấu của Lâm Nhựt càng thêm khô sở. Nhưng mà cô không nói, trước giờ đều không nói.

Mẹ sao, tim cô như bị người ta nhéo cho một cái, nỗi đau cốt nhục chia lìa trong lúc nhất thời xâm nhập, trái tim Lâm Nhựt khẽ nhói. Trong thoáng chốc đè nén lại kích động trong lòng, hít thở không thông làm cô khó chịu khóc không ra nước mắt. Đối với người kia cô chỉ có thể nói là một phụ nữ, cô không có ý niệm quá lớn. Cái gì mà chuyên gia thiết kế kim cương cấp cao trên thế giới, ở trước mặt Lâm Nhựt đều là phù vân.

Thấy Lâm Nhựt trầm mặc không nói, cha Lâm cũng không thấy kì quái, tựa như cũng biết cô đang nghĩ gì. Chưa từng phải trả giá nên không biết có hồi báo, con gái là của ông, sẽ không thể để cho bà mang đi được. “Nhựt Nhựt, nếu con không muốn, cha cũng không miễn cưỡng con”. Lời nói trầm thấp giống như là một khúc ru ngủ ngày thường, làm cho Lâm Nhựt nhất thời cảm thấy bối rối mười phần. Cô mệt mỏi quá.

“Cha, con biết rồi, hiện tại đang làm việc, không tiện cùng cha nói nhiều.”. Không biết cha Lâm nói gì tiếp, sau đó qua loa cho có lệ, cô cảm giác đáy lòng chưa xót không thể tiêu tan.

Mẹ, người sống tốt sao!.. Lúc con muốn ý lại dựa vào, người lại không ở, hiện tại lại độ nhiên một mực muốn gặp, phải làm thế nào cho phải đây!.

Buông điện thoại xuống, trên khuôn mặt hiện ra một tia đông cứng không thể che giấu. Một cổ cảm giác mệt nhọc đột nhiên tập kích giữa trán, trên vai bỗng bị người vỗ một cái.

“Nhựt Nhựt, không sao chứ?”. Khuôn mặt Mẫn Đình có chút không được tự nhiên lại tràn đầy lo lắng, nghĩ đến mình mới vừa rồi chỉ chú tâm nghe điện thoại.

“Anh làm sao vậy, sao luôn mặt nặng mày nhẹ với tôi?”. Sáng sớm Lâm Nhựt đã bị đối đãi như vậy, trên mặt dâng lên một tia mờ mịt, nháy mắt mấy cái liếc nhìn Mẫn Đình bên cạnh.

Mẫn Đình chu miệng. Cũng chỉ có như vậy, cô ấy mới có thể ngồi chung một chiếc xe với mình để đi về. Nhưng mà anh không thêm đề ý, chỉ cần có cô ấy bên cạnh. Đột nhiên rất muốn nói một tiếng xin lỗi với bản thân. Thực xin lỗi vì rốt cuộc không tìm lại được bản thân lúc ban đầu. Đột nhiên khí tràng sùng sốt, anh xụ mặt lạnh lùng nói: “Hừ, Mẫn Đình tức giận. Mẫn Đình không muốn nói chuyện với cô”. Nói xong, vừa xoay đầu không chịu nhìn Lâm Nhựt.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không nháy mắt một cái, hiển nhiên tâm vẫn đặt trên người Lâm Nhựt, chú ý tới phản ứng của Lâm Nhựt. Trong đôi mắt sáng ngời xuất hiện một tia không được tự nhiên, rõ ràng anh cũng rất hi vọng Lâm Nhựt quan tâm mình, lại làm bộ không thêm đề ý.

Lâm Nhược khôi phục lại tinh thần , cứ lắc đầu, hai mắt vùng vẫy thất thường , do dự. Giọng điệu vẫn trước sau như một nói “ Đừng kêu đến giống như chúng ta là cùng một mẹ sinh ra “.

Mẫn Đình cong môi cười, không để lời Lâm Nhược nói trong lòng, cho rằng Lâm Nhược đang lo lắng mầu thiết kế của cô, bỗng nhiên tình ngộ thờ mạnh một hơi vỗ vỗ vai Lâm Nhược , bộ dáng đại tài khí thô* làm giảm bớt vướng mắc của Lâm Nhược.“Đừng sợ, bán không được Lão Từ mua!”.

*Đại tài khí thô : Giàu có, khí khái bất phàm hoặc ý vào có nhiều tiền mà khinh người , nhiều tiền mà có khí thế hoặc có gan tiêu phí.

Vừa dứt lời một người đàn ông trung niên là quản lý của kênh mua sắm trực tiếp trên TV trông có vẻ vội vã vọt tới trước mặt Lâm Nhược, cầm tay Lâm Nhược kích động nói không ra lời.

Nhìn một màn này, người thì mờ mịt không hiểu, người thì phẫn nộ, sự tức giận bắn ra từ đôi đồng tử lại không thể dẫn tới sự chú ý của osaban có lượng tuyến giáp tăng quá cao .

“Tiểu thư Lâm Nhược, trang phục thiết kế của cô, tất cả, đều bán hết rồi!”. A Tang vừa run rẩy cầm lấy tay Lâm Nhược dán vào trên khuôn mặt bóng loáng của mình, vừa cảm tạ Thượng đế , một chút cũng không để ý trong đôi mắt lộ ra tia sáng đến thỏa mãn làm cho Mẫn Đình hận không thể đánh cho ông ta hiện nguyên hình! (giống như Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch cốt tinh. . .)

Cũng không đợi Lâm Nhược kịp phản ứng , một đám phóng viên cầm microphone lũ lượt kéo tới vây quanh Lâm Nhược đến một giọt nước cũng không lọt, trong ba tầng ngoài ba tầng người, nhất là vòng người bên ngoài còn không ngừng nhảy vọt về phía trước, muốn chen vào đám người ở giữa mà đi.

“Tiểu thư Lâm Nhược , xin hỏi bộ váy xếp li với thắt lưng xanh ngọc và nút khuy bách điệp do cô thiết kế hiện bán ra số lượng không còn nhiều, tâm trạng của cô lúc này thế nào?”. Một nữ phóng viên cầm microphone đứng ở bên trong gần với Lâm Nhược nhất hỏi, cô ta mặc áo công sở màu nuy và váy ngắn đến đầu gối màu đen, miến cường ôn định đám người không ngừng rối loạn ở phía sau, tốc độ nói cũng nhanh hơn. Phía sau cô ta, các nhiếp ảnh gia đang không ngừng đưa tay, trái nghiêng phải lệch , liên tục thay đổi góc độ chụp ảnh Lâm Nhược.

Lâm Nhược vừa quay đầu về phía bên này, bên kia lại tranh nhau mở miệng , “ Tiểu thư Lâm Nhược, xin hỏi quan niệm về thiết kế của cô là nhất thành bất biến sao(*),cô muốn dùng sự trong sáng của mình để đi tới cùng sao?”

(*)Nhất thành bất biến: nghĩa là đã hoàn thành sẽ không sửa lại hay thay đổi cái gì.

.....

Lời nói sắc bén làm cho đại não Lâm Nhược một trở thành hai , trong đầu như có vô số điều đang chậm rãi len lỏi vào. Đầu ong ong một tiếng, mọi thứ lộn xộn thành một mớ bòng bong, không cách nào suy nghĩ độc lập nữa.

“Thật xin lỗi, xin chờ một chút”. Một giọng nam quen thuộc từ trong đám người vang lên ,chen vào phá vỡ suy nghĩ, dường như là đâm đầu chui vào trong đám đông. Quần áo lộn xộn không thể tả đứng trước mặt Lâm Nhược, chặn ngang Lâm Nhược che ở sau mình, một mặt lễ phép mỉm cười nói lời xin lỗi, hơi cuối đầu giải thích : ”Thật ngại quá, Lâm Nhược còn có một hội nghị muốn mở ở phía dưới, chúng tôi xin phép đi trước.”

Nhìn ngoài cửa sổ, xe cộ lao đi vùn vụt, Lâm Nhược như đi vào cõi thần tiên xa xôi. Đến tột cùng như thế nào cho phải, người phụ nữ xa lạ kia, người phụ nữ đang nguy cấp nằm ở trên giường bệnh đó, cuộc đời của bà ấy, cũng không phải không có Lâm Nhược thì không được!.....

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Dường như vui vẻ mà cho phép người lựa chọn

Nhìn xe cộ chạy như bay ngoài cửa sổ, tâm trí Lâm Nhược như đi vào cõi thần tiên. Đến tột cùng như thế nào cho phải, người phụ nữ xa lạ kia, người phụ nữ đang nguy cấp nằm ở trên giường bệnh đó, cuộc đời của bà ấy, cũng không phải không có Lâm Nhược thì không được.

Mẫn Đình dùng sức lật bả vai Lâm Nhược qua để cô đối diện với mình, thu lại tức giận cùng lo lắng mơ hồ ẩn náu trong tròng mắt. Dường như là đè nén ngàn vạn cảm xúc, âm thanh nặng nề khiến Lâm Nhược càng thêm trầm mặc, ‘Em rốt cuộc làm sao vậy hả? high.’ Không bình thường, đây không phải Lâm Nhược mà anh biết.

Lâm Nhược lạnh lùng, vung tay đẩy Mẫn Đình ra, lạnh nhạt nói : ” Ai nói người không muốn thì không thể vui vẻ, giống như vui vẻ là do người tự lựa chọn”.

*

Một hồi còi báo động quái dị vang lên ở quân khu X-Bộ Quốc Phòng, tiếng vang đinh tai nhức óc vang vọng khắp quân khu rộng lớn, ở đây chỉ có thời điểm xuất hiện nhiệm vụ khẩn cấp , mới có thể thấy còi báo động kéo vang.

Sau khi nhận được điện thoại từ cấp trên, Kha Trạch Liệt thu lại sắc mặt, gương mặt hao gầy không một gợn sóng, so với quá khứ còn có phần nghiêm túc hơn. ‘Kha Trạch Liệt, xuất phát khẩn cấp, nhanh chóng đến Đại đội bảo cáo.’

Nhận được lệnh từ cấp trên, Kha Trạch Liệt không dám có chút chậm trễ, tăng nhanh tốc độ dưới chân, bước đi như bay vọt tới đại đội.

“Mới vừa nhận được tình báo, chúng ta vẫn nhìn chăm chăm vào nhóm người kia rồi cuộc cũng có động tác rồi.” Sắc mặt tư lệnh Lý Dương ác độc, ông đã canh cánh đối với một nhóm ít người trong lòng từ lâu rồi, mỗi một lần đều làm cho bọn chúng may mắn trốn thoát, thủ đoạn cao minh gì cũng làm cho người ngây ra như phỗng. “Nhưng mà lúc này đây bọn chúng đã xuất cảnh, chúng ta đã liên hệ được với quân đội Pháp rồi, hợp tác cùng tiêu diệt nhóm tội phạm kia. Nhưng ở nước ngoài dù sao chúng ta cũng chưa quen thuộc, có khả năng động tới một số nhân viên cao cấp, mọi người nhất định phải hành động cẩn thận”.

Một câu nói ra, tất cả mọi người đều làm một kiểu chào quân lễ rất tiêu chuẩn, miệng chính tề phấn khích đồng loạt đáp : “Rõ”. Âm thanh trung khí mười phần như mang theo một quyết tâm chung, vang dội, vang vọng khắp bầu trời.

“Để cho toàn bộ binh lính tập trung tại phòng họp hội nghị, Kha Trạch Liệt ở lại.” Lời nói khí phách mạnh mẽ.

“Vâng.”

Mặc dù bọn họ tên gọi Bộ Quốc Phòng, nhưng bọn họ còn có một thân phận khác chính là lính đặc chủng của quân đội. Người bình thường xem ra không thể tưởng tượng nổi chuyện này, nhưng mà lại cứ tồn tại bất ngờ như vậy. Hơn nữa bọn họ cùng với lính đặc chủng thông thường không giống nhau. Bọn họ đặc biệt nhằm vào một số vụ án yêu cầu trình độ kỹ thuật cao, công nghệ cao. Một vụ án đưa xuống, cho dù là tập hợp tinh anh trong quân đội cũng thường thường cần thời gian hai, ba năm mới có thể giải quyết.

Đội đến khi mọi người dời đi, tư lệnh chậm rãi khép cửa lại, sắc mặt nặng nề khiến trong lòng Kha Trạch Liệt càng thêm cẩn thận và chú ý, như vậy vụ án lúc này khó khăn lại sâu thêm một bậc.

Vụ án này là về nhóm tội phạm buôn lậu thuốc phiện quốc tế, chính vì bọn chúng rất thông minh, giao hoạt cũng rất khéo léo trốn khắp nơi trên thế giới, không ít quốc gia cũng không thể đem bọn chúng ra ánh sáng. Buôn lậu thuốc phiện kết hợp với Internet công nghệ cao, chuyển phát hoặc là lên cất giấu máy trên cơ thể người, lan truyền tệ nạn xấu xa này truyền khắp thế giới. Bởi vì tất cả các quốc gia đều căm hận sâu sắc những tội ác đau thương mà nó gây ra, những người yêu thương lại bị hút thuốc phiện.

Lưu manh không đáng sợ, đáng sợ chính là lưu manh có văn hóa.

Mỗi quốc gia, ở thời điểm việc buôn lậu thuốc phiện hoành hành đều phải ra không ít lực lượng quân đội đi giải quyết, nhưng là đều không làm nên chuyện gì. Nhóm người phạm tội lúc nào cũng có thể kim thiên thoát xác chạy trốn như thường, chúng để lại một chút lời nói khiêu khích, thủ đoạn gây án càng làm cho người ta nghe tin đã sợ vỡ mật.

“Kha Trạch Liệt, mọi việc cẩn thận. Chuyện này liên giao cho cậu toàn quyền phụ trách, đến lúc đó liên hệ với cấp trên nước Pháp bàn bạc biện pháp đối phó.” Ánh mắt tư lệnh gắt gao nhìn chăm chăm Kha Trạch Liệt, trong đó tiềm ẩn nhiều nguy hiểm, thành viên truy bắt “độc nhân” luôn luôn đi ở ranh giới sinh và tử!

*

Hai tay Lâm Nhược vòng lên cánh tay, đi lại không ngừng ở trên ban công của khách sạn, ngăn cách dưới một tầng lụa tơ tằm mỏng đơn giản, ánh nắng giữa trưa mùa hạ cũng chẳng làm chói mắt. Nhưng chiếu rọi lên làn da nhẵn mịn, lại như có một loại cảm giác nóng bỏng. Nhưng lúc này Lâm Nhược hoàn toàn không để ý đến những thứ này.

Đôi mày ngài nhíu chặt, ngón tay cái trên tay phải đặt lên cánh môi mềm mại, răng trên răng duỗi khê cắn móng ngón tay, trong đôi mắt và bộ trán mâu thuẫn giống như là trẻ con thời kì kéo co, lập tức quyết định như vậy, lập thức thay đổi lại ý nghĩ.

Một giờ cũng không quyết định ra cái nguyên do ra ngoài, cuối cùng quyết định nghe theo ý nguyện của Thượng đế đi, từ trong bao lấy ra đồng nhân dân tệ trị giá lớn, ngón tay trái và ngón trỏ đặt vuông góc, đặt tiền xu đặt ở đầu móng tay của ngón tay cái, dùng sức ném lên trên. Tiền xu theo lực xoay vòng liên tục ở trên không trung, sau đó lại nhanh chóng rơi xuống.

Lần này chỉ có thể có một kết quả thôi.

Ánh mắt Lâm Nhược gắt gao nhìn chăm chăm vào đồng xu, là mặt trước sao, nếu là mặt trước mình phải đi gặp bà ấy, nhất định là mặt trước đi, là mặt trước?

Kết quả tiền xu không cẩn thận tăng lực quá mạnh, Lâm Nhược quên mất đồng xu hình tròn, nó còn có thể lăn nữa. Vèo vèo vèo giống như một con chuột nhỏ nhanh nhẹn chạy trốn ra ngoài, đột nhiên có một đôi giày xuất hiện ở trước mặt Lâm Nhược, lớp sơn màu đen lóe sáng không hề bị ánh sáng ngày hè làm phai mờ. Dấu hiệu phía trên làm cho Lâm Nhược hiểu rõ, cái chân kia không chút do dự dẫm lên đồng xu kia, sau đó dừng lại ở trước mặt Lâm Nhược.

Lâm Nhược cúi người nhìn chăm chăm đôi giày kia, trong đôi mắt oán giận thật sâu lại bị người nào đó coi thường không đếm xỉa tới. Mẫn Đình vòng tay xem kịch vui, tựa như nhìn trước mặt giống như là nô tài thình an (...), khoe miệng thoáng qua một tia cười xấu xa. Thoáng chốc, ý cười trong đôi mắt bị dập tắt.

“Mẹ kiếp, mỹ nhân kế cũng không mang như vậy.” Mẫn Đình cao nhòng lồng mây nhúu chặt, vẻ mặt mất hứng nhìn Lâm Nhược lộ ra khe rãnh, thâm ý trong đôi mắt càng thêm rõ ràng.

Lâm Nhược vô tội ngửa đầu nhìn Mẫn Đình, không biết vì sao, theo tầm mắt của hắn nhìn xuống sau đó về mặt liền cứng nhắc trong chốc lát. Lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, mắt tự nhiên nghiêng thân thể sang một bên đối diện với Mẫn Đình, nhanh chóng hoạt động đầu óc xuất hiện vết nứt trong nháy mắt. Nghiến răng nghiến lợi tức giận trừng mắt nhìn Mẫn Đình, đỏ háo sắc!. “Thành sự thì ít, bại sự thì nhiều!”

Giống như thói quen một chút cũng không có nhìn Lâm Nhược khinh bỉ, Mẫn Đình chắc lưỡi hít hà, con người híp lại vẫn còn đang tỉ mỉ thưởng thức cả vườn xuân sắc mới vừa rồi. “Chắc chắn, không phải là em cố ý câu dẫn tôi đấy chứ? Lão Tử cũng không tham luyện nữ sắc!” Ý tứ trong lời nói giống như chuyện thật sự là như vậy.

Sắc mặt Lâm Nhược tựa như đồ gia vị một bàn giống nhau, vẻ mặt rối loạn phong phú ~ cảm nhận được vũ trụ nhỏ bé Lâm Nhược sắp bùng nổ lớn, Mẫn Đình liền xoay chuyển chủ đề, trong con người cột nhà lập tức chuyển thành ân cần, hai tròng mắt nhìn chăm chú Lâm Nhược. Ánh mắt nhu tình như biển rộng dường như muốn bao phủ Lâm Nhược ở một mảnh bên trong.

“Nhược Nhược, có chuyện gì xảy ra em liền rút lui đi, anh sẽ giúp em giải quyết.”

Nghe được lời Mẫn Đình bảo đảm, lòng Lâm Nhược lại dao động một lần nữa. Dáng vẻ lưỡng lự không quả quyết, vốn Mẫn Đình cũng chưa từng thấy qua.

Quay đầu lại phát hiện người đã không có ở đây, để lại mình ta quanh co, bồi hồi.

Trong lòng thầm quyết định, Lâm Nhược áy náy ngửa đầu nhìn Mẫn Đình cười cười, mang theo vẻ mệt mỏi sâu sắc, như là chán ghét hồng trần nụ cười giống như thoát tục, làm cho Mẫn Đình có chút lo lắng. Cũng không muốn cự tuyệt Lâm Nhược thật vất vả mới đưa ra quyết định.

Mặc kệ hô phong hoán vũ như thế nào, tôi sẽ ở trước mặt em vì em vượt qua mọi chông gai!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Một nửa phân tán dưới bóng râm, một nửa đắm chìm dưới ánh mặt trời

Mặc kệ hô phong hoán vũ như thế nào, tôi sẽ ở trước mặt em vì em vượt qua mọi chông gai.

Lâm Nhược mang đồ đạc của mình đơn giản một chút, dù sao cũng chẳng có cái gì đặc biệt quan trọng, điện thoại, tiền bạc, Laptop đều mang bên người thì thuận lợi xong việc.

Phân phó thư ký một chút công việc sau đó để cô ấy tạm xuống dưới, chính mình thì cầm cái túi xách nhỏ nhỏ lớp son màu trắng chạy tới sân bay, mới vừa rồi thư ký đặt vé máy bay rất vụng về, vào một tiếng sau sẽ phải soát vé lên máy bay.

Cho đến khi Lâm Nhược rời khỏi, Mẫn Đình mới xoay người rời đi. Mặt sau đồng tiền xu màu bạc trên mặt đất hướng lên ánh mặt trời chiếu xuống phát ra tia sáng chói mắt, từng chùm ánh sáng chiếu tới tất cả các góc, cuối cùng không ai biết.

*

“Xin chào, số điện thoại quý khách đang gọi hiện đã tắt máy.” Một giọng nữ lạnh lẽo từ trong điện thoại truyền đến, Kha Trạch Liệt có chút nghi ngờ nhúu nhúu mây, theo như anh biết, Lâm Nhược lúc còn sống sẽ không bao giờ tắt máy. Chỉ có hai khả năng xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, một là chết rồi, hai là đang ngồi máy bay. Rõ ràng trường hợp sau có sức thuyết phục hơn.

Một cú điện thoại gọi tới trong điện thoại di động của cha Lâm, rất nhanh bên kia đã nhận điện thoại, Kha Trạch Liệt lễ phép khiêm tốn mở miệng, bộ dạng như vậy thật đúng là hiếm thấy, “Bác trai, người biết Lâm Nhược đi đâu sao?”. Cho dù trong lòng đã có cân nhắc, nhưng mà đối với người con gái mình đã nhận định thì nửa điểm cũng không thể qua loa.

Cha Lâm cười haha, tất cả tình cảm trong lòng loạn thành một đoàn, nghĩ đến đứa con gái nhỏ lớn lên bên người không bao lâu nữa sẽ trở thành vợ người ta, không nỡ trong lòng cũng theo đó mà đến. “Đừng lo lắng, nó đi công tác”.

Trong lòng không xác định đạt được khẳng định của cha Lâm, người buông lỏng căng thẳng. Xuất hiện dáng vẻ người phụ nữ tự sinh tồn, không biết ở bán cầu bên kia một mình trải qua thế nào, anh có chút, có một chút nhớ nhung đấy?.. “Vậy, chuyện kết hôn.”

Dừng một chút, cha Lâm khẽ thở dài một hơi, ngàn vạn sợi tơ giống như không không đành lòng lập tức bùng lên, trong đầu như đang chiếu lại hình ảnh Lâm Nhược lớn lên, đứa nhỏ thông minh nhu thuận đúng là vẫn còn trưởng thành. Đúng là vẫn còn phải rời khỏi. “Ta nhìn hai đứa rất xứng, cứ quyết

định như vậy!”.

Vì thế, Lâm Nhược một “tân khuê nữ” (con gái mới lớn) cứ như vậy bị bán đi một cách vui vẻ.

Một bộ đội đặc chủng gấp gáp, le le chạy tới trước mặt Kha Trạch Liệt viết một cái quân lệnh tiêu chuẩn, mặc dù cả người mặc thường phục nhưng toàn thân lại toát ra khí thế hiên ngang. Hắn là thủ hạ cơ trí nhất của Kha Trạch Liệt, là một trợ thủ đắc lực, am hiểu về phương diện máy tính, vận dụng internet thành thục càng khiến người khác trở mắt đứng nhìn. Liếc nhìn chú ý thấy gần đến lượt soát vé, lại xem xét đoàn trưởng, trên khuôn mặt hiện lên một chút lo lắng.

Hỏi han vài câu đơn giản với cha Lâm, đặt điện thoại xuống, liền đi thẳng tới chỗ đăng kí.

Một chiếc máy bay màu trắng tà tà hướng về phía trước chậm rãi bay lên trời cao xanh thẳm, trời xanh yên tĩnh thanh tịnh vì “bối cảnh mà hạ bỏ cảnh” (ý là bị tác động bên ngoài làm ảnh hưởng toàn bộ cảnh quan), tất cả đều hiện ra rất đẹp, hoàn hảo. Máy bay thẳng một đường bay qua bầu trời xanh thẳm, để lại một dải vết tích màu trắng trên trời cao.

Cùng thời gian, Lâm Nhược cũng ngồi ở trên máy bay, lần này rút kinh nghiệm từ lần trước, vừa lên máy bay liền đánh giá hành khách xung quanh một lượt, quả nhiên vẫn còn thấy được một số mặc phục sức Obasan Ojisan phong cách tầm thường (quần áo +trang sức, hình như trang phục của người Nhật thì phải o_o). Một tay lấy kính mắt đeo lên mặt che khuất phân nửa gương mặt xinh đẹp, nhẹ nghiêng ra ngoài, dáng vẻ không quan tâm tới người khác khí thế cả người lan rộng ra trong nháy mắt

Từ trên máy bay xuống, cầm theo túi xách màu trắng, ánh mặt trời chiếu xuống tán mát ra ánh sáng chói lóa, trong nháy mắt hấp dẫn cái nhìn của mọi người. Nhìn chung quanh một vòng trời xanh, hít một hơi thật sâu, ở đất nước này cô sẽ gặp gỡ như thế nào đây, tất cả đều là không biết. Mong rằng tất cả đều bình an.

Phía bên trên cao, một người mặc quần áo thể thao màu đen, người đàn ông đeo kính mắt mang theo dáng vẻ cao lớn tựa vào lan can từ trên cao nhìn xuống, thấy trong đám người có một người phụ nữ khí chất nổi bật, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng loáng, rất nhanh lại biến mất đi. Cúi đầu gạt bỏ đúng lúc trên điện thoại di động hiện ra một tin nhắn, khoe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

Ở nước Pháp, Lâm Nhược tạm thời không còn thế lực bên cạnh. Mặc dù ở sát biên giới một chút trong thành thị nhỏ có công ty của bọn họ, nhưng một chút thế lực nơi bản xứ này cũng không phải đặc biệt lớn, cho nên trong hoàn cảnh hoàn toàn mới này, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Trước khi tới nước Pháp, cha Lâm đã đưa cho Lâm Nhược số điện thoại cùng địa chỉ của gia đình Ecra, đối với một chuỗi con số xa lạ kia, trong lòng Lâm Nhược lại nổi lên nhịp điệu không bình thường. Ecra dường như vĩnh viễn là nỗi đau khó có thể nhắc tới của cô, rồi rầm có muốn gặp bà một lần cuối hay không, cũng bởi vì cô vẫn không thể tha thứ cho hành động vô tình của bà ấy năm đó mà thôi.

Dựa theo địa chỉ hiện lên trong tin nhắn, Lâm Nhược tìm kiếm được nhà mẹ cô, đứng trước ngôi nhà trắng lẹ, trong lòng Lâm Nhược điên cuồng náo động âm ỉ, giờ phút này cô đột nhiên rất muốn lui về phía sau rồi đi, coi như cái gì cũng không có xảy ra, trở lại Trung Quốc tiếp tục sự nghiệp cực kì hưng thịnh của mình. Cô sợ phải nhìn thấy người phụ nữ gầy gò yếu đuối đứng trước mặt cô, vuốt đầu của cô, khóc lóc, hoặc là nắm lấy tay cô cầu xin sự tha thứ của cô.

Ngay lúc cõng lòng Lâm Nhược giằng co mãnh liệt, đúng lúc này cửa chính màu trắng ngà mở ra, một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị gọn gàng đi ra, nhìn Lâm Nhược đứng gần người trước cửa, trong con ngươi màu xanh lam tràn ngập mê mang.

“Cô là ai?” Giọng người phụ nữ phát âm đúng chuẩn tiếng Đức truyền vào bên tai Lâm Nhược, búi tóc gọn gàng sạch sẽ lộ rõ phong cách giản dị mộc mạc của bà.

Trong lòng Lâm Nhược bỗng giật mình, trên mặt vẫn là bộ dáng bình tĩnh người chết không đèn mạng kia, hơi khom người một cái, giọng tiếng Đức chính gốc bật thốt ra, “Xin chào, tôi là Lâm Nhược đến từ Trung Quốc”.

Nghe nói cái tên này, trong mắt quần gia lóe lên một tia sáng tỏ, hôm qua phu nhân mới nhắc tới cái tên này với bà. Vốn cũng sinh ra hứng thú với người phu nhân đích thân lên tiếng, người thật đứng trước mặt mình, trong đôi mắt càng thêm tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ tới cô gái Phương Đông này lớn lên lại có dáng dấp như vậy, tóc ngắn lạnh lợi không lẫn át được khí chất thông minh, khéo léo. Một đôi tròng mắt đen láy chuyển động mau lẹ, thoáng hiện lên nét狡 hoạt và mặt hồn nhiên trời sinh, làn da nõn nà giống như da trẻ sơ sinh, tốt đẹp chính là không dính khói bụi trần gian.

“Mời vào, phu nhân đang ở trong phòng khách. Hiện tại tôi đang định đi ra ngoài, xin lỗi không thể tiếp chuyện được.” Cúi người tỏ vẻ áy náy, đưa tay chỉ hướng bảo Lâm Nhược đi tới.

Lâm Nhược chau chau mày, chẳng lẽ người Đức họ coi mở như vậy, không sợ mình làm ra chuyện gì ảnh hưởng tới lợi ích nhà bọn họ sao? Lâm Nhược cứ thế vừa đi vừa nghĩ, từng bước một dẫm lên tấm thảm bằng lông ngỗng mềm mại trải thành một lối đi nhỏ, kiến trúc cơ bản giống với Trung Quốc khiến Lâm Nhược có chút cảm giác thân thiết. Mặc dù mẹ cô sinh sống hơn hai mươi năm ở nơi này, nhưng thói quen hình như không có thay đổi nhiều.

Như vậy bà còn có thể gọi cô Nhược Nhược bảo bối sao? Tất cả đều là một ẩn số chưa biết, giờ phút cô bước vào căn biệt thự này, bánh xe vận mệnh đã sớm khởi động, không biết thế giới cùng cuộc sống mới đang đợi Lâm Nhược ở phía trước là gì?

Một trái tim chạy trốn, mỗi nhịp đập làm ta đau

Chương 18: Một lòng đang chạy, nhảy làm mình đau

Editor: Hoathuytienisme

Một trái tim chạy trốn, mỗi nhịp đập làm ta đau

Hai bên đường ở lối nhỏ đi xuống hành lang màu đen có những cây đại thụ xanh um tươi tốt, dáng vẻ cao lớn tươi tốt làm cho người ta nhìn liền sinh cảm giác vui vẻ. Khí trời nóng bức tháng bảy, đi lại ở trong đó, cảm thụ gió thổi âm ẩm, lất phất thổi bay tóc ngắn của Lâm Nhượng. Tóc ngắn gọn gàng trên không trung tung bay tạo thành một đường cong.

Một cánh cửa màu xanh xuất hiện trước mặt, Lâm Nhượng nhẹ nhàng mở cửa trước, thì ra là cửa chỉ khẽ đóng. Tự giác thay dép ở cửa ra vào, mặc dù nội tâm đã cuộn cuộn sóng lớn, nhưng mặt ngoài cũng không nhìn ra một chút sự bối rối cùng lo lắng của cô.

“Cô là?” Nghe thấy trước cửa có tiếng động của người đi vào, tiếng bước chân trầm ổn của người phụ nữ, khí chất tao nhã, dùng trang sức vẫn cao tóc búi cao ngạo trên đỉnh đầu. Kiểu tóc đơn giản sạch sẽ nổi bật lên khí chất cao quý xinh đẹp của cô, khác biệt với người thường. Khi giờ tay nhắc chân đều tàn mất ra khí chất là người không thể sánh được.

Hội họp trong lòng Lâm Nhượng hạ xuống, nhìn người phụ nữ, trong lòng biết thân phận. Khẽ khom lưng, cung kính cúi đầu, “Xin chào, tôi là Lâm Nhượng”.

“Lâm Nhượng” Người phụ nữ đưa ngón tay thon dài mảnh khảnh che trên môi màu hồng, ở cửa ra vào kêu lên, rồi sau đó mới phát hiện ra mình luống cuống. Mắt xéch xinh đẹp tràn đầy thần sắc không thể tin, con gái của bà đã có dáng dấp xinh đẹp như vậy.

Không nói, thật đúng là không nhận ra.

Lâm Nhượng mặc một bộ đầm màu xanh ngọc, phía trên vừa đúng có nếp uốn càng tôn lên vóc dáng tinh tế vô cùng tuyệt diệu của cô. Mỹ nhân thân hình chữ S đi chỗ nào đều là điểm sáng. Gương mặt nhắn nhủ khẽ căng thẳng, làn da trắng nõn cho dù là người Đức cũng không khỏi hâm mộ. Lông mi thon dài ở hốc mắt hạ xuống hình nửa vòng tròn, bộ dáng khéo léo không chút nào thấy được vẻ mặt ương ngạnh bình thường.

Con người màu đen chợt co rút lại, bước nhanh tới trước, hai tay vịn lấy bả vai Lâm Nhượng, mắt đẹp không ngừng chuyển động trên khuôn mặt Lâm Nhượng, hơn 20 năm không gặp, trong trí nhớ cô chỉ là đứa trẻ.

“Mẹ, mẹ ở đây làm gì?” Một giọng nói ngọt ngào của trẻ con vang lên từ sau lưng của người phụ nữ, hơi nghi ngờ nhìn chằm chằm mẹ, con người màu xanh lam tựa mỹ nhân búp bê từ trong phòng khách bước ra, nhìn cửa trước nơi mẹ đang nhìn dáng dấp xinh đẹp yếu ớt của một chị, sắp khóc rồi, thật sự cảm thấy kỳ quái.

Nghe thấy âm thanh của con gái, người phụ nữ ý thức được mình luống cuống. Vội vàng chuyển qua xoa xoa mi, gần như đã tràn ra nước mắt, sau đó xoay người, kéo Lâm Nhượng đi tới trước mặt con gái. Khoé môi khẽ gợi không tự chủ lộ ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, mặt mày khẽ cong, “Nhớ mẹ đã nói qua chị với con, đây chính là chị của con.”

Ngừa đầu nhìn mẹ nghe từ trong miệng mẹ nói ra từng câu từng chữ, con mắt chuyển qua quan sát Lâm Nhượng, thế nhưng trong con người không có một tia khiếp sợ hoặc biến hoá, tinh táo tựa như Biển Chết. Không ngừng đấu tranh cùng quá khứ trong đầu, so sánh vào căn cứ mẹ miêu tả chị, hoàn toàn không có chỗ nào xứng đôi, mẹ nói là đáng về hồi bé của chị.

Mặt Lâm Nhượng không đổi sắc hướng về phía cô gái nhỏ nhàn nhạt cười một tiếng, khoe miệng lõm xuống lúm đồng tiền thật sâu, trời sinh tàn mất ra dáng vẻ duyên dáng thoải mái. Cô nhìn không chút sợ sốt đáy mắt cô gái nhỏ này có ít tia chán ghét, giấu rất sâu, xem ra là không muốn làm cho mẹ phát hiện thôi.

Giới thiệu Lâm Nhượng xong, Ecra liên tục không ngừng chiêu đãi Lâm Nhượng, khuôn mặt đoan trang cao ngạo mang theo nụ cười, làm cho người phụ nữ này tăng thêm sức sống. Lông mi hơi run lên tiết lộ niềm vui sướng của bà.

“Không cần làm phiền, ngồi đi” Vô vô chỗ ngồi bên cạnh, ngược lại Lâm Nhượng giống như chủ nhân bình thường an ủi người phụ nữ rồi bởi. Phụ nữ là loại ngược lại, nội tâm của cô không phải vui vẻ như vậy.

Mặc dù gặp được mẹ, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, lạnh nhạt là điều khó tránh khỏi. Huống chi thấy đáy mắt của cô gái nhỏ kia có tia chán ghét, đối với nhà bọn họ cảm giác lạ lẫm vào một cái liền lên tới. Luôn không khỏi có một dự cảm, thật sự do cô suy nghĩ nhiều rồi.

“Thân thể của bà vẫn khỏe chứ?” Trước mặt Lâm Nhượng nhìn qua gò má ửng đỏ của người phụ nữ, một chút cũng không nhìn ra bà ấy có bệnh gì, chẳng lẽ bệnh nhân không nên nằm xuống giường sao?

“Này, mẹ...” Erica lộ vẻ mặt lúng túng liếc nhìn Lâm Nhựt, bộ dáng muốn nói lại thôi khiến trong lòng Lâm Nhựt sững sờ, chẳng lẽ tin tức xuất hiện sai lầm, nhìn mi lại, trông mắt nhìn chăm chăm mẹ.

Erica lúng túng xoa đôi bàn tay, không biết trả lời làm sao, trông mắt nhìn chăm chăm mặt đất không dám nhìn thẳng Lâm Nhựt. Cô bé trước mắt không còn hồn nhiên như còn bé, khi giờ tay nhắc chân đều tản mát ra một cảm giác cường thế làm cho bà cảm thấy đè nén.

Lâm Nhựt cũng không gấp, hai chân bắt chéo cười như không cười nhìn người phụ nữ trước mắt cô nên tạm thời gọi là mẹ, nét mặt lạnh nhạt làm cho người ta không nhìn ra tâm tư của cô. Bộ dáng thăm thẳm làm cho người ta cảm giác áp lực. Nếu như bà không có bệnh gì, vậy thì tốt cô nên đi.

“Bảo bối, mẹ thật sự không muốn lừa gạt con”. Erica một phát bắt được tay thon Lâm Nhựt, động tác êm ái như yêu tình không xương, động tác khẽ vuốt khiến Lâm Nhựt cảm thấy rất thoải mái, rất an lòng. Mặc dù chưa từng nói ra miệng, thật ra thì cô cũng rất mong đợi tình thương của mẹ.

Khoé miệng Lâm Nhựt kéo lên nụ cười nhạt, trông mắt đen trong suốt tản mát ra thanh khiết làm cho người ta cảm thấy tinh thần được nâng cao. “Mẹ, chỉ cần mẹ không có việc gì là tốt rồi”. Không có việc gì là tốt. Có nhiều người thân trên thế giới, nhiều hơn một phần nhớ thương cũng tốt.

Hốc mắt ươn ướt, trong lòng cảm động làm đầy lòng gọn sóng lẫn lẫn. Sóng lớn cuộn cuộn nguy hiểm kích thích, lại làm biển rộng tăng thêm một phần kích thích. Cuộc sống bình thân bao lâu nay không có gọn sóng, người càng cao quý, cũng càng tịch tịch. Vật chất đã thỏa mãn, tuy nhiên tinh thần cũng cô đơn.

Tiểu cô nương ngồi yên lặng bên cạnh thế nhưng lúc này bị người ta không nhìn thấy, ngày thường mình được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay nhưng lại bị người mẹ yêu thương nhất không thấy. Trong mắt dâng lên một tầng nước gọn dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng mãnh liệt. Nhưng không có khúc xạ vào trong con ngươi của mẹ trong lòng kích động nổi lên một loại gọi là tình cảm ghen tị. Gắt gao nhìn chăm chăm

“Chị”, hung ác hoàn toàn không có ở đứa bé ngây thơ.

“Cái đó, là chuẩn đoán sai...”.

“Nhựt Nhựt Nhựt Nhựt, bộ quần áo này rất thích hợp con, nhanh thử một chút thôi”. Erica kéo từ trên giá ra một bộ quần áo, nhìn xinh đẹp quá liền quả quyết đưa cho Lâm Nhựt, trong con ngươi tản mát ra mong đợi khiến cho Lâm Nhựt cũng không muốn cự tuyệt.

Bất đắc dĩ bùm miệng nhìn trong tay mình một đồng lớn quần áo, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cô đặc biệt xinh đẹp thuần khiết. “Mẹ, nhiều như vậy, mẹ rút cuộc để cho con mặc món nào?” Nếu không, cũng không thử...

Lại thấy Erica phát phát tay không sao cả, hào phóng hai chân khép lại ngồi ở bên cạnh, mặt mày khẽ cong lên hướng về phía Lâm Nhựt khẽ mỉm cười, “Đừng nóng nảy, mẹ là có chuyện. Từng món một đều thử đi, mẹ ở bên ngoài chờ”. Chuyện của mình, trước mắt phải xếp lại lịch trình.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người đàn ông kỳ quái xuất hiện

Editor: Hoathuytienism

Lại thấy Erica phát phát tay không sao cả, hào phóng hai chân khép lại ngồi ở chỗ bên cạnh, mặt mày khẽ cong lên hướng về phía Lâm Nhựt khẽ mỉm cười, “Đừng nóng nảy, mẹ là có chuyện. Từng món một đều thử đi, mẹ ở bên ngoài chờ”. Chuyện của mình, trước mắt phải xếp lại lịch trình.

Mặt trời đã lộ ra một tia mặt trời, ánh mặt trời chiếu trên làn da đã sắp nóng bỏng. Cuối cùng Lâm Nhựt cũng đẩy cửa son thử xong quần áo đứng ở trước mặt Erica, cả người đều mệt là đến vô lực. Khoé miệng mặt trời giật nhẹ. “Mẹ...”

Lâm Nhựt cho rằng Erica muốn từ gian hàng chọn một món đồ đẹp mắt nhất mua cho cô, không ngờ chính là.

“Đem đồ mới vừa thử qua toàn bộ gói lại” Erica mắt không chớp một cái đem một đồng hàng hiệu thiết kế trong cửa hàng mua hết, trong đó còn có một ít là thiết cô của Lâm Nhựt.

Đáng chết, là ai tăng giá tiền cao như vậy, cho quốc gia kiếm tiền sao?

Như đã nói qua, nếu bắt đầu đã định mua toàn bộ quần áo này, vậy còn muốn Lâm Nhựt thử cái gì? Lâm Nhựt không nhịn được mặt đen lại.

Isa bĩu môi, trên khuôn mặt nét mặt có chút cứng nhắc, trông mắt ghen tị, thời điểm Erica xoay người cả thẻ trả tiền, hai mắt bình thường giống như tia laser bắn về hướng Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt không chút để ý giương mắt liếc nhìn ánh mắt ghen tị trong cô gái nhỏ, cầu thả buông buông tay, bày ra vẻ vô tội khiến Isa phát điên. Một giây kế tiếp Erica xoay người lại, nét mặt Isa khôi phục thái độ bình thường. Khuôn mặt xinh đẹp tươi mát quỵt với nét đẹp của xử nữ, hòa vào nhau

đặc biệt xinh đẹp.

“Isa, không phải con cũng cần chọn vài món?” Erica nhìn nét mặt Isa, giọng nói nhí nhẹ ôn hòa khiến Lâm Nhựt có chút hoảng hốt, vốn là thuộc về của cô.

Isa thấy mẹ hỏi thăm ý kiến của mình, cảm nâng cao, ngạo nghễ liếc mắt Lâm Nhựt một cái, giống như tuyên bố chủ quyền lãnh thổ của mình, chu môi, tròn mắt trừng lớn, tròn mắt trong trẻo làm người ta trầm luân, “Mẹ, quần áo bên này rất khó coi, con muốn đi cửa hàng sát vách bán chiffon xem”.

Trông mắt trong suốt giống như một vùng biển rộng, hấp dẫn người khác nhìn vào, sự hồn nhiên và trẻ con vòng quanh bên cạnh Isa. Thừa dịp Erica triển khai tầm mắt, ánh mắt Isa khinh thường làm như vô tình quay qua Lâm Nhựt, cảm thù mạnh mẽ không khỏi làm Lâm Nhựt nheo lại mắt.

Mặc dù cô căn bản cũng không thêm cùng trẻ con đùa giỡn, nhưng nếu đôi phương cô ý muốn chơi, như vậy cô theo cùng.

“Ngược lại hai người rất náo nhiệt, thế nào lại không bảo anh”. Âm thanh trầm thấp kì quái từ cửa hàng vang lên, một người đáng dấp bình thường đến mức tận cùng, đi tới con đường lớn bên trên không tìm được người đàn ông cười yếu ớt ôm lấy Isa, thân mật dùng mặt dán vào gò má Isa, hơi thở nóng hổi phun khí lưu lại trên mặt Isa như trái táo.

Isa vòng tay ôm chắc cổ người đàn ông, không chút do dự cắn một hớp trên mặt anh ta, trên mặt hồng hào lộ ra nụ cười thật to, giống như tất cả đều bị biến sắc.

Erica có chút sững sờ kinh ngạc, không lâu lắm liền phục hồi lại tinh thần, cười yếu ớt lo lắng nhìn người đàn ông, hé mở môi: “Sao anh lại tới đây?”

Người đàn ông nhấc tay ôm lấy Isa, đem Isa ôm chặt hơn, về mặt cung chiều khiến người hâm mộ. “Dù sao cũng không chuyện gì, anh muốn đi theo hai người”.

Ngôn ngữ dường như lơ đãng nói ra, trong lòng Erica xẹt qua một tia hoài nghi, thường ngày bận bịu cũng không thấy bóng dáng chồng, nói thế nào sẽ nghĩ tới đi theo các cô.

Isa ngược mắt hướng về phía cha phát ra ánh sáng, ánh mắt khao khát ngây thơ làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, giống như dải ngân hà loé sáng, đẹp đến khó tin “Cha, đưa chúng ta đi mua quần áo chứ sao”.

Erica nhú mày, gương mặt nghiêm túc không chút nào thả lỏng giả bộ hơi giận, luôn không hi vọng con gái được nuông chiều quá mức, “Isa, bên này mua xong là tốt, không cần chọn quá nhiều”.

Lâm Nhựt thấy Isa mím môi hồng, làm bộ đáng thương nằm trên người cha, ánh mắt to lớn màu xanh dương tràn đầy uỷ khuất. Nhếch môi cười, ánh sáng ấm áp lưu luyến rất thoải mái, không có chút nào lộ vẻ đột ngột chán ghét, giống như ánh trăng chiếu khắp địa cầu bình yên vắng lặng. “Mẹ, Isa nói đúng, Isa xinh đẹp như vậy, dĩ nhiên quần áo cần thay đổi rồi.”

Không ngờ mở miệng giúp mình trước mắt là người chị làm cho cô bé không khỏi có địch ý, trong con người không có một chút cảm kích nào, giống như tất cả là chuyện đương nhiên, trong thế giới của cô, cô chính là nữ hoàng.

Trời chiều lộ ra vẻ đẹp như quả tuyết màu hồng, tà tà chiếu xuống trên mặt đất, cho đến vùng đất cuối cùng. Không khí ấm áp không ngừng từ mặt đất đi lên, Lâm Nhựt đi theo một nhóm người lớn không ngừng đi lại trên đường dành riêng cho người đi bộ đi dạo. Isa thủy chung đối với quần áo vẫn chần chừ, không một tia mệt mỏi.

Lâm Nhựt sớm đã bị khí nóng lên cao thiếu đến hôn mê, sâu kín cảm thấy sắp ngất xỉu. Hàm răng khê cắn môi dưới, sắc mặt có chút trắng bệch, vẫn kiên trì như cũ không có bỏ rơi. Mắt đẹp lưu luyến ngược mắt nhìn một nhà ba người vừa đi vừa cười, không hề có khe hở để cho cô đi một mình ở phía sau, giống như đây là đương nhiên.

Nụ cười vui vẻ của bọn họ trở thành điều châm chọc lớn nhất với Lâm Nhựt, vô luận thế nào, cô đều là cá dư thừa.

Isa lấy ra một cái áo con nít màu hồng, chạy chậm tới trước gương khoa chân múa tay,

“Mua quần áo phải nhìn cẩn thận một chút, thà thiếu chứ không ầu”. Bộ dáng ông cụ non, lời nói châm chọc khiến Lâm Nhựt có chút không cam tâm, luận ngữ Trung Quốc có câu: Cái này có thể nhịn, nhưng có thứ không thể nhịn.

Trở lại khách sạn, Lâm Nhựt kéo thân thể mệt mỏi nghiêm trọng, không còn hơi sức lung lay trên mặt đất. Ngâm mình trong thùng gỗ trái đầy hoa hồng, suy nghĩ dần dần bay xa. Người đàn ông trên ngón áp út có một hình xăm hoa anh túc khiến tầm mắt Lâm Nhựt ngưng trệ thật lâu, có một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu, cẩn thận nghĩ nhưng cái gì cũng không nhớ nổi.

Hoa anh túc tinh xảo đến hoa văn cánh hoa sen cũng rõ ràng, tựa như máy ảnh chụp ra một hình giống như thật. Trực giác Lâm Nhựt nói cho cô biết, người đàn ông này nhất định không bình thường.

Một cổ một môi từ từ ăn mòn đại não không ngừng suy nghĩ của cô, ngâm mình trong nước hơi lạnh, sâu trong nước khiến mắt Lâm Nhựt thoải mái si mê, trần trụi như băng thanh ngọc khiết ở cánh hoa như ẩn như hiện.

Thân thể tuyệt diệu giống như Đồ Toa Mỹ tràn đầy mị lực hấp dẫn, Thượng Đế thật không công bằng, cho cô xinh đẹp lại cho cô cả tài năng.

Thượng Đế cũng công bằng, không để cho Lâm Nhựt một chút thuận buồm xuôi gió, có một số việc, cần phải nỗ lực mới có thể hạnh phúc. Đổi thành một thời điểm khác, tiếc nuôi mới là kết cục tốt nhất.

Lâm Nhựt nằm mơ thấy cô nằm trên bờ cát vàng óng ánh, bên cạnh nhân tản người mặc bikini đi qua, một người đàn ông anh tuấn cao lớn cầm một ly thủy tinh trong suốt trong cầm mảnh chanh từ từ hướng Lâm Nhựt đi tới, tương mạo mơ hồ mà trở nên rõ ràng hơn.

"Đồng đồng đồng..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lễ vật khủng bố

"Đồng đồng đồng!" Có người gõ cửa, Lâm Nhựt nhạy cảm toàn thân run lên, rất nhanh đã hết buồn ngủ, suy nghĩ chuyển động rõ ràng, mắt đẹp cảnh giác nhìn chăm chăm hướng cánh cửa.

Lâm Nhựt cấp tốc từ trong thùng gỗ nhảy ra, động tác nhanh chóng làm giọt nước văng đầy đất. Một tay kéo áo choàng tắm từ trên giá áo khoác lên. Tiếng gõ ngoài cửa giống như bản Sonata * bay vút lên, gõ một lát rồi tự động chấm dứt.

* Sonata : Bản Sonata Ánh trăng , bản Sonat 14 , hay còn gọi là Giọng sông trăng

Với lời đề tặng . Countess Giulietta Guicciardi để kỷ niệm mối tình đầu của Beethoven .

Một lát sau, điện thoại trên tay Lâm Nhựt liên thức thời vang lên.

Nhủ mày lại, khuôn mặt xinh đẹp tỏ ra nghi ngờ, là ai giờ này lại chiếu cố mình như vậy, vừa gõ cửa vừa điện thoại tập kích. " Alo."

" Xin chào, cô là Lâm Nhựt phải không? Tôi là nhân viên công ty chuyển phát nhanh hàng không, cô có bưu kiện chuyển phát hỏa tốc, tôi bây giờ đang đứng trước cửa phòng của cô, mời cô ra ký nhận." Điện thoại di động truyền ra giọng nam lễ phép, âm thanh tuổi trẻ trầm ổn khiến Lâm Nhựt buông lỏng cảnh giác. Dường như cô không có nghe nói có người muốn gửi bưu kiện, chẳng lẽ là muốn cho cô ngạc nhiên?

Buộc lại áo choàng tắm, giữ di động bằng cả vai và lỗ tai, động tác nhanh nhẹn nhanh chóng ra ngoài mở cửa cho nhân viên chuyển phát.

Cẩn thận mở cửa, một nhân viên chuyển phát mặc đồng phục đen đỏ đan xen đứng nghiêm trang trước cửa phòng, trong tay cầm một bưu kiện nhỏ, phía trên để một trang giấy và một cây viết.

Nhân viên chuyển phát thấy cửa được mở ra, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trong phòng. Kinh ngạc nhìn Lâm Nhựt trên tóc còn có mấy giọt nước rơi xuống sàn nhà, một nhúm tóc dính chung một chỗ khéo léo rũ xuống. Một đầu tóc ngắn ướt át màu hạt dẻ nhưng cũng không thấy cô có một chút nhếch nhác nào, ngược lại còn có một chút quyến rũ. Đôi chân trắng nõn cân xứng khỏe mạnh dưới áo choàng tắm như ẩn như hiện thật xinh đẹp.

Không để ý đến ánh mắt ái mộ và yêu thích của nhân viên chuyển phát nhanh, về mặt Lâm Nhựt không chút thay đổi nhận lấy bưu kiện trong tay anh ta, nhỏ như vậy cũng chỉ có thể bỏ vào một cuốn hộ chiếu, bưu kiện bên trong nhỏ như vậy có thể giả bộ là cái gì. Cầm bút lên tiêu sái ký tên trên biên nhận, giữa dương dương tự đắc lại có một chút ý tứ lưu loát sinh động. Nét bút hoàn mỹ làm cho người ta cũng không cảm thấy bất ngờ, chữ viết vừa thanh tú vừa kiêu ngạo, chính là chữ làm cho người ta phải ghé mắt.

Lâm Nhựt đưa biên nhận qua, nháy nháy mắt, lông mi thon dài lay động như chuồn chuồn vỗ cánh, ghé đầu hỏi, " Cái này là ai gửi cho tôi vậy?" Vì bị bệnh nên giọng nói khàn khàn không trong trẻo lão luyện như lúc trước, nhưng nhiều hơn một tia quý mị câu hồn quyến rũ.

Nhân viên chuyển phát cũng là đàn ông trẻ tuổi, nuốt từng ngụm nước miếng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt Lâm Nhựt, mở miệng gần từng chữ, " Anh ta nói cô nhìn nội dung sẽ biết." Nhớ tới lúc khách hàng giao bưu kiện giả bộ này cho mình, lúc đấy anh ta vô cùng kinh ngạc, khuôn mặt nam tính như vậy chắc chắn đối tượng cũng không phải mặt hàng bình thường. Bây giờ nhìn lại, thật đúng là trai tài gái sắc.

Lâm Nhựt chau chau mày, trong lòng có chút khinh thường, cuối cùng là người nào cuồng vọng như vậy, cô cũng muốn nhìn một chút, người cuồng vọng có thể đưa ra được đồ phi phạm gì. Khép cửa lại, Lâm Nhựt hứng thú nồng đậm nhìn chăm chăm bưu kiện trong tay, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh thoáng qua một tia tò mò, cầm kéo lên lưu loát cắt bưu kiện ra.

Đầu tiên lộ ra một góc màu đỏ, trong lòng Lâm Nhựt nghi ngờ càng nhiều, cái gì đây?

Không bao lâu, bưu kiện bị Lâm Nhựt bóc sạch hết, trên quyển sổ màu đỏ ba chữ giấy hôn thú màu vàng thật to. Ba chữ lấp lánh rực rỡ kia giống như ám khí quăng vào đầu, khiến Lâm Nhựt đờ đẫn trong nháy mắt. Tròng mắt linh động quay vòng vòng, trợn mắt há mồm nhìn quyển sổ màu đỏ trong tay, là ai nhầm chán như vậy, có đùa dai cũng không đùa như vậy!

Làm gì có ai lại đưa giấy hôn thú của mình cho người khác! Lâm Nhựt tức giận mở giấy hôn thú ra, cô cũng muốn xem một chút là ai đưa tới cho cô

‘giấy hôn’ này! Di chuyển tay xuống mở ra, nội dung trên giấy hôn thú hiện ra trước mắt Lâm Nhựt, kinh hãi thê tục, cô thề đây là lễ vật kinh khủng nhất mà hai mươi năm qua cô nhận được!

Này này này, vẻ mặt tức giận của Lâm Nhựt trong nháy mắt ngốc trệ, rất nhanh, mờ mịt thay vào đó. Không phải là cục dân chính này nghĩ sai rồi chứ, cô còn là một hoàng hoa đại khuê nữ (cô gái chưa chồng còn nguyên tem), như thế nào đang êm đẹp lại bị đưa lên giấy hôn thú? Có phải bị vận xui hay không?

Tâm mắt run rẩy chuyển đến trên giấy trắng mực đen, một tác bên cạnh nghiêm nhiên là vẻ mặt tươi cười như hoa của cô. Theo tâm mắt chân mày càng ngày càng nhíu lại, dáng vẻ xoắn xuyết như bánh quai chèo, quanh co trăm lần suy nghĩ. Giữa hai lông mày phát ra khí lạnh, phạm vi trong vòng trăm mét cũng có thể cảm ứng được, người bên trong phạm vi này không nhận được hung hăng lạnh run một cái. Chẳng lẽ nhiệt độ máy điều hòa không khí hạ xuống rồi?

Bên cạnh Lâm Nhựt chính là vẻ mặt không chút thay đổi của Kha Trạch Liệt, khuôn mặt anh tuấn hao gầy, khí chất xa cách tao nhã cảm giác không giống phàm phu tục tử trần gian, tựa như thiên sứ trên thiên đường, tất cả tốt đẹp một cách kỳ cục. Ngay cả nhíu mày cũng anh tuấn, môi mỏng kêu gọi khe mỉm, trông mắt trong veo lóe sáng như những vì sao trên bầu trời đêm, ánh sáng rực rỡ hấp dẫn người đi vào, sau đó vạn kiếp bất phục*.

*Vạn kiếp bất phục:muôn đời muôn kiếp không quay đầu được.

Không thể không thừa nhận, dung mạo người đàn ông này quả thật rất yêu nghiệt, nhưng lúc này Lâm Nhựt làm gì có tâm tình thưởng thức mỹ nam. Khi không tự nhiên bị người bán ra ngoài, nhìn giấy hôn thú màu đỏ thuần túy, đương nhiên không thể nào là giả. Căn cứ vào bối cảnh của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhựt không chút nào hoài nghi, chỉ cần động ngón tay út, tất cả đều sẽ làm ôn hòa.

Nếu như anh ta muốn lấy Lâm Nhựt, sợ rằng thế lực của ba Lâm cũng không thể ngăn cản Kha Trạch Liệt. Nhưng cũng không hẳn là không có biện pháp, nhưng ít nhất sẽ ngăn được bi kịch sẽ không tới nhanh như vậy.

Hung hăng quẳng giấy hôn thú lên bàn tròn bằng gỗ khác, khuôn mặt lạnh lùng giống như lóc xoáy, mang theo lực phá hoại cực lớn, nơi nào bị nó cuốn qua, nghiêm nhiên sẽ không còn vật sống. Trên thế giới này, vẫn chưa có người nào có năng lực chống đỡ.

Nhanh chóng cầm điện thoại di động lên, ấn xuống mấy con số trên điện thoại cảm ứng, cuộc điện thoại vượt đại dương rất nhanh được kết nối với ba Lâm.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận, vui lòng gọi lại sau...” Âm thanh lễ phép lạnh nhạt của cô gái vang lên trong điện thoại Lâm Nhựt, Lâm Nhựt cau kinh hận không thể một tay cầm điện thoại ném lên vách tường, mặc cho vỡ tung. Cô còn lâu mới tin, một Kha Trạch Liệt có thể ép Lâm Nhựt cô đến như thế nào!

Từng lần một gọi điện thoại cho ba Lâm, tiếp đó bay tới nội dung mãi mãi không thay đổi.

“Lão đại, là điện thoại của tiểu thư.” Người áo đen bên cạnh hơi khom lưng, một mực cung kính đi vào báo cáo với ba Lâm. Bên cạnh, điện thoại di động trên khay trà đang phát ra thời lượng cuộc gọi màu bạc, hiện lên trạng thái trò chuyện, thời gian nói chuyện suốt năm giờ ba mươi ba phút bốn mươi sáu giây, ông đã dự liệu trước Lâm Nhựt sẽ gọi điện thoại tới ‘hỏi thăm’, ba Lâm lão cáo già này cùng thuộc hạ bên cạnh thông đồng cứ để điện thoại thông suốt, ghê tởm nhất chính là hai người cũng không nói lời nào, để mặc cho điện thoại nằm ngang ở trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lần đầu chồng gọi điện thoại

Bên cạnh, điện thoại di động trên khay trà đang phát ra thời lượng cuộc gọi màu bạc, hiện lên trạng thái trò chuyện, thời gian nói chuyện suốt năm giờ ba mươi ba phút bốn mươi sáu giây, ông đã dự liệu trước Lâm Nhựt sẽ gọi điện thoại tới “Hỏi thăm”, ba Lâm lão cáo già này cùng thuộc hạ bên cạnh thông đồng cứ để điện thoại thông suốt, ghê tởm nhất chính là hai người cũng không nói lời nào, để mặc cho điện thoại nằm ngang ở trên bàn.....

Ba Lâm gác một chân lên một bên ghế salon, hưởng thụ cảm một miếng sầu riêng thật lớn dồn sức gặm, ngày thường lúc Lâm Nhựt ở nhà, luôn luôn không cho phép ở trong nhà có những thứ đồ này, thật vất vả cô mới ra ngoài, đương nhiên ông phải thừa dịp cơ hội này hưởng thụ một phen thật tốt Thiên Luân Chi Nhạc * rồi. “Cứ để như vậy đi.” Giương con mắt lên, miễn nguyện trong đáy mắt thực sự không có gì sánh kịp, thần nhiên mở miệng, hồn nhiên giống như không đem cuộc điện thoại của con gái để ở trong lòng.

* Thiên Luân Chi Nhạc: niềm vui thú của gia đình.

Giọng nói thờ ơ làm cho người áo đen không kiềm hãm được rung mình một cái, bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác sợ hãi, tính khí tiểu thư là cái dạng gì bọn họ đều lãnh giáo qua, nếu tiểu thư tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng...

Một nơi khác trên địa cầu Lâm Nhựt tức giận toàn thân run rẩy, biểu tình trên mặt dữ tợn không kém gì rút gân, lão già không biết xấu hổ này, cứ tùy ý bán cô đi như vậy, còn không có bất kỳ một câu giải thích? Nói cái gì đây! Cô muốn đuổi việc cái ông cha này quá!

Hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi bắn ra một sự tàn nhẫn, ông già ông đã bắt nạt, cũng đừng trách tôi vô nghĩa. Lâm Nhựt hung hăng ném điện thoại đi động lên trên giường, điện thoại đi động rất hưởng thụ nhảy bật trên giường chơi một lần.

Tức giận đứng đứng tiêu sái đi vào phòng tắm, lấy ra một cái khăn choàng lông tơ màu trắng, đang định lau khô một đầu tóc ngắn xinh đẹp, điện thoại đi động vang lên giống như nổi điên. Lâm Nhựt không hề nghĩ ngợi hướng về phía giường đôi rộng lớn bỏ nhào đến điện thoại giống như con sói đói khát vồ mồi. Là muốn giải thích cho cô rồi hả?

"Ông~ cái lão già này, rốt cuộc bây giờ ông có ý gì? Chẳng lẽ ông sợ Lâm gia đoạn tử tuyệt tôn như vậy sao, tôi đã nói với ông trước rồi, coi như có gã lão nương ra ngoài, ông nội bà nội của đứa nhỏ cũng không đồng ý cho đứa nhỏ mang họ của lão nhân gia ông!" Lâm Nhựt hướng về phía điện thoại đi động cứ quang quác rống to một hồi, cũng không quản đối phương là cha cô, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình.

Trong ánh mắt đối phương tràn đầy một chút nghiền ngẫm, ngược lại rất tỉnh táo nghe Lâm Nhựt rống cho hết cơn giận, mới tỉnh linh thốt lên một câu, "Nói xong chưa?" Âm thanh từ tính trầm thấp gọn gàng không sợ hãi vang lên, thanh âm hài hòa tựa như một ma khúc tuyệt vời khiến Lâm Nhựt tỉnh táo lại. Rõ ràng âm thanh nghe êm tai như thế, nhưng trong giọng nói lại pha lẫn một chút hài hước, làm cho Lâm Nhựt sững sờ. Đồng thời cũng phản ứng lại, như thế nào lại không phải là ba Lâm?

Tức khắc Lâm Nhựt như bị thiên lôi đánh cháy xém. "Anh, anh là?" Hơi xấu hổ trước hành động kích động vừa rồi, nhưng trong âm thanh lại không có bao nhiêu tình cảm, giọng nói lạnh lùng có ý cự tuyệt rõ ràng rằng không có chuyện gì đừng làm phiền.

"Tôi là người đàn ông của cô!" Đối phương cười trầm thấp một tiếng, truyền tới âm thanh có chút thay đổi trong điện thoại, bộ dáng vẫn lưu manh như cũ, bộ dáng đó Lâm Nhựt làm sao có thể quên được, cái đồ thói tha đó! Tự tin nói là người đàn ông của cô một chút cũng không có bộ dạng xấu hổ, thật là đồ da mặt dày. Hóa tiền bản cũng không thùng! Lâm Nhựt nghe anh ta tự xưng như vậy, tính khí nóng nảy ngược lại vững vàng xuống, thay vào đó tỉnh táo một cách hiếm có, đối mặt với sự tình thay đổi bất ngờ của mình lần này, cô lựa chọn coi thường, chỉ cần cô không thừa nhận, xem anh ta cũng không dám làm gì! Trong xương Lâm Nhựt toát ra một vẻ ngu ngốc thuần khiết!

"..." Trầm mặc không lên tiếng, buồn cười mở loa ngoài ra, hai tay lưu loát dùng khăn lông lau chùi tóc còn ướt. Đây là thói quen của cô, không thích dùng máy sấy. Trừ khi muốn sấy kiểu tóc, nếu không thì kiên quyết không dùng máy sấy tóc! Nếu như nói chuyện với người này đến sáng, vậy cũng quá lãng phí thời gian.

Đối với việc làm Lâm Nhựt không phản bác được, Kha Trạch Liệt nhếch môi cười yếu ớt, bây giờ là thời gian rảnh rỗi trước khi đi làm nhiệm vụ, cho dù chỉ ngắn ngủn mấy phút, anh vẫn rất muốn trêu chọc cô gái nhỏ kia, mỗi lần đối đáp với Lâm Nhựt, tâm tình của anh sẽ không tự chủ được trở nên rất tốt. Cho dù bị lời nói độc ác vũ nhục, tức giận không quá bao lâu cũng sẽ tiêu tan, hoàn toàn sẽ không để ý.

"Tốt lắm, muộn rồi, em tắm rồi ngủ đi." Kha Trạch Liệt nhìn vào đồng hồ đeo tay, mới phát hiện bây giờ đã là nửa đêm, lông mày anh tuấn nhíu chặt, cô vẫn chưa đi ngủ, thật là cái mộng muốn ăn đòn đây. Dù sao Lâm Nhựt, giọng nói loáng thoáng lộ ra vẻ cưng chiều, mặc dù Lâm Nhựt cảm thấy không quen, nhưng vẫn không có cảm giác không được tự nhiên chút nào.

Xem ra "Ông chồng" từ trên trời rơi xuống này coi như cũng xứng chức, Lâm Nhựt hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm điện thoại bằng nửa con mắt, trong con ngươi không còn lạnh lùng như trước nữa, giống như có thêm một chút tính người, nhiều hơn một chút sức sống, hai tròng mắt đen nháy trở nên linh động hơn.

Bên trong điện thoại không có tiếng trả lời, Kha Trạch Liệt liền cúp điện thoại. Vẫn là cô nên tức giận, không ngờ nội tâm Lâm Nhựt còn rất bình tĩnh. Người đàn ông này, cô sẽ mãi mãi mong chờ, công việc trên tay vẫn không có dừng lại.

Sau khi Kha Trạch Liệt cúp điện thoại, khóe miệng vẫn treo nụ cười nhàn nhạt như vũ, trên gương mặt to lớn lạnh lùng hao gầy, lúc này có thêm một hơi thở ấm áp, hoàn toàn không tương xứng với phong cách của anh. Trong cục cảnh sát của nước Đức, Kha Trạch Liệt chờ xuất phát. Trên dưới toàn thân cầm ba cây súng lục, bởi vì truy nã tội phạm buôn lậu thuốc phiện, vũ khí trên người tuyệt đối không thể thiếu.

Quay người lại, ánh mắt sắc bén quét qua tiểu đội áo mũ chỉnh tề, trên gương mặt màu vàng quen thuộc hoặc xa lạ của từng người hoàn toàn không chút sợ hãi lui về phía sau. Mặc dù có chút căng thẳng, nhưng tất cả mọi người không ai muốn lui về sau. Trước khi xuất ngoại, mọi người cũng tính toán đến trường hợp xấu nhất, vừa rồi Kha Trạch Liệt nhân từ cho mọi người gọi một cuộc điện thoại về nhà báo bình an. Thuận tiện che dấu rất tốt việc mình và vợ gọi điện thoại... một bụng phúc hắc hãm hại không nổi.

Dù sao việc truy nã tội phạm này, cũng không chắc chắn được cái gì. Chết thì chết, rất dứt khoát. Làm cảnh sát nhân dân, bọn họ không thể có chút nào buông lỏng và sợ sệt. An toàn của mấy trăm triệu dân sau lưng đè trên bả vai cũng không rộng lớn của bọn họ, bất kể là có gánh chịu nổi hay không, đây đều là việc mà bọn họ nhất định phải làm.

"Khẩu hiệu của chúng ta!" Sau khi Kha Trạch Liệt chỉnh đốn đội ngũ, âm thanh trung khí mười phần kêu lên. Cả người tản mát ra phong cách khiêu người, đè ép bầu không khí đến mức tận cùng.

"Chỉ cho phép thành công, không được thất bại." Kha Trạch Liệt đứng trước một hàng binh lính sĩ khí dâng lên đồng thanh chỉnh tề trả lời. Bọn họ là đội cảm tử, bọn họ không sợ hãi!

Kha Trạch Liệt nhếch môi cười hài lòng, kiểm tra lần cuối vũ khí trên người có che giấu đến nơi đến chốn hay không, trong đầu hiện ra khuôn mặt ung dung tự tại, bọn họ còn chưa có động phòng hoa chúc, anh sao lại có thể chết trên chiến trường đây?!

Sau khi tiến hành khai thông ngăn ngại cùng quan chức cao cấp nước Đức, bọn họ cung cấp thiết bị theo dõi nhóm tội phạm. Lúc sau đội quân vây bắt

tội phạm mở ra bản đồ địa điểm khẩn trương tiến hành thảo luận, cuối cùng cũng xác định địa điểm...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phong ba truy nã tội phạm (1)

Sau khi tiến hành khai thông ngăn ngại cùng quan chức cao cấp nước Đức, bọn họ cung cấp thiết bị theo dõi nhóm tội phạm. Lúc sau đội quân vây bắt tội phạm mở ra bản đồ địa điểm khẩn trương tiến hành thảo luận, cuối cùng cũng xác định địa điểm.

Căn cứ theo địa chỉ IP cung cấp, hai đội quân nhanh chóng lên xe bình thường, bởi vì hành động lén lút, không muốn nhiều loạn trật tự xã hội của người dân nhiều hơn, cho nên tiếng còi cảnh sát cũng không có vang lên, chạy qua lại giữa các dòng xe cộ trên đường, mấy chiếc xe nhìn như phân tán nhưng kì thực vẫn lái nhanh chóng có thứ tự ổn định.

Hoặc là kẻ địch chết, hoặc là bọn họ vong. Có chiến tranh, nhất định sẽ đổ máu!

Dưới hướng dẫn của GPS, quân đội nước Đức đi tuốt ở đằng trước, bọn họ dẫn đường cho Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt thản nhiên ngồi trong xe, một chút cũng không có khẩn trương tác chiến, ngược lại buông lỏng quay đầu nhìn người ở ngoài xe dần dần giảm bớt trên đường phố, không biết cô gái nhỏ kia ngủ hay chưa. Đường cong đẹp mắt của đôi môi giờ phút này khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười hời hợt chính anh cũng không phát giác ra. Hạnh phúc nhàn nhạt quanh quẩn trong mắt anh thâm thúy giống như hắc động.

Mặc dù đã là nửa đêm, nhưng trên đường phố vẫn có không ít người đi đường, bọn họ hoặc là vui tươi hoặc là ưu sầu, xuyên qua giữa hành trình sinh mạng của chính mình. Theo đuổi những thứ vật chất và phồn hoa kia, Kha Trạch Liệt không phải cũng là như vậy sao?

Dưới tốc độ xe nhanh chóng, rất nhanh bọn họ đã chạy tới căn cứ nhóm tội phạm. Vì ngày này, bọn họ vận sức chờ phát động không biết chuẩn bị đã bao lâu. Giống như có một sức mạnh to lớn, vì tin tưởng vững chắc vào chiến dịch này.

Sau khi Kha Trạch Liệt và đội trưởng Mặc Kỳ Duệ phía bên kia gạt đầu ra hiệu, hai người liền chia ra hai hướng trên đường xông vào căn cứ. Thời điểm ở trong góc cảnh sát lúc này, quân đội hai phe đã cùng chung nhận thức. Bây giờ bọn họ là châu chấu cùng đứng trên một chiếc thuyền, tiêu diệt kẻ địch bọn họ cùng có lợi, cũng là mục đích hợp tác.

Nhưng nếu dễ dàng tiêu diệt bọn tội phạm như vậy, thì bọn chúng cũng không bị toàn thế giới truy nã.

Bởi vì Kha Trạch Liệt mang theo chính là quân đội bộ đội đặc chủng, chính anh cũng đi ra từ bộ đội đặc chủng. Dưới sự huấn luyện tập trung ở mức độ cao tại tổ quốc, một ít người anh mang theo đều là lính đặc chủng tinh nhuệ. Có vài người vẫn cùng tham gia diễn tập với Kha Trạch Liệt, rất ấn ý trong lúc huấn luyện. Sự tình chiến hữu chính là như thế!

Trên đường Kha Trạch Liệt dùng máy tính bảng phân tích qua địa hình bên này, từ thủy quân (mình không hiểu từ này nên để nguyên) leo lên cần 4 - 5 phút, mà thời điểm này quân đội Đức đi lên từ cầu thang cũng không sai biệt lắm. Phong tỏa hai đường như vậy, cũng có thể tiêu diệt nhóm tội phạm này.

Ở dưới lầu Kha Trạch Liệt nhanh chóng tóm tắt một lần kế hoạch tác chiến với đồng đội, sau cùng nhấn mạnh thêm lần nữa, "Tiêu diệt kẻ địch tất nhiên quan trọng, nhưng các anh em cũng phải chú ý an toàn. Mọi người là niềm kiêu hãnh của tổ quốc và nhân dân!" Trung khí mườì phần khích lệ và ân cần khiến các chiến sĩ nhiệt huyết sôi trào, dĩ vãng chưa từng có đội trưởng nào xưng anh em với bọn họ, vì một tiếng xưng hô này, cũng sức vì quốc gia và đội trưởng!

Giờ phút này đội quân nước Đức từng người một đang cẩn thận theo thứ tự lên lầu, bọn họ tựa như u linh trong bóng tối nhẹ nhàng linh hoạt nhanh chóng đi tới, quen thuộc tìm kiếm rất nhanh khiến người hoài nghi bọn họ trước kia có phải đã tới nơi này làm nhiệm vụ hay không.

Kha Trạch Liệt thấy vậy, cũng không trì hoãn thời gian nữa. Vội vàng chào hỏi từng người binh lính rồi bò lên trên, các binh lính như hóa thành Viên Hầu* từng người một nhanh chóng bò lên trên dọc theo thủy quân. Ánh sáng đèn đường chiếu rọi trên người họ lúc sáng lúc tối, làm hoàn cảnh xung quanh cũ rích ác liệt, bọn họ hiện ra sẽ càng thêm bất ngờ.

*Viên hầu theo cách gọi của người Trung Quốc: Đuôi uoi, không có đuôi, có thể đi bằng hai chân, sử dụng tay tương đối thành thạo, đại não khá phát triển.

Hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch, là đội trưởng, dĩ nhiên Kha Trạch Liệt nhất định phải lấy mình làm gương, cho binh lính kết thúc sau cùng, đảm bảo an toàn cho mọi người. Một người lính đi đầu tiên đang bò lên đột nhiên dừng lại, đã đến đỉnh, đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ trở lên đều lập tức phá cửa sổ mà vào.

Kha Trạch Liệt rửa tai lắng nghe âm thanh trong phòng, chờ đợi quân đội Đức phá vào. Không nghe thấy âm thanh bên trong gian phòng vang lên, cửa sổ đóng chặt nên căn bản âm thanh lộ ra từ khe hở rất ít. Không ngờ trong chung cư rách nát như vậy, biện pháp cách âm cũng không hòng bét như

tượng tượng của Kha Trạch Liệt.

Chờ đợi thêm một lát, quân đội Đức vẫn chưa phá cửa mà vào. Kha Trạch Liệt nhú mày lại, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ. Cúi đầu liếc mắt trên đồng hồ đeo tay quân dụng, cau mày, dự tính của anh không sai, nhưng quân đội Đức bị làm sao rồi?!

Trong lúc này mà xảy ra sự cố, bọn họ nhiều người như vậy coi như xong đời rồi.

Dù sao rảnh rồi không có việc làm, bỗng nhiên Kha Trạch Liệt không muốn đứng yên bên ngoài đưa tay bắt lan can một bên ngoài cửa sổ, lan can bên ngoài bị rỉ sắt lão đạo sắp gãy, giống như chỉ dùng thêm một chút sức sẽ sụp đổ. Một người lính trẻ tuổi phía trên Kha Trạch Liệt thấy khoảng không liên ra tay, đột nhiên lui về phía sau xem xét, không ngờ Kha Trạch Liệt chợt lóe lên bắt một bên cửa sổ lan can đi lên. Hoa văn lan can rỉ sắt trong đêm tối cảm thấy có vẻ dày cộm nặng nề khác thường giống như sinh mạng kết thúc.

Tất cả mọi người chú ý Kha Trạch Liệt đều giật thót một cái mồ hôi, đã nghe thấy sự anh dũng thiện chiến của Kha Trạch Liệt, nhưng hành động lớn mật như thế vẫn làm bọn họ giật mình. Chưa từng gặp qua chiến hữu vì nhiệm vụ mà không để ý đến sinh mạng của mình như thế.

Mặc dù đã là giữa tháng bảy, nhưng trong không khí vẫn nóng bức như cũ. Các binh lính mặc áo chống đạn đều là những tên tiểu tử trẻ tuổi cường tráng khỏe mạnh, nhiệt trong cơ thể cũng đặc biệt tốt, nhưng vẫn đổ mồ hôi như mưa trong tình huống như vậy. Tay nắm thủy quân mà cũng không ngăn được mồ hôi, thân thể trơn trượt, tất cả mọi người trong lòng nóng nảy, quân đội Đức rốt cuộc ra sao rồi!

Kha Trạch Liệt giống như con Hàu Tử nhanh nhẹn xuyên qua trong bóng tối, ở thời khắc hoa văn lan can sắp gãy lìa, cũng không do dự chút nào bắt được một lan can khác, đem hai tay chống đỡ toàn bộ sức mạnh rơi xuống của cơ thể, biểu tình lãnh đạm anh tuấn giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, vượt mọi chông gai để cứu công chúa. Tất cả khó khăn đều không để ở trong lòng.

Cánh tay cường tráng leo lên trên một chút, lúc sắp đến gần nhóm tội phạm trên cửa sổ, thì nghe thấy âm thanh quân đội Đức một cước đá văng cánh cửa. Sau một tiếng vang thật lớn, những người trong phòng xáo trộn một chút. Dù sao cũng đang sống dưới mí mắt mọi người, cũng là nghề nghiệp không thể ra ánh sáng, nội tâm còn sót lại chút lương tri nên họ vẫn biết cần phải tránh né.

Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu đen nhanh chóng mở cửa sổ ra một chân đặt lên cửa sổ, ý đồ chạy trốn từ phía bên ngoài cửa sổ. Phóng tầm mắt nhìn tới, bởi vì là xóm mới vắng vẻ nên phòng ốc xung quanh mặc dù cao, nhưng khe hở giữa hai bên nhà cao tầng cũng không lớn, chỉ cần cất bước nhảy một cái có thể nhảy từ căn hộ này nhảy lên một căn hộ khác.

Trời ban cơ hội như vậy sao Kha Trạch Liệt có thể để nó chạy đi một cách vô ích. Khóe miệng lạnh lùng khinh thường cười một tiếng, hàm răng trắng tinh có vẻ cực kỳ lóe sáng trong bóng đêm. Tròng mắt đen chăm chú nhìn chăm chăm người đàn ông, dùng sức mình đựng ngã người đàn ông đang từ trên cửa sổ đi xuống ngã trên mặt đất. Nhưng người đàn ông rất thông minh, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ, xoay người lại lấy tay bảo vệ đầu, cái gậy mới không chạm đất...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phong ba truy nã tội phạm (2)

Trời ban cơ hội tốt như thế sao Kha Trạch Liệt có thể để nó chạy đi một cách vô ích. Khóe miệng lạnh lùng khinh thường cười một tiếng, hàm răng trắng tinh có vẻ cực kỳ lóe sáng trong bóng đêm. Tròng mắt đen chăm chú nhìn chăm chăm người đàn ông, dùng sức mình đựng ngã người đang ở trên cửa sổ đi xuống ngã trên mặt đất.

Nhưng người đàn ông rất thông minh, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ xoay người lại lấy tay bảo vệ đầu, cái gậy mới không chạm đất. Thân thể giống như vòng tròn cuộn lại lăn trên mặt đất.

Không may đoán được bên ngoài có người mai phục, càng không nghĩ Kha Trạch Liệt lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Chắc bọn họ bị bại lộ IP, trong lòng gỗ vang không ngừng.

Người đàn ông khinh bỉ liếc Kha Trạch Liệt một cái, tay nhanh chóng móc cây súng lục ra. Súng phát ra màu đen sáng loáng tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, không khí xung quang lập tức trở nên nặng nề.

Phân đội của Kha Trạch Liệt thấy đội trưởng tiếp đất an toàn, từng người một leo vào cửa sổ bên kia, giúp quân đội Đức áp chế ngăn chặn phần tử tội phạm chạy trốn. Nếu như lúc này đi giúp đội trưởng áp chế tội phạm cảm sung, sợ rằng sẽ chọc giận tội phạm, hậu quả khó mà lường được.

Sắc mặt người đàn ông âm ngoan tức giận trừng mắt nhìn Kha Trạch Liệt, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong con ngươi, giống như hận không thể đốt Kha Trạch Liệt thành tro bụi, dung mạo ngũ quan rất bình thường, nếu rơi đám người sẽ không bao giờ có thể phân biệt được. Làm nghề này phản ứng rất nhanh, hướng chỉ hán còn là tên tiểu đầu lĩnh.

Động thân lưu loát nhảy một cái, cả người liền đứng trước mặt Kha Trạch Liệt. Khóe môi hơi nhếch lên, trên khuôn mặt bình thản không có gì lạ khiến người ta cảm thấy một tia thú vị. Thoải mái không nói lên lời, nhưng giây phút này, là truy nã tội phạm! Cũng không phải xã giao.

Người đàn ông hơi lệch cái đầu, không nhìn rõ về mặt của hắn, trong bóng tối mỉm cười hoặc tức giận.

Súng lục M629 thợ săn bí mật đầu đạn 0.44 tác quay vòng gắt gao hướng về đầu Kha Trạch Liệt, tay cầm súng đưa thẳng, trong lúc nhất thời thời gian như ngừng lại, hai người không để ý đến tiếng động ồn ào xung quanh, tầm mắt hai người đụng nhau xoẹt ra tia lửa điện. Không khí xung quanh không ngừng âm lên.

Tầm mắt Kha Trạch Liệt bén nhọn quét qua tên tội phạm, về mặt hồn nhiên không thấp thỏm và sợ hãi chút nào. Trong đầu không ngừng chuyển động, suy nghĩ làm thế nào mới có thể chế ngự hắn một cách nhanh nhất. Xung quanh ánh đao kiếm khách, hỗn chiến loạn thành một mảnh.

Nhóm tội phạm ở trong nhà đang nghe âm thanh ở cửa liền bị đẩy ra, hốt hoảng một chút sau tỉnh táo lại hủy tất cả ghi chép trong máy tính, máy vi tính đang bắt đầu chương trình xóa bỏ chứng cứ. Từng tên tóc ngắn mới vừa được thả ra dường như cũng không vội vàng chạy trốn, ngược lại lưu lại độ sức cùng cảnh sát. Đứng ra cảnh sát làm nhiệm vụ cũng không nhiều, nhưng trên khuôn mặt trẻ tuổi vẫn không thấy hoảng hốt.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng tràn đầy âm thanh tay chân đánh nhau va chạm, liên tiếp vang lên trong phòng. Cho dù được huấn luyện trong tối tăm không có mặt trời cảnh sát cũng không chiếm được tiện nghi trong tay bọn họ, nhưng ở một góc gian phòng, không khí cũng bị đè nén.

Kha Trạch Liệt tựa như pho tượng đứng nghiêm trên mặt đất, giờ phút này ngưng trệ đã lâu. Chỉ có những giọt máu bên cạnh không ngừng văng ra mới khiến bọn họ nhận thức rõ ràng, hiện tại thời khắc khẩn trương quan trọng nhất là truy nã tội phạm.

"Pằng."

"Oanh."

Bỗng nhiên Kha Trạch Liệt phản ứng lại, những gút mắc đột nhiên mở ra, bọn họ lưu lại không hẳn là muốn gây hấn với cảnh sát, mà đang trì hoãn thời gian để chờ đợi tiêu hủy chứng cứ. Nhũn nhũn lông mày, tầm mắt lạnh lẽo dõi về chân tường nhìn chăm chú thật lâu, quả đúng như dự đoán, người đàn ông đứng giữa đột nhiên nhìn về phía sau lưng. Kha Trạch Liệt liền nhân cơ hội này biến thành một đoàn bóng đen nhanh chóng vọt đến bên cạnh người đàn ông, tốc độ nhanh chóng khiến người đàn ông cảm giác được một cỗ kinh phong quyền tịch, một giây kế tiếp Kha Trạch Liệt liền một cước đá bay khẩu súng của người đàn ông.

Súng lục M629 nhất thời bay thật xa, nặng nề đánh vào trên cánh cửa, nổ vang một trận, cửa bị vỡ ra một cái lỗ hổng.

Kha Trạch Liệt sẽ không vì một chút thắng lợi nhỏ này mà vui mừng, dồn khí đan điền âm thanh nhất thời bộc phát lại lần nữa: "Nhanh, không nên tốn thời gian cùng bọn họ nữa, chứng cứ bị hủy!"

Nghe được tiếng nói của Kha Trạch Liệt, mọi người mới phản ứng kịp, quân đội Đức ào ạt bỏ máy tính qua một bên, không ít linh kiện máy tính bị chiến dịch của bọn họ phá hủy, tức khắc khuôn mặt lạnh băng, động tác xuống tay không khỏi ác hơn một chút. Bọn họ làm sao lại không suy tính đến việc này một chút, như thế nào lại so ra kém hơn quân đội Trung Quốc.

Người đàn ông lác lác bị Kha Trạch Liệt đá bị thương cổ tay, một chút cũng không làm được gì, trong cơn ngơ ngác thoáng qua một tia tàn khốc. Mấy giây, nhiều năm không nhìn thấy mày lại lợi hại như thế. Tầm mắt quét qua máy tính, thấy trên máy tính hiển thị một đường dài "95," khóe miệng thoáng qua nụ cười không phát giác được, trông mắt nhìn chăm chăm Kha Trạch Liệt, một màn hôm nay, sau này tao sẽ trở về đòi lại gấp năm gấp mười lần.

Sau đó thân hình nhẹ nhàng linh hoạt dịch về phía sau một chút, thừa dịp Kha Trạch Liệt không chú ý, trong nháy mắt nhấn một đầu then chốt. Cùng lúc đó, móc trong túi ra một quả đạn khói hung hăng ném tới đám người Kha Trạch Liệt.

Sau đó chỉ nghe được một tiếng kiên quyết quyết đoán không dài dòng dây dưa "Rút lui", trước mặt vang lên một tiếng, bị khói mù che mờ trước mặt, tầm nhìn hầu như là số không, trước mặt cái gì cũng đều không thấy. Mờ mắt cũng bị khó chịu vì chói mắt.

"Shit" Kha Trạch Liệt thấp giọng mắng, nhanh chóng móc ra từ trong túi ba lô một chai tương tự với phun sương gì đó chọt hướng không khí phun ra, một lúc sau trước mặt trở nên sáng sủa. Chỉ là trong phòng thiếu đi rất nhiều người, cuộc chiến dịch ngay cả thu hoạch cũng không có, bọn họ lại bị thương không ít cảnh sát. Phí sức hành động lại không đạt được kết quả tốt khiến trông mắt Kha Trạch Liệt trở nên lạnh lẽo, khí thế cả người đột nhiên thay đổi.

Không nghĩ nhiều, lập tức xông về máy tính vẫn đang chạy hủy chứng cứ, thuộc hạ cũng đi theo Kha Trạch Liệt nhanh chóng vận hành kiểm tra máy tính.

"Lão Đại, máy tính đang tự động tiêu hủy chứng cứ!"

"Lão Đại, bên này của tôi cũng thế."

"Bên này cũng vậy."

Nghe thuộc hạ báo cáo lại, Kha Trạch Liệt ào ạt rèm mắt nhắm lại, đầu lông mày này lên về uể oải. Từ Trung Quốc kéo dài qua biển bay đến nước Đức, căn bản không có thời gian và chạy tới hiện trường cũng sai giờ, kết quả như cũ không thu hoạch được gì.

Xoay người đi đến máy tính sau lưng, tức giận rút nguồn điện ra từng cái một, chỉ cần chương trình chưa hoàn thành, tất cả đều có thể nghịch chuyển!

"Quên đi, lão Đại, vô dụng. Đã hủy xong rồi." Cao Tường đi đến sau lưng Kha Trạch Liệt, thờ dãi nói, anh là người am hiểu máy tính nhất trong phân đội,

lời nói có uy tín khiến Kha Trạch Liệt hoàn toàn buông bỏ.

Nhẹ giọng thờ dài, đầy mắt thất vọng nồng đậm, động tác trong tay đang điên cuồng liền dừng lại, đứng dậy. Giữa hai lòng mày thêm một phần mệt mỏi, hướng về người bên cạnh phân phó, "Thảo mấy chủ ra, mang về nghiên cứu."

Quân đội Đức thấy trên vách tường trống rỗng có thêm một cánh cửa, vừa định đi vào kiểm tra, liền nghe Mặc Kỳ Duệ mở miệng ở phía sau, "Thôi đừng đi, bọn họ đã sớm trốn không thấy bóng dáng tăm hơi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Giác mơ lại xuất hiện

Quân đội Đức thấy trên vách tường trống rỗng có thêm một cánh cửa, vừa định đi vào kiểm tra, liền nghe Mặc Kỳ Duệ mở miệng ở phía sau, "Thôi đừng đi, bọn họ đã sớm trốn không thấy bóng dáng tăm hơi rồi!"

Mặc dù nghi ngờ Lão Đại kiên trì trước sau như một ngăn cản mình đuổi theo truy xét đến cùng, nhủ nhủ mày, tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm anh ta nửa ngày, cuối cùng vẫn thuận theo ý của Mặc Kỳ Duệ không đi điều tra gian phòng kia.

Kha Trạch Liệt cũng không quản quân đội Đức đang nói cái gì, xoay người đi tới cửa, đi qua bên cạnh Mặc Kỳ Duệ thân mình không tự chủ dừng một lúc, "Về sau nhớ đuổi nhanh một chút". Giọng nói như vô tình cất giấu một chút ý nghĩ sâu xa, Mặc Kỳ Duệ nhếch môi cười, trên khuôn mặt bất động thanh sắc treo một nụ cười, đang muốn mở miệng nói, Kha Trạch Liệt đã lướt qua anh ta, để lại cho anh ta một bóng lưng thẳng tắp.

Mặc Kỳ Duệ nhủ nhủ mày, trên khuôn mặt góc cạnh xuất hiện một tia âm độc. Người nhìn cũng biết thâm ý trong con ngươi, vô tình hay cố ý liếc nhìn phương hướng rồi đi của Kha Trạch Liệt, cúi đầu bấm dãy số.

*

Sáng sớm không khí nước Đức rất mát mẻ, Lâm Nhược không tự chủ hưng hăng hít mũi một cái. Sáng sớm rời giường đổi lại một bộ quần áo thể thao khoác thêm một cái khăn lông trên cổ, đến vườn hoa bên cạnh khách sạn chạy bộ.

Trên khuôn mặt thanh tú nhàn nhạt mỉm cười tuyệt mỹ, khuôn mặt mát mẻ xinh đẹp tuyệt trần khiến người ta lưu luyến.

Hơi thở phảng phất trong không khí xen lẫn mùi thơm ngát của hoa cỏ, sinh thái tự nhiên không bị ô nhiễm khiến người ta tinh thần sảng khoái. Giác mơ hôm qua quanh quẩn lặp đi lặp lại trong đầu, xuất hiện quý dị trong đầu tái hiện trở lại, đến nay Lâm Nhược vẫn còn sợ hãi.

Không biết đã bao lâu không có mơ giấc mơ quý dị này, nhớ lúc còn rất nhỏ, cô vẫn mơ đi mơ lại một giấc mơ như vậy.

Mẹ đeo dây chuyền lên trên cái cổ trắng nõn trơn mềm của Tiểu Lâm, rồi dịu dàng nghiêm túc nhìn Lâm Nhược mở miệng: "Con phải luôn luôn đeo nó nha." Lâm Nhược rất nghe lời vẫn đeo lên cổ, không một giây phút nào tháo ra. Nhưng lại có một ngày, khuyên tai ngọc trên cổ đột nhiên bắn ra có thể so với ánh mặt trời, hết thấy tất cả trên thế giới đều biến thành hắc ám. Duy chỉ có nơi ở của Lâm Nhược, là một vùng ánh sáng rực rỡ.

Lâm Nhược hoá thân thành dũng sĩ, vượt mọi chông gai, một mình đối mặt yêu ma quỷ quái, chiến đấu hăng hái đầm máu, bầu trời không còn là màu xanh. Tàn sát máu đỏ nhuộm cả bầu trời... Cho đến cuối cùng, giấc mơ không có đoạn kết, nhưng có một âm thanh tang thương cổ xưa xa xa vang bên tai Lâm Nhược, Lâm Nhược, cứu anh ấy, đó là sứ mệnh duy nhất của cô.

Sau đó, giấc mộng kết thúc. Lâm Nhược hé mí mắt, cảnh vật xung quanh là trong phòng của mình. Tất cả cảm xúc chân thật như vậy thế nhưng lại là một giấc mơ. Trong nháy mắt chính cô cũng không chú ý, tròng mắt đen trong suốt biến đổi thành màu máu, một màn màu hồng tươi đẹp như dây cung va vào lòng người.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, âm thanh kia nói lanh ấy là ai. Vừa đúng đoạn "Máu chốt" hồi hộp lại làm cho cô hoài nghi độ chân thật của giấc mơ này, nhưng tất cả tựa như đó là kinh nghiệm của bản thân từng trải qua cảm giác rất chân thật. Xúc giác, thị giác, thính giác, khứu giác, hết thấy tất cả nói cho cô biết đây không phải là giấc mơ.

Sau mỗi lần mơ như vậy, Lâm Nhược cũng có cảm giác được trong nháy mắt mình tràn đầy năng lượng. Cùng với Thủ Thủ Lực Sĩ* ăn rau chân vịt như nhau, chỉ là Lâm Nhược đề cao là năng lực.

*Thủy Thủ Lực Sĩ: Thủy thủ Popeye là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi E.C.Segar[1]. Popeye xuất hiện trong truyện tranh, phim hoạt hình chiếu trên ti vi và chiếu ngoài rạp. Popeye lần đầu xuất hiện trong bộ truyện tranh Thimble Theatre do nghiệp đoàn King Features phát hành vào ngày 17 tháng 1, 1929; các năm sau đó bộ truyện tranh đã lấy tên là Popeye.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân để Lâm Nhược có thể dậy sớm cùng với việc tối qua Kha Trạch Liệt gọi điện thoại tới không thể không liên quan. Còn nói cô trẻ như vậy không ngủ được, anh ta cũng giống vậy sao? Trên gương mặt xinh đẹp mỉm cười, dung mạo lạnh lùng xinh đẹp hấp dẫn sự

chú ý của người đi đường.

Nhiều mây, dưới chân bước chân tăng nhanh, tránh đi tầm mắt nóng bỏng tán thưởng của mọi người. Bước dài hướng về phía trước, đi dạo đường tắt dọc theo công viên, Lâm Nhượng chạy bộ sáng sớm không biết mệt mỏi. Gió cuối hè thổi qua bên tai, đã không còn phần nóng bức ban đầu, cơn gió mát thổi lật phất tóc ngắn Lâm Nhượng, trên không trung nâng lên một vòng cung đẹp mắt.

Trên cỏ một bên công viên, có già trẻ lớn bé rèn luyện thân thể, lời kéo khớp xương cùng với bạn cũ một bên nói một chút chuyện cười nói một chút chuyện trong ngày, giữa những vui vẻ hoà thuận kia bỗng nhiên Lâm Nhượng cảm thấy cô đơn lạnh lẽo. Cho tới bây giờ Lâm Nhượng không phải là người hoạt bát hiếu động, nhưng chuyện này cũng không hề nói rõ cô bài xích nào nhiệt.

Mặc dù đã đứng ở vị trí trên vạn người, nhưng cảm giác cô đơn thường ăn mòn nội tâm của cô, giống như có vô số côn trùng nhúc nhích ở trên đầu quả tim của cô, để cho cô đứng ngồi không yên, cả người trở nên nóng nảy không dứt.

“Cầm lấy.” Một chai hồng trà bốc lên hơi lạnh ngang trời xuất hiện, chặn lại đường đi Lâm Nhượng. Tay cầm thức uống màu da hơi đậm, nhưng khớp xương ngón tay thon dài rõ ràng thoáng chốc lại đẹp mắt. Nhất định là luyện Piano từ khi sinh ra, nếu không móng tay không thể nào cắt ngắn như vậy.

Đáy lòng Lâm Nhượng phẫn xết, nhưng cô không biết chủ nhân của đôi tay này. Những người làm nghề này, không phải người nào cũng yêu ngón tay của mình. Không để lại dấu vết tránh qua trước mặt người đàn ông, đầu lại vào đây tiếp tục chạy bộ thẳng theo con đường buổi sáng của mình. Trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp không có vẻ khác thường, giống như không có phát sinh chuyện gì.

“Này.” Kha Trạch Liệt sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc mình bị vợ coi thường, bước nhanh về phía trước kéo Lâm Nhượng lại, sức lực không lớn không nhỏ vừa vặn kéo Lâm Nhượng đến bên cạnh mình.

Chạm chập ngừng đầu mày hơi nhíu lại, trong mắt kinh ngạc và ngạc nhiên nhoáng lên một cái, rất nhanh, bình tĩnh thay thế dao động, xử sự không sợ hãi không chút để ý mở miệng, “Sao vậy?”, nguyên lai là chồng mới cưới của cô.

Giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng đến cực điểm, giống như Kha Trạch Liệt chỉ là một người đi đường gặp, không đáng giá để cô coi trọng.

Há mồm ra, lông mày nhíu chặt, nhéo lông mày nhìn Lâm Nhượng, nhưng trong ánh mắt không tức giận như tưởng tượng, muốn mở miệng trách cứ, nhưng ngược lại nói ra lại gì, “Không có việc gì, em nghỉ ngơi chút đi.” Sau khi anh từ cục cảnh sát đi ra, cũng chưa có thời gian nhắm mắt, ngựa không ngừng vó chạy tới khách sạn Lâm Nhượng ở. Mới từ bãi đỗ xe ngầm đi ra ngoài liền thấy Lâm Nhượng tâm tình tốt một thân ăn mặc nhẹ nhàng tính toán chạy bộ sáng sớm. Khoé miệng bất giác nhàn nhạt cười một tiếng, không ngờ cô còn rất hăng hái như vậy.

Lâm Nhượng chau chau mày, khoé miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ nhợt nhạt, dường như không sợ hãi xẹt qua gương mặt của Kha Trạch Liệt, trên khuôn mặt chính tề sạch sẽ có một chút mệt mỏi hội tụ ở mi tâm, cộng thêm mày kiếm nhíu chặt, thế nhưng Lâm Nhượng lại cảm thấy một chút, đau lòng?

Đáng chết, tại sao lại có thể như vậy?

Không chút khách khí đoạt lấy hồng trà lạnh từ trong tay Kha Trạch Liệt, tựa như uống nước từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, hồn nhiên không có một chút dè dặt và nũng nịu của phụ nữ. Trên khuôn mặt ngày thơ giờ phút này không có nồng nặc đề phòng, để xuống phòng bị Lâm Nhượng rất đẹp, yên tĩnh duyên dáng như xử nữ không phải người phạm có thể khinh nhờn.

Trái tim có cảm giác kỳ dị giống như núm lấy Lâm Nhượng không thả, tình cảm đột ngột trong nháy mắt xông lên đầu...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Giày có thích hợp hay không chỉ có chân biết (1)

Trái tim cảm giác kỳ dị giống như núm lấy Lâm Nhượng không thả, tình cảm đột ngột xông lên đầu trong nháy mắt. Giờ phút này Lâm Nhượng giống ngồi trên đồng lửa, nhảy một bước cũng không ra. Giống như Kha Trạch Liệt là không hề ảm áp, mà cô không bỏ đi được dù chỉ một bước. Rất muốn tiến gần sát một chút, hấp thu một chút âm áp.

Lông mi của Lâm Nhượng khẽ run, giống như chuồn chuồn cố gắng phát lực muốn vỗ cánh mà bay cao, nội tâm giống như là khảy đàn tỳ bà, nhiều tiếng đàn đứt dây, cũng không người thưởng thức. Trong lòng khổ sở dần dần tràn đầy ra ngoài, bao vây gắt gao trái tim của Lâm Nhượng, cả trái tim đều tịch mịch.

Đi một mình trên con đường đêm tối ngày càng huyền ảo, câu nói của Kha Trạch Liệt quanh quẩn trong đầu. Thanh sắc thông thả, lại tựa như mang theo loại năng lượng của ngàn ngọn sóng kích thích lòng Lâm Nhượng. Kể từ bọn họ nói với cô "cô không được tin cái gì, cô tin tình yêu." Lâm Nhượng liền đối với tình yêu vừa yêu vừa hận. Không hiểu cái gì là tình yêu, nhưng là cô tin chắc, giày có thích hợp hay không chỉ có chân biết.

Vậy là cái gì khiến Kha Trạch Liệt kiên trì như vậy muốn mang mình về nhà đây? Một người có thể tự do, cũng có thể phóng túng, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa có một người có thể lên án tương lai của cô.

"Tại sao anh phải làm như vậy?" Gương mặt Lâm Nhựt đón lấy ánh mặt trời, tia sáng chói mắt chiếu xạ vào đôi mắt của Lâm Nhựt, vạt tia ánh sáng chiếu sáng cô gái. Năng mai chiếu một tầng màu vàng ở áo khoác trên người Lâm Nhựt, giờ phút này Lâm Nhựt giống như là mang theo hào quang thiên sứ.

Mặc dù Lâm Nhựt không hỏi han vấn đề này, nhưng Kha Trạch Liệt lại hiểu rồi. Nhếch môi cười, lưu manh nhất thời xông lên gò má gầy gò, quay mặt "Một nam thanh niên đụng phải nữ thanh niên, sinh đứa bé là chuyện bình thường!" Chẳng hề để ý lời nói khiến đáy lòng của Lâm Nhựt giống như là truyền đến tiếng suối nước yếu ớt trong vực sâu, vỗ trên nhám thạch phát ra tiếng vang dễ nghe kích thích lòng say của người ta.

Mấy ngày ngày người theo ở bên cạnh mẹ, Kha Trạch Liệt liên tục hỏi thúc xuống, Lâm Nhựt thức đêm đến mức mắt thâm quầng lấy ra mấy bộ thường phục. Khôn kiếp, rõ ràng cũng đã nhận nhiệm vụ thì tùy tiện mặc một bộ đồ sẽ chết sao? Người có tiền liền xem những việc nhỏ đều không đáng kể, ngay cả thuộc hạ mình đều muốn chăm sóc đến?

Nhìn mình trong gương, haizz, gương mặt như hoa như ngọc sao trở nên tiều tụy như vậy. Nhìn gương mặt của cô giống như sáp ong, nổi bật nhất là vành mắt đen giống như gấu trúc đang cùng làm bạn với mắt to của Lâm Nhựt. Con người đen, màu sắc mắt bị quầng thâm cũng không khác lắm, thật là hỗ trợ lẫn nhau quá mà.....

Hai mắt liếc qua bên mỹ phẩm được sắp xếp gọn gàng, thậm chí có một số còn chưa có xé tem. Giấy bao bì trong suốt nghiêm nhiên được bọc chặt trên mỹ phẩm, ánh sáng chiếu đến trên giấy bọc trong suốt khúc xạ ra ánh sáng khúc xạ đến con mắt người, giống như là nam châm hấp dẫn đến lực chú ý trong nháy mắt.

Thuận tay cầm lên một chai phun sương chanel phun mạnh mẽ ở trên khuôn mặt xinh đẹp, ngay sau đó sương màu trắng bay vòng bồng bênh trong không khí, múa uyển chuyển trên không trung. Trong hơi thở ngửi thấy mùi phun sương, hiện tại Lục Nguyệt và Đại Bảo hiểu rõ loại mùi này. Là kẻ yêu thích trung thực theo đuổi chanel, mẹ làm việc không nhường ai mang theo Lâm Nhựt đi cửa hàng độc quyền, phát tay mua một lượng lớn sản phẩm hàng hiệu bày bên ngoài, giá tiền quét thẻ khiến Lâm Nhựt tròn mắt há hốc mồm. Xem ra hai vợ chồng bọn họ kiếm được không tệ...

Điện thoại di động bên cạnh kêu lên, phía trên hiện lên: "phụ nữ".

Hẹn Lâm Nhựt cùng nhau gặp mặt trong quán cà phê tầng dưới của khách sạn, Ecra sáng sớm liền mang theo kính mát rực rỡ ở trong quán coffee. Quán cà phê ở bên trong khách sạn năm sao, không khí yên tĩnh khiến Ecra rất hài lòng. Nhìn quang cảnh chung quanh mình qua loa một lượt, lập tức tìm chỗ ngồi xuống gần cửa sổ.

Ánh mắt như có như không quan sát người đi qua đi lại ngoài cửa sổ đường, trong con người thoáng hiện nét sâu không lường được. Trang nhã cao quý làm cho người ngang qua đều ghé mắt. Cho dù đã là mẹ ba con, nhưng năm tháng không lưu nhiều dấu vết ở trên gương mặt. Gương mặt kia lưu luyến mỉm cười và gương mặt của Lâm Nhựt giống như đúc, là tốt đẹp mà Lâm Nhựt chưa từng có được.

"Ecra." Lâm Nhựt mặt lên áo tơ lụa đai lưng màu đen, thân dưới mặc quần cực ngắn màu xanh ngọc, phối hợp một đôi giày cao gót đính tán màu bạc, một thân cao gầy sức sống được tôn lên vô cùng tinh tế. Thản nhiên mở miệng, tiếng gọi là xúc động người mẹ đang nghiêng đầu nhìn cảnh tượng nam nữ ngoài cửa sổ.

Ecra quay đầu trở lại, cười yếu ớt quan sát vẻ mặt của con gái trước mắt, cô đang mặc bộ đồ bà đưa cho, đáy lòng âm áp hẳn. Trước kia bà vẫn cho là sự nghiệp đạt tới đỉnh cao mới là cuộc sống hoàn mỹ, không ngờ sau nhiều năm thế nhưng lại bởi vì một hành động nhỏ hôm nay của con gái mà cảm động mãi.

"Con đến rồi à?" Đứng đưa tách cà phê trên tay, khóe miệng mỉm cười nhìn ra tâm tình của bà rất vui vẻ.

Lâm Nhựt nhếch môi cười, để ví da cầm trong tay ở bên người, đôi tay đỡ gấu váy ngồi xuống chậm chậm. Ngẩng đầu nhìn sắc mặt Ecra hồng hào, chế nhạo nói: "Thế nào, ngày hôm qua rất 'tính phúc'?" Mang theo mặt cười xấu xa, cười giỡn với Ecra, trên mặt không có một tia nghiêm nghị.

Ecra oán trách liếc mắt Lâm Nhựt một cái, nghiêm mặt nói, "Hôm nay mẹ tới tìm con thương lượng một chuyện." Lời nói lưng chừng, mắt xéch xinh đẹp nhìn chăm chăm Lâm Nhựt, quan sát từng cử động của Lâm Nhựt, muốn bắt một chút tin tức từ một cái nhăn mặt hay một nụ cười của Lâm Nhựt.

Xê dịch thân thể, Lâm Nhựt đưa tay lấy thực đơn, ánh mắt nhanh chóng ở trên thực đơn gọi nước chanh. "Thế nào?" Nhường nhường mày, dường như không chú ý lời của Ecra.

Vươn tay để trên bàn, đẩy cánh tay trắng nõn của Lâm Nhựt, muốn đưa tới sự chú ý của con gái. Trong con người xuất hiện một tia lo lắng không giữ lại chút nào tiến vào trong mắt Lâm Nhựt. "Thật ngại để cho con ngần ngại xa xôi chạy đến nước Đức. Nhưng mẹ hi vọng con có thể làm bạn bên mẹ, sinh mạng như một ân số, không biết từ lúc nào mới phải đến điểm cuối, mẹ rất thích cảm giác có con làm bạn với mẹ, sự tồn tại của con luôn có thể mang cho mẹ niềm vui vô tận. Ở lại, làm bạn với mẹ có được hay không?" Mắt lộ khẩn cầu nhìn Lâm Nhựt, mắt đẹp không nháy một cái nhìn Lâm Nhựt, mặc dù bà rất tận tâm tận lực chăm sóc, nhưng khóe mắt vẫn lộ ra một ít nếp nhăn nhẹ. Haizz, đúng là bà già rồi.

Bề ngoài Lâm Nhựt giống như đang thật sự nhìn thực đơn, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm cùng một chỗ thật lâu, thực đơn bị Lâm Nhựt nhìn chăm chăm ra một cái hồ rồi. Hồi lâu sau, Lâm Nhựt có chút bất đắc dĩ nhắm mắt, nhẹ nhàng mở miệng, giống như là đã dùng hết tất cả khí lực, "Vây bà thì sao?"

"Thật ra thì..." Ecra giống như đang muốn nói cái gì đó, nhưng điện thoại trong túi xách cũng vang lên đồng thời, như muốn cắt đứt lời bà chưa nói xong.

Ecria chau mày lại lấy ra chiếc điện thoại di động từ trong túi xách, liếc nhìn tên hiển thị trên điện thoại di động, mặt liền lộ vẻ xin lỗi và gầy gù, trong ánh mắt nhìn về Lâm Nhựt tràn đầy rối rắm, về mặt phức tạp ấy khiến Lâm Nhựt xì mũi coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Giày có thích hợp hay không chỉ có chân biết (2)

Ecria chau mày lại lấy ra điện thoại di động từ trong túi xách, liếc nhìn tên hiển thị trên điện thoại di động, mặt liền lộ vẻ xin lỗi và gầy gù, trong ánh mắt nhìn về Lâm Nhựt tràn đầy rối rắm, về mặt phức tạp ấy khiến Lâm Nhựt xì mũi coi thường.

Buồn cười nói không ra được lời miêu tả sinh động, về mặt của Lâm Nhựt không chút sợ hãi đùa nghịch điện thoại ở trong tay, sâu kín mở miệng: "đàn ông?" Đôi mắt vừa liếc xéo, cười như không cười nhìn Ecria trước mắt, giữa hai lông mày thoáng qua một tia khinh thường.

Ecria nhú nhú mày, nhìn bộ dáng này của Lâm Nhựt, trái tim hung hăng đau xót, là lỗi của bà, đã làm cho tuổi thơ của cô không được trọn vẹn. Áp chế lời xin lỗi trong lòng, miễn cưỡng giật giật khóe miệng, áy náy nhìn Lâm Nhựt, cười xin lỗi nói "mẹ nhận điện thoại."

Ecria đứng dậy đi ra bên ngoài quán cà phê, vóc người uyển chuyển mà năm tháng không chút biến dạng. Bắp đùi thon dài dưới váy như ẩn như hiện, mê người vô cùng. Lâm Nhựt lẳng lặng nhìn bóng lưng của Ecria, trên gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ u oán nhàn nhạt, tại sao không quan tâm cô, tại sao thời điểm cô cần bà nhất bà lại không quan tâm cô.

Không bao lâu, Ecria liền trở lại đối diện Lâm Nhựt nhìn chằm chằm điện thoại di động. Trên mặt thoáng hiện nét nhàn nhạt hiền hòa, cười nhạt một tiếng, "Một lát chú muốn qua đây." "Thưa cô, nước chanh của cô." Đúng lúc nhân viên phục vụ xuất hiện trước mặt hai người, bưng ly nước chanh từ trong khay để trước mặt của Lâm Nhựt hóa giải sự lúng túng của Lâm Nhựt.

Chú? Ecria biết mình không muốn xưng người đàn ông này làm cha sau thì làm sao xưng ông xã. Về Ecria, ít nhất hiện tại bà đã làm rất tốt, nhưng nếu Lâm Nhựt đứng ở trên lập trường của bà, có thể xử lý chuyện này hoàn mỹ như vậy hay không? Ngăn cách trong lòng mọi người cũng không thể phá vỡ dễ dàng như vậy.

Nói thật, cô cũng không có hứng thú với quốc gia này. Cũng không muốn ở bên cạnh Ecria nữa, có một số việc, đã bỏ lỡ thì không thể trở lại được.

Lâm Nhựt cầm ly trong suốt lên đặt ở khóe miệng, khẽ nhấp một ngụm sau đó nhú nhú mày, ngay cả nước chanh của nước Đức cũng đặc biệt chua như vậy. Âm thầm liếc nhìn điện thoại di động bên cạnh, trong đầu thoáng qua một tia phiền não.

"bộp bộp."

Pha lê bên cạnh Ecria đột nhiên phát ra tiếng bộp hấp dẫn lực chú ý của Lâm Nhựt và Ecria, Lâm Nhựt vừa xoay đầu qua liền cảm thấy hơi hận sâu sắc. Ngoài cửa sổ ấy là khuôn mặt bình thường và hé ra vẻ mặt chói mắt của cô gái. Trên mặt đàn ông bình thường mang một nụ cười nhàn nhạt, Lâm Nhựt thật không hiểu nổi có gì đáng buồn cười.

Tầm mắt quét qua ánh mắt của người đàn ông, cuối cùng rơi vào trong ánh mắt của người đàn ông đó. Từ lần gặp mặt đầu tiên bắt đầu, Lâm Nhựt cảm giác người đàn ông có vẻ như bình thường này cũng không đơn giản như vậy. Một đôi mắt sắc bén cơ trí phối hợp trên khuôn mặt bình thường của người đàn ông, có một loại quái dị không nói ra được. Điểm lóe sáng của người đàn ông này kích thích đến cực hạn, như vô ý hỏi Erica, ông ấy làm cái gì, nhưng Erica chỉ nói cho Lâm Nhựt ông ấy buồn bán.

Đến tận cùng là buồn bán cái gì, kết quả lại trở thành một điều bí ẩn, chắc là không đơn giản, Lâm Nhựt thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mình, gương mặt xinh đẹp tức giận hấp dẫn Lâm Nhựt. Nhếch môi mỉm cười, một màn châm chọc kia hiện ra ở trước mặt Amy, cô gái nhỏ này đến tận cùng hận cô bao nhiêu? Không phải cô đoạt mẹ của mình sao, cô

ở bên kia để ý cái gì?

Cha con hai người họ vòng quanh quán cà phê đi tới ngồi xuống bên cạnh Erica, về âm áp kia của một nhà ba người họ khiến Lâm Nhựt cảm giác cặp mắt thật đau nhức. Giống như một cây ngân châm bình thường đâm vào tận xương đến ba phần, đau đớn này lặp đi lặp lại hành hạ Lâm Nhựt, mà cô cũng không có sức phản kháng.

"Nhựt Nhựt, sống cùng chúng tôi đi." Trong ánh mắt người đàn ông mang theo một tia thâm ý quay sang Lâm Nhựt, giống như là muốn biểu đạt cái gì, nhưng Lâm Nhựt không đọc ra tầng hàm ý sâu xa này.

Vất hết óc lực trí nhớ trong đầu về người đàn ông này. Thường có các loại điện thoại, thích mặc tây trang giày da xuất hiện trước mặt mọi người, tay phải có một chiếc nhẫn kim cương bằng bạc... Ông ta, một người đàn ông bí ẩn.

Lâm Nhựt lắc đầu một cái, tự giễu cười một tiếng, kỳ quái tại sao cô đi nghĩ thân phận của người đàn ông này. Ông ta luôn có hành động mờ ám thì liên quan gì đến cô? Đương nhiên nụ cười thoáng hiện một chút sáng sủa, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Những ngày qua cho các người thêm phiền toái rồi, tôi

nghĩ ngày mai tôi nên đi về. Trong công ty vẫn đang chờ tôi đấy.”

Lời nói lễ phép thỏa đáng làm cho người đàn ông đáp không nên lời, lông mày rậm hơi nhíu lại, đang muốn nói gì đó, thì Erica đã lên tiếng.

Ánh mắt mang theo mấy phần đau lòng, thật lòng không hy vọng con gái cũng giống như mình bôn ba khắp nơi ở trên thương trường, vượt mọi chông gai, lại vĩnh viễn mất đi thứ mình yêu thích. Đưa tay đặt lên cánh tay thon của Lâm Nhượng, giống như là muốn truyền nhiệt độ ấm áp cho con gái, “Con gái, phải biết quý trọng chính mình nhiều một chút, hưởng chí, sự nghiệp của gia đình, mẹ muốn con thừa kế.”

Trong mắt Erica mang theo kiên định nhìn Lâm Nhượng, cân nhắc một lúc lâu sau quyết định không cho phép mọi người nghi ngờ hay chất vấn.

Lông mi khẽ run, nữ cường nhân trên thương trường rất sợ bị con gái cự tuyệt. Cả đời này bà nắm trong tay quá nhiều, duy chỉ có Lâm Nhượng, bà không nắm bắt được.

Giống như noi theo tính cách của bà, từ nhỏ tới lớn tính tình của Lâm Nhượng chính là bướng bỉnh bò kéo cũng không nhúc nhích. Không có chuyện gì liên thích làm mặt lạnh nhìn người khác, hơi lạnh trong nháy mắt có thể giết toan trường.

Nghe lời nói ấy, con mắt Amy trừng to không khác với chuông đồng, cô ấy hoàn toàn không có nghĩ tới mẹ sẽ quyết định như vậy. Mặc dù tuổi cô ấy còn nhỏ, nhưng thông minh tài trí đã sớm có thể nghe hiểu hàm ý trong lời nói của mẹ. Bất mãn bay lượn trên không trung, mở miệng nói

lầm bầm: “Mẹ, không thể như vậy, vậy con và chị thì làm sao đây?”

Mặt lạnh của Erica đảo qua Amy không ngừng gây ồn, trong mắt thoáng qua một tia không vui, mặc dù ngày thường bà đối đãi với mọi người rất ôn hòa, nhưng chuyện này cũng không thể chứng tỏ tính khí của bà rất tốt. Amy thật sự quá ồn rồi! Trái lại Lâm Nhượng, dù là tự mình mở miệng, Lâm Nhượng vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước thái độ cha cô không có thay đổi qua. Bất cần đời dung đưa ly thủy tinh trong suốt, ngoài miệng chứa đựng ý cười khê.

“Con có thể cự tuyệt sao?” Chậm rãi ngẩng đầu lên, tràn đầy khiêu khích nhìn Erica, khóe miệng nở nụ cười khát máu. Bài xích với bà từ trong đáy lòng, bản thân Lâm Nhượng cũng nói không ra đó là cảm giác gì. Nhưng chính là không thể tiếp nhận bà được, cho dù là vật chất.

Người đàn ông vòng cánh tay dựa vào trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn Lâm Nhượng tuôn rơi, tầm mắt giống như đang nhìn xuyên thấu phía sau Lâm Nhượng.

Cảm thấy điện thoại trong túi xách chấn động, Lâm Nhượng không ngần ngại chút nào bắt máy ở trước mặt mọi người, cũng không rõ đối phương nói những gì cô tùy tiện mở miệng hòa cùng, “ừm, tốt, tốt.” Sau đó điện thoại treo, khom lưng cúi liền xoay người đi ra ngoài cửa, để lại cho Erica bóng lưng dứt khoát mà lưu loát, không còn quay đầu lại.

Lâm Nhượng vừa đi đến cửa, một chiếc Ferrari màu đỏ diêm lệ liền dừng ở trước mặt, Lâm Nhượng đánh rơi mắt kính nhìn người tới, “Tại sao là anh?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Giày có thích hợp hay không chỉ có chân biết (3)

Lâm Nhượng vừa đi đến cửa, một chiếc Ferrari màu đỏ diêm lệ liền dừng ở trước mặt, Lâm Nhượng đánh rơi mắt kính nhìn người tới, “Tại sao là anh?”

Mẫn Đình dung đưa từ trên xe bước xuống, mở cửa xe một lần gió mát vù vù hướng vào Lâm Nhượng. Lâm Nhượng nhíu mày, bắt đầu đi tiến lên vài bước khom lưng vào bên trong xe đưa tay máy tắt điều hòa. Cắn răng hung hăng mở miệng: “Tư Bản Chủ Nghĩa cực kì ác độc.”

Mẫn Đình nhếch môi cười xấu xa, môi mòng kêu gọi nhếch lên cười yếu ớt, nở ra nụ cười ma quỷ khác nhau dưới ánh mặt trời. Mặc một bộ áo sơ mi màu xanh trắng sạch sẽ, phía dưới phối hợp một cái quần xắn gấu, kiểu ngạo ngậy thơ nhưng cũng không che mất vẻ nghiêm túc trên người.

Bị Mẫn Đình nhét vào bên trong xe, Lâm Nhượng không biết vì sao cô gần như không có khoảng cách với Mẫn Đình, nháy mắt mấy cái rồi hỏi “Này, chúng ta là muốn đi làm sao?”

Âm thanh dây an toàn vang lên một tiếng hoàn toàn giữ chặt, Mẫn Đình mới đứng lên tiến tới Lâm Nhượng bên tai sâu kín mở miệng: “Xem triển lãm thời trang, nghe nói thiết kế của em bị đạo rồi.” Nói xong, Mẫn Đình tựa như người không có việc gì lưu lại Lâm Nhượng ngồi mất hồn ở hàng sau, xoay người mở cửa xe, đạp chân ga xe trong nháy mắt chạy cách thật là xa.

Gần đây bị chuyện riêng làm cho nhức đầu, Lâm Nhượng cũng không biết đêm nay là đêm nào rồi. Khó cực suy nghĩ vẫn còn chưa có đáp án, không nhận được đưa tay vỗ vỗ người đang chuyên tâm lái xe là Mẫn Đình, nghi ngờ híp cặp mắt lại, “Bộ trang phục nào?”

“Hai bộ trang phục cuối cùng em thiết kế cho quân khu thôi.” Từ trong kính chiếu hậu Mẫn Đình liếc liếc về Lâm Nhượng, không chút để ý đáp lại, thuận tay đánh tay lái sang hướng khác, quẹo cua ở ngã tư đường. Hai bộ trang phục cuối cùng? Đó là hai bộ mà Lâm Nhượng thức đêm ở trong khách sạn vội vã thiết kế ra, cũng không biết là khâu nào có vấn đề, chỉ là gần đây có chút cảm giác quái dị. Luôn cảm thấy có người đi theo sau lưng mình, cô tin chắc là vậy. Từ nhỏ cha Lâm đã huấn luyện các phương diện năng lực cho Lâm Nhượng, mà hình như lực phát giác của cô cũng có chút thiên phú đặc

biệt .

Lâm Nhựt len lén quay người lại liếc nhìn con đường sau lưng, một chiếc xe hơi màu đen đi theo phía sau, trong buồng lái là một người đàn ông mặc tây trang và đeo kính mắt . Tất cả đều phù hợp như trong tưởng tượng , bọn họ là ai phái tới đây? Không phải là người của cha Lâm, như vậy đến tột cùng là người nào vậy?

Ánh mắt nhìn chằm chằm lái xe Mẫn Đình, len lén dùng ngón tay đâm đâm bờ vai của hắn, thần bí hề hề lại gần nói: "Mẫn Đình, anh có phải vệ sĩ bảo vệ anh không?" Âm thanh nói chuyện vừa dứt, Lâm Nhựt liền hận không cắn đầu lưỡi của mình. Người đại diện vô địch, muốn vệ sĩ cái gì, anh ta đi làm vệ sĩ của người khác cũng không khác lắm !

Đúng lúc đèn đỏ, Mẫn Đình chậm rãi đạp thắng xe, nghỉ ngơi quay đầu trở lại liếc nhìn Lâm Nhựt, quả nhiên xì mũi coi thường, "Không có, thế nào?" Khó được lời ít mà ý nhiều.

"Anh xem phía sau, theo dõi tôi mấy ngày rồi." Lâm Nhựt

Bầu bầu môi hướng về phía kính chiếu hậu, khuôn mặt không nhìn được, cô tự biết không phải là người theo đuôi gì. Duy nhất có một khả năng là cô có phiền toái!

Mẫn Đình theo tầm mắt của Lâm Nhựt nhìn lại, lông mày mảnh khảnh không tự chủ cau lại.

*

"Cha, vì sao hai người lại tới?" Kha Trạch Liệt nhìn cha mẹ từ trên trời giáng xuống, ngây người như phỗng. Thế nào lại không gọi trước, một chút chuẩn bị cũng không có. Lập tức chạy vào bếp rót ly nước cho cha mẹ còn có em họ.

Agha nhảy một cái liền lập tức treo ở Kha Trạch Liệt, nở nụ cười tràn đầy rực rỡ nhất cọt cọt khuôn mặt của Kha Trạch Liệt, tràn đầy thân thiết mở miệng ở bên tai Kha Trạch Liệt: "Anh, nói, nhớ em không?" một tay Agha treo ở trên cổ Kha Trạch Liệt, lập tức khiến Kha Trạch Liệt thật sự khó thở nhiều gấp mấy lần.

Kha Trạch Liệt không chút hoang mang buộc chặt cô bé giắt trên người mình, lại từ sau lưng sắp xếp vào trong lòng, đem Agha vào một chỗ an toàn ngồi, mới khẽ cười một tiếng, "Đối với em nhớ nhớ không xong." Nói xong, còn cầu huyết làm cái động tác chiêu bài của Quách Phú Thành.

Biểu hiện lần này không bình thường chọc cho Agha một hồi lạnh đến buồn nôn, một hồi lâu sau mới thận trọng đưa tay đặt lên đầu anh họ, nhẹ giọng hé miệng hỏi "Anh, có khỏe chứ? Có khỏe, đau lòng luôn là khó tránh được. Trên đời con gái có trăm ngàn người, một không được mình liền đổi..."

Khóe môi khẽ lên như có như không mỉm cười, Kha Trạch Liệt nhìn em họ cứ nói lại nhai cần nhai ở trong lòng mình, tâm tình cũng trở nên tốt hơn nhiều. Đi vào ghế sa lon, nhẹ nhàng đặt Agha ở trên ghế sa lon. Mình cũng ngồi một bên, đối diện vị trí của ba mẹ.

Chỉ thấy trên vẻ mặt hai người có nét nghiêm chỉnh hiếm thấy, phong vận vẫn còn tồn tại da thoáng kéo căng, có bộ mặt phớt tỉnh gắt gao nhìn chằm chằm đứa con ngồi ở đối diện, trong con ngươi lóe ra một chút ánh sáng sâu kín, oán niệm?

Khụ khụ, Kha Trạch Liệt nhẹ giọng ho khan mấy tiếng, muốn dẫn không khí ngọt ngào này đi, nhưng ba mẹ đều là người thành tinh rồi, làm sao có thể dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

Kha Đăng nắm ly trà trong tay nhẹ nhàng chuyển động mấy cái, thủy tinh và khay trà ma sát ra âm thanh làm cho người ta nghe hàm răng không khỏi nhiễm trùng. Nhìn chằm chằm Kha Trạch Liệt rồi lại không nói tiếng nào, không khí trầm muộn làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông. Giống như trong không khí có một luồng thuốc độc không biết tên từ từ dọc theo người Kha Trạch Liệt hướng tới đây, thế mà anh lại không chỗ ẩn nấp.

"Rốt cuộc thế nào?" Kha Trạch Liệt không nhìn được mở miệng dò hỏi, trông mắt thâm thúy nhìn về ba mẹ, bên trong nhiều hơn mấy phần không giải thích được và nghi hoặc.

"Thế nào , con còn dám nói?" Kha Đăng nhất thời nổi trận lôi đình, trong mắt bắn ra ngọn lửa nồng đậm giống như là muốn thiêu đốt Kha Trạch Liệt vậy, mắt trừng to có thể so với chuông đồng. Nhú chột lông mày tỏ rõ chủ nhân khó chịu, một ngọn lửa vô danh từ trong lồng ngực nhảy ra, ép tới cuồng hống. Trong ánh mắt tra hỏi càng khơi dậy nỗi nghi ngờ trên vẻ mặt Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt hơi sững sờ, không nghĩ tới ba thế nhưng lại phát hỏa lớn như vậy. Từ lúc chào đời tới nay, cho tới bây giờ ba chưa thất thố với mình như thế, nhưng quả thật anh không hiểu mình làm sai chỗ nào. Một người không thể đánh đổi một người khác.

Kha Trạch Liệt dùng bó luôn ánh mắt hỏi thăm mẹ ngồi một bên cũng bị Kha Đăng hù dọa sợ, Văn Nhân Thực xinh đẹp nuốt nước miếng một cái, sắc mặt có chút khản trương. Đối với ông chồng đột nhiên nổi giận, làm cho bà cũng có chút không thích ứng được. Không ngừng sử dụng ánh mắt ý bảo Kha Trạch Liệt, mau nói xin lỗi với ba con đi, mau đi, tiểu tử thôi!

Bộ dạng mờ mịt không lời nào có thể miêu tả được, Kha Trạch Liệt vẫn không có biểu hiện trạng thái ở đây, màu sắc trong đôi mắt thâm thúy, mắt sâu hơn chút biểu tình trong mắt làm cho người ta đoán không ra.

Agha nhìn một bộ tư thế sắp đại chiến 500 hiệp, không nhìn được nhắc nhở anh họ, yếu ớt mở miệng: "Anh, chuyện kết hôn của anh." Trong tầm mắt nhìn về Kha Trạch Liệt nhiều hơn một tia tán thưởng, anh thật là lợi hại, em nhất định phải học tập anh. Tiền trạm hậu tẩu, biện pháp tốt!

Kha Trạch Liệt bùng tình hiểu ra, chau chau mày. Hôm qua mới gọi điện cho ba mẹ, nói muốn kết hôn với một người phụ nữ, cũng không nói tí mĩ là người nào, cứ như vậy vui vẻ cúp điện thoại. Lưu lại một câu: “vui vẻ quyết định như vậy!”...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Giày có thích hợp hay không chỉ có chân mới biết (4)

Kha Trạch Liệt bùng tình hiểu ra, chau chau mày. Hôm qua mới gọi điện thoại cho cha mẹ, nói muốn kết hôn cùng một người phụ nữ, không nói tí mĩ là người nào, cứ như vậy vui vẻ cúp điện thoại. Chỉ lưu lại một câu: "Cứ vui vẻ quyết định như vậy!"

Về mặt hiện ra vài vạch đen nhìn về phía cha mẹ đang ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt không mang vẻ ngạc nhiên, luôn lạnh lùng giống như trước kia, "Đúng, con và cô ấy kết hôn. Nói rõ ra là con bắt buộc cô ấy".

Âm thanh nói chuyện lạnh nhạt mang theo tin tức bí mật làm người ta hít thở không thông, nhìn lại biểu tình Kha Trạch Liệt, liền giống như không có việc gì, từ nhỏ anh được dạy như vậy sao? Ách, hình như, nói là muốn thân nhiên như thường khi đối mặt với cuộc sống muôn màu muôn vẻ....

Ho nhẹ vài tiếng liền bỏ đi cái suy nghĩ kia của mình, về mặt cứng nhắc, nhiều năm như vậy nó không có đối đãi nghiêm túc với người khác như vậy, tư vị bộ mặt rút gân thật đúng là không dễ chịu. Hiện tại ánh mắt của ông rất sắc bén phải hay không? Kha Đằng nghiêm khắc nhìn qua về mặt Kha Trạch Liệt, xem nó bình tĩnh như vậy thật sự làm cho người ta tức giận!

"Ây da, tôi cũng biết con tôi là mặt hàng ế. Mày nhìn lại chính mình đi, muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, muốn dáng người không có dáng người, nhiều nhất chính là em trai lớn hơn người khác một chút, bây giờ còn học được cường bạo con gái nhà người ta, ai dạy mày hả?!" Nét cười hiện lên trong đôi mắt hẹp dài, trong lòng cũng đang vui vẻ đến nở hoa, ha ha, con của ông cũng thật là buồn cười, từ nhỏ không thích bị người đùa giỡn, nhất định thừa dịp này bù lại tiếc nuối ngày trước!

Kha Trạch Liệt nghe lời nói trên tức của cha, mày kiểng nhử lại, trên mặt lạnh như băng, đối diện với anh cũng làm người ta rùng mình. Giống như trời Nam đất Bắc đều là một tượng băng đặt trên mặt đất, tận tình hấp thu âm áp trong không khí, keo kiệt không lưu lại chút âm áp cho người khác.

Thoáng hít vào một hơi, không muốn xảy ra tranh chấp với cha, "Có liên quan gì, con cũng có vợ rồi!" Kha Trạch Liệt không để khiêu khích của cha trong lòng. Trong đầu thì tức giận làm bộ đáng lưu manh vô lại, bộ dáng Lão Tử là Đại Vương kiêu ngạo, bướng bỉnh.

"Tốt rồi, cô gái này không biết vì sao làm áp trại phu nhân rồi." Văn Nhân hiền lành xinh đẹp nhỏ giọng thì thầm, miệng hơi nhếch lên, có chút trách móc liếc con trai mặt cái.

"Anh đặc biệt sao sáng mai hãy rời cưới xin cho lão tử. Đồ tiểu tử ngu ngốc kia, báo cáo kết hôn ta sẽ tìm người xóa bỏ hết, dù sao cũng phải cho nhà người ta một cái công đạo". Kha Đằng mắng chửi xong, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Bên tai còn truyền đến một câu của Kha Trạch Liệt lời ít mà ý nhiều, "Giày có thích hợp hay không chỉ có chân mới biết"

*

Trải qua mấy giờ bay, hoàn toàn không có thời gian điều chỉnh chênh lệch giờ Lâm Nhục liền bị mang đến nơi biểu diễn thời trang, lúc này nơi biểu diễn thời trang diễn ra ở sân khấu ngoài trời. Đúng lúc gặp trời đầy mây, gió nhẹ mát mẻ thổi qua hai má, làm thổi bay tóc mai hai bên tai của Lâm Nhục. Tóc hai bên tai được Lâm Nhục cố định đằng sau tai nhìn rất lạ, chỉ lưu lại một ít sợi tóc thả trước hơi che lại hai má, làm cho người ta bất chợt cảm thấy một loại xinh đẹp mờ ảo.

Khuôn mặt xinh đẹp như ẩn như hiện trong làn gió, khiến cho những kẻ háo sắc thỏa mãn. Mùa thu, thật sự đến rồi.

Lông mày nhíu lại, hai cánh tay vòng lại nhanh chóng đi qua phóng viên. Trong đầu không ngừng suy nghĩ về bản thiết kế làm sao có thể bị tiết lộ ra ngoài. Sau khi cô bản thảo bản thiết kế ra, đưa ngay cho thư kí để cô ấy chắc chắn lập tức đi giao đến trong tay Kha Trạch Liệt. Như vậy chỉ có vài bước ngắn ngủi, cuối cùng vấn đề là ở chỗ nào?

Nhìn bộ dáng Lâm Nhục phiền muộn, Mẫn Đình nhíu nhíu mày, bất chợt có chút hối hận vì đã nói cho Lâm Nhục chuyện này. Nếu không nói ra có phải cô ấy sẽ vui vẻ một chút hay không? Nhưng dường như không có cách giải quyết vấn đề trên.

Vô liêm sỉ đưa tay kéo Lâm Nhục qua, quả nhiên Lâm Nhục thuận lợi bị Mẫn Đình kéo vào trong ngực rắn chắc kêu gọi của hắn. Cơ ngực cường tráng cho dù Lâm Nhục không chạm vào vẫn cảm giác được thân thể cường tráng. Hơi thở xông vào mũi khiến Lâm Nhục có chút say mê, đây là âm áp mà cô từng lưu luyến, chẳng qua là âm áp này, bị chính tay Mẫn Đình tàn nhẫn phá hủy nó.

Lâm Nhục vươn tay đâm vào bả vai Mẫn Đình đẩy ra, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ từng chữ từng chữ nói ra khỏi miệng: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”. Ánh mắt ghét bỏ thật sự chói mắt, “Mắt phượng” phóng đến làm cho Mẫn Đình thiếu chút học máu ba mét.

Từng ánh đèn pha bỗng nhiên tập trung đến trên trung tâm sân khấu chữ T, ánh sáng xung quanh từ từ tối lại, sự chú ý của mọi người ngay lập tức chuyển đến trên trang phục mới đang biểu diễn. Âm thanh nói chuyện bốn phía xung quanh đang rất nhỏ trong nháy mắt biến mất, trở lên nghiêm túc cẩn thận ngẩng đầu theo dõi người trên sân khấu chữ T.

“Chào mọi người, hoan nghênh mọi người đến tham gia màn trình diễn thoải trang ngày hôm nay, trình diễn thời trang trên đây của chúng tôi vì mọi người mà thiết kế, hy vọng mọi người yêu thích...” Người chủ trì cười đến rực rỡ khuôn mặt xinh đẹp không làm cho Lâm Nhược sinh ra một chút thiện cảm nào. A, thiết kế gốc? Cho là trình diễn thời trang là chợ mua bán thức ăn? Tôi diễn phim hài?

Lâm Nhược nhìn tính khí xuống liếc nghiêng qua sân khấu, đúng lúc Mẫn Đình đứng giữa đám phóng viên và Lâm Nhược, dùng thân mình che cho Lâm Nhược. Nếu như hình ảnh Lâm Nhược bị đám chó săn này chụp được, nhất định sẽ lên trang đầu trên báo ngày mai.

Anh đã nhìn thấy in ấn điên cuồng trong nước, lần đầu tiên cảm giác được sức mạnh của truyền thông ừ ừ kéo đến, “Lại là liên hôn chính trị”, “Không cử hành hôn lễ”, “Kết hôn bí mật bị bại lộ”.... Dù loại phiên bản môn đăng hộ đối, chuyện ngược tâm đang chiếu phim trong nước, mấy thứ này mà đến trong tay Lâm Nhược, cô ấy chắc chắn sẽ mổ bụng tự sát không chút do dự...

“Hai bộ trang phục dưới đây đang đi đến hướng chúng ta là trang phục của nhà thiết kế IIP được thiết kế ra sau khi hẹn hò với bạn trai của cô ấy. Kiểu dáng bên ngoài nhìn bình thường nhưng lớp áo sơ mi bên trong thật sự được làm từ tơ lụa, thoát nhìn bề ngoài cũng nghiêm chỉnh trước sau như một. Cách ăn mặc cẩn trọng vừa vận sang trọng có một chút kiêu ngạo bướng bỉnh...”

Âm thanh sạch sẽ ngọt ngào giống như từng cái dao găm đâm thật sâu vào nội tâm Lâm Nhược. Dường như quần áo mặc trên mẫu nam khêu gợi không có một chút thay đổi, trong lúc đó một đám con gái có vẻ rất chói mắt. Cho tới bây giờ vẫn tin tưởng gấp trăm lần đối với tác phẩm đứng đầu của mình, giờ phút này Lâm Nhược lại sinh ráy tưởng muốn trốn tránh. Vì Kha Trạch Liệt thức đêm sang tác ra mẫu mới vậy mà bị người sao chép, quay người lại tràn đầy tức giận, cảm xúc trước mắt hỗn loạn, bước chân rồi đi, nơi đi qua thoáng một chút gió, không khỏi làm cho người ghé mắt.

Nhưng bởi vì ăn mặc quá mức lộ liễu duyên dáng lại là món ăn cao cấp của xã hội, mọi người chung quanh quay đầu lại liếc Lâm Nhược một cái, lại nhanh chóng dịch chuyển tầm mắt quay trở lại. Dừng thật lâu, dường như đã trải qua một hồi mộng đẹp, người kia vừa rồi, thật đẹp...

Quay đầu nhìn lại một lần nữa, cửa sớm đã không còn bóng dáng Lâm Nhược. Bước đi như gió chạy trên thảm đỏ, hai bên trên hành lang bố trí hoa tươi, không kiên nhẫn trong đôi mắt làm cho những người quay đầu liếc mắt sợ đến mức rụt đầu vào cổ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Số phận của ta do ta không phải do trời!

Quay đầu nhìn lại một lần nữa, cửa sớm đã không còn bóng dáng Lâm Nhược. Bước đi như gió chạy trên bậc thảm đỏ, hai bên trên hành lang bố trí hoa tươi, không kiên nhẫn trong đôi mắt làm cho những người quay đầu liếc mắt sợ đến mức rụt đầu vào cổ. Đôi mắt ánh lên màu sắc xinh đẹp làm lòng người nghĩ mà sợ.

Hai bàn tay nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay hiện lên một vết màu đỏ, màu đỏ tươi đẹp giống như là muốn phá bỏ lớp da ngăn cách phun mạnh ra vậy. Giông sắc đỏ bộc phát của núi lửa, tạo thành đối lập rõ rệt với cánh tay trắng nõn, đập sâu vào thị giác một cách mãnh liệt.

"Lâm Nhược, Lâm Nhược! Em không nên kích động!" Mẫn Đình đuổi theo sau, chạy nhanh về phía trước mấy bước kéo Lâm Nhược lại, cau mày lo lắng nhìn người con gái trước mặt, người con gái sĩ diện đáng chết này luôn giữ lại đau khổ cho riêng mình, một chút cũng không biết cảm xúc không tốt của mình cũng sẽ ảnh hưởng tới người khác. Ngay thơ cho rằng mình tức giận, chỉ có mình bị ảnh hưởng! Ngu ngốc!

"Lâm Nhược cười lạnh một tiếng, khí thế toàn thân đột nhiên thay đổi, hóa thành cơn gió rét lạnh thổi từng đợt về phía Mẫn Đình, Gần như mất không chế hết lên "Đến lúc nào rồi, anh bảo tôi bình tĩnh như thế nào!", trong mắt tràn đầy tức giận, lửa giận trong con ngươi gần như sẽ phun mạnh ra sau một giây. Màu sắc viền mắt trong nháy mắt biến thành màu đỏ. Trong đôi mắt hiện lên ừng đỏ làm cho người ta đau lòng, như bông hồng kiều diễm lạng lẽ khô héo, mang theo mong ước và hy vọng của mọi người.

"Thật uất ức, cô không có gì cả, tại sao ngay cả một chút thành công trên sự nghiệp cũng bị người ta cướp đoạt? Đây là số phận! Không, số phận của ta do ta không do trời! Cô không cam lòng, cô nhất định sẽ làm cho bọn họ phải trả giá thật lớn. Từng cái tổn thương trên người mình cũng đừng nghĩ trốn. Ngày trước như vậy, bây giờ như vậy, sau này cũng sẽ như vậy!"

Ý nghĩ chợt thay đổi, tức giận trong đôi mắt Lâm Nhược trong nháy mắt lắng xuống, ngược lại trở nên yên lặng giống như cũ. Không cách nào tìm ra hơi thở tàn nhẫn trên người cô, giống như chưa phát sinh chuyện gì, giống như một Lâm Nhược khác thu hồi tất cả cảm xúc vào trong lòng. Dừng tình cảm mãnh mẽ gói lại đau khổ một tầng rồi một tầng.

Trong nháy mắt bọn họ xoay người đi ra, bỏ lại phía sau một âm thanh linh hoạt kỳ ảo, "Dưới đây xin mời nhà thiết kế thời trang JIP, chắc chắn mọi người chưa từng gặp qua khuôn mặt người tài nữ lạnh lẽ này, cô ấy là nhà thiết kế ưu tú thế hệ mới được đề cử của công ty chúng tôi, chắc hẳn mọi người cũng có hiểu biết đối với hai tác phẩm trình diễn của cô ấy...."

Một người phụ nữ đi ra phía sau người chủ trì, vóc dáng cao gầy mê người, đôi chân khỏe mạnh đều đặn áp đảo ánh mắt người, váy da người bó sát mỏng căng làm tôn lên dáng người tinh tế, số đo vừa vặn dường như vì cô mà may ra. Phát huy hơi thở của thành phần tri thức nhẹ nhàng nhuần nhuyễn, mọi người bị cô hấp dẫn trong nháy mắt, Mẫn Đình bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì “Em đã xin bản quyền chưa?” kích động nắm được bả vai Lâm Nhược mà mở miệng, trong nháy mắt một chuỗi ngôn ngữ nói ra khỏi miệng, ánh mắt lóe sáng làm cho Lâm Nhược ngu ngơ trong nháy mắt, rất nhanh không phục lại trạng thái bình thường.

Lạnh nhạt gât đầu, ánh mắt mở màng nhìn qua Mẫn Đình, nghiêng đầu hỏi: “Sao thế?” trong đôi mắt Lâm Nhược vẫn còn màu đỏ phơi bày cảm xúc Lâm Nhược dao động trong lòng vừa rồi không hoàn toàn rút lui. Toàn thân lui ra, mãi mãi đều không học được.

Màu đỏ kia rơi thật sâu vào trong lòng Mẫn Đình, khó mà ức chế đau lòng.

Không khí xung quanh cũng trở nên mỏng manh, tròng mắt đen lộ ra màu đỏ đang nhìn mình, đôi mắt trong suốt như soi gương làm cho Mẫn Đình say đắm. Cái gì của cô, anh cũng yêu thích và đuổi theo. Buồng thạ cô, là chuyện nuôi tiếc nhất cả đời này của anh.

Vỗ lên đầu Lâm Nhược một phát, không che dấu lộ ra ánh mắt ghét bỏ và khinh thường, cánh tay vòng lại cười như không cười nhìn Lâm Nhược, đáng về “Em khờ thật hay là già ngu” vậy. Về mặt rầm thoỉ khiến cho nắm đầm Lâm Nhược vung lên một cái, nhưng vẫn không chế tốt sức lực của mình. Muốn chết ah!

Mặc dù nhìn như rất dùng sức, lúc một chương vung đến còn mang theo một trận gió, sức gió to lớn khiến Lâm Nhược nhắm hai mắt lại theo bản năng. Thật ra thì cuối cùng Lâm Nhược dùng sức giống như phui bụi.

“Em fax cho ba rồi, bởi vì để người khác làm không yên lòng, nên việc này em tự làm.” Lâm Nhược hiểu ra, ánh sáng chợt lóe trong đôi mắt, giống như ngàn tia sáng bộc phát trong nháy mắt, khiến trên người Lâm Nhược tràn đầy điểm sáng. Trên khuôn mặt thanh tú nở nụ cười thật lòng, ngay cả Mẫn Đình vẫn khó có dịp nhìn thấy. Nụ cười ấm áp lần trước nhìn thấy đã là chuyện rất lâu rồi...

Nhưng trong mắt Mẫn Đình dường như tất cả là chuyện này mới xảy ra ngày hôm qua, khắc sâu trong đầu như vậy. Trong lòng khẽ nhộn nhạo, từng đợt sóng khiến Mẫn Đình rất thoải mái, nhìn cô gái trước mắt, nhìn cô quay người lại nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại. Động tác có thứ tự không bị ảnh hưởng chút cảm xúc nào lúc trước, kinh nghiệm làm việc trước sau như một khiến cho Mẫn Đình rất hài lòng. Dáng người thướt tha rất là mê người, nhưng cũng không phải đẹp nhất.

Mặc dù người có dáng đẹp rất nhiều, nhưng mà Lâm Nhược thông minh như thế lại ngây ngốc cũng không suy nghĩ cho mình, toàn bộ thế giới này chỉ có một. Mẫn Đình không yêu cô, thì yêu ai?

Đời này, mãi mãi sẽ không thay đổi, vẫn có quyền yêu cô. Lâm Nhược, anh yêu em. Chẳng qua là anh giống như không có quyền mở miệng nói ra ba chữ này, người kia, có thể thay anh nói ra ba chữ kia hay không, có thể hay không?

Bây giờ mới phát hiện, thì ra khi anh đã có thói quen, em đã không còn ở bên cạnh anh. Cúi đầu nhếch miệng, cười tự giễu một tiếng, cười bản thân mình không thông suốt, cười bản thân mình không biết quý trọng, cười nhạo bản thân hối hận quá muộn.

Nội tâm Lâm Nhược không kiềm chế được, co rút một chút, đè nén tình cảm không nói lên lời, buồn bực khó chịu, giống như có vật gì đó mắc kẹt hô hấp của cô.

“Cái gì?” Khóe miệng Lâm Nhược đang mỉm cười nháy mắt cứng lại, giống như tác phẩm điêu khắc thất bại biểu tình trên gương mặt nhân vật chính cứng ngắc, quái lạ, khóe miệng Lâm Nhược run rẩy. Chuyện này sao lại có thể như vậy, tại sao có thể đột nhiên xuất hiện như thế, tất cả trình diễn đúng như mình tưởng tượng không phải tốt lắm sao?!

Chỉ là đáng tiếc, cuộc sống thực tế vẫn tiếp diễn, cho tới bây giờ cũng sẽ không cho ai cơ hội thay đổi để làm lại.

Thân hình Lâm Nhược run run đứng lên tông nháy mắt, thật ra vốn cũng không có chuyện lớn gì. Nhưng một trong hai bộ quần áo có một bộ là làm cho Kha Trạch Liệt, tông lúc bắt chợt Lâm Nhược như thế nào cũng không muốn chia sẻ cùng người khác. Nghĩ tới sau này có vô số người mặc quần áo giống Kha Trạch Liệt còn là từ tay cô làm. Lâm Nhược liền hận không thể mang bộ quần áo đã đưa cho Kha Trạch Liệt thu hồi lại, xé bỏ.

Bỗng nhiên một tia ấm áp lay động trong lòng Kha Trạch Liệt, chỉ là trong chốc lát, cảm giác ngay lúc đó sau lại không hiện lên. Giống như hoa quỳnh chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, nháy mắt lại biến mất.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chuyện này giao cho anh

Bỗng nhiên một tia ấm áp lay động trong lòng Kha Trạch Liệt, chỉ là trong chốc lát, cảm giác ngay lúc đó sau lại không hiện lên. Giống như hoa quỳnh chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, nháy mắt lại biến mất. Chỉ là cảm giác ấm áp như vậy, thật tốt. Tựa như Lâm Nhược đứng trước mặt anh, mang đến cho anh

một cảm giác giống nhau.Lâm Nhựt,Nhựt Nhựt, không biết hiện tại vợ của anh đang làm gì vậy?

Buồng tay xuống giữa hồ sơ vụ án, giữa hai lông mày dịu dàng giống như bầu trời xanh thăm bao la, đường cong cương nghị cũng biến thành nhu hòa rất nhiều. Đưa tay cầm lên điện thoại di động ấn xuống phím tắt " 1 ", trong nháy mắt bấm điện thoại. Nhịp tim Kha Trạch Liệt thỉnh thoảng tăng nhanh, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, không biết vì sao. Nhẹ nhàng bay bổng giống như dưới chân đạp phải kẹo bông gòn.

Đầu dây điện thoại bên kia rất nhanh truyền đến giọng điệu nữ nhẹ nhàng, chỉ là không phải Lâm Nhựt.Rất tiếc nuốt quãng điện thoại xuống,ánh mắt xa xăm trở nên mờ lung, nháy mắt trong lòng xôn lên một chút mất mát, trong lòng trống không, trong lòng giống như có cái gì bị người cứng rắn lôi kéo ra ngoài, chỉ lưu lại cái xác.

Công việc bận rộn đến đâu cũng phải nhớ chăm sóc bản thân mình, đừng để đối gậy Nhựt Nhựt của anh, vậy anh đây sẽ không tha cho em

Tóc gáy dài mềm mại trên khoe miệng nở nụ cười vui vẻ, cả phòng làm việc ấm áp.Nụ cười không thường gặp được thế nhưng lại nhìn thấy ở lúc lão Đại không gọi được điện thoại, thật là quái dị...

Ngược lại Kha Trạch Liệt liền vui đầu nghiên cứu hồ sơ vụ án, hi vọng có thể phá vụ án này nhanh lên một chút,sau đó có thể hưởng tuần trăng mật với Lâm Nhựt.

Trăng mật, trước kia Kha Trạch Liệt vẫn cho là mình sẽ không có cơ hội như vậy, trăng mật, đó là chuyện của hai người, chưa bao giờ nghĩ tới phải có hạnh phúc như vậy.Nhưng hết thảy tất cả đều do mình quyết định sau khi xảy ra biến động.Ngày đó sau khi anh đích thân đưa Trần Trùng vào phòng giam,nghe anh ta nói lảm bảm liên miên."Đưa cho tôi một cơ hội, tôi muốn đi xem mắt,bối cảnh của đối phương rất lớn,rất lớn...."

Trần Trùng lặp đi lặp lại những lời nói thảm này, mới đưa tới chú ý của Kha Trạch Liệt.Nghĩ ngờ quay người lại trên con người của anh xuất hiện một tia nghi ngờ, bối cảnh rất lớn,có phải lớn hơn nhóm người điều động hay không? Nếu như Trần Trùng cũng nói người đó bối cảnh lớn,vậy nhất định là một con cá lọt lưới không thể tưởng tượng nổi đi?

Khoe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc,từ nhỏ anh đã quyết định làm một người cảnh sát, bắt hết tất cả người xấu trên thế giới.Cho dù có một con cá lọt lưới cũng không cho phép mình bỏ qua. Hẳn là bị ảnh hưởng bởi “CẢNH SÁT TRƯỞNG MÈO ĐEN” hăm mộ khi còn bé đây!

Từ trong miệng Trần Trùng hỏi được mấy tin tức quan trọng liền giúp cho Trần Trùng đi xem mắt, cũng không hề nghĩ đến hành động lần này lại khiến cuộc sống sau này của anh ta xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Không ngờ nhân duyên như vậy cũng sẽ xuất hiện ở trên người mình, tình tiết máu chó như thế vậy mà lại sẽ phát sinh trên người mình. Quyết định xúc động nhất thời lại để cho anh ta gặp được người phụ nữ đã định sẵn trong mệnh của anh ta, là cô ấy, chính là cô ấy!

Không phải cô ấy không cười.

*

“Sao vậy?” sắc mặt Mẫn Đình khẩn trương hỏi, đôi môi mím chặt tiết lộ nội tâm của anh, lo lắng nhìn Lâm Nhựt chờ đợi cô nói ra. Cho tới bây giờ trong lòng anh chưa bao giờ lo lắng khẩn trương như vậy, chỉ là sự tình của Lâm Nhựt thực sự rất có sức ảnh hưởng, mỗi lần đều khiến cho anh không tự chủ được muốn quan tâm thêm một chút. Ở trong mắt của anh, Lâm Nhựt vĩnh viễn vẫn là một đứa bé chưa trưởng thành.

Lâm Nhựt vẽ ra một nụ cười trắng bệch, giống như một đóa hoa khô héo thảm hại, bí mật mang theo một chút ngẹn ngào, ánh mắt không ngừng chuyển động nhưng không có tiêu điểm, hai tròng mắt trống rỗng không tập trung khiến lòng Mẫn Đình đột nhiên run lên. “Mẫn Đình, bây giờ phải làm sao, ba em ông ấy vẫn chưa kịp đưa bản thảo kia ra ngoài.”

Ánh nước ba động trong hốc mắt, ánh sáng trong suốt khiến lòng Mẫn Đình đau nhói, không chút nghĩ ngợi kéo Lâm Nhựt vào trong lòng của mình, an ủi vỗ lưng Lâm Nhựt, nhiệt độ lòng bàn tay xuyên qua chất liệu quần áo truyền đến trên người Lâm Nhựt, an ủi nội tâm nóng nảy uất ức của Lâm Nhựt, “Được rồi được rồi, không cần lo lắng, chuyện này giao cho anh đi.” Chưa từng nhìn thấy qua Lâm Nhựt yếu ớt như vậy, tim của anh, đau quá.

Lúc này Lâm Nhựt cũng không để ý phù hợp hay không phù hợp việc dè dặt giữa nam nữ, một tay ôm lấy Mẫn Đình, nước mắt không ngừng rơi xuống, giống như trẻ em chết đuối vớ được bè gỗ duy nhất có thể bảo vệ tính mạng, cho dù giãy dụa thế nào đi nữa cũng không muốn vứt bỏ mạng sống này. Cái ôm này, bao lâu nay cô từng mong muốn, có khả năng trở nên tốt đẹp trong nháy mắt, rồi từng lúc lu mờ dần dần biến mất không thấy.

Không riêng gì chuyện sao chép thiết kế lần này, dường như trong nháy mắt những thứ bi ai và phiền não trước kia cũng cùng phát tiết ra ngoài, nội tâm Lâm Nhựt nháy mắt trở nên rất thoải mái, cô chính là người như vậy, vĩnh viễn sẽ không thù dai. Nếu như muốn cô hại người, cô chỉ biết hại mình. Dù sao mình cũng sống không bằng chết, một chút cũng không nhân tâm làm phiền người bên cạnh.

“Mẫn Đình, thật ra anh không cần lo lắng cho em.” Một lúc sau, đến khi Lâm Nhựt cảm giác được nước mắt của mình đã cạn khô mới yếu ớt mở miệng, tiếng nói đã khôi phục bình tĩnh. Cô không muốn bộc lộ sự yếu đuối của mình trước mặt mọi người, cho nên luôn luôn nguy trang mình thành đáng vẻ kiên cường, sau đó mới dám từng bước đứng trước mặt mọi người.

Anh cũng không phải là người nào đó của cô, không cần thiết so sánh tốt xấu của Lâm Nhựt đều tiếp nhận hết.

Gió nhẹ thổi chậm chậm qua hai người, hai người nhìn nhau ôm thật chặt đứng chung một chỗ như đôi tình nhân trời đất tạo nên. Hình ảnh hài hòa sẽ luôn có âm thanh không hài hòa và người khác xuất hiện. Tại một chỗ rẽ có một người đàn ông ăn mặc kỳ lạ đội mũ lưỡi trai trên đầu che gương mặt của mình

và cổ áo dựng đứng cũng với quần áo lại càng thêm phù hợp, vụng trộm trốn ở một bên, lén lút lộ ra một cái máy ảnh, trong nháy mắt “Tạch tạch” đến mấy lần.

Mẫn Đình nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lâm Nhược, thân mật ghé sát bên tai Lâm Nhược khẽ nói: “Chuyện của em, chính là chuyện lớn của anh.” Trường hợp như vậy Mẫn Đình mong đợi đã lâu, chỉ là vẫn không có cơ hội.

Liên tục mấy ngày, Lâm Nhược đều phiền não vì chuyện sao chép thiết kế, chuyện điều tra hoàn toàn giao cho Mẫn Đình còn mình thì ngồi ngẩn người trong khách sạn. Vô tri vô giác trải qua cuộc sống sâu gạo. Bởi vì ba Lâm thất trách, dẫn đến tác phẩm của Lâm Nhược cứ như vậy bị trộm đi, không có luật pháp bảo vệ, tương đương với không công đưa bản thảo thiết kế cho người khác. Về mặt ha ha cười khổ ngồi trong khách sạn cả ngày cũng đã khá hơn một ít, cũng không đi ra ngoài lấy một lần.

“Đại tiểu thư của tôi, em tính toán ở luôn tại đây hả? Đừng quên, em đăng ký bằng thẻ căn cước của anh, lại dùng thẻ của anh thanh toán tiền phòng. Em nghĩ muốn lấy thân báo đáp, cũng phải đổi phương pháp chứ, như vậy anh sẽ xấu hổ đấy.” Mẫn Đình tựa vào trên viền cửa nhếch miệng cười rục rờ, tầm mắt dịu dàng lưu luyến nhìn qua Lâm Nhược có thể làm Lâm Nhược chết chìm ở bên trong. Giống như một vùng biển mênh mông rộng lớn, thật sự xinh đẹp thuần khiết.

Lâm Nhược lật tài liệu trong tay, kiểu tóc có chút lộn xộn. Một chút cũng không nghĩ tới da mặt Mẫn Đình dày như thế vậy mà đường đường chính chính xuất hiện ở trong phòng của mình... “Á!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sai lệch thời gian?

Lâm Nhược vội vàng lật xem tài liệu trong tay, kiểu tóc cũng có chút xốc xếch. Đeo một cái mắt gấu trúc thật to, chớp chớp mắt to ngơ ngác nhìn chăm chăm từ trên trời rơi xuống một người đàn ông, một chút cũng không nghĩ tới Mẫn Đình vô liêm sỉ này lại có thể quang minh chính đại xuất hiện trong phòng của mình như thế... “A”!

Nhất thời một tiếng kêu tê tâm liệt phế, một tràng thét chói tai vang lên, nhanh chóng đưa tay lấy chiếc áo khoác bên cạnh che ở trên người. Minh mặc, ừ, áo lót to tầm màu đen Lace vô cùng kêu gọi, mặc dù không hẳn là bại lộ, nhưng sau lưng là một mảng thịt thịt. Thịt thịt hả?

Da thịt trắng nõn nháy mắt đã bị lực chú ý của Mẫn Đình hung hăng bắt được, anh cũng tận lực chú ý đến thịt không có chuyển tầm mắt qua chỗ khác, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm sau lưng Lâm Nhược, tầm mắt như lửa cháy rực muốn nhìn thấu Lâm Nhược. Cho đến khi Lâm Nhược thẹn thùng đỏ mặt gò má gằm lên giận dữ, mới lười biếng thu hồi tầm mắt lại, ngoài miệng còn lưu lại dư âm của nụ cười quý dị thoáng hiện ra, không chút để ý, hai hướm liếc Lâm Nhược một cái.

Một màn khoe miệng nâng lên nụ cười kia khiến Lâm Nhược cảm thấy trong lòng ảm áp, trong nháy mắt trong lòng giống như có thứ gì đó lấp đầy, cảm giác thoải mái thật làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Nhưng sau một khắc, Lâm Nhược đè nén cảm giác, bởi vì trong đầu cô thoáng qua một tin tức không giải thích được, cô đã là người phụ nữ kết hôn.

Thù thân như ngọc đối với cái loại “người đàn ông xa lạ” kia sao? không cần, ừ cứ vui vẻ quyết định như vậy. Ngược lại lúc nào ly hôn lại tốt nhất, chỉ là đối với Mẫn Đình, tình cảm của cô tương đối phức tạp, không phải một hai từ có thể nói rõ ràng.

Một khi yêu sai lầm một người ở thời điểm sai lệch, kết cục đều đáng buồn. Cô nhớ các cô không chiếm được đến lúc già, không phải bởi vì hai bên không đủ cố gắng, không đủ yêu nhau, mà là đoạn tình cảm này tồn tại vốn là sai lầm.

Lâm Nhược nhếch môi cười yếu ớt, ôn tồn xinh đẹp chính là đáng yêu khiến lòng Mẫn Đình thoáng buông xuống, nhưng anh không dám hoàn toàn thư giãn, người phụ nữ này thật sự che giấu quá giỏi, sợ ý một chút mình sẽ bị lừa dối. Diễn viên hậu trường Oscar tuyệt đối không thuộc về Lâm Nhược không ai có thể hơn, rõ ràng ngốc tới cực điểm lại vẫn còn giả vờ đều đã biết tất cả. Cái gì cũng có thể giả vờ hiểu, duy chỉ không thể giả hiểu trái tim của mình.

“Tốt lắm” tâm tư em anh lại còn không biết, muốn ăn bao nhiêu bánh ngọt, yên tâm mà ăn, đi, tôi mời khách”. Mẫn Đình chậm rãi đến gần Lâm Nhược, đại tiếng lên tiếng thay mặt “Phẩm chất tốt đẹp” của phú nhị đại gia – giải quyết người một nhà khác có kinh tế khó khăn.

Nhưng, nhà Lâm Nhược, khụ khụ, cũng không phải là gia đình có kinh tế khó khăn.

Nghe vậy, Lâm Nhược sững sờ, từ đầu tới cuối người này đều hiểu mình. Khóe miệng không kìm hãm được nâng lên, khinh thường ngẩng đầu quay sang gương mặt tuấn tú của Mẫn Đình, ngạo nghễ liếc nhìn Mẫn Đình, trừng mắt đen trần đây ý muốn không đi,

“Anh cho rằng tôi sẽ khuất phục dưới món bánh ngọt của anh sao?”

Một giây kế tiếp, sắc mặt Lâm Nhược tựa như biến sắc, tốc độ kinh người vọt đến bên cạnh Mẫn Đình, không ngần ngại chút nào kéo cánh tay Mẫn Đình, khóe môi nhếch lên, mỉm cười ngọt ngào, mặt mày khẽ cong, cười không ngớt hướng về phía Mẫn Đình cười một tiếng, tay trái đột nhiên đưa tay

lên trước mắt vùng tay một cái, về mặt tài đại khí thô “Chúng ta đi thôi! Vì chính nghĩa mà phấn đấu”. Dù sao hôm nay cũng có người trả tiền, mình không cần âm thầm ưu sầu.

* tài đại khí thô: giàu có, khí khái bất phàm hoặc ý vào có nhiều tiền mà khinh người, nhiều tiền mà có khí thế hoặc có gan tiêu phí.

Mẫn Đình cũng biết, nhếch môi cười, trông mắt nhìn Lâm Nhựt, cười đến vô hại. Ánh mặt trời chiếu trên gương mặt Mẫn Đình, trong nháy mắt nét mặt Mẫn Đình trở nên mơ hồ, nhưng nhìn đến khí thế xung quanh của anh, thấy Mẫn Đình hạnh phúc giống như một đứa trẻ. Hạnh phúc có lúc tới rất đột nhiên, có lẽ chỉ cần cô tùy ý nở một nụ cười cũng đủ rồi.

Lâm Nhựt giống như trở lại tuổi thơ, ở đây dài cửa hàng bánh ngọt giờ tay lên lấy bánh ngọt trong quầy, thân thể không ngừng chạy ở các quầy, ngũ quan xinh đẹp ngây thơ, toàn thân không giống một chút người trưởng thành chừng chạc, bộ dáng cười đùa hồn nhiên khiến trong lòng Mẫn Đình trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang. Đúng là kẻ lỗ mãng.

Mặc kệ cô khóc hay cười, hay là muốn nghiêm mặt, chỉ cần là cô, anh đều yêu, anh chính là Mr. Right! Lâm Nhựt, đời này, anh sẽ mãi mãi yêu cô, chỉ cần cô quay đầu lại, sẽ phát hiện anh vẫn như cũ vì cô chờ đợi.

Lâm Nhựt ăn một cái bánh ngọt tên là: “Sứ giả tình yêu”, bánh ngọt giống như cái tên, bên trong bánh ngọt là một đôi cánh khổng lồ, cánh trắng xen lẫn nhau do chocolate làm thành, nghe nói là do một loại chocolate cao cấp thế giới làm ra. Đến tột cùng tên là gì, mới vừa rồi sau khi Lâm Nhựt và một chuyên gia bánh ngọt nói qua,

Lâm Nhựt đã sớm quên.

Những đồ ngon khác đều là mây trời, giờ khắc này trong lòng Lâm Nhựt chỉ có bánh ngọt mới là hạnh phúc, quả thật chính là n bình phương hạnh phúc.!

“Tốt lắm, từ từ ăn, không có ai giành với em”. Mẫn Đình nhìn bộ dáng Lâm Nhựt ăn như hổ đói, đáng vẻ không bị dọa chút nào, qua nhiều ngày như vậy, anh cũng sớm thành thói quen thôi.

Nhưng Lâm Nhựt thật sự rất thích ăn bánh ngọt, bởi vì cô là chủ nghĩa hoàn mỹ, cho nên theo quy luật nhất định ăn từng miếng lại từng miếng bánh ngọt. Cho dù là nhanh chóng nhưng cũng không quên giữ lại chút tao nhã, thế nào trong miệng Mẫn Đình cho là ăn như hổ đói hả? Rõ ràng cô rất thực nữ có được hay không? Lâm Nhựt oán hận quét qua Mẫn Đình, trong con ngươi phóng tia oán giận, Mẫn Đình liền tiếp thu được.

Chỉ là, anh gọi đòi đi. . .

Khác biệt với Lâm Nhựt, Mẫn Đình thật sự không thích chút đồ ăn này. Không nghĩ tới cuộc sống của Lâm Nhựt trên xã hội này lại đi ngược lại thân thể một cô gái thích ăn thứ này, các cô gái không phải muốn giảm cân sao? Được rồi, nói cái gì giảm cân đều như đàn gảy tai trâu.

Khóe miệng hơi nâng lên, trên lỗ mũi Lâm Nhựt dính một chút bơ sữa màu hồng tươi, đứng vững vàng trên chóp mũi Lâm Nhựt giống một thằng hề ngạo nghễ độc lập. Mẫn Đình không khỏi cười ra tiếng, nắm đấm chống đỡ trên bờ môi, cúi thấp đầu cười.

Lúc này Lâm Nhựt mới nghi ngờ ngẩng đầu lên, bộ mặt không hiểu nhìn Mẫn Đình, trên nét mặt viết đầy oán trách. Bỏ qua trong mắt viết đầy sự không hài lòng, thấy Mẫn Đình vừa cười vừa nhìn chăm chăm gò má của mình, nghi ngờ xoa lên gương mặt, không có gì cả, chẳng lẽ anh ta nói rằng trên môi cô có bánh ngọt, sau đó hôn trộm cô? Chiều này anh ta chơi đùa rồi, không mới nửa đâu.

Thật là vô lại, Lâm Nhựt tùy ý phát phát tay, vui vẻ quyết định coi thường Mẫn Đình đang điên không bình thường, tự nhiên thưởng thức bánh ngọt ở trước mặt. Nhắc tới hạnh phúc, Lâm Nhựt mặc kệ không khống chế được muốn ăn tiếp, vốc người của cô cho tới bây giờ cũng không biến dạng. Điểm này do di truyền từ mẹ cô, không giống ba Lâm, người già đã không có dáng vẻ từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đụng tồn thương hai người sẽ không dậy nổi

Thật là vô lại, Lâm Nhựt tùy ý phát phát tay, vui vẻ quyết định coi thường Mẫn Đình đang điên không bình thường, tự nhiên thưởng thức bánh ngọt ở trước mặt. Nhắc tới hạnh phúc, cho dù Lâm Nhựt không khống chế được muốn ăn tiếp, cho tới bây giờ vốc người của cô cũng không biến dạng. Điểm này do di truyền từ mẹ cô, không giống ba Lâm, người già đã không có dáng vẻ từ trước.

Quét ánh mắt tham lam nhìn một bàn tràn đầy bánh ngọt, nước bọt Lâm Nhựt đã sớm tiết ra n lần, hạnh phúc như đóa hoa đang nở rộ, hạnh phúc chính là tới đột nhiên thế này! Hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đang ngổn ngang của những người xung quanh, cười ngọt ngào hướng về phía rất nhiều bánh ngọt, cả người tản ra khí chất xinh đẹp vô cùng tinh tế “Tiệm bánh ngọt, xin chỉ giáo nhiều hơn”.

Đụng tồn thương hai người sẽ không dậy nổi. . .

Đột nhiên một động tác kỳ quái hấp dẫn chú ý của Lâm Nhựt, rất nhanh, trong con ngươi Lâm Nhựt xông lên một con tức giận, trợn mắt nhìn chăm chăm Mẫn Đình đang ngồi phía đối diện, ngoài miệng đứt thêm bánh ngọt, hét lên một tiếng mơ hồ không rõ: “Sao mặt anh phù hợp trứng vậy?”. Lâm Nhựt chỉ thiếu không phóng bánh ngọt ừ ừ về phía Mẫn Đình, nhưng cô nhức nhối không bỏ được, không thể làm gì khác hơn là phát triển phẩm chất tốt đẹp: “Quân tử động khẩu không động thủ”.

Vốn chính đưa tới lực chú ý của Lâm Nhựt, mới có thể tàn bạo mãnh liệt trát bánh ngọt, phá hư vẻ đẹp nghệ thuật để chọc giận Lâm Nhựt, Mẫn Đình cười không ngớt nhìn người phụ nữ đối diện, hai tay khoanh để lên bàn, trừng lớn ánh mắt làm bộ đáng đáng thương vô tội nhìn về phía Lâm Nhựt không ngừng bắn tia sáng: “Chị à, chị ăn nhiều gạo như vậy, hiện tại muốn lấy thân báo đáp đi?”. Cũng chỉ có Mẫn Đình không chiếm một ít bánh ngọt nho nhỏ trên bàn.

Vừa dứt lời, nháy mắt Lâm Nhựt giống như hồ điệp vô mồi tiến tới không hề tri hoãn, giống như tạm ngừng chiếu phim thần tượng trong chớp lát, phản ứng đặc biệt rất nhanh. Lâm Nhựt hơi sững sờ, không ngừng chuyển động đầu giống như chết máy, trong nháy mắt không có phản ứng.

Mặc dù biết Mẫn Đình đùa giỡn, nhưng cả người vẫn không thoải mái, không thể tiếp nhận giọng điệu như vậy. Không biết vì sao, rõ ràng trước kia sẽ không như vậy. Bóng dáng trong suốt phản chiếu trong con ngươi thoáng qua một tia áy náy, cô nhìn ra được tình cảm của anh, so sánh với thời điểm trước kia bọn họ đi chung với nhau, nghiêm túc hơn nhiều.

Cần gì chứ, nước đổ khó lấy lại. Bỏ lỡ chuyến xe cuối, bạn còn có thể van xin cái gì?

“Lát nữa tôi sẽ chuyển khoản cho anh”. Lâm Nhựt cúi đầu cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Mẫn Đình, con ngươi chuyển động mất tự nhiên, nhanh chóng mở miệng. Ngại ngần nhìn lại Mẫn Đình, lỗ mũi đau xót, gần đây đặc biệt sống khác người. Không nói ra là vì cái gì, nhưng cảm giác chính mình đặc biệt uất ức, thật là nhớ một cái ôm trong ngực, cho cô cả đời ấm áp. Đối lại trước kia, cô sẽ tin, nhưng hiện tại cô không bao giờ tin nữa. Đây coi là cái gì, tình yêu sao? Tịch mịch sao? Cái gì cũng không còn, chỉ mình cô tự gây chuyện thôi.

Cái gì mà không có em thì không được, cái gì mà thiên trường địa cửu, giữa tình yêu cũng chỉ là nói lời an ủi nhau mà thôi.

Nhưng trong tiềm thức, cô vẫn còn khát vọng hạnh phúc? Chỉ là từ nhỏ đến lớn, hạnh phúc cùng cô đã lỡ mất dịp tốt. Giống như đứa bé bị thần linh quên lãng, luôn không chiếm được tình thương của thượng đế. Mặc kệ cô theo đuổi thế nào, cũng như mây khói trôi qua. Đều lui không được, lại không đi vào thế giới hạnh phúc.

Mẫn Đình nhìn người phụ nữ đang hao tổn tinh thần “Vùi đầu gian khổ”, ánh mắt như mang tất cả ánh sáng của thế giới xung quanh, giờ phút này âm trầm không ánh sáng, nhìn về Lâm Nhựt, trong ánh mắt nhàn nhạt đều là bi thương. Giống như là đem toàn thế giới bi thương tất cả đều hấp thụ, Lâm Nhựt cũng cảm nhận được hơi thở nồng nặc cúi đầu làm con rùa rụt cổ.

Biết nội tâm cô đang suy nghĩ gì, nhưng mỗi lần mở miệng, giọng nói không rõ ràng, đều sẽ vấp phải nửa điểm hi vọng. Mỗi một lần, đều không hề ngờ rằng hi vọng sẽ tan biến. Anh tại sao lại yêu cô như vậy, Lâm Nhựt đã từng hỏi Mẫn Đình. Lúc chia tay anh, đó là vào thời điểm tháng thứ hai rồi.

Tại sao yêu anh, điều cô muốn nháy mắt chính là như vậy, anh rất tốt nên cô muốn độc chiếm. Ừ, thật ra rất kỳ quái, anh rất tốt, chỉ là chính cô không biết, còn quật cường hỏi mình, trước kia tại sao không thích anh.

Cô nên nói như thế nào cho anh biết, cô thích anh, vẫn luôn thích anh, nhưng cô không xác định được đó là thích. Sợ hơn sau khi chia tay cô đến gần anh, anh lại lặng lẽ rút lui khỏi thế giới của cô. Cô biết Mẫn Đình vẫn luôn không phải là một người dũng cảm, bởi vì anh không xác định tình cảm của cô, vẫn luôn đối với cô cẩn thận, làm sao cô lạnh lùng với nó đây.

Chỉ muốn thăm dò anh, mới có thể đối với anh mở miệng nói ra những lời khôn khéo kia: “Chia tay đi, cho người thăm men anh một cơ hội”. Thật ra cô muốn nói rằng, cho cô một cơ hội, để cô đến gần anh. Rất xin lỗi, ăn ở hai lòng.

Bây giờ cô cũng đầy nghi ngờ lại mong đợi chỗ trống trong lòng anh còn có cô sao? Cuối cùng, anh thích chứ? Hay là anh khinh thường. Anh có thể quay trở lại bên cạnh cô, cô yêu anh, so với bất luận kẻ nào yêu anh. Trước kia là cô không quý trọng, thế nhưng cũng không đại biểu trước kia cô không thương anh.

Mẫn Đình lộ ra chút băn khoăn nhìn ánh mắt Lâm Nhựt, chính bản thân anh cũng chưa từng nghĩ đến tình cảm nồng đậm này. Anh vẫn cho rằng anh có thể giống như trước đây không có chấp mà đối đãi Lâm Nhựt, Lâm Nhựt là thuộc về anh, vĩnh viễn đều sẽ không rời đi. Dù là một lần nói chia tay kia, giả dụ chính mình giống như trước đây không chút nào để ý đoạn tình cảm này, cũng là muốn kích thích Lâm Nhựt đối với mình yêu nhiều hơn, bây giờ anh mới biết, việc đang làm trước mắt, vĩnh viễn là người đàn ông thứ hai.

Chỉ là không ngờ, bọn họ không giống những đôi tình nhân bình thường khác chia chia hợp hợp, một lần chia lìa liền nhất định là cả đời bọn họ. Anh làm sao quên được cô- Lâm Nhựt.

Nếu như bây giờ nói cho Lâm Nhựt, lấy chút hành động trước kia cũng không phải là không để ý, thật ra thì anh vô cùng yêu cô, còn quay lại được sao?

“Con trai, mẹ muốn thấy con dâu, mẹ muốn thấy con dâu, con không cho mẹ nhìn sao?” Văn Nhân Thực xinh đẹp ở trong điện thoại làm nũng, không ngừng gầy dựa thân thể khiến một nhóm người bên cạnh một hồi lạnh một hồi buồn nôn. Rùng mình một cái lập tức hưởng ứng, giống như hiệu ứng hồ điệp, nhất thời lòng to toàn thân toàn bộ đứng nghiêm.

Kha Trạch Liệt một bộ quang minh, bộ dáng không đến mức kinh sợ, chắc hẳn lại bị vô số người sùng bái. Lạnh nhạt cảm điện thoại di động, ở trong phòng tắm rửa, cả người là bọt màu trắng bao lại toàn bộ thân thể cường tráng của anh, duy nhất lộ ra trong không khí là cánh tay màu đậm cũng rất hấp dẫn cân xứng.

“Không cho thấy” Kha Trạch Liệt trả lời như đinh chém sắt, nhắc tới cũng kỳ quái, Lâm Nhược giống như biến mất khỏi thế gian, biến mất ở nước Đức, tra thế nào cũng không được. Trong gương hiện ra gò má sạch sẽ lãnh khốc, thân hình mười phần làm cho người ta ngộ nhận là người ngoại quốc.

Văn Nhân Thực xinh đẹp sững sờ, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, con trai của cô vừa rồi cự tuyệt cô sao? Là cự tuyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hình như tôi đã có người mình thích

Văn Nhân Thực Diễm sững sờ, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, con trai của bà mới vừa rồi là cự tuyệt bà sao? Là cự tuyệt sao?

Ô ô ô, đứa con bất hiếu của bà tại sao có thể như vậy, bà cũng đã lớn tuổi, mỗi lần ‘nhào’ về phía ba nó làm nũng đều có hiệu quả, làm sao đến đứa trẻ kia thì bỗng nhiên mất đi hiệu quả vậy. Nhất định là do thời đại tiên bộ!

Kha Trạch Liệt không cần suy nghĩ cũng biết mẹ mình đang oán giận cái gì, nhếch miệng cười một tiếng, biểu cảm trên khuôn mặt tuần tú trở nên ôn hòa rất nhiều, “Nhược Nhược đáng yêu so với người có thể khả ái hơn. Không đúng, cô ấy không đáng yêu, thì ngồi ở đó, cùng người so đấu liều chết tỏ vẻ đáng yêu tới cùng”.

“...” Văn Nhân Thực Diễm nhất thời khí huyết dâng trào, mặt kim nén đến đỏ bừng, miệng mở to nhưng không biết làm sao để phản bác lại con trai mình, bị con dâu đánh bại cũng không cần phải mất thể diện như vậy chứ? Nhưng ngoài miệng lại không chịu buông tha người chút nào.

“Tiểu tử thôi, con nói rõ cho ta! Muốn ‘lão bà’ không muốn mẹ phải không, ‘dầu thấp’, uống công, uống công nuôi...” Văn Nhân Thực Diễm đang gọi điện ở một chỗ khác giả sống giả chết yêu cầu được gặp nàng dâu. Nói không cho gặp cũng không nhận đứa con trai này, Kha Trạch Liệt không khỏi cười ra tiếng, đối phó với mẹ lúc này anh luôn là vô lực tới cực điểm. Lâm Nhược lúc ‘ăn vạ’ có thể hay không cũng như thế này? Nói thật, rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy...

Dầu thấp: Là một cụm từ mạng dùng để diễn tả sự ngạc nhiên, ghen tị, nhút nhát, dễ thương, vv

Không chịu được mẹ cầu khẩn cộng thêm dụ dỗ uy hiếp, Kha Trạch Liệt không khỏi bại trận, luôn miệng cầu xin tha thứ, “Được được được, mẹ, mẹ, con nhận thua, con nhận thua. Lần sau có cơ hội con sẽ nói với cô ấy, để cho cô ấy tới gặp mọi người một chút, nhưng mẹ phải đồng ý với con, mọi người không thể làm khó cô ấy!”.

Trên mặt hiện ra nụ cười xấu xa, trên khuôn mặt tinh xảo không có nhỏ chút tí tẹo nước mắt nào, hướng về phía một già một trẻ làm ra một dấu tay: “V”. Khóe miệng là nhất mực tự hào cái đuôi cũng vênh lên tận trời về mặt đắc chí. “Được, cứ vui vẻ quyết định như vậy! Không cho đối ý! Người nào nuốt lời là tiểu Cầu. Không đúng, mẹ quên, con vốn chính là loại tiểu Cầu”

Hải lòng cúp điện thoại, cùng Kha Đằng ăn ý đập tay ăn mừng, hai lão nhân gia tình cảm ngọt ngào thâm hậu để cho Agha nhìn thì sinh lòng hâm mộ. Chuyển mắt liền nghĩ tới mình, dựa vào bác làm nũng, không ngừng dùng gò má của mình cọ vào bả vai của bác, “Bác, bác.”

Thành công đem lực chú ý của bác chuyển dời tới trên người mình, Agha không vì một điểm nhỏ thắng lợi này mà cảm thấy may mắn và vui sướng chút nào. Vừa nghĩ tới nội dung câu chuyện một lát, ngược lại trên mặt không khỏi hiện lên một mảng ửng đỏ, giống như là hoa mai bình thường sinh trưởng trên gò má của Agha, ngược lại có vẻ giống búp bê bằng sứ rất đáng yêu.

“Bác, con... con hình như đã có người mình thích.” Agha cúi đầu xấu hổ mở miệng, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn bác. Sợ trên mặt nũng nịu bị bác nhìn thấy, sẽ bị chế nhạo thật lâu, cố tình trí nhớ bác lại rất tốt, nói không chừng sau này kết hôn cũng bị khơi lên mà nói, đảo lộn một cái, xào một cái...

Văn Nhân Thực Diễm còn đang vì có thể được trông thấy đáng đáp, dấu hiệu của nàng dâu mà cảm thấy vui vẻ, nghe được lời của Agha nhất thời không phản ứng kịp, liên sững sờ tại chỗ. “Cái...cái gì?”. Về mặt kinh ngạc, ngờ ngác nhìn Agha, đôi mắt tròn trĩnh thật lớn.

Hai cái tay Agha mất tự nhiên xoắn lại với nhau, trên khuôn mặt trắng nõn tràn đầy đáng vẻ ngược ngùng, thật là, bác sao lại đáng ghét như vậy, nói lớn như vậy ý tứ là muốn người ta nói lại lần nữa sao!

“Tôi nghe thấy, Agha nói nó đã có người mình thích!”. Kha Đằng lập tức hướng về phía ‘lão bà’ của mình lập ‘công trạng’, lớn tiếng đem lời của Agha nói lại một lần nữa, làm cho Agha hận không thể tìm được một cái lỗ dưới đất chui vào, bác trai* thật đáng ghét! Thật là, sau này bí mật gì cũng không thể nói với bác, miệng rộng. Hừ!

(Bác trai* : trong conver đề là ‘dượng’ mang nghĩa là chồng của cô or bác, nhưng vì Agha nhỏ tuổi hơn nữa bố mẹ KTL cũng lớn tuổi nên mình sẽ để là Bác cả nha!)

Văn Nhân Thục Diễm che giấu một chút vẻ cao hứng phần khích hiện ra trên mặt, lập tức đỡ bà vai của Agha xuống muốn cùng Agha xác định lại một chút, “Thật sao, người kia là ai, bác biết sao?”. Âm thanh kích động cũng tăng lên, so với mình có người yêu còn kích động hơn.

Lấy được phản ứng lần này của bác, Agha trong lòng vừa cao hứng vừa không được tự nhiên, cái loại cảm giác xấu hổ đó thật sự là quá kì quái rồi, cô có chút không tiếp nhận nổi! Chỉ cảm thấy trên mặt nóng rần lên giống như nóng hầm hập, nếu đặt cốc nước uống lên gò má trên mặt cô, chắc hẳn sẽ nhanh chóng sôi trào! Đó gọi là gì, sinh khối*!

Sinh khối* (biomass năng lượng): là năng lượng mặt trời để năng lượng hóa học trong các dạng năng lượng được lưu trữ trong các hình thức sinh khối, tức là sinh khối như một tàu sân bay năng lượng. Nó là trực tiếp hay gián tiếp có nguồn gốc từ cây xanh quang hợp, có thể được chuyển đổi thành chất rắn, chất lỏng và thường khí nhiên liệu, vô tận, là một năng lượng tái tạo, nhưng cũng chỉ có thể tái tạo Các nguồn carbon.

“Bác không biết đâu, con cũng không biết, nhưng mà người đó đã cứu con. Con để cho cha đi thăm dò tên họ của người đó.” Vừa nói vừa quay người lại chạy vào trong phòng, nhanh lẹ đặt một phần văn kiện trên tay bác, kỳ vọng bác giúp mình dắt chậm kịp nổ. Sự mong đợi trong đôi mắt khiến cho cô có vẻ hết sức ngây thơ xinh đẹp, giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích, có một cổ ma lực khiến cho người ta không dứt ra được.

Văn Nhân Thục Diễm lật xem một chút mắt tờ đầu tiên, nhìn phần văn kiện kia, trên đó là một tấm hình chụp Mẫn Đình bên cạnh. Dáng vẻ tiêu sái câu hồn cũng chiếm được ‘hào cảm’ của Văn Nhân Thục Diễm, cả người kích động trong nháy mắt bị kích phát ra ngoài. Cả người tràn đầy đầu trí, khuôn mặt đỏ bừng lật xem tài liệu của Mẫn Đình, trong con ngươi lóe ra tia sáng khiến cho Agha rất hài lòng.

Dựa lưng vào ghế salon, hai chân bắt chéo dừng lại trước mặt bác, trên mặt tràn đầy vẻ tự hào, bĩu môi, làm cho khuôn mặt có vẻ giống búp bê: “Như thế nào, bác, rất đẹp mắt đi!”.

Liếc nhìn Agha, lại đem tấm hình có Mẫn Đình đặt bên gương mặt Agha so sánh lặp đi lặp lại nhiều lần, sau đó hài lòng chắc chắn khen ngợi, không ngừng gật đầu, khẽ nhếch khóe miệng cũng có thể thấy được bà đối với Mẫn Đình rất hài lòng. “Ừ ừ, rất tốt, còn là một nhà thiết kế. Gia cảnh cũng rất tốt, có thể nói là môn đáng học đấy!”.

Agha khinh thường chu miệng, đưa tay nhận lấy tài liệu về Mẫn Đình, không nhìn được lại YY một lần nữa, kể từ khi cha đem tài liệu fax lại đây, Agha mỗi ngày đều muốn YY tài liệu vài lần, đẹp trai, đẹp trai không có thiên lý, chẳng qua là chị gái bên cạnh cũng rất xinh đẹp, bắt quá bọn họ chung sống sẽ không ở chung một chỗ chứ? Thờ ra một tiếng, cô vẫn còn cơ hội sao!

Kha Đăng ghen ghét đi qua một bên ghế salon đột nhiên ngồi xuống, hé ra một thẻ bài tứ-lo-khơ về mặt tràn đầy mắt hứng, “Như thế nào, rất đẹp trai sao? Đẹp trai có ích lợi gì, giống như ‘gia’ năm đó đẹp trai như vậy, giờ không phải là già rồi sao!”.

Văn Nhân Thục Diễm nghe vậy thì cười một tiếng, khóe miệng đung đưa nụ cười giống như đóa hoa Katsuyoshi* kiêu diễm, dịch chuyển bước chân, kéo tay Kha Đăng ngồi bên cạnh ông. “Lão già, ông xem một chút, thật là đáng đáp không tề, so với Liệt Liệt nhà chúng ta kém một chút mà thôi!” . Trong đôi mắt Văn Nhân Thục Diễm bắn ra ánh sáng giống như các vì sao tụ hợp, một màn lóe sáng kia trừ lúc sinh Kha Trạch Liệt có thấy qua, sau đó Kha Đăng cũng không thấy lại nữa. Khen người khác cuối cùng vẫn là khen đến người mình!

Katsuyoshi*: một thành phố cũ của Trung Quốc, nay là tỉnh Hà Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Anh nhất định giúp em lấy về

Văn Nhân Thục Diễm nghe vậy thì cười một tiếng, khóe miệng đung đưa nụ cười giống như đóa hoa Katsuyoshi* kiêu diễm, dịch chuyển bước chân, kéo tay Kha Đăng ngồi bên cạnh ông. “Lão già, ông xem một chút, thật là đáng đáp không tề, so với Liệt Liệt nhà chúng ta kém một chút mà thôi!” . Trong đôi mắt Văn Nhân Thục Diễm bắn ra ánh sáng giống như các vì sao tụ hợp, một màn lóe sáng kia trừ lúc sinh Kha Trạch Liệt có thấy qua, sau đó Kha Đăng cũng không thấy lại nữa. Khen người khác cuối cùng vẫn là khen đến người mình!

Nửa tin nửa ngờ liếc mắt một cái đụng phải hai ‘nữ nhân’ hoa si, đưa tay tiếp nhận tài liệu Agha đưa tới, tính tình nóng nảy vội vã lật vài tờ, trong nháy mắt không nói lời nào. Diện mạo quả thực rất yêu nghiệt, nhìn trong tấm hình nhiều như vậy, thế nhưng không có nhìn ra được nửa điểm tỳ vết nào của Mẫn Đình.

Mặc dù cậu ta trước kia tin đồn không tốt lắm, nếu cùng cậu ta kết giao mọi người sẽ nói: “Cậu ta là một người cho dù con không thích, nhưng là tìm không ra chút tật xấu trên người hắn!”.

Đây là một đánh giá cao bao nhiêu, muốn từ những lời điêu ngoa bốc đồng trong miệng ‘nữ nhân’ khen ngợi đến như vậy, cũng không phải thuận miệng nói một chữ ‘Thân’ thì có thể giải quyết vấn đề!

Thân * : mang nghĩa là thông gia, kết hôn.

Đem ngum khí đục trong miệng khạc ra sau, để tài liệu trong tay xuống, nhắm mắt dùng chốc lát, sau đó đột nhiên mở mắt ra, “Yêu nghiệt, Ta cũng nhìn không được nhìn lâu mấy lần. Mau mang hình cậu ta in ra, chúng ta dùng trừ tà! ”.

.....

*

“Lão Đại, tôi tra ra được một chút mờ ám.” Nhân viên làm việc mặc chiếc áo khoác màu trắng tác phong nhanh nhẹn tiêu sái đến trước mặt Kha Trạch Liệt, hơi cúi đầu nhìn Kha Trạch Liệt khai báo, tia sáng trong con ngươi kia hấp dẫn sự chú ý của Kha Trạch Liệt. Một loại ánh sáng vụt qua giống như một ngôi sao băng, hội tụ rất nhiều ánh sáng, trở thành cây bút sáng chói trong bóng tối.

Nghe vậy, tầm mắt Kha Trạch Liệt từ trên tập văn kiện trong tay chuyển dời đến trên người nhân viên làm việc, người này là một thủ hạ danh tướng của anh, gần đây đang ở trong phòng phân tích số liệu khô tâm nghiên cứu. Cơ hồ là quên ăn quên ngủ nghiên cứu, khiến Kha Trạch Liệt cũng không khỏi liếc mắt.

Không nhìn được đưa tay vút ve đôi mắt sáng của mình, ánh mắt khô khốc khó chịu, anh cũng đã có vài đêm không chợp mắt, các anh em cũng muốn giải quyết vụ án nhanh một chút để trở về sớm. Mỗi ngày đều cơ hồ là ngâm mình ở trong bát cảnh sát. Tối đây lâu như vậy cũng không có ra ngoài đi dạo quá một lần, tác phong làm việc nghiêm túc, cẩn thận khiến cho người Đức bội phục không thôi.

“Lão Đại, anh hãy nghỉ ngơi một chút. Trong đôi mắt hần rõ nhưng tia máu.” Vương Vĩ không khỏi mở miệng khuyên Kha Trạch Liệt, nếu không phải vì Lão Đại cần cù chăm chỉ nghiên cứu làm việc như vậy, bọn họ cũng không liều mạng như thế. Cho tới giờ cũng chưa thấy qua cấp trên nghiêm túc như vậy, trong mắt bọn họ cấp trên đều là quát lớn ra lệnh cho cấp dưới, cho tới giờ cũng chưa thấy qua hình ảnh Kha Trạch Liệt như vậy, đều là cùng các anh em đứng chung một chỗ cố gắng phấn đấu.

Tình cảm trong lòng đối với Kha Trạch Liệt giống như đối với huynh trưởng trong nhà, tốt cùng kính nể. Thậm chí vượt qua cả sự yêu mến đối với cha mẹ, bây giờ đã ở nước Đức gần một tháng, bọn họ mỗi ngày đều cố gắng nghiên cứu phân tích, hi vọng là có thể phá giải vụ án hoàn toàn, cũng có thể coi như là kỉ niệm của một đoạn thời gian tốt đẹp của tuổi trẻ.

Kha Trạch Liệt lắc đầu một cái, trên gương mặt tuần tú không có một chút thư giãn, nghiêm túc nhìn Vương Vĩ chăm chăm, trông mắt thâm thúy luôn có thể hấp dẫn người khác đi vào trong ma lực, “Điều tra ra cái gì?”, giọng nói khàn khan mang theo một chút mệt mỏi, cho dù là không để ý chuyện vặt vãnh Vương Vĩ cũng nhận ra được.

“Có một chút dấu vết lưu lại trên văn kiện, hình như không có bị thủ tiêu đi, trải qua phân tích tổng hợp lần theo dấu vết, chúng ta tìm ra được một điểm, Tam Giác Vàng! ”. Nói đến công việc, về mặt Vương Vĩ vô cùng nghiêm túc có trách nhiệm, lông mày lơ đãng hơi nhíu lên, hết sức chăm chú báo cáo kết quả cho Kha Trạch Liệt.

“Tam Giác Vàng sao? . Hành tung của nhóm người phạm tội sẽ không bại lộ đơn giản như vậy.” Kha Trạch Liệt dùng bút chì bấm từng cái vỏ trán của mình, đầu một khắc không ngừng suy tư. Mày kiếm nhíu chặt, trên cằm râu cũng dài ra rất nhiều. Nhóm người tội phạm giao hoạt như hồ ly có thể sơ sót như vậy sao?.

Gần đây thật sự là quá liều mạng, một chút khâu nhỏ sinh hoạt hàng ngày cũng không xử lý kịp vẫn ngây ngô ở phòng làm việc, cũng không đi ra ngoài, mỗi lần ăn cơm cũng là người khác thúc giục lại thúc giục sau mới chịu lên ăn. Nhưng coi như là ăn cơm, bên cạnh cũng nhắc cũng không quên hình thức phân tích.

Nếu như vụ án này được phá, như vậy tất cả mọi người sẽ có thu hoạch rất lớn. Cũng không phải chỉ là phần thưởng cấp quốc gia nữa, sợ rằng cấp quốc tế cũng không quá đáng!

“Tốt lắm, cậu xác định lại lần nữa vị trí chính xác. Tôi đi cùng Mặc Kỳ Duệ bàn bạc một chút, chúng ta phải liên hợp lại tấn công tội phạm, lần này không thể để bọn chúng trốn lần nữa! ”. Kha Trạch Liệt dùng một chút lực trong tay, văn kiện liền biến dạng, về kiên quyết trên mặt cảm hóa sâu sắc Vương Vĩ bên cạnh. Việc này ngay cả Lão Đại cũng cố gắng, bọn họ tất nhiên cũng không thể bị rút lại phía sau, có tấm gương tốt như vậy!

Vương Vĩ xoay người chạy nhanh về phòng nghiên cứu, bước chân cấp tốc giống như lao tới thẳng lợi ở phía trước. Ngày mai đáng mong đợi.

*

“Mẫn Đình, anh không cần lãng phí thời gian nữa”. Đã nán lại ở Paris lâu như vậy, Lâm Nhượng không chịu được có chút nản chí, ủ rũ cuối đầu đi đến phía sau lưng Mẫn Đình sờ sờ tóc Mẫn Đình, về mặt thật tốt mang bộ dáng hiền lành của người mẹ. Trong đôi mắt đen nhánh thoáng qua một tia nhu tình, rất nhanh liền biến mất không thấy.

“Lâm Nhượng!”. Mẫn Đình đột nhiên quay đầu lại lớn tiếng kêu Lâm Nhượng một tiếng, thanh âm to rõ vang lên khiến Lâm Nhượng sợ hết hồn, sững sờ nhìn Mẫn Đình, trong con ngươi lóe sáng lại mang theo tia giao hoạt vui vẻ. Trông mắt đen trong suốt khẽ chớp nhìn Mẫn Đình, mặt mày khẽ cong.

Mẫn Đình thấy Lâm Nhượng một màn bộ dạng không đứng đắn, tức giận cả người nhất thời tiêu tán, mặc dù ghét nhất bị người khác sờ đầu, nhưng cảm giác bị Lâm Nhượng sờ, hình như cũng không tồi. ...

Mang theo oán khí khẽ liếc Lâm Nhượng một cái, sau đó thế nhưng quay người lại tiếp tục vui đầu vào công việc, toàn thân hung bạo chợt biến mất. Quay về phía laptop làm việc liên tục nhiều ngày nay, mấy ngày nay cơ hồ là không bước chân ra khỏi nhà, mỗi ngày đều điều tra vấn đề bản vẽ thiết kế của Lâm Nhượng, đây là thích sạch sẽ cho nên thần kỳ đem cho hần cái này muốn bồi bạn cả đời chữa khỏi bệnh ưa sạch sẽ!

Chia một phát vào đầu tổ quạ, giọng nói ồm ồm mở miệng, trông mắt trong suốt trở nên hơi vẩn đục, một môi kéo xuống giữa hai hang lông mày khiến Lâm Nhựt không khỏi có chút đau lòng. Có mấy phần thật, mấy phần giả đã không liên quan gì nữa. Ở thời khắc như vậy, Mẫn Đình lại đang ở bên cạnh bầu bạn cùng cô, cùng cô vượt qua những thử thách khiến người ta chán nản ở cả ngày kia. Nhưng tại sao vậy chứ, tại sao ban đầu thì không thể yêu em như hiện tại chứ?

Đối với trước kia, Lâm Nhựt chỉ có tiếc nuối thật sâu.

Đã từng, em cũng từng như vậy gắng sức yêu anh. Nhưng mà anh lại hung hăng đẩy em ra, hiện tại thì tại sao muốn quay đầu đây. Anh nên kiên trì con đường của anh, thuận lợi đi tiếp, mà không phải quay đầu lại đi cùng em.

“Không được, đó là những thứ thuộc về em, anh nhất định phải giúp em lấy lại!”.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thấp thỏm lo âu trong điện thoại

“Không được, đó là những thứ thuộc về em, anh nhất định phải giúp em lấy về!”. Tầm mắt Mẫn Đình vẫn dừng lại ở trên màn hình máy vi tính, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng kiên định khiến cho trong lòng Lâm Nhựt tràn đầy sắc hương. Một dòng âm áp trong nháy mắt chảy qua tứ chi Lâm Nhựt, truyền khắp mỗi một nơi trên người, làm dịu mỗi một tác da thịt.

Khuôn mặt hồng hào và sáng bóng của Lâm Nhựt càng thêm tươi cười rạng rỡ, giống như uống mỹ viện xuân thân bảo (*một loại thuốc bổ thận), trong con ngươi song nước cuộn trào, nhưng cuối cùng đó chẳng qua là chuyện tình trong nháy mắt, một giây kế tiếp, liền khôi phục lại trạng thái bình thường, không chút do dự vung một cái tát lên đầu Mẫn Đình, quả thực là ‘đại lực’ khiến cho Mẫn Đình cảm thấy muốn ngất xỉu, buổi tối hôm nay phải tới tương đối nhanh, ừ hừ, thế nào Sao hiện ra nhiều như vậy, chắc là muốn bốn thiếu gia đi...

Dùng bạo lực để che giấu nội tâm mình, Mẫn Đình, có thể hay không không yêu em? . Nếu thế em sẽ không đau lòng như vậy, hiện tại em cũng không biết em thích người nào, yêu người nào, có lẽ em ngay cả mình cũng không yêu.

Chừng mấy ngày cũng đều nhìn thấy màn hình điện thoại di động lóe ra ánh sáng màu bạc, có đủ loại người gọi điện, chỉ là không có ngoại lệ, Lâm Nhựt cũng không nghe máy. Cho dù là khách hàng, cũng không có cái loại vinh hạnh này.

Lâm Nhựt hít sâu một hơi, giương hai tay nhìn cảnh tượng phồn hoa bên ngoài cửa sổ, ở xung quanh khu vực bên trên phong cảnh rất mát mẻ, xung quanh không khí xử lý rất tốt, Lâm Nhựt khép hờ đôi mắt, cảm thụ ánh mặt trời ấm áp, cảm giác cả người giống như lấy lại được năng lượng sống. Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn lộ ra một nụ cười lưu luyến, tự nhiên như vậy không cần giả bộ, xinh đẹp phải kinh thiên động địa.

Tâm tình mỗi ngày đều đang thay đổi, trái tim mỗi ngày đều đang thay đổi, tâm tình cũng thay đổi theo mỗi ngày. Người đang ngày từng ngày lớn lên, hoặc lấy thành thực, hoặc lấy vận vẹo. Bất kể như thế nào, ngày vẫn phải trôi qua, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Cảm giác điện thoại di động rung mãnh liệt, Lâm Nhựt không trốn tránh nữa, đôi mắt đẹp quay qua màn hình di động, thâm ý trong mắt nhiều hơn một phần, chẳng qua là không nói rõ được là cảm giác gì, trái tim lại có một hồi âm áp, “Alo, mẹ.” Giọng nói trong sáng đã lâu không mở miệng, nhưng lại cảm giác được có chút khàn khàn.

Rất ít khi Lâm Nhựt chủ động gọi mẹ mình, thời điểm vừa ở N ngày không gọi được điện thoại, Erica có vẻ rất kích động. Trong lúc nhất thời, phu nhân phải có tư thái gì tất cả đều ném ra sau ốt, trong giọng nói có chút yếu ớt, đôi môi không ngừng run rẩy, giống như một tàu con thoi, “Nhựt Nhựt, Nhựt Nhựt, Nhựt Nhựt...” . Mắt đẹp trừng xuống, một chút phong thái điềm đạm nhã nhặn nghiêm nhiên không còn nữa.

Trong đôi mắt đẹp nông nông sâu sâu thoáng qua một luồng sự hãi, cuối cùng lại bị âm áp thay thế.

Không ngừng kêu tên Lâm Nhựt, dường như gặp phải chuyện kinh khủng gì nguy hiểm cần Lâm Nhựt giúp đỡ, trong lòng Lâm Nhựt cũng xuất hiện một chút rối loạn. Erica cao quý trang nhã sao lại kích động như vậy, nhúu mày, không khỏi có chút lo lắng.

“Mẹ, con ở đây, mẹ làm sao vậy?” Trong giọng nói của Lâm Nhựt lộ ra một chút tình cảm lo lắng nồng đậm, thông qua tín hiệu truyền vào tai Erica, khiến tâm tình Erica thoáng bình phục một chút, cảm giác trong lòng này khó mà diễn tả bằng lời được, cảm động khiến cho Erica cảm thấy chết cũng không tiếc, nhưng mà có một chuyện, nhất định phải giải quyết.

Erica cắn cắn môi dưới, xác định bên cạnh lúc này không có ai giám sát mình, mới nhanh chóng đem những lời trong lòng mình nói ra. Đôi mắt vẫn luôn không ngừng quan sát tiếng gió xung quanh, chỉ sợ đột nhiên có người xuất hiện phía sau. Cả người hơi phát run, một dòng khí lạnh từ sống lưng bà đang từng chút một dâng lên trên. Trong giọng nói không nhịn được mang theo vài phần năn nỉ, giống như mang theo một cỗ tuyệt vọng thật sâu, van xin Nhựt Nhựt, “Nhựt Nhựt, con tới chỗ mẹ gặp mẹ một lần được không, dù chỉ là một cái liếc mắt thôi.”

Lâm Nhựt cau mày, không hiểu Erica bị làm sao. Nhưng trong lòng lại càng lo lắng hơn, mặc dù cô rất hận mẹ, nhưng cô yêu mẹ hơn. Như chân với

tay, lời này tuyệt đối không sai.

Cơ hồ là trong lúc nhất thời cô liền quyết định luôn, cô phải về Đức gặp Erica, chuyện công việc tạm thời đặt sang một bên, sau hãy nói. Mẹ chỉ có một, công việc vĩnh viễn cũng sẽ có cơ hội, chỉ cần nắm chắc là sẽ có.

“Được.” Dặn dò Lâm Nhược thêm mấy câu, Erica liền vội vàng cúp điện thoại, một loạt phản ứng không bình thường khiến cho Lâm Nhược không thể không nghi ngờ, lần này, nhất định là chuyện rất phức tạp!

Không được, cô phải nhanh trở về sớm một chút, vừa suy nghĩ, dưới chân đã bước đi ra ngoài. Trong lòng đang nảy sinh ra một dự cảm chẳng lành, rất nhanh đã bị Lâm Nhược áp chế lại, dự cảm như vậy, Lâm Nhược tình nguyện không cần.

Bước nhanh tới trước mặt Mẫn Đình, lấy một tay khép Laptop của Mẫn Đình lại. Đối với hắn, Lâm Nhược không một chút cô kỵ nào đùa bốn những chuyện nhỏ nhặt. Nhận định Mẫn Đình đều nghe theo một mình thu toàn bộ, một chút cũng không cần bản khoăn lo lắng.

Hành động của Lâm Nhược ngoài ý muốn không hề đưa tới sự chú ý của Mẫn Đình, mờ mịt ngẩng đầu lên, lúc nào thì trong con người hẹp dài của hắn cũng sẽ bắn ra thâm tình sâu như vậy rồi hả? Giống như mang theo tất cả ôn tình bao dung trong trời đất này, lại khiến cho Lâm Nhược sửng sờ tại chỗ.

Ánh mắt sâu nặng như vậy, khiến cho cả người Lâm Nhược run lên, trong lúc bất chợt trở nên không biết vì sao, hoàn toàn không có sự ngông cuồng của lúc trước. Rụt rè sợ hãi nét mặt xuất hiện một tia thấp thỏm, không biết tâm tư Mẫn Đình thật là đang tức giận!

“Mẫn Đình, em có chút chuyện phải quay về Đức.” Cái đầu sụp xuống không dám nhìn tới vẻ mặt của Mẫn Đình, anh đặc biệt vì chuyện riêng của mình từ Paris chạy tới nước Đức tự nói với mình, sau đó lại tận tâm tận lực trợ giúp cô như vậy, nhưng cô lại còn không đem sự tình giải quyết lại muốn trở về Pháp. Không hợp với tình nghĩa tới cực điểm, nhưng Lâm Nhược nhất định phải trở về Đức!

Mẫn Đình ung dung thản nhiên nhìn Lâm Nhược trước mặt mình, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, một trận ‘tà khí’ tỏa ra, loại hơi thở yêu nghiệt này trong nháy mắt bao vây lấy Lâm Nhược.

Ha ha mở miệng, trên khuôn mặt là vẻ bất cần đời trước sau như một, “Hả, anh còn tưởng là chuyện gì chứ, phải đi về thì trở về đi. Nhớ anh ở chỗ này tiếp tục phấn đấu là được. Đến nơi, gọi cho anh cú điện thoại báo bình an là được.” Trong lòng em, anh vẫn có một vị trí phải không? Bất kể có phải tình yêu hay không, anh cũng hài lòng.

Từ lúc nào thì Lâm Nhược cũng sẽ báo hành trình cho anh? Trong lòng không khỏi ấm áp, một luồng bóng tối bị một tia sáng ấm áp thay thế, hết thảy đều lộ ra phong thái tốt đẹp.

Ôi chào, đơn giản như vậy?. Lâm Nhược không thể tin được ngẩng đầu lên, trông mắt đen lóe sáng giống như ngày mặt trời không lặn, nhưng mà anh trước kia rất khó nói chuyện, nếu đôi lại là Mẫn Đình trước kia nhất định sẽ giận giữ sau đó đại náo 300 hiệp, sau đó mới miến miến cường cường thối nghiêm đáp ứng Lâm Nhược. Thật là ...ôi chào!

Lâm Nhược che giấu nét mặt nhẹ nhõm trong nháy mắt, hiện tại cô nhìn Mẫn Đình làm sao lại thư thái như vậy! Mang theo khuôn mặt có chút trẻ con giống như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ, mặt mày uốn cong, cảm kích trong con người lại làm cho Mẫn Đình có chút chói mắt. Cái gì không được, hết lần này tới lần khác là cảm kích, cảm kích có thể so sánh với tình yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Họa vô đơn chí? Bi kịch cũng mở ra?

Lâm Nhược che giấu vẻ mặt nhẹ nhõm trong nháy mắt, hiện tại cô nhìn Mẫn Đình làm sao lại thư thái như vậy! Mang theo khuôn mặt có chút trẻ con giống như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ, mặt mày khẽ cong, cảm kích trong con người khiến Mẫn Đình cảm thấy chói mắt. Cái gì không được, hết lần này tới lần khác lại là cảm kích, cảm kích có thể so sánh với tình yêu sao?

"Được rồi được rồi, em đi đi, đừng làm như đưa tiễn tám trăm dặm vậy, lão tử không có rãnh, chuyện của em đã phiền chết lão tử rồi." Ngoài miệng thì oán trách không chút khách khí, thần hình lại vừa vận dịch tới trước mấy vi tính, phân tích vụ án của Lâm Nhược một chút. Thật ra anh đã có một chút manh mối, nhưng chuyện này, anh vẫn chưa nghĩ kỹ muốn nói cho Lâm Nhược như thế nào đây.

Sau chuyện xảy ra ngày đó Mẫn Đình đã bắt đầu điều tra ngay, lúc rạng sáng đã biết là ai đã lấy trộm thiết kế. Chỉ là người trộm cắp thiết kế đó, trong lúc nhất thời Lâm Nhược rất khó tiếp nhận đi?

Nhắm mắt lại, mấy ngày qua, tin tức này hành hạ Mẫn Đình rất lâu. Nhưng mà, làm sao mới có thể bảo vệ Lâm Nhược một cách tốt nhất, không làm cho Lâm Nhược bị tổn thương?

Lâm Nhược ngao ngễ đứng ở sân bay, đợi mua vé. Lần này vì là hành động ngẫu nhiên, cho nên không để cho thư ký đặt vé. Định sắp xếp lại hành lý cho gọn, vẫy tay leo lên taxi. Tự lực cánh sinh, cơm no áo ấm!

Thừa dịp đánh răng,Lâm Nhược rút cuộc có thời gian nhìn tới điện thoại đã nhiều ngày không để ý tới,nhìn trên màn hình rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhờ.Trên khuôn mặt dịu dàng lặng lẽ xuất hiện một niềm hạnh phúc và an ủi, cảm giác có người thích thật tốt.

Mở ra bản báo cáo,trong nháy mắt một cái tên hấp dẫn đến sự chú ý của Lâm Nhược,"Kha Trạch Liệt" . Lại nói lâu rồi gần đây không có nhìn thấy cái người âm hồn bất tán kia,không biết gần đây trải qua có tốt không?Hừ, quả nhiên là không thân thiết nên không nhiệt tình, thời gian lâu như vậy mà chỉ gọi có ba cuộc điện thoại,thật là lạnh lùng.

Lâm Nhược chu mỏ,có chút tiếc nuối nhìn chằm chằm điện thoại di động,gióng như cô dâu mới bị lạnh nhạt,đuôi lông mày Lâm Nhược hiện lên chút cô đơn.Diện mạo xinh đẹp vốn có lại hấp dẫn sự chú ý của mọi người,về mặt thanh tú hoàn mỹ càng khiến Lâm Nhược trở thành tiêu điểm, biểu tượng mặt cười tỏa sáng....

Mở ra hộp thư thoại, giọng nói truyền cảm,dịu dàng,hấp dẫn như sức hút của trái đất,mỗi giây mỗi phút,cũng muốn tới gần giọng nói của anh, hơi thở mang lười biếng truyền đến trong điện thoại di động,giọng nói gọi cảm "Nhược Nhược..."

Âm thanh giọng nói của anh khiến người ta say mê, rất truyền cảm, có vẻ hết sức ôn trọng, mang đến cho người ta một cảm giác an toàn, cảm giác rất kiên định. Như có ma lực xoa nhẹ lên vết thương khiến Lâm Nhược giống như bị dòng điện chạm qua, ảm áp vây quanh Lâm Nhược thật chặt.

Trong con người Lâm Nhược lỏng lẻo nước,dù chỉ một tiếng gọi đơn giản, đã có thể gọi lên muôn vàn con sóng lớn trong lòng Lâm Nhược, chỉ cần trong chớp mắt, là có thể nuốt chửng Lâm Nhược vào, sẽ không buông ra nữa. Đó là một loại duyên phận,miễn là các người hợp nhau.

"Mấy ngày này em vẫn ổn chứ, em chắc chắn không biết anh bỗng nhiên sẽ nhớ tới em nhỉ? Mỗi lần nhớ nhưng đều mãnh liệt như thế đấy. Anh dùng điệu dàng của anh, cho em tất cả thế giới. Mặc dù anh không ở bên cạnh em, nhưng em nhất định phải chăm sóc tốt chính mình.Này, người phụ nữ này, em phải biết rằng, bây giờ em không chỉ thuộc về mình em, em còn là của anh, anh là người đàn ông của em! Nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa công nhận,em có biết hay không!Này,lão Đại, lão Đại...Cẩn thận á lão Đại, xì xì xì ,lão Đại! Bùm! Xi xì xì..."

Giọng nói dịu dàng từ từ thay đổi thành giọng nói bá đạo,sau cùng.Lúc sau thỉnh thoảng xuất hiện nhiều sóng điện từ,toàn bộ đường dây kết nối đều trở nên không bình thường,mọi thứ tiến tới như trật đường ray.Rồi lại không thắng được xe,không biết Kha Trạch Liệt để lại lời nhắn này lúc nào,cũng không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Nhược vô tri vô giác cũng không biết mình trở lại nước Đức như thế nào,dọc theo đường đi đều ngăn người hỗn vía lên mây,cảnh sắc trước mắt không ngừng thay đổi,nhưng Lâm Nhược cũng không có một chút ấn tượng.Cuối cùng ở trong khách sạn mới sức tỉnh,chợt giật mình bừng tỉnh,mình đã đến đây như thế nào.Thuận đi * hả? Mới vừa rồi không phải ở sân bay hả?

* Thuận đi: đang từ chỗ này bỗng nhiên xuất hiện chỗ khác cách xa hàng cây số tùy vào ý nghĩ và năng lực của mỗi người Từ này phổ biến trong truyện tiên hiệp,kiếm hiệp,huyền huyền.

Đưa tay lấy điện thoại di động trong túi ra,suy nghĩ khi nào đổi cái điện thoại di động, choáng nha, dù Steve Jobs đã chết,dùng Apple vẫn là đẳng cấp.Hình như gần đây Samsung màn hình lớn đang thịnh hành, hay ngày khác đổi một cái. Mở ra danh bạ, đề xuống tên "Phụ nữ ".

Không ai nghe máy, trong lòng Lâm Nhược hơi nghi ngờ. Nhịp tim thỉnh thoảng tăng nhanh, thỉnh thoảng đau đớn truyền đến từ đầu dây thần kinh, lo lắng không yên gặm nhấm nội tâm Lâm Nhược. Có phải mẹ đã xảy ra chuyện gì rồi hay không, như thế nào bỗng nhiên lại như thế?Trăm điều thắc mắc không có lời giải đáp, chưa bao giờ có chuyện mẹ không nhận điện thoại!

Mày ngài nhũn chặt, trên gương mặt xinh đẹp thêm một phần nặng nề, cau mày, một nỗi lo lắng nồng đậm trong lòng không cách nào bỏ qua. Lâm Nhược hận không thể mọc cánh để bay đến bên cạnh mẹ, dò xét đến cùng!

Vội vàng giao hành lý trong tay cho nhân viên phục vụ,rồi xoay người chạy ra ngoài quán rượu,mẹ,mẹ không thể xảy ra chuyện, con mới tìm được người được bao lâu ,người nhất định phải khỏe, được không? Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng vướng mắc trong lòng kia thực sự khó mà kiềm chế,nhất định Lâm Nhược phải tận mắt nhìn thấy mẹ khỏe mạnh bình an,mới yên tâm.

"Mẹ!" Lâm Nhược vẫn chưa đi đến cửa nhà đã lớn tiếng gọi, tiếng gọi rõ to mang theo nồng đậm lo lắng,nhìn người đàn ông kia không phải là người tốt lành gì,sẽ không làm tổn thương mẹ chứ.Nếu ông ta mà dám,hai tay Lâm Nhược nắm chặt lại, trong con người phun ra tia hung ác giống như lang sói hổ báo đi săn nhìn chằm chằm con mồi vậy.

Quần gia nghe thấy tiếng nhanh chóng đi tới Lâm Nhược, hốc mắt hồng hồng khiến nội tâm Lâm Nhược hoảng hốt,không kịp chờ quần gia mở miệng,Lâm Nhược nhanh chóng tiến lên một bước nắm bả vai quần gia, sức lực trên tay khó tránh khỏi hơi mạnh,nhưng bị lo lắng đến suy nghĩ cũng hồ đồ luôn rồi nên Lâm Nhược đâu còn quan tâm những thứ kia nữa, gấp gấp hỏi sơ, "Quần gia, mẹ của con không có việc gì chứ?" Nhanh chóng nói ra,trong mắt nghiêm túc nhìn quần gia, kỳ vọng bà nói ra tốt một chút cũng an ủi nội tâm sốt ruột của Lâm Nhược.

Lòng ngực phập phồng, hô hấp cũng biến thành dồn dập.Điên cuồng chạy tới một mạch,thế nhưng Lâm Nhược một chút cũng không cảm thấy mệt nhọc.

Quần gia chậm rãi ngừng đầu lên,màu xanh lam trong mắt phát ra hơi thở đau khổ khiến Lâm Nhược cảm thấy khó chịu, trong lòng giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm, khiến Lâm Nhược khó mà kiềm nén nội tâm của mình. Cấn chặt môi dưới, dường như không đành lòng nói tin tức này cho Lâm Nhược, trong con người lóe lên giây gươm như cây dao găm hung hăng đâm tới nội tâm Lâm Nhược, đã xảy ra chuyện gì rồi à?

"Quần gia, bà nói ra hay không!" Đáy lòng Lâm Nhược không khỏi lo âu hoảng hốt, nắm tay quần gia cũng không kiềm hãm được run rẩy, nhũn chặt lòng này lúc này càng thêm lo lắng thật sâu chạm đến giọt nước mắt của quần gia. Lâm Nhược liên lạc mắt phương hướng, nhưng trong lòng vẫn cất giấu một

tia hy vọng cuối cùng, giống như đào bới từ trong lòng đất đi ra, sợ rằng là điều xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Quá khứ tàn nhẫn

"Quần gia, bà nói ra hay không!" Đáy lòng Lâm Nhựt không khỏi lo âu hoảng hốt, nắm tay quần gia cũng không kìm hãm được run rẩy, nhũn chặt lòng này lúc này càng thêm lo lắng thật sâu chạm đến giọt nước mắt của quần gia. Lâm Nhựt liền lạc mất phương hướng, nhưng trong lòng vẫn cất giấu một tia hy vọng cuối cùng, giống như đào bới từ trong lòng đất đi ra, sợ rằng chỉ là điều xa vời.

Quần gia do dự ngửa đầu nhìn phía sau Lâm Nhựt, đáy lòng không nén được bị thương, nhìn không được cúi đầu rót nước mắt, nước mắt chảy dọc xuống theo khuôn mặt của bà quần gia, giọt nước mắt trong suốt nhỏ xuống sàn nhà, có mấy lời không phải bà không muốn nói, mà thật ra là bà không thể nói, ai cũng không biết trong nhà này rốt cuộc là cài đặt bao nhiêu cái camera. Không biết hành động của mình có bị ông chủ theo dõi hay không, tất cả mọi người đều không có tự do. Tự do, luôn luôn là một thứ xa xỉ.

Không sai, quả thật bà biết nhiều nhất, nhưng không thể mở miệng dù chỉ là một điều cấm kỵ.

"Lâm Nhựt." Từ đằng xa truyền đến một tiếng kêu thanh thúy, hai người đang đứng hơi lúng túng. Lâm Nhựt không biết làm sao ngẩng đầu nhìn về phía trước, ở trong nhà này còn có thể có âm thanh xa lạ gọi mình.

Trong lòng mang theo nghi ngờ dõi mắt nhìn lại, ủa, đây không phải là cô gái búp bê Trung Quốc ngày đó cứu trên đường phố Paris sao? Lòng này Lâm Nhựt nhũn lại, cô gái này là người thân trong gia đình?

"Ừ, cho hỏi cô là?" Sắc mặt Lâm Nhựt khôi phục bình tĩnh, đáy lòng lo lắng nhưng vẫn không trở về như lúc đầu. Sắc mặt có chút trắng bệch, hơi thở đã ổn định.

Agha bước nhanh đến trước mặt Lâm Nhựt, lôi kéo cánh tay Lâm Nhựt đi vào nhà, mở miệng giống như pháo nổ: "Trước mắt chị đừng cầu tới thần linh phù phiếm gì đó, cơ thể của mẹ không kiên trì nổi nữa rồi, chị đi xem bà nhanh một chút đi." Tiếng Đức tiêu chuẩn từ trong miệng cô phát ra, làm Lâm Nhựt không khỏi nghi ngờ, cô ấy không phải là người Trung Quốc sao? Sao lại nói được tiếng Đức như vậy?

Lời nói của Agha giống như sấm sét giữa trời quang đánh lên trên đỉnh đầu Lâm Nhựt, khiến Lâm Nhựt thất thần trong nháy mắt, không nghe được âm thanh nào xung quanh, giống như cô gái bị mất thính giác, suy nghĩ trống rỗng. Không phải mẹ nói cô là kết quả khám bệnh bị sai à? Không phải là bà nói bà không có bệnh sao? Tất cả đều là lừa gạt mình sao?

Quay lại lần nữa, mẹ... Quay qua nhìn cô gái trước mặt đang lôi kéo mình về phía trước, trong con ngươi chợt hiện lên tia nghi ngờ, vậy cô gái này là ai? Có thể từ bên cạnh quần gia kéo mình đi, quần gia cũng không can ngăn sẽ là ai đây? Nghi vấn trong lòng quá nhiều không được giải thích, Lâm Nhựt hơi sợ hãi đi từng bước từng bước.

Không đợi Lâm Nhựt suy nghĩ kỹ càng vấn đề này, Agha đã dẫn Lâm Nhựt đến cửa phòng của mẹ. Cảnh vật xung quanh một chút cũng không tiến vào trong ánh mắt Lâm Nhựt, trong lòng giống như bị cái gì cứng rắn đập vào, bỗng nhiên khó chịu.

Đứng trước cửa phòng của mẹ, Agha không có mở cửa phòng ra. Quay đầu nhìn ân nhân cứu mạng trước mắt này, dung mạo lộ vẻ ảm đạm, xót xa trong mắt biểu lộ rõ ràng như vậy khó mà che giấu. Tất cả đều đã cố gắng, sinh mạng dường như đã đến hồi kết thúc, mọi cố gắng đều hóa thành mây khói, không theo kịp với vận mệnh.

Mạng sống của mẹ giống như đàn chim trên bầu trời bị bắn rơi xuống, với tốc độ như lực hút của trái đất đang không ngừng rơi xuống, tốc độ lão hóa suy kiệt lấy mất thường cũng có thể phân biệt được, khuôn mặt thanh tú nay đã bị hao mòn bởi biến chứng của căn bệnh, tất cả của ngày trước cũng đã sớm không còn.

"Đi vào thôi, mẹ chờ chị lâu rồi."

Chẳng lẽ cô gái này chính là Ngải Mễ trong miệng chị họ, xem ra còn nhỏ hơn cô rất nhiều cô bé cũng là con của mẹ sao? Trong lòng Lâm Nhựt dừng lại, không ngờ cuộc sống vợ chồng bọn họ còn rất thường xuyên hả? Tuy rằng diện mạo người đàn ông kia không đẹp, nhưng về phương diện này dường như cũng không tệ....[mô hôi! !....lúc nào rồi chị còn nghĩ đến cảnh này..]

Lâm Nhựt hơi ngửa đầu ra sau, hít sâu một hơi, trong con ngươi khôi phục lại lạnh nhạt giống như sóng lớn ngoài khơi đang cuộn trào mãnh liệt rồi yên lặng, mở cửa đi vào trong phòng.

Căn phòng của Erica rất sạch sẽ và trang nhã, không có đồ dùng tạp nham, thay vào đó là những vật phẩm cần thiết cho cuộc sống hàng ngày, khác biệt với phong cách của bà, trong phòng phát ra một mùi tươi mát. Hoa nhỏ màu xanh lam nhạt treo sau lan can cửa sổ, gió nhẹ thổi lá phát bay nhẹ nhàng, phảng phất như một giấc mộng, tất cả đều có vẻ không thành thật.

"Nhược Nhược", mẹ có lỗi với con." Erica nhớ lại hành động vô trách nhiệm với Lâm Nhược trước kia, trong hốc mắt cũng không nhìn được chứa đầy nước mắt. Không biết sau đó đứa nhỏ có khóc tìm mẹ hay không, cắt đứt tất cả mọi đường lối để ba Lâm có thể tìm được bà, sau đó biến mất khỏi thế gian giống như biến mất trước mặt Lâm gia.

Lâm Nhược lộ ra một tầng hơi nước nhìn Erica không ngừng sấm hối, lắc đầu liên tục, cho dù có phạm vào lỗi lớn hơn nữa, Lâm Nhược cũng sẽ tha thứ. Ai có thể có lúc không phạm sai lầm, mẹ, cô vẫn luôn muốn đến gần. Mặc dù đã từng hận, nhưng cũng thật là âm thầm yêu. Chưa từng yêu, lấy đâu ra hận đây?

"Mẹ, người nhất định phải điều trị thật tốt, chắc chắn sẽ khỏe lên thôi." Nghe ngào mở miệng nói, Lâm Nhược hiện ra một tầng đầy hơi nước, hai tay gặt gao nắm tay mẹ gầy như que củi. Tuy rằng biết đây chỉ là lời nói an ủi, nhưng Lâm Nhược vẫn không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra, cuối cùng chỉ là lời nói khích lệ, ít nhiều cũng có tác dụng khích lệ lòng người. Cô hi vọng đường nào tất cả đây chỉ là một con ác mộng, sau khi tỉnh lại thể giới vẫn tốt đẹp.

Ít nhất, thể giới nhân tình lạnh nhạt này không phá tan thành mảnh nhỏ.

Từ nhỏ cô vốn không có được hoàn toàn trọn vẹn một cái gì, cô cầu xin Thượng Đế không cần cướp đi hạnh phúc vừa mới đến của cô. Lúc này đây, van xin Thượng Đế, để lại cho cô một hồi ức tốt đẹp.

Erica nhếch miệng cười rất dịu dàng, đôi môi màu hồng nhạt đã trắng bệch bởi vì bệnh tật tàn phá, bị lột da vô cùng nghiêm trọng, Erica không một chút biểu lộ bệnh tình nghiêm trọng.

Có đôi khi sinh mạng yếu ớt giống như bong bóng xà phòng, mới nhìn là đủ mọi màu sắc, xinh đẹp giống như truyện cổ tích, nhưng khi nhìn kỹ, người ta sẽ liền phát hiện ra bên trên có rất nhiều chỗ sơ hở, từng cái một tập trung đến một mức độ nào đó. Một khi chúng nổi lên thành một vòng, sinh mạng sẽ giống như đóa hoa thâm bại, tàn lụi xinh đẹp, một cách nhanh chóng không tiếng động.

"Lâm Nhược, xin con hãy đồng ý yêu cầu cuối cùng của mẹ." Erica yếu đuối nhìn Lâm Nhược, lông mi hơi rủ xuống, làm bộ dáng như là một mối. Nhưng trong đôi mắt giống như có vô vàn lời muốn nói, nhưng không có nói ra đầu tiên, trong ánh mắt mang theo cầu xin và thương xót, dường như rất sợ Lâm Nhược cự tuyệt, về mặt cẩn thận kia làm trong lòng Lâm Nhược đau nhói thật sâu. (có bà mẹ như vậy thật bất hạnh)

Đau sao? Chỉ là chuyện nhỏ. Cho dù bây giờ có mang một con dao hung hăng đâm vào bụng Lâm Nhược, Lâm Nhược cũng sẽ không thềm để ý chút nào mà chỉ nhếch miệng cười, đau lòng đến tận đỉnh, đối với đau đớn trên thể xác căn bản cũng sẽ không để trong lòng.

Nước mắt trên mặt Lâm Nhược không ngừng chảy xuống mà vẫn không gián đoạn chút nào, giống như thác nước chảy xuống trong đập nước lớn, vô cùng vô tận. Hiện tại vào giờ phút này, Lâm Nhược mới biết, thì ra ngay cả mình cũng thích khóc như vậy, nếu như khóc cũng là một loại cảm xúc, cũng là một loại tượng trưng cho sinh mạng.

Đầu tóc giống như con thoi không ngừng run rẩy, giờ phút này trong hốc mắt to đều chứa đầy nước mắt, hàm răng cắn chặt đôi môi, hy vọng tâm tình của mình không bị tất cả chuyện này quấy nhiễu, nhưng giờ phút này cô mới phát hiện, một mối, một mối với tình thân và sinh mạng.

Yêu cầu cuối cùng sao? Cuối cùng cuối cùng, mẹ vẫn muốn rời xa cô.

Miền cưỡng đề nén âm thanh không ngừng run rẩy, cố gắng giữ vững tinh thần nhìn đôi môi của mẹ, đợi chờ bà nói ra, " Mẹ, người nói đi, con nhất định sẽ nghe lời."

Erica khẽ nhắm mắt, một mối giữa hai lông mày khắc sâu vào trong đầu Lâm Nhược, một cơn đau đớn giống như con bò cạp, không ngừng gặm nhấm làm tổn thương Lâm Nhược.

Trên khuôn mặt gầy còm khô héo của Erica đã sớm rơi lệ đầy mặt, việc gì đều cũng không quan trọng. Giây phút cuối cùng của cuộc đời con có con gái làm bạn bên cạnh, cả đời này còn cầu mong gì nữa.

Đưa tay lục lọi ở dưới gối, động tác chậm chậm mà nặng nề. Giống như nội dung phát ra trong phim hình tượng vậy, Erica lấy ra một USB và một phong thư ở dưới gối, giao hai cái đồ vật này cho Lâm Nhược. Ánh mắt có loại xúc động muốn nhắm lại, toàn thân không còn chút sức lực nào vươn tới không được, ngọn đèn dầu của sinh mạng sắp tiêu hao hết rồi sao? Dùng hết khí lực toàn thân, nỗ lực mở mắt, trừng mắt nhìn Lâm Nhược.

Liều mạng chống đỡ, cũng muốn nói xong lời nói cuối cùng.

"Lâm Nhược, trong này có tất cả mọi thứ cả đời của mẹ và di chúc, đồ vật bên trong chính con tự xem đi, mẹ muốn nói với con, Lâm Nhược, con nhất định phải sống thật tốt, mẹ vẫn luôn nhìn con...con nhất định phải giúp mẹ chấn hưng* Đồng gia, biết, biết không?" Đôi mắt Erica mong chờ nhìn Lâm Nhược, sau khi lấy được đồng ý của Lâm Nhược, dùng sức nắm một tay Lâm Nhược, cuối cùng đầu ghé sang một bên, huyết sắc trên mặt từ từ biến mất.

*Chấn hưng: làm cho lớn mạnh hơn trước, hoặc là vực dậy tình trạng sa sút và làm lớn mạnh thêm sự nghiệp.

Nói đến Đồng gia, Lâm Nhược chắc chắn rất xa lạ. Nhưng nhiệm vụ này, bây giờ chỉ có thể giao cho Lâm Nhược hoàn thành, ba Lâm dạy đứa nhỏ vô cùng tốt, để bà có thể an tâm rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Em gái sinh đôi?

Nói đến nhà họ Đồng, Lâm Nhựt chắc hẳn cảm thấy xa lạ rồi. Nhưng nhiệm vụ này, hôm nay chỉ có thể giao cho Lâm Nhựt hoàn thành. Cha Lâm đã dạy dỗ con gái thật tốt, để cho bà có thể an tâm dời đi...

Lâm Nhựt không ngừng cảm giác được nhiệt độ trong tay hạ xuống liên tục, giống như một cốc nước nóng trong mùa đông, bắt đầu từ nóng bỏng cuối cùng biến thành nhiệt độ chỉ có thể nói là không nóng không lạnh. Đó là loại cảm giác gì?, nhìn người thân từ từ chết đi trước mắt mình, cảm giác làm cái gì cũng không làm được. Bất lực nhìn người trước mặt từ từ mất đi nhiệt độ cơ thể, trong lúc giật mình mới hiểu được sinh mạng quả là ngắn ngủi.

Một cổ oán hận từ từ nảy sinh, ở một khắc cuối cùng kia cô rõ ràng nhìn thấy trong miệng Erica nhấp nháy môi nói thầm tên của một người đàn ông, giống như muốn đem một bí mật lớn ‘kinh thiên’ nói cho Lâm Nhựt biết, ngay lúc Lâm Nhựt đưa tai lại gần tiếng nói mỏng manh của mẹ, thì mẹ lại đột nhiên ra đi.

Đây hết thảy đều là bí mật không thể nói rõ nguyên nhân sao? Lâm Nhựt cầm tay Erica siết chặt lại, giờ phút này, màu mắt cô ngược lại còn biến thành màu đỏ tươi khát máu. Cảnh vật xung quanh đột nhiên trở nên vô sắc, duy chỉ có con người của Lâm Nhựt một màn chói mắt kia bao phủ tất cả.

Ngồi dậy, cũng không quản đi đứng tê dại nhức mỏi, ưỡn lưng đứng thẳng, đứng trước giường Erica khom người cúi chào thật sâu, lau khô nước mắt trên mặt, trực tiếp đi thẳng ra ngoài. Trên mặt đã không còn phần đau đớn thương cảm sâu sắc kia, thay vào đó là sự tỉnh táo vô hạn, về sau cô cũng sẽ không vì một chút rắc rối nhỏ mà rối loạn tâm trí nữa, nguyện vọng của mẹ vẫn còn đặt trên vai cô.

Tương lai tất cả mọi thứ đều đang chờ cô, chờ cô kiên cường. Từ Đông sang Tây không có gì không phải lớn lên trưởng thành, giống như Lâm Nhựt, Erica qua đời để cho cô trong nháy mắt liền từ ‘Trùng nặng’ lột xác thành ‘Hồ điệp’ vỗ cánh mà bay đi.

(Hồ Điệp : Bướm bướm).

Đưa tay đặt lên cánh cửa đang đóng, động tác trong khoảnh khắc đó tựa như mọi thứ đều ngưng lại. Lâm Nhựt rõ ràng thấy cánh tay mình đang không ngừng run rẩy, làm thế nào cũng không thể ngừng run, giống như nội tâm của cô vậy, không ngừng rỉ máu, nếu như có thể thấy, vết máu kia hoàn toàn là từ vết thương vô hình trong lòng cô phun trào ra đầy sàn, không khỏi khiến tất cả mọi người bị dọa sợ.

Nhưng trái tim kia hình như còn không biết rốt cuộc mình bị làm sao, nhếch miệng cười đến thật đau xót.

“Sao rồi, Lâm Nhựt?”. Mới vừa đi ra cửa, Agha đã bắt lấy tay Lâm Nhựt, gần như là điên cuồng rống giận hướng về phía Lâm Nhựt đang hồn bay phách lạc giận dữ hét lên. Đau xót trong lòng làm thế nào cũng không phát tiết ra ngoài được.

Lúc ở nhà bác, khi đang cùng bác thảo luận sôi nổi về công việc sau này liên quan đến Mẫn Đình, bỗng nhiên nhận được điện thoại của cha, nói sức khỏe của mẹ rất xấu, gọi Agha nhanh chóng trở về.

Agha gần như là trở về ngay trong buổi tối hôm đó, nhìn sắc mặt mẹ đã tái đi, không khỏi ngã vào trong ngực mẹ khóc nức nở, hơi thở mong manh và âm thanh nhỏ bé của Erica làm cô khó chịu tới cực điểm, loại cảm giác gì cũng không tồn tại, đau đớn, thống khổ.

Erica dường như là dùng toàn bộ sức lực cuối cùng của mình nói ra một câu lạnh lùng, khiến cho Agha sững sờ thật lâu tại chỗ, chậm chạp không có động tác kể tiếp. “Agha, để cho Lâm Nhựt tới, đó là chị của con. Còn có, con hãy ra ngoài đi.”

Dùng sự ra đi cuối cùng của bà, bảo vệ những người thân bên mình, là điều duy nhất Erica có thể làm lúc này.

Lâm Nhựt? Agha tìm tòi một phen trong đầu mình, đối với cái tên này không có lưu lại một chút gì trong trí nhớ. Mờ mịt nhìn mẹ mình, hoàn toàn không biết mẹ đang nói cái gì.

Erica thấy thế, không còn chút sức lực nào liếc Agha một cái, âm thanh thở ra càng ngày càng yếu, nhưng vẫn luôn kiên trì, chính là vì chờ Lâm Nhựt đến. Hiện tại, chỉ có nó mới đảm nhiệm nổi cái trách nhiệm nặng nề này. Thật sự hối hận, hối hận ngay từ đầu không nên tàn nhẫn vứt bỏ Lâm Nhựt như vậy. “Quần gia sẽ nói cho con biết tất cả.”

Sinh lý từ biệt, là chuyện tàn nhẫn nhất trong cuộc đời này, nhưng Thượng Đế có thể đem bi kịch này khuếch trương không ngừng. Ở trước mặt Lâm Nhựt, trước mặt Agha, trước mặt mọi người, cũng có thể giao người phá hủy tất cả những chuyện tốt đẹp. Ở thời điểm đó người còn may mắn vì hạnh phúc của mình, một giây kế tiếp bị kịch ngay trước mắt người phá hủy hoàn toàn.

“Thật xin lỗi.” Lâm Nhựt trong tay xách theo túi, trên khuôn mặt còn có một bên chưa kịp lau đi nước mắt, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng long lanh trong suốt. Agha thế mới biết, thì ra là người chị thoát nhìn lạnh lùng và kiên quyết này, thì ra là trong lòng bà vẫn còn bồn khoăn.

Mẹ, là nỗi đau của người sao? Một năm kia, nếu như người bị vứt bỏ là con, con muốn con cả đời này cũng không tha thứ cho mẹ.

Agha tiến lên từng bước, thân thể không ngừng run rẩy ôm Lâm Nhựt vào trong ngực của mình, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm Lâm Nhựt, người

chị gái này thoát nhìn kiên cường thực ra lại vô cùng yếu ớt, mặc dù từ nhỏ đã không cùng sống chung một chỗ, nhưng là huyết nhục tình thân thì vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Mặc dù cô đối với tin tức Lâm Nhựt là chị mình thì rất hoảng hốt, chưa chuẩn bị tâm lý một chút nào. Nhưng giờ phút này thấy Lâm Nhựt tổn hao tinh thần, trong lúc nhất thời Agha giống như cái gì cũng đều hiểu. Người thân cuối cùng hiện giờ chỉ còn mình Agha, Lâm Nhựt là người thân duy nhất của cô. Nhìn Lâm Nhựt đau lòng, lòng cô cũng vậy mà co rút đau đớn, từng cơn, lặp đi lặp lại; quyết lấy nội tâm của cô, đau đớn từ khe hẹp cũng đang chảy ra.

“Đó không phải lỗi của chị. Bệnh tình của mẹ, vẫn luôn, không tốt lắm.” Kéo Lâm Nhựt từ trong ngực của mình ra, Agha nhẹ giọng mở miệng, giống như sợ làm cho cô gái đang mất hồn này giật mình, âm thanh vô cùng êm ái dịu dàng. Dịu Lâm Nhựt từ từ đi tới căn phòng của mình, sau đó nhắm mắt ra hiệu cho quản gia ở phía sau, quản gia vội vàng gọi điện thoại cho ông chủ.

“Chị.” Một tiếng xưng hô nói ra khỏi miệng, Lâm Nhựt sửng sốt tại chỗ, chuyện về người em gái này, cô còn chưa kịp hỏi Erica. Nghi ngờ trong lòng dĩ nhiên là không cần phải nói ra, vốn cho là thân thể của mình rất đơn giản, lúc này mới phát hiện ra trên người mình cất giấu nhiều bí mật như vậy.

Hôm nay mới hiểu được, cô thậm chí ngay cả chính mình cũng không nhận ra...

Agha nói cho Lâm Nhựt nghe đầu đuôi ngọn nguồn thân thể của Lâm Nhựt, mỗi một chi tiết nhỏ cũng không có sơ sót bỏ qua. Thì ra cha Lâm cũng không phải là cha ruột của Lâm Nhựt, căn bản ngay cả người thân cũng không được tính, nhiều nhất cũng chỉ coi là một người đi đường. Bởi vì cha Lâm vẫn luôn thầm mến Erica, cho nên thời điểm Erica khóc lóc đem Lâm Nhựt đến Lâm gia nhờ nuôi, cha Lâm không chút do dự mà nhận lấy Lâm Nhựt. Ôm lấy Lâm Nhựt vào trong ngực, đối xử như con gái ruột của mình.

Mà Agha chính là em gái sinh đôi của Lâm Nhựt, mặc dù hai người lớn lên cũng không phải đặc biệt giống nhau, nhưng nhìn kỹ, một vài chi tiết trên hai người vẫn có chút giống nhau.

Mà người đàn ông kia...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Niềm hạnh phúc nhỏ bình dị

Mà người đàn ông Erica biết ở nước Đức chỉ có chồng mình, về đoạn sử tình yêu và hôn nhân kia của bọn họ, Agha cũng không đặc biệt nắm rõ. Mà Ngải Mễ chính là đứa bé mà Erica mang thai cùng người đàn ông đó ở Đức, còn về chuyện của nhà họ Đồng, Agha cũng không có mở miệng nói. Chỉ là lấy ra một quyển sổ thật dày đưa cho Lâm Nhựt.

Cuốn sổ rất sạch sẽ, vừa dày vừa nặng cầm ở trên tay cảm giác nó chứa một đoạn lịch sử trầm trọng. Trên khung sổ có một vài vị trí được chế tạo bằng nạm vàng, một cuốn sổ có vẻ trang trọng mà hoa lệ, rất phù hợp với thẩm mỹ của Erica. Lâm Nhựt bằng con mắt chuyên nghiệp của mình vừa nhìn cũng biết chủ nhân của cuốn sổ này là Erica.

Bởi vì ở trước mặt Agha nên Lâm Nhựt không mở cuốn sổ ấy ra, sau khi chần chừ một lát, nhận lấy cuốn sổ liếc nhìn đơn giản một cái bên ngoài cuốn sổ sau đó liền cầm nó bỏ vào trong túi sách. Erica mang đến cho cô chấn động thật lớn, đầu Lâm Nhựt rồi bởi thành từng mảnh, bỗng chốc không biết làm thế nào để xử lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ này.

Agha thấy đáng về Lâm Nhựt định rời đi, sau cùng đi tới bên tai Lâm Nhựt nhẹ nhàng mở miệng, hơi thở ấm áp từ trong miệng Agha phun ra làm cho Lâm Nhựt cảm thấy ngửa ngửa lỗ tai một chút. “Cẩn thận hân.”

Cho dù không nói rõ hân là ai, Lâm Nhựt cũng biết Agha đang nói tới người nào, cùng Agha ánh mắt giao nhau, gật đầu hiểu rõ một cái. Thì ra cô ấy cũng biết.

Cuối cùng, cùng Agha ôm nhau một cái rồi rời khỏi phòng của cô ấy, toàn bộ quá trình chiếc túi xách không có lúc nào rời tay.

Rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ mà mẹ giao phó cho mình, Agha nhìn bóng lưng ngay thẳng lại lộ ra một chút yếu ớt của Lâm Nhựt, thở ra một hơi thật sâu, đột nhiên hiểu ra, ‘thể sự vô lường’, mỗi người có một mệnh riêng.

Định mệnh cuối cùng cũng có lúc tới, định mệnh chưa đến chờ cường cầu. Đối với Erica cũng vậy, số mạng đến đây, người đang sống trên đời cũng không cần phải cường cầu. Cố gắng an ủi mình, xóa sạch những bi ai đang đè nén trái tim kia, trước mặt kẻ địch họ nhất định phải kiên cường, để cho kẻ địch biết, bọn cô là vô địch không gì thắng nổi.

Mới vừa đi ra cửa, chợt nghe thấy Ngải Mễ hướng về phía căn phòng của Erica khóc lóc tê tâm liệt phế, giống như muốn đem toàn bộ nỗi bi thương trong lòng trút hết ra. Nghe được một hồi tiếng bước chân của giày cao gót phía sau, đột nhiên Ngải Mễ tựa đầu quay qua đây, khuôn mặt tức giận nhìn biểu tình vô cảm của Lâm Nhựt, lửa giận trong con người giống như muốn biến thành rồng phun lửa.

“Cô là kẻ đại bại hoại, là cô hại chết mẹ. Đầu là cô, đầu là cô!” Ngải Mễ giương nanh múa vuốt chạy như bay về phía Lâm Nhược, sau cùng bị người phía sau ngăn lại, toàn thân cao thấp không ngừng giãy dụa giống như muốn thoát khỏi trói buộc của họ, hung hăng dạy dỗ Lâm Nhược một trận. Đầ sớm nhìn ra Lâm Nhược không có gì tốt đẹp, không ngờ người phụ nữ này lại xấu xa như vậy!

Trong cả quá trình, Lâm Nhược ngược lại bình tĩnh đến kỳ lạ, giống như một người đứng xem, bộ dáng lạnh lùng thờ ơ nhìn toàn bộ mọi thứ phát sinh trước mắt, tựa như đang chiếu một trò hề khôi hài. Ngải Mễ là người thế nào cô không biết, hơn nữa hết thảy cô cũng không muốn nhúng tay vào. Dù sao đầu là con của Erica, cô vẫn muốn giữ lại chút mặt mũi.

Thân thể Lâm Nhược dừng lại một chút, trong mắt không có một chút cảm xúc để ý, một loại bình tĩnh giống như biển Chết, không có một chút rung động. Trực tiếp đi thẳng về phía quán gia, lúc đi ngang qua bên cạnh quán gia, thân thể đột nhiên dừng lại, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được thấp giọng mở miệng: “Quán gia, có chuyện thì gọi điện cho tôi, tôi đi trước.”

Đợi đến khi quán gia xác nhận, Lâm Nhược bước từng bước nện giày cao gót dỏi đi, trên lối đi nhỏ chỉ còn lại âm thanh phát ra từ tiếng giày cao gót của Lâm Nhược tiếp xúc với mặt đất, trong biệt thự này lại lộ ra đột ngột như vậy. Thân thể Lâm Nhược vẫn còn run rẩy không ngừng, giờ phút này, cô không có bất kỳ người nào có thể dựa vào. Tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Sau khi trở lại quán rượu, gần như là co quắp ngã lên giường, một khắc cũng không muốn cử động nữa. Nhìn trần nhà trắng xanh đến xuất thần, không dám đưa tay đi lấy cái bọc gì đó trong túi sách, giờ phút này cô rất muốn chạy trốn, đến một chỗ không người, sống một cuộc sống tĩnh mịch. Cái gì cũng không cần nghĩ tới, chỉ cần sống hết đời mình là được rồi.

Mà một chút cũng là một giấc mộng đẹp, cuộc sống của Erica chỉ có trải qua bước này, mới có thể là giải thoát đau thương, mà Lâm Nhược đến tận cùng phải tới lúc nào mới có thể giải thoát đây?

Đưa tay lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Kha Trạch Liệt, dọc đường đi bị nhiều chuyện như vậy làm trì hoãn. Rốt cuộc cũng có thời gian rồi, không ngừng gọi điện thoại cho Kha Trạch Liệt. Ở sâu trong lòng, cô không muốn thừa nhận, hiện tại cô cần người an ủi, cần người bầu bạn. Nhưng hết thảy tất cả đều buộc cô phải đối mặt, phải quan tâm, không người nào có thể cùng cô cùng nhau kể vai chiến đấu.

Điện thoại nhanh chóng vang lên một phút, nhưng vẫn không có người nào nhận nghe, thời điểm Lâm Nhược muốn buông tha, điện thoại đột nhiên được kết nối, một chút âm thanh quen thuộc ở đầu bên kia điện thoại vang lên.

Giống như là từ trên đỉnh cái chết, đột nhiên thấy được một chút hi vọng của ánh sáng phía rạng đông. Lâm Nhược cả người ứa khuất dường như tìm được một nơi thích hợp trong nháy mắt bộc phát ra, nước mắt Lâm Nhược theo gương mặt chảy xuống, giống như loại thi đấu trăm mét, một chuỗi lại một chuỗi nhanh chóng rơi xuống.

Tình cảm phức tạp trong lòng đan xen nhau, khiến cho Lâm Nhược trong chốc lát không nói được câu nào, không biết mở miệng như thế nào, làm sao mới có thể nói ra tất cả những uất ức của cô.

Chẳng qua là tất cả những thứ này Kha Trạch Liệt đều không nhìn thấy, trong mắt anh Lâm Nhược luôn kiên cường mạnh mẽ giống như là nữ thần Tự Do làm sao lại khóc thút thít lợi hại như thế đây? Anh làm sao sẽ hiểu được một người đau khổ đến mức độ không muốn sống trên cõi đời này chứ?

Nhưng mà, anh chính là Kha Trạch Liệt! Anh có sức phán đoán kinh người.

“Lâm Nhược! Có phải em có chuyện gì hay không?” Âm thanh của Kha Trạch Liệt thay đổi có chút cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận sẽ chạm phải bãi mìn của Lâm Nhược, vốn cái này là để cho đứa trẻ đang rầu rĩ không vui liền lập tức bộc phát ra. Thanh âm từ tính vang lên bên tai giống như là đang hát bài hát dễ nghe, dịu dàng giống như biển rộng, khiến cho những ứa khuất của Lâm Nhược được giải tỏa hết.

Hàm răng cắn chặt môi dưới, trong nháy mắt đôi môi trắng bạch, không còn huyết sắc.

Kha Trạch Liệt đột nhiên ân cần làm cho cô không biết phải làm thế nào, nhưng lời nói đến khóe miệng cũng không nhen lại nữa. Một sự lo lắng không khỏi xông lên đầu, không thể ngăn cản, “Kha Trạch Liệt, anh không sao chứ?” Cho dù bên ngoài mưa to rơi xuống tầm tã, nhưng âm thanh nói chuyện ra ngoài vẫn lạnh nhạt như vậy, giống như tất cả đều dựa theo quỹ đạo tiến hành bình thường.

Rốt cuộc cũng nghe được lời nói quan tâm từ Lâm Nhược, khóe miệng Kha Trạch Liệt không nhịn được cong lên một chút hài lòng mỉm cười hạnh phúc, người đàn ông sau khi trải qua một cuộc chiến ác liệt có thể nghe được lời quan tâm lo lắng của người thân, đó không phải là theo đuổi lớn nhất của bọn họ sao? Bảo vệ quốc gia, không phải vì một phần hạnh phúc bình dị nhỏ bé như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vẫn vẹn nguyên yêu người

Kha Trạch Liệt thấp giọng cười, trong lòng là hạnh phúc tràn đầy. Thi ra anh cũng sẽ có ngày hạnh phúc như vậy, nguồn gốc của những tốt đẹp kia chính là Lâm Nhược, đáng vẻ rất đáng yêu của người con gái đó. “Em là muốn nói lại câu đó sao?”

Một câu nói trúng ngay hồng tâm .

Mặt Lâm Nhược không khỏi đỏ lên, mặc dù mẹ mắt khiến cho cô rất khó chịu, nhưng bị Kha Trạch Liệt nghe hiểu tiếng lòng mình đơn giản như vậy lại càng thêm thẹn thùng. Lúc ở trong sân bay kiểm tra một chút nhấn lại, ở mấy phút trước, trong lòng nói thật không lo lắng là giả. Nhưng ngay lúc Lâm Nhược muốn gọi điện xác nhận lại một chút, thì nhân viên soát vé lại yêu cầu cô để điện thoại đi động xuống . (Đây là chị đang nhớ lại lời nhắn thoại mà a gửi trước lúc chị lên máy bay tới Đức.)

Không có việc gì là tốt rồi, ít nhất người bên cạnh không có ra đi thẳng thừng như vậy .

“Kha Trạch Liệt, anh có thể đến bên cạnh tôi được không? Có thể không ? ...”. Âm thanh gần như là lẩm bẩm thì thảo lập tức làm cho trái tim Kha Trạch Liệt quặn đau tựa như co rút từng cơn đau đớn, chưa từng nghĩ tới muốn Lâm Nhược cần mình, càng không muốn qua, vậy mà Lâm Nhược lại yếu ớt như thế, hơn nữa lại bộc lộ tất cả ở trước mặt anh không sót cái gì.

Chưa từng nghĩ tới có một ngày Lâm Nhược thế nhưng lại cần đến mình, cần như vậy, khiến cho anh rất thỏa mãn.

*

Ở bên kia bờ đại dương, có một người cũng đang lặng lẽ nhớ nhung.

Lâm Nhược em ở Đức vẫn khỏe chứ? Mẫn Đình ngăn người nhìn bầu trời xanh thẳm, Lâm Nhược rời đi đã nhiều ngày, nhưng lại không có một chút tin tức gì, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Ngay cả yêu cầu gọi điện báo bình an của anh cũng không có.

Sự lo âu trong lòng kia theo thời gian chỉ có tăng chứ không giảm, lo lắng trong lòng càng ngày càng lớn, cau mày, đắn đo hết lần này tới lần khác có muốn hay không đem tài liệu mình điều tra ra được đưa cho Lâm Nhược.

Cái vấn đề này quán lấy anh đã lâu, muốn mượn cơ hội này gọi điện nói chuyện với Lâm Nhược, rồi lại không đành lòng đem chuyện này ra làm phương tiện trao đổi. Nói cho cùng, Mẫn Đình không muốn tổn thương Lâm Nhược.

Buông tài liệu trong tay xuống, hai tay đan chéo chống đỡ chiếc cằm kiên định, trong con người rồi rầm cảm xúc mà không lời nói nào có thể diễn tả được. Gọi điện thoại trong nhà, nói với cha mình muốn mượn một chút năng lực giúp mình điều tra thư ký của Lâm Nhược.

“Lại là bạn gái mới?” Mẫn Trần đứng trên tầng cao nhất của công ty nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, vừa cười nhạo con trai, nhưng trên mặt lại không có chút mỉm cười, trong con người lãnh khốc lộ ra ánh sáng khiến cho người ta khó mà nhìn thẳng, ánh sáng khôn khéo đặc thù của một thương nhân trọt lóc lên trong mắt ông, sau đó tan biến mất.

Mẫn Đình không tình nguyện bằng mọi cách trao đổi cùng cha mình, nhưng bởi vì chuyện của Lâm Nhược, lại không thể không làm như vậy, Mẫn Đình rõ ràng không tình nguyện cau chặt lông mày, “Không phải! Lâm Nhược, cha biết không? Cô ấy xảy ra chuyện, con muốn giúp cô ấy!”. Mẫn Đình hướng về phía điện thoại đi động nói rất kiên quyết, tất cả mọi chuyện đều có thể lùi bước, đều có thể buông tha, nhưng chuyện của Lâm Nhược nhất định phải đứng cảm làm đến cùng, bất kể giá phải trả là gì?.

Mẫn Trần nghe lời nói của con trai, khóe miệng kéo ra một nụ cười tà, trên khuôn mặt già dặn như có như không lộ ra ý châm chọc, “Nghe nói cô gái đó là con gái nhà thiết kế dây chuyền nổi tiếng ở Đức, nhưng ngay cả chuyện trong nhà cũng xử lý không được, haha...” Mới vừa nghe tới việc liên quan tới Lâm Nhược, Mẫn Trần cũng để tâm hơn một phần .

Nhưng biết được đúng là bởi vì Lâm Nhược, cho nên con trai không trở lại thừa kế sự nghiệp của mình, một ngọn lửa không tên từ bụng chui lên tận đỉnh đầu, đem lý trí và bình tĩnh của ông cắn nuốt hết hầu như không còn .

Bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản con trai ông trở lại thừa kế công ty của gia tộc! Tương lai của Mẫn Đình nên đi cùng với dự tính của ông một cách hoàn mỹ .

Trong mắt một trăm độc giả, thì có một trăm Hamlet. Mẫn Đình bắt được trọng điểm, nhưng so với Mẫn Trần lại khác hoàn toàn .

Cái gì, Lâm Nhược đã xảy ra chuyện?. Sự lo lắng từ đáy lòng Mẫn Đình nhanh chóng quét qua, không nói hai lời liền cắt đứt điện thoại với Mẫn Trần, đặt vé máy bay rồi nhanh chóng chạy tới phi trường. Đôi lông mày mảnh nhú chặt, đôi mắt hẹp dài cất giấu một sự đè nén thật sâu, lo lắng nhanh chóng tăng lên giống như một loại hỏa tiễn, xông thẳng lên tận sau óc của Mẫn Đình.

Lâm Nhược! Thì ra mấy ngày này đã có chuyện xảy ra! Không sao chứ, đừng sợ, anh sẽ đến với em, anh sẽ tới ... Lâm Nhược!

Trên bầu trời rộng lớn vô biên, một cỗ máy bay màu trắng mang theo tiếng vang rầm rầm mà bay qua phía chân trời xanh thẳm, mang theo một dải mây bay màu trắng. Một bên vút qua là đàn chim đang tập trung bay lượn, làm cho mảnh trời đất này có thêm một tia sức sống. Bầu trời chứa đầy tâm nguyện của biết bao người hướng tới tương lai. Trên đó thật sự có thiên đường sao? Như thế thiên đường cách người gần như vậy sao?

Ngăn người xuyên thấu qua khoang máy bay, không biết bắt đầu từ lúc nào, Mẫn Đình đã bị Lâm Nhược làm lây bệnh ‘phạm hai’ tật xấu, thỉnh thoảng sẽ sinh ra ngẩn ngơ, có lẽ cuộc sống này đã gây ra cho bọn họ áp lực quá lớn, chỉ có một chút thời gian nhỏ nhỏ nhàn nhàn này mới khiến cho bọn họ buông lỏng một chút, không đuổi theo suy nghĩ của mình nữa.

Ở sâu trong đôi mắt dường như không có gì, lại che giấu một phần lo lắng. Đối với sự tiếp cận của một vài phụ nữ ăn mặc trang điểm sexy, Mẫn Đình

cũng chỉ là miễn cưỡng đối phó một chút, không rảnh mà để ý tới. Trong mắt chỉ có thể thu nạp được mình Lâm Nhựt, chỉ duy nhất Lâm Nhựt.

*

Lâm Nhựt xê dịch thân mình, chuẩn bị xong tây trang màu đen cùng áo sơ mi trắng đưa tang, ăn mặc chỉnh tề đứng trước gương. Áo sơ mi màu trắng bó sát người ôm trọn vóc người thon thả uyển chuyển của Lâm Nhựt, vóc dáng 34C bị bao chặt chẽ trong một chiếc áo sơ mi thoải mái, nhìn ra Lâm Nhựt có lồi cổ lõm, dáng người hình chữ S kiều ngạo vạn người chú ý, trong nháy mắt hấp dẫn con mắt của mọi người.

Trong gương Lâm Nhựt mặt lạnh như sương, trông mặt lạnh nhạt nhìn mình trong gương. Một đôi mắt to lớn màu mã não* cốt chuyển động linh hoạt, tràn đầy linh khí. Hơi có chút cổ kị, giống như đối với tang lễ của mẹ có chút sợ hãi. Trong con ngươi trong suốt, không có một chút tâm tình cất giữ nào lộ ra, làm cho Lâm Nhựt thoát nhìn càng thêm đáng yêu gấp bội.

Từng giọt nước mũi tinh xảo nhô ra, giống như một con Tiểu Miêu ăn vụng, một khi mắt hứng sẽ phải cong người. Mày ngài đen mà rậm, Lâm Nhựt có vẻ đặc biệt tinh thần. Da thịt trắng nõn tựa như giấy trắng, làm cho người ta tìm không ra một chút cảm giác khó chịu nào, giống như là một loại bột, tinh khiết làm cho người ta không nhìn được bám lên một cái. Đôi môi khẽ nhếch lên đem son môi lau sạch sẽ, môi đỏ mọng kêu gọi không tự chủ nhếch lên, cảm thấy chiếc túi màu nude treo bên cạnh rồi đi về hướng cửa.

Lâm Nhựt vẫn tự trả tiền ở phòng Tổng thống, cuối cùng dứt khoát làm phiếu tháng, gần đây những ngày qua sợ là vẫn muốn ở lại nước Đức. Lâm Nhựt nhẹ nhàng khép lại đôi mắt, thang máy đi tới trực tiếp hướng về phía hành lang cuối cùng tham quan.

Thảm đỏ kiểu diêm được phủ lên dọc theo đường đi, xung quanh được trang trí khoa trương đến cực điểm, trên hành lang dòng người so với trước kia đông hơn nhiều, sợ là có việc gì trọng đại nhân vật nổi tiếng mới phải tới thôi. Không phải Avril chính là Phụng tử sao? Chẳng lẽ ngay cả Phù Dung tử cũng tham gia nào nhiệt?

Mã não* (hay Agate): thường được sử dụng làm trang sức và chạm khắc khảm đá quý. Màu sắc tự nhiên có màu đỏ, hổ phách và màu trắng. Trong số đó, màu đỏ là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vượt núi băng đèo chỉ vì cô!

Thảm đỏ kiểu diêm trải dọc theo đường đi, xung quanh trang trí khoa trương đến cực điểm, dòng người trên hành lang so với ngày trước nhiều hơn rất nhiều, chỉ sợ là có đại nhân vật sắp tới rồi. Không phải Avril chính là Phụng tử sao? Chẳng lẽ, ngay cả Phù Dung tử cũng tới tham gia nào nhiệt?

Lúc đi qua đám người nhộn nhịp, trong mắt Lâm Nhựt cũng hoàn toàn không quá quan tâm đến bọn họ, tự nhiên bước nhanh hơn đi đến phía trước, đối với sự kiện bất quá này, Lâm Nhựt một chút hứng thú cũng không có.

Từ ba tầng trong ngoài đi qua bên cạnh bạn bè ký giả biến mất không một tiếng động. Bên tai còn âm thanh phồng vãn vội vã ồn ào náo động, không ngừng nhúu mày, giữa chân mày thoáng qua một tia chán ghét.

"Đợi một chút." Một bàn tay có vết chai nắm chặt cánh tay Lâm Nhựt, giữ lại Lâm Nhựt, sức lực hơi mạnh khiến Lâm Nhựt thoát không được. Mày ngài nhíu lại, trông mặt đen ngum tựa một chút bức mình, hàng mi cong hơi rung động, nghi ngờ ngẩng đầu quay lại nhìn người đàn ông. Ở quốc gia xa lạ này, dường như cô không quen biết người nào.

Giây phút kia, âm thanh xung quanh tất cả đều biến mất, chỉ có Kha Trạch Liệt trước mặt mới là thật. Trông mặt run lên nhìn Kha Trạch Liệt, một lúc sau cười nhạt một tiếng, khóe miệng nhếch lên một vòng cung bên trong thậm chí còn có một hương vị lưu luyến. Nhưng quay qua liền biến mất hầu như không còn, tựa như tất cả đều là mộng cảnh không thực.

Lần đầu tiên Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhựt mỉm cười, khóe miệng vui vẻ đọng lại trên mặt, một mùi vị quen thuộc kia xông lên đầu. Vì cái gì Lâm Nhựt lại mang đến cho mình cảm giác quen thuộc như thế. Giống như là quay về quê hương, như được hít thở không khí của quê hương. Cảm giác quyến luyến thật sâu đó khiến Kha Trạch Liệt không khỏi có chút giật mình. Bắt đầu từ khi nào, Lâm Nhựt đã trở nên quan trọng như vậy. Thậm chí ngay cả chính anh cũng không có phát hiện ra.

Lâm Nhựt thật xinh đẹp trong bộ trang phục tinh tế, ánh mắt Kha Trạch Liệt không kiềm chế được tỏa sáng. Trong con ngươi thâm thúy lóe sáng, khiến mọi người sững sờ. Phảng phất như ánh sáng một ngày đêm hội tụ, tại đây bùng nổ trong nháy mắt. Có cảm giác giống như pháo hoa.

"Rất xin lỗi, tôi còn có việc." Lâm Nhựt nói xong, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, gạt tay Kha Trạch Liệt xuống, lạnh nhạt lưu lại một câu: "Hẹn gặp lại." Sau đó xoay người rời đi. Giống như một đêm kia, cô gái gọi điện thoại muốn anh trở về không phải là Lâm Nhựt. Lạnh lùng giống như người xa lạ, hơi thở lạnh lẽo lại mang theo bí mật khiến nội tâm Kha Trạch Liệt trở nên kiên định.

Đây mới đúng là Lâm Nhựt kiều ngạo của anh! Ngông cuồng tự đại như thế, nhưng cũng mãnh mai đáng yêu!

Bước chân kiên định, không hề do dự giây phút nào, trong lòng lại thoáng qua một chút ám áp. Thật sự đến đây rồi, chẳng qua cô chỉ bốc đồng thuận miệng nói một câu, anh liền vượt núi băng đèo đi đến bên cô, tình cảm như vậy, nên báo đáp như thế nào đây.

Có người đàn ông như vậy ở bên cạnh, cô còn muốn cầu cái gì xa vời nữa đây. Nhưng Lâm Nhục biết, vô dục vô cầu, cũng không thích hợp với người hiện đại!

Lâm Nhục toàn thân tràn đầy cảm động, nhưng vẫn như cũ không biết rõ lắm mình đối với Kha Trạch Liệt rốt cuộc là cái dạng tình cảm nào. Cô là một phụ nữ rất có chủ kiến, đối với việc Kha Trạch Liệt ép cưới tự nhiên đủ loại khó chịu, nhưng trong lòng cô tại sao lại không có nửa điểm xúc động muốn phản kháng đây? Cứ như vậy sao?

Nhìn bóng lưng Lâm Nhục rời đi, cương quyết quyết đoán, không một chút do dự, đã quyết định thì sạch sẽ lưu loát sau đó kiên quyết thực hiện, chính là thích người như vậy. Trên mặt Kha Trạch Liệt không tự chủ nở nụ cười, giống như muốn hòa tan băng tuyết, không khí xung quanh cũng thay đổi sống động hẳn lên, trên không trung không ngừng chuyển động.

Một đám ký giả bắt gặp thấy bộ dạng Kha Trạch Liệt như vậy, vội vàng cầm máy ảnh trong tay, trong nháy mắt không ngừng chụp hình Kha Trạch Liệt đang mỉm cười như có như không, ngày mai chắc chắn lên trang đầu. Vốn chính là nhân vật bị quốc tế chú ý, hiện tại lại biết một chút bí mật nhỏ về cuộc sống riêng tư, nhất định phải nắm thật chắc thời cơ truyền bá nhiều hơn!

"Xin hỏi ngài sĩ quan Kha Trạch Liệt, ngài bắt trợ thủ đắc lực của trùm buôn lậu thuốc phiện, xin hỏi ngài có cảm tưởng gì không? Xin ngài chia sẻ với chúng tôi một chút." Một ký giả hải lòng để máy ảnh trong tay xuống, nắm chắc thời cơ phỏng vấn chuyện dừng đấn.

Đám người xung quanh thấy anh ta nhảy lên như vậy, đột nhiên lấy lại tinh thần, rồi rút cầm micro đưa về phía Kha Trạch Liệt, trong con ngươi mong đợi khiến cho Kha Trạch Liệt có chút nói không lên lời. Trong nháy mắt, ánh đèn của mọi người chiếu sáng lên Kha Trạch Liệt vô cùng rực rỡ.

Nhiếp ảnh gia sau lưng ký giả đang đau khổ lau dòng lệ chưa xốt trong lòng sau đó gian nan khiêng máy quay phim lên, ngắm ngay khuôn mặt Kha Trạch Liệt, tiến hành phát sóng trực tiếp...

"Người anh em, tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì? Có chuyện gì xin tìm thư ký của tôi, cảm ơn!" Lời nói vừa ra đã chặn lại hết tất cả câu hỏi, nhân tiện linh hoạt ngăn lại những câu hỏi khác, lưu lại một đám ký giả đang trở mặt nhìn nhau.

Sau đó mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, một người lính thì có thể có thư ký gì chứ...

Ở một trung tâm thành phố huyền ảo bên ngoài lễ đường Cơ Đốc Giáo lớn như vậy, bày ra các xe hạng xe muốn hình muôn vẻ, những chiếc bình thường khó gặp Ferrari phiên bản hạn chế, Lamborghini phiên bản hạn chế đều cùng nhau xuất hiện chính tề tại đây. Trên đường qua lại không ngừng đều là chạy tới tham gia tang lễ của Erica, không có chỗ nào mà không phải là gương mặt u buồn, ngực trái cài một bông hoa trắng nhỏ.

Bông hoa tinh tế không giống với hoa bình thường, nghe nói là Erica tự mình lựa chọn khi còn sống, thì ra bà đã sớm biết mình không qua được cửa ải này, đã sớm vì mình trải tốt đường lui, chỉ là tất cả điều này Lâm Nhục không biết được mà thôi.

Không biết chuyện, các người đẹp luôn coi là không có xảy ra.

Khách khứa tham gia tang lễ thống nhất mặc quần áo màu đen khiến người ta có cảm giác áp lực, trái tim nặng nề giống như có tảng đá lớn ngàn cân đè nặng.

Lâm Nhục đứng ở cửa ngênh đón mỗi một vị khách đến tham gia tang lễ của Erica, trên khuôn mặt tinh xảo bình tĩnh có một nỗi ưu thương nhàn nhạt khiến cho trong lòng tân khách cũng cảm thấy đau theo, nhân duyên của Erica rất tốt, luôn rất chiều cố quan tâm bạn bè bên ngoài, cho nên người kính trọng yêu quý bà cũng rất nhiều. Ở lễ đường người ra ra vào vào nối liền không dứt, Lâm Nhục nhớ kỹ từng khuôn mặt xa lạ, như vậy sẽ khắc sâu rõ ràng trong đầu.

Đơn giản, đây là mẹ yêu cầu cô làm.

Ở trang nhật ký đầu tiên viết, "Lâm Nhục, khi thời điểm con thấy được cuốn nhật ký này, mẹ cũng đã vĩnh biệt cõi đời... Nhất định phải tham gia tang lễ, nhớ những khuôn mặt đi đưa tang, bởi vì sau này trên con đường con đi những người này có thể giúp đỡ một chút cho con thuận lợi đi qua con đường con nhất định phải đi kia ..."

"Hãy nén bi thương." Hàn Thuận Vũ chồng của Erica đi đến trước mặt Lâm Nhục, nhẹ nhàng vỗ bả vai Lâm Nhục, khẽ an ủi, giọng nói nhu hòa tinh tế khiến Lâm Nhục không tự chủ được lạnh run người một cái, theo bản năng thân thể liền né tránh người đàn ông, duy trì khoảng cách nhất định với người đàn ông.

Âm thanh dịu dàng bí mật mang theo một tình cảm khác thường, trong lúc nhất thời khiến Lâm Nhục thương thức suy ngẫm không ra hàm nghĩa* trong đó.

*Hàm nghĩa: Ý nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Về sống cùng với tôi!

Âm thanh dịu dàng bí mật mang theo một tình cảm khác thường, trong lúc nhất thời khiến Lâm Nhựt thường thức suy ngẫm không ra hàm nghĩa trong đó.

Ánh mắt lạnh nhạt trong đôi mắt đen của Lâm Nhựt dường như xa lạ, lại không thấy rõ ràng địch ý (lòng căm thù), nhưng cũng không có vẻ thân cận. Giống như đối đãi với một kẻ xa lạ, có thể nói là vô vị.(nhạt nhẽo)

Hàn Thuận Vũ một chút cũng không tức giận bởi vì hành động của Lâm Nhựt, bất đắc dĩ nhếch môi cười một tiếng, hai tay đút vào trong túi quần tây, làm bộ dạng không thèm để ý. Trong con người hẹp dài thoáng qua vẻ hài hước, một lát sau liền biến mất không chút dấu vết.

Ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Nhựt, giống như muốn nhìn thấu Lâm Nhựt, tầm mắt sắc bén khiến toàn thân Lâm Nhựt không thoải mái.

"Về sau cô hãy đến ở nhà tôi đi." Hàn Thuận Vũ thản nhiên mở miệng, giọng nói trong trẻo rất ôn hòa, khiến người ta nghe xong mà yên tâm. Trên dưới toàn thân về sắc bén phát ra biến mất không thấy, giống như người thân của Lâm Nhựt, ánh mắt hiền lành khiến Lâm Nhựt sinh ra ảo giác trong nháy mắt.

Một giây tiếp theo, Lâm Nhựt liền phản ứng lại. Lời của cá sấu không thể tin, cô không thể quên mẹ thế nhưng đã chết, nguyên nhân cái chết nhất định có liên quan với người đàn ông này. Mặc dù Lâm Nhựt vẫn chưa xem xong nhật ký của Erica, không thì suy ra nội dung đoạn sau Erica cũng sẽ đề cập đến. Ít nhất bây giờ, Lâm Nhựt rất khó loại bỏ đề phòng với người đàn ông này.

Trên gương mặt vô cảm (không biểu tình) không có lộ vẻ xúc động, vẫn giống như bình thường, dịu dàng cự tuyệt, âm thanh dịu dàng giống như một khúc ca êm dịu khiến cho người nghe trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, "Cảm ơn, nhưng mà không cần, tôi lập tức phải trở về Trung Quốc rồi."

Khóe miệng không phát hiện hơi nhếch lệch, tất cả đều trong dự liệu của hắn, chắc chắn hắn sẽ không buông tha cho con cá lớn tốt như vậy. Thờ ơ cười một tiếng, cả người tan mát ra hơi thở khiến người ta cảm thấy thanh thản, không có áp lực, "Không sao cả, tôi cũng phải đi về." Hoàn toàn không để ý Lâm Nhựt bên cạnh về mặt bỗng nhiên thay đổi, nụ cười trên khóe miệng kia có vẻ ý vị sâu xa.

Các tân khách rút ra một đóa cúc trắng từ bên trong một giỏ trúc, đặt ở dưới di ảnh trắng đen của Erica, về mặt nghiêm túc quỳ lên trên đệm thành kính lễ bái. Trong lòng không ngừng thì thầm lời cuối cùng với Erica, về tiết nuôi kia không chút nào cất giữ biểu hiện ra trên khuôn mặt. Hoặc là trẻ tuổi, hoặc là khuôn mặt già nua, đều là biểu tượng của sinh mạng.

Trong lễ đường to như vậy, những người mặc chính trang màu đen giống nhau đang đi lại trên hành lang. Trong lòng bị thương giống như trẻ con lúc thôi bông bóng xà phòng, một cái rồi một cái không ngừng hình thành rồi tỏa ra, bay lượn trên không trung, ngay sau đó tại thời điểm người không gấp chút nào bỗng nhiên vỡ tan không mây may lưu một chút đường sống nào. Bị thương cứ như vậy tràn đầy ở trong không khí.

Trong lễ đường yên tĩnh không có người lên tiếng, không giống với thế giới bên ngoài, nơi này giống như một thế giới nhỏ ngăn cách với bên ngoài. Người tiến vào lễ đường không ai mà không phải là về mặt ngưng trọng, dáng vẻ đi với tâm sự nặng nề.

Không biết nghe bao nhiêu câu "Nén bị thương thuận theo tự nhiên", Lâm Nhựt không khỏi có chút buồn cười, nén bị thương thuận theo tự nhiên, nếu như những lời cứng nhắc này có đầy đủ tác dụng của nó, còn có cần thiết dùng nước mắt tới phát tiết nội tâm bị phần (đau buồn + phân nộ) và bị thương hay không? An ủi, có lúc thật có vẻ rất mệt mỏi. Nội tâm Lâm Nhựt giống như bị xe hung hăng nghiền nát, nhưng cảm nhận như vậy bọn họ có thể cảm động lấy sao?

Không, không có khả năng. Cây kim không đâm vào trên người của người, người vĩnh viễn sẽ không biết bị kim đâm đến cùng có bao nhiêu đau đớn. Cảm thấy đau thấu xương, nhưng mà cũng chỉ là cùng cười đùa dối mặt. Giây có thích hợp hay không chỉ có tự mình biết. Cho dù bị thương cũng không thể chính thức làm cảm động lấy, một câu hiểu đã rất là cảm động.

Toàn bộ lễ đường đều bị bị thương thay thế, đứng ở trước di ảnh tiếp đãi tân khách Ngải Mễ đã sớm khóc cực kỳ bi thảm. Chưa hiểu được vui buồn hợp tan của cuộc sống, đã ném phải một lần sinh lý tử biệt, việc này đối với một đứa bé mà nói tàn nhẫn đến cực điểm. Chỉ biết mẹ rời đi, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, khó có thể che dấu đau buồn trong lòng.

Quãng đời dài đằng đẵng về sau muốn vượt qua như thế nào, cô không muốn vinh hoa phú quý, cô (NM) không muốn thừa kế tài sản, cô chỉ muốn mẹ có thể trở lại. Trở lại, thân thể kia đã lạnh như băng. Có phải hay không dùng nhiệt độ của cô che lại nhiệt độ của mẹ, thì mẹ có thể sống lại lần nữa, mà không phải về mặt vàng như nghệ suy yếu vô lực nằm một bên?

Khóc đến cuối cùng hoàn toàn không biết nước mắt tại sao mà chảy, chỉ biết có khóc, dùng sức khóc, giống như là khóc thì mẹ có thể trở lại. Ngải Mễ kêu ngoao giống như khổng tước vậy mà lại thất lễ trước mặt tân khách như vậy, điều này thực sự khiến Lâm Nhựt cũng cả kinh, trong con người thoáng qua tình cảm dịu dàng. Cuối cùng vẫn là em gái của cô không phải sao?

Thấy tân khách đến không sai biệt lắm, cùng với nhân viên làm việc ở lễ đường nói một chút, chậm rãi đi đến Agha và Ngải Mễ. Đi qua tầng tầng đám người, nhẹ nhàng sờ mái tóc tinh xảo của Ngải Mễ, mặc dù tham gia tang lễ của mẹ, nhưng cũng muốn mình ăn mặc thật xinh đẹp, chỉ vì một câu "Em muốn khiến mẹ nhớ hình ảnh đẹp nhất của em."

Lòng chua xót, không phải là nỗi buồn mà thôi. Tất cả mọi người ở đây đã từng trải qua bi thương, có lẽ, Lâm Nhược gánh nổi một phần tương đối mà nói thiếu một ít thôi. Dù sao nhiều năm như vậy không có bên cạnh bà, tình cảm lạnh nhạt cũng là tất nhiên. Chỉ là tại sao vào giờ phút này, thấy Ngải Mễ không ngừng rơi nước mắt, sự bi thương của cô giống như hoàn toàn bị đánh thức, đau đớn từ trong đáy lòng chậm rãi nở ra làm hít thở không thông, trái tim Lâm Nhược đau nhói thật sâu.

Erica, yên lòng đi. Toàn bộ yêu cầu của người con sẽ làm được, người ở bên kia cũng chiều cổ mình thật tốt. Chỉ là nếu như vậy, con không cần gì khác rồi. Di sản, không phải thứ con muốn, nhưng nếu như vì Đồng gia, như thế, con sẽ tiếp nhận.

Ngải Mễ ngửa đầu liếc Lâm Nhược một cái, hận ý to lớn trong đáy mắt giống như con rắn gắt gao trói cổ Lâm Nhược, nhìn em gái tròn mắt nhìn mình, nội tâm Lâm Nhược bỗng nhiên có chút pháp phùng, đây là cảm giác gì? Uất ức? Bất đắc dĩ? Nghi ngờ để ý phải không?

Mặc dù cảm giác trong lòng đối với Lâm Nhược vẫn rất kém, nhưng trên thân thể đã không bài xích Lâm Nhược. Lúc mẹ qua đời đêm hôm đó Agha hiếm có hôm được ngủ cùng Ngải Mễ, đêm hôm đó Agha nói với Ngải Mễ Lâm Nhược làm sao cứu cô ra khỏi thuộc hạ của tên côn đồ cắc kè, thêm mắm thêm muối miêu tả Lâm Nhược thành thần rồi. Mặc dù Ngải Mễ hoàn toàn không tin đối với lời nói của chị, nhưng bài xích trong lòng với Lâm Nhược đã ít đi một phần, hận ý cũng không còn mãnh liệt.

Chỉ là cảm giác đầu tiên đã xác định, đã không thể nào thay đổi.

Cảm giác được điện thoại di động trong tay chấn động, Lâm Nhược liếc mắt qua điện thoại di động một cái sau đó nhanh chóng đi ra bên ngoài lễ đường nhận nghe điện thoại, giống như muốn thoát khỏi nơi đây bi thương này, Lâm Nhược bước đi như bay. Khuôn mặt nghiêm túc mà tỉnh táo, một vẻ lão luyện không nên xuất hiện ở độ tuổi này treo giữa hai lông mày Lâm Nhược.

"Lâm Nhược." Âm thanh quen thuộc mà thân thiết từ đầu điện thoại bên kia vang lên, giống như một con mèo nhỏ nhẹ nhàng gãi vào lòng Lâm Nhược, khiến trái tim Lâm Nhược ngứa ngáy khó nhịn, trái tim càng thêm dựa gạn vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Xin anh suy nghĩ thật kỹ

"Lâm Nhược." Âm thanh quen thuộc mà thân thiết từ đầu điện thoại bên kia vang lên, giống như một con mèo nhỏ nhẹ nhàng gãi vào lòng Lâm Nhược, khiến trái tim Lâm Nhược ngứa ngáy khó nhịn, trái tim càng thêm dựa gạn vào anh.

"Dạ, có việc gì thế?" Lâm Nhược lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn tân khách người đến người đi, vội vàng đi vài bước tới trong góc, trông mắt hướng ra phía ngoài héch lên, không muốn bị nhiều người nhìn chằm chằm.

Sau khi Kha Trạch Liệt tắm rửa qua, mặc áo ngủ sợi bông màu trắng rộng thùng thình, cả người mang theo một mùi thơm ngát ngồi trước máy vi tính, tìm kiếm chuyện xảy ra ở trong nước gần đây, trong con ngươi lãnh khốc thoáng qua nụ cười. Thấy những truyền thông kia đối với việc kết hôn của mình phóng đại lên, khiến Kha Trạch Liệt không khỏi nhếch môi cười một tiếng.

Như vậy cũng tốt, ít nhất nhân dân Trung Quốc cũng biết Lâm Nhược là người phụ nữ của Kha Trạch Liệt anh! Sẽ không có người nhúng chàm Lâm Nhược. Không ngờ ba Lâm cũng rất có chủ kiến, như vậy có thể đem không ít lòng của người ái mộ Lâm Nhược đập bể. Đối với Kha Trạch Liệt mà nói, thật là một chuyện tốt.

Nhớ tới cuộc "Gặp gỡ bất ngờ" trên hành lang vào buổi sáng, khuôn mặt Kha Trạch Liệt trở nên hơi lạnh, cả người tràn đầy lạnh lẽo, một cổ lạnh như băng từ trên người anh lan ra xung quanh, khiến không khí xung quanh cũng nhanh chóng giảm nhiệt độ xuống.

Là ai khiến cho Lâm Nhược không vui, thậm trọng tập trung tư tưởng suy nghĩ, buổi sáng Lâm Nhược mặc đồ đen, chắc là đi tham gia tang lễ đi, là ai đã xảy ra chuyện, một mình Lâm Nhược gánh chịu được sao? Anh không có sống ở đây, vậy mà mới đi khỏi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Một phụ nữ ngây ngốc, một mình thì có thể xử lý được chuyện gì, trái tim xông lên một nỗi lo lắng, thuận lợi đưa tay bấm gọi cho Lâm Nhược một cuộc điện thoại.

Sau một lúc lâu đường dây điện thoại được nối, đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh có chút áp lực và dè dặt của Lâm Nhược. Âm thanh thậm trọng khiến Kha Trạch Liệt sùng sốt, trên đầu quả tim đau nhói.

Kha Trạch Liệt nhúu chặt lông mày, lo lắng giữa hai lông mày không chỉ một chút mà thôi. Ánh mắt thâm thúy trầm xuống, phong thái vương giả hoàn toàn không giảm bớt. Một người lẳng lặng ngồi trước máy tính, lại sinh ra một khí thế làm cho người ta không dám đến gần. "Lâm Nhược, em có thể không? Có muốn anh đi qua với em hay không?" Không nói rõ có thể là cái gì, nhưng nhất định Lâm Nhược sẽ hiểu.

Nghe được lời nói của Kha Trạch Liệt, trong lòng Lâm Nhược ảm áp, cảm giác quan tâm kia không giống với Mẫn Đình. Trong quan tâm của Kha Trạch Liệt có một chút cứng nhắc, giống như là trước kia chưa bao giờ biểu đạt tình cảm bằng phương thức này, ngay cả nói một câu như vậy cũng có vẻ mới lạ. Nhưng khóe miệng Lâm Nhược kéo theo một vẻ kia thủy chung không rõ, kể từ khi mẹ gặp chuyện không may khóe miệng Lâm Nhược cũng không lại lóe lên nụ cười thật lòng đó.

Chung quy mọi người đều sẽ lớn lên, chỉ là không biết bước ngoặt để người lớn lên là cái gì. Nhưng có thể xác định chính là, nhất định sẽ có một người hung hăng tổn thương người, sau đó thúc ép người không ngừng đi tới, ngã lẫn lộn ở bên trong, hành hạ chính mình thương tích khắp người.

Lâm Nhựt nhìn sắc trời một chút, mặt trời xé chiều đã ngã về Tây lúc này mới nhớ trước đây rất lâu có một người đàn ông mang mấy hộp com đến cho mọi người, chỉ là Lâm Nhựt không tiếp nhận ý tốt của người đàn ông, dịu dàng từ chối rồi. Trên khuôn mặt máy móc không có một tia nhiệt độ, đối với người đàn ông cần bả cần gì suy nghĩ tình cảm, bọn họ ngay cả hận cũng không xứng!

Cả ngày cũng chưa ăn uống gì, về mặt có chút trắng bệch. Giữa lông mày dâng lên một tia mệt mỏi, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

"Lâm Nhựt?" Thấy Lâm Nhựt trầm mặc ở đầu dây điện thoại bên kia, Kha Trạch Liệt không khỏi dò hỏi, giọng nói lo lắng thêm một chút. Giữa hai lông mày nồng đậm lo lắng đến cực điểm, không nói hai lời cầm lên tây trang bên cạnh, hai ba bước liền đi tới cửa, mở cửa ra khỏi phòng.

Dưới chân bước đi như bay, bước nhanh đi lại trong phòng Tổng Thống người thừa thốt. Lúc này ký giả chỉ còn lẻ tẻ mấy người còn tràn đầy nghị lực canh giữ ở cửa phòng Kha Trạch Liệt, chỉ là ai cũng không ngờ vào lúc này Kha Trạch Liệt bỗng nhiên rời đi nhanh chóng như vậy. Giống như có chuyện gì gấp gáp, khiến cho trong đầu bọn họ thoáng qua một tia nghi ngờ, sau đó lập tức mang theo đồ đạc của mình đi theo Kha Trạch Liệt ra khỏi khách sạn.

Kha Trạch Liệt đón một chiếc xe, chạy thẳng đến lễ đường chỗ Lâm Nhựt đang ở đó, không ngừng lo đầu nhìn con đường trước mặt, không ngừng thúc dục tài xế lái xe nhanh một chút, anh cũng không hy vọng để bất kỳ việc không liên quan nào lãng phí thời gian ở cùng Lâm Nhựt. Hiện tại cô ấy chỉ có một mình, phải nhanh lên một chút chạy đến gặp Lâm Nhựt.

Sắc trời tối dần, ông trời giống như bị mất hứng nghẹn miệng, chân trời đã là hoàng hôn, những đám mây có chút u ám trôi lơ lửng trên bầu trời, khí trời ngày mai hẳn là sẽ tốt. Sau khi đưa mẹ đi, một mình Lâm Nhựt ngày người ở lễ đường thật lâu, hiện tại mẹ một mình nhất định rất cô đơn đi?

Giữa lễ đường lớn như thế chỉ còn lại một mình Lâm Nhựt ngồi im lặng trước di ảnh mẹ, trông mắt đen to lớn giờ phút này trống rỗng đáng sợ, giống như thiếu nữ mơ màng mất đi mục tiêu cuộc sống, đối với tương lai không có bất kỳ tính toán nào. Cứ như vậy giống con rối đang ngồi, dường như vạn vật trong vũ trụ cũng dừng lại.

"Lâm Nhựt." Bỗng nhiên bị một cái ôm vào ngực gắt gao ôm Lâm Nhựt thật chặt, giữa hai thân thể ấm áp không có một tia khe hở, chặt chẽ ôm nhau. Nhiệt độ ấm áp khiến trong con người Lâm Nhựt cuối cùng cũng có sức sống. Trông mắt mệt mỏi giờ phút này thu lại, không muốn ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, Lâm Nhựt chưa quen thuộc mùi thơm trên người của anh, nhưng cũng biết người đàn ông này là ai.

Kha Trạch Liệt, cuối cùng anh đã tới. Em cũng muốn cảm ơn anh, còn có thể xuất hiện bên cạnh em lúc em cần anh. Lâm Nhựt em cả đời còn cầu gì nữa? Em chỉ cảm thấy em không đủ tốt đẹp, chưa đủ tốt đẹp đến nỗi để cho anh theo đuổi đến nơi.

Lâm Nhựt ngửa đầu nhìn mẹ mỉm cười trong tấm hình đen trắng, trong hốc mắt lại xông lên một làn hơi nước, một loại cảm giác không rõ ràng từ trong lòng Lâm Nhựt tràn ra. Chỉ cảm thấy một nỗi chua xót trong lòng, khiến cho cô rất lâu cũng không cảm giác được mùi vị khác.

Mẹ, đây chính là chồng của con! Thế nào, dung mạo rất đẹp trai chứ? Ha ha, chúng con sẽ hạnh phúc, người không cần lo lắng cho con. Con rất tốt, con một chút cũng không khổ sở, mỗi ngày con đều cố gắng sống, mẹ thấy được không? Cho nên người ở bên kia cũng phải vui vẻ đấy.

Lâm Nhựt trong lòng nói thầm, ngay cả chính cô cũng không biết lời này là thật hay giả, cho dù là an ủi mẹ, cũng muốn nói ra khỏi miệng. Trong lúc vô ý nói ra, có lẽ là cảm xúc trong lòng.

Một vấn đề khó khăn của thế giới, cô muốn người yêu cô, hay là muốn người cô yêu?

Trước kia Lâm Nhựt nhất định sẽ chọn người mình yêu, nhưng sau khi trải qua lần này, Lâm Nhựt chợt hiểu sinh mạng hết sức ngắn ngủi, con gái vẫn là lựa chọn người yêu mình, cho phép cô một đời ấm áp đi.

Kha Trạch Liệt, nếu như anh còn lưu lại bên cạnh tôi như vậy, tôi sẽ lo lắng, tôi sẽ yêu anh, đây dựa anh, không để cho anh rời đi. Khi anh còn chưa chính thức đi vào, xin anh suy nghĩ thật kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Ít nhất còn có anh!

Kha Trạch Liệt nếu như anh còn lưu lại bên cạnh tôi như vậy, tôi lo, tôi sẽ yêu anh, quấy rầy anh, không để cho anh rời đi. Khi anh còn chưa chính thức đi vào, xin anh suy nghĩ thật kỹ. "Dạ! Có việc gì thế?" Lâm Nhựt liếc nhìn những tân khách người đến người đi, vội vàng đi vài bước vào trong góc, không muốn bị người ta nhìn chằm chằm nhiều hơn.

Cảm giác trên bả vai ẩm ướt một mảng, đáy lòng Kha Trạch Liệt trong nháy mắt mềm nhũn ra. Động tác ôm Lâm Nhựt không nhận được cũng trở nên

địu dàng, Lâm Nhựt im lặng tựa vào bả vai Kha Trạch Liệt hưng hăng khóc thút thít, yên tĩnh mà dữ dội.

Không biết đã nói với bản thân bao nhiêu lần rằng không để cho mình rơi nước mắt nữa, nhưng cô không thể, không thể học để trở nên mạnh mẽ.

Phía sau, một đôi mắt bị thương chăm chú nhìn chăm chăm Lâm Nhựt đang tựa vào ngực Kha Trạch Liệt khóc thút thít. Chút ánh sáng khổ sở lóe lên trong đôi mắt hẹp dài đầy mê hoặc kia cũng không làm thức tỉnh Lâm Nhựt phía đối diện anh, chỉ lo ôm Kha Trạch Liệt trút hết nỗi phẫn uất của mình, hoàn toàn không hề nhận ra chòm ánh sáng mãnh liệt đó.

Giống như là loại bị thương trong một thế kỷ, co rúc run rẩy trên cái thế giới này. Vô lực bắt được cái gì, cũng chỉ có thể nắm chặt lấy người bên cạnh mình, nếu như có một ngày, hai bàn tay trắng, già cũng không có chỗ để dựa vào...

(Hai bàn tay trắng: ý nói không còn gì cả.)

Hai tay Mẫn Đình dần nắm thành quyền, ngón tay thon gầy nháy mắt nổi lên khớp xương, ở trên làn da mịn màng lộ ra có vẻ cực kỳ rõ ràng. Không ngừng dùng sức, co rút lại. Hận không thể mang oán hận trong lòng trút hết ra ngoài, nhưng giờ khắc này, anh hành động gì cũng không có. Ở giờ khắc bị thương này, anh nghĩ muốn tìm một cái động thật tốt mà liếm láp vết thương của mình. Hạnh phúc của họ, thật chói mắt như vậy. Người anh yêu, không phải là người yêu anh.

Anh nên biết, anh và Lâm Nhựt đã là quá khứ của nhau. Chẳng qua là anh vẫn còn nhìn không thấu, đoán không ra ‘nhân thế’. Đơn thuần cho rằng, tình cảm chỉ cần một bên cố gắng là được.

Vốn chẳng có gì khiến người con gái tiếp tục, sắc mặt trắng bệch đến bệnh hoạn, khổ sở quay đầu, để lại thế giới hai người ám áp cho Kha Trạch Liệt và Lâm Nhựt. Chính mình yên lặng rồi đi, Mẫn Đình lùi bước giống như trước kia, chưa bao giờ thay đổi. Anh chưa từng nghĩ tới, nếu như mình dừng cảm thay đổi một chút, sự việc có thể sẽ phát sinh bước ngoặt nào đó?

Mẫn Đình hưng hăng lái xe khắp nơi, suy nghĩ của anh đã bị hình ảnh Lâm Nhựt và Kha Trạch Liệt ôm nhau thật chặt che kín, không còn thấy rõ hiện tại. Trên đường phố, xe qua lại đông nghịt, Mẫn Đình lại không coi ai ra gì cho xe chạy tới, tốc độ 120 mã lực lao qua vùn vụt giống như trên đường chạy nước rút, người đi hai bên đường cũng không thấy rõ bay qua là cái gì, Mẫn Đình liền biến mất ngay trước mặt bọn họ. Thuận tiện cuốn theo trận gió lớn mạnh mẽ mà ngạo mạn.

Không biết còn tưởng là UFO phủ xuống mặt đất đây... Đó không phải là còn phải chờ siêu nhân bay đến giải cứu mọi người sao?

(UFO: là vật thể bay không rõ nguồn gốc, bản chất, nhưng nổi và bay trong không khí, được dự đoán là đến từ hành tinh khác...)

Lâm Nhựt, anh nghĩ, anh thật sự mệt mỏi, không có ý tìm về cái gì nữa. Không phải là anh đánh mất, anh không có trách nhiệm tìm về. Anh tin tưởng, sâu bên trong.

“Bất kể trong mắt người nào, em cũng là toàn bộ thế giới, bất kể là quá khứ, hiện tại hay tương lai. Em đều sẽ gặp được một người như vậy..... Lúc trước chưa gặp được hoặc là người đã bỏ lỡ, phải luôn tin tưởng vững chắc như thế. Vậy nên, cuộc sống cũng không tính là quá chua xót trong lòng. Hết thấy không thể cũng là vì chờ đợi người kia đến”.

Còn nhớ được anh đã từng nói với em những lời này không? Anh hiện tại tin, người này chính là Kha Trạch Liệt. Anh ta có thể thay anh cho em hạnh phúc, như vậy không phải là anh nên cho nó một kết thúc hoàn hảo sao? Nếu như anh nói anh không hi vọng rời khỏi thế giới của em, sau khi anh rời đi em có khi nào sẽ nhớ tới anh, có dù chỉ một chút tiếc nuối không?

Anh nghĩ anh có thể dễ dàng quên được em, chỉ cần đừng dính dáng, quan tâm đến anh.

Nói thông suốt, chẳng qua là lừa gạt mình. Luôn có người đối tốt với họ, không để cho họ biết. Hiện tại, để cho anh đến làm một người như vậy đi.

Mẫn Đình hưng hăng đạp chân ga chuyển hướng tăng tốc, quay đầu rồi đi. Rất có thú vị, Mẫn Đình nghe được những âm thanh liên tiếp đột nhiên phanh xe, không đúng, anh chính là người bị người ta ghét bỏ, mặc kệ là ở đâu cũng không được người để ý. Bên tai còn loáng thoáng truyền đến tiếng chửi rủa, giờ phút này cái gì cũng không quan trọng.

Vĩnh viễn mất đi tình yêu, là sự trừng phạt lớn nhất của Mẫn Đình.

“Người đặc biệt bệnh thần kinh sao, ăn no không có việc gì làm sao!”.

“Đầu óc bị P bắn đá thương! Ăn phân một dạng!”

“Choáng! Ta chửi con mẹ nó chứ.....!”

Mẫn Đình hơi khép lại đôi mắt, sự bất đắc dĩ không có từ nào để nói, cảm giác mệt mỏi xông lên đầu, mấy ngày nay gánh nặng công việc khiến cho Mẫn Đình cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Chạy xe như bay trở về quán rượu bên đường, tâm tư Mẫn Đình lại không có ở đây, bay bổng trên không trung, cuối cùng sẽ rơi vào trên tay người nào đây?

*

“Sao rồi! Cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?”. Kha Trạch Liệt nhìn đôi mắt sưng đỏ giống như bị ong mật chích của Lâm Nhựt, khóe miệng không

khỏi hiện ra một đường cong đẹp mắt, bộ dạng Lâm Nhựt mặc dù có thể xem là nhếch nhác, nhưng trên người cô vẫn tỏa ra một loại khí chất rất tao nhã. Giống như những thứ đặc biệt tốt đẹp không thuộc về thế gian này, lại đang biểu hiện tốt nhất ở trên người cô.

Lâm Nhựt muốn xoa xoa tròng mắt sưng tấy khó chịu, còn chưa bắt đầu dụi mắt, đã bị Kha Trạch Liệt ngăn lại. Chỉ thấy anh cúi người tiến gần tới trước mặt Lâm Nhựt ...

Lâm Nhựt trợn to hai mắt nhìn khuôn mặt đang phóng đại N lần, hô hấp ngưng lại trong nháy mắt, đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn tên yêu nghiệt trước mặt này, nhất thời thấy trên mặt một trận bông rớt. Lâm Nhựt lấy nhân cách của mình bảo đảm, gương mặt hiện tại của cô có thể đem luộc chín trứng gà!

Hô hấp của Kha Trạch Liệt gần trong gang tấc, phả lên trên da Lâm Nhựt, trên gương mặt nhỏ nhắn lông tơ khẽ lay động, ánh tà dương chiếu xuống lông tơ màu vàng kim thoáng chóc đẹp mắt. Giống như không phát hiện ra Lâm Nhựt, hướng về phía đôi mắt của cô nhẹ nhàng thổi lên, hơi thở ấm nóng làm cho trái tim Lâm Nhựt ầm ập.

Tròng mắt Kha Trạch Liệt thâm thúy giống như vũ trụ ‘vạn trượng vô biên’, giống như là có hàng nghìn hàng vạn bí mật đang chờ người đến khám phá, loại thâm ý này cất giấu sau lưng quá nhiều bí mật, một khi ngẩng lên đối diện với nó, rất khó có thể dời mắt đi chỗ khác.

Một mảng biển rộng mênh mông kia là vũ trụ giả bộ dịu dàng, để cho Lâm Nhựt bị hấp dẫn trong đó, không cưỡng lại được, Kha Trạch Liệt, anh nhất định không biết được một khắc kia tôi bị anh làm cảm động muốn khóc thật lớn, chỉ là trong lòng nước mắt đã sớm khô cạn rồi. Bị thương đến mang theo tất cả nước mắt đi, nhưng nước mắt đi lại không cuốn trôi được hết bị thương.

Vô cùng nhẹ nhàng kéo Lâm Nhựt vào trong lòng, hai cánh tay thon dài vươn ra cột chặt Lâm Nhựt trong lồng ngực mình, khuôn mặt nhu hòa làm tan chảy những đường cong cương nghị đến cực hạn, giống như là cả đời dịu dàng vô tận, đi yêu thương Lâm Nhựt thật tốt. “Nhựt Nhựt, phải kiên cường chứ! Ít nhất em còn có anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Toàn bộ thế giới đều ở đây chờ em

Vô cùng nhẹ nhàng kéo Lâm Nhựt vào trong lòng, hai cánh tay thon dài vươn ra cột chặt Lâm Nhựt trong lồng ngực mình, khuôn mặt nhu hòa làm tan chảy những đường cong cương nghị đến cực hạn, giống như là cả đời dịu dàng vô tận, đi yêu thương Lâm Nhựt thật tốt. “Nhựt Nhựt, phải kiên cường chứ! Ít nhất em còn có anh.”

Âm thanh triền miên giống như một làn điệu dân ca tuyệt diệu, chậm rãi truyền vào bên tai Lâm Nhựt, quanh quẩn lên xuống nhịp nhàng.

Nghe vậy, trái tim Lâm Nhựt đột nhiên rung động. Thật lâu không thể bình ổn phần kích động kia, nhưng trên nét mặt vẫn là bộ dáng kìa. Bị thương không cho vui vẻ lưu lại một chút nào.

Lâm Nhựt hung hăng hít một hơi mùi hương trên bả vai Kha Trạch Liệt, mùi hương thơm mát của chất xả vải thuận lợi xâm nhập vào hơi thở của Lâm Nhựt. Hương thơm thư thái khiến cho tâm tình Lâm Nhựt thoát nhìn không đến nỗi hồng bét như vậy. Người đàn ông tuyệt vời như thế, trên thế giới này còn xuất bản nữa sao?

Không đưa ra bất kỳ câu trả lời, chính Lâm Nhựt cũng không thể xác định, mình liệu có thể giống như trước đây, gần như là hồ hững trải qua từng ngày. Cuộc sống bình thân vô vị như nước, trước kia Lâm Nhựt là ‘vô dục vô cầu’, tự nhiên sẽ không biết đến những ngày khổ luyện chen ép kia, nhưng bây giờ Lâm Nhựt dường như nhận được rất nhiều nhìn như tình cảm tới thật không dễ dàng, nhưng kết cục cuối cùng, Lâm Nhựt không biết.

Sau khi trải qua sự việc lần này, Lâm Nhựt thực sự mệt mỏi, đã rất mệt mỏi. ‘Vô tâm vô phế’, là một lựa chọn không tồi chứ?

(Vô tâm vô phế: không tim không phổi)

*

“Lâm Nhựt, ăn một chút gì đi.” Đây là ngày thứ tư Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhựt không ăn không uống. Mỗi lần đều cưỡng ép cô ăn một chút, dù sao cũng phải chăm sóc thân thể thật tốt. Nhưng dường như ý thức của Lâm Nhựt đã không còn tỉnh táo, không biết còn lý do gì để sống trên thế giới này, ánh mắt trống rỗng tựa như đứa trẻ bị vứt bỏ, tại chỗ ‘gió táp mưa sa’ chờ mẹ trở về, dắt tay cô về nhà.

Nhưng dù có đội thế nào cũng không có người đến dắt Lâm Nhựt đi, sẽ không bao giờ tới nữa. Mỗi người có một mệnh, mà mệnh của Lâm Nhựt đã định trước là sẽ phát triển như vậy.

Đêm hôm đó đưa tang, Lâm Nhựt đã mang nhật ký của mẹ thức cả đêm xem hết từ đầu tới cuối, nội dung bên trong làm cho Lâm Nhựt rất lâu sau cũng không thể bình tĩnh lại được. Đây là một câu chuyện thế nào, tình tiết phức tạp, quan hệ đan xen khắp nơi, nhất định có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết đặc sắc.

Nhưng mà đây lại là sự thật, trong lòng Lâm Nhựt chợt hiểu ra, vốn cho rằng mẹ là người phụ nữ được bảo hộ rất tốt. Nhưng bây giờ mới biết, trong xã hội bản thù này, căn bản sẽ không có ngọc nữ.

Nhận lấy gánh nặng trên người mẹ gánh lên vai mình, Lâm Nhựt chỉ biết mình phải cố gắng. Nhưng mà đối với tương lai phía trước vô cùng mờ mịt, trong đầu rỗng tuếch, chẳng có ý tưởng gì, cô không thích hợp với cuộc sống mưu mô tính toán, cô cũng không thông minh, cô chỉ sống được trong căn nhà nhỏ bé của mình mà ‘kéo dài hơi tàn’, cho dù là sống ‘kỳ sinh’.

(Kéo dài hơi tàn : sống thoi thóp ; kỳ sinh: ăn bám, ở nhờ).

Lúc đầu không ăn không uống, sau là không có ý định ăn.

Nếu như tiếp tục sống, sẽ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy mà sống. Cô không phải mẹ mình, không có giới điều khiển tình cảm trong lòng như vậy, cô chỉ là một cô gái nhỏ bình thường, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Nhưng lại chẳng ai có thể thay Lâm Nhựt gánh chịu tất cả ‘mưa to gió lớn’ này.

Lâm Nhựt bắt đầu mờ mịt, vốn nghĩ họ là gia đình của cô thì ra tất cả đều là giả, anh trai của cô cũng không biết từ chỗ nào nhô ra, ba của anh ta cũng không phải người thân gì của cô, vậy người thân của nàng ở đâu? Cũng đang cố gắng cướp đi tài sản của mẹ. Lâm Nhựt cũng không giao di chúc trong tay ra, bởi vì cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để gánh vác tất cả những chuyện này.

Đôi môi bởi vì Lâm Nhựt nhiều ngày không chịu uống nước mà trở nên khô nứt, đôi môi hồng phớt hơi trắng bệch. Miệng thật khô, nhưng Lâm Nhựt cũng không muốn đứng dậy lấy cho mình ly nước uống. Bụng thật đói, đói tới mức ngực dán vào lưng cũng không muốn mở miệng gọi nhân viên phục vụ tới. Nhớ tới Kha Trạch Liệt vì có chuyện mà không chú ý mình ăn cơm, sau đó liền lên đem đĩa thức ăn đồ vào thùng rác. Nghe Kha Trạch Liệt khích lệ, thế nhưng Lâm Nhựt lại cảm thấy yên tâm thoải mái. Điên rồi, cái thế giới này cũng điên rồi. Thật là muốn cứ như vậy bình yên mà ngã xuống, bình yên rồi khỏi cái thế giới này.

Đầu thật choáng váng, giống như ngồi trên đám mây Đàng Vân bay vọt, thân thể của mình dường như nhẹ bẫng, cảm giác thật thoải mái, chỉ là tầm mắt dần biến thành đen. . . Một mảng tối tăm. Lâm Nhựt bắt lực co tròn người lại, trong đầu chỉ thoảng qua tên của một người, Kha Trạch Liệt, anh đang ở đâu? Ở đâu, mau tới cứu tôi được không?

Bên tai truyền tới là tiếng của Kha Trạch Liệt sao? Giọng nói nghẹn ngào của anh là đang khóc sao? Trong lòng Lâm Nhựt đột nhiên thấy quặn đau khó chịu, giống như có một bàn tay vô hình vút ve nhào nặn cõi lòng cô thành đủ loại hình dạng, không để cho hô hấp của Lâm Nhựt được an ổn. Trên lỗ mũi giống như được cấy vào một ống dẫn, nhưng tại sao vẫn cảm thấy không khí mỏng manh như vậy.

Trong khoang miệng có một cổ khổ sở nhỏ nhô đáng lên, khiến cho Lâm Nhựt nằm cũng không an lòng.

“Lâm Nhựt, em phải khỏe lại, có biết không, anh mỗi ngày đều chờ em tỉnh lại.”

“Là lỗi của anh, không trông nom em ăn cơm cho tốt, đều là lỗi của anh, Lâm Nhựt em hãy tỉnh lại đi được không, anh vẫn chờ em. Em không đến, anh không già.”

“Lâm Nhựt, hôm nay đã là ngày thứ tư rồi, em có thể thức dậy một lát rồi ngủ tiếp được không? Lâm Nhựt...”

Âm thanh của Kha Trạch Liệt lại vang lên bên tai Lâm Nhựt, giọng của anh nghe có chút khàn khàn, anh rất mệt mỏi sao? Không nên để mình quá mệt mỏi, lại còn khóc chứ? Kha Trạch Liệt, anh biết không, người con gái trước mắt này, căn bản không đáng để anh yêu.

Tại sao ngay cả một giấc ngủ anh cũng làm phiền tôi, tôi chỉ mệt mỏi nên ngủ một giấc mà thôi, cũng sẽ không chết. Kha Trạch Liệt, anh thật là, bây giờ vẫn còn là đứa trẻ sao? Ngày thơ có thể bán mấy đồng một cân?...

Bất kể mấy đồng, tôi đều mua hết, có được không?

Cảm ơn anh có thể thấu hiểu, tôi đã có một ngày đầy mây, mưa, một ngày tuyết dữ dội...

Một tiếng hô thô bạo như ‘sấm dậy đất bằng’ từ bốn phương tám hướng đến tập kích Lâm Nhựt. Âm thanh bốc lửa khiến cho Lâm Nhựt không nhận được cười yếu ớt một tiếng, là anh cả sao? Anh luôn nóng nảy như vậy, gặp phải chuyện gì cũng gấp thành bộ dạng thái giám. Anh luôn nhắc nhở chính mình: Nóng nảy là sẽ sinh con gái!

“Lâm Nhựt, con tỉnh lại cho cha, nếu không tỉnh, ‘Lão Từ’ sẽ cùng chết với con, cuộc sống sau này còn có ý nghĩa gì nữa đâu!” Là cha Lâm

“Lâm Nhựt, anh hai ở Đức đã khánh thành công ty tốt đẹp, chỉ cần Nhựt Nhựt tỉnh lại, anh sẽ giao công ty cho Nhựt Nhựt quản lý, Nhựt Nhựt nhất định sẽ quản lý thật tốt. Lần này phải giúp anh hai hoàn thành, cho nên Nhựt Nhựt nhất định phải tỉnh lại.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tình yêu thật không biết tại sao

Editor: June_duahau

Lâm Nhựt đột nhiên có chút không rời bỏ được cái thế giới này, tại sao thế giới tốt đẹp như vậy Lâm Nhựt lại luôn không nắm chắc được chứ? Nhưng mà vì sao cô cảm thấy thân thể mình các ngày càng nhẹ, càng lúc càng nhẹ, giống như linh hồn đang tách rời khỏi cơ thể cô vậy, cảm giác đó, làm cho Lâm Nhựt khổ sở muốn khóc.

Một giọt nước mắt từ trên gương mặt Lâm Nhựt chảy xuống, giọt nước trong suốt giống như viên trân châu, trên khuôn mặt Lâm Nhựt vẽ ra một dải cầu vồng rực rỡ.

Ánh mặt trời chiếu xuống, nước mắt lóe ra tia sáng rơi vào trong mắt mọi người. Lâm Nhựt dịu dàng, an tĩnh như vậy, mọi người trong nhà chưa từng thấy qua. Nhưng mà thật xin lỗi mọi người, Nhựt Nhựt lần này phải có lỗi với mọi người rồi.

Mọi người không ai có lấy một ánh mắt thương cảm nhìn Lâm Nhựt, có thể nghe được lời nói của mọi người, tình cảm có thay đổi, nhưng chính là, không chịu tình lại.

Lâm Nhựt cảm thấy xương cốt mình đang tách rời nhau ra, nhưng đột nhiên, như có một cánh tay hung hăng kéo tay Lâm Nhựt lại, cô nghe thấy máy móc ở một bên phát ra tiếng: ‘Tích tích tích tích tích...’ một chuỗi tiếng kêu phát ra. Cái đó không phải là lúc người chết mới nghe được sao.

Nhưng trong nháy mắt kia, Kha Trạch Liệt tựa như một ngọn núi lửa phun trào gào thét một tiếng không khỏi khiến cho Lâm Nhựt đau lòng. “Lâm Nhựt, em tỉnh lại cho tôi. Chỉ cần em tỉnh lại, bất kỳ làm cái gì cũng được, muốn ly hôn thì ly hôn. Chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi, dù thế nào cũng không có quan hệ với tôi.”

Kha Trạch Liệt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lâm Nhựt có thể so với Sadako*, đau lòng đến gần như mất hết tri giác. Anh thật sợ Lâm Nhựt ra đi, sẽ không bao giờ trở lại nữa.

(Sadako: một bộ phim kinh dị cổ điển, nói về con ma nổi tiếng sadako.)

Trái tim Kha Trạch Liệt dần dần mất đi nhiệt độ, không thể khiến cho bất luận kẻ nào tiến vào trái tim anh lần nữa. Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, nhưng muốn trong thế giới của anh không có Lâm Nhựt, anh không thể tiếp nhận, cũng không thể chịu đựng được.

Mặc dù Lâm Nhựt không phải là toàn bộ thế giới, nhưng Lâm Nhựt chính là toàn bộ thế giới của Kha Trạch Liệt. Đây là sự thật đanh thép, là sự thật trong lòng Kha Trạch Liệt!

Anh cả, anh hai đối với Kha Trạch Liệt mặc dù rất xa lạ, nhưng thấy biểu lộ thực sự của Kha Trạch Liệt, nhất thời trong lòng cũng rối loạn giống như ngũ cốc đảo lộn một vòng, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Kết quả, cả nhà đồng tâm hiệp lực, đặc biệt là tiếng gào thét kia của Kha Trạch Liệt, đưa Lâm Nhựt từ trong quỹ môn quan bắt về, tiếp tục ở lại thế giới này.

Lâm Nhựt cảm giác được mình đã trở lại với thân thể của mình, tiếng ‘tích’ bên tai cũng nhanh chóng biến mất. Chợt nghe mọi người trong phòng bệnh reo hò, chính Lâm Nhựt cũng cảm thấy hào hứng, thì ra có rất nhiều người mong cô tỉnh lại, cuộc đời cô, thật không uống phí.

Lâm Nhựt cảm giác được ánh mặt trời chiếu vào trong mắt mình, cô cảm thấy ánh mắt khô khốc khó chịu, giống như một loại đè ép ngàn cân, khiến cho Lâm Nhựt thật khó khăn mở mắt.

Mí mắt chậm chạp giống như đã đóng một thế kỷ, đầu tiên là một mảng mờ hồ, cảnh sắc trong phòng bệnh cái gì cũng không thấy rõ, dường như bao phủ bởi một loại tiên cảnh, sương trắng lượn lờ, nhưng mà trần nhà màu trắng vẫn đang hiện ra phóng đại trước mắt Lâm Nhựt.

Cổ hết sức quay đầu, muốn để động tác chậm lại một chút, ngược lại Lâm Nhựt nhìn thấy khuôn mặt vằn tia máu của Kha Trạch Liệt, lông mi run khê như vỗ cánh, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Đây là loại cảm giác gì, nếu như trải qua một thế kỷ, người còn yêu em, vậy em sẽ nguyện gả cho người. Về sau sẽ cố gắng yêu người, xem người là người đàn ông duy nhất của đời em. Người chính là một phần sinh mạng khác của em, người đó chính là anh.

Kha Trạch Liệt, người vẫn canh giữ bên cạnh em, là anh sao? Là tiếng gào thét kia, đã giữ em lại.

Lâm Nhựt hướng về phía Kha Trạch Liệt nháy mắt mấy cái, mặc dù có chút suy yếu, sắc mặt trắng bệch giống như đào kép, tạo thành đối lập mãnh liệt với Kha Trạch Liệt. Hiện tại cũng không lưu hành kết hôn ‘hắc bạch’ sao...

Bởi vì ngày đêm phải chăm sóc Lâm Nhựt, mắt cũng lõm xuống thật sâu. Dù tố chất thân thể có tốt hơn nữa, nhưng mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên cũng khiến sắc mặt Kha Trạch Liệt xấu đi một chút. Cũng không nghe cha Lâm khuyên nhủ, cố tình muốn chờ ở bên giường Lâm Nhựt, nhìn sắc mặt Kha Trạch Liệt càng ngày càng kém, cha Lâm cũng chỉ có thể thở dài, có thể nói gì sao?

Tình yêu không biết tại sao, đã qua lâu mà thật sâu sắc, người sống có thể chết, chết có thể sống lại.

Làn da vốn ngăm đen giống màu chocolate, nhưng bởi vì sắc mặt kém mà trong nháy mắt biến thành bộ dáng Bao Chung. Lâm Nhựt thật muốn mở miệng cười, nhưng cơ thể suy nhược không có sức lực, không còn chút khí lực nào làm tác động tới một phần của cơ thể để nở nụ cười. Chỉ có thể nhìn Kha Trạch Liệt cúi đầu mở miệng cười to, toàn thân run rẩy mạnh mẽ, lộ ra khuôn mặt hốc hác trở nên đỏ bừng. Cười đến vui như vậy?...

“Liệt.” Bởi vì hôn mê nhiều ngày, chỉ có thể cung cấp dinh dưỡng từng chút một, Lâm Nhựt suy yếu tới cực điểm. Không có hơi sức, Lâm Nhựt không thể làm gì khác hơn là khẽ động đôi môi khô khốc, nhẹ nhàng mở miệng gọi tên Kha Trạch Liệt.

Mặc dù cứ mỗi mười lăm phút đồng hồ Kha Trạch Liệt lại cho Lâm Nhựt uống nước, nhưng đôi môi Lâm Nhựt vẫn mất nước kinh khủng. Khi thời điểm bắt đầu rời bỏ sinh mạng, há có thể tùy ý mà xoay chuyển sao. Bao nhiêu thầy thuốc dốc hết toàn lực cứu chữa, chỉ có thể nói ra một câu, ‘cởi chuồng phải do người buộc chuồng’, bệnh nhân của mình không muốn tỉnh, chúng ta cũng không có cách nào khác.

Một tiếng gọi thân mật kia khiến cho Lâm Nhựt đang trong trạng thái thanh tỉnh, lúc này tràn đầy kích động không thể tin được, lại được nghe tiếng gọi của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt thật muốn kéo mạnh Lâm Nhựt ôm trong ngực mình, nhưng mà nếu như vậy, một giây tiếp theo Lâm Nhựt sẽ bị tổn hại thân thể, tiêu tán hết khí lực mất.

Nếu không phải là điều kiện không cho phép, Kha Trạch Liệt đã sớm ra tay hành động.

Kha Trạch Liệt tròn to mắt nhìn Kha Trạch Liệt, khuôn mặt hưng phấn vì kích động, làm cho Lâm Nhựt cũng không khỏi bị lây kích động mà ngồi dậy. Vui vẻ dễ dàng lây nhiễm như vậy, Lâm Nhựt mặc dù không có sức mỉm cười, nhưng mặt mày khẽ cong, trong đôi mắt chứa đựng nụ cười. Dịu dàng nhìn Kha Trạch Liệt, ánh mắt kia tựa như ánh trăng nhu hòa ban đêm, hết sức dịu dàng.

Nhưng lời nói thâm độc của Lâm Nhựt vẫn không thay đổi, không chút do dự nhả ra nọc độc, “Được rồi, đừng nhìn chăm chăm tôi nữa, thật giống ‘môn thần’ dán trên cửa chính nhà tôi.” Vừa nói ánh mắt vừa nhìn về nơi xa, nghiêm túc nhớ lại dáng vẻ ‘môn thần’ cùng Kha Trạch Liệt, ừm, quả nhiên rất giống!...

Mặc dù Lâm Nhựt mở miệng sẽ không ‘nói’ tiếng người, nhưng Kha Trạch Liệt vẫn kích động lời nói không được mạch lạc. “Bác sĩ có đôi bụng không, tôi đi gọi Nhựt Nhựt đến đây...” Chỉ cần cô tỉnh lại, chuyện gì cũng có thể tha thứ. Thật, cái gì cũng có thể.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thiếu một đối tượng

Mặc dù Lâm Nhựt mở miệng ra không nói tiếng người, nhưng Kha Trạch Liệt vẫn kích động lời nói không được mạch lạc. “Bác sĩ có đôi bụng không, tôi đi gọi Nhựt Nhựt đến đây...” Chỉ cần cô tỉnh lại, cái gì cũng có thể tha thứ. Thật, cái gì cũng có thể.

Nói xong, mới phát hiện lời nói của mình không logic chút nào, sau đó 囧 bộ mặt đỏ bừng, trong chớp lát khoa tay múa chân trước mặt Lâm Nhựt. d-d-l-q-d Bộ dáng lúng túng khiến cho Lâm Nhựt bất đắc dĩ tròn trắng mắt, hận không thể hung hăng chầm chọc, mặc dù cô cũng rất vui vẻ, nhưng mà có cần phải như vậy không?

Giống như Trung Quốc thành công được đăng cai Thế vận hội Olympic. tuy là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại như được lấp đầy, tràn đầy thỏa mãn. Toàn thân tràn đầy ánh sáng yêu thương. Thảo nào trước kia ba Lâm ôm Lâm Nhựt vào trong lòng, mở miệng cười: Nhựt Nhựt, con biết không? Sức mạnh của tình yêu rất cường đại.

Đúng là rất cường đại, cường đại đến nỗi cả đời ba Lâm không lập gia đình, nuôi dưỡng lớn lên đứa bé của người trong lòng với người khác, không oán không hối, cam tâm tình nguyện trả giá.

Cả đời cầu gì, cả đời cầu gì. Không cầu gì khác! Đừng khiến cho tôi bất ngờ, dịu dàng chăm sóc tôi. Kha Trạch Liệt.

"Đừng." Lâm Nhựt cố gắng chống đỡ sức nặng của mình, gượng tay lên, cúi xuống quơ tay vung lên hướng về phía Kha Trạch Liệt. Mặc dù ý thức chuyển động nhanh chóng, nhưng thật sự cô vẫn không có sức lực, cái tên khốn khiếp này còn muốn làm cho cô lãng phí sức lực với động tác vô dụng này. Bây giờ không phải là nên cho cô một nụ hôn hả, dù cách thức tiêu chuẩn là kiểu Trung Quốc hay không, đến kích lệ một cái có được hay không hả! Thần linh đều là mây trời. Nhìn cô thật lợi hại, đã chiến thắng con ma ốm đấy! (Lời tác giả: hình như cũng không có bệnh gì lớn mà?)

Lâm Nhựt cười yếu ớt nhìn Kha Trạch Liệt, nụ cười thân nhiên trong con ngươi giống như mang theo từng chùm vẻ mặt cảm kích bắn về phía Kha Trạch Liệt. Trong con ngươi biết ơn kia, mặc dù khiến Kha Trạch Liệt không được thoải mái, nhưng Lâm Nhựt tỉnh đã chính là lễ vật tốt nhất của Thượng Đế rồi.

Anh sẽ giữ đúng lời hứa của anh, sẽ ly hôn với Lâm Nhựt. Chỉ là có chút xin lỗi những người kỳ vọng đợi hạnh phúc của bọn anh, thật xin lỗi, Kha Trạch Liệt không có chiều cố tốt Lâm Nhựt, đều là lỗi của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhựt là cô gái tốt, nên được người tốt hơn trân trọng.

Sau khi nhận được thông báo của Kha Trạch Liệt, mọi người lập tức ào ào đi đến bệnh viện, rồi ào ào đi đến phòng ICU, khiến Lâm Nhựt vô cùng phiền não vốn đang muốn tiến thêm một bước với Kha Trạch Liệt. Oái, nhân duyên của cô thật tốt đến bất ngờ...(rất thoải đến cực điểm) -->tác giả viết

Anh cả, anh hai, ba Lâm, Ngải Mễ, Agha, còn có người đàn ông Hàn Thuận Vũ kia, còn có bảy tám cô di chú bác không để ý lắm.

Chẳng qua Lâm Nhựt chung quy dường như cảm thấy thiếu chút gì đó, là thiếu rồi, thiếu mẹ và Mẫn Đình. Không biết gần đây Mẫn Đình như thế nào, điều tra việc của cô thế nào rồi? Bây giờ cô không sợ, có nhiều người quan tâm như vậy, cho dù thật lòng hay giả tạo, miễn là quan tâm, cô đều biết ơn.

"Cảm ơn mọi người, nhưng con mệt rồi, hôm nào con tới viếng thăm mọi người được không?" Khóe môi Lâm Nhựt nhếch lên cười yếu ớt để Kha Trạch Liệt tiễn mọi người. Hoàn toàn không để ý nếu nhìn thấy Lâm Nhựt cười giống như nhìn thấy quý. Không có giống với Lâm Nhựt lạnh nhạt khi này, hồn nhiên không biết cô nổi con thịnh nộ, là nguyên nhân đưa tới sóng to gió lớn.

Sau khi đợi tất cả mọi người rời đi, Lâm Nhựt cười ngọt ngào với Kha Trạch Liệt, sau đó trong lòng nghi ngờ hỏi: "Kha Trạch Liệt, Mẫn Đình đâu? Anh ấy chưa từng tới hả?" Cuối cùng trong lòng không yên, mặc dù anh chỉ là bạn trai trước kia của cô, đồng nghiệp của cô.

"Ừ." Gần như tiếp lời Lâm Nhựt, "Hắn chưa tới lần nào, cũng không gọi điện." Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhựt, trong con ngươi không có chút run rẩy nào, nhưng dưới chân không ngừng vẽ vòng tròn, nhưng từ góc độ của Lâm Nhựt không thấy được chi tiết nhỏ của Kha Trạch Liệt, những phân đoạn không quan trọng kia cũng bị Lâm Nhựt xem nhẹ.

Anh đã đồng ý với Mẫn Đình là không nói cho Lâm Nhựt biết, hắn vẫn canh giữ Lâm Nhựt trong phòng bệnh, cho đến khi Lâm Nhựt tỉnh lại trước một giây, hắn vừa mới đi ra ngoài tìm bác sĩ hỏi thăm tình trạng của Lâm Nhựt. Mẫn Đình yêu Lâm Nhựt, so với Kha Trạch Liệt anh cũng không ít. Kha Trạch Liệt nhìn tất cả ở trong mắt, nhưng không có nói ra. (ngu sao nói!)

Cạnh trang công bằng, cho tới bây giờ Kha Trạch Liệt đều không thích thiên vị, đi cửa sau. Mặc dù lòng tin của mình không vững vàng, nhưng tin tưởng với mệnh trung trú định này mà nói. Là của người vĩnh viễn là của người, không phải là của người, người có giành cũng không giành được.

Kha Trạch Liệt, anh làm bạn bên cạnh tôi ..tôi mới có thể sống sót. Hốc mắt Lâm Nhựt tràn đầy cảm động, đây là cái gọi là tình yêu sao? Kha Trạch Liệt, anh yêu tôi sao?

"Kha Trạch Liệt, anh yêu tôi sao?" Trong lòng Lâm Nhựt không kềm nổi tự hỏi, nhưng Lâm Nhựt không dám mở miệng, cô sợ vừa nói ra khỏi miệng sẽ nghe được Kha Trạch Liệt phản bác (từ chối), như vậy trái tim mới khôi phục độ ẩm lập tức sẽ lạnh, mất phương hướng, như vậy, không bằng cứ để cho Lâm Nhựt cứ như vậy chết đi.

Mím môi, cuối cùng cũng không mở miệng nói ra suy nghĩ trong lòng, lời nói như vậy, Lâm Nhựt không dám nói, không có can đảm. Cô là một tiểu quý nhát gan, cái gì cũng sợ, duy nhất không có sợ chết.

Sống, so với chết càng cần phải có can đảm. Nhưng trời sinh voi trời sinh cỏ. Cuộc sống sau này, sẽ không sống vì mình, mà sống vì mọi người.

Ở Kha Trạch Liệt hết lòng chăm sóc, năng lực khôi phục của Lâm Nhựt thật kinh người, không bao lâu, Lâm Nhựt đã khôi phục đáng về da thịt mềm mại, hoàn toàn không giống với một cương thi bệnh hoạn nằm trên giường. Không đến một tuần, Lâm Nhựt tiện tay gom đồ tính toán xuất viện.

Tướng mạo Lâm Nhựt xinh đẹp khiến nhiều y tá và bác sĩ cực kỳ yêu thích, đặc biệt là thân hình bốc lửa cup D. Bởi vì Lâm Nhựt xấu hổ để Kha Trạch Liệt tắm thân trên, không tắm cả người lại khó chịu, bên dưới hết sức rối rắm, cho nên buộc lòng phải phiền đến y tá giúp giùm.

Không nghĩ tới, mỗi lần giúp đỡ lại giúp đến nghiện. Mỗi lần đều trêu ghẹo vốc dáng uyển chuyển kiều ngạo của Lâm Nhựt, nói là về sau Kha Trạch Liệt có tính phúc rồi, bà xã tốt như vậy, tìm nơi nào chứ... Đúng vậy, tướng mạo xinh như vậy, người tóc như vậy, dáng người đẹp như vậy, đi tìm ở đâu? Lâm Nhựt cũng cảm thấy mình như vậy...Nhưng trong nháy mắt, Lâm Nhựt mặt đỏ tới mang tai, cực kỳ xấu hổ. Hổ đất đâu rồi, hổ nhỏ...

Mấy ngày đó, Lâm Nhựt hận không thể chui xuống đất, không cần thấy nhiều người như vậy, không cần lúng túng nói không lên lời mỗi khi gặp mặt.

Thường những lúc này, Lâm Nhựt vô cùng hận Kha Trạch Liệt, hận không thể cắt đầu Kha Trạch Liệt làm bóng đá, nếu không phải là anh, sao cô sẽ bị mọi người đùa giỡn chứ? Rõ ràng sẽ không có.

Nhưng mỗi lần như vậy Kha Trạch Liệt đều ở ngoài dựa vào cửa phòng vệ sinh cười thật khê, sau đó nhẹ giọng nói một câu uyển chuyển, thái độ thờ ơ khiến cả người cô y tá run lên, "Cô y tá, đừng đùa giỡn bà xã của tôi, bà xã tôi là của tôi, không phải của cô. Bằng không tôi cũng đi đùa giỡn bạn trai của cô nhỉ, tôi vừa vặn thiếu một đối tượng."

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Gọt trái cây cũng điên cuồng!

Nhưng mỗi lần như vậy Kha Trạch Liệt đều ở ngoài dựa vào cửa phòng vệ sinh cười thật khê, sau đó nhẹ giọng nói một câu uyển chuyển, thái độ thờ ơ khiến cả người cô y tá run lên, "Cô y tá, đừng đùa giỡn bà xã của tôi, bà xã tôi là của tôi, không phải của cô. Bằng không tôi cũng đi đùa giỡn bạn trai của cô nhỉ, tôi vừa vặn thiếu một đối tượng."

Trong lòng y tá run lên, cân nhắc một chút, hết sức tin tưởng khả năng của Kha Trạch Liệt, nếu Kha Trạch Liệt làm thật, vậy cô không phải là không ai muốn sao. Sau khi lưu loát giúp Lâm Nhược giải quyết xong, liền giống như một làn khói chạy trở về dặn dò người đàn ông của mình, chắc sợ bị Kha Trạch Liệt quyến rũ. Khuôn mặt lo lắng càng làm Kha Trạch Liệt thêm khốn khổ.

Lâm Nhược mặt đỏ bừng cười không tự nhiên chạy từ trong phòng tắm đi ra, thẹn thùng đến cực điểm.

Mặc dù mọi người đều là phụ nữ, nhưng giúp mình tắm toàn thân vẫn là rất mắc cỡ, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng đang oán trách liếc qua khuôn mặt đang nhếch nhếch cười nhạo của Kha Trạch Liệt, như thế nào mà trước kia không phát hiện ra Kha Trạch Liệt cười cũng đáng yêu như vậy đây?

Emma, cũng là một yêu nghiệt, Kha Trạch Liệt cười một tiếng, Lâm Nhược như được tắm gió xuân, cả người tràn đầy sức sống, nhìn Kha Trạch Liệt cực kỳ thuần khiết, trong lòng thỏa mãn không nói lên lời.

Người nào cười đáng yêu cũng đều là người xấu, Mẫn Đình là thế, Kha Trạch Liệt cũng vậy, ngay cả mẹ cũng như vậy.

*

Mẫn Đình lại một lần nữa đứng trước cửa phòng bệnh Lâm Nhược, thân mình tựa vào cửa, nhìn nụ cười xuyên qua ô cửa thủy tinh trên cửa phòng bệnh. Thấy Lâm Nhược đang vui đùa đùa với Kha Trạch Liệt, nụ cười hạnh phúc trên mặt anh chưa bao giờ thấy qua, tự nhiên không hề phòng bị, bộ dáng ngây thơ sáng chói, trời sinh chính là trung tâm, luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Không cần lo lắng, Lâm Nhược trôi qua rất tốt. Cuộc sống không có Mẫn Đình anh, Lâm Nhược vẫn như cũ có thể sống được rất thú vị, không nhớ tới anh, còn anh không có Lâm Nhược giống như mất toàn bộ thế giới.

Trong lòng xẹt qua một nỗi chua xót, trên đầu quả tim tiếng róc rách liên tục thấm sâu vào vọng lại, giống như không ngừng rửa sạch mùi vị khổ sở và không biết làm thế nào kia, kéo cái nón trên đầu xuống, làm bộ nhấc chân muốn rời khỏi.

"Tiên sinh, anh là bạn của chị Lâm Nhược hả?" Một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục y tá đứng ở trước mặt Mẫn Đình, gương mặt tròn hồng hào, mặc dù gương mặt không có quá mức yêu mị (xinh đẹp như yêu ma), nhưng cũng là người hoàn mỹ trong biển người. Gương mặt thanh thuần dù không so kịp với Lâm Nhược, nhưng cô cũng có một hương vị riêng biệt.

Chuyên tâm đến mức không biết y tá đến bên cạnh anh lúc nào, giữa hai lông mày Mẫn Đình lộ ra một chút bi ai, rất nhanh bị anh thu trở lại.

Tầm mắt Mẫn Đình quét qua mặt y tá sau đó tròn mắt liền dời đi chỗ khác, mang lên cặp mắt kính liền quay người rời đi, lưu lại một tiếng nói trong trẻo, khiến y tá thất thần nửa ngày, "Không cần nói cho bất cứ ai là tôi tới nơi này." Cũng không chờ y tá trả lời, giống như rất tin tưởng y tá sẽ thực sự làm được.

"Ồi chào, mọi người đi đi, đừng ngồi ở đó. Như thế nào, tìm cho người mặt hàng tốt không? Tôi xem nếu để cho cô hiến thân, cô cũng sẽ nghĩa vô phần cố*."

*Nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không chùn bước.

Nửa ngày sau y tá mới phục hồi tinh thần giữa những tiếng cười nhạo của đồng nghiệp, thần sắc trong con ngươi vẫn là màn kinh ngạc vừa nãy. Không để ý chế giễu và chê cười của những người xung quanh, trong đầu toàn hình dáng của Mẫn Đình.

Vốn cũng chỉ là thật lòng chơi trò chơi đại mạo hiểm, không ngờ lại có thể gặp được loại cực phẩm này, tâm hồn thiếu nữ trầm ca ngợi. Hình dáng người đàn ông kia, thật lâu không thể trong lòng y tá xóa đi, Gương mặt như vậy, không phải người phạm có thể có.

Nếu như gia nhập vào làng giải trí, rất nhiều minh tinh sẽ bị rút hạng. Người đàn ông như vậy thật khủng bố, nhưng mà cô thích. Chỉ là, vẻ ngoài đẹp như vậy ai cũng thích chứ?

Bịt miệng, âm thầm lầm bầm một câu: Làm sao mà đàn ông tốt đều để cho chị Lâm Nhược chiếm hết rồi. Trên khuôn mặt ngây thơ lại không có không vui chút nào, rất nhanh liền mỉm cười thoải mái, nhất thời cả người trở nên thoải mái hơn, cũng đúng, chị Lâm Nhược là người tốt như vậy, nếu đổi lại là cô, cô cũng thích.

*

Lâm Nhược hai chân bắt chéo phóng khoáng ngồi trên giường bệnh, tay trái cầm quả táo đỏ mà Kha Trạch Liệt mới rửa xong, tay khác cầm cây dao gọt trái cây lóe sáng gọt vỏ táo.

Kha Trạch Liệt lo lắng liếc Lâm Nhược một cái, trong con ngươi tràn đầy lo lắng không yên. Tròng mắt thâm thúy có lẽ chuyển động, tràn đầy không yên lòng mở miệng, cẩn thận hỏi: "Nhược Nhược, em xác định em có thể gọt không, đừng miễn cưỡng, nếu như bị thương chính mình thì phiền phức, hay là..."

Nghe được thực lực của mình bị khiêu khích, hai mắt Lâm Nhược híp lại, mắt sáng lạnh lùng nhìn Kha Trạch Liệt. Sau một lúc, bỗng nhiên Lâm Nhược mặt tĩnh bơ để dao trong tay xuống, đang định tranh luận theo lý lẽ với Kha Trạch Liệt, tay cầm dao không cẩn thận dùng sức một chút, liền trượt tay sượt qua bên kia Lâm Nhược làm đứt vỏ táo. Lâm Nhược ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, không cẩn thận sưng sò, bị biến đổi bất thành hình dọa sợ.

Kha Trạch Liệt liếc về mặt ngực lằng của Lâm Nhựt, cho là Lâm Nhựt động tay động chân bị thương, lập tức xông lên cầm ngón tay Lâm Nhựt nhìn tới nhìn lui. Trái tim treo ở trên không trung, theo gió phiêu lãng, phấp phồng lên xuống theo thương thế của Lâm Nhựt.

Cho đến khi ngón tay nòn nà của Lâm Nhựt hoàn hảo vô khuyết đập vào mắt Kha Trạch Liệt, Kha Trạch Liệt giật mình liếc Lâm Nhựt một cái, con ngươi trong nháy mắt co rút nhanh gấp mấy lần.

Trái tim liền quay trở lại lồng ngực, nhưng nhìn thấy tròng mắt đông lạnh của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt tin rằng đây là bình tĩnh trước cơn bão, từng bước đi ra trước cửa phòng bệnh, mỗi một bước đi rất cẩn thận, sợ bị Lâm Nhựt thấy được.

Rất nhanh, Lâm Nhựt liền có phản ứng, thấy Kha Trạch Liệt có ý đồ chạy trốn, nhất thời tức giận, mắt tròn tròn, một nỗi tức giận từ ngực không ngừng xông lên, xông đến cổ họng." Kha Trạch Liệt" Choáng nha, anh đứng lại đó cho tôi, lão nương tốn nhiều thời gian và kinh nghiệm khổ tâm để gọt ra vỏ táo như vậy, vốn đang tính toán bán lấy thần phạt! Hiện tại đồ sòng đồ bề hết rồi!

Nghe được Lâm Nhựt rống giận một tiếng, phản ứng Kha Trạch Liệt nhanh chóng mở cửa phòng nhanh chân bỏ chạy, sải bước chạy như bay qua các phòng bệnh trên hành lang, ánh mắt không ngừng quay qua người phụ nữ sau lưng, đầu tiên rất bình tĩnh chạy bước nhỏ, cho là người phụ nữ này sẽ bị anh hùng hăng bỏ rơi ở phía sau. Nhưng càng về sau mới phát hiện ra, Lâm Nhựt mỗi sáng sớm cũng chạy bộ, tốc độ dưới chân cũng không nhất định chậm hơn lính đặc chủng bọn họ!

Mẹ kiếp, đây còn coi là phụ nữ sao? Kha Trạch Liệt không khỏi nghi ngờ, hôm nay từ trong phòng bệnh chạy ra ngoài, sẽ không sợ lúc sau lại chạy về? Hiện tại bây giờ trên khuôn mặt giận dữ tức giận vẫn còn thấy một phần suy yếu lúc hôn mê bất tỉnh kia!

"Ahhh, Kha Trạch Liệt, hôm nay lão nương không đuổi theo được ngươi lão nương cùng họ với ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cô bé, em có người trong lòng? !

"Ahhh, Kha Trạch Liệt, hôm nay lão nương không đuổi theo được ngươi lão nương cùng họ với ngươi!" Lâm Nhựt vừa cố gắng đuổi theo, vừa không quên để lại lời nói hung ác khiến Kha Trạch Liệt khuat phục. Thực ra thừa dịp lúc Kha Trạch Liệt xoay người, len lén vuốt bắp chân, nhiều ngày không vận động, bắp đùi liền không ngừng đau nhức.

Kha Trạch Liệt khinh thường nhếch miệng cười, về mặt âm dương quái khí khiến cho Lâm Nhựt trong nháy mắt nổ tung, hoàn toàn không để uy hiếp của Lâm Nhựt trong lòng, thờ ơ mở miệng nói: "Em vốn chính là Kha phu nhân mà, có phải hay không hử?"

"..." Hiện tại ngay cả pháp bảo cũng lấy ra... Đau thương không dậy nổi.

Lâm Nhựt không nhận được lại tăng mã lực cố gắng đuổi theo, đây không phải là cô đuổi theo Kha Trạch Liệt, là đang đuổi theo cô đơn... Bắp thịt trên bắp chân không ngừng dần ra, đôi chân hoàn mỹ khỏe mạnh là tiếng lòng mọi người.

*

Agha hai tay đem văn kiện trong tay đưa cho Lâm Nhựt, tròng mắt đen mờ to chớp chớp soàn soạt nhìn Lâm Nhựt, lông mi run nhẹ, giống như đóa hoa e thẹn nở một nửa, về mặt mong đợi nhìn Lâm Nhựt.

Lúc này Lâm Nhựt đã sắp xếp tốt lại hành lý liền chuẩn bị về Trung Quốc, không nghĩ tới nửa đường còn gặp Agha cùng nhau trở về Trung Quốc và hai vợ chồng lần trước gặp được trên máy bay. Rõ là, "Vui mừng" ngoài ý muốn a! A ha ha...(Gặp nhau ở chương 11)

Khóe miệng Lâm Nhựt không ngừng co quắp, chẳng trách nhìn Agha có chút quen thuộc, thì ra còn có một tầng quan hệ này, lúc trước không nên làm khó, không nghĩ đến... Thế giới thật nhỏ, nhỏ đến nỗi khiến Lâm Nhựt rơi lệ.

Không hiểu cho nên nhận lấy văn kiện thật dày trong tay Agha, mờ mịt như bóng mí mắt, môi khẽ mím, hỏi: "Đây là cái gì?"

Agha ngược ngung cúi thấp xuống nhìn thẳng vào mắt Lâm Nhựt, tầm mắt không ngừng lưu lại trên gạch men trắng dưới đất của sân bay, cái miệng nhỏ hồng hào hơi nhếch lên, tăng thêm một ít cảm giác mê người, rất là hấp dẫn đáng yêu. "Đây là người trong lòng của em!" Mặc dù thẹn thùng, nhưng trong giọng nói kiên định có chấp vẫn như cũ không che dấu, ngay cả khi bị thẹn thùng che lấp, vẫn rất là cố chấp.

Nghe thấy vậy, khóe môi Lâm Nhựt nhếch lên nụ cười đùa giỡn: "Cô bé, thì ra em có người trong lòng hả! Thế nào muốn giới thiệu một chút cho chị sao? Làm sao mà nhanh như vậy, không phải là sống chung trước một thời gian hả? Em còn nhỏ, suy nghĩ cẩn thận một chút so sánh rồi quyết định tốt hơn." Trong lòng thoáng qua chút nghi ngờ, hình như quan hệ giữa Agha và cô không có tốt đến nỗi chuyện gì cũng chia sẻ chứ? Bỗng nhiên thẳng thắn với cô, Lâm Nhựt tràn đầy nghi ngờ. Tự hỏi trong đầu, không cách nào cho ra đáp án chính xác.

Nghe được chị nói như vậy, Agha lập tức nóng nảy, không ngừng kéo vạt áo của bác mình, hy vọng bác cũng giúp đỡ mình nói mấy câu với chị. Trong lòng không nhận được lắm bầm một câu, người ta vẫn không phải chưa kết hôn sao! Nhưng ngại vì khí thế cường đại của Lâm Nhựt, Agha vẫn là quyết định để những lời này ở trong bụng.

Ánh mắt Lâm Nhựt dừng lại một lát, nhìn về Văn Nhân Thực Diễm, trong con ngươi thoáng qua chút áy náy, hướng bà cúi chào xin lỗi một cái, bộ dáng khiêm tốn khéo léo chọc người yêu thích, "Thật xin lỗi bác gái. Lần trước thật sự xấu hổ." Quả là thời điểm lần trước thấy Lâm Nhựt đúng là hai bộ dáng..

Văn Nhân Thực Diễm cũng không phải là người hẹp hòi, nghe được Lâm Nhựt thành kính nghiêm túc xin lỗi mình như vậy, cũng rất cố gắng cấp cho Lâm Nhựt bậc thang đi xuống, không thêm đề ý phát tay một cái, "Ồi chào, đều là chuyện lúc nào, trí nhớ của bác không tốt, đã sớm quên rồi." Vừa nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, giống như là mẹ, khiến cho Lâm Nhựt có chút khổ sở.

Mặc dù trước kia mình cũng không lễ phép, nhưng Văn Nhân Thực Diễm cũng không có đề ý, trong lòng Lâm Nhựt không khỏi bốc lên chua xót, ở bên cạnh bà, thế nhưng có thể cảm nhận được cảm giác thân tình.

Cảm kích liếc Văn Nhân Thực Diễm một cái, trông mắt đen hải hòa so sánh với trước kia ít đi một chút bộc lộ tài năng, nhiều hơn một tia nhu tình. Không hề đối đãi sắc bén với mọi người như trước đây, khắp nơi giữ lại một đường sống nho nhỏ. Tất cả những thứ này cũng đều do Kha Trạch Liệt dạy cho cô, suy nghĩ lại một chút trước kia, mình cũng thật là không hiểu chuyện.

Văn Nhân Thực Diễm chuyển mắt qua liền thấy Agha không ngừng lấy ánh mắt ra hiệu, nụ cười trên khuôn mặt tao nhã hiện lên cứng nhắc, vẻ khổ sở nhếch lên từ khóe miệng của bà. Mặc dù hiện tại Lâm Nhựt đã khiêm tốn rất nhiều. Nhưng Văn Nhân Thực Diễm vẫn cảm thấy sợ hãi một chút đối với khí thế của Lâm Nhựt, không biết làm như thế nào.

Bà cũng xem qua nhiều người, cũng đã đi qua nhiều quốc gia, phụ nữ mạnh mẽ kiên cường trời sinh giống như Lâm Nhựt vẫn là rất ít khi nhìn thấy, chớ nói chỉ là giao phong (đấu đá chính diện).

Nhưng vì hạnh phúc của Agha, bà làm bác không mở miệng cũng không được, hít sâu một hơi, xốc lên tinh thần, mở miệng có thứ tự, dáng vẻ giống như đã nhớ kỹ lời nói ở trong lòng, "Lâm Nhựt à, đứa nhỏ Agha này từ nhỏ đã không có gì theo đuổi, không phải, lần này mang theo yêu cầu tôi muốn bác giúp nó, ta đây làm bác cũng không tiện từ chối, vừa đúng người đàn ông này con cũng biết, hơn nữa bác cảm thấy cũng là một người đàn ông vô cùng ưu tú, con liền giúp em con một chút nhé. Được không? Nhìn Lâm Nhựt giống như là trung cầu ý kiến, đổi thành người khác, bà có cần thiết làm bác mà phải nhìn sắc mặt cháu gái mình như vậy sao!

Lâm Nhựt đang muốn mở tài liệu trong tay ra, liền nghe được âm thanh trong radio truyền ra thông tin lên máy bay. Cười yếu ớt gật đầu một cái, không phải chỉ là một việc thôi sao, cũng không phải là chuyện lớn gì. Giơ tay lên vuốt lên đầu Agha, cười đến là dịu dàng, tám cái răng đều đặn tỏa sáng dưới ánh mặt trời, khiến cho Agha nhìn không khỏi ngây người, "Biết rồi, không phải chỉ là chuyện nhỏ thôi sao? Agha, hạnh phúc của em, liền giao cho chị của em"

Khóe miệng thoáng cười giống như một tờ giấy cam đoan, khiến cho không người nào có thể không tin tưởng Lâm Nhựt. Lâm Nhựt cười yếu ớt giống như đức mẹ Ma-ri-a, ưu nhã mà cao quý, khí thế toàn thân thuần khiết tao nhã, trong nháy mắt hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người ở sân bay.

Sau khi đạt được khẳng định của Lâm Nhựt, Agha liền hận không thể nhảy dựng lên giống như gấu Karla treo lên người Lâm Nhựt làm nũng, nhưng biết Lâm Nhựt mới xuất viện, sợ không chịu nổi sức nặng của mình, chỉ là vui sướng ôm Lâm Nhựt. Khóe miệng nhếch lên muốn đến mang tai rồi, là dạng đàn ông như thế nào, mà có thể khiến Agha thích như vậy, chắc hẳn cũng là một người đàn ông cực kỳ ưu tú chẳng?

Lên máy bay mới phát hiện, ngồi bên cạnh Lâm Nhựt chính là Agha. Agha càng thêm kích động nhảy loạn, đã sớm rất thích Lâm Nhựt người chị này, khí chất xuất sắc như vậy, lại xinh đẹp, lại nhiều tiền, quan trọng là có thể tìm được một anh rể đẹp trai! Đây mới là điều khiến Agha hâm mộ và sùng bái. Có chị ấy, nhất định Agha cũng có thể dính một chút hào quang chứ? Nhếch môi cười, một cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra, mình chỉ muốn Mẫn Đình của mình, vậy là được rồi.

Dù sao mới vừa từ bệnh viện ra, Lâm Nhựt không khỏi cảm thấy không còn một chút sức lực nào. Sau khi chào hỏi Agha, máy bay cất cánh Lâm Nhựt liền giả vờ ngủ say. Agha lặng lẽ quan sát dung nhan ngủ hoàn mỹ của Lâm Nhựt...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cho tôi leo cây!

Editor: June_duahau

Dù sao cũng mới từ trong bệnh viện ra ngoài, Lâm Nhựt vẫn còn cảm thấy không có chút sức lực nào. Sau khi chào hỏi với Agha, Lâm Nhựt đang giả vờ ngủ say trên chuyến bay, Agha lặng lẽ quan sát về mặt hoàn mỹ lúc ngủ của Lâm Nhựt.

Làn da trắng nhụy nõn nà giống như da em bé, khiến cho Agha không khỏi muốn véo lên một cái. Nếu không phải Lâm Nhựt đang ngủ, cô nhất

định sẽ không do dự đưa ma trảo về phía Lâm Nhựt. Thức thời mới là đạo lý.

Lông mi thon dài, dường như là quá mức chói mắt, hơi nhếch lên, làm tăng lên một chút hơi thờ mê hoặc, trêu chọc không khí xung quanh nóng lên. Làn da trắng nõn tựa như giấy Tuyên Thành (tỉnh An Huy-Trung Quốc), chưa từng trải qua bất kỳ ô nhiễm nào, thuần túy giống như một loại hư vô, lông tơ trên lỗ chân lông tinh tế cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, khi có gió nhẹ thổi lật phất thì khẽ đung đưa. Đôi môi chu lên được tô điểm rất xinh xắn duyên dáng tựa như sinh ra để dành riêng cho khuôn mặt thanh tú của Lâm Nhựt. Khiến cho Lâm Nhựt thoát nhìn càng có vẻ đáng yêu. Sống mũi cao thẳng là di truyền của mẹ, dù không nói thì Agha cũng biết. Bởi vì điểm sáng nho nhỏ này, cô cũng có.

Nhưng mà cô, Lâm Nhựt, mẹ, ba người mặc dù có cùng huyết thống, nhưng mỗi người mang một dáng vẻ xinh đẹp khác biệt. Ba người, ba phiên bản ‘bất đồng’.

Khoảng thời gian trên máy bay đã bị Lâm Nhựt dùng hoang phí vào việc ngủ, vốn chỉ định ngủ một lúc sau đó sẽ tới xem một chút tài liệu cho Agha, không nghĩ tới cô ngủ một đường đến tận Trung Quốc. Bộ dạng quần bách ải, Lâm Nhựt xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo, ngượng ngùng liếc mắt một cái thấy Agha đang len lén nhìn mình cười, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng ửng đỏ. Chẳng lẽ trong lúc ngủ mình đã nói cái gì không nên nói sao? Sẽ không nha... Cô không có thói quen nói mơ mà...

Lâm Nhựt cầm lấy hành lý của mình, buông lỏng tay kéo một rương hành lý theo khiến cho ba bọc lớn, hai bọc nhỏ trông giống như ‘nông dân từ quê lên’ làm cho Agha muốn độn thổ cho xong. Yếu ớt đi theo sau Lâm Nhựt, chu chu mỏ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Lâm Nhựt, chị không có cho bạn bè đến lấy quà kỷ niệm sao?”.

Lỗ tai Lâm Nhựt hơi động, quay đầu lại cười yếu ớt, mái tóc ngắn xinh đẹp khẽ phất động, giống như một loại hiệu ứng điện ảnh, lông mi Lâm Nhựt giống như ‘hồ điệp’ vỗ cánh, trong lúc nhất thời, cướp đi khí thở bên cạnh Agha. Bên tai truyền đến lời nói ‘phúc hắc’ của Lâm Nhựt: “Agha, em không biết chỉ có vận tài đường biển mới có chức năng này sao?”.

“...” Tốt, em không biết. Agha trong nháy mắt cúi đầu oán hận, bộ dáng rất giống đà điểu vui đầu.

“Chú, dì, mọi người cũng là người thành phố này sao?”. Lâm Nhựt thấy mọi người đi ra cùng một đường, căn bản cũng không có mọc nhánh. Không khỏi có chút ngạc nhiên.

Kha Đăng vui vẻ cười cười gật đầu một cái, mặc dù đối với hành động lần trước trên máy bay của Lâm Nhựt không được hài lòng. Nhưng đối với miêu tả của Agha về sự tích Lâm Nhựt cứu người, Kha Đăng thế nhưng có một trăm một vạn lần tán thưởng đấy, hiện tại làm gì còn có cô gái nào ‘dám làm việc nghĩa’ như vậy nữa chứ. Nếu không phải con trai mình và Lâm Nhựt đều đã có người yêu, nhất định phải giới thiệu hai đứa nó với nhau.

Agha biết Lâm Nhựt cũng sống trong thành phố này, càng dính Lâm Nhựt, vậy đã nói rõ, Mẫn Đình cũng sống ở thành phố này. Oa...ken kết, hạnh phúc giống như bông hoa nhỏ nở rộ.

Trong lúc chờ xe, Lâm Nhựt không nhịn được len lén quay đầu hỏi bên tai Agha, tính bát quái hay gây chuyện lại nổi lên, “Agha, làm sao em biết người đàn ông kia?”.

Sau khi nói xong, trông mắt lóe sáng nhìn Agha, mong chờ Agha nói ra, quá trình gặp nhau đó phải như thế nào, mới khiến cho trái tim Agha ngậm cho phép. Nha, có thể bị em gái mình nhìn trúng, nhất định là cái loại đời trước đặc biệt thành kính đặc biệt nghiêm túc thấp hương bái lạy.

Vừa nói đến chủ đề về Mẫn Đình, Agha ngay lập tức thấy ngượng ngùng, khí chất phong phạm linh hoạt ngày trước cũng biến mất không thấy đâu, đưa bé vẫn chỉ là đứa bé. (lời tác giả: hình như cùng họ hàng với nhà cô...).

“Chị, không nên hỏi em nha. Chờ sau này chuyện của chúng em thành tự nhiên sẽ nói cho chị biết.”. Agha ngượng ngùng lấy tay kéo kéo vạt áo Lâm Nhựt, thẹn thùng mở miệng. Bây giờ Lâm Nhựt còn chưa có mở tài liệu ra, Agha thờ phào nhẹ nhõm, vậy cũng tốt, đợi đến khi hai chị em tách ra Lâm Nhựt sẽ xem được, đến lúc đó cô cũng sẽ không ngượng ngùng như vậy.

Lâm Nhựt thấy Agha treo ngược ‘khẩu vị’ của mình, mặc dù rất muốn biết, nhưng cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, nhỏ giọng tự phụ lẩm bẩm nói: “Để cho chị tới làm mai mối chuyện tốt nhất định sẽ thành, có gì khác biệt sao?”.

(‘khẩu vị’: ý nói Lâm Nhựt bị làm mất hứng.)

Mọi cô chú đến thăm nhà mình, nhưng họ nói muốn đi thăm một người bạn già. Lâm Nhựt cũng không có ý ép buộc bọn họ nữa, cùng Agha chào một tiếng rồi dời đi, tiểu nha đầu Agha đó còn mang bộ dạng sắp khóc, quả nhiên là đứa trẻ Trung Quốc, tùy hứng kiểu cách, nhưng Lâm Nhựt nửa điểm cũng không ghét.

Về đến nhà liền gọi điện thoại cho Kha Trạch Liệt, “Kha Trạch Liệt!”. Điện thoại vừa mới thông Lâm Nhựt liền hô lên một tiếng: “Anh để cho tôi leo cây!”.

Kha Trạch Liệt quả thực là hứng lấy tiếng rống giận dữ của Lâm Nhựt, sau đó có chút vô lực vuốt vuốt lỗ tai của mình, nhất định phải khao màng nhĩ của anh một bữa thật tốt, Deciben (DB) của Nhựt Nhựt thật là quá mạnh mẽ rồi. . .

“Nhựt Nhựt, thật xin lỗi. Không nên tức giận, bận công việc, xin lỗi.” Kha Trạch Liệt cũng rất bất đắc dĩ, vốn dĩ sẽ cùng Lâm Nhựt về Trung Quốc, nhưng không nghĩ tới xảy ra tình huống đột xuất, cho nên cấp trên gọi điện cho mình muốn tham gia buổi lễ tuyên dương.

Cũng chỉ là loại phân chó, anh có thể không đồng ý sao. Khen ngợi cái quái gì cũng không có lại phải dắc tội quan trọng với vợ. Thực ra Kha Trạch Liệt

vẫn rất dễ ý, để ý Lâm Nhượng nói muốn ly hôn. Sự hạnh phúc không dễ có được lại tan vỡ giống như bong bóng xà phòng .

Lâm Nhượng chu chu miệng, đúng vậy, nếu là mình có việc bận cũng tuyệt đối ném Kha Trạch Liệt ra sau đầu, điểm này là tuyệt đối không thể thay đổi. Nhưng lời này, Lâm Nhượng sẽ không nói ra. Không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy bất đắc dĩ chịu đựng thất vọng trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu buông tha người: “Hừ, anh tên bại hoại này.”

“Được được, tôi là bại hoại, bại hoại.” Giọng nói cung chiều khiến cho Lâm Nhượng không làm sao tiếp tục âm ỉ với anh thêm được nữa, trái tim cũng ấm áp. Cảm giác Kha Trạch Liệt cho cô chính là ấm áp. Mỗi lần khi Lâm Nhượng cảm thấy rét lạnh, Kha Trạch Liệt như một sự ấm áp, luôn luôn có thể chiếu cố Lâm Nhượng thật tốt.

Mẹ ra đi, nhưng lại mang Kha Trạch Liệt tới. Thượng đế cũng không có bỏ rơi Lâm Nhượng. Sau khi nói mấy câu đơn giản với Kha Trạch Liệt, Lâm Nhượng thực sự là buồn ngủ không tưởng tượng nổi, đầu vừa dính gối liền ngủ say vù vù, không tìm không phổi chút nào nghĩ đến cô bây giờ đang vượt đại dương gọi điện thoại. Nhưng chi phí cao đáng sợ đấy... (^_^)

Mấy ngày kế tiếp thời tiết không tốt, cả ngày đều tí tách tí tách, đã lâu rồi Lâm Nhượng chưa mở máy tính ra làm việc. Ở nhà không đến công ty, vừa nghĩ tới việc này liền nghĩ tới Mẫn Đình. Thật không biết tên kia bây giờ thế nào, trước kia giống như con ruồi đáng ghét, gần đây sao lại yên tĩnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Người em thích là anh ấy?!

Editor: June_duahau

Ngược lại, chuyển mắt một cái, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, mở rương hành lý ra, lấy phần tài liệu đặt ở trên đầu kia ra.

Túi giấy màu vàng bùn làm cho tập tài liệu này dường như rất quý giá, khoe miệng Lâm Nhượng hiện ra một đường cong đẹp mắt, mở tập tài liệu ra, lấy ra một xấp giấy in thật dày. Không nghĩ tới nha đầu Agha này lại làm nghiêm túc như vậy, trước kia thật đúng là cô đã xem thường nó rồi.

Khi tầm mắt dời đến chữ viết trên đầu tập tài liệu kia, Lâm Nhượng lúc này mới ngăn cả người, ánh mắt vừa chuyển một cái liền nhìn chằm chằm không dời tầm nhìn in trên giấy, đó không phải là Mẫn Đình sao? Chẳng cần nhìn đến tài liệu bên cạnh, Lâm Nhượng cũng có thể khẳng định là Mẫn Đình. Người đàn ông này ở bên cạnh cô lâu như vậy, cô không thể quên mất dễ dàng được. Bộ quần áo anh mặc trên người kia, là vào dịp sinh nhật của Mẫn Đình cô tự tay làm cho anh đấy.

Chuyện cũ cứ hiện ra rõ ràng trước mắt, từng chút một tái hiện lại trong đầu Lâm Nhượng. Giống như một con dao găm hung hăng đâm vào trái tim mềm yếu của Lâm Nhượng, thật giống như người trong lòng mình cuối cùng rồi cũng sẽ dời bỏ mình đi. Đây là cái loại cảm giác gì, không khí xung quanh dường như cũng trở nên nóng nảy hơn, Lâm Nhượng cau chặt đôi mày ngài, khuôn mặt cứng ngắc lộ ra chút ý lạnh. Tại sao cô lại cảm thấy không thoải mái, trong lòng giống như bị một dị vật đập vào, khiến cho Lâm Nhượng không biết phải làm sao.

Vốn là đồ của mình, bị người khác cướp đi nên cảm giác như thế. Mặc dù trong lòng Lâm Nhượng đã rõ ràng như gương sáng, Mẫn Đình ở bên mình sẽ không có được hạnh phúc, nhưng cho dù là như vậy, Lâm Nhượng cũng không buông tay được. Hạnh phúc nằm trong tầm tay, cô không muốn cứ như vậy chấp tay nhường cho người khác, dù người đó là em gái song sinh, Lâm Nhượng cũng không muốn.

Nhưng mà, chuyện này nhất định phải có một phương án giải quyết trước khi xảy ra vấn đề.

Bất kể như thế nào, Lâm Nhượng phải cho Agha một cái công đạo, cho Mẫn Đình một cái công đạo. Quyết định của cô là không giúp được gì, tâm tình thật là phiền loạn.

Một luồng tình độc, tạo thành một ly độc tình. Mà ly độc tình kia, đã ăn thật sâu vào Lâm Nhượng, bây giờ đang từ từ có hiệu quả. Giống như loại độc được mẫn tính, từng chút một xâm chiếm trái tim Lâm Nhượng.

Thì ra là để người mình yêu sâu sắc bên người, cũng không phải là một quyết định sáng suốt.

“Mẫn Đình, đồng ý với em, hãy yêu thương Agha thật tốt, không cần lấy bất kỳ người nào làm vật thay thế em, yêu thương nó thật tốt. Cho nó một đời phồn hoa, em từng nói rồi anh xứng đáng có được người tốt hơn yêu mình, chỉ là vị ‘phu nhân’ kia không phải là em.

Cho dù có một ngày em sẽ yêu anh một lần nữa, nhưng anh phải hiểu rằng. Đó không đơn thuần chỉ là tình yêu nữa, có lẽ đó chỉ là lòng cảm kích sâu đậm đã mê hoặc trái tim em. Quyết định của em là hồ đồ, nhưng hãy để cho em tiếp tục hồ đồ đi. Em nói rồi, yêu và hận của em đã chôn dưới mồ rồi.”

Thu lại ánh mắt mở ra một ngăn kéo, bên trong chứa đầy những món quà mà Mẫn Đình tặng cho Lâm Nhượng trước kia, là những năm tháng cùng Mẫn Đình đi qua. Khoe miệng Lâm Nhượng cười dịu dàng, suy nghĩ trong nháy mắt trở về mấy tháng trước, khi đó, Lâm Nhượng còn đang đắm chìm giữa ranh giới thống khổ và hạnh phúc, tự mình rồi rắm thật sâu.

Cho đến tuần lễ đầu tiên, Mẫn Đình lạnh lùng ném cho Lâm Nhựt một chiếc lác tay, cứng rắn mở miệng: “Một tuần lễ, người phụ nữ của tôi cũng nên được trang trí.” Liếc mắt nhìn cả người Lâm Nhựt ngoại trừ một chiếc đồng hồ nữ Omega không thấy có đồ trang sức nào khác, đôi mắt sắc sảo hơn một phần.

Lông mày nhỏ nhắn lại, trong đôi mắt mang theo một tia sắc thái khác thường liếc qua Lâm Nhựt, dừng một chút trên người Lâm Nhựt. Thâm ý như vậy Lâm Nhựt nghe không hiểu nhìn không thấu, liền quy kết lại hiểu thành cái nhìn ghét bỏ.

Một chuỗi dây chuyền thiết kế tinh xảo, hoa hồng cổ điển được chạm khắc thật nhỏ và độc đáo, được khảm ở mặt trên dây chuyền, khiến cho dây chuyền thoát nhìn với người khác rất khác biệt. Thiết kế tinh xảo, chôn dấu ‘dụng tâm lương khổ’ của nhà thiết kế, thành quả xem ra có thể coi là một món đồ cực phẩm.

Lâm Nhựt bây giờ mới nhìn thấy sách hướng dẫn của dây chuyền mới biết được người làm ra nó là mẹ mình, lòng chợt quặn đau, những hồi ức trào nức vượt biển hướng về phía Lâm Nhựt đánh tới, bi thương nhân nhậ vây quanh Lâm Nhựt.

...

Tất cả tất cả, đều là biểu tượng của sự giàu có, đều là tiền tài vật chất.

Mẫn Đình trước kia cũng không lưu lại bất kì cái gì liên quan đến kỷ niệm tốt đẹp, đối với Lâm Nhựt mà nói, thủy chung là một thứ gì đó rất xa xỉ. Khó có thể thực hiện được.

Cô vẫn âm thầm tự nói với mình, người không thể quá tham lam. Sau khi biết được, Lâm Nhựt lui bước đến tận ngõ cụt, thối lui đến không còn đường để lui nữa, vẫn không thể tỉnh lại từ trong cơn ác mộng đó.

Vẫn còn ngây thơ cho rằng tình yêu của mỗi người cũng sẽ giống như bọn họ, cần phải bao dung cùng thấu hiểu. Cho đến mãi về sau, một câu nói của Mẫn Đình, “Chia tay đi, cho người thâm mến của mình một cơ hội.”. Tất cả hạnh phúc và kiên cường trong giây phút đó đều tan rã, hạnh phúc giống như những mảnh thủy tinh tan vỡ, hung hăng đâm vào lòng Lâm Nhựt, không nương tay chút nào, cho dù Dung ma ma* có chuyển thế thì phần tàn nhẫn cũng chỉ có thể đạt tới mức độ này.

(Dung ma ma*: chắc ai cũng biết nhân vật này phải không, đó là Dung tổng quản trong phim Hoàn Châu Cách Cách nổi tiếng độc ác, tàn nhẫn...)

Hồi ức cứ quanh quẩn trong đầu Lâm Nhựt, khắc khổ khắc sâu trong lòng như vậy lại mơ hồ không rõ tình yêu nhộn nhạo ở trong lòng, chính sự cam chịu của bản thân đã tạo ra Lâm Nhựt ngày hôm nay. Chỉ là cô chưa từng hối hận, đã từng nỗ lực, cũng sẽ không quay đầu lại cùng hối tiếc lúc ban đầu.

Ai phụ lòng ai, trong lòng anh và em đều biết, đúng không, Mẫn Đình?

Hôm nay tất cả đều phải chuyển giao cho người khác, ngày mai Mẫn Đình sẽ thuộc về người khác... Lâm Nhựt để tay trên ngực, muốn an ủi nội tâm đau đớn không ngừng co rút, nhưng cuối cùng vẫn là vô lực buông xuống, đã nói buông tha, đã nói không hề tiếc nuối nữa, Lâm Nhựt, mày lại ‘thất tín’ một lần nữa rồi... .

Tỉnh lại đi, Lâm Nhựt hung hăng vỗ vỗ hai má của mình, gương mặt hơi phồng hồng hồng trông có vẻ yếu điệu như cô dâu mới cưới, nhưng Lâm Nhựt còn chưa bắt đầu đã mất đi cơ hội tốt đẹp nhất có một trên đời như vậy.....Kha Trạch Liệt đáng chết.

Mở laptop Samsung chuyên dụng ra làm việc, bật email lên, kích chuột vào mở hộp thư, bên trong font chữ tiêu chuẩn lại làm cho Lâm Nhựt sững sờ.

Rất nhanh khoe miệng hiện lên một đường cong rõ rệt, trong đôi mắt không có một chút thương cảm nào. Sớm nên nghĩ đến là cô ta, Lâm Nhựt nhếch môi cười. Ánh mắt lạnh như băng từng chum bắn về phía màn hình máy tính. Chẳng qua là cô có chút tiếc nuối, dù sao cũng là thư ký đi theo mình nhiều năm như vậy, dù ít hay nhiều thì giữa hai người cũng có chút tình cảm. Chỉ là bị những người khác vì bất hòa mà phá hủy.

Cũng tốt, cũ không đi mới sao đến.

Mọi người đều online, Lâm Nhựt nhìn một chút hình cái phát sáng lên, gửi yêu cầu gọi video. Lâm Nhựt cái người này luôn lười đến cực hạn, trừ công việc nhất định phải ra ngoài, căn bản cũng không nguyện ý đánh máy, chứ đừng nói cái gì mà viết tiểu thuyết.

Gần như chỉ một giây sau đó, Mẫn Đình liền đồng ý yêu cầu kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Editor: June_duahau

Gần như chỉ một giây sau đó, Mẫn Đình liền đồng ý yêu cầu kết nối của Lâm Nhựt. Trong bóng tối, trên màn hình máy tính LCD hiện ra khuôn mặt đã lâu không thấy nhưng ngày càng nhớ nhung, hốc mắt Mẫn Đình không khỏi chua chát, nếu nói ngày nhớ đêm mong, không quá một chút nào, mặc dù bản thân anh và Lâm Nhựt bị ngăn cách địa lý thật xa, nhưng nội tâm anh lại gắn chặt trên người Lâm Nhựt một giây cũng không dòi.

Lấy có đi rót nước, Mẫn Đình len lén lau đi nước mắt trên khóe mi. Hít sâu một hơi, lồng ngực theo nhịp hít thở mà co rút lại, đưa lưng về phía máy tính, trong lòng lại giống như sóng lớn cuộn trào không cách nào bình tĩnh được. Bất kể trôi qua bao lâu, bất kể bị tổn thương như thế nào đi nữa, trái tim đi theo Lâm Nhựt chưa bao giờ thay đổi. Kể từ lần đó đi theo sau Lâm Nhựt, anh cũng chưa có về qua nhà.

Cho tới bây giờ, khi nhìn thấy khuôn mặt Mẫn Đình trái tim vẫn còn có thể nhảy lên theo. Đây tốt cùng có phải tình yêu không Lâm Nhựt đã sớm không phân biệt được rõ rồi, tìm một người đàn ông yêu mình, sau đó gả đi, như vậy là đủ rồi. Trong lòng Lâm Nhựt rung động một hồi, cảm giác như vậy giống như thời còn học sinh. Hoàn mỹ như Mẫn Đình, sẽ không có người phụ nữ nào không yêu anh ấy chứ?

Nhưng thật xin lỗi, trong những người đó, chắc chắn không có Lâm Nhựt em.

“Mẫn Đình, cảm ơn anh. Đáng lẽ em nên nghĩ đến cô ta, ôi chao, cũng đã đi theo em không ít năm. Lâm Nhựt rất bình tĩnh mà lạnh lùng nói ra những lời này, trên mặt tuy rằng có chút vẻ cô đơn, nhưng cũng không để lộ ra quá nhiều, đây là một loại phản bội, mà Lâm Nhựt đã sớm hình thành thói quen phản bội. Phản bội với Lâm Nhựt như hình với bóng, tốt như chị em ruột. Đến khi Mẫn Đình ngồi trở lại máy tính lần nữa, Lâm Nhựt từ từ mở miệng.

Dáng vẻ lưu loát dứt khoát như vậy, Lâm Nhựt cuối cùng cũng thay đổi rồi, không hề giống trước đây lúc nào cũng ở trước mặt anh lộ ra tính khí nhỏ của mình, những thứ khả ái đó đã trở thành chuyện cũ rồi sao? Năm tháng, luôn có thể khiến con người ta trưởng thành hơn. Quá khứ rõ ràng ngay trước mắt, nhưng lại càng lúc càng rời xa.

Mẫn Đình rất muốn mở miệng hỏi một câu: “Lâm Nhựt, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”. Nhưng từ đầu tới cuối vẫn không nói ra khỏi miệng, lời đến khóe miệng, lại không có dũng khí để tiếp tục. Núi đao biển lửa, cái gì Phù Vân, anh đều không sợ, sợ nhất chính là Lâm Nhựt nói ra những lời tàn nhẫn đó, lời nói sắc bén như thế sẽ làm cho những tổn thương của anh phơi bày tất cả ra ngoài.

Trong lòng không nói rõ được sự bị ai, cảm giác Lâm Nhựt ở bên kia máy tính xa lạ như vậy, giống như Lâm Nhựt đến từ một thế giới khác vậy, khác hoàn toàn với Lâm Nhựt mà mình biết trước kia. Ngày trước Lâm Nhựt dù ‘giương nanh múa vuốt’, nhưng trong lúc vô tình lại để lộ ra sự đáng yêu thanh thuần. Mà bây giờ, dáng vẻ đáng yêu không hề giảm, ngược lại tăng thêm phần tinh tế của người phụ nữ, nhưng Mẫn Đình theo đuổi, cũng không phải là không quả quyết như vậy, đắm chìm trong quá khứ với Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt còn tưởng rằng mình che giấu sự bị thương rất tốt, lại không biết, người luôn hiểu rõ cô cũng phát hiện ra sự khác thường của cô, chỉ là lời nói nghẹn trong cổ họng cũng không đành lòng nói ra. Lâm Nhựt thật vất vả mới khôi phục trở lại, đã không chịu nổi một tia đã kích như vậy rồi.

“Ừ, vậy anh sẽ giúp em tìm...”. Đôi mắt Mẫn Đình chống lại video, đôi mắt phượng nghiêng nghiêng để lộ ra một cỗ tình cảm phức tạp, khiến cho Lâm Nhựt trăm mối cảm xúc ngổn ngang, phần cảm giác kia không cách nào diễn tả bằng lời, mặc dù trên màn hình có thể thấy rõ khuôn mặt Mẫn Đình, cũng có thể cảm nhận rõ được sự quan tâm của Mẫn Đình với mình.

Nhưng Lâm Nhựt cảm giác vẫn như trước, giữa hai người như cách xa một thế kỷ vậy.

“Không cần, Mẫn Đình.” Lâm Nhựt không đợi Mẫn Đình nói xong liền cắt đứt lời của anh, cô sợ nếu mình tiếp tục nghe nội tâm sẽ xao động giống như con lắc đồng hồ đang đưa qua lại không ngừng. Tình cảm này, cô bây giờ không đủ sức gánh nổi.

Lâm Nhựt có chút do dự bỏ qua khuôn mặt của Mẫn Đình, khuôn mặt kia vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Lâm Nhựt không kim được đưa tay lên màn hình máy tính, từ từ vuốt ve khuôn mặt của Mẫn Đình trên đó. Trong con người tàn nhẫn ra hơi thở đau thương khiến cho Mẫn Đình trong lòng căng thẳng, về mặt Lâm Nhựt giống như ‘gắn ngay trước mắt mà xa tận chân trời’ khiến cho Mẫn Đình hít thở không thông, tim đau nhói. Đau đớn khổ sở từng chút một tiến lại gần khuôn mặt của Lâm Nhựt.

Một lúc lâu sau, Lâm Nhựt từ từ đưa tay xuống, nghiêng mặt rũ xuống, mái tóc hạt dẻ xinh đẹp giờ phút này cũng không giúp Lâm Nhựt dán lại trên đầu mà cũng xoa theo, cả người có vẻ không vui. Thế nhưng lại không cách nào khống chế hành vi của mình, Lâm Nhựt vì trái tim mình cảm thấy thật bị ai, chua xót. Cô rất muốn thừa nhận, cảm giác của cô đối với Mẫn Đình đã không phải là yêu nữa, trái tim lại xé rách kêu gào đau đớn.

Nặng nề mở miệng, nói ra lời đã luyện tập hàng trăm lần trong lòng: “Mẫn Đình, thật ra em có chuyện tìm anh.” Không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Mẫn Đình, không biết tâm trạng Mẫn Đình bây giờ thế nào, về mặt ra sao.

Mẫn Đình chau mày, đôi mắt thâm thúy thoáng qua một chút nghi ngờ, nhưng trên mặt lại có chút bất đắc dĩ, đã sớm cảm giác được không phải sao? Lâm Nhựt là ai chứ, không có chuyện gì sẽ không lên ‘điện tam bảo’, đối với anh cô luôn là tránh thật xa, sẽ không giống như một người bạn cùng vui cười đùa giỡn, về mặt càng thêm cường điệu đáng sợ.

Về mặt vô cảm hoặc là chán ghét, chính là thái độ của Lâm Nhựt đối với anh. Người phụ nữ đặc biệt khoan dung. Anh không hiểu, thật là bởi vì Lâm Nhựt quá thích anh, mà không biết xử lý tình cảm của mình như thế nào. Cho tới bây giờ, trên phương diện tình cảm Lâm Nhựt không phải là người có kinh nghiệm. Cô không biết dùng kỹ xảo, cô chỉ biết cố gắng, chỉ biết là người chậm thì phải bắt đầu sớm. Còn ngốc nghếch hơn cả một con chim non.

Cô bị gọi là chim nhỏ liền đen mặt, tức giận chim nhỏ em gái họ...

“Nói đi.” Mẫn Đình nhếch miệng nói, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn chăm chăm Lâm Nhựt, không muốn bỏ qua một chút biến hóa nào trên mặt cô, sợ là sau

này, sẽ không còn lý do gì có thể tiếp xúc gần Lâm Nhựt nữa.

“Anh bây giờ là độc thân sao?” Lâm Nhựt chợt ngừng đầu lên nhìn Mẫn Đình, con ngươi lóe sáng khiến Mẫn Đình sững sốt, trông mắt đen của Lâm Nhựt lóe lên gắt gao giữa khiến cho trái tim Mẫn Đình run lên, rồi rầm giữa yêu và hận, tình nguyện và không tình nguyện đan xen, làm cho Lâm Nhựt hết sức mâu thuẫn.

Mẫn Đình dường như nghĩ tới điều gì, nhếch môi cười một tiếng, nhàn nhạt gật đầu một cái. Ung dung thản nhiên nhìn Lâm Nhựt, hai tay đặt trên bàn không tự chủ buông xuống, hai tay khần trương nắm lại một chỗ, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi. Trái tim đập kịch liệt. Toàn tâm toàn ý chăm chú thâm tình nhìn Lâm Nhựt, đáng vẻ dịu dàng khiến cho Lâm Nhựt cảm thấy áy náy.

Nuốt nước miếng một cái, hít sâu một hơi, dù sao cũng phải nói không phải sao? Đề nén sự hốt hoảng cùng khó chịu trong lòng xuống, đôi mắt không tự nhiên xoay chuyển một vòng, dừng một chút, “Mẫn Đình, em giới thiệu cho anh một người bạn gái được không?” Mắt nhìn xa xa giống như nhìn gốc cây, không ngừng được ngăn cản cả người.

Mẫn Đình nhướng nhướng mi mắt, không hiểu Lâm Nhựt đang nói gì, là giả vờ không hiểu. Trong lòng ngực hình như có cái gì bề nổi, một âm thanh “kaca” vang lên sau đó, rồi không có thêm động tĩnh gì nữa, yên tĩnh trầm lặng đến đáng sợ. Cái gì gọi là vạn kiếp bất phục, Mẫn Đình hiện tại mới hiểu được.

Không có hi vọng, cũng sẽ không có thất vọng. Mới vừa rồi là âm thanh tan nát cõi lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Người quan tâm anh cũng không ít

Không có hi vọng, cũng sẽ không có thất vọng. Mới vừa rồi là âm thanh tan nát cõi lòng sao?

Lặng lặng nhìn Lâm Nhựt, đề nén bi thương xuống, ánh mắt nhu hòa như ánh trăng ban đêm, không buồn không vui, khiến người khác không nhìn rõ nội tâm của anh. Giống như vẽ cho mình một màu sắc tự vệ, hung hăng ngăn cách mình và thế giới này.

Âm thầm hít một hơi thật sâu, không khí bỗng nhiên cũng trở nên đông lạnh, Mẫn Đình nhất thời cảm thấy hô hấp không được dễ chịu. Khẽ há mồm, đem lời muốn nói nuốt vào, đầu lưỡi trong miệng nếm được mùi vị tràn đầy chua xót.

Động tác nhỏ mờ ám của Lâm Nhựt lại rơi vào ánh mắt nhìn chăm chăm của Mẫn Đình, không tình nguyện chợt lóe lên ruột gan như đứt từng khúc. Sống trên thế giới này, không phải là ích kỷ thì có thể giải quyết được vấn đề. Anh nhất định phải bước ra một bước này, nếu như anh không quyết tâm tàn nhẫn, thì để cho em tới làm người ác này.

Nếu có thể cho anh trọng sinh, để cho anh ghi hận em cả đời thì như thế nào?

Lâm Nhựt mím môi tiết lộ ý nghĩ nhỏ mọn của cô, nhưng hiện tại Mẫn Đình dĩ nhiên bị phần nợ trần đầy trong não, một chút lý trí bị phần nợ ăn mòn, dĩ nhiên không chú ý tới biến hóa rất nhỏ của Lâm Nhựt. Nếu hôm nay thấy được, có phải sự việc sau này sẽ xảy ra thay đổi hay không? Thân ái tình vẫn sẽ thiên vị đến người đàn ông khốn khổ tình cảm này, bổ thí cho anh một chút hạnh phúc nhĩ?

"Em thật hi vọng anh làm như vậy phải không?" Giọng nói bình tĩnh giống như đang kể lại, giống như đang hỏi vấn đề của người khác, không một chút quan hệ với anh. Giọng nói nhàn nhạt, một nỗi tuyệt vọng thoáng hiện lên lộ ra chút tia sáng, đã thương trái tim đang nhỏ máu của Lâm Nhựt.

Cho đến cuối cùng Mẫn Đình vẫn như cũ không thể tin được, cho dù anh biết trong lòng Lâm Nhựt có anh, nhưng Mẫn Đình như thế nào cũng không nghĩ rằng cô vậy mà đưa mình cho người khác. Đả kích này, lớn hơn so với bất kỳ sự sinh lý từ biệt nào.

Sống không nổi, chết cũng không xong.

Trầm mặc giống như đêm tối từng chút từng chút ăn mòn Mẫn Đình, buổi tối sau khi chia tay đám người kia, Mẫn Đình cũng quay về như vậy. Trong lòng lộ ra nụ cười tuyệt vọng, không phải là nên tập quen sao? Thượng Đế đã sớm thông báo truyền tin cho chúng ta, chỉ là chúng ta ngu ngốc không biết sợ thôi.

Biết rõ đáp án của cô, trầm mặc chính là trả lời cho cô, cô đã có chuẩn bị mà đến, như vậy anh sẽ lựa chọn, tôn trọng lựa chọn của em.

"Anh, anh đồng ý với em. Em muốn cái gì anh đều sẽ đồng ý." Mẫn Đình thản thờ nhìn Lâm Nhựt trong video, trong đôi mắt nghiêm chỉnh không có chút đau lòng, trông mắt lạnh lẽo hiện lên ánh sáng tuyệt vọng. Giống như mạng sống đã đến hồi kết thúc, đối với mọi thứ đều là thái độ không có gì quan trọng. Thời điểm nói ra câu nói sau cùng, thế nhưng lại mang theo một tư vị quyết liệt.

Một câu nói kia, "Em muốn cái gì anh đều sẽ đồng ý." Bỗng nhiên khiến Lâm Nhựt giống như kích động muốn rơi lệ, muốn cái gì đều đồng ý. Một câu này, khiến Lâm Nhựt thủy chung không có biện pháp buông xuống triệt để. Về sau đối với đôi nam nữ này khúc mắc thật sâu, cũng không phải không

yêu không thương. Mà là sai thời gian, sai hoàn toàn.

Bị anh dụ dỗ và thành toàn, làm cho cô đau đớn nặng nề. Anh vô ý, lại trở thành vết thương hoàn mĩ thể lương nhất trong cuộc đời của cô. Mẫn Đình, anh là đêm tối của cô, chỉ là vĩnh viễn đều không có khả năng mang đến cho cô một chút ấm áp cô muốn kia.

Kiếp sau, đừng yêu cô, tha thứ cho sự ích kỷ của cô, cũng may, giọng điệu của anh đúng là chẳng hề lộ ra đau xót. Nhưng mà cô nghĩ, ngoại trừ cô ra, người quan tâm anh nhất định không ít.

Sẽ có thiên thần thay thế cô yêu anh, thay cô che chở nỗi đau của anh.

Không nghĩ tới sự tình tiến hành thuận lợi như vậy, thuận lợi khiến trong lòng Lâm Nhược bức tức khó chịu. Vì cái gì nhất định phải là Mẫn Đình, người khác không được sao, trên thế giới đàn ông tốt nhiều như vậy, lại muốn duy nhất người bên cạnh Lâm Nhược.

Sau khi Lâm Nhược tắt video, lập tức liền nằm ngả xuống úp mặt xuống trên bàn máy tính, từ đầu đến cuối bà vai kịch liệt run rẩy không ngừng, cứ như vậy nằm úp sấp cả ngày.

"Agha." Lâm Nhược đứng ở trước cửa sổ sát đất nhà trọ, nhìn bên ngoài cảnh vật ngày càng phát triển, ánh mắt phóng xa, trong đôi mắt không có chút nhiệt độ nào, lạnh lẽo giống như đi vào hầm băng. Thế giới này, trở nên xa lạ như vậy, xa lạ giống như luôn luôn ngăn cách Lâm Nhược.

Âm thanh dịu dàng khiến Agha như tắm gió xuân, khoe miệng lộ ra nụ cười thật tươi, nhất định Lâm Nhược giúp cô làm xong chuyện Mẫn Đình rồi. "Chị, chị thật sự quá lợi hại rồi! Ngày mai em tặng chị một bó hoa hồng!" Trong lòng nhìn không được mở cò trong bụng, mặt mày khẽ cong, con ngươi đen to lóe ra tia sáng rực rỡ.

Mặc dù Lâm Nhược không vui về chút nào, nhưng vẫn miễn cưỡng cười: "Ha ha, Agha, trong tay chị có công việc, trời về nói chuyện sau." Âm thanh Lâm Nhược vẫn ấm áp, giống như tiếng chuông trong trẻo vang lên, công nhận âm thanh rất cao. Bó hoa hồng? Ha ha, một bó hoa hồng đổi lấy một Mẫn Đình?

Nghe Lâm Nhược nói như vậy, Agha xấu hổ không làm phiền Lâm Nhược nữa, "Vậy chị chú ý sức khỏe ...Em cúp đây."

Đợi đến lúc Lâm Nhược muốn cúp điện thoại, Agha lại kêu to để Lâm Nhược nghe điện thoại, Lâm Nhược nhíu mày, nhưng vẫn cầm điện thoại di động ở bên tai, một câu "Chị, chị quá siêu nha.." Khiến khoe miệng Lâm Nhược cười bất đắc dĩ, nếu như có thể, cô không cần một tiếng khen ngợi này.

Mỗi ngày trong lòng đều ánh lên đau đớn, giống như hình với bóng với Lâm Nhược, đều không thể nào vứt bỏ cảm giác đột ngột khó chịu kia.

Quảng điện thoại di động xuống, Lâm Nhược thở ra một hơi, đôi mắt híp lại hơi phấp phồng. Không có cách gì ức chế đau lòng, đau lòng chính mình, đau lòng Mẫn Đình, đau lòng đoạn tình yêu say đắm sai lệch kia. Một màn bi thương và cô đơn nơi đáy mắt kia làm thế nào cũng không thể che giấu, cho dù trang điểm có cao siêu hơn nữa cũng không thể ép xuống.

Ngồi ở trong phòng làm việc, xoay người nhìn đường phố đông nghịt ngoài cửa sổ, người đi trên đường đều hết sức vội vàng nghiêm mặt giống như muốn lao tới pháp trường, mà Lâm Nhược nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Từ sau khi xuất hiện sự kiện kí, Lâm Nhược liền thay đổi thư ký, nhưng tin tưởng như trước kia sẽ không có nữa.

"Cộc cộc." Đột nhiên cửa văn phòng bị gõ vang, Lâm Nhược nhíu mày, xoay người lại đối diện của văn phòng, bi thương biểu lộ trên mặt đều bị thu vào, trở thành vẻ mặt bình tĩnh công thức hóa - nghiêm túc, toàn thân tản ra khí thế mạnh mẽ làm người tin phục, "Vào đi"

Một người đàn ông diện mạo yêu nghiệt chậm rãi đi vào văn phòng, mắt hoa đào thâm thúy như đầm nước diêm dúa lẳng lơ khoa trương, một cái nhìn đầy một nụ cười phong thái như tiên, áo sơ mi kiểu Leisure* trắng đen xen kẽ không che được dáng người thon dài to cao, một đầu tóc dài punk * thịnh hành, ánh mắt từ từ sau lưng anh ta chiếu qua đây, giống như từ trong bức họa đi ra.

*Áo sơ mi nam kiểu Leisure: Giống kiểu body vật ngắn

*Tóc Punk: Cái này hỏi anh google giúp mình nhé.

Bất luận đáng về như thế nào, anh ta luôn luôn có một mong muốn thưởng thức cái đẹp, đây là cái gọi là sắc đẹp thay com?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không từ chối được dịu dàng

Bất luận đáng về như thế nào, anh ta luôn có một mong muốn thưởng thức cái đẹp, đây là cái gọi là sắc đẹp thay com?

Người đàn ông nghiệp chương này là thư ký Lâm Nhược mới tuyển, thông qua một cuộc tuyển dụng hoành tráng, đặc biệt vì tìm một thư ký, lại đưa ra

lợi ích lớn đến kinh người. Có thể nói người đến báo danh tập nập, nhưng Lâm Nhựt lại chọn trúng công tử nhà giàu Ngụy Khải, không biết vì cái gì, thời điểm nhìn thấy Ngụy Khải lần đầu tiên, liền có một trực giác nói cho mình, chính là anh ta.

Đơn giản lật xem tư liệu Ngụy Khải một chút, tạo ra một làn gió thổi bay tóc mai Lâm Nhựt. Khóe miệng Lâm Nhựt dần hiện ra nụ cười như có như không, đáng vẻ dịu dàng quả thực thu hút ánh mắt của người. Thế giới bao la, không thiếu điều hiếm lạ. Ở trong công ty, người nhìn qua Lâm Nhựt mỉm cười đã ít lại càng ít, bởi vậy mọi người lập tức giật mình.

"Ngụy Khải phải không? Mời anh tự giới thiệu một chút." Ban đầu vẫn lạnh nhạt ngồi ở một bên không một tiếng động, yên lặng giống như không tồn tại chủ tịch Lâm Nhựt trước hội tuyển dụng lại mở miệng, trong con ngươi đen lóe ra ánh mắt tín nhiệm khiến cho Ngụy Khải trong lòng vốn có chút thấp thỏm lại tỏa ra tự tin. Mới vừa từ nước ngoài trở về, đối với thị trường trong nước không hiểu lắm, nhưng anh vẫn từ chối ý tốt của cha, lựa chọn làm công việc thấp nhất. namyên dđlqđ

Anh không biết vì một quyết định tùy ý này, đã thay đổi anh thành một truyền kỳ khi còn sống.

Trên khuôn mặt anh tuần xinh đẹp thanh tú treo lên một nụ cười nhân nhật, nụ cười vừa đủ khiến cho Ngụy Khải giống như vương tử xuất hiện trong truyện cổ tích. Bộ dáng ôn tồn nho nhã, bí mật mang theo sức quyến rũ mê hoặc người, khiến cho tất cả các cô gái ở đây đều ái mộ.

Chỉ có một mình Lâm Nhựt, lại vẫn trấn định ngồi một chỗ ánh mắt hướng về Ngụy Khải tìm tòi nghiên cứu từ trên xuống. Đôi mắt thâm sâu trong suốt, đoán không ra ẩn ý, thần bí mang theo một ma lực hấp dẫn người. Trong đôi mắt lạnh nhạt không có một tia dao động, lại vô hình hấp dẫn linh hồn đi vào. Giống như hắc động không đáy, khiến cho không người nào có thể kháng cự.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp được cô gái nào lớn mật như vậy, nhìn chăm chăm anh ta, lại không có một chút xấu hổ, hay vẻ mặt mất tự nhiên. Trực giác nói cho Ngụy Khải biết cô gái này không đơn giản, nhưng Lâm Nhựt mặc đồng phục màu đen giống với các thành viên ban tuyển dụng xung quanh, vậy mà lại phát ra khí thế nghiêng trời lệch đất. Khí thế mạnh mẽ như một con sóc xoáy, hút anh vào không cách nào chống lại.

Sau khi tự giới thiệu qua loa, động tác giơ tay nhắc chân dứt khoát khiến lâm nhựt rất hài lòng, nhưng tất cả cảm xúc không có biểu hiện trên mặt, ý tứ hàm súc tìm tòi nghiên cứu vẫn treo trên mặt như cũ.

Dừng một chút, không đợi Ngụy Khải thông qua khảo nghiệm của chủ tịch hội đồng tuyển dụng, liền đứng dậy cầm tài liệu trong tay, không chào hỏi với mọi người, liền xoay người rời khỏi phòng khảo sát. Nếu đã tuyển chọn được thư ký giỏi, như vậy cô cũng không còn việc gì rồi.

Lâm Nhựt thoải mái đi, chân ổn định bước từng bước giẫm lên thảm trong phòng tuyển dụng, hoàn toàn không chú ý đến mọi người. Rõ ràng là hành vi cuồng vọng, nhưng một chút cũng không làm người khác cảm thấy chán ghét bỏ.

Thời điểm gặp mặt lần đầu tiên, liền ra oai phủ đầu người mới, khiến trong lòng Ngụy Khải có chút chuẩn bị tâm lý, cuộc sống sau này nhất định phải đem hết năng lượng võ trang đầy đủ, nếu không sẽ không thể nào được cấp trên chấp nhận. Lòng bàn tay nắm chặt, không tự chủ dùng sức, vẻ kiêu ngạo giữa hai lông mày thuyết phục tất cả các giám khảo.

Một tinh anh du học nước ngoài!

"Chủ tịch, chồng tài liệu chị cần đây, tôi mang tới cho chị." Ngụy Khải nhìn nữ giám đốc bình tĩnh ngồi ghế tựa, mắt sáng híp lại, đầu hơi cúi xuống, cực kỳ có lễ phép không nhìn thẳng vào mắt Lâm Nhựt. Không kiêu ngạo không tự ti, vừa đúng. Anh không biết vì sao, đáy lòng có một chút kiêng kỵ, đối với người phụ nữ diện mạo xinh đẹp lại ăn nói có ý tứ này.

Lâm Nhựt đỡ trán giống như có chút mệt mỏi, mi mắt khép hờ, vẻ mặt mệt mỏi nhìn xuống thể hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp. Lắc lắc một đầu tóc ngắn gọn gàng, hình như dài hơn một chút rồi. Nhíu mày, nhưng một mối giữa trán không hề che giấu tiến vào trong mắt Ngụy Khải. "Biết rồi, cậu cứ để đây."

Ngụy Khải bình tĩnh gật đầu, để tài liệu để nhẹ xuống trên bàn làm việc của Lâm Nhựt. Động tác nhẹ nhàng giống như đang quý trọng người trong giấc mộng.

Ở nơi này của Lâm Nhựt, anh học được rất nhiều, nhưng trong lòng không coi cô gái Moe này là cấp trên của mình, ở trong lòng chôn xuống hạt giống, dùng ái mộ tưới lên. Chỉ là một đàn chị, cũng không phải tiên nữ không nhiễm bụi trần.

Không để lại tiếng động nhẹ nhàng xoay người rời khỏi văn phòng, thuận tay đóng cửa văn phòng, dưới chân không phát ra một tiếng động nào, giống như mọi việc chưa từng phát sinh, mọi vật khôi phục lại yên lặng.

Chỉ chốc lát sau, Ngụy Khải cầm một cái cốc đi vào văn phòng Lâm Nhựt, trong tay cầm nhẹ nhàng bột dinh dưỡng chậm rãi đi tới, mặc dù thời tiết đã từ từ lạnh dần, nhưng độ nóng trong cốc vẫn chưa hoàn toàn nguội hẳn trong lúc này.

Ngụy Khải nhẹ nhàng khuấy cái muỗng trong cốc, cố gắng làm nguội bớt, ổn định khuấy muỗng tự động, trong quá trình không có một lần va chạm nảy sinh âm thanh chói tai nào. Đôi mắt sáng ngời không lười biếng chút nào nhìn Lâm Nhựt làm việc.

Lâm Nhựt nhíu mày ngẩng đầu, mặc dù thư ký này làm cô rất hài lòng, nhưng hành vi dường như có chút vượt quy củ đi?

Buồng tài liệu mẫu chuẩn bị in ấn trong tay, nâng mắt nhìn Ngụy Khải, trong đôi mắt hiện lên ý lạnh, lạnh lùng nhìn chăm chăm mặt Ngụy Khải, lạnh lẽo mở miệng: "Thư ký, dường như hiện tại cậu nên là làm việc ở bên ngoài phòng thư ký chứ?"

Nghe được lời nói lần này của Lâm Nhựt không có chút nhiệt độ nào, động tác của Ngụy Khải đột nhiên dừng lại, trong lòng trầm xuống, nhưng sau đó cũng không có dừng lại việc trong tay.

Giương mặt tuần tú treo lên một ý cười nhàn nhạt, giữa hai lông mày thanh tú lóe sáng khiến Lâm Nhựt sững sờ, dáng vẻ này của Ngụy Khải thật sự rất giống Mẫn Đình, hình như cô vì nguyên nhân như vậy mới có thể chọn Ngụy Khải hả?

"Vâng, nhưng mà," sau lúc khẳng định lời nói của Lâm Nhựt, lời nói lại xoay chuyển.

"Chủ tịch cũng là người, cũng cần phải nghỉ ngơi, cho nên, hãy nghỉ ngơi một chút." Cốc trà trong tay Ngụy Khải nhiệt độ không sai biệt lắm để trước mặt Lâm Nhựt, sau đó, không dây dưa dài dòng xoay người rời đi.

Cái cốc đặt trên mặt bàn, lại im lặng không một tiếng động, sức lực vừa phải khiến lông mi Lâm Nhựt khẽ run lên, trong lòng cảm động một hồi. Không từ chối được dịu dàng này.

Lâm Nhựt như có như không nhìn chằm chằm bóng lưng xoay người của Ngụy Khải, trong lòng thoáng hiện một cảm giác kỳ quái, khiến Lâm Nhựt dường như có chút khó xử. Tại sao, lại tốt với cô như vậy?

Lâm Nhựt liếc nhìn tên hiện lên điện thoại di động, khóe miệng mang theo một nụ cười hơi cạn, rốt cuộc nét mặt thoáng hiện lên một chút tình cảm, khi thể toàn thân từ từ thay đổi thành ôn hòa, hôm nay Kha Trạch Liệt đã trở lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ra sân bay đón

Lâm Nhựt liếc nhìn tên hiện lên điện thoại di động, khóe miệng mang theo một nụ cười hơi cạn, rốt cuộc nét mặt thoáng hiện lên một chút tình cảm, khi thể toàn thân từ từ thay đổi thành ôn hòa, hôm nay Kha Trạch Liệt đã trở lại rồi.

Đúng lúc nên đi rồi. Lâm Nhựt thuận tiện đưa tay lấy áo khoác và túi xách treo trên móc áo, cầm chìa khóa xe trên bàn làm việc đi tới cửa, cuối cùng ánh mắt rơi xuống cốc trà vẫn còn bốc hơi nghi ngút, trong không khí lập tức giống như có một màn sương mù, mắt thường có thể thấy được giọt nước. Đôi mắt Lâm Nhựt từ từ thâm sâu, cuối cùng vẫn quyết đoán xoay người rời đi.

Đi qua cửa phòng làm việc của thư ký, thân hình Lâm Nhựt bỗng nhiên hơi nghiêng, trong lòng giống như có muôn vàn sợi tơ bắn khoắn, nhưng vẫn không chào hỏi với Ngụy Khải liền rời khỏi công ty, chạy thẳng đến sân bay.

"Lâm Nhựt, em ở đâu?" Kha Trạch Liệt cảm hành lí đứng ở trong sân bay, bốn phía toàn là người, hành khách đáng vẻ vội vã đi về hoặc về mặt khác nhau trên gương mặt. Cho dù Kha Trạch Liệt cao như vậy cũng không tìm thấy bóng dáng Lâm Nhựt, phóng tầm mắt nhìn tới, một biển người mờ mông.

Mây rậm Kha Trạch Kiệt nhíu lại, tiểu bắt điểm này không phải là lạc đường chứ? Trong lòng suy nghĩ lung tung, nhếch môi cười, trong đôi mắt có ý cười nhẹ, môi nhếch không khỏi lộ đường cong xinh đẹp. Bắt đầu từ khi nào, anh dĩ nhiên lại có tâm tư để ý người khác rồi.

"Tôi đang ở chỗ đậu xe, anh chờ tôi một chút." Bình tĩnh lái xe lách qua những người đang chen chúc tại sân bay đến bãi đậu xe, ngoài miệng lạnh nhạt trả lời Kha Trạch Liệt. Chuyên tâm đánh tay lái, dừng xe ở đây đúng thật là kiểm tra tài lái xe. Bỗng nhiên xoay tay lái một cái, xe hơi liền xoay 270 độ thuận lợi tiến vào chỗ đậu xe.

Nếu không phải vừa mới bắt đầu Lâm Nhựt đã nhắm ngay vào chiếc xe sang kia đang chậm chậm rời đi, thì tạm thời thật đúng là khó tìm được chỗ đậu tại bãi đậu xe này. Thật không biết hôm nay là cái ngày lành gì, làm thế nào mà tất cả mọi người đều chen đến chỗ này chứ?

Không khí bên này vô cùng mới mẻ, còn có công dụng làm đẹp hay sao? Nếu không tại sao lại có thể có nhiều phụ nữ son phấn dày đặc đến đây chứ? Hai tròng mắt Lâm Nhựt liếc qua những người phụ nữ trang điểm xinh đẹp này, nhíu mày.

Sau khi Kha Trạch Liệt cúp điện thoại, tính toán đi đến nơi dễ nhìn thấy chờ Lâm Nhựt, cúi đầu xem xét, lại phát hiện dây giày của mình bị tuột, buông hành lí trong tay, khom xuống thắt lại dây giày.

Thừa dịp Kha Trạch Liệt không chú ý vali, vali ừ từ lui lại về sau, nhưng lại không phát ra một âm thanh nào. Kha Trạch Liệt đang khom lưng thắt dây giày dĩ nhiên không có chú ý tới điều này, xung quanh cũng có người đang gọi điện thoại.

"Thân ái, em ở đâu?" Rõ ràng là tiếng nói tục tằn, lại còn làm bộ giống như bộ dáng người phụ nữ dịu dàng khiến người thương. Giống như có tảng đá lớn đè ngay ở cổ họng của hắn, tạo nên âm thanh giống như tiếng máy kéo.

"Ừ ừ, được rồi, sao sao sao, khách sạn XX trước mắt, phòng đã đặt sẵn rồi, chúng ta không gặp không về." Người đàn ông không ngừng tạo ra âm thanh ghê tởm trên điện thoại, khiến cho dạ dày Kha Trạch Liệt bên cạnh đau xót, muốn buồn nôn, may mà anh vốn không ăn nhiều đồ quá, nếu không

com hôm qua ăn phải nôn ra rồi.

Sau khi buộc lại dây giày kéo vali đi, phát hiện vali không có ở đằng sau, xoay người về sau liền thấy vali của mình, kéo lại vali, rồi xoay người rời khỏi. Mà người đàn ông đang đứng một bên kia cũng cúp điện thoại, kéo vali của mình, rời khỏi sân bay.

"Lâm Nhược, anh nhớ em muốn chết rồi." Kha Trạch Liệt đứng sững ở cửa đợi một lúc lâu, Lâm Nhược mới xuất hiện ở cửa sân bay.

Cả người một bộ đồng phục văn phòng duyên dáng, đi đôi giày cao gót mười phân, bộ dạng phong trần một mồi khiến nội tâm Kha Trạch Liệt ám áp, nhìn tiểu tinh linh này, mọi cảm giác một mồi đều biến mất.

Kèm theo một loạt tiếng bước chân ổn định, Kha Trạch Liệt xông lên gắt gao ôm Lâm Nhược vào trong ngực, nhiệt độ thật sự trong tay khiến trong lòng Kha Trạch Liệt hưng hăng run rẩy, đây là nơi anh muốn đi về, chính là tương lai anh muốn.

Ban đầu Lâm Nhược sững sốt, tròn mắt khẽ nhú lại, khiến người khác không biết cô suy nghĩ cái gì. Che giấu hết cảm xúc của mình, từ từ đưa tay vòng qua sau lưng Kha Trạch Liệt, động tác thật nhỏ khiến trong lòng Kha Trạch Liệt có cảm khác khác thường, nhưng sau khi nghe đến câu nói tiếp theo của Lâm Nhược, nhiệt độ toàn thân chợt giảm xuống.

Lâm Nhược ôm người cao lớn trước mặt, thờ ơ mở miệng, âm thanh trong trẻo biến đổi linh hoạt vang lên bên tai Kha Trạch Liệt, nhưng không có cảm giác thoải mái như tắm gió xuân, "Anh đồng ý với tôi, tôi tình lại sẽ ly hôn. Cho nên, ly hôn đi."

Trong âm thanh ngọt ngào mang theo lưỡi dao, lập tức bắn trúng điểm yếu của Kha Trạch Liệt, trong nháy mắt ngã xuống, rì máu đỏ tươi giống như muốn tẩm máu cái gì đó, điên cuồng phun trào ra ngoài.

Đây là cảm giác gì, tựa như bị thế giới vứt bỏ, không người nào nguyện ý hiểu mình. Cho dù trên thế giới này rất nhiều người tồn tại, nhưng lại giống như không có người, bởi vì người ta sẽ không lộ vẻ xúc động đối với cuộc sống của người.

Tại sao, anh còn tưởng rằng sẽ tránh được một kiếp này. Thế nhưng, vẫn hủy diệt những thứ tốt đẹp để cho anh thấy. Cũng vậy, không cầu thiên trường địa cửu, chỉ cầu đã từng có, chỉ cần trước kia có qua là tốt rồi, cần gì phải để ý thiên trường địa cửu chứ?

Vốn cho là cô mở miệng sẽ giống một người phụ nữ, đối với một đoạn thời gian không thấy bạn trai sẽ hỏi han ân cần một lúc, khẩn trương giống như mẹ. Anh như thế nào đã quên, Lâm Nhược há lại giống một phụ nữ. Chắc chắn là vì hi vọng quá lớn, nên thất vọng càng nhiều hả? Cô họg Kha Trạch Liệt căng thẳng, áp chế lại bất an trong lòng, trầm thấp mở miệng, âm thanh từ tính giống như có ma lực, thôi thúc lòng người, khiến trong lòng Lâm Nhược nổi lên một cảm giác ám áp không cùng một dạng. Không phải, cái này không phải ám áp, đây là gỏi độc được. "Được, đồng ý với em, anh sẽ làm được."

Trái tim băng giá, nhiệt độ trên người Lâm Nhược liền hạ thấp, người đàn ông như Kha Trạch Liệt sao có thể biết cảm giác trong nội tâm của Lâm Nhược chứ? Đùng vậy rồi, cuối cùng là người không biết, làm sao có thể hiểu Lâm Nhược đây. Trên cái thế giới này, sẽ không có người chân chính yêu mình, yêu mình, chỉ có chính mình thôi.

"Vâng." Lâm Nhược nhẹ nhàng đẩy người đàn ông trước mắt này ra, nâng vali của đàn ông nâng lên, biểu tình trên mặt dịu dàng giống như cô vợ mới cưới, "Chúng ta đi thôi. Nhà ở đâu, tôi đưa anh đi trước."

Mặc dù có lần đi quan nhà Kha Trạch Liệt, khu khu, đó là một đoạn trí nhớ u ám, không phải lúc đặc biệt hẳn là Lâm Nhược không muốn nhớ lại. "Nói cho tôi biết, tôi đưa anh đi."

Kha Trạch Liệt dừng lại một chút, từ đầu đã nghĩ không muốn về nhà mình, liền đùa giỡn vô lại, làm bộ đáng tội nghiệp đáng thương nhìn Lâm Nhược, đôi môi khiêu gợi khẽ vênh lên, hình như Tiểu Miêu không có nhà để về, khiến da đầu Lâm Nhược tê dại, thật là nước mắt cá sấu.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ly hôn?

Editor: June_duahau

"Tôi không có nhà để về, vốn là nghĩ vụ án này sẽ kéo dài thật lâu, nhưng mà do tôi nghĩ nhiều rồi." Giọng nói trầm thấp của Kha Trạch Liệt vang lên, nói chuyện giống như thật vậy, tràn đầy ủy khuất, khiến cho người có tâm địa sắt đá như Lâm Nhược cũng cảm giác được. Mặc dù có hơi già dối, nhưng Lâm Nhược vẫn không nhẫn tâm vứt bỏ 'ông xã' trên danh nghĩa của mình ở sân bay.

Vốn là cô tới chính là để nói chuyện ly hôn, chỉ là cô không nghĩ tới Kha Trạch Liệt sẽ sáng khoái đáp ứng như vậy, xem ra cô cũng không thật hiểu Kha Trạch Liệt như thế.

Trong lòng cảm thấy chưa xót đau đớn, từng cổ khô sở dâng lên từ đáy lòng, thời gian này, cảm giác đó vẫn vây quanh Lâm Nhược, nhưng mà cô cũng

không để trong lòng, nhưng lần này, Lâm Nhựt có chút không kiềm chế được tâm tình của mình.

*

Trong phòng làm việc, Ngụy Khải vẫn chăm chú nhìn chằm chằm chiếc cốc trắng đã nguội lạnh trên bàn, nước trà trong chén cũng vẫn còn nguyên, vị trí cốc cũng không bị thay đổi. Người phụ nữ này sao lại không biết điều như vậy, người ta muốn đối tốt với cô, tại sao lại muốn kháng cự sự quan tâm của người khác chứ? Vốn là có chút ngạc nhiên, nhưng bây giờ trong lòng hắn thể nhưng lại dâng lên một chút đồng tình, nhờ trong nhà điều tra một ít tư liệu về Lâm Nhựt. Mới biết quá khứ của Lâm Nhựt, một người phụ nữ mảnh mai như vậy, làm sao có thể gánh chịu đau khổ như vậy đây?.

Mặc dù ý tốt của mình bị Lâm Nhựt cự tuyệt, nhưng trong lòng Ngụy Khải cũng không có quá nhiều khổ sở, có chỉ là đau lòng, đau lòng Lâm Nhựt vì Lâm Nhựt kiên cường, nhưng cô lại không biết, mình giả vờ kiên cường lại bị người ta dễ dàng nhìn thấu, cô nhất định là không biết.

Như vậy cũng tốt, nếu không giả vờ sẽ khiến người ta sụp đổ hoàn toàn, không thừa lại đường sống, không có tình cảm, dồn toàn bộ lực chú ý vào công việc.

Cầm ly trà chậm rãi đi qua phòng làm việc, không nhìn thấy trên một góc bàn đang mở một phần văn kiện đã in ra, phía trên viết mấy chữ ngay ngắn, “Thỏa thuận ly hôn.”

Bước này, Lâm Nhựt đã suy tính rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định làm như vậy, nếu như vậy đối với mọi người đều tốt, Lâm Nhựt muốn làm được.

Mình không hạnh phúc, cũng không cần thiết phải làm ảnh hưởng tới người khác.

*

Sau khi thắt dây an toàn xong, quay đầu liếc nhìn bộ mặt hưng phấn của tên đàn ông kia, khóe miệng không tự chủ co quắp một cái. Về lạnh nhạt trên khuôn mặt dần dần tan rã, “Muốn đi đâu?”.

“Hà?”. Kha Trạch Liệt nhất thời không biết làm gì tiếp, giả vờ ừ ừ khua, trợn trừng mắt, bất đắc dĩ nhìn Lâm Nhựt, “Không phải em sẽ mang tôi về nhà của em sao?”.

“Cái gì?”. Lâm Nhựt lập tức đập tay lên trên tay lái, trong đôi mắt thoáng qua tia thẹn thùng, sao có thể như vậy, đây chẳng phải là công khai đùa giỡn sao? Lâm Nhựt cô đã cho phép rồi sao?

Kha Trạch Liệt nháy đôi mắt to vô tội, mặt mờ mờ nhìn Lâm Nhựt, giống như người làm sai là cô. “Sao vậy, không phải là như thế sao?”.

Lâm Nhựt có chút tức giận rồi, về mặt kiên nhẫn lộ ra trên mặt không thể nghi ngờ, mặc dù trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng mà nói chuyện với nhau quá nhiều,

Lâm Nhựt vẫn cảm thấy cáu kỉnh, “Tất nhiên không thể.”

Trả lời quả quyết không thèm nghe ý kiến của Kha Trạch Liệt, cứ làm theo ý mình. Lâm Nhựt đạp chân ga, làm cho Kha Trạch Liệt không phòng bị ngã nhào về phía trước, Lâm Nhựt đầu cũng không quay lại nhìn nhặt mở miệng, “Lên xe đầu tiên phải thắt dây an toàn, đến cả điều này mà anh cũng không biết sao?”.

Giọng điệu khinh thường khiến cho Kha Trạch Liệt không khỏi khí huyết dâng trào, người phụ nữ này đúng là không có lễ phép, ba mẹ cô dạy cô thế nào đây! Nghĩ tới đây, Kha Trạch Liệt có chút không nói nên lời, ngược lại vờ như không để ý quay qua nhìn Lâm Nhựt, trong mắt mang theo chút lo lắng, “Những ngày qua, em vẫn ổn chứ?”.

Lâm Nhựt bấu môi, đánh tay lái một cái, quay đầu, hết sức chăm chú nhìn con đường trước mắt, về mặt nghiêm túc làm cho Lâm Nhựt thoát nhìn có vẻ đặc biệt xinh đẹp. “Còn có thể như thế nào, vẫn như vậy thôi. Anh thì sao?”.

Một câu nói vô ý lại khiến cho Kha Trạch Liệt trong lòng một hồi kích động, thì ra được Lâm Nhựt quan tâm cảm giác lại tốt như vậy, một cổ hương vị hạnh phúc xông lên trên mặt Kha Trạch Liệt, ý cười trong mắt cũng khiến cho Lâm Nhựt không khỏi rung động. Người đàn ông này thật sự là rất đẹp trai, ngay thẳng chính trực ngồi bên cạnh mình, giữa hai hàng lông mày anh tuấn là vẻ đẹp trai chưa từng thay đổi.

Cùng Kha Trạch Liệt chung sống nhiều ngày như vậy, Lâm Nhựt đã nhận thức rõ ràng được sự yêu nghiệt của người đàn ông này, tình cảm trong lòng cũng thay đổi phức tạp.

Dọc đường đi, Lâm Nhựt không nói lời nào, bất kể Kha Trạch Liệt có chào hỏi mình như thế nào, hỏi mình vấn đề gì, Lâm Nhựt đều không trả lời. Nếu tương lai cô muốn báo thù, thì lúc này nên cố gắng hết sức không để cho người vô tội dính vào, những thứ đau khổ này hãy để cho một mình Lâm Nhựt cô gánh chịu thôi.

“Lát nữa anh hãy tắm rửa, phòng khách sạn tôi sẽ giúp anh sắp xếp, nếu như còn cần gì nữa thì hãy gọi điện thoại cho tôi, đừng khách sáo, chuyện này dù bận rộn tôi cũng sẽ giúp.” Hướng nhân viên phục vụ yêu cầu một chiếc áo choàng tắm, sau đó ném cho Kha Trạch Liệt, xong liền rời khỏi khách sạn.

Để lại Kha Trạch Liệt trợn mắt há miệng tại chỗ, nhìn Lâm Nhựt biến mất khỏi gian phòng, ngây ngốc một lúc lâu sau mới phát hiện Lâm Nhựt đã rời đi.

Trái tim không khỏi thoáng qua một tia ảo não, kết quả như thế cũng không phải cái anh muốn. Nện một quyền lên đệm giường màu trắng cực kỳ co dãn, trên mặt chợt hiện lên một tia tức giận khiến người ta khó có thể trêu chọc.

Trên đường lái xe trở về công ty, cửa sổ xe bị kéo xuống hoàn toàn, vẻ mặt căng thẳng thậm chí còn có chút khổ sở, không biết là do đâu, nhưng lại như đã ăn sâu bén rễ trong lòng Lâm Nhựt. Khiến cho cô bỗng thấy khó chịu.

Kha Trạch Liệt, cuộc sống sau này không có em, anh nhất định sẽ trải qua rất tốt đúng không? Em tin anh, anh cũng không cần phụ sự kỳ vọng của em với anh.

Xách theo túi xách trong tay, vẫn như thường ngày đi vào phòng làm việc, vẻ mặt vẫn như cũ, không thay đổi chút nào. Nhưng khi thấy trên bàn làm việc có một ly trà nóng màu trắng, trên mặt Lâm Nhựt hiện lên một tia rung động.

Phía dưới cái chén có một tờ giấy, nét chữ có lực mà mạnh mẽ làm cho khóe miệng Lâm Nhựt khẽ cong lên, vẻ mặt trở nên nhu hòa hơn. Giống như hoa sen nở, xinh đẹp khiến người ta phải kinh ngạc. Dáng vẻ Lâm Nhựt như vậy, ai cũng chưa từng thấy qua.

[1]“Lâm Nhựt, không cần bởi vì sự tồn tại của tôi mà thay đổi thói quen làm việc thường ngày, tôi chỉ là một trong rất nhiều người thôi.”

Buông tay cầm tờ giấy xuống, đưa mắt nhìn về phía phòng thư ký đối diện, trong đôi mắt hình như xuất hiện một tia thay đổi. Thật ra thì, Lâm Nhựt cũng không khó đối phó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tài liệu?

Sau khi hít sâu một hơi, suy nghĩ tiếp tục làm việc. Ánh mắt quét qua giấy thỏa thuận ly hôn bên cạnh, chợt lóe lên sâu bi rất nhanh lại bị Lâm Nhựt che giấu đi. Đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhủ nhủ mày, cầm lấy điện thoại trong tay, bấm số điện thoại của Kha Trạch Liệt.

Đợi cho đến khi bên kia nhận điện thoại, Lâm Nhựt liền dùng dùng mở miệng, ‘thần tốc’ nói khiến cho Kha Trạch Liệt có chút khó có thể chống đỡ, ‘Kha Trạch Liệt, giúp tôi tìm xem có tập tài liệu ở đó không?’

Kha Trạch Liệt vừa nhìn thấy điện thoại của Lâm Nhựt gọi tới, cho rằng Lâm Nhựt lại thay đổi điều gì, ý cười thoáng qua trên mặt chợt nhếch miệng, ‘Lâm Nhựt...’ Còn chưa nói hết câu, liền nghe thấy một tràng âm thanh của Lâm Nhựt.

“Có, ở đây, chút nữa tôi sẽ mang qua cho em” Trong lòng Kha Trạch Liệt chợt nguội lạnh, giọng điệu như không có biến đổi gì, thái độ vẫn giống thường ngày, giống như Kha Trạch Liệt yêu thích Lâm Nhựt vậy. Chỉ cần là Lâm Nhựt thích, Kha Trạch Liệt đều sẽ cố gắng thay đổi.

Dừng một chút, trong lòng Lâm Nhựt thoáng qua một chút xấu hổ, “Như vậy có được không?”

Kha Trạch Liệt nhếch môi cười, trong lòng lại không có cảm giác như vậy, “Em khách khí với tôi làm cái gì, dù sao tôi cũng vừa mới trở về, không cần về quần khu vùi, huống chi, em chiếu cố tôi như vậy, tìm cho tôi một tiểu thư tới giải trí.”

Khóe miệng Lâm Nhựt không kìm được co rút một phen, nếu không phải là lúc tính tiền cho Kha Trạch Liệt, vị tiểu thư kia giới thiệu cho mình loại phục vụ này. Lâm Nhựt mới không nghĩ đến lừa bịp Kha Trạch Liệt tìm bạn chơi như vậy đây. Nhưng về sau lại nghĩ, quả thật là vậy, đang lúc thanh xuân trẻ tuổi, năng lực phương diện này là cường thịnh nhất, nếu như không lợi dụng dùng một chút, chẳng phải là rất đáng tiếc sao, không chút do dự lấy Cad ra thanh toán giúp Kha Trạch Liệt.

“Như thế nào? không tệ chứ?” Lâm Nhựt ngoài cười nhưng trong không cười hỏi, cô làm sao lại

quên mất cái vấn đề này chứ! Sai lầm... sai lầm rồi. Nếu là đánh giấc ngày xưa, cô đã không biết sợ mà hi sinh anh dũng rồi.

“Ừ, nhưng mà tôi càng thích Lâm Nhựt tiểu thư tự mình tới phục vụ tôi hơn, dù sao lần trước không phải không thành công sao?” Khóe miệng Kha Trạch Liệt hiện ra tươi cười, không nhịn được cười nhạo nói, cũng không lo lắng Lâm Nhựt có tức giận không.

Nhắc tới chuyện tối hôm đó, Lâm Nhựt liền một bụng tức giận, làm sao có thể có người như vậy chứ! Bản thân chỉ mong đem đoạn trí ký ức đó cắt bỏ đi, người đàn ông kia lại vẫn treo nó bên miệng, không nhận ra cô không muốn nhắc tới chuyện này hay sao? Cũng đúng, anh ta đâu có nhìn tới.

“Tôi chính là giá trên trời đấy. Tốt lắm, không chơi đùa với anh nữa, nếu anh bận tôi có thể cho thư ký đến lấy.” Cuối cùng Lâm Nhựt cũng không kiên nhẫn được nữa, cũng bởi vì một phần tập tài liệu, thời gian lãng phí với Kha Trạch Liệt cô có thể sớm đã thiết kế ra một bộ trang phục thật đẹp rồi.

Kha Trạch Liệt cực kỳ hiểu rõ Lâm Nhựt, biết kiên nhẫn của cô đã đến cực hạn, lúc sau liền vội vàng đáp ứng Lâm Nhựt, “Tôi lập tức mang tới cho em.”

Lâm Nhựt hơi dừng một chút vẫn mở miệng, “Anh trước tiên nên đi tắm đi đã, cũng chưa cần gấp như vậy.” nói xong liền cúp điện thoại, Kha Trạch Liệt sững sờ, mặc dù người con gái này ngoài miệng ăn nói không chút khách khí nào, nhưng trong lòng vẫn làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đây là cảm giác gì, đã lâu Kha Trạch Liệt không được cảm nhận qua, là cảm giác bị tình yêu vây quanh sao?

*

“Alo, là Mẫn Đình sao?” Agha thấp thỏm không yên, cầm số điện thoại mà chị gái cho cô, bấm số của Mẫn Đình gọi đi. Lần đầu tiên gọi điện thoại cho người mình thích, thực sự là khẩn trương tới nỗi cả người đổ mồ hôi, cho tới bây giờ cũng không ý thức được chính mình lại là người luống cuống như vậy.

Mẫn Đình sững sốt, đây là số điện thoại riêng của anh. Chỉ có Lâm Nhựt và một vài người thân thiết mới biết được, cô gái này làm sao lại biết được?, “Là tôi, xin hỏi cô là?”

Nghe được Mẫn Đình nói chuyện, Agha kích động sắp thét chói tai, giống như fan hâm mộ gặp được thần tượng mình điên cuồng yêu thích, Agha kích động cả người phát run, trong đôi mắt lại lóe ra ánh hào quang sâu ‘vạn trượng’. Mặc dù khẩn trương muốn chết, nói chuyện đều biến thành cả lăm, nói lắp, nhưng vẫn quý trọng mỗi giây mỗi phút được nói chuyện với Mẫn Đình.

“Em là em gái của chị Lâm Nhựt, tên Agha.” Agha ngọt ngào mở miệng, thanh âm giòn giã đã từng khiến không biết bao nhiêu đàn ông ngã dưới váy màu thạch lưu của cô, lần này cũng thành công chứ?

không ngờ Mẫn Đình lại phản ứng cực kỳ lạnh nhạt, “Ừ” một tiếng làm cho cục diện lâm vào bế tắc, nhưng Agha lại không có phát hiện ra. Lúc cô nhắc tới Lâm Nhựt, Mẫn Đình sững sờ, trong lúc nhất thời không kịp đáp lời. Cái tên này đã trở thành điều cấm kỵ đối với Mẫn Đình, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Lâm Nhựt, nhưng trước mắt Lâm Nhựt đã biến mất từ lúc nào.

rõ ràng cả hai làm cùng một công ty, lại chưa có gặp qua người này một lần nào. Dường như Lâm Nhựt đang cố ý tránh mặt mình, coi như đi làm, bình thường khi giao tài liệu gì, cũng không hề nhìn thấy Lâm Nhựt. rõ ràng mình chính là cấp dưới trực tiếp của cô, tại sao vẫn không thể nhìn thấy cô? Cũng không biết làm thế nào mà mỗi một hoạt động của anh Lâm Nhựt đều nắm rõ, có thể căn thời gian chuẩn như vậy.

Qua một tháng không gặp Lâm Nhựt, nỗi nhớ nhưng Lâm Nhựt của Mẫn Đình càng ngày càng tăng. Trước kia chỉ là thích, hiện tại yêu thương ngày càng nồng đậm hơn, nhiều tới nỗi mỗi ngày, mỗi khi màn đêm buông xuống, anh lại hồi tưởng về những ngày có Lâm Nhựt ở bên cạnh. Chưa từng nghĩ tới một người đàn ông như anh lại vì một người con gái mà ràng buộc bản thân như vậy, nhưng mà tất cả đều là sự thật.

Những thiết kế gần đây của Mẫn Đình đều thiên về màu lam nhạt, một cổ ưu thương nồng đậm cùng đau thương có thể cảm nhận được qua mỗi tác phẩm của anh. Tuy tâm trạng không tốt, nhưng về phương diện thiết kế, Mẫn Đình vẫn hoàn thành một cách hoàn hảo. Bởi vì những thứ này Lâm Nhựt đều sẽ nhìn thấy, Mẫn Đình nhất định phải làm tốt, đây là mục đích duy nhất tồn tại trong lúc này.

Agha lại không phát hiện ra một chút khác thường nào của Mẫn Đình, khóe miệng tươi cười hạnh phúc muốn chảy thành nước. “Anh Mẫn Đình, em là cô gái ngày đó được hai người cứu thoát. Hôm nào ra ngoài em mời anh ăn cơm, cảm ơn anh.”

Mẫn Đình vừa muốn từ chối ý tốt của Agha, nhưng lại nghe Agha nói: “Chị Lâm Nhựt cũng đi...anh có rảnh không?”

Lời cự tuyệt đến bên miệng lại bị Mẫn Đình nuốt xuống, trước sau như một lịch sự trả lời: “Để tôi sắp xếp thời gian một chút, em xác định thời gian đi sau đó gửi cho tôi, tôi sẽ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Vô liêm sỉ

Editor: June_duahau

Lời cự tuyệt đến bên miệng lại bị Mẫn Đình nuốt xuống, giọng nói trước sau như một lịch sự trả lời: “Tôi sẽ sắp xếp thời gian, em xác định thời gian đi sau đó gửi cho tôi, tôi sẽ tới”. Nghĩ tới Lâm Nhựt, liền xúc động thay đổi hoàn toàn, dường như đã trải qua vô số ‘hồng trần’, quyết định chỉ duy nhất lần này.

Lâm Nhựt, em sẽ đến chứ? Anh chỉ muốn gặp em một lần, xác định em có sống tốt không, sau đó anh sẽ đáp ứng tâm nguyện của em, ở chung một chỗ cùng e gái em, cho cô ấy một đời hạnh phúc.

Như vậy, có tình là anh lấy một thân phận khác để ở bên cạnh em không. Đừng nói anh làm tổn thương em gái em, chỉ bởi vì em, anh nguyện ý làm tổn thương không thương tiếc bất kỳ ai. Chỉ đơn giản, vì em.

Trong đôi mắt Mẫn Đình lóe lên tia sáng, thần thái này đã thật lâu không thấy xuất hiện, giống như đã thay da đổi thịt, lại lần nữa trở lại trên người Mẫn

Đình. Bây giờ, là Phụng Hoàng niết bàn trọng sinh*.

(Phụng Hoàng niết bàn trọng sinh*: Hiểu là anh đã trở lại giống như trước kia, tựa như Phụng Hoàng lột xác sống lại.)

*

Đây không phải là lần đầu tiên tới thăm văn phòng của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt quen cửa quen ngõ lần mò tới văn phòng của Lâm Nhựt, gõ cửa, sau khi được Lâm Nhựt đồng ý, Kha Trạch Liệt kéo theo rương hành lý trong tay đi vào trong, hành động theo thứ tự giống như về nhà đã tập thành thói quen. Dọc đường đi trong công ty, Kha Trạch Liệt quả quyết không đếm xỉa đến những ánh mắt khác thường của mọi người.

Dù sao, sau này cũng có rất ít cơ hội gặp lại, mắt mặt thì cho mắt mặt luôn đi... Kết quả là, Kha Trạch Liệt mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, kéo rương hành lý vào trong văn phòng của Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt bận làm việc trong tay không thể ngừng, cũng không có thời gian chào hỏi với Kha Trạch Liệt, vừa cúi đầu thẩm duyệt nhóm tài liệu cuối cùng, vừa giống như súng liên thanh mở miệng: “Tài liệu anh đem đến thì...” Vừa mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ Kha Trạch Liệt kéo rương hành lý, không khỏi ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm Kha Trạch Liệt, miệng hơi mở to, bộ dáng đặt mình không nằm ngoài dự đoán của Kha Trạch Liệt.

Đối với biểu hiện của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt vô cùng bình tĩnh. Rất tự nhiên ngồi vào một bên ghế salon màu đen bằng da thật trong phòng, hai chân bắt chéo, đôi tay ngênh ngang đặt trên tay vịn của ghế salon, nụ cười như có như không trên mặt khiến Lâm Nhựt nhìn một hồi liền thấy khó chịu, giả bộ ‘hung thần ác sát’ từ trong kẽ răng bắn ra mấy chữ: “Kha, Trạch, Liệt! Anh đây là muốn làm cái gì?”

Mấy chữ rõ ràng là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra làm cho ý cười trên khóe miệng Kha Trạch Liệt càng sâu hơn. Bộ dạng cáo già này khiến cho Lâm Nhựt ngửa ngáy tay chân, đã lâu rồi không có ai dám bày trò vô liêm sỉ trước mặt cô. Hôm nay vậy mà có người coi tiền như rác tự mình đưa tới cửa?! Lâm Nhựt làm như Hồn Huyết Nhi, tức giận

trong đôi mắt đẹp bắn ra giống như hai ngọn lửa đốt cháy hừng hực.

Cũng không để ý tới phương thức chiêu đãi của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt tự rót cho mình một chén nước, uống một hơi cạn sạch, lúc sau còn hài lòng híp híp mắt, sau khi hưởng thụ xong mới trả lời Lâm Nhựt, “Tài liệu ở bên trong, vì nếu lấy ra thực rất phiền toái, cho nên tôi liền kéo luôn nó qua đây.” Giọng điệu bình thản, giống như mọi chuyện vốn là như vậy, ngược lại làm như Lâm Nhựt có vẻ hẹp hòi.

không biết là như thế này càng phiền toái hơn sao...

“À... đúng rồi, tôi đi nhờ xe tới, cho nên cũng không tốn công sức gì, em không cần để ý hay áy náy gì cả, đây đều là việc mà chồng chưa cưới nên làm” Quả nhiên, khi đã vô liêm sỉ đến một mức nào đó, không có gì là không thể đánh bại. Có câu nói như thế nào nhỉ, ‘nước quá trong ắt không có cá, *nhân chí tận tắc vô địch.’

(nhân chí tận tắc vô địch*: người vô sỉ đến một giới hạn nào đó thì không gì địch nổi.)

Lâm Nhựt hận đến nghiêng răng, gặp qua người không biết xấu hổ, chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, Lâm Nhựt nghĩ thật muốn thét chói tai. Trong đầu không ngừng YY*, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa cổ Kha Trạch Liệt, sau đó ra sức dùng lực, siết lại, xoay tròn, vuốt ve...

(YY*: đây là chị đang tưởng tượng mình trừng phạt anh.)

“Giao cho tôi đi.” Hít sâu một hơi, Lâm Nhựt cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, hít sâu, hít sâu, đại nhân không chấp tiểu nhân, Nhựt Nhựt, này là giới nhất... không thể nhịn được nữa, lần nữa nhịn...

Đối phó với vô lại phương pháp tốt nhất là coi như không nhìn thấy.

trên khuôn mặt kia hiện lên một chút cứng ngắc đã tiết lộ tâm tình Lâm Nhựt, quả thật trông cô rất giống bộ dạng mẹ NiNi đánh con búp bê thô trút giận trong Crayon Shinchan*! Tình cảnh này ai ngờ! Kha Trạch Liệt nhếch miệng cười một tiếng, không chút để ý liếc nhìn Lâm Nhựt, Lâm Nhựt đã đến gần ranh giới bùng nổ, mới chậm rì rì đứng dậy, miễn cưỡng kéo khóa mở rương hành lý ra.

(Crayon Shinchan*: một bộ phim hoạt hình Nhật nổi tiếng, có thể xem thêm

http://baike.baidu.com/subview/7701/1...http://baike.baidu.com/link?url=2aX4_1_XrQ80N)

Còn chưa hoàn hồn lại, nháy mắt mấy cái, gân xanh trên trán nảy lên thoáng qua vẻ mờ mịt, bộ dạng này rất ít khi xuất hiện trên mặt Kha Trạch Liệt. Hơi nhíu nhíu hàng lông mày anh tuấn, xem ra lại là một loại thú vị không tầm thường.

Đường nét hoàn mỹ dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống phát sáng rực rỡ, chỉ là hiện tại Lâm Nhựt không có thời gian quan tâm đến những thứ này, không có thời gian mà háo sắc.

Đột nhiên phát ra tiếng động làm cho Lâm Nhựt nghi hoặc nhíu mày, lại làm sao vậy. Về mặt không kiên nhẫn lườm lườm Kha Trạch Liệt, trong mắt tràn ngập tia sáng hình đao kiếm, nếu Kha Trạch Liệt còn dám dờ dẫm một lần nữa, cô sẽ giết chết anh! sự tức giận trong đôi mắt đẹp được hàng lông mi thon dài che dấu, không giống như trước đây, lần này, Lâm Nhựt tức giận thật sự...

Kha Trạch Liệt sau khi hít sâu một hơi, chân tay lúng túng xoay người, giống y như người máy, tay chân không ăn khớp chút nào. Xấu hổ, cứng ngắc

cười cười nhìn Lâm Nhựt.

Chân mày co quắp một lúc lâu, sự kiên nhẫn của Lâm Nhựt rốt cuộc cũng bị tiêu hao hết. Lập tức vọt tới trước mặt Kha Trạch Liệt, “Anh nha, nửa ngày cũng không lấy ra được phải không?” Bà đây tự mình tới, tài liệu kia cũng không phải là cái yêu ma quỷ quái gì! Đến nỗi phải che che đây đây như vậy sao!

Thấy Lâm Nhựt qua đây định mở rương hành lý của cô ấy ra, Kha Trạch Liệt đứng dậy muốn ngăn Lâm Nhựt lại, “Đừng”, một tiếng hô tê tâm liệt phế vang lên trong phòng làm việc. Giọng nói thô kệch mang theo lo lắng, nghe ra được, Kha Trạch Liệt đang rất nóng nảy...

Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa, bi kịch đã xảy ra. Lâm Nhựt đã mở rương hành lý ra, động tác lưu loát còn mang theo một trận gió.

Nhìn nhìn thứ gì đó mà ngây người, một chút bình tĩnh còn sót lại trên mặt Lâm Nhựt cũng dần tan rã, nhìn xuống cái âm thanh muốn thét lên chói tai kia, yên lặng lấy cái vật gì đó có vẻ rất bình thường ra - - - nền nhỏ giọt, dùng cả ngón trở lẫn ngón tay cái ghệt bỏ xước lên, khoe miệng không ngừng co quắp, “Này, đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Nhất định để yên

Editor: June_duahau

Người luôn vô tâm vô tư như Lâm Nhựt, dưới tình huống khẩu vị nặng như thế này, cũng không nhịn được cả lăm. Có thể thấy rương hành lý này đã mang đến cho Lâm Nhựt chấn động lớn như thế nào, làm cho Lâm Nhựt hận không thể vịn đầu Kha Trạch Liệt xuống làm bóng đá, mang hành lý tới công ty là muốn khiến cho Lâm Nhựt cô tận mắt thấy những thứ dơ bẩn này, sau đó để cho cô đâm mù mắt chó của mình.

Ánh mắt Kha Trạch Liệt xoay chuyển mất tự nhiên, giống như chuột đồng làm quay bánh xe, một khắc cũng không yên ổn. trên mặt, da thịt căng cứng hết sức dị thường, trong con người cũng thoáng qua vẻ lo lắng, nghĩ tới tài liệu của Lâm Nhựt còn đang nằm trong rương hành lý của mình, rốt cuộc không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa. Giọng nói đè nén lộ ra chút oan ức, nhỏ giọng lầm bầm mở miệng: “Tôi hình như lấy nhầm hành lý rồi...”

Cho nên? Có lẽ là, có thể, hoặc là. Ghét nhất loại đàn ông kiểm soát! Coi như là của anh ta, thừa nhận không phải tốt hơn sao, cùng lắm thì Lâm Nhựt cả đời này sẽ không qua lại với anh nữa...

Lâm Nhựt giương mắt, liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt, phát hiện trong đôi mắt sáng ngời kia có chút rối rắm, hơi không hiểu cảm xúc của Lâm Nhựt, vẻ mặt thâm trầm làm dao động bức tường kiên cố trong lòng Lâm Nhựt. Có lẽ là anh ta thật sự lấy nhầm hành lý!

Bất kể đã tự mình an ủi rằng cô chỉ là giúp anh ta kiểm soát thôi, nhưng Lâm Nhựt lại vẫn nguyên ý tin tưởng, những thứ này không phải của Kha Trạch Liệt. Đây, là yêu sao? không, Lâm Nhựt thà rằng không phải như vậy. cô không thích hợp với tình yêu.

Đề nén tình cảm trong lòng xuống, bất kể như thế nào, tài liệu vẫn là quan trọng nhất.

Lâm Nhựt ghệt bỏ quãng sát nhỏ giọt* lên trên người Kha Trạch Liệt, khoanh hai tay lại, vênh môi há hăm, sâu trong đôi mắt mê người kia tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, đã là lúc nào rồi. Ngao ngễ nhìn Kha Trạch Liệt, “Tôi mặc kệ, tôi chỉ cần tài liệu của mình, không tìm được tài liệu, tôi sẽ không để yên cho anh đâu!” nói xong lời ngoan độc, Lâm Nhựt thở phì phò tiêu sái đi tới chiếc ghế giám đốc của mình, buồn bực một hồi lâu cũng chưa dịu lại.

(Sát nhỏ giọt*: cái này hơi bị nguy hiểm nha, mấy bạn đừng xem thường, hình như đây cũng là một loại tình thú đấy à, mình thì hiểu ko hết nghĩa nhưng tra trên Baidu thì thấy có mấy bài báo nói về tệ nạn xâm hại tình dục, google translate nên chỉ hiểu nông na vậy thôi.)

Trùng mắt nhìn Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt bắn ra ý hận khiến cho Kha Trạch Liệt nghĩ lại cũng thấy rùng mình.

Kha Trạch Liệt mỉm cười cúi đầu, trên mặt thoáng qua chút hối lỗi khiến cho con phần nộ của Lâm Nhựt hạ xuống, ít nhất còn có điểm giống người. Lâm Nhựt tức giận nghĩ lại, thực ra cô cũng không tức giận đến vậy. Nhưng cô chính là thích nhìn dáng vẻ vừa bất đắc dĩ lại vừa muốn lấy lòng của Kha Trạch Liệt. Mà chính cô lại không biết, giờ phút này trong lòng Kha Trạch Liệt đang nghĩ gì: không để

yêu thì làm sao, cái lão tử muốn chính là không để yên đấy!

*

Bên trong đó đã xảy ra chuyện gì, Ngụy Khả vừa mới nhìn thấy Kha Trạch Liệt muốn đi vào phòng làm việc, không nói hai lời liền rời khỏi chỗ làm, đưa tay cản trước mặt Kha Trạch Liệt, “Xin hỏi, anh là?” thật ra Ngụy Khả cũng không kích động như vậy, nhưng người đàn ông này, anh biết.

Bởi vì biết rõ, nên anh mới hi vọng ngăn cản người đàn ông này đến gần Lâm Nhựt.

“Kha Trạch Liệt.” Quảng xuống cho người kia ‘đại danh’ của mình nói như chém đinh chặt sắt, sau đó mạnh mẽ xông vào phòng làm việc của Lâm Nhựt, Ngụy Khải lưu loát xoay người một cái, sau đó thoáng hiện sau lưng Kha Trạch Liệt, lật chuyển qua vai một cái muốn quật ngã Kha Trạch Liệt xuống đất.

Đối với cách đối đãi này, dường như chỉ có mình trung tá tiên sinh mới giải quyết được. Hai tròng mắt của Ngụy Khải gắt gao nhìn chăm chăm Kha Trạch Liệt, không có một chút lơ lửng. Tình cảm sâu trong đôi mắt kia, dường như không nên có ở một thư ký.

không ngờ Kha Trạch Liệt đã sớm nghĩ tới điều này, đầu hoàn toàn u mê không hiểu, sau khi trượt vài bước trên mặt đất, trong nháy mắt phòng làm việc của Lâm Nhựt đã vang lên tiếng gõ.

Nếu là trước đây, Kha Trạch Liệt làm sao lại chịu để cho người khác khiêu khích như vậy. Nhưng suy nghĩ lại thì, đây là công ty của Lâm Nhựt, nếu anh làm ra chuyện gì không theo quy định, Lâm Nhựt nhất định sẽ không vui.

“không cần để ý đến tôi....tôi là chồng của Lâm Nhựt.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Kha Trạch Liệt nghiêng người qua đi vào phòng làm việc của Lâm Nhựt.

không thể tin nổi nhìn Kha Trạch Liệt, nhìn sự tự tin và ngay thẳng trên mặt anh ta. Trong lòng Ngụy Khải có cảm giác nặng nề, người đàn ông này quả thật rất ưu tú, rất xứng với Lâm Nhựt. Chỉ là anh biết, người đàn ông bệnh này không phải do Lâm Nhựt lựa chọn. Có lẽ bởi vì lý do này, mà trong lòng Ngụy Khải mới cảm thấy một tia may mắn.

Hai tay nắm chặt lại, các khớp xương trắng bạch nổi lên. Cánh vạt bên ngoài vẫn như cũ, từ cái lạnh lẽo trong thành phố này, vạn vật cũng khoác lên mình tấm áo bảo hộ, ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong lòng luôn mang sự phòng vệ với người khác.

*

Lật lật đơn giản vài thứ gì đó trong rương hành lý, rốt cuộc ngay lúc muốn lật đổ cả rương hành lý ra ngoài, thì tìm được ví tiền của chủ nhân cái rương hành lý này. Kha Trạch Liệt thiếu chút nữa cảm động lệ rơi đầy mặt, lần này rốt cuộc cũng có thể rửa oan cho anh rồi.

Từ trong túi tiền rút ra một tấm danh thiếp, lật phía sau, mấy cái sau đều giống y như vậy. Chắc hẳn đây là danh thiếp của chủ nhân cái ví. A, công ty TNHH thực phẩm? không giàu cũng quý, chỉ là sao lại hèn hạ bản thủ như vậy.

Nhanh chóng ra khỏi văn phòng của Lâm Nhựt, không muốn mình quấy rầy đến công việc của cô. Rón rén rút lui, ra ngoài gọi điện cho chủ nhân cái rương hành lý.

“Nhà hàng Tây Đông Nhai* phải không, một giờ sau gặp.” Mang tội danh chơi SM* là chuyện nhỏ, nhưng làm mất tài liệu của Lâm Nhựt sẽ lớn chuyện. Khó khăn lắm Lâm Nhựt mới có được tài liệu về nhà họ Đồng, anh không thể vì chút việc cón con như thế này mà làm cô không vui được.

(* Nhà hàng Đông Nhai chuyên món ăn Tây; *SM: 1 phương thức oxxx)

Có thể làm không tốt bất cứ việc gì, chỉ riêng chuyện của Lâm Nhựt nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo.

Ánh mắt Lâm Nhựt tuy là đang chăm chú nhìn tài liệu trong tay, nhưng tâm lại không tự chủ đi theo Kha Trạch Liệt ra ngoài nghe điện thoại rồi. Mấy ngày qua cô cũng đã cố gắng về Đồng gia* không ít lần, chẳng quản đường xa.

(Đồng gia*: là một gia tộc lớn, có thể gọi là nhà họ Đồng, nhưng đây là gia tộc gồm nhiều thế hệ nên mình sẽ để là Đồng gia)

Về Đồng gia, từ trước đến giờ Lâm Nhựt vẫn mang theo chút mờ mịt, sự việc xảy ra từ xa xưa kia, mang đến cho người ta cảm giác thần bí không đoán ra được. một cổ cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ xuất hiện khiến cho trái tim Lâm Nhựt nhộn nhạo.

Nguyên nhân không rõ ràng làm cho Lâm Nhựt nghĩ mãi không xong.

Đồng gia là thế gia quân phiệt thời kỳ quốc dân, tài sản có thể nói là ‘ PHÚ KHẢ ĐỊCH QUỐC’. Mỗi một con người lớn lên trong Đồng gia đều vì Đồng gia mà sáng lập nên một vùng trời riêng, thế cho nên Đồng gia ngày càng nổi trội, bất kể là quân sự hay chính trị, đều có lãnh địa riêng của mình. Dĩ nhiên, thành công cũng khiến cho những hiểu lầm và ghen tỵ nảy sinh.

(PHÚ KHẢ ĐỊCH QUỐC: giàu có sung túc)

Ngay tại lúc, tất cả mọi người vì cuộc sống hòa bình mà trầm trồ khen ngợi, một chuyện ngoài ý muốn không thể ngăn cản đã xảy ra. Giống như tất cả các gia tộc lớn khác Đồng gia cũng dần dần bị diệt vong. Như một lời nguyên trong cái thời đại mới này, gia tộc lớn không còn cách nào có thể tiếp tục kinh doanh được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chủ nhân của chiếc rương hành lý khẩu vị nặng

Editor: June_duahau

một vài nhánh phụ trong gia tộc bình thường chỉ biết vâng vâng dạ dạ đang không ngừng thu mua lòng người, từ từ mở rộng thế lực của mình, mỗi một lĩnh vực tùy mức độ đều ra sức áp chế Đồng gia, kết hợp với viện trợ từ bên ngoài, cùng lật đổ Đồng gia. Lão gia từ nhà họ Đồng cũng bởi vì xảy ra biến cố này mà bệnh không dậy nổi, sau đó thì chết ở công ty.

Như rồng bị mất đầu, Đồng gia càng không chịu nổi một kích, vốn là mọi người cùng nhau cố gắng phấn đấu vì gia tộc, trong tích tắc bỗng nhiên sụp đổ.

Mà mẹ cô chính là con cháu hậu duệ của Đồng gia, tên là Đồng Trinh. Nghe nói Lâm Nhượng tuy không được Đồng gia chấp nhận, nhưng vẫn đặt cho cô một cái tên, gọi là Đồng Nhượng. Cái tên Lâm Nhượng này cũng từ đây mà có.

Đồng gia bây giờ không còn lớn mạnh như Lâm gia, tuy nói vẫn có một vài công ty, nhưng cũng dần sa sút. Khi mẹ cô còn sống, cũng không ngừng rót tiền cho Đồng gia, nhưng mà cũng chỉ như muối bỏ biển. Gia tộc lớn như Đồng gia không phải bỏ ra 100 triệu hay 200 triệu là có thể giải quyết được vấn đề.

Lâm Nhượng cũng đại khái nắm được tình hình sau này, muốn nhờ Kha Trạch Liệt giúp cô điều tra một chút tài liệu về những người còn sống trong Đồng gia. Lâm Nhượng không muốn làm cho người khác phải bận tâm, cho dù là cha Lâm cũng không được.

Nhưng không biết tại sao, Lâm Nhượng lại đặc biệt tin tưởng Kha Trạch Liệt, cái người xa lạ mà quen thuộc này. Có một cảm giác an toàn không rõ, khiến cho Lâm Nhượng quyết tâm giao chuyện quan trọng như vậy cho Kha Trạch Liệt.

một bên đi động rung lên không ngừng, đang xoay chuyển trên mặt bàn.

Lâm Nhượng liếc mắt nhìn, nhíu mày, vướng mắc trong lòng không nói ra được, dường như có một cơn gió lạnh thổi qua, khiến người ta nổi hết cả da gà. Lâm sao cũng không gạt bỏ được khúc mắc ở trong lòng.

Kể từ sau khi nói chuyện kia với Mẫn Đình, đối với Agha, Lâm Nhượng có một loại ngăn cách không nói nên lời. Có lẽ, tình yêu không thể chia sẻ.

Khẽ thở dài, trái tim dâng lên một hồi khổ sở, tựa như đã từng tập kích Lâm Nhượng, khiến cho Lâm Nhượng khổ sở không thể tả được.

“Chị Lâm Nhượng.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói vui vẻ giống như tiếng chuông của Agha, như một cơn gió xuân quét qua trái tim Lâm Nhượng.

“Có chuyện gì sao?” Tầm mắt Lâm Nhượng dừng lại trên tài liệu, nhìn chằm chằm không dời, trong giọng

nói lơ mơ lộ ra vẻ cô đơn, tựa như đang che dấu điều gì.

Agha đang ngồi trong công ty của bác, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên khiến cho Agha trong nháy mắt giống như trở lại thời thanh xuân. “Chị, dạo này có rảnh không?” Agha đang đắm chìm trong vui mừng, chỉ cần nghĩ đến chuyện ăn cơm cùng Mẫn Đình, khoe miệng liền kéo tới tận mang tai.

Cố ý không nói ra chuyện gặp mặt Mẫn Đình, bởi vì trước khi cúp điện thoại Mẫn Đình đã nói cô: “Dù thế nào cũng không được nói cho Lâm Nhượng biết tôi cũng tới, nếu vậy cô ấy do dự không đi.”

Loáng thoáng cảm giác được chuyện gì nhưng vẫn cố gắng đem cái cảm giác bất an kia vứt sang một bên, Lâm Nhượng sẽ không như vậy đâu, nhất định là không.

Lâm Nhượng lật lật tài liệu trong tay, như đi vào cõi thần tiên, hơi chau mày, không rõ ý tứ của Agha, trong lòng có một dự cảm khác thường. “Hỏi bạn một chút, sao vậy?” Trong lòng dừng một chút, cô cũng không thích quanh co lòng vòng.

Câu trả lời như vậy khiến cho Agha hơi thất vọng, trong lời nói mang theo vẻ uể oải, không biết tiếp theo nên nói gì khoe miệng hơi mím, lông mi thon dài khẽ động. Rơi vào đường cùng, rốt cuộc quyết định mở miệng mời Lâm Nhượng tới: “Ồ, vậy chị có thể dành ra chút thời gian không, chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

Mặc dù lời mời bị uyển chuyển từ chối, nhưng Agha vẫn không buông tha cơ hội cuối cùng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô và Mẫn Đình gặp mặt, mặc kệ ra sao cũng không thể bị cản trở. Sâu tận trong lòng, cô luôn cảm thấy có chút kỳ lạ. Tại sao nhất định Lâm Nhượng phải tới thì Mẫn Đình mới bằng lòng đi chứ?

không nỡ cự tuyệt Agha lần nữa, mặc dù hơi miễn cưỡng, nhưng Lâm Nhượng vẫn đồng ý. Quảng điện thoại xuống, hung hăng vuốt mặt một cái, khoảng thời gian này cô muốn gạt bỏ tất cả chỉ muốn cố gắng làm việc thật tốt. Khuôn mặt xinh đẹp lúc này hơi nhăn nhó, tựa như có chuyện gì phiền lòng đang quẩn lấy cô.

Đối với Agha, cô theo bản năng muốn trốn tránh...không biết là do lo ngại Agha biết người Mẫn Đình thích là mình, hay là mình hơi có hận ý đối với Agha.

Lâm Nhượng cố gắng bỏ nhào lên bàn làm việc, điên cuồng thăm định văn kiện. Chuyện riêng tư để đến hết giờ làm việc rồi tính tiếp!

*

“Xin hỏi, anh là Kha Trạch Liệt sao?” một người đàn ông mặc Tây trang gọn gàng chỉnh tề vỗ vai Kha Trạch Liệt, vẻ mặt bắn khoăn dè dặt mở miệng, trong đôi mắt loé lên tia sáng khiến cho Kha Trạch Liệt phải xoay chuyển con ngươi. Đôi mắt nhỏ hẹp có chút dung tục, một mặt bóng loáng khiến cho người ta nhìn liền thấy buồn nôn.

Liếc mắt nhìn rương hành lý trên tay người đàn ông này, Kha Trạch Liệt nhàn nhạt gật đầu, trên mặt không có vẻ gì là ghét bỏ bộ dạng như vậy của anh ta. Tuy nhiên, SM thì quả thật là ghê tởm..

Sau khi hai người trao đổi lại hành lý, Kha Trạch Liệt mới vừa tính toán rồi đi, một người phụ nữ ăn mặc kiểu diêm mê người, giẫm xuống đôi giày cao gót màu đỏ sẫm đi đến bên người đàn ông kia, một thân váy áo đỏ chói, tao nhã mà không mất đi sức hấp dẫn, nhưng khuôn mặt đầy đặc son phấn không biết đã dùng bao nhiêu phấn trắng bôi lên.

“Pằng!” một cái tát vang dội đánh vào khuôn mặt của người đàn ông, mang theo sự nghi hoặc, Kha Trạch Liệt thả chậm bước chân rồi đi, thoáng qua sự tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía bọn họ.

Diện mạo người phụ nữ này nhìn hơi có vẻ giống Lâm Nhưộc, nếu không Kha Trạch Liệt cũng không có khả năng sẽ dừng chân lại quan sát.

Khuôn mặt vì kim nén mà đỏ bừng, tức giận mười phần nhìn chằm chằm người đàn ông, ánh mắt mất tự nhiên lại khiến cho người ta cảm thấy cô ta đang thẹn thùng, hàm răng gắt gao cắn môi dưới, sắc môi đã dần trở nên trắng bạch. “Anh làm sao vậy, tại sao có thể đem rương hành lý này giao cho người khác được?”

Nghe vậy, Kha Trạch Liệt liền rời ánh mắt đến trên người đàn ông, chỉ thấy người đàn ông đó sắc mặt tái nhợt, xấu hổ liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt, sau đó dơ tay kéo cánh tay trắng nõn của người phụ nữ qua, lôi cô ta sang một bên.

“không sao đâu, nhìn người đàn ông này xem, phản ứng vô cùng lạnh nhạt, nói vậy về phương diện này chắc cũng là người trong nghề, không cần lo lắng.” Sóng lưng người đàn ông thẳng tắp nói nói cùng người phụ nữ, rướn cổ lên cố gắng đến gần tai người phụ nữ làm cho Kha Trạch Liệt buồn cười. Người phụ nữ cao gầy lại đi giày cao gót cao hơn người đàn ông kia rất nhiều.

Người đàn ông cố gắng kim nén đến đỏ mặt, như một chú gà trống chiến đấu, vô cùng thú vị. Khoé miệng Kha Trạch Liệt mang theo nụ cười trào phúng, quét qua khuôn mặt của người phụ nữ, trong đôi mắt thoáng qua một chút ý vị sâu xa.

Người phụ nữ này, sống mũi kia quá giống Lâm Nhưộc... Kha Trạch Liệt sờ sờ cằm, đôi mắt nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chênh lệch

Editor: June_duahau

Nghe người đàn ông kia nói như vậy, người phụ nữ như được ăn một viên thuốc an thần, tâm trạng lơ lửng trong không trung cũng dần dần buông lỏng xuống. Thâm thở ra một hơi thật sâu, bộ dáng thoải mái, nhìn không được quay đầu đánh giá diện mạo của Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia tình thú, khiến cho Kha Trạch

Liệt cảm thấy cả người không thoải mái.

Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của người phụ nữ không tự giác đặt lên vai Kha Trạch Liệt, mang theo hơi thở mê người, theo lực hút của Trái đất mà đi xuống xóa đi, mùi hương xông vào mũi Kha Trạch Liệt khiến cho anh hoa mắt chóng mặt, đấy mắt lại nhiều hơn một phần mâu thuẫn.

Trộm liếc thấy ánh mắt lãnh khốc của Kha Trạch Liệt làm cho người phụ nữ kia không khỏi sùng sốt, chưa từng có người đàn ông nào có thể thoát khỏi tay cô. Đôi mắt màu hổ phách của cô ta hiện lên một tia quật cường cùng bất mãn, không tin thể tin nổi, người phụ nữ kia liền kéo chặt cổ Kha Trạch Liệt, thuận thế muốn hôn lên đôi môi mòng khêu gợi của anh.

Tất cả mọi người bị một màn này thu hút ánh mắt, không ai chú ý tới một bên góc tường, một người đàn ông đang sâu xa dựa vào vách tường, sắc mặt lạnh nhạt chụp lại cái cảnh ái muội trong nháy mắt này. Sau đó cất di động vào trong túi áo, điềm nhiên như không có gì rồi đi.

Kha Trạch Liệt gần như trong nháy mắt liền phản ứng lại, ghét bỏ đẩy người phụ nữ kia ra, đấy mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn miễn cưỡng bị đè nén xuống khiến cho mọi người xung quanh không khỏi run lên, không ai dám đối diện cùng Kha Trạch Liệt. Trong lúc nhất thời, nhờ khí thế bức người của mình mà Kha Trạch Liệt đã khống chế được toàn cục.

Người phụ nữ lão đạo bước về sau vài bước, ngã vào trong lòng người đàn ông, vẻ mặt không tin nhìn Kha Trạch Liệt, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập kinh ngạc. Làm sao có thể?

Sau khi liếc mắt nhìn người phụ nữ kia một cái, ánh mắt thâm sâu như lắng trì, liền xoay người rời khỏi, bước đi không chút lưu luyến khiến cho người phụ nữ kia hận đến nghiến răng.

Trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên ý cười, người đàn ông này cần phải dạy dỗ... dạy dỗ! Đôi môi màu đỏ kéo lên một đường cong mắt hờn, thâm ý trong đôi mắt như đang suy tư cái gì, một cổ khí thế khiếp sợ như Medusa* lặng yên từ trên người cô ta phát ra.

(Medusa: Trước đây mình đã giải thích qua rồi, đó là một nữ quỷ đầu rắn.)

Người đàn ông thỉnh thoảng liếc cô một cái, toàn thân người phụ nữ giật mình một cái, cau mày giận trừng mắt nhìn người đàn ông, sau khi nhìn thấy Kha Trạch Liệt, bộ dáng tên đàn ông này làm sao lại hành động tùy ý như vậy?

“Chúng ta đi thôi? Nhìn xem, vẫn là tôi tương đối thích em. Hử?” Đôi mắt người đàn ông đục ngầu tham lam tìm kiếm ở trên người phụ nữ, lộ ra hàm răng vàng khè, không giống với cách ăn mặc gọn gàng sạch sẽ bên ngoài, khí chất bí ối vẫn không cách nào che giấu đi.

Người phụ nữ giùng giàng từ trên người đàn ông dậy, hơi ghét bỏ liếc hán một cái, so với Kha Trạch Liệt chênh lệch cũng quá lớn rồi...

Người đàn ông đến gần người phụ nữ, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô ta, thuận lợi ôm người phụ nữ vào trong ngực mình cho dù cô ta không tình nguyện, “Hết cách rồi, ai bảo là em cần tôi đây...”

Trong đôi mắt thoáng qua ý cười, thâm ý vô hạn.

*

“Chú Trần, tôi đang ở đường phía Đông, phiền chú tới đón tôi một chút.” Kha Trạch Liệt bấm số điện thoại của lái xe trong nhà, ngao nghể đứng ở đầu phố, tư thế oai hùng, dáng người hiên ngang giống như một khối nam châm hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Giống như một vị thần, kiêu ngạo đứng giữa đất trời.

trên đường không thiếu phụ nữ liếc mắt đưa tình với Kha Trạch Liệt, cúi đầu cùng chị em bên cạnh nói nói gì đó, khoe miệng hé lên nụ cười then thưng làm cho người ta nảy sinh mập mờ. Thế nhưng tầm mắt của Kha Trạch Liệt chưa bao giờ dừng trên người họ, làm như trước mắt mình không có bất kỳ thứ gì. sự điềm tĩnh trong đôi mắt, không gì có thể kích động nổi, dù chỉ là một cơn sóng lẫn lẩn.

Rất nhanh sau đó, một chiếc Buick màu đen đã dừng ngay trước mặt Kha Trạch Liệt, thân xe sáng bóng vẫn còn mới tinh như cũ.

Chú Trần vẫn mặc Tây trang như thường ngày, khuôn mặt gầy gò mang theo một đôi mắt kính, mặc dù đã gần 50 tuổi rồi, nhưng trên người vẫn không có một chút biểu hiện nào của sự già nua Vẫn tao nhã như cũ, khẽ khiếm tốn gật đầu chào, rồi nhanh chóng đi đến đuôi xe phía sau, mở cốp xe ra định lấy rượu hành lý của Kha Trạch Liệt nhét vào.

“Đợi một chút!” Kha Trạch Liệt mở miệng ngăn hành động của chú Trần lại, nở nụ cười yếu ớt đáp lại vẻ mặt nghi hoặc của chú Trần, gợn tay cầm lấy rượu hành lý kéo tới ghế phía sau xe, mở ra, nhìn thấy bên trong đặt một túi tài liệu lớn màu vàng, vẻ căng thẳng trên mặt trong nháy mắt được buông lỏng xuống, nhẹ nhàng thở phào, khăn trương trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống.

Nghiêng đầu liếc mắt một cái ra hiệu cho chú Trần, rồi xoay người mở cửa xe, khom người ngồi vào bên trong, lưu lại trên đường phố một đám “sắc nữ”, đi mất.

Quả nhiên giống như trong tưởng tượng của bọn họ, vừa giàu có vừa đẹp trai ha! thật hối hận trước đó đã không đến xin số điện thoại của anh ta. Tính cách thâm trầm một chút cũng được, chỉ ít cũng không phải đồ lừa đảo. Nhóm người “hoa sĩ” nhìn hướng Kha Trạch Liệt rời đi, trông mòn con mắt, hối hận tới xanh ruột rồi.

“Thiếu gia, đi đâu?” chú Trần xoay chuyển con người nhìn chăm chăm phía trước, đánh tay lái một cái quay đầu xe rời khỏi trung tâm thành phố, hỏi Kha Trạch Liệt hướng đi. Giọng nói mấy móc mang theo chút ôn hòa, trong lúc lơ đãng đã tập kích một đoạn mềm mại trong lòng Kha Trạch Liệt. thật ra anh là một người đàn ông rất dễ thỏa mãn.

Kha Trạch Liệt mở túi tài liệu trong tay ra, sau khi cẩn thận kiểm tra lại tài liệu không thiếu cái gì, nâng mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, sâu xa trong đôi mắt lộ ra một cổ lạnh nhạt: “đi công ty EX”

Chiếc xe ô tô Buick chạy nhanh như bay ở trên đường, Kha Trạch Liệt đã gạt Lâm Nhượng, mới vừa từ trên máy bay xuống, đã bị quân khu thực lục trở về, nói là trong quân khu có lãnh đạo xuống thị sát, làm sao có thể thiếu một thủ trưởng được chứ.

Kha Trạch Liệt lại sống chết không chịu đi, nguyên nhân chỉ có một, như thế thì không thể gặp Lâm Nhượng rồi, trong lòng nhớ nhung thật sâu không thể chịu nổi. Giống như một cơn lũ bất ngờ quét tới, rất mãnh liệt, khiến cho tham vọng lớn trong sự nghiệp của Kha Trạch Liệt thế nhưng lại đi ngược lại với ý niệm của chính mình.

Anh từ trước tới giờ đều lấy công việc làm trọng, chỉ là không ngờ anh lại đi vào cỏi “hồng trần” để rồi “vạn kiếp bất phục”, chìm đắm trong sự ôn nhu dịu dàng của Lâm Nhượng.

“Lâm Nhượng, tôi không muốn xa em một chút nào cả. thật sự một chút cũng không muốn, nhưng em tới cùng có hiểu hay không hả?” Kha Trạch Liệt gào thét trong lòng. Dù sao cũng không thể nói ra khỏi miệng. Dưới đáy lòng như mọc rễ, này mầm, lớn dần, thối nát.

Chiếc xe Buick chậm rãi dừng lại trước cửa công ty của Lâm Nhục. Kha Trạch Liệt từ hàng ghế phía sau cầm lấy rương hành lý của mình đứng bên cạnh chiếc xe Buick, cẩn thận nhìn vào bên ghế lái, thong dong mở miệng: "Chú Trần, hôm nay tôi sẽ không trở về."

Chú Trần nghe Kha Trạch Liệt nói như vậy, mày rậm nhừ thành một đám, ánh mắt hơi do dự, đôi mắt hơi nheo lại, gấp gấp mở miệng: "Nhưng lão gia và phu nhân đã chuẩn bị xong bữa tiệc lễ rửa tội cho cậu rồi, chỉ còn thiếu cậu trở về nữa thôi."

"nói với họ, tôi còn có việc." Kha Trạch Liệt quả quyết để lại cho chú Trần một bóng lưng rồi kéo rương hành lý cao ngất đi vào trong công ty, rõ ràng đánh ngã câu nói tiếp theo, không cần lại dòng dài chuyện khác.

Gió thu hiu quạnh đánh úp lên người chú Trần, nhìn bóng lưng Kha Trạch Liệt đi xa, trong ánh mắt mang theo một sự an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngoan! Chị cho kẹo ăn

Editor: June_duahau

Hôm nay, dưới đại sảnh, nhân viên tiếp tân nhìn thấy Kha Trạch Liệt có chút quen mặt, ánh mắt nhìn về phía Kha Trạch Liệt lóe lên hình trái tim, khiến cho Kha Trạch Liệt khó có thể tiếp nhận. Cả người anh lạnh phát buồn nôn, nhanh chóng rút lui. Nhìn đằng sau bóng lưng rần rờ cương trực, bước chân có chút nghiêng ngả...

Lên tới tầng làm việc cao nhất, không khí xung quanh an tĩnh vô cùng, khiến cho một người ngoài như Kha Trạch Liệt cũng phải có chút thận trọng, luống cuống. Mới từ trong thang máy ra ngoài, đã nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ cười nói với người xung quanh của Mẫn Đình, khuôn mặt thanh tú giống như một đóa hoa sơn chi* nở rộ, hơi thở phảng phất còn có thể ngửi được một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái.

(Hoa sơn chi*: Cây dành dành, editor: Mình cũng ko biết đó là cây gì, mà bà tg miêu tả đàn ông con trai thế này chẳng khác gì Gay cả nhì?//)

trên gương mặt của Mẫn Đình như có một cơn gió xuân lạnh lẽo quét qua, lộ ra một chút ưu thương nhàn nhạt, đây cũng không phải là đi đàm phán với chủ tịch công ty bên truyền thông. Tầng này giống như có một lớp màng bảo vệ, bao chặt Mẫn Đình trong đó, không để cho anh có một chút liên lạc gì với bên ngoài.

Lạnh lùng mà lễ độ bày ra tư thế mời giữa hai người, không nói ra được cảm giác phức tạp trong lòng, Mẫn Đình giống như sắp tách rời khỏi cái thế giới này.

Khi tầm mắt của anh chạm đến ánh mắt của Kha Trạch Liệt, Mẫn Đình có chút né tránh. Con người lưu chuyển né tránh tầm mắt của Kha Trạch Liệt, tiếp tục cùng người bên cạnh trò chuyện, hoàn toàn không nhìn ra anh có gì khác thường. Miệng lưỡi lưu loát, lời nói lời cuốn, làm cho vị khách bên cạnh liên tiếp cười lớn.

Nhưng trong lòng anh lại giống như bị chết chìm, hít thở không thông, đã sớm biết ngày này cuối cùng rồi cũng tới. Nhưng mà anh còn chưa có chuẩn bị xong, một người thất bại như anh lấy thái độ gì để đối mặt với người thắng cuộc trước mặt đây.

Kha Trạch Liệt nhìn thoáng qua bên người Mẫn Đình, âm thanh của Mẫn Đình đột nhiên dừng lại. Giờ khắc này, trong lòng ngực Mẫn Đình vang lên một tiếng thanh thúy, giống như có thứ gì đó lặng lẽ vỡ tan tành.

Vị khách hàng hơi cau mày, nghi hoặc nhìn Mẫn Đình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó hiểu, ân cần mở miệng hỏi, "Nhà thiết kế, anh làm sao vậy?"

Mẫn Đình lúc này mới nói tiếp, không trực tiếp trả lời câu hỏi vừa rồi của khách hàng, tiếp tục trao đổi đề tài đang nói dở lúc này. Cuối cùng trò chuyện với nhau thật vui, trong lòng Mẫn Đình cũng âm thầm vui mừng, anh có thể vì Lâm Nhục giải quyết một số chuyện, giống như là giúp Lâm Nhục chia sẻ một phần khó khăn, trong lòng ấm áp tựa như máu trong người bị đông lạnh đã bắt đầu lưu động lại lần nữa.

Kha Trạch Liệt sao? Đến tìm Lâm Nhục sao? trên tay vẫn xách theo rương hành lý. Lâm Nhục đối với anh ta mà nói, chắc là rất quan trọng. Trong lòng Mẫn Đình thoáng qua tia khổ sở, trái tim Lâm Nhục rốt cuộc lại thuộc về người khác.

*

"Lấy được tài liệu rồi sao?" một lần nữa nhìn người đàn ông ở trước mắt, Lâm Nhục để tài liệu

Trong tay xuống, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Kha Trạch Liệt, sự bình tĩnh trong đôi mắt giống như là Biển Chết, không có một gợn sóng dao động, tựa như không để ý đến Kha Trạch Liệt. Lạnh nhạt, hồ hững như vậy, chạm đến phần đề tâm ở sâu trong lòng Kha Trạch Liệt.

thật ra thì trên cái thế giới này, người có được hạnh phúc không nhiều lắm, chẳng qua là ở trong mắt người khác, bọn họ điều tốt đẹp giống như về bề

ngoài. Đau khổ trong lòng, chỉ có chính mình biết.

Kha Trạch Liệt mặt không đổi sắc, hít một hơi thật sâu điều chỉnh tâm trạng của mình. Dáng vẻ lạnh nhạt làm việc của Lâm Nhưộc làm cho anh rất thường thức, nhưng thái độ của cô giống như đối với một người bình thường khiến cho Kha Trạch Liệt cảm thấy không thoải mái.

không nói nên lời tình cảm mơ hồ trong lòng, liền liều mạng hành hạ Kha Trạch Liệt.

Hai tay cầm tài liệu trong tay giao ra, tự biết chuyện này là do anh làm việc bất cẩn. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng hơi có vẻ thận trọng, phía bên trong áo sơ mi lồng ngực khẽ nhấp nhô lên xuống, nhìn thật là mê người.

Sau khi Lâm Nhưộc nhận lấy, cảm nhận được xúc cảm trong tay, trên khuôn mặt lạnh lùng như băng lộ ra một chút hòa hoãn. Đơn giản lật xem vài cái, ngẩng đầu lên nhìn Kha Trạch Liệt, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào mắt Kha Trạch Liệt, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, “Tài liệu bên trong, anh đã xem qua sao?” Chút thâm ý trong đôi mắt lóe ra khiến cho Kha Trạch Liệt sùng sốt trong lòng.

Kha Trạch Liệt hơi cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt trong túi quần, nhặt đầu lắc một cái, nhún vai, nói: “không có.” Anh chỉ kiểm tra số trong tài liệu một chút, còn nội dung bên trong một chữ cũng không nhìn.

thật ra thì, chỉ cần lúc đó anh để ý nhìn tấm hình trên tập tài liệu đó một chút, anh sẽ phát hiện, trong đó có một người phụ nữ mình vừa gặp qua.

Lâm Nhưộc hiểu ý gật đầu một cái, sau đó liền cầm lấy chiếc túi xách màu trắng ra khỏi phòng làm việc, một chút vẫn không để ý tới người đàn ông vẫn còn ngây ngơ đứng ở bên. Lập tức đem Kha Trạch Liệt ra khỏi tầm mắt của cô.

Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhưộc cầm túi xách lên chắc là hết giờ làm, trong con người thoáng qua một tia nghi ngờ, mở miệng hỏi: “Này, em muốn đi đâu?”

Lâm Nhưộc dương dương tự đắc nhếch mày, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, vẻ mặt khiêu khích nhìn bên ngoài rồi lại nhìn Kha Trạch Liệt, phách lối chỉ chỉ ra bên ngoài: “Tan việc. Anh cứ tiếp tục ở đây, tôi đi.” nói xong, lưu loát xoay người, mở cửa phòng làm việc ra, rời khỏi phòng làm việc.

Kha Trạch Liệt thấy tình huống như vậy, cũng không có chậm trễ, lập tức nhắc nhở hành lý trong tay, hướng về phía Lâm Nhưộc vừa đi cất cao âm lượng la lên, “Lâm Nhưộc, chờ anh một chút, chúng ta cùng đi chung đi.” Vào giờ phút này, cũng không tính là đáng xấu hổ chứ? ...

Trời ơi, ngay trước mặt mọi người, chỉ sợ người khác không biết anh mang theo rương hành lý vào phòng làm việc của tôi sao? Mặt mũi đều bị mất hết rồi! Lâm Nhưộc cô, từ lúc nào lại mang cái danh quan hệ bất chính ngôn ngữ như thế này hả? Đoán chừng, ngày mai, toàn bộ trên dưới công ty sẽ bàn tán xôn xao tin tức phòng làm việc của Tổng giám Thiết kế xuất hiện một người đàn ông, quan hệ mật thiết rất khả nghi. ...

Lâm Nhưộc xoay người vào phòng làm việc của Ngụy Hải, cầm trong tay tập văn kiện thu mua một công ty nhỏ đặt lên trên bàn làm việc của Ngụy Hải. Hướng về phía Ngụy Hải đang làm việc với máy vi tính, từng chữ một mở miệng, âm thanh rõ ràng không sót một chữ rơi vào tai Ngụy Hải, giọng nói trong trẻo ngọt ngào mê hoặc lòng người, “Những thứ này cần dùng cho cuộc họp ngày mai, anh hãy chuẩn bị cho tốt, photo mười bản, trước lúc họp phải có trong tay trường các bộ phận.”

nói đến văn kiện, Lâm Nhưộc nhớ mình vẫn còn đặt đơn “Thỏa thuận ly hôn” trong phòng làm việc, khoe miệng nhếch lên nụ cười tự giễu. Sau khi giao phó công việc cho Ngụy Hải xong, Lâm Nhưộc trực tiếp rời đi.

Nhìn thấy Kha Trạch Liệt đang đi đi lại lại ở cửa thang máy, trông mặt đen thoáng qua một chút thú vị, rất hứng thú vòng hai tay lại, giả vờ không chút để ý mở miệng: “Sao vậy, đồng chí thủ trưởng, anh ở đây làm gì vậy? Giả vờ tỉnh cờ gặp gỡ?” Đôi mắt đen mê hoặc lòng người quan sát trên dưới Kha Trạch Liệt một phen, ý giễu cợt trên khóe môi càng sâu hơn.

Kha Trạch Liệt nghe thấy giọng nói của Lâm Nhưộc vang lên phía sau, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ lúng túng, khóe miệng lại kéo ra nụ cười vô lại, “bà xã, anh đang đợi em cùng nhau về nhà.”

Bà... Bà xã...?

Đầu Lâm Nhưộc đầy vạch đen. Khóe miệng co rút, “Thôi đi, trời cũng tối rồi, về nhà sớm một chút. Ngoan, chị cho kẹo ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Các người thật có sức sống

Nghe Lâm Nhưộc nói như vậy, rốt cuộc cũng nói tới chủ đề chính rồi. Nếu thừa dịp Lâm Nhưộc là chị mình ... Nhân cơ hội lấy lòng, trông ánh mắt Kha Trạch Liệt lộ ra vẻ đáng thương, cúi đầu nhìn Lâm Nhưộc nhờ giúp đỡ: “Lâm Nhưộc, anh không có nhà để về.” Ánh mắt Lâm Nhưộc tàn mát ra cái nhìn của một Tiểu Tinh Linh.

Không ngờ Lâm Nhựt cũng không thêm để ý một chút nào, lần này hoàn toàn bị miễn dịch, không hứng thú nói: "A, vậy sao?" Quả thực, nội tâm Lâm Nhựt đã sớm dậy sóng mãnh liệt, không nghĩ tới người đàn ông vô sỉ này còn có một mặt đáng thương như vậy, thật là, đảm mù mắt chó của cô...

Ngược lại, Lâm Nhựt rốt cuộc cũng đợi được đèn thang máy sáng lên.

Lâm Nhựt lập tức đi vào trong thang máy VIP, Kha Trạch Liệt vừa định bước vào cùng, Lâm Nhựt liền hướng về phía anh chỉ chỉ một biển báo bên cạnh, "Đám người phóng viên rảnh rồi xin vòng qua bên cạnh thang máy để xuống tầng." Nói xong, liền nhấn nút đóng cửa, cửa thang máy chậm rãi đóng lại trước mặt Kha Trạch Liệt, lại nhìn con số đang không ngừng giảm xuống.

...

Hết lần này tới lần khác, đối với người con gái này anh hoàn toàn không có biện pháp nào. Kha Trạch Liệt vòng vo một lúc với cái rương hành lý, bắt đầu nhìn cái thang máy, sau đó ngoan ngoãn vòng sang lối đi an toàn bên cạnh đi xuống.

Kha Trạch Liệt kéo theo rương hành lý nặng phía sau, bước nhanh chạy mấy bước, phát hiện thân thể mình đi nhanh, nhưng hành lý sau lưng hình như không theo kịp tiến độ bước chân anh, mảy mảy lại, trong đôi mắt thoáng qua vẻ không kiên nhẫn.

Một tay đóng lại tay kéo của rương hành lý, tay kia nhắc rương hành lý lên, sai bước đi về phía chiếc xe sắp chạy đi của Lâm Nhựt.

Ba bước cũng thành hai, tiến lên chặn ngang trước mặt Lâm Nhựt đang muốn rời đi, trên khuôn mặt anh tuần hiện ra vẻ mặt muốn khóc, "Lâm Nhựt, em cứ như vậy đem một người vừa trở về nước như anh ném ở nơi này sao?" Tròng mắt thâm thúy của Kha Trạch Liệt lóe sáng, ra vẻ người vô tội.

Lâm Nhựt chu mỏ, đôi môi mỹ lệ khẽ động. Trên khuôn mặt lạnh lùng cùng bình tĩnh xuất hiện một nụ cười giễu cợt, "Nếu không thì, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát. Tôi cũng đã đưa anh đến khách sạn, làm vợ như tôi đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!" Bàn tay mềm mại của Lâm Nhựt vỗ vỗ lên khuôn mặt của Kha Trạch Liệt, không hề dao động lập trường của mình.

Kha Trạch Liệt một tay chụp lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, mặc cho Lâm Nhựt giãy giụa thế nào cũng không buông, vô tội nhún nhún vai, "Nhưng anh đã trả phòng rồi." Giọng nói rõ ràng lộ vẻ tức giận, hối hận làm cho Lâm Nhựt hận không thể quát chết tên đàn ông này!

Lâm Nhựt nhất thời khí huyết dâng trào, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng. Không biết nói cái gì cho phải, dừng một chút, bắt đầu nhìn... nhìn không nói ra những lời kia. Thật là im lặng, tại sao lại có người vô lại như vậy chứ.

"Vô sỉ!" Lâm Nhựt tức giận bộc phát ra lời nói thô tục, không nghĩ tới, cô học võ nhiều năm như vậy, vẫn không thể nào qua được một cửa ải trong tay Kha Trạch Liệt. Tên yêu nghiệt này, cô muốn thu phục anh ta!

Không ngờ, Kha Trạch Liệt nhếch miệng lộ ra một nụ cười thật lớn, hàm răng trắng tinh

được mặt trời chiếu xuống lóe sáng. Này răng trắng nhỏ, có thể so sánh được với kem đánh răng của phát ngôn viên người da đen trên ti vi rồi! Nếu phát ngôn viên không đi làm thì kem đánh răng thật đúng là nhân tài không được trọng dụng!

"Hàm răng của anh cái nào ra cái đấy, đều đặn, sáng bóng!" Kha Trạch Liệt không chút do dự mở miệng, da mặt dày ngay cả đạn pháo cũng không xuyên thủng được.

...

Dùng hết sức lực cả người, ra sức giãy giụa, cũng không thoát khỏi bàn tay của anh, Lâm Nhựt bực bội rống to một tiếng, mái tóc ngắn xinh đẹp tung bay trong gió.

"A...a...a! Biết rồi, nhanh lái xe đi!"

Lông mày nhíu chặt, tức giận nhìn chằm chằm Kha Trạch Liệt, chờ đấy, một ngày nào đó, bà cô đây sẽ khiến cho anh chịu không nổi, đợi đi! Trong đầu không ngừng YY bạo lực dầm máu, khung cảnh bên ngoài lại cực kỳ hài hòa. Tự mình chơi trò tiêu khiển rất vui sướng.

Kha Trạch Liệt bỏ bàn tay mềm mại của Lâm Nhựt xuống, xúc cảm tốt đẹp khiến cho anh có chút không buông bỏ được. Nhưng việc khẩn cấp trước mắt không phải cái này, Kha Trạch Liệt vui vẻ chạy đến phía bên kia xe, không chút kiêng kỵ ngồi bên cạnh Lâm Nhựt. Trên mặt mang theo nụ cười vô lại, khiến cho Lâm Nhựt nhìn một cái liền hận một cái!

Nhưng về mặt Kha Trạch Liệt lại cười vui vẻ khi gian kẻ được như ý, ngũ quan mười phần trong trạng thái hào hứng, phấn khởi, khiến cho Lâm Nhựt không nhìn được muốn tập kích trên người Kha Trạch Liệt. "Cấm cười, nhìn giống như một kẻ ngu vậy." Lâm Nhựt bực dọc một trận, vốn là định về nhà thăm Cha Lâm, bây giờ có thêm một người, làm gì cũng rất bất tiện.

"Tài xế, trở về nhà trọ ở đi. Giúp tôi chào hỏi cha một tiếng, hôm khác sẽ về nhà." Lâm Nhựt không coi ai ra gì giương nanh múa vuốt ngồi ở ghế phía sau, tìm tư thế thoải mái, hướng về phía tài xế mở miệng. Tròng mắt lại hung hăng nhìn chằm chằm Kha Trạch Liệt, chẳng qua là người nào đó không thêm để ý hắt đầu nghe mặt, còn không ngừng huýt sáo.

Bình lính cần quấy sao? Bại hoại! Nhân chí tiện tắc vô địch*!

(Nhân chí tiện tắc vô địch*: Đối với người vô sỉ thì không cần thiết phải đối đầu)

Xe con chạy như bay không ngừng ở trên đường, Lâm Nhựt mở cửa xe ra, hết nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lại nhìn người trong xe.

Khỏe miệng Kha Trạch Liệt giương lên, không ngừng nói chuyện với Lâm Nhựt, mà cô lại một chút cũng không muốn đáp lại, hứng thú thường liếc Kha Trạch Liệt một cái, trên khuôn mặt một chút vui vẻ cũng không có, giống như nhìn một người xa lạ một cái. Cái người xa lạ này còn bị bệnh thần kinh!

Chiếc xe chậm rãi dừng lại trước cửa nhà trọ, đợ xe dừng hẳn, Lâm Nhựt mở cửa xe, không thể chịu nổi không gian thu hẹp trong xe. Lâm Nhựt cũng không có tiếp đãi Kha Trạch Liệt, liền đi về nhà trọ của mình.

Không nghĩ tới sẽ cùng Kha Trạch Liệt ở chung một chỗ, cho nên có cảm giác có một loại không khí đè nén vây quanh, khiến cho Lâm Nhựt trong lúc nhất thời thật không cách nào thích ứng được. Cả người kích động, thấp thỏm không sao áp chế được, trái tim trong lồng ngực kia đập liên hồi, giống như muốn đột phá vòng vây.

Kha Trạch Liệt thì ngược lại, một chút cảm giác mất tự nhiên cũng không có, không câu nệ chút nào đi theo Lâm Nhựt, về mặt 'quang minh chính đại' đi vào trong nhà trọ của cô.

Còn chưa vào tới nhà, đã nghe thấy thanh âm trên đầu phía sau lưng, "Đây chẳng phải là Nhựt Nhựt sao?"

Đối diện với nhà trọ của Lâm Nhựt có một bác gái đang đi tới, khuôn mặt thoáng vẻ nghi ngờ nhìn Lâm Nhựt, trừng mắt nhìn, lại nhìn Kha Trạch Liệt ở sau lưng Lâm Nhựt một chút, trong con người thoáng qua một tia mập mờ.

Khỏe miệng Kha Trạch Liệt cũng giương lên đường cong xấu xa, "Biết ngay mà, dĩ biết, các con thật có sức sống." Trong giọng nói mang theo mười phần mập mờ, đôi mắt híp lại mang theo nụ cười xấu xa nhanh chóng biến mất trước mặt Lâm Nhựt.

Có sức sống? Lại không có vận động cái gì, có cái gì sức sống? Chẳng lẽ... Ho khan một cái. Lâm Nhựt thẹn thùng muốn tìm một cái lỗ chui xuống, bộ dạng quần bách chọc cho Kha Trạch Liệt buồn cười.

Lâm Nhựt không nhìn được co rút khỏe miệng, đáng vẻ co quắp giống như một người vợ giận dữ, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một mảng đỏ ửng rất khả nghi.

Hung hăng liếc mắt róc xương róc thịt Kha Trạch Liệt một cái, thừa dịp lúc này, Kha Trạch Liệt lấy tốc độ 'sét đánh không kịp bưng tai', "Vào" một cái liền chạy vào trong nhà của Lâm Nhựt. Lâm Nhựt chỉ thấy trước mặt quét qua một trận gió, sau đó một bóng dáng bay qua. Lúc lâu sau mới phản ứng lại, hung hăng đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ảo tưởng tan vỡ?

Một tay bỏ túi xách lên trên ghế salon, không có chút đáng vẻ thực nữ nào, về mặt trần đầy khinh thường, dùng một cái dây chun cột bộ tóc dài của mình lại. Khuôn mặt xinh đẹp cộng thêm kiểu tóc gọn gàng, làm cho Lâm Nhựt thoát nhìn giống như một học sinh trung học đơn thuần, còn là loại đáng vẻ vô cùng xinh đẹp như thế.

Lông mi thon dài hơi nháy nháy, trông mắt giống như bị điện giật, trong nháy mắt quật ngã đối phương.

Nội tâm Kha Trạch Liệt mặc dù có chút giật mình đối với hành động của Lâm Nhựt, nhưng vẫn hiểu rõ, một chút cũng không để trong lòng. Lâm như không nghe thấy, nhìn về phía Lâm Nhựt lưu luyến cười một tiếng, làm cho Lâm Nhựt giật cả mình.

Ngược lại, Lâm Nhựt làm bộ mình là một người hết sức lười nhác nhếch nhác, hai nhân vật chính người trước người sau đều cảm thấy hành vi của mình có chút quá đáng, quay đầu dường như vô ý liếc Kha Trạch Liệt một cái, chỉ thấy anh lạnh nhạt nằm trên ghế salon, thoải mái mở tivi, lại còn buông lỏng giải trí.

Da mặt dày như vậy làm cho Lâm Nhựt có chút hối hận khi mang Kha Trạch Liệt tới nhà mình, đôi mắt đẹp thoáng qua vẻ tức giận. Đây là nhà cô! Nhà...cô! Đây được coi là gì, khách lần ất chủ nhà sao?

Lâm Nhựt cố ý làm cho mấy thứ đồ kêu lên thật vang, "Bùm", "Ba", chính là muốn thu hút sự chú ý của Kha Trạch Liệt.

Kết quả có thể đoán được, thất bại! Thất bại! Thất bại!

Cuối cùng, Lâm Nhựt hoàn toàn bỏ cuộc, mệt nhọc ngã xuống một bên ghế salon, về mặt bất đắc dĩ, lông mày thanh tú chau lại, ánh mắt vô cùng buồn bã, đối với người đàn ông da mặt dày đến đạn pháo cũng không xuyên thủng được này, cô thật không có biện pháp gì. Tình hình của anh ta sao lại có thể đạt tới trình độ này, đối với hành động ngang ngược của cô cũng không thêm đề ý chút nào!

Trong lúc bầu không khí đang vô cùng yên tĩnh, ngay cả nội dung trên Tivi cũng thay đổi thành một màn yên tĩnh, giống như tất cả đều ngưng lại, chờ đợi thời khắc thiêng liêng tới.

Nếu nói thời khắc thiêng liêng chính là....

Bụng Kha Trạch Liệt đột nhiên phát ra một âm thanh không hợp với hoàn cảnh lắm.

Tâm tình vẫn còn căng thẳng, đè nén đến mức tận cùng, Lâm Nhưộc chợt cười phá lên. Chân đạp điên cuồng trên ghế salon, trong nháy mắt cả người mất khống chế, nghịch ngợm gây sự cười ha ha đứng lên.

Mở ra một đôi mắt mờ nước, vừa cười vừa lau nước bên khóe mắt. Đôi mắt híp lại nhìn bộ dạng quần bách của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhưộc cao hứng từ trong đáy lòng tới toàn thân cao thấp trên người, các tế bào trong cơ thể giống như chỉ trong nháy mắt đã sống lại, cả người tràn đầy năng lượng. Giống như vừa ăn cả một vại rau chân vịt vậy...

Gương mặt tuần tú của Kha Trạch Liệt trong nháy mắt đỏ ửng cả mặt, chợt dạ lớn tiếng hét lên, "Hôm nay chúng ta ăn cái gì?"

Không nghĩ tới mình lại ở trước mặt Lâm Nhưộc mất phong độ như vậy, thật là mất mặt mà, Kha Trạch Liệt hận không tìm được cái lỗ chui xuống. Nhìn Lâm Nhưộc cười điên cuồng như vậy, màu da của anh vốn nâu đen như màu chocolate lại càng thêm đen giống như Bao Chửng.

Dáng vẻ Bao Thanh Thiên lúc còn trẻ

Anh đã một ngày không có ăn cái gì, có thể không đói sao? Kha Trạch Liệt buồn bực nhìn Lâm Nhưộc, trong mắt lộ ra vẻ cầu khẩn khiến cho cả người Lâm Nhưộc run lên. Emma, dịu dàng công kích như vậy, Lâm Nhưộc quả thật không thể chống đỡ nổi.

Lâm Nhưộc bắt đầu dĩ chuyển mắt, không còn cách nào, cũng không thể để cho vị khách không mời mà đến này thay cô tìm đồ ăn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì không hay, thì sẽ ảnh hưởng không tốt lắm đúng không?

Ngược lại, phần eo khế dùng lực, cả người thuận thế hướng về phía trước bật lên, từ trên ghế salon đứng dậy, chậm chậm đi vào nhà bếp. Tốc độ đi tới kia, ngay cả con rùa cũng phải cười nhạo cô.

Ngay cả khi Lâm Nhưộc 'cố gắng' 'chạy tới' phòng bếp như vậy, cũng không như mong đợi, lần tung hết cả tủ lạnh, cũng chỉ có một ít sữa tươi quá hạn cùng một ít trứng gà không biết mua từ lúc nào, Lâm Nhưộc còn cảm thấy kỳ quái, trứng gà này ở chỗ nào chui ra vậy?

Cô cũng không nhớ rõ mình mua trứng gà khi nào?

Chẳng lẽ, gà sau khi sinh Bảo bảo xong lại đặt luôn trong tủ lạnh nhà mình? (ed: ^^ bó tay với chị)

Tưởng tượng bầu trời đầy sao, như đi vào cõi thần tiên. Lâm Nhưộc tay trái khoác lên trên tủ lạnh trống không, tay phải cầm một quả trứng gà còn hơi lạnh, suy nghĩ vẩn vơ. Thần sắc trong con ngươi không ngừng xoay chuyển, theo trí tưởng tượng của Lâm Nhưộc mà không ngừng bay xa.

Cuối cùng, sau khi kiểm tra toàn bộ, bảo vật mà Lâm Nhưộc chiếm đoạt được chính là một hộp mỳ ăn liền. Sau khi nhìn hạn sử dụng một chút, khóe miệng Lâm Nhưộc hiện lên một nụ cười khoái trá, cuộc sống còn một chút này đây.

Chính xác mà nói, còn có một ngày đúng không?

Sau khi xác nhận lại một lần nữa, vẫn còn, ừ, lại liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay một chút, còn có ba giờ đấy...

(ed: Ai đoán được cái ngày đó là gì ko? ^.^, chị này nghịch thật)

Nhanh chóng đun nước nóng rồi rót vào trong cốc mỳ, Lâm Nhưộc bất chấp tất cả lấy túi gia vị bỏ vào xong tiện tay ném luôn xuống đất, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt sợ hãi phía sau, nghiêm nhiên tiến hành mọi hoạt động trên tay, mặt không đổi sắc tìm không đập tiếp tục công trình vĩ đại của mình.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Lâm Nhưộc lấy thìa cắm ở trên nắp mì hộp, chờ đợi mỳ chín.

Trong thời gian đó, Lâm Nhưộc cũng không có lãng phí, cầm một bản phác thảo đứng ở bên nghiêm túc thiết kế trang phục, ánh mắt nghiêm cần nhìn bản phác họa làm cho Kha Trạch Liệt có chút than thở. Cô làm thế nào lại khiến cho người ta sụp đổ cùng với tính tình biến hóa đến mức tận cùng thế này?

Ước chừng qua bốn phút, Lâm Nhưộc liền cầm bản phác họa để sang một bên, bung mỳ ăn liền để lên trên bàn ăn, mở nắp ra, một cỗ mùi thơm của mỳ ăn liền xông vào tận mũi, Lâm Nhưộc hài lòng hít một hơi, sắc mặt say mê đến cực điểm. "Oa, thật là thơm."

Theo dòng chuyển động của không khí, mùi thơm của mỳ ăn liền cũng bay tới mũi của Kha Trạch Liệt, len lén hít một hơi, mùi thơm kia, tay phải Kha Trạch Liệt không nhịn được xoa xoa bụng, ngửi mùi này càng thêm đói bụng.

Là ai nói, giải khát trong mơ*?!

(Giải khát trong mơ* : Ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi. Sự tích: Quân lính trên đường hành quân rất khát. Tào Tháo thấy vậy liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn)

Anh làm sao càng nghĩ lại càng đói hơn!

Mở cái nĩa ra bắt đầu 'làm việc', xâu một nĩa mỳ ăn liền cuộn cuộn, đưa vào trong miệng mình. Cuối cùng lộ ra một sợi mì nhỏ con dài dài, Lâm Nhựt liền không có chút hình tượng nào hút mạnh một cái. Nước canh trong nháy mắt vẩy ra xung quanh, còn có một chút vương lên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Càng tôn lên làn da sáng bóng của cô, một giọt nước dầu vàng rất là rõ ràng. Ngửa đầu nhìn Kha Trạch Liệt đang đi về phía mình, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười vô hại, "Anh, định làm gì?" Hơi dừng lại, khiến cho trong lòng Lâm Nhựt càng cảnh giác.

Khóe miệng Kha Trạch Liệt co quắp, cúi đầu nhìn áo sơ mi của mình một đồng dầu mỡ dính vào, ánh đèn chiếu xuống càng lấp lánh rực rỡ...

Ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt Lâm Nhựt, trên mũi còn dính một cọng hành khô. Cùng lúc đó, phát hiện trên nút cài áo sơ mi của mình, nằm trên đó vừa vặn là một xác tôm.

Lâm Nhựt thực là tiếc nuối cau mày, nhìn xác tôm trên nút cài áo của Kha Trạch Liệt thì cảm thấy không thôi, trong ánh mắt tràn đầy tiếc nuối, rất là oán trách liếc Kha Trạch Liệt một cái, một tay đưa lên trên nút cài áo của anh lấy xác con tôm đáng thương kia cho vào miệng.

Kha Trạch Liệt tròn to hai mắt, trong phút chốc không thể tin nổi, giống như sao chổi đụng phải địa cầu, con người tròn to, căn bản không thể tin được Lâm Nhựt lại là người như vậy! Thật sự là quá tan vỡ ảo tưởng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Cuộc sống của em luôn luôn là khẩu vị nặng

Lấy tốc độ trộm chuông 'sét đánh không kịp bưng tai' chặn ngón tay đang định đưa xác tôm vào miệng, trên mặt xuất hiện vẻ mặt trang nghiêm nặng nề. Vươn cánh tay thon dài sang một bên kéo một cái ghế ra, trịnh trọng ngồi xuống đối diện với Lâm Nhựt, sắc mặt hơi nặng nề, hai tay nắm lấy bả vai của Lâm Nhựt, để cho Lâm Nhựt đối mặt với mình. Bộ mặt trang nghiêm làm cho Lâm Nhựt ngẹn cười đến nội thương.

Lâm Nhựt hơi khó hiểu nhíu nhíu mày, lông mày vênh cao giống như dây đàn đang gảy một bản hòa tấu, lên xuống kêu gọi. Trong đôi mắt thoáng qua vẻ nghi ngờ, quyết định giả chết đến cùng. "Sao vậy?" Đôi môi căng mọng hé lên, trên đó còn mang theo lớp dầu mỡ bóng loáng, làm cho đôi môi của Lâm Nhựt vô cùng hấp dẫn. Mắt to vô tội chớp một cái, thật là mê người.

Kha Trạch Liệt thấp giọng ho khan một tiếng, xua đuổi tà niệm trong đầu đi, Lâm Nhựt đang ép anh phạm tội sao? Đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, vừa muốn mở miệng, Lâm Nhựt lại tròn tròn đôi mắt ngây thơ nhìn Kha Trạch Liệt, xâu một nĩa mì ăn liền lên, tự nhiên hào phóng đưa đến bên miệng Kha Trạch Liệt, "Anh cũng muốn ăn sao?" Bộ dáng nịnh hót khiến cho Kha Trạch Liệt bỗng nhiên không có khẩu vị.

"Đừng đừng," Kha Trạch Liệt liền bật ra xa nửa thước, mặt sợ hãi nhìn Lâm Nhựt, khóe miệng không ngừng co quắp, giống như nhìn thấy hình ảnh gì kinh khủng lắm. Sau đó nghĩ lại mà sợ, thì ra người con gái trong lòng mình lại có bộ dáng như vậy.

"Cho dù từ nhỏ đã xảy ra chuyện xấu gì, cũng không nên như vậy, cuộc sống sau này có anh sẽ chăm sóc em, anh sẽ không bỏ mặc em bất kể như thế nào đi nữa." Kha Trạch Liệt nghiêm trang mở miệng, giọng nói nghiêm túc khiến cho chớp mũi Lâm Nhựt cay cay, quay đầu lại, sau khi điều chỉnh tốt tâm trạng mới ngẩng lên nhìn Kha Trạch Liệt.

"Tôi làm sao?" Chẳng lẽ, anh thật đúng cho rằng cô là từ nơi 'son cốc bàn cùng' tới đây sao? Trước kia lúc cha Lâm sa sút, bọn họ ăn bữa có bữa không Tên tiểu tử này xem nhiều phim quá rồi chăng?

"Anh sẽ luôn chăm sóc em." Bộ mặt trang nghiêm, ngọt ngào tỏ tình lại không làm cho Lâm Nhựt cảm thấy đột ngột chút nào, ngược lại trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua làm tan chảy trái tim 'hàn băng' của cô, trong nháy mắt làm cho trái tim trong lồng ngực Kha Trạch Liệt đập rộn lên.

Thật ra thì, Kha Trạch Liệt đã sớm đi vào trong lòng cô rồi không phải sao? Chẳng qua là, tự do một chút không tốt sao, hướng chi, Lâm Nhựt đã không dám buông tay để yêu.

Cổ tỏ vẻ lạnh nhạt rời đi tầm mắt, theo bản năng muốn trốn tránh ánh mắt bức bách của Kha Trạch Liệt. Giống như là cái nhìn của thầy chủ nhiệm trung học, tựa như đang dạy bảo, khuyên răn cô, vẻ mặt nghiêm túc khiến cho Lâm Nhựt bị áp lực lớn. "Đừng đùa, chúng ta sẽ phải ly hôn." Bọn họ thật không thích hợp ở chung một chỗ. Hoặc là nói, Lâm Nhựt không phải mẫu phụ nữ thích hợp để kết hôn.

"Chuyện chúng ta kết hôn trước đây cũng chỉ là một quyết định hoang đường của anh. Tin tưởng anh, anh có thể mang đến cho em hạnh phúc." Kha Trạch Liệt đưa tay nâng khuôn mặt Lâm Nhựt lên đối mặt với mình, nhu tình trong ánh mắt khiến cho Lâm Nhựt trong phút chốc đỏ mặt.

Trừ cha Lâm, chưa từng có ai đối tốt với cô như vậy.

Kha Trạch Liệt đột nhiên vọt vào trong nhà vệ sinh, cầm trong tay một cái khăn lông định lau mặt cho Lâm Nhựt, một màn này làm cho Lâm Nhựt không thể bình tĩnh nổi, lập tức nhảy lên thật cao, như một làn khói liền trốn sau cánh cửa, "Anh muốn làm gì? Đây là khăn lông rửa chân của tôi." Khuôn mặt sợ hãi nhìn Kha Trạch Liệt, về mặt cảnh giác làm cho Kha Trạch Liệt cười ra tiếng.

"Em rất đói bụng sao? Ngay cả lỗ mũi cũng phải ăn một miếng mới chịu." Kha Trạch Liệt mang khăn lông trở lại phòng rửa mặt, từ trên bàn trà rút mấy tờ giấy đưa cho Lâm Nhựt, hai tay khoanh lại nhìn Lâm Nhựt, dựa lưng vào cửa, mặt buồn cười nhìn Lâm Nhựt. Khẽ nhếch lông mày, lộ ra vẻ trêu chọc Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt cả khuôn mặt đỏ hồng, không phục lắm lắm, "Anh có ý kiến sao? Tôi thích...."

"Được, anh mặc kệ, anh biết cuộc sống của em luôn luôn là khẩu vị nặng."

"..."

Dưới sự thúc giục của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhựt không thể làm gì khác hơn là ném cái hộp mỳ ăn liền đã làm cho Kha Trạch Liệt tan vỡ ảo tưởng vào trong thùng rác, vừa mới lau người sạch sẽ xong, Lâm Nhựt đã bị Kha Trạch Liệt lôi kéo đi nhà hàng.

Giống như dập tắt ảo tưởng của Kha Trạch Liệt, đồng thời, cũng làm cho ảo tưởng của mình tan thành mây khói. Hiện tại mới phát hiện, làm nhân vật phản diện cũng không dễ dàng chút nào!

"Em quả nhiên là người thích hợp bị bao nuôi." Kha Trạch Liệt quan tâm săn sóc, sau khi giúp Lâm Nhựt gọi thức ăn xong, căn bản cũng không hỏi qua ý kiến của cô, vô cùng tự tin giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, "Cộng thêm một chai rượu vang đỏ."

Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhựt cười xấu xa, khóe miệng hiện ra nụ cười như có như không, khiến cho trong mắt Lâm Nhựt thổi bùng lên một ngọn lửa không tên.

Vốn chỉ muốn để cho Kha Trạch Liệt buông tha chút ảo tưởng đối với mình, không nghĩ tới lại để cho anh ta tìm được cái để cười nhạo mình, thật không biết cuộc sống đến lúc nào mới kết thúc!

"Không cần anh phải quan tâm, dù sao chúng ta vẫn phải ly hôn." Lâm Nhựt xoay đầu sang một bên, nhìn ánh đèn nê-ông sáng phía xa ngoài đường, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cô đơn làm đau hai mắt Kha Trạch Liệt, giống như có một bàn tay vô hình đánh bóp nghẹt trái tim anh, làm cho anh nhất thời cảm thấy hít thở không thông như bị chết chìm.

Ly hôn...ly hôn, tại sao lại luôn mang chuyện ly hôn treo lên cửa miệng mình như vậy. Cô cứ như vậy hi vọng bọn họ ly hôn sao?

Trên khuôn mặt thoáng qua vẻ tức giận, cảm nhận được điện thoại trong túi quần không ngừng rung lên, Kha Trạch Liệt tức giận liền tắt máy luôn.

Người trong nhà cần anh, quân khu cần anh, duy chỉ có Lâm Nhựt của anh không cần anh. Cái thói đời này chính là như vậy sao? Tất cả mọi người đều rơi vào vòng tuần hoàn ác tính, không có người nào có thể giành được hạnh phúc.

"Lâm Nhựt, ly hôn với anh có thể khiến cho em vui vẻ như vậy sao?" Kha Trạch Liệt cúi đầu, lông mi thật dài cụp xuống thành hình vòng cung, Lâm Nhựt không thấy rõ ánh mắt của anh, không biết giờ phút này anh đang nghĩ gì.

Nhưng mà cô thật có chút ngoài ý muốn, vốn là cố ý làm bộ như mình rất muốn Kha Trạch Liệt buông tha cho, không nghĩ tới anh ngược lại không coi cô là người phụ nữ xấu xa, mà người không chịu đựng nổi ở đây lại là cô.

Tình yêu có sâu như vậy sao? Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Nhựt đã không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Giống như có một bàn tay to lớn che kín tầm mắt của Lâm Nhựt, không biết thế giới bên ngoài ra sao, chỉ có thể loạng choạng đi về phía trước.

Phải nhận tâm, đau dài không bằng đau ngắn. Cắn lên đôi môi mềm mại, nói ra lời trái với con tim cô, "Đúng vậy!" đôi môi hé mở, lông mày nhíu chặt lại một chỗ, giống như đang chịu đựng đau đớn gì.

Đúng vậy, buông tha em ra, anh sẽ gặp được người hạnh phúc hơn. Coi như là do em tùy hứng, cũng hãy để cho em được tùy hứng một lần.

Trong đôi mắt Kha Trạch Liệt lóe lên đau đớn, tim đau thắt lại không chịu nổi. Loại cảm giác này anh chưa bao giờ cảm nhận qua, lần này lại tới mãnh liệt như vậy, tựa như tất cả đều đã không cần, anh giống như người bị cả thế giới này vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Vị hôn!

Không cần nói cái cảm giác này, đắm thật sâu vào trái tim Kha Trạch Liệt, giống như bị lãng trì vậy.

Lâm Nhựt không muốn thấy vẻ mặt của Kha Trạch Liệt, bầu không khí càng trở nên lúng túng, Lâm Nhựt cũng không thể mở miệng nói thêm được gì nữa. Không thể làm gì khác hơn là để cho không khí tiếp tục lúng túng, giờ tay lên uống hết rượu đỏ trong ly cao cổ, nhạt như nước ốc.

Khuôn mặt thanh tú lạnh giống như hàm băng, không mang theo chút độ ấm nào. Anh nhất định không biết, lúc Lâm Nhựt nói ra những lời này, trái tim cũng quặn đau. Giống như là bị hung hăng xé rách, không có lối thoát.

Xoay chuyển tầm mắt liền thấy được một bóng dáng quen thuộc, Mẫn Đình đi cùng với một người phụ nữ đáng đáp diêm dúa lẳng lơ, tay của người phụ nữ kia khoắc lên cánh tay của Mẫn Đình, khoe môi nhếch lên nụ cười lưu luyến, thỉnh thoảng cùng Mẫn Đình thấp giọng nói nhỏ. Dáng vẻ tình nồng mật ý làm cho trong lòng Lâm Nhựt dâng lên một ngọn lửa không tên, nhưng rất nhanh, Lâm Nhựt lý trí đã chế ngự được trái tim đang khó chịu.

Bước chân khêu gợi đi tới bên người Kha Trạch Liệt, trên mặt mang theo nụ cười đẹp nhất, bộ dáng tươi vui, ấm áp từ từ hiện lên trên khuôn mặt cô, "Kha Trạch Liệt, chúng ta..." Lâm Nhựt vừa định nói với Kha Trạch Liệt cái gì đó, dư quang ánh mắt vừa chăm chú nhìn hướng Mẫn Đình đi tới.

Không còn kịp rồi! Kha Trạch Liệt, thật xin lỗi.... ..

Coi như là thời cơ tốt, Lâm Nhựt ngửa đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại N lần của Kha Trạch Liệt, làm cho Lâm Nhựt có cảm giác nhịp tim mình tăng nhanh, áp chế trái tim đang hốt hoảng lại, nhẹ nhàng dán môi mình lên đôi môi mỏng khêu gợi của Kha Trạch Liệt. Cùng lúc đó, Lâm Nhựt nâng một chân lên ngăn chân người phụ nữ đi bên cạnh Mẫn Đình.

1, 2, 3.

"Ai ui." Một tiếng than nhẹ vang lên giống như trong dự tính của Lâm Nhựt, khoe miệng hiện ra một nụ cười tự tin mà lạnh nhạt, từ tốn mà kiên định hôn lên môi anh, ngoài miệng lại càng thêm trần trọc, vân vân. Tình tế thường thức hương vị đôi môi Kha Trạch Liệt, không trong veo giống như Mẫn Đình, đôi môi Kha Trạch Liệt mang theo độ ấm thiêu đốt người ta, dường như muốn đem Lâm Nhựt hòa tan trong đó khiến cho cô có chút không chống đỡ nổi.

Lâm Nhựt giống như đang thưởng thức một món điểm tâm yêu thích, đôi môi mềm mại khẽ di chuyển, che phủ lên đôi môi Kha Trạch Liệt. Giống như một loại duyên trời định, hai người môi lưỡi quấn quýt, chặt chẽ không rời.

Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhựt đột nhiên nhiệt tình trước mặt mình, lại liếc nhìn người đàn ông đang đứng ngẩn ngơ tại chỗ, trong mắt lóe lên cảm giác quen thuộc, nhất thời hiểu ra, thông minh như Kha Trạch Liệt, làm sao có thể bị chút mảnh khảnh nhỏ này của Lâm Nhựt mê hoặc. Chẳng qua là trái tim thoáng qua chút khó chịu, tại sao ở trước mặt người đàn ông kia, Lâm Nhựt lại to gan làm ra hành động như vậy đối với mình?

Có gian tình! Em đúng là vẫn không bỏ được hắn. Ham muốn giữ lấy của Kha Trạch Liệt lập tức bị kích phát ra, đôi bị động thành chủ động, như sói đói hồ vồ liền xoay người đem Lâm Nhựt đè ở phía dưới. Tay chân Lâm Nhựt mềm nhũn ra làm cho Kha Trạch Liệt khẽ run lên, càng thêm dịu dàng nhìn Lâm Nhựt, nhu tình như muốn hóa thành nước, khiến cho Lâm Nhựt nhất thời mê loạn.

Lâm Nhựt bị Kha Trạch Liệt giống như một bóng ma bao phủ phía dưới, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt của Mẫn Đình, chỉ nghe được Mẫn Đình ân cần mở miệng: "Thân ái, em không sao chứ? Tới đây, anh cõng em."

A, khoe miệng Lâm Nhựt kéo ra một đường cong tự giễu, trên mặt không có mấy may một chút dư thừa nào. Trong nháy mắt, khuôn mặt xinh đẹp đóng băng ba thước, hơi thở khiến người ta khiếp sợ.

Càng thêm nhiệt tình đón nhận công kích mãnh liệt của Kha Trạch Liệt, đã rất lâu rồi chưa từng lĩnh hội cảm giác như thế này, khiến cho Lâm Nhựt hơi cứng đờ, cảm giác Kha Trạch Liệt ngày càng siết chặt eo cô để cho thân thể cô càng gần sát hơn, Lâm Nhựt khẽ thở hổn hển một hơi, phối hợp với động tác của anh, đưa tay quấn lên cổ cùng thắt lưng của anh, chủ động mở miệng để cho đầu lưỡi của anh quấn lấy mình.

Sự chủ động nhiệt tình của Lâm Nhựt càng khiến cho Kha Trạch Liệt động tình khó nhịn, trái tim anh cũng cấp tốc mà đập nhanh hơn. Một cái lại một cái đập mãnh liệt trong lồng ngực, thật lo lắng Lâm Nhựt tựa trên người anh sẽ nghe được.

Môi lưỡi quấn quýt, bốn cánh môi dây dưa đem toàn bộ hơi thở của nhau hòa quyện vào, trong không khí phát ra âm thanh miệng lưỡi liếm mút tràn đầy ướt át, mập mờ mà mỹ lệ. Không coi ai ra gì, kích tình ôm hôn thật sâu đã sớm làm đau nhói trái tim người đàn ông đứng bên cạnh.

Bỏ qua một bên tầm mắt không hề nhìn Lâm Nhựt nữa, cuối thấp người xuống trước mặt người phụ nữ, ngửa mặt cười rất rực rỡ, nhìn người phụ nữ ngây ngô, vô vô bả vai của mình, "Lên đây đi."

Người phụ nữ xoa xoa bàn chân ngọc bị thương sưng đỏ của mình, giận dữ nhìn Lâm Nhựt trợn mắt một cái, nhẹ nhàng tựa vào trên người Mẫn Đình, trong đôi mắt thoáng qua vẻ nghi ngờ. Vốn là thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm sao ngược lại trở nên nhiệt tình như lửa. Ngay cả thần sắc vui vẻ tươi cười kia cũng tràn đầy mùi vị xơ xác tiêu điều của mùa đông.

Trầm tư trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng, tiến tới bên tai Mẫn Đình, nhỏ giọng thì thầm, giọng nói trong veo rất giống Lâm Nhựt, "Anh, đó là người con gái anh thích phải không?" Đáp án của câu hỏi, Mẫn Ngân Oánh vốn cũng không nhất định phải lấy được từ anh. Mẫn Đình vẫn luôn để ý chuyện 'nam nữ thụ thụ bất thân', cô cũng chưa từng hưởng thụ qua sự thương yêu như vậy của Mẫn Đình, cô nhất định phải nắm chặt thời cơ mà hưởng thụ thật tốt.

"Lâm Nhựt, đó là người đàn ông mà em thích sao?" Ngay tại lúc môi lưỡi hai người tách ra, Kha Trạch Liệt nhẹ nhàng mở miệng, hơi thở tỏa ra một mùi hương bạc hà nhàn nhạt nóng hổi phả lên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của Lâm Nhựt, nụ hôn kích thích vừa rồi làm cho Lâm Nhựt không khỏi thờ hồn hên.

Đẩy thân thể cao lớn của Kha Trạch Liệt sang một bên, đem cô và anh tách ra, trong con người thoáng qua một chút không tình nguyện, tròng mắt đen hơi giãn giãn, gập đầu một cái, lại lắc đầu, "Anh ấy là bạn trai cũ của tôi." Âm thanh trầm lặng giống như truyền đến từ một thế giới khác, không có chút sức sống nào, buồn bức đến đáng sợ.

Lâm Nhựt như vậy khiến cho Kha Trạch Liệt như rụng rời. Trong giây lát, trái tim truyền tới một trận co rút đau đớn làm cho anh run lên, trước kia cho dù là vô tình bị đạn bắn trúng người cũng sẽ không có phản ứng như thế này, nhưng đau lòng, thật không giống với những cái khác. Chỉ có hơn chứ không kém.

Lâm Nhựt không quên được người trước đây cũng không sao, cái này cũng không đại biểu rằng anh không còn cơ hội, nhưng về mặt Lâm Nhựt như thế lại làm cho Kha Trạch Liệt cảm nhận được một tình yêu sâu đậm. Giống như từ trên người Lâm Nhựt phát ra thứ tình yêu nồng nàn, triền miên cả một thế kỷ, dùng tính mạng để yêu.

Lâm Nhựt sửa sang lại quần áo đã bị rối loạn, vuốt lên nếp nhăn thật nhỏ trên người, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Lâm như chưa hề phát sinh chuyện gì, trở lại chỗ ngồi của mình, làm cho tâm tình của mình khôi phục lại.

Nhưng trong đầu lại không ngừng hiện lên hình ảnh Mẫn Đình thân thiết cùng người phụ nữ kia, mặc dù bọn họ đã không còn quan hệ gì nữa, coi như Mẫn Đình với người khác không có gì đi nữa, lại làm cho Lâm Nhựt ghen ghét tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ô ô, bắn!

Vốn chỉ muốn Mẫn Đình buông tha cho cô, lại không nghĩ tới nhanh như vậy Mẫn Đình đã mang theo phụ nữ xuất hiện ở nơi công cộng, mà người phụ nữ này lại không phải là Agha. Một cô hỏa khí dâng lên trong lòng Lâm Nhựt, đè nén thật chặt. Một hộp uống sạch ly rượu đỏ vào bụng, phương thức uống rượu cường thế làm cho Kha Trạch Liệt nhũn nhũn mảy mảy, đưa tay đoạt lấy chai rượu trong tay cô.

"Cho tôi!" Giọng nói của Lâm Nhựt ẩn chứa sự thô bạo bị đè nén, bốn chữ tâm trạng không tốt vừa to vừa rõ ràng hiện lên trên mặt cô, ánh mắt Lâm Nhựt rét lạnh không mang theo độ ấm, nhưng tất cả cũng không đủ để làm cho Kha Trạch Liệt sợ hãi.

"Em không thể uống quá nhiều rượu." Kha Trạch Liệt bá đạo mở miệng, ánh mắt ngang ngược không cho phép Lâm Nhựt cãi lời, giống như tự cho mình cái quyền quyết định, kiên quyết không thay đổi.

Sự kiên định trong lời nói của Kha Trạch Liệt ngược lại làm cho Lâm Nhựt nảy sinh chút nghi ngờ, "Tại sao?"

"Bởi vì em còn phải thay anh sinh con nữa!"

...Lâm Nhựt đột nhiên nghiêm mặt nói: "Kha Trạch Liệt, anh yêu tôi sao?" Làm sao lại cảm thấy hình như đã từng hỏi qua lời này, trong đầu Lâm Nhựt dường như có một chút ấn tượng nhỏ.

Kha Trạch Liệt hơi sững sờ, đôi mắt thâm thúy giống như đang cất giấu một vũ trụ huyền bí, lúc ẩn lúc hiện làm cho Lâm Nhựt đoán không ra. "Yêu!"

Mỗi lần Lâm Nhựt đều không xác định mở miệng hỏi thăm, giống như lấy được đáp án khẳng định từ đối phương thì trong lòng sẽ được an ủi rất nhiều, đây rốt cuộc là cái loại tình cảm gì chính bản thân Lâm Nhựt cũng không nói rõ được.

"Vậy chúng ta không ly hôn có được không?" Lâm Nhựt cầm đũa gấp lên một chút thức ăn đặt vào trong chén của Kha Trạch Liệt, trong con người bỗng hiện lên ánh nước khiến cho Kha Trạch Liệt trăm mối cảm xúc ngổn ngang ở trong lòng, chưa từng nghĩ tới, Lâm Nhựt cao ngạo như vậy sẽ tự mình nói ra những lời như vậy.

Vốn đang còn muốn mặt dày mày dạn ở lại nhà Lâm Nhựt, dùng cách 'lâu ngày sinh tình', không nghĩ tới.... ..

Kha Trạch Liệt mạnh mẽ gập đầu một cái, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉm nhàn nhạt, làm cho Lâm Nhựt cảm thấy ấm áp gấp bội, quả nhiên chỉ có người này mới có thể làm cho cô cảm thấy ấm áp. Lâu giống như là một thế kỷ, Kha Trạch Liệt liệu có thể cho cô?

Lâm Nhựt chống lại vẻ mặt của Kha Trạch Liệt, lộ ra một nụ cười lưu luyến, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tầng đỏ ửng, giống như một thiếu nữ mới bước vào đời, Kha Trạch Liệt cảm thấy giờ khắc này tốt đẹp biết bao, tốt đẹp đến mức anh cũng không dám vung tay quá trán, chỉ sợ cái mộng đẹp này lại tan biến mất.

*

Đọc đường đi, Lâm Nhựt kéo nhẹ cánh tay Kha Trạch Liệt, cánh tay rất cứng tráng khiến cho Lâm Nhựt bật cười khúc khích. "Kha Trạch Liệt, thì ra anh là một tên mập."

Đột nhiên Lâm Nhựt bật cười ra tiếng làm Kha Trạch Liệt chú ý, xoay người lại, đối diện với tiểu quỷ nghịch ngợm gây sự kia, cứng chiu lấy tay nhéo chóp mũi Lâm Nhựt một cái, "Bảo bối à, vóc dáng của chồng em là đúng chuẩn đấy, đừng có đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc!"

Lâm Nhựt vẫn như vậy đáng vẻ cười khúc khích, bỗng nhiên Kha Trạch Liệt lại gần bên tai Lâm Nhựt, hơi thở ấm áp dần phun vào bên tai Lâm Nhựt, lại thêm một câu: "Lão Tử chính là vì áp đảo em, chuẩn bị từ lâu rồi."

Cái này ngược lại Lâm Nhựt rất tin tưởng, từ sau lần gặp mặt đầu tiên, Kha Trạch Liệt đã suy nghĩ tính toán đến chuyện này đi?

Lâm Nhựt đột nhiên ngồi thẳng lên, đứng nghiêm trước mặt Kha Trạch Liệt, gương mặt xinh xắn căng thẳng, vô cùng nghiêm túc, "Vậy không được, bây giờ chúng ta phải mau chóng đi siêu thị mua trứng muối."

Thân thể bị Lâm Nhựt vừa đi vừa lôi kéo, đầu óc nhưng không xoay chuyển kịp, nhũn mảy một cái, suy tư một lát vẫn không có kết quả, "Tại sao?"

"Ăn gì bỏ nấy!" Lâm Nhựt lớn tiếng kêu lên, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường. Lâm Nhựt một mặt đứng đắn không cảm thấy gì, ngược lại da mặt luôn dày như Kha Trạch Liệt không 'gánh vác' nổi, bại trận rồi.

Một tay ôm lấy Lâm Nhựt vào trong ngực, bây giờ Lâm Nhựt thoát nhìn tựa như một tiên nữ xinh đẹp 'kinh thiên động địa', Kha Trạch Liệt thật sợ 'hạnh phúc mau tới cũng mau đi', chỉ có cảm giác trong lòng bàn tay mới cho anh biết đây là sự thật. Cúi đầu, đề đầu của Lâm Nhựt vùi vào bả vai mình, nhỏ giọng mở miệng, "Vậy chúng ta đi mua ức gà đi."

Lâm Nhựt kéo cổ áo mình ra một chút, nhìn 'xuân quang' bên trong, ním miệng nhũn mảy, "Thế nào, anh không hài lòng sao?"

Kha Trạch Liệt lập tức ôm Lâm Nhựt vào trong ngực, "Cho nên chúng ta đi mua một ít ức gà đi, nếu không em mặc loại quần áo gì cũng đều có rãnh sâu đó...." Lời nói phía sau, âm thanh của Kha Trạch Liệt càng ngày càng yếu, cho đến khi hoàn toàn là tiếng cười.

Tầm mắt từ từ dịch chuyển xuống, tay Lâm Nhựt đang thân thiết nhéo một bên eo ếch của Kha Trạch Liệt, Kha Trạch Liệt đề xuống âm thanh rên rỉ, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Nhựt, dùng thân thể Lâm Nhựt để khôi phục lại tâm tư trong lòng, mở miệng như mê hoặc: "Anh sẽ ghen."

Nhất thời, khuôn mặt của người nào đó đỏ hồng giống hệt như một quả táo đỏ.

*

"Lâm Nhựt, rời giường." Kha Trạch Liệt ở trên giường gọi Lâm Nhựt lần thứ N, chỉ là cái người phụ nữ này giống như heo chết vẫn cứ ý lại trên giường không chịu dậy.

Kha Trạch Liệt bất đắc dĩ đem chân đạp lên người cô, khoe miệng hiện lên nụ cười không biết làm sao, lặng lẽ bò lên giường, nằm trên người Lâm Nhựt, trầm thấp mở miệng cười: "Gà trống gọi báo thức cũng khàn cả giọng rồi."

"Em cũng không phải là gà mái, đối với em thì có hiệu quả gì." Lâm Nhựt vừa định xoay người, phát hiện người phía trên trầm xuống, chiếc giường co dãn thập phần lập tức lồm xồm đi rất nhiều.

"Lâm Nhựt, rời giường, anh đói bụng." Kha Trạch Liệt cách chân ôm lấy Lâm Nhựt, cảm giác mềm mại khiến cho anh nhất thời thấy sáng khoái tinh thần. Mới vừa rồi cấp trên lại gọi đến, hạ từ lệnh, nếu lần này không trở về đơn vị thì không cần phải trở lại nữa....

Lâm Nhựt đột nhiên ngồi dậy, nhìn chằm chằm cái đầu tổ quạ khêu gọi, xóc xếch đến trình độ này làm cho Kha Trạch Liệt không khỏi tấm tắc mà khen ngợi, "Lâm Nhựt, kiểu tóc này em làm cả một đêm ư?"

Nghe vậy, Lâm Nhựt mờ mịt nhìn người đàn ông trước mắt này, thuận tay sờ sờ mái tóc ngắn của mình, cảm giác lông lá xồm xàm. "Ừ, đừng hâm mộ chị, chị không bán bản quyền đâu." Chuyển mắt nhìn, cô lúc đầu ngủ ở đầu giường thẳng tới giờ lại ở cuối giường, kiểu tóc này không làm người ta sợ hãi mới là lạ.

Nhìn Kha Trạch Liệt cười nhạt, cảm giác có người ở bên thật tốt. Nhàn nhạt cười một tiếng, giang hai tay ôm lấy Kha Trạch Liệt vào trong ngực, mặc dù trong lòng vẫn còn chút vết thương, nhưng Kha Trạch Liệt cho cô cảm giác anh có thể chữa khỏi nó, "Kha Trạch Liệt, chào buổi sáng."

"Gọi anh là Liệt." Kha Trạch Liệt nâng khuôn mặt của Lâm Nhựt lên, giả bộ đến gần hôn lên đôi môi thần thánh đang vênh lên của Lâm Nhựt, không ngờ Lâm Nhựt đột nhiên đưa tay đẩy khuôn mặt của Kha Trạch Liệt ra, đẩy mạnh ra ngoài, "Ồ ồ, bản."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Anh ở đây làm gì?

Lâm Nhựt xoa xoa tròng mắt còn nhậ nhem chưa tỉnh táo, lộ ra một tầng hơi nước nhìn bộ dáng Kha Trạch Liệt sáng sớm mặc thường phục đang ở đó đùa bỡn, trong mắt thoáng qua một chút mất mề, đôi mắt đen trong suốt lóe lên một cổ ánh sáng mê người, vô cùng hấp dẫn Kha Trạch Liệt, "Kha Trạch Liệt, mới sáng sớm anh có hẹn với ai sao?"

"Đúng vậy, với công chúa của anh."

Lâm Nhựt liếc mắt một cái nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, vỗ vỗ miệng ngáp một cái, "Giờ chỉ, mới sáu giờ năm mươi phút? Sáng như vậy gọi em làm gì, em còn muốn ngủ một lúc nữa đây."

Kha Trạch Liệt dừng một chút, móc điện thoại trong túi ra nhìn một chút, mang theo nụ cười cứng ngắc, xin lỗi, đưa điện thoại đang cầm trên tay cho Lâm Nhựt nhìn, phía trên màn hình hiển nhiên hiện lên: 9:15".

"Thật xin lỗi, anh quên nói cho em biết, đồng hồ báo thức của em đã đình công rồi...."

Đột nhiên, trong căn nhà vang lên một tràng tiếng hét bén nhọn của cô gái, âm thanh thê lương làm cho vô số người từ trong mộng đẹp thức tỉnh. "Kha Trạch Liệt, cái tên khốn kiếp này, sao anh không nói sớm." Hốt hoảng từ trong chăn chui ra, vừa đứng lên mới phát hiện mình nghiễm nhiên mặc một bộ nội y sexy của ngày trước, sợ hãi liếc mắt một cái nhìn Kha Trạch Liệt đang đứng một bên như phỗng, lập tức vọt vào trong chăn, dùng tay run rẩy chỉ vào cửa phòng ngủ bên ngoài, run run mở miệng: "Anh, mau đi ra ngoài cho em!"

Sau khi náo loạn một hồi gà bay chó sủa, Lâm Nhựt ngậm trong miệng một miếng bánh mì nướng vội vàng đi về phía cửa, ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ trước hiên cửa đôi giày, đột nhiên sững sốt, mở miệng đang cắn bánh mì, vô cùng kinh ngạc, "Anh làm?"

Ánh mắt nhìn về phía Kha Trạch Liệt một thân thoải mái đứng tựa trên cánh cửa, khoe miệng hơi giật giật, thật sự là đứng nói chuyện không đau đầu thất lưng, sáng sớm đã nhìn thấy cô lóe cuồng!

Khoe miệng Kha Trạch Liệt mỉm cười, trên khuôn mặt cương nghị anh tuấn lộ ra vẻ nhu tình, làm cho Lâm Nhựt ngây ngẩn cả người.

Lâm Nhựt nuốt nước miếng một cái, áp úng mở miệng: "Anh xác định em có thể yên ổn nhìn thấy mặt trời sáng ngày hôm nay?"

Ánh mắt dè dặt cẩn thận nhìn người đàn ông mới sáng sớm đã chiến đấu trong phòng bếp khiến cô thiếu chút học máu.

"Anh xác định em có thể nhìn thấy nó." Cô chu môi, Lâm Nhựt theo tầm mắt Kha Trạch Liệt nhìn sang, mặt trời đã lên tới đỉnh, Lâm Nhựt giống như con ngựa bị ngã đau, vội vàng hướng về phía cửa chạy ra ngoài.

Tới gara để xe, vừa mở cửa xe định ngồi vào, Kha Trạch Liệt liền ôm lấy eo cô, hơi hấp của anh phả vào cổ cô, lập tức mặt Lâm Nhựt hồng đến mang tai.

"Đừng làm rộn, em phải đi làm, buổi sáng còn phải họp nữa." Lâm Nhựt vùng vẫy, nghĩ muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của Kha Trạch Liệt, cho dù tham luyến sắc đẹp, nhưng cũng không thể mê muội mất cả ý chí. Lâm Nhựt một bộ ngay thẳng quay đầu lại, đường đường chính chính nhìn Kha Trạch Liệt mở miệng.

Kha Trạch Liệt ôm lấy bả vai Lâm Nhựt, đem Lâm Nhựt ôm vào trong ngực, Lâm Nhựt cũng có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ có lực của anh, ánh mắt tự nhiên xoay chuyển, không biết nên nhìn đi đâu cho tốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ thắm không có dấu hiệu dịu xuống.

"Biết rồi, Đại tiểu thư của tôi. Em cứ yên tâm ngồi vào xe đi, hôm nay ông xã em sẽ đưa em đi làm." Nhanh chóng ổn định nhét Lâm Nhựt vào chỗ ngồi phía sau, cẩn thận chăm sóc thắt dây an toàn lại cho cô, sau đó vội vàng tóm lấy cái chìa khóa trong tay Lâm Nhựt.

Khởi động xe chạy ra ngoài, đạp chân ga, xe liền nhanh chóng chạy ra khỏi nhà để xe dưới mặt đất.

Lâm Nhựt ngồi ở phía sau Kha Trạch Liệt, hơi ngẩn người một chút, cảnh tượng này Lâm Nhựt chưa từng tưởng tượng qua. Không ngờ rằng chính mình lại đột nhiên kết hôn như thế, càng không hề nghĩ tới cuộc sống sau khi kết hôn.

Trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, Lâm Nhựt không dám nói mình không hạnh phúc nữa, người cũng nên biết vừa lòng với bản thân, hạnh phúc không phải là tìm một người sưởi ấm cả đời sao. Kha Trạch Liệt chính là người ở bên cạnh cô nửa đời sau, để cô có thể dựa vào.

Khoe miệng Lâm Nhựt mang theo nụ cười mỉm mà chính mình cũng không phát hiện ra, an tĩnh ngồi ở phía sau Kha Trạch Liệt không nói một lời, bên trong xe yên tĩnh mà ấm áp, cũng làm cho trong lòng Kha Trạch Liệt hiện lên một cảm giác khác thường. Thì ra lúc không phải chiến đấu một mình, cảm giác bên cạnh vẫn có một người yên lặng làm bạn với mình, thì ra cảm giác lại tốt đẹp như vậy.

Hi vọng giờ khắc này sẽ được lưu lại vĩnh viễn.

Còn chưa đưa Lâm Nhựt đến cổng công ty, tới một ngã tư gần đó Lâm Nhựt liền bảo Kha Trạch Liệt dừng xe, cầm lấy túi xách trong tay, liếc mắt xem thời gian rồi nhìn về phía người ngồi trong xe, nhếch miệng, "Dù sao vẫn còn chút thời gian, tự em đi được."

Sắc mặt Kha Trạch Liệt trầm xuống, dừng một chút rồi ngừng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra nét tươi cười, giống như đóa hoa mùa thu và mùa hè

cùng nhau nở rộ, "Ừ, đi đường cẩn thận."

Lâm Nhựt bỏ lại một câu, "Về nhà nấu cơm cho tốt chờ em, em sẽ về." Sau đó liền đóng cửa xe lại, lập tức đi tới công ty. Chiếc áo khoác ngoài vừa vặn bao lấy dáng người của Lâm Nhựt, đôi giày cao gót màu đen bước đi từng bước một, chỉ nhìn như vậy cũng làm cho Kha Trạch Liệt cảm thấy kinh hồn bạt vía, căng thẳng trong lòng.

Mãi cho đến khi Lâm Nhựt an toàn qua đường, Kha Trạch Liệt mới quay đầu xe, chạy về hướng nhà trọ của cô. Trong lòng trầm xuống, sáng sớm cấp trên đã ra lệnh hôm nay nhất định phải trở về quân khu, mà Lâm Nhựt còn nói làm cơm chờ cô, không đành lòng từ chối làm cho Kha Trạch Liệt mâu thuẫn một hồi trong lòng.

Trong lòng phiền muộn lái xe, trên mặt vẫn như cũ là bản mặt giống quân bài tứ-lo-khơ. Chỉ có ở trước mặt Lâm Nhựt, mới có thể hiện ra chút ôn nhu trong một thế kỷ.

Cấp tốc chạy xe về nhà Lâm Nhựt thu thập xong hành lý của mình, Kha Trạch Liệt khóa cửa liền rời đi. Cầm cái chìa khóa trong tay dùng lực ném lên cao, sau đó lập tức ổn định mà tiếp lấy trong tay. Tiêu sái đùa nghịch với cái chìa khóa dẫn tới sự chú ý của những 'cây hoa sừ' trong khu nhà trọ, ở trên sân thượng không ngừng phát ra âm thanh, hấp dẫn sự chú ý của Kha Trạch Liệt, nhưng mà anh vẫn như thường ngày không hề để ý đến làm cho các cô thất vọng không thôi.

Đứng ở bên đường chờ xe, trùng hợp nhìn thấy Agha ăn mặc thanh thuần động lòng người đang đi về phía Kha Trạch Liệt, anh phát phát tay, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Agha vốn là sừng sốt, sau lại phát hiện là Kha Trạch Liệt vui vẻ chạy tới, cuối cùng thờ hồn hèn nói, "Anh họ, sao anh lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tôi biết sai rồi!

Kha Trạch Liệt nhíu mày, ánh mắt thâm thúy xẹt qua một tia nghi ngờ, "Anh còn đang muốn hỏi em đây, em ở đây làm gì? Không phải bây giờ em nên ở Pháp cùng hai vị lão nhân gia kia đi du lịch sao?"

Agha nhìn không được ngửa đầu lên trời trợn trừng mắt, "Hành trình du lịch còn chưa hết một tháng, chúng em đã trở lại rồi, nói cho anh biết nha, em còn gặp được Mr.Right của em nữa đấy!" Trên gương mặt trắng nõn xuất hiện vẻ kiêu ngạo làm cho Agha trông nhìn giống như một con Thiên nga trắng, dung mạo kín đáo mà xinh đẹp giống như một bức tranh phong cảnh khiến cho người ta mê muội.

Kha Trạch Liệt không phủ nhận chỉ cười, sau cùng lúc nghe thấy hai chữ 'Lâm Nhựt', ánh mắt sắc bén lại được tập trung trở lại.

"Người này rất quen thuộc với chị Lâm Nhựt, lần trước chính hai người bọn họ cùng cứu em thoát nạn đấy." Trên mặt Agha hiện lên nét cười hạnh phúc, nhắc túi xách trên vai, cả người trẻ tuổi mà hoạt bát sống động.

Vì sao lại cảm giác đó là người đàn ông kia? Phản ứng đầu tiên trong lòng chính là nghĩ đến anh ta, đúng là anh ta sao? "Vậy sao?" Kha Trạch Liệt không chút để ý đáp, vừa đứng nhìn thấy một chiếc xe taxi trắng, liền hướng về phía đó phát phát tay. Xe của anh đang để ở quân khu, thật là tiện toái.

"Agha, anh phải về quân khu trước rồi." Kha Trạch Liệt quay đầu trở lại chào Agha một tiếng, sau đó xoay người ngồi vào chiếc taxi bên cạnh mình.

Agha nhìn theo hướng Kha Trạch Liệt rời đi, cô mang một đôi mắt kính cũng đi vào một cửa hiệu đá quý, lần đầu tiên gặp mặt Mẫn Đình cô nhất định phải để lại cho anh ấy một ấn tượng hoàn mỹ, bất kể ai cũng đều không ngăn cản được cô!

Taxi dừng lại ở trước cổng quân khu, Kha Trạch Liệt kéo theo rương hành lý xuống xe. Bên ngoài, một chiến sĩ đứng gác ở cổng nhìn thấy Kha Trạch Liệt, giương lên nụ cười thật lớn kính Kha Trạch Liệt một cái quân lễ tiêu chuẩn.

Kha Trạch Liệt trang nghiêm đáp lại, còn chưa đi đến văn phòng làm việc. Trên vai đã bị người tập kích một quyền, bên tai truyền đến giọng nói: "Kha Trạch Liệt, tiểu tử nhà cậu, tôi còn tưởng rằng cậu ôm được mỹ nhân nên không nghĩ tới việc trở lại!"

Giọng nói của Hoàng Thần Đạt giống như là tiếng pháo nổ ngày tết vang lên, Kha Trạch Liệt vừa định xoay người, đã bị anh ta lật qua vai một cái từ phía sau ngã nhào xuống đất, Hoàng Thần Đạt nhếch miệng cười hả hê nhìn Kha Trạch Liệt té dưới đất, ánh mắt trời như tập trung trên mặt anh ta, "Tôi chưa nói qua với cậu là phải chú ý phía sau sao?"

Khóe miệng Kha Trạch Liệt khẽ mang theo ý cười, động thân một cái liền thẳng tắp đứng ở trước mặt Hoàng Thần Đạt, nhanh chóng lật chuyển qua vai một cái quật ngã Hoàng Thần Đạt xuống đất, "Không phải tôi đã nói, sau lưng tôi giao cho cậu sao!"

Lúc này về mặt Hoàng Thần Đạt hoàn toàn vụn vụn, rất nhanh đứng lên theo, xoa xoa cái bả vai bị ngã đau, ôm lấy bả vai của Kha Trạch Liệt, "Sao rồi, tiểu biệt thắng tân hôn?"

Kha Trạch Liệt khinh thường, kéo ra nụ cười trào phúng, kéo cánh tay Hoàng Thần Đạt xuống, sau đó đi vào trong văn phòng. "Cậu cho rằng cô ấy là loại người nào, vừa nhìn thấy mặt liền đề nghị tôi đi ly hôn."

Nghe vậy, Hoàng Thần Đạt liền lâm vào trầm tư, không ngừng lấy tay vuốt cằm, gật đầu, "Ừ, quả là một người phụ nữ thông minh. Cũng không bị cậu dùng sắc dụ dỗ!"

Kha Trạch Liệt xi cười một tiếng, phát một cái tát lên đầu Hoàng Thần Đạt, sắc mặt đã nghiêm chỉnh trở lại, "Sao rồi, lãnh đạo có hài lòng với các chiến sĩ quân đội ta không?" Vô cùng nhanh chóng bước vào trạng thái thích ứng, chuyển biến quá nhanh làm cho Hoàng Thần Đạt hơi không theo kịp.

Qua một hồi cười đùa âm ỉ, sau khi khôi phục lại tinh thần, mím miệng gật đầu một cái, "Cũng không tệ lắm, chỉ là thượng cấp không hài lòng lắm việc cậu không trở lại. Tuy vụ án đã có chút tiến triển, nhưng vẫn là chuyện trong quân khu quan trọng hơn đúng không?"

Kha Trạch Liệt đẩy cái bàn ra, xoay người nhanh chóng đi vòng ra phía sau, "Lão tử chính là khó chịu, không phải là không nộ báo cáo kết hôn lên thôi sao? Có cần thiết phải không buông tha người như vậy không?"

Nghe Kha Trạch Liệt oán giận, còn giống như thật sự là quân khu làm sai. Nhưng mà, nào có ai có lá gan lớn giống như Kha Trạch Liệt vậy chứ, muốn kết hôn thì kết hôn, còn không có thương lượng qua với nhà gái, hơn nữa cũng không có nộ báo cáo kết hôn lên trên....Những điều trọng yếu đều đã được lược bỏ, không trách được chuyện của cậu ta tiến triển vô cùng nhanh.

"Hiện tại không ly hôn nữa sao?" Hoàng Thần Đạt nhìn Kha Trạch Liệt phờ phờ như tắm gió xuân, trong lòng chắc chắn đã có đối sách.

"Ly hôn em gái cậu!" Vừa mới đáp trả lại Hoàng Thần Đạt, điện thoại trong phòng liền vang lên.

Về mặt Hoàng Thần Đạt vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Kha Trạch Liệt, tuy vậy Kha Trạch Liệt mặt không đổi sắc tim không đập mạnh lạnh nhạt tiếp điện thoại, nhưng trong lòng cũng có chút rối loạn, lần này hình như gây họa hơi lớn.

"Kha Trạch Liệt! Tên tiểu tử nhà cậu, như thế nào lại làm thủ trưởng được hả?" Kha Trạch Liệt vừa mới đưa điện thoại đến bên tai, đầu bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng gầm thét, tiếng rống uy lực vô cùng lớn có thể san bằng đất, khiến cho màng tai Kha Trạch Liệt chấn động mấy lần.

Kha Trạch Liệt ho nhẹ một tiếng, hơi ừy khua miệng: "Lãnh đạo, tôi biết sai rồi." Không giống với ngày thường chẳng thèm ngó ngang tới, Kha Trạch Liệt bây giờ lại ngoan ngoãn nhận sai, làm sai biết sửa chữa là đồng chí tốt.

Lãnh đạo hoàn toàn không nghĩ tới Kha Trạch Liệt lần này lại có thái độ tốt như vậy, nhận sai?, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì tiếp. Âm thầm thở dài một hơi, cái tên tiểu tử này, bình thường không ngừng gây họa, nhưng tại thời điểm trọng yếu vẫn luôn đứng cảm đứng ra gánh vác, là một cỗ nhiệt huyết để cho cả lãnh đạo quân khu tự hào. Nhưng bình thường tính kỷ luật thật sự là quá kém cỏi rồi.

"Niệm tình cậu lần này lập công lớn, nhanh chóng đánh báo cáo kết hôn nộp tới đây, rõ chưa?" Âm thanh của lãnh đạo đề cao vài phần, âm thanh khí thế mười phần làm cho người ta cảm thấy áp lực vô hình.

"Rõ."

"Mau đi chỉnh đốn đội ngũ đi." Lãnh đạo hài lòng khi nghe được phản ứng của Kha Trạch Liệt bên kia, khoe miệng giương lên nụ cười như có như không, người nhà họ Kha quả nhiên đều là những tinh anh!

Kha Trạch Liệt để hành lý của mình trong phòng làm việc, từ bên trong lấy ra một bộ quân phục màu xanh nhạt, trong vòng một phút nhanh chóng thay đổi trang phục. Chạy chậm đến bãi tập.

Ánh nắng ngày thu không hề chói mắt, nhưng chiếu rọi vào trên người có da dẻ yếu ớt vẫn hơi có cảm giác bỏng rát, lông tơ trên cánh tay bại lộ triệt để dưới ánh mặt trời. Nhìn những khuôn mặt được ánh mặt trời chiếu vào sáng lạn, trên gương mặt trẻ tuổi của bọn họ tràn đầy tươi cười giống hệt Kha Trạch Liệt lúc trước.

Gần như tất cả mọi người đều khen ngợi sự tích anh hùng của Kha Trạch Liệt, là thủ trưởng trẻ tuổi nhất Trung Quốc, đảm nhận nhiệm vụ dẫn theo một phân đội nhỏ tiêu diệt một nhóm tội phạm truy nã trên cả nước, chỉ có mình Kha Trạch Liệt biết, chuyện này chỉ có vận may cùng thể lực tồn tại.

Một động tác đơn giản, Kha Trạch Liệt cũng giống như các binh lính khác, dưới ánh nắng gay gắt của ban ngày huấn luyện lặp lại hơn một nghìn lần, trên vạm lạn. Bọn họ không theo đuổi công danh lợi lộc, bọn họ là 'vô dục vô cầu' vì quốc gia bỏ ra một phần sức lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Làm nhiệm vụ!

Chỉ một động tác đơn giản, có lẽ tất cả mọi người sẽ hi mũi coi thường, chẳng thèm ngó tới. Nhưng Kha Trạch Liệt cũng giống như tất cả các binh lính ở đây, huấn luyện hết lần này tới lần khác hàng nghìn hàng vạn lần dưới cái nắng chói chang, mồ hôi theo gương mặt trẻ tuổi của bọn họ trượt xuống, nhưng họ lại không có cách nào đưa tay gạt chúng đi.

Bọn họ không theo đuổi công danh lợi lộc, bọn họ chỉ 'vô dục vô cầu' vì quốc gia mà giao phó bản thân và một phần công sức của mình.

Mỗi ngày phải chịu đựng huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt khiến cho trên người bọn họ đều ít nhiều để lại vết thương, thời điểm bọn họ ở bên ngoài ánh sáng, tất cả mọi người đều thấy được nụ cười bên khóe miệng họ, nhưng khi ở trong bóng tối, lúc bọn họ đổ mồ hôi rơi máu, nào ai biết được?

Quân nhân là một nghề cô đơn tịch mịch, hàng năm chỉ có lúc gác vài ngày nghỉ có thể trở về đoàn tụ với vợ con, một số binh lính chưa có vợ cũng chỉ có thể đoàn tụ cùng người nhà trong mấy ngày như vậy. Sau đó lại phải rút quân chạy về đơn vị, chuẩn bị cho những đợt huấn luyện nghiêm khắc tiếp theo.

Chỉ cần vừa có nhiệm vụ, bọn họ sẽ phải sẵn sàng xuất phát vì nhân dân chiến đấu, bọn họ luôn trong trạng thái căng thẳng, thời thời khắc khắc chuẩn bị vì nhân dân mà hy sinh bản thân mình.

Tiếng báo động phòng không trong quân khu đột nhiên vang lên, sắc mặt tất cả binh lính trở nên căng thẳng, có vài người đã trở nên trắng bệch, nhưng không hề có một chút do dự chùn bước nào, sự kiên nghị trên khuôn mặt nói như sách viết chính là nhiệt huyết tràn đầy.

Rất nhanh, radio bên trong đã truyền đến tiếng nói hơi căng thẳng của Hoàng Thành Đạt, "Tất cả binh lính chú ý, lập tức tập trung tại thao trường đội lệnh, tất cả binh lính chú ý, tất cả binh lính chú ý, lập tức tập trung tại thao trường đội lệnh!" Thông báo nhanh chóng được ban ra, ngữ điệu bình tĩnh tựa như sóng yên biển lặng, không có một chút dao động nào.

Trong con ngươi của Kha Trạch Liệt lộ ra thâm ý, trên khuôn mặt lạnh lùng không có một chút biểu hiện khác thường nào. Hai chân dang rộng, cương trực công chính đứng ở trên đài chỉ huy, dáng vẻ uy vũ giống như cây Tùng. Nhìn binh lính dưới đài, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên nụ cười kiêu ngạo.

Hoàng Thành Đạt nhanh chóng chạy tới thao trường, ba chân bốn cẳng nhanh chóng bật lên đài chỉ huy, cầm ống nói lên hướng về phía binh lính đang tập trung dưới đài, ra lệnh: "Thủ trưởng Do mang đội một, đội hai, đội ba đến thao trường bên trái tập hợp, tôi mang đội bốn, đội năm, đội sáu đến thao trường bên phải tập hợp, thi hành mệnh lệnh!" Giọng nói khí phách nghiêm nghị.

Âm thanh của Hoàng Thành Đạt vang lên to, rõ trong thao trường, thuận tiện truyền tới tai nhóm binh lính của bọn họ. Giống như bọt sóng bạc trong nháy mắt đánh tới, mang theo năng lượng không thể lường được, giống như tiếng hô to rõ của đội quân vang lên, tất cả mọi người đều sôi sục ý chí chiến đấu.

Nghe xong lệnh, cả thao trường rậm rạp chẳng chịt người nhanh chóng tự trao đổi vị trí cho nhau, theo lệnh của Hoàng Thành Đạt chia làm hai nhóm theo thứ tự, chỉnh tề, sau đó đồng loạt ngẩng đầu hướng về phía đài chỉ huy, chờ đợi Thượng tá ra lệnh bước tiếp theo.

"Nghe nói nhóm người phạm tội đã dời đến Trung Quốc, chúng ta cũng bị một đòn nghiêm trọng. Là lính đặc biệt, chúng ta không thể cứ ngồi vậy chờ chết, cho nên chúng ta phải chủ động xuất kích trước, không cho bọn chúng một cơ hội gì, hiện tại từ địa chỉ IP chúng ta kiểm tra được, bọn chúng đang di chuyển xung quanh thành phố này, thủ trưởng dẫn dắt các đội đi điều tra khu vực trong nội thành, tôi sẽ dẫn theo các đội còn lại kiểm tra các khu vực xung quanh thành phố này, bây giờ chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại. Nếu thất bại, sẽ không còn cơ hội chuyển mình! Nghe rõ không?" Còn có một câu cuối cùng mà cậu chưa nói ra, đó là mục tiêu của bọn chúng chính là Kha Trạch Liệt!

Giọng nói mạnh mẽ của Hoàng Thành Đạt truyền vào trong tai mọi người, một trận gió thu thổi qua, thời tiết đang dần chuyển sang lạnh, thổi qua người vẫn có cảm giác rét lạnh như vậy.

Kha Trạch Liệt đứng ở trên đài chỉ huy, tư thế vẫn không đổi, nhìn giống như một pho tượng Phật, không nhúc nhích nhìn từng đoàn binh lính dưới đài. Từ gương mặt anh vẫn không thể nhìn ra chút cảm xúc gì, mặc dù, anh biết nhiệm vụ lần này nhất định là một cuộc chiến gian khổ.

"Rõ!" Tất cả binh lính dưới đài trăm miệng một lời đáp, âm thanh to, rõ vang dội khắp chân trời, xông thẳng lên trời cao, ngưng tụ lại thành một cơn rồng lớn, vắt ngang qua bầu trời.

Hoàng Thành Đạt chuyển mắt nhìn về phía Kha Trạch Liệt, anh quay đầu lại nhìn, hướng về phía Hoàng Thành Đạt gật đầu một cái, ẩn sâu trong tròng mắt đen là sự lạnh nhạt cùng tinh táo giống như một loại 'siêu thoát thể tục', dưới ánh mắt kính nể và sùng bái của binh lính dưới đài, nhưng vẫn không làm cho Kha Trạch Liệt dao động một chút nào thái độ lạnh nhạt của mình.

"Các đồng chí, thiên chức của chúng ta chính là đấu tranh chống lại các thế lực tà ác, vì vậy, cố gắng lên!" Ánh mắt sắc bén của Kha Trạch Liệt quét qua toàn bộ sân huấn luyện, khung cảnh bốn bề yên tĩnh, giọng nói đột nhiên trở nên khuếch đại hơn. Chút kiêu ngạo khí phách trong đôi mắt Kha Trạch Liệt cũng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Sau khi tập trung xong, Kha Trạch Liệt dẫn theo ba đội quân theo thứ tự chia làm ba tổ, một tổ do chính Kha Trạch Liệt đặc biệt mang đi Đức lúc trước, am hiểu về phương diện công phá máy vi tính. Tổ này đặc biệt ở lại trong quân khu, điều tra hành tung của nhóm người tội phạm. Hai tổ còn lại thì tùy thời đội lệnh, ba tổ mặc thường phục tuần tra ở bên ngoài. Nghiên túc phân công công việc theo trật tự, không tin quân địch còn có thể tìm được khe hở của bọn họ mà chạy trốn.

Trong con ngươi Kha Trạch Liệt bắn ra tia sáng hung ác, giống như vẻ mặt hung ác tàn nhẫn của chúa tể lúc bắt con mồi, không chừa cho bọn chúng một con đường lui.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Hoàng Thành Đạt nhanh chóng thu thập tài liệu, lặng lẽ vì cuộc chiến sắp tới mà chuẩn bị. Mặc dù chiến tranh vô tình,

nhưng bọn họ không sợ hãi chút nào.

Hoàng Thần Đạt nhanh chóng gọi điện thoại nội tuyến cho Kha Trạch Liệt, "Kha Trạch Liệt, đã tra ra được địa chỉ IP, anh hãy mau dẫn đội của anh đến khu phế tích nhà máy hóa chất Thành Tây, địa chỉ IP tra được ở đó."

Sau khi nhận được tin tức, Kha Trạch Liệt lập tức mang theo hai tổ nhanh chóng leo lên xe quân dụng, trên xe vang lên tiếng còi báo động, xe quẹo cua một cái, nhanh chóng nhập đoàn chạy ra ngoài.

Trên đường, tiếng còi báo động khiến cho người đi hai bên đường sinh ra một chút khủng hoảng, mặc dù không biết có chuyện gì, nhưng nhìn thấy một hàng xe quân dụng dài nối tiếp nhau chạy như vậy, cũng không khỏi mất hồn mất vía, đây là cái tình huống gì chứ? Có không ít người rồi rít bàn tán.

Phản ứng hoàn toàn ngược lại với người đi bên đường, bên trong xe, những chiến sĩ nhân dân, người nào người nấy đều ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt vô cùng trấn định nhìn chăm chăm con đường phía trước, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu. Huấn luyện mỗi ngày, đã luyện cho mỗi người được thái độ thần nhiên mà đối mặt, vào thời khắc này mới có đất dụng võ.

Kha Trạch Liệt ở trên xe cũng không chịu ngừng nghỉ, không ngừng dùng máy tính điều tra địa chỉ IP của nhóm người tội phạm. Bọn chúng thông qua con đường internet để buôn bán thuốc phiện trên phạm vi toàn thế giới, người của bọn chúng ở đây, thì địa chỉ giao dịch có thể ở trong nước, nhưng cách duy nhất để có thể xác định chính xác đó là, phải bắt được một người trong số chúng, bọn chúng thiếu đi một người sẽ phải chịu thêm đả kích.

Xe quân dụng chạy rất nhanh, dọc đường đi không ngừng có người nhường đường, nên rất nhanh bọn họ đã chạy tới khu phân xưởng đồ nát. Từ xa đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát vang lên, những tên tội phạm làm việc với computer ở trong khu phế tích không khỏi hoảng hốt rối loạn, bất quá, rất nhanh chúng đã tỉnh táo lại đem toàn bộ tài liệu tiêu hủy hết chứng cứ....

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiến hành nhiệm vụ

Dù sao cũng là những người đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, dường như cũng không bị cảnh sát hù dọa.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo somi đen bình thường, đầu đội mũ lưỡi trai, ở giữa một đám người hai tay không ngừng thao tác trên computer bên cạnh, đang đi tới đi lui, ngoài miệng không ngừng kêu, "Mau thủ tiêu, mau thủ tiêu, bọn cảnh sát tới rồi!". Hai cánh tay đan vào nhau, vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một không sợ chết.

Trong nháy mắt, tất cả máy tính đều tiến hành thao tác thủ tiêu tài liệu, trên mỗi máy tính đều hiện lên một hình ảnh giống nhau, hàng trăm con số đang không ngừng nhảy lên.

Đứng trước mặt khu nhà máy đồ nát, giữa cảnh tượng hoang vu dường như mơ hồ cất giấu một hơi thở nguy hiểm. Bãi đất hoang làm cho con người ta cảm thấy hoang vắng, cảm giác cảnh còn người mất rất đậm. Đáng tiếc, một đám binh lính lúc này làm gì còn tâm trạng nhàn nhã để thưởng thức phong cảnh nữa chứ, huống chi, cả thế kỷ cũng không có thói quen này.

Một tay Kha Trạch Liệt rút khẩu súng trong ống quần ra ngoài, binh lính sau lưng cũng phản ứng mau chóng rút súng ra.

Một đội quân nhanh chóng phân tán ra, đem nhóm người tội phạm bao vây bốn phía, hai tay cầm thật chặt khẩu súng, vẻ mặt căng thẳng nhìn khu nhà máy đồ nát, ánh mắt cảnh giác giống như dã thú rình mồi.

Kinh nghiệm thực chiến phong phú giúp cho Kha Trạch Liệt đoán biết được quân địch giả hoạt, mau chóng quyết định mang theo chừng mười người chạy nhanh lên lầu hai. Động tác nhẹ nhàng giống như một con báo mẫn tiệp, không ngừng di chuyển trên mặt đất, dưới chân lại không phát ra chút tiếng động nào. Phát huy kỹ năng phản trình sát vô cùng nhuần nhuyễn.

Trốn mình sau cây cột, nhanh chóng ló đầu lộ ra khẩu súng thăm dò tình hình, nương theo khẩu súng nghiêm túc quan sát tình huống trước mắt.

Chỉ thấy xung quanh đều là một bãi phế thải, trong nhà máy bỏ hoang, có thể nhìn thấy được đá vụn ở khắp nơi, cảnh tượng đồng đồ nát vừa nhìn cũng biết là nhà máy sau khi bị phá bỏ cũng không có sử dụng lại nữa.

Bụi bặm khắp nơi trông có vẻ chướng mắt, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Kha Trạch Liệt nhanh chóng chạy vào bên trong công xưởng, tiếng bước chân được không chế rất tốt, giống như cái thảm lông bay đi. Nhanh chóng trốn phía sau đồng đất đá, thân thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh nên rất nhanh nhẹn. Trong tay nắm chặt khẩu súng đã lên nòng, sau lưng, lính đặc biệt cũng nhanh chóng đuôi theo.

Không phải lính đặc biệt nào cũng đều trải qua nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng hôm nay, những binh lính sau lưng không một người nào muốn lùi bước. Trên khuôn mặt trẻ tuổi đều là vẻ nghiêm cẩn, biết rõ nhiệm vụ lần này nguy hiểm rất lớn, nên càng không dám có nửa điểm qua loa.

Kha Trạch Liệt chạy như bay tới khu trong cùng của nhà máy, ranh giới giữa sống và chết vô cùng gaycấn. Một cánh cửa đóng thật chặt, Kha Trạch Liệt lập tức vọt trên cửa, thân thể dán chặt lên đó, giống y như con thằn lằn bám trên trần nhà.

Đột nhiên thân thể dịch về phía ngoài cửa mấy bước, bả vai dùng lực mạnh đến muốn đâm thủng cửa, trong lúc đó bỗng lóe lên tia lửa sáng. Một tiếng súng từ nơi nào đó phía sau vang lên.

Phía sau người lính đi cuối chốt lóe lên, thân thể nhanh nhẹn tránh thoát công kích bất ngờ, quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn sang, nghiễm nhiên không thấy một bóng người nào. Trải qua nhiều năm huấn luyện như vậy, hẳn ta nhanh chóng trốn được phía sau cột đá. Trong tay nắm chặt súng, chuẩn bị cho thời khắc chiến đấu.

Tròng mắt sắc bén của Kha Trạch Liệt lập tức theo tầm mắt nhìn sang, chỉ thấy một góc áo quần của người nào đó bị lộ ra ngoài, có kinh nghiệm từ lần trước, Kha Trạch Liệt ra hiệu cho người phía sau, chia ra hai người đi xử lý người kia, một tập kích sau lưng.

Kha Trạch Liệt đột nhiên phá cửa, ngay lập tức vang lên tiếng cửa ngã xuống.

Đầu tiên, Kha Trạch Liệt nhanh chóng vọt vào, thấy trong phòng trống rỗng không một bóng người, thần khí trên mặt không khỏi có chút hoảng hốt. Bỗng chốc phản ứng lại, nhanh chóng ra lệnh: "Mau đi cứu hai người anh em kia đi." Mày rậm nhíu lại, trái tim đột nhiên co rút.

Đáng chết! Lại trúng kế điệu hổ ly sơn của chúng.

Tầm mắt Kha Trạch Liệt nhanh chóng quét qua những chiếc máy tính tự động thủ tiêu kia, mau chóng nhả hết nguồn điện cắm Computer ra, khước mắt liếc thấy có bóng dáng thoáng qua, Kha Trạch Liệt nhanh chóng phản ứng kịp, thân thể ẩn núp phía dưới bàn máy vi tính, một viên đạn nhanh như gió bắn tới địa phương nơi Kha Trạch Liệt vừa mới đứng.

"Ồn!"

Viên đạn xuyên qua vách tường tạo thành một cái lỗ, ánh mắt Kha Trạch Liệt lạnh lẽo, ngay sau đó liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang lên, thần kinh Kha Trạch Liệt căng lên đến cực hạn, mày rậm hơi nhíu, lắng nghe tiếng bước chân đang không ngừng tới gần.

Vĩnh viễn không thể để cho quân địch đoạt lấy quyền chủ động.

Thân thể đột nhiên co rút thành một đoàn lăn ra ngoài, sau đó lăn về phía sau, nhanh chóng rút súng ra, thời điểm sắp nổ súng thì nghe được âm thanh quen thuộc. Âm thanh đó dù đốt thành tro cũng không quên được, cái loại ý nguyện dùng tính mạng để đổi lấy, cả đời chỉ một lần như vậy là đủ rồi.

"Kha Trạch Liệt, là tôi!"

Hoàng Thần Đạt? Kha Trạch Liệt lập tức để súng trên tay xuống, thở ra một hơi, giọng nói nghi ngờ, hỏi: "Cậu tới làm gì?" Có hứng thú chơi trò dọa người với Lão Tử sao?

Hoàng Thần Đạt rất nhanh đã đi tới bên người Kha Trạch Liệt, nhìn ngó xung quanh, nhanh chóng mở miệng: "Lão Tử không phải sợ cậu bị đánh lên sau lưng sao? Cậu cái tên ngu ngốc này!"

Không để ý tới lời châm chọc của Hoàng Thần Đạt, một phát tóm lấy cổ cậu ta, một tay đẩy Hoàng Thần Đạt ra ngoài, "Mau bắt bọn tội phạm đi!" Đáp lên miệng của cậu ta một cái, lập tức tiễn Hoàng Thần Đạt đi thật xa.

Hoàng Thần Đạt giống như hỏa tiễn nhanh chóng phóng về phía trước, thật vất vả mới ổn định lại được thân thể mình, ở trong lòng hung hăng róc xương lột thịt Kha Trạch Liệt một trận, lửa giận trong con ngươi cháy hừng hực, muốn đem Kha Trạch Liệt thiêu sống.

Nhưng Kha Trạch Liệt đã sớm tiến vào trạng thái, trong đầu chỉ có một ý niệm, phải bắt được bọn chúng. Hoàng Thần Đạt dĩ nhiên cũng biết tính nguy hiểm của nhiệm vụ lần này, nếu không, còn cần anh phải tới cứu viện sao!

Nhanh chóng chạy ra khỏi gian phòng, để lại tất cả sau lưng cho Hoàng Thần Đạt mang người đến xử lý, mình anh xoay người đi tới đồng hồ nát trong góc nhà máy truy tìm dấu vết. Người vừa mới nổ súng kia vẫn còn đang núp trong bóng tối, anh nhất định phải mau chóng bắt được hắn, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Hoàng Thần Đạt nhìn bóng lưng nhanh chóng rời xa, thật xấu hổ dài một cái, Kha Trạch Liệt từ nhỏ đã như vậy, có chuyện gì nguy hiểm cũng đứng mũi chịu sào, hoàn toàn không để ý tới an nguy của mình, tất cả đều lấy đại cục làm trọng. Anh thì ngược lại, mỗi lần đều giống như đàn bà luôn lo lắng đề phòng!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không thể buông tha

Bên trong đồng đồ nát rất trống trải, xung quang đều là màu xanh quân phục, không thấy bóng dáng một tên tội phạm nào.

Không thể nào lần trốn nhanh như vậy được, nhất định chúng đang núp ở trong góc nào đó chờ thời cơ đánh lên. Ánh mắt Kha Trạch Liệt dần dần quét từ bên người mình qua, nhưng cũng không phát hiện thấy cái bóng nào. Trong lòng không khỏi khởi phát lửa giận, chẳng lẽ lại mất công toi chuyến đi này?

Kha Trạch Liệt đột nhiên hướng về phía không có ai, nổ một phát súng lên phía trên, những tảng đá nhỏ vụn liền rơi xuống mặt đất, mấy chàng trai trẻ tuổi vừa nhìn cũng biết lại lịch còn thấp (chưa có kinh nghiệm) bị Kha Trạch Liệt hù dọa một cái liền chạy ra ngoài. Nhanh chóng chạy xuống lầu dưới, thoát thân quan trọng hơn mà!

Chợt nhìn thấy một 'sinh vật' sống, Kha Trạch Liệt sai bước đuổi theo hắn. Một tên tội phạm mặc áo phong màu trắng chạy rất nhanh, nhưng cũng không thể nhanh hơn cặp giò của Kha Trạch Liệt được, hai ba lượt, Kha Trạch Liệt đã chặn hắn ta lại được, cánh tay tóm chặt khiến tên kia không ngừng giãy dụa, gương mặt trong nháy mắt kim nén đến đỏ bừng.

Kha Trạch Liệt không nói hai lời, đem đá bay khẩu súng trong tay hắn ta, lấy còng sắt còng tay hắn lại, trong lúc nhất thời tên kia cũng chưa tìm ra được biện pháp gì. Trợn mắt nhìn chằm chằm Kha Trạch Liệt, con người hùng hực lửa giận thiêu đốt người, chỉ cần một ngọn mồi nhỏ cũng bốc cháy.

Kha Trạch Liệt mỉm cười một tiếng, phát ra một cổ mị hoặc. Dáng vẻ cương nghị bên ngoài có chút chói mắt, ngạo nghễ mà ngang ngược cúi đầu khinh thường nhìn tên tội phạm, khóe miệng hiện lên một nụ cười khát máu. Về tàn khốc trong đôi mắt cứ hiện ra rõ ràng như vậy, làm cái gì tốt không làm, hết lần này tới lần khác giờ thù đoạn vì phạm pháp luật!

"Pằng, pằng, pằng, pằng!" Sau lưng đột nhiên phát ra mấy tiếng súng lớn. Bãi phế tích hoang tàn trong chốc lát trở nên náo nhiệt hơn, dường như muốn cùng Kha Trạch Liệt độ súng.

Kha Trạch Liệt chặn giữ tên tội phạm trên mặt đất, quay đầu lại nhìn. Gương mặt tuấn tú trở nên căng thẳng, an toàn của các anh em nhất định phải được bảo đảm.

Chỉ thấy có một tên tội phạm ẩn núp trong bóng tối cầm súng bắn tia xả súng khắp nơi, trên khuôn mặt mang theo nụ cười cuồng vọng: "Ha...ha...ha...Không phải là cảnh sát sao? Quốc gia chính là tay sai, bọn mày cho rằng chúng tao sợ bọn mày sao? Người Trung Quốc chính là ngây thơ như vậy."

Mấy lời tiếng Trung còn chưa thành thạo, nói còn có chút lộn xộn, ra khỏi miệng lại cuồng vọng đến vô biên như vậy, khiến cho Kha Trạch Liệt không khỏi siết chặt hai nắm đấm. Khớp xương trắng bạch cũng nổi hết lên, rất dọa người, từng đốt một vô cùng rõ ràng.

Không đợi Kha Trạch Liệt chạy đến hiện trường, Hoàng Thần Đạt đã sớm cầm hai tay hai cây súng lục chĩa về phía quân địch, không ngừng nổ súng, nhưng từ phía không có chỗ nào không phải là xạ kích của quân địch, muốn tránh né, nhất định không tránh khỏi bị thương.

Rất nhanh sau đó, sự phách lối kiêu ngạo của bọn tội phạm đã bị Hoàng Thần Đạt đá kích xuống. Vốn hung hăng vênh váo giờ phút này cũng lặng lẽ không tiếng động. Náo nhiệt trong đồng đồ nát tức thì nhìn thấy màu hồng, vồn tường chỉ có màu đen trắng bụi đơn điệu, giờ lại xuất hiện thêm một màu máu đỏ tươi. Giống như ánh bình minh hiện lên phía chân trời vậy, vô cùng mị hoặc, mang theo hơi thở dụ hoặc mê người.

Nhất thời, bụi bay đầy trời, thỉnh thoảng lại có đá vụn từ trên nóc nhà rơi xuống, vang lên tiếng rào rào.

Hoàng Thần Đạt thấy bọn tội phạm bị tập kích nhưng vẫn kiên quyết cầm súng lên, tinh táo không run sợ khiến cho trong mắt Hoàng Thần Đạt lóe lên một tia tàn thương, đôi mắt màu nâu nâu lại thêm thâm sâu thêm một bậc, tầm mắt bén nhọn giống như muốn xuyên thấu linh hồn bọn tội phạm, mang theo năng lực kinh người. Lúc tên tội phạm nổ súng trước, anh ta ngay lập tức giơ tay lên đánh vào tay đang cầm súng của tên tội phạm. Một giây kế tiếp, đạn liền bay vụt ra ngoài, hoàn hảo không sai một ly!

"Không hổ là tay súng thiện xạ!" Kha Trạch Liệt đứng ở cửa cầu thang, vốn là muốn trợ giúp Hoàng Thần Đạt, hiện tại phát hiện mình đã lo lắng dư thừa. Danh xưng 'tay súng thiện xạ' của Hoàng Thần Đạt chưa bao giờ sai. Bắn một trúng một.

Chốc lát sau, có thêm năm tên tội phạm nữa bị bắt, không phải bị Hoàng Thần Đạt đánh bị thương, mà bọn chúng trốn cuống lủi vừa vặn bị nhóm lính đặc biệt bên ngoài tóm gọn. Trong lúc nhất thời, toàn bộ tội phạm sa lưới, dưới sự chỉ huy của Kha Trạch Liệt có sáu tên bị đưa ra ánh sáng.

Nhưng Kha Trạch Liệt vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nếu chỉ đơn giản như vậy đã tóm gọn chúng thì nhóm người tội phạm đó cũng sẽ không làm mưa làm gió ở trên giang hồ nhiều năm như vậy, bị nhiều quốc gia đuổi bắt nhưng vẫn không chịu sa lưới pháp luật.

Đem sáu tên tội phạm giao cho cấp dưới, tự mình cầm súng lên, lên nòng, lần mò tới một chỗ tìm kiếm. Không muốn để cho bọn tội phạm tươi sống rơi vào hiện trường vụ án.

Quả nhiên, Kha Trạch Liệt đợi rất lâu, tiếng súng lại vang lên, "Pằng pằng pằng!" Liên tục ba tiếng súng bay về phía Hoàng Thần Đạt, giống như đã phát hiện chính xác hướng súng của Hoàng Thần Đạt, dồn hết trọng tâm lên người Hoàng Thần Đạt.

Ngay lập tức, tầm mắt Kha Trạch Liệt liền theo hướng Hoàng Thần Đạt nhìn tới, sự khẩn trương trong đôi mắt so với bọn tội phạm bị mình đã thương còn căng thẳng hơn. Bọn bè chí cốt, cũng giống như mình, thậm chí còn sâu nặng hơn.

"Liệt Liệt!" Sau khi Hoàng Thần Đạt tránh thoát được, vừa chỉ định đùa với Kha Trạch Liệt một chút, lại thấy một tên tội phạm ló ra phía sau lưng anh, trong tay cầm một khẩu súng hung hăng đi vào bên eo Kha Trạch Liệt.

Giọng nói lạnh như băng, giống từ phát ra từ trong hầm băng vậy, kinh hồn: "Không nên phản kháng, bỏ súng trên tay xuống."

Kha Trạch Liệt không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoàng Thần Đạt, cẩn thận có đánh lên, Hoàng Thần Đạt cùng Kha Trạch Liệt đã ăn ý tác chiến nhiều năm, dinendian.logidJon, lập tức hiểu được ý tứ của Kha Trạch Liệt, nhưng trên mặt không hề buông lỏng dù chỉ một chút, anh sẽ không quên, Kha Trạch Liệt vẫn còn trong tay quân địch.

Kha Trạch Liệt biết Hoàng Thần Đạt sẽ hiểu ý mình, liền đem súng trên tay bỏ xuống đất, hai tay mở ra, tỏ rõ mình đã không còn vũ khí gì, nhưng bọn tội phạm lại không vì thế mà thỏa mãn.

Đại não cũng không giống như Kha Trạch Liệt ngoài mặt thì lạnh nhạt, không ngừng tự hỏi làm sao mà mấy tên kia lại trốn ra ngoài được.

"Sĩ quan, còn nhớ tôi chứ?" Tựa đầu đến gần tới bên tai Kha Trạch Liệt, từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, khẩu âm tiếng Trung khá trôi chảy, trông mắt Kha Trạch Liệt căng lên.

Hơi quay đầu, dùng dư quang khóe mắt quan sát tên tội phạm sau lưng. Súng sốt!

"Là mày?" Kha Trạch Liệt nhủ chặt mày, trên khuôn mặt góc cạnh hiện lên nụ cười quỷ dị, đối lại là người khác, ở tại thời điểm bị quân địch kềm hai bên lại có thể cười, không phải sao?

Là hán, chính là kẻ đã dùng đạn khói chạy trốn khỏi tay anh lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bị thương?

Là hán, chính là cái tên đã dùng đạn khói để chạy trốn khỏi tay anh lần trước. Lần này, lại trực tiếp dùng khẩu súng đề bên hông Kha Trạch Liệt. Có điều, đã tiến bộ lên không ít! Chỉ là lần này, không được cùng hán giao đấu, không biết năng lực của hán có tăng lên như vậy không?

Trên khuôn mặt tuấn tú của Kha Trạch Liệt thế nhưng không mấy may có một chút khản trương nào, ngược lại, sáng lạng cười lớn, "Ha...ha, đã lâu không gặp."

Giống như đây chẳng qua là cuộc gặp gỡ của bạn bè cũ lâu ngày không gặp, thoải mái nói chuyện với nhau, khiến cho người bóng đen sau lưng ít nhiều cũng sinh lòng hảo cảm, hán đã chơi đùa giữa ranh giới sống - chết với rất nhiều cảnh sát, nhưng chưa từng có người nào có thể chạy thoát khỏi tay hán.

Vậy mà một lần kia, chính hán cũng trốn thoát khỏi tay Kha Trạch Liệt, vận dụng không ít thể lực, điều tra ra được thân phận cùng tài liệu liên quan đến anh, cuối cùng cũng không thất vọng ra về. Nói vậy, thể lực phía sau người đàn ông này thật không thể kinh thường!

Khóe miệng hiện lên nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng không có một chút độ ấm, cực kỳ giống Tu La đến từ Địa Ngục, cả người tràn đầy mùi máu, "Kha Trạch Liệt, tao chờ mày lâu rồi."

Kha Trạch Liệt nhẹ nhàng hoạt động tay mình, hơi dịch chuyển ra sau lưng, ung dung thân nhiên cùng bóng đen phía sau tán gẫu, "Tao cũng vậy, tao cũng rất tán thưởng mày."

Bóng đen phía sau nghe vậy hơi sững sờ, không nghĩ đến Kha Trạch Liệt lại nói ra lời nói mập mờ như vậy. Theo hán biết, Kha Trạch Liệt là người lão luyện, nếu như.....Nếu như còn có cơ hội, có thể chơi đùa với tên này một chút, chẳng qua là hán sẽ không để cho Kha Trạch Liệt có cơ hội đó. Nụ cười bên khóe miệng dần dần đông lạnh, ngay cả hơi thở cũng lạnh như băng.

Ngửa đầu cười ha ha, trong tay cũng không hề buông lỏng ý thức đề phòng đối với Kha Trạch Liệt, dù sao cũng xuất thân từ cảnh sát, thân thủ khá không cần phải nói.

Kha Trạch Liệt xoay người một cái, tóm lấy cổ tay cầm súng của tên kia, lại không nghĩ tới sức lực trên cánh tay của tên kia cũng thật là tráng kiện, tuy nói bị Kha Trạch Liệt trốn thoát ra ngoài, nhưng cũng không chiếm được chút ưu thế nào. Kha Trạch Liệt nắm chặt cánh tay tên kia, mà hán ít nhiều vẫn điều chỉnh được góc độ của súng lục, cố gắng giết chết Kha Trạch Liệt bằng một phát súng.

Đang lúc hai người không ngừng đánh nhau, Kha Trạch Liệt dừng tay lại trong phút chốc, từ phía sau, một cước quét ngang chân tên kia, đánh ngã hán từ phía sau, hán không bắt được súng, lập tức rơi xuống đất.

Khóe miệng Kha Trạch Liệt hiện lên nụ cười, nhanh chóng móc từ trong túi ra một chiếc còng tay, đang muốn còng vào tay tên này, thì không biết từ đâu, một viên đạn bắn ra trong nháy mắt đâm vào cánh tay Kha Trạch Liệt, lập tức, cánh tay Kha Trạch Liệt không còn chút sức lực.

Bị Kha Trạch Liệt chế trụ, tên kia mượn cơ hội hung hăng ghim một dao lên bả vai anh, nhưng thấy súng lục trên tay Hoàng Thần Đạt, trên mặt ngay lập tức hiện lên vẻ kiêng dè, quả nhiên cảnh sát Trung Quốc vẫn có một số ít người không giống người thường.

Mang theo vẻ tántưởng, ở phía sau hung hăng róc xương lóc thịt Kha Trạch Liệt một cái, nhưng lại không xuống tay sát hại anh, có lẽ đó là một loại tôn kính dành cho đối thủ của mình đi. Lăn lộn bao nhiêu năm trong đời, ít nhiều cũng có một vài nguyên tắc của riêng mình, đối với người mình tôn kính, sẽ không bao giờ hạ thủ.

Chỉ là, lần sau.... ..

"Chờ tới lần sau.... Chúng tao sẽ không buông tha như vậy đâu!" Bóng đen kia hơi nghiêng thân thể qua một bên, sau khi để lại một câu như vậy rồi từ lầu hai nhảy xuống, bay lượn giống như chim Ưng, nhảy lên không trung, thì ra xung quanh căn phòng này đều là lãnh địa cứ trú của bọn chúng.

Hoàng Thần Đạt phất cấp dưới mau chóng đuổi theo tên tội phạm áo đen kia, còn bản thân thì nhanh chóng vọt tới trước mặt Kha Trạch Liệt, một tay che lại bả vai không ngừng chảy máu của Kha Trạch Liệt, trong mắt xuất hiện tia máu đỏ.

Thấy bả vai Kha Trạch Liệt không ngừng chảy máu, ngay cả bàn tay đặt lên đó cũng bị nhuộm một màu đỏ tươi, nhìn thấy mà ghê người, khiến cho Hoàng Thần Đạt cả người căng thẳng.

Lập tức giơ tay vỗ vỗ lên mặt Kha Trạch Liệt, thấy tròng mắt anh lộ ra vẻ mệt mỏi, trong lòng vô cớ hoảng hốt, rống lớn: "Đã nói là cùng nhau kề vai chiến đấu mặc kệ sống chết, cậu phải kiên trì, chúng ta sẽ ngay lập tức đến bệnh viện."

Trên mặt Kha Trạch Liệt hiện lên vẻ đènén đau đớn đến cực điểm, nhưng vẫn không nhin được mà để lộ ra ngoài, hai chữ "Cẩn thận" vừa ra khỏi miệng, một viên đạn liên lạc qua khuôn mặt Hoàng Thần Đạt, cho đến khi anh ta cảm thấy có một trận lửa nóng trên mặt.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Hoàng Thần Đạt liền cảm súng lên hướng về phía tay súng bắn tia nổ súng, căn bản cũng không quay mặt qua, trực tiếp bắn theo cảm giác, sau đó mơ hồ nghe được một âm thanh nặng nề.

Kha Trạch Liệt thấp giọng cười một tiếng, suy yếu nằm trên bả vai Hoàng Thần Đạt, ngay cả giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, "A Đạt, cậu bỏ như vậy, làm sao mà tôi có thể xuống được!"

Hoàng Thần Đạt không để ý tới cái tên 'Heo mập' chết tiệt trên người mình, khẽ cắn răng cố hết sức, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Một lúc lâu sau, khi xe cứu thương chạy tới, Hoàng Thần Đạt đã sớm bật tai dèng dèng trên mặt Kha Trạch Liệt, trực tiếp đem anh đánh cho nổ đom đóm mắt, "Đừng như vậy, Lão Tử vĩnh viễn là của cậu, chúng ta vẫn là đôi Gay hoàn hảo, coi như cậu có kết hôn, mối quan hệ này cũng không hề thay đổi."

Nhất thời không khí xung quanh trở nên quý dị không chịu được, duy chỉ có Kha Trạch Liệt là mở to hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Hoàng Thần Đạt, quay đầu lạnh lùng mồm miệng: "Vợ tôi sẽ ghen."

Ngay tức khắc chung quanh bỗng bốc lên vị chua, không khí trở nên trầm thấp quý dị.

Một đám người chưa có vợ đang hung hăng nhìn chằm chằm Kha Trạch Liệt, trong mắt hiện lên sự hâm mộ vô cùng vô tận.

"Phải, cậu cứ khi dễ tôi đi. Có vợ không cần Gay! Thấy sắc quên sắc!" Miệng lưỡi Hoàng Thần Đạt cũng không loi lóng chút nào, nhìn Kha Trạch Liệt càng ngày càng suy yếu, trong lòng hoảng hốt không yên.

Kha Trạch Liệt dần dần mất đi ý thức, cảm thấy trong đầu một mảng hỗn loạn không thể xua đi được, nhẹ nhàng khép mắt lại, trong đầu lại lo lắng, có thể Lâm Nhựơc còn đang đợi anh ở nhà...

*

Sau khi họp xong, cả công ty đều nhất trí đồng ý với quyết sách của Lâm Nhựơc, thua công ty nhỏ, mà công ty đó lại nằm trong một phần bại sản* của nhà họ Đồng, mặc dù với công ty EX, phần tài sản này cũng không tính là quy mô lớn gì, nhưng đối với nhà họ Đồng, xem ra là một phần rất quan trọng.

(Bại sản*: Tài sản của doanh nghiệp còn lại sau khi bị phá sản, hay làm ăn thất bại....)

Ngụy Khải gõ cửa phòng làm việc của Lâm Nhựơc, sau đó đẩy cửa vào, khóe môi hiện lên nụ cười thần nhiên, bước mấy bước đến gần, rất có quy tắc mồm miệng: "Người của nhà họ Đồng tới!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Trong hoạn nạn thấy chân tình!

Lâm Nhược nghe thấy vậy hơi ngẩn đầu, trong mắt thoáng qua một tia hứng thú cùng khiêu khích, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng và kiêu ngạo, cho dù là người đã từng gặp qua sóng to gió lớn như Ngụy Khải cũng chưa từng thấy quang người phụ nữ nào như vậy, rõ ràng là một cô nương khả ái, nhưng khí chất cả người lại như hàn băng cự hạn, vóc người cũng thật bốc lửa. Trừ tính khí ở ngoài không tốt lắm, căn bản không tìm ra được tật xấu nào trên người cô.

Nhìn Ngụy Khải, phát tay với cậu ta một cái, khóe miệng lại hơi giương lên, xem ra hôm nay tâm trạng Lâm Nhược rất tốt.

Trong mắt Ngụy Khải cũng xuất hiện một chút thay đổi, ánh mắt nhìn Lâm Nhược có nhiều hơn một tia ái mộ, chỉ là cậu ta cuối đầu nên Lâm Nhược không phát hiện ra.

Vừa định xoay người rời khỏi phòng làm việc thì Lâm Nhược lại gọi Ngụy Khải lại, lấy từ trong ngăn kéo ra một hộp tinh xảo gì đó, đưa cái hộp đựng caravat cho Ngụy Khải, rồi mỉm cười: "Thư ký của tôi không thể chỉ có mỗi một cái cà vạt như vậy được, vì cậu không thèm bận tâm đến mặt mũi của tôi, cho nên, hãy nhận lấy cái này đi."

"Đặc biệt mua cho tôi sao?" Ánh mắt Ngụy Khải trở nên nóng bỏng, nhưng ánh mắt Lâm Nhược lại có ý né tránh, cô hơi khép mi che giấu tầm mắt nên Ngụy Khải không nhìn thấy vẻ lúng túng trong mắt cô.

Hầm răng cắn chặt môi, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng, đây coi như là đang đùa giỡn sao?

Lâm Nhược chu môi, vui vẻ ngẩng đầu lên, "Không phải, đây là tôi mua cho bạn trai tôi, nhưng lại phát hiện ra anh ấy đã có cái giống như thế rồi, tôi thấy màu này rất hợp với cậu, cho nên, cậu hãy nhận lấy nhé. Tôi nghĩ, anh sẽ không để bụng đâu?"

Trên mặt Lâm Nhược nở nụ cười rạng rỡ giống như hoa quỳnh sau một năm chờ đợi thoáng chốc mở bung ra, dường như đã hội tụ đủ một năm ánh sáng trong nháy mắt bộc phát ra ánh sáng vạn trượng. Ngụy Khải tuy trong lòng đã sáng tỏ, nhưng trái tim anh ta lại nửa nóng nửa lạnh.

Làm sao cậu ta có thể biểu hiện ra ngoài sự khổ sở của mình chứ, cậu che giấu nội tâm mình rất tốt, khóe miệng hiện lên nụ cười rục rịch, mặt mày cong cong, trả lời hết sức dịu dàng, "Vâng cung kính không bằng tuân lệnh."

Đưa tay nhận lấy cà vạt của Lâm Nhược, cô thấy cậu ta vui vẻ nhận quà, trong lòng cũng hơi vui vui, trở lại bàn tiếp tục làm việc.

Thật xin lỗi, dù đây coi như là lừa dối cậu, nhưng tôi cũng không muốn khiến cậu hiểu lầm chuyện gì cả. Chỉ là bạn bè bình thường muốn quan tâm đến nhau cũng phải tìm một cái cớ.

Lúc đi qua cửa hàng Lâm Nhược nhìn thấy cái cà vạt này rất đặc biệt nên mua cho Ngụy Khải, thứ nhất là cô thấy Ngụy Khải chỉ có một cái cà vạt màu sắc rất đơn điệu, thứ hai là cảm thấy nó rất hợp với khí chất của Ngụy Khải, thư ký ăn mặc đẹp một chút, không phải cũng cho cô chút mặt mũi hay sao?

Vốn định một lát sẽ đi gặp người nhà họ Đồng, không nghĩ đến việc vừa đứng lên, đã quên bống mất chuyện này một cách sạch sẽ. Ngụy Khải cho là Lâm Nhược cố tình dối phó với người nhà họ Đồng, cho nên không nghi ngờ gì, cũng không nhắc nhở Lâm Nhược.

Liếc mắt nhìn thời gian một cái, khóe miệng Lâm Nhược hiện lên nụ cười nhàn nhạt, "Bốn giờ, là lập tức có thể về nhà." Cô nghĩ thầm, trong lòng giống như có dòng nước ấm vậy quanh, đặc biệt thỏa mãn, không nói nên lời sự nhẹ nhõm tán mát ra từ sâu trong lòng.

Đột nhiên có bưu phẩm gửi đến, Lâm Nhược vừa mở ra, là một ít tài liệu nội bộ của nhà họ Đồng. Lâm Nhược sùng sốt, nhà họ Đồng?

Cô đột nhiên đứng dậy, đẩy cái ghế ra. Đôi mắt tròn to, lại lần nữa liếc nhìn đồng hồ trên tay, lông mày nhíu chặt, trong con ngươi thoáng qua một tia ảo não, cầm tài liệu trong tay liền xông ra ngoài, Ngụy Khải thấy Lâm Nhược đứng dậy, nhanh chóng đi theo phía sau Lâm Nhược tới phòng họp.

Ngụy Khải đi lên phía trước, mở cửa phòng họp racho Lâm Nhược, lại rót cho cô cốc nước, sau cùng mới đứng ở phía sau lưng cô, giống như kỵ sĩ đang bảo vệ công chúa vậy.

Chỉ thấy trên mặt Lâm Nhược không vì chuyện mới xảy ra mà có một chút lo lắng hay phiền muộn gì, hoàn toàn là sự lạnh nhạt cùng tỉnh táo. Dù sao chuyện cũng đã rồi, không phải sao?

Ánh mắt quét qua chủ nhân hiện tại của nhà họ Đồng, Đồng Quân. Khuôn mặt anh tuấn hiện lên nụ cười xã giao, sau khi gật đầu tỏ ý, Đồng Quân kích động muốn đứng lên bắt tay với Lâm Nhược.

Lâm Nhược lúng túng nhìn cánh tay đang chìa ra của Đồng Quân, khóe miệng hiện lên một nụ cười xa cách, nhưng vẫn cùng ông ta bắt tay tượng trưng.

Ngụy Khải chưa từng thấy qua vẻ mặt ghét bỏ như vậy của Lâm Nhược, cố ý không cẩn thận làm vẩy nước trong ly lên tay Lâm Nhược, Lâm Nhược ngẩng đầu lên, chân mày mang theo ý tán thưởng.

"Thật ngại quá, thư ký của tôi không hiểu chuyện lắm, xin lỗi không tiếp chuyện được." Lâm Nhược xoay người đi vào phòng rửa tay, trong phòng rửa tay, dường như muốn rửa sạch vết bẩn trên bàn tay trắng sứ vừa chạm vào bàn tay kia, cứ một lần lại một lần dùng nước rửa tay rửa sạch.

Bên trong phòng họp, chỉ còn lại Đồng Quân đang lúng túng và Ngụy Khải.

Bởi vì có Ngụy Khải ở đây, người của Đồng gia cũng không tiện phát táctrước mặt cậu ta. Bây giờ đang bị người ta thu mua, nên không thể làm gì khác hơn là cam chịu, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt của thương thần, một màn ngoan độc kia, đều lọt vào mắt Ngụy Khải.

Ngụy Khảithụ hết biểu tình của hắn vào trong mắt, cũng không mở miệng nói gì cả,rất quy củ mà rót cho Lâm Nhược cốc nước nữa, bên trong bỏ thêm một látchanh, thứ mà Lâm Nhược thích.

"Thật ngại quá, đã để ngàiphải đợi lâu rồi." Lúc lâu sau, Lâm Nhược rót cuộc cũng trở lại phònghộp, trên mặt nở nụ cười lễ phép đến không tìm ra một lỗi nào, khôngchút nào nhìn ra nội tâm cô là một mảng 'hiềm khi', về mặt vô cùngnghiêm túc.

Lâm Nhược đã lên tiếng như vậy, Đồng Quân cũngkhông tiện nói cái gì, về mặt hơi cứng nhắc, "Không sao, Lâm tổng, chuyện này chúng tôi có thể hiểu được, có thể hiểu được." Bộ dáng nịnhnọt, khiến cho Lâm Nhược hận không được nôn hết toàn bộ cơm tối qua ra.

Lâm Nhược nghe vậy liền cười một tiếng, nhưng trong lòng thì hoàn toànkhinh thường. "Không nghĩ tới, Đồng tổng thật là đại nhân đại lượng,khiến Lâm Nhược được mở rộng tầm mắt!" Trung quy trong lời nói cũng ít nhiều mang theo châm chọc, nhìn sắc mặt Đồng Quân càng ngày càng khôcoi, nhưng Lâm Nhược lại coi như không nhìn thấy.

Gươngmặt hiện ra vẻ ngây thơ đến vô hại, cho dù là Đồng Quân cũng không nhinđược mà tham luyến sắc đẹp của Lâm Nhược, nếu không phải là địa vị củaminh thấp hơn cô một bậc, nhất định Đồng Quân sẽ không do dự mà đem côgái nhỏ này đè xuống, để Lão Tử hắn ngậm lấy.

Mặc dù trònglòng Đồng Quân nghĩ như vậy, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là: "Lâm tổng, chuyện của công ty chúng tôi....." Hàm ý lời định nói phía sau,Lâm Nhược đương nhiên hiểu, đều là người trên thương trường mà. Mặc dùchuyện thu mua này đã được hội đồng bỏ phiếu thông qua, nhưng giờ phút này, trên mặt Lâm Nhược lại hiện lên vẻ băn khoăn, bộ dáng giống như khó xử, giọng nói cũng không nhin được mà trầm xuống, "Đồng tổng, chuyện củacông ty ông, tuy tôi rất hài lòng, nhưng mà các thành viên hội đồnglại không như vậy....."

Vừa nói, Lâm Nhược lấy tay đỡ trán mình, rất là khó xử, trên mặt cũng hiện lên nét buồn rầu.

Nhất thời, không khí trở nên kiềm nén, giống như có đám mây đen đang ìề xuống đầu mọi người, chỉ cần chạm tay một cái là có thể đọng phải. Ngay cả hô hấp cũng trở nên đông lạnh.

"Lâm tổng, công ty củachúng tôi thật sự rất xuất sắc, chuyện này....."Đồng Quân vừa nghe thấy giọng nói lạnh lẽo không rõ ý tứ của Lâm Nhược liền nóng nảy, ánh mắt gắt gao lo lắng, nhìn Lâm Nhược có chút khó chịu. Mặc dù công ty của nhà họ Đồng vận hành không được tốt lắm, nhưng bị người ta nói thẳngmặt thế này, trong lòng dù sao cũng thấy khó chịu.

Bàn tay thủ sẵn trên bàn của Lâm Nhược gõ gõ xuống mặt bàn, phát ra từng âm thanh có tiết tấu, trong phòng hộp yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng. Hoi cúidầu xuống, mái tóc ngắn xinh đẹp che chắn trước mặt Lâm Nhược,khiến cho gương mặt cô có nhiều hơn một phần mỏng lung, mà nị.

Làn da trắng nõn được ánh mặt trời chiếu tới lóe lên tia sáng chói mắt,khiến cho Đồng Quân dần dần bị tình trùng lên não. Dục vọng trong mắt càng ngày càng nồng đậm, ngay cả người bên cạnh cũng nhận ra được.

Xa xa, Ngụy Khải nhìn thấy dáng vẻ của Đồng Quân thì sắc mặt lạnh nhưbăng, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến ý nghĩ YY hiện ra trong đầu kẻ nào đó.

"Mong Lâm tổng suy nghĩ lại một chút, nếukhông thì lát nữa chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm được không?" ĐồngQuân miễn cưỡng không chế mình không nhào tới trên người Lâm Nhược, đem** căng đau áp chế xuống, cười xu nịnh, mở miệng.

Lâm Nhộcyên lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn làm như gượng gượng mà mở miệng, ánh mátmang theo chút do dự cũng không đành lòng, đôi mắt đen nhánh chột lóelên sự mâu thuẫn khiến cho người đàn ông nào nhìn vào cũng thấy thươngxót, cảm giác cứ như bị kim châm vậy, đột nhiên làm cho người ta đauđốn.

Nâng mí mắt lên, tròng mắt đen lóe lên tia sáng diềm đậm đáng yêu, bất giác khiến cho người ta muốn ôm cô vào trong ngực mà yêuthương thật tới, "Đồng tổng, nếu không thì ông hạ xuống cho chúng tôi một giá đi." Lăng tránh vấn đề của Đồng Quân, Lâm Nhược thông minh dòitrọng tâm câu chuyện đến vấn đề buôn bán.

Một cái nháy mắt như liếc mắt đưa tình làm cho người đàn ông nhìn thấy nó nhất thời mềm nhũn gân cốt.

Không có nhiều lời dư thừa, nhưng ánh mắt diềm đậm đáng yêu kia khiến choĐồng Quân không khỏi căng thẳng, trong lúc nhất thời, sự phòng ngự không chịu được mà tan rã, sụp đổ trong nháy mắt. "Lâm..Lâm tổng!" Lời nói cũng trở nên cà lăm, nhưng một con cáo già như hắn vẫn thoáng qua mộttia giảo hoạt.

Dưới cái nhìn chăm chú, tha thiết của LâmNhược, hắn ta dường như hơi ngượng ngùng, nhưng kỳ thực trong lòng lạidang nảy sinh một phần ngoan độc, sự xảo quyệt đặc biệt đã thương ngườiđược thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người hắn.

Công tybán đi cũng không phải là tài sản riêng của một mình hắn, nhưng cũngkhông thể đánh gãy lời nói của Lâm Nhược, đó chính là người có ích cho hân. Trên khuôn mặt bóng loáng hiện lên một nụ cười tục tĩu.

Lâm Nhược mặc dù xử xự như không có gì, thần nhiên ngồi một chỗ, nhưng haibàn tay để bên dưới thì không ngừng nắm chặt, lông mày nhíu chặt, chẳngqua là bị làn tóc mái che khuất, nên không làm cho chi tiết nhỏ nhất này lộ ra dưới con mắt của mọi người.

"Chúng ta hãy ăn cùng nhau một bữa cơm đi, thuận tiện bàn luận về nội dung hợp đồng." Trên mặt Đồng Quân quét qua vẻ tham luyến, ngấm nhìn người đẹp hồng nhuận trước mặt, trong đầu không biết đã chu du đến bộ phận nào rồi.

Trong mắt Lâm Nhục lóe lên vẻ không kiên nhẫn, nhưng do sớm chuẩn bị từ trước, đối với việc đề xuất này cũng không lấy làm xa lạ gì. Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ khó xử, trong lòng lộn qua một tia lạnh lẽo, buổi tối còn phải về nhà ăn cơm, cô đã hẹn với Kha Trạch Liệt rồi.

Nhưng nhìn đến thái độ của Đồng Quân, dường như cũng không phải là loại người tham tiền, đại khái mục đích chính là mình không đi không được.

Về mặt giống như mình thật may mắn và vinh hạnh, cô mở miệng: "Đồng tổng, Lâm Nhục có được vinh hạnh này thật sự là quá tốt." Khuôn mặt ngây thơ, đỏ thắm đó Đồng Quân chưa bao giờ được thưởng thức qua, sự hứng thú trong đôi mắt càng tăng thêm một bậc.

Lời Lâm Nhục vừa nói ra, làm cho Ngụy Khải phía sau cũng sửng sốt, vốn tưởng Lâm Nhục vô cùng khinh thường cái tên họ Đồng này, sẽ thẳng thừng từ chối lời mời ăn cơm, không nghĩ tới Lâm Nhục lại quyết định như vậy.

Đôi mắt thâm sâu, trông mắt màu mỡ nào lóe lên tia lo lắng, rất nhanh liền khôi phục lại thái độ bình thường, nhìn Đồng Quân, ánh mắt trong trẻo không xuất hiện một chút tình cảm nào.

Đồng Quân vừa nghe xong, hàng lông mày dựng lên đầy hưng phấn và kích động khiến cho Lâm Nhục cảm thấy buồn nôn, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười lễ phép, mặt mày cong cong, cả người toát lên sự thân thiết.

Đồng Quân quay đầu nhìn thư ký, "Bây giờ mấy giờ rồi?" Giọng nói lạnh nhạt không đoán được tâm tình của hắn lúc này, âm thanh máy móc ngược lại khiến cho Lâm Nhục nhìn hắn ta với con mắt khác. Không nghĩ tới, trên phương diện công việc, Đồng Quân vẫn không bị tình tròng lên não mà làm cho choáng váng.

"Năm giờ ba mươi!" Thư ký nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trả lời hắn.

Lâm Nhục theo tầm mắt nhìn sang, trong con ngươi trong trẻo thoáng qua chút buồn cười, trên tay Đồng Quân cũng đeo một chiếc đồng hồ, lại đi hỏi thư ký giờ là mấy giờ???//

Khóe miệng Lâm Nhục hiện lên đường cong chế giễu, chắc là trước khi đi, mang theo cho đủ mặt mũi thôi. Đồng Quân lập tức đứng dậy, cô gắng nâng cái bụng bự năm tháng lên, ở khoảng cách xa cùng Lâm Nhục bắt tay, "Lâm tổng, cảm ơn cô đã nể mặt. Có thể được cùng ngồi ăn cơm với cô là vinh hạnh lớn của tôi rồi!"

Khuôn mặt phúng phính mỡ của Đồng Quân được ánh sáng chiếu vào trở nên bóng loáng, làm cho Lâm Nhục ứa lên một ngụm nước chua, thật là buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75-2: Trong hoàn nạn thấy chân tình! (2)

Đầu tóc bóng loáng là một minh chứng cho tác phong của hắn ta, một dúm tóc khêu gợi quán quanh một chỗ, vừa khéo kéo theo da đầu Đồng Quân dần về phía sau, trông giống như một đôi chị em sinh đôi, sống chết cũng không rời.

Lâm Nhục nhìn cười đến sắp rút gân da mặt, khóe miệng không nhịn được khẽ động một cái, tươi cười rạng rỡ nắm lấy bàn tay đang chìa ra của Đồng Quân, rất lễ độ.

"Lâm tổng, vậy tôi đi trước, cô xử lý xong công việc rồi tôi đó là được." Trên mặt Đồng Quân nở nụ cười dối trá, tầm mắt không ngừng du đãng trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhục, làm cho Lâm Nhục cảm thấy một trận buồn nôn.

Lâm Nhục đứng ở một bên cười châm biếm, ngạo nghễ đứng thẳng nhưng cả người lại tản ra một luồng khí đè nén rất mạnh, khiến cho khí thế người bên cạnh bị áp chế xuống, "Được, Đồng tổng đi thông thả." Hết sức lễ phép tiễn Đồng Quân đến cửa sau xe, đưa mắt nhìn Đồng Quân rời đi, sau đó xoay người, khuôn mặt trở nên lạnh như sương.

Lưu loát xoay người, vạt áo tung bay ở trong không trung tạo thành một đường cong đẹp mắt, chiếc áo khoác dài màu xanh lục trông thật đẹp mắt. Dáng người nổi bật hấp dẫn cái nhìn của khách hàng trong đại sảnh, Lâm Nhục nhủ thầm, cúi đầu nhanh chóng đi vào trong thang máy.

Sau lưng, Ngụy Khải nhanh chóng đuổi theo bước chân của Lâm Nhục, đi tới bên cạnh cô, thấp giọng mở miệng: "Nếu không thích, tại sao còn cùng hắn ta ăn cơm?" Về mặt tràn đầy nghi ngờ, Ngụy Khải không hiểu nhìn Lâm Nhục, trong mắt lộ vẻ mê man giống như chú mèo con bị lạc đường, khiến cho Lâm Nhục cảm thấy hơi buồn cười.

Lâm Nhục cong môi cười một tiếng, nhất thời tản mát ra dáng vẻ ngây thơ thuần khiết, làm cho Ngụy Khải không khỏi có chút hít thở không thông,

sương như được bay lên mây. Làn da trắng nõn, lông mi hơi rung động giống như hồ điệp vỗ cánh. "Làm nghề này, nhất định phải đi."

Đây là kinh nghiệm Lâm Nhựt tích lũy được sau bao năm lăn lộn trong nghề, ai cũng từ ngây thơ biến thành dối trá.

Nói xong, thang máy trước mặt Lâm Nhựt cũng vừa lúc mở ra, Lâm Nhựt cất bước đi vào trong thang máy VIP, lạnh nhạt liếc Ngụy Khải một cái, trong ánh mắt hiện lên tia phức tạp.

Ngụy Khải hơi cúi đầu, trên người Lâm Nhựt cất giấu rất nhiều bí mật mà anh ta chưa biết. Người phụ nữ này, tại sao trên người lại giống như một chiếc bánh chưng vậy, mang theo tầng tầng bí mật, che giấu nội tâm mình ở sâu bên trong, thỉnh thoảng lộ ra chút dịu dàng khiến cho người ta phải sợ hãi.

Lâm Nhựt dùng com với khách hàng, Ngụy Khải theo lẽ nên đi theo. Gọi điện thoại về từ chối chuyện trong nhà, sau khi xử lý xong công việc liền lấy xe của mình lái đi.

Lâm Nhựt khoác chiếc áo khoác dài màu xanh quân đội đứng chờ ở cửa công ty, gương mặt xinh đẹp bị chiếc kính mát che đi hơn nửa khuôn mặt, chỉ loáng thoáng lộ ra một bên mặt khiến cho người đi đường phải đoán mò, mái tóc hạt dẻ cũng đủ để khiến Lâm Nhựt mê hoặc đám người, chỉ là trên người cô tỏa ra hơi thở lạnh lẽo đè nén khiến cho người bên cạnh không dám tới gần.

Một chiếc BMW màu đỏ dừng lại trước mặt Lâm Nhựt, cửa sổ xe từ từ được kéo xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng làm cho Lâm Nhựt không khỏi cảm thấy vui vẻ trong lòng, bởi vì người cần gặp là tên Đồng Quân khiến người ta buồn nôn kia, nên Lâm Nhựt muốn hưởng thụ thật tốt giờ khắc này.

"Đi thẳng đến khách sạn đi!" Sau khi Lâm Nhựt bỏ lại một câu này liền ngồi vào ghế phía sau, trong tay vẫn còn đang loay hoay với cái điện thoại di động, cũng may Ngụy Khải không phải là người nói nhiều, dọc đường đi cũng không cảm thấy lúng túng.

Lâm Nhựt nhử mồi nhìn điện thoại di động trong tay, vốn còn tưởng rằng Kha Trạch Liệt ít nhất cũng sẽ gửi tới một tin nhắn, cô mở di động ra cái gì cũng không thấy.

Cảm giác thất vọng nồng đậm leo lên tận đuôi mồi cô, đột nhiên Lâm Nhựt bị cảm xúc của mình dọa sợ.

Cô vẫn cho rằng mình ở bên cạnh Kha Trạch Liệt thì tương đối an tâm, bởi vì cô cần có người làm đề nương tựa. Nhưng bây giờ, Lâm Nhựt mãnh liệt cảm giác được phần khoảng trống trong lòng mình kia đang dần dần bị Kha Trạch Liệt lấp đầy.

Bất tri bất giác, lúc nhàn rỗi Lâm Nhựt cũng sẽ nhớ đến anh, trong lòng rất muốn biết, lúc này anh đang làm gì. Anh bây giờ, có nghĩ đến cô giống như cô đang nhớ đến anh không.

Lâm Nhựt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu xa, nhàn nhạt lộ ra vẻ cô đơn, thế giới đó là cấm địa mà Ngụy Khải không thể đi vào, len lén quan sát Lâm Nhựt qua kính chiếu hậu, phát hiện đáng vẻ cô đơn tịch mịch của Lâm Nhựt lại đẹp như vậy.

Giờ khắc này, cậu ta không muốn quấy rầy Lâm Nhựt, muốn bảo vệ thật tốt phần bình yên này của cô, không cho phép bất kỳ ai phá vỡ khoảng khắc này. Giống như đó là vùng trời nhỏ, mà cậu ta nguyện vì Lâm Nhựt mà canh giữ.

Lâm Nhựt suy tư chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện cho Kha Trạch Liệt, muốn nói buổi tối có thể cô sẽ về trễ. Bấm nút gọi đi, trên mặt Lâm Nhựt bất giác khẽ mỉm cười, để cho khuôn mặt vốn lạnh như sương càng hiện ra nhiều đáng vẻ hoạt bát xinh đẹp.

Không nghe máy. Sắc mặt Lâm Nhựt dần dần chìm xuống, tên đàn ông này rốt cuộc muốn giờ trò quý gì?

Lâm Nhựt không tin lại nhấn nút gọi lại cho Kha Trạch Liệt, kết quả vẫn như cũ khiến cho trái tim Lâm Nhựt đập thình thịch. Dự cảm xấu này giống hệt lần mẹ cô bị bệnh nặng, tựa như có một tầng mây nặng nề đè trên đỉnh đầu cô vậy, khiến cho hô hấp của cô trở nên khó khăn khác thường.

Nhịp tim không ngừng tăng nhanh, giữa hai hàng lông mày dần hiện lên một phần ưu sầu, trong lúc nhất thời cô quên mất phải che dấu đi.

Ngụy trang cho mình một khuôn mặt lạnh nhạt cùng tỉnh táo, để bản thân sẽ không bị những chuyện khác làm phân tâm, cô chỉ muốn tận lực cố gắng hết sức mình, không để cho những người thân bên cạnh mình phải vì mình mà lo lắng, lại không biết mọi người lại đau lòng vì một phần kiên cường này của cô.

Mặc dù Ngụy Khải không quay đầu lại nhìn Lâm Nhựt, nhưng khóe mắt lại không ngừng quan sát cô qua kính chiếu hậu, trông mắt trong suốt tràn đầy sự lo lắng cũng giống như Lâm Nhựt vậy.

Lo lắng cho Lâm Nhựt, nhưng phần lo lắng này chỉ có thể đè nén dưới đáy lòng, không được phép lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75-3: Trong hoạn nạn thấy chân tình! (3)

Rất nhanh đã tới trước cửa khách sạn, Ngụy Khải theo quy định chạy xe đến bãi đỗ trong khách sạn. Lâm Nhựt nhảy mắt mấy cái, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên vài tia sáng, nhẹ giọng mở miệng, giọng nói êm ái giống như một thần khúc êm tai, làm cho lòng Ngụy Khải thoáng qua một lần gió nhẹ, "Như thế nào, cậu đã từng tới đây?"

Sắc mặt Ngụy Khải đột nhiên biến đổi, ánh mắt xuất hiện tia tránh né, vốn tưởng rằng Lâm Nhựt không hề biết gia thế của anh, giọng nói càng trở nên lấp lập, "Phải, từng tới, đã tới."

Lâm Nhựt làm trò quay sang nhìn khuôn mặt tuấn tú của Ngụy Khải, ngoài miệng khẽ mỉm cười, đi qua bên người Ngụy Khải, "Tôi quên nói cho cậu biết, trước đây tôi cùng Ngụy lão tiên sinh có quen biết." Hề miệng cười, mặt mày cong cong, đáng vẻ mỉa mai hoặc như vậy khiến cho Ngụy Khải sừng sốt, khuôn mặt tuấn tú hiện ra nụ cười như ánh mặt trời, sau đó nụ cười liền đông cứng.

"Cái gì, cô đã biết?" Đợi đến lúc Ngụy Khải phản ứng kịp, Lâm Nhựt đã sớm cất bước đi xa, từng bước đi tiêu chuẩn, nhanh chóng mà ý nhị, làm cho Lâm Nhựt giống như là tia chớp, hấp dẫn tầm mắt của mọi người dừng lại trên người cô.

Ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra, lúc khoe miệng cô thoáng nở nụ cười trông dịu dàng hơn rất nhiều, giống như hoa mùa xuân nở rộ, mang đến cho thế giới này một chút điều tốt đẹp. Lâm Nhựt chớp đôi mắt sáng, cô làm sao lại thể diện một tên đàn ông tri độn như cậu ta làm thư ký được chứ? trên mặt hiện lên nhiều hơn một thân thiết, đột nhiên lại nhớ đến người đàn ông kia, nụ cười bên khoe miệng dần dần biến mất. Chuẩn bị sẵn sàng, vì để nghênh đón Đồng Quân mà cô đã chuẩn bị hết sức chu đáo.

Theo số phòng mà Đồng Quân nói, Lâm Nhựt tới nơi, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Khuôn mặt tươi cười, liếc nhìn Đồng Quân đã đợi sẵn trong phòng, liền vội vàng đi tới bắt tay hắn, "Thật ngại quá, thật ngại quá! Đồng tổng, ngài cũng biết gần đây EX hơi bận rộn, khiến Đồng tổng chờ lâu như vậy, là lỗi của tiểu bối rồi!"

Đồng Quân thấy Lâm Nhựt tới, còn nở mặt mà nói khách sáo như vậy, trong lòng ngập tràn tức giận liền lập tức tiêu tan hết, con người mang theo ý cười liếc nhìn đôi môi đang mấp máy của Lâm Nhựt, làn môi căng mọng giống như nụ hoa nở chum chím, mang theo sức quyến rũ mê người.

"Không có gì, mời Lâm tổng ngồi!" Đồng Quân vừa định kéo ghế ngồi cho Lâm Nhựt thì Ngụy Khải liền giành trước một bước, kéo ghế ra, sau đó còn dùng khăn giấy giúp cô lau chỗ ngồi.

Phong độ đàn ông thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ một động tác nhỏ cũng đủ khiến cho Lâm Nhựt thấy ấm áp. Ánh mắt liếc về phía Ngụy Khải, khẽ ánh lên ý cười, nhìn cậu ta đây vẻ hài lòng. Cho dù là Lâm Nhựt cũng sẽ bị những chuyện nhỏ nhặt tốt đẹp này làm cảm động.

Sắc mặt Đồng Quân lập tức trầm xuống.

Lâm Nhựt đã chú ý tới điều này, liền đảo mắt quàng cái nhìn khiến trách cho Ngụy Khải, nhưng trong mắt lại không hề mang theo ý trách cứ, mà ngậm vui vẻ.

Lâm Nhựt nhìn Đồng Quân, giọng nói tràn đầy khiển trách đối với Ngụy Khải, "Đồng tổng, thật ngại quá, đây là thư ký mới của tôi, còn chưa hiểu hết quy tắc. Để tôi mời rượu ngài, là tôi tới trễ, tự phạt ba chén!" Nhưng trong lòng lại đang khinh thường Đồng Quân nhỏ mọn.

Lâm Nhựt khách khí cầm ly rượu trắng mà phục vụ vừa đưa tới, không chút do dự đưa lên miệng, ngửa đầu, một hơi rót toàn bộ rượu trong chén vào miệng.

Phương thức uống rượu nhanh chóng mà mãnh liệt như vậy, khiến cho người luôn tự xưng là 'Tửu thần' như Ngụy Khải đứng bên cũng có chút lo lắng, làm bộ đưa tay ngăn cản Lâm Nhựt uống rượu, mắt nhìn Đồng Quân, "Đồng tổng, tới trễ là do tôi lái xe, không liên quan gì đến Lâm tổng, ba chén này tôi xin được uống thay."

Lâm Nhựt nghe Ngụy Khải nói như vậy, tầm mắt liền dời đến trên người Đồng Quân, thậm chí người không dễ đối phó như lão cáo già Đồng Quân cũng không đoán ra được ý của Lâm Nhựt.

Đồng Quân mặc dù không mở miệng từ chối ý tốt của Ngụy Khải, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ không kiên nhẫn. Vẫn nhìn Lâm Nhựt đến xuất thần, không nói tiếng nào.

Lâm Nhựt lập tức phản ứng lại, dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, đối với loại gây khó khăn cho khách hàng như thế này cũng không phải chưa từng gặp qua.

Lâm Nhựt đưa tay đẩy Ngụy Khải ra, lần nữa cầm lấy ly rượu lên hướng về phía Đồng Quân, trong đôi mắt lấp lánh có thần lóe lên tia mê loạn, "Đồng tổng, ba chén tiếp đây là kính ngài theo lễ nghi."

Nói xong, liền đem ba ly rượu trắng rót hết vào trong miệng, không chút do dự, thái độ kiên quyết làm cho Đồng Quân không khỏi vui mừng hoan hỉ, chỉ cần cố gắng một chút nữa là được rồi, ở đây cũng chỉ có hai người, Lão tử chính là lão đại rồi.

Trong mắt Ngụy Khải rõ ràng hiện lên sự lo lắng, đưa tay muốn cản lại ly rượu tiếp theo của Lâm Nhựt. Một cô gái nhỏ trong nhà, sao có thể uống nhiều rượu như vậy được?

Lâm Nhựt nghiêm mặt, quay đầu, ánh mắt nhìn Ngụy Khải lạnh như băng, ngược lại cười một tiếng trách cứ nói, "Thân là tài xế, cậu cũng nên tự phạt ba chén." Âm thanh mang theo hơi thở mùi rượu phiêu tán ra ngoài, làm cho tâm trí Ngụy Khải mê loạn không ít.

Nói xong, cũng không chờ Lâm Nhược rót rượu cho mình, Ngụy Khải liền tự rót cho mình ba chén, uống một hơi cạn sạch, không một chút ướm ắt bản thủ.

Thái độ hào sảng, làm cho Đồng Quân ngồi một bên không khỏi cười ra tiếng, được, được, mục tiêu càng ngày càng gần. Chỉ là, con ruồi đáng ghét này làm sao lại cứ bám lấy không tha vậy chứ?

Về cứng ngắc trên mặt Đồng Quân hoàn toàn bị Lâm Nhược làm cho tan biến hết, ánh mắt tán thưởng nhìn cô không chút che giấu khiến cho Lâm Nhược có chút khó có thể kìm chế. Quay đầu liếc nhìn bàn thức ăn, rất có hương vị 'mãn hán toàn tịch', khéo mắt Lâm Nhược thoáng qua một tia ý vị khác biệt.

Nói xong, cũng không chờ Lâm Nhược rót rượu cho mình, Ngụy Khải liền tự rót cho mình ba chén, uống một hơi cạn sạch, không một chút ướm ắt bản thủ.

Thái độ hào sảng, để cho Đồng Quân ngồi một bên không khỏi cười ra tiếng, được, được, mục tiêu càng ngày càng gần. Chỉ là, con ruồi đáng ghét này làm sao lại cứ như âm hồn mãi không tan vậy chứ?

Về cứng ngắc trên mặt Đồng Quân hoàn toàn bị Lâm Nhược làm cho tan biến hết, ánh mắt tán thưởng nhìn cô không chút che giấu khiến cho Lâm Nhược có chút khó có thể không chế. Quay đầu liếc nhìn bàn thức ăn, rất có hương vị 'mãn hán toàn tịch', khiến cho khéo mắt Lâm Nhược thoáng qua một tia ý vị khác biệt.

Ngụy Khải được mời ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhược, trên chiếc bàn rộng lớn chỉ có bốn người ngồi, không khỏi có chút trống trải, nhưng mọi người không ai cảm thấy có gì khác thường, đều là những người đã trải qua sóng to gió lớn cả.

Trong bữa ăn, Đồng Quân không ngừng mời rượu Lâm Nhược và Ngụy Khải, Lâm Nhược vì lễ nghi cũng không tiện từ chối, cứ như vậy cứ từng chén từng ly rượu mạnh rót vào trong bụng mình.

Lâm Nhược giương ánh mắt mê ly, lông mi khẽ run làm tăng thêm một loại tình thú khác biệt, khiến cho trông mắt Đồng Quân dần trở nên vẫn đục. Khéo miệng Lâm Nhược kéo lên nụ cười sảng lạn, đầu mặc dù đã có chút say, nhưng lời nói ra không có một chút bất đồng, ngữ điệu vững vàng làm cho Ngụy Khải ngồi bên đang lo lắng tìm cách mang Lâm Nhược rời khỏi đây phải ngả mũ thán phục.

"Đồng tổng, ngài xem hộp đồng của chúng ta...." Câu nói mới chỉ nói một nửa, lời phía sau không cần nói mọi người cũng hiểu, sáng rõ như gương. Lâm Nhược nhìn Đồng Quân bằng ánh mắt trong veo, lóe ra ánh sáng giống như mặt trời ló rạng sau khi hấp thụ một thể kỷ ánh sáng.

Phục vụ bàn bên cạnh không biết đã dời đi từ lúc nào, bữa cơm trong phòng lớn như vậy cũng không cảm thấy không khí cứng nhắc gì.

Đồng tổng cầm ly rượu lên lại rót cho Lâm Nhược một ly rượu trắng, trên khuôn mặt màu mỡ bóng loáng, vừa nhìn cũng biết thói quen ăn uống bình thường đều là thịt cá, nhiều đến mỡ cũng muốn tràn ra ngoài rồi. Tươi cười rạng rỡ mở miệng: "Lâm tổng, tình cảm của chúng ta tốt như vậy, không phải là giảm xuống 20% so với giá thu mua sao, đó coi là gì. Sau này nhà họ Đồng còn phải nhờ cô che chở nhiều."

Hai mươi phần trăm? Ha ha, xem ra Đồng Quân cũng biết nhún nhường. Trong lòng Lâm Nhược oán thầm.

Lâm Nhược hơi hột cười một tiếng, hơi cúi đầu, một trận gió mát thổi tới, phất qua khuôn mặt Đồng Quân, mặt hần hơi ngẩn ra bộ dáng giống như cóc mà đòi ăn thịt thiên nga nhìn Lâm Nhược, khuôn mặt ngây ngẩn trần đầy sắc tâm.

Trong mắt Lâm Nhược càng lộ ra vẻ chán ghét nồng đậm, hơi nhíu mày, cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng xuống, nhưng cũng không xê dịch gì nhiều?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75-4: Trong hoạn nạn thấy chân tình! (4)

Lâm Nhược cũng đưa tay cầm bình rượu trắng, đứng dậy lễ phép rót cho Đồng tổng một ly rượu: "Được, nếu Đồng tổng đã hào khí như vậy, Lâm Nhược cũng không thể để bản thân hổ thẹn được, chúng ta cạn!"

"Cách, cách" Âm thanh cộng nhau của mấy ly thủy tinh vang lên thanh thúy, Lâm Nhược hơi ngửa đầu, cầm trong tay ly thủy tinh trong suốt bên trong là chất lỏng không màu, uống một hơi cạn sạch, xoay ngược ly rượu rồi lên không trung giờ giờ, khéo miệng kéo lên nụ cười yếu ớt tựa như một đóa hoa hồng thẹn thùng.

Gương mặt mĩ lệ đã nhiễm hơi thở rượu cồn, trắng hồng hào tựa như phấn trang điểm của thiếu nữ, da sáng long lanh như thủy tinh, lộ ra một luồng hơi thở thần bí.

Cảm thấy sau lưng bị một ánh mắt lo lắng thôi thúc, trong lòng Lâm Nhượng tựa như được cái gì đó lấp đầy. Một cỗ cảm động trào lên tim, ảm áp, được người nâng niu trong lòng bàn tay thương tiếc, cảm giác thật tốt, nụ cười trên khóe miệng càng chói mắt, mê người.

Trên khuôn mặt trắng nõn càng xuất hiện thêm một làn đỏ ửng, tựa như ánh hồng nơi chân trời chiều, kiều diễm mê người, mềm mại chọc người yêu thương. Mê ly trong tròng mắt dường như ẩn hàm chút tình ý nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy dự cảm hoá đốn người.

Rốt cuộc đã hiểu rõ được, cái gì mới là yêu nghiệt chân chính trong nhân gian rồi!

Ở thời khắc mọi người đang thưởng thức cái đẹp, Lâm Nhượng nhẹ nhàng khép đôi mắt, cả người thẳng tắp hướng về phía Ngụy Khải ngã xuống.

Vội vàng tiến lên một bước, Ngụy Khải lập tức vọt đến bên cạnh Lâm Nhượng, đem Lâm Nhượng nương trên người mình. Từ hơi thở trên người Lâm Nhượng, thoang thoảng một hương thơm xông vào mũi, không giống với mùi nước hoa nồng đậm trên người những danh môn quý tộc tục tũn khác.

Mùi hương trên người Lâm Nhượng tựa như hương thơm trong hang sâu u tối phảng phất, làm thanh đậm hương vị tản ra từ người Ngụy Khải, trong lúc nhất thời khiến đầu óc Ngụy Khải mê mẩn, lộ ra một chút hơi thở kiều diễm.

Tầm mắt nhìn về Lâm Nhượng cũng trở nên nóng bỏng lên, nhưng rất nhanh, tất cả đều khôi phục lại bình thường. Đem Lâm Nhượng kéo vào trong ngực của mình, để cô tựa vào người của mình, hơi áy náy mở miệng: "Đồng tổng, tài liệu..." Lời nói được một nửa, ánh mắt nhìn về Đồng Quân, hoàn toàn không còn ý khiêm tốn lễ độ như lúc này.

Giống như một luồng uy hiếp mạnh mẽ, thẳng tắp nhìn Đồng tổng, không chút thỉnh cầu khiêm tốn nào, tựa như đang ra lệnh. Ánh mắt như chứa đầy ám khí, thẳng hướng Đồng Quân bắn tới.

"Ha ha." Lâm Nhượng lúc này bắt đầu cúi thấp cười ra tiếng, vẻ mặt ngu ngốc trong bộ dạng ngơ ngẩn, làm cho người khác nhìn không có cảm giác ghét chút nào. "Đồng tổng, chúng ta lại, trở lại, không say không nghỉ!"

Lâm Nhượng giương nanh múa vuốt đem ly rượu cầm trong tay hướng lên trời huy động, mi mắt rũ thấp, nghiêm nhiên là bộ dạng say rượu hờn dỗi. Vì động tác khá mạnh vừa rồi, tóc Lâm Nhượng trở nên hơi loạn, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới khả năng cảm nhận cái đẹp của Lâm Nhượng. Một vài sợi tóc đen nghịch ngợm rủ xuống trước mắt Lâm Nhượng, cho Lâm Nhượng thêm một ít cảm giác chân thật.

Đồng Quân thấy thái độ Lâm Nhượng có vẻ muốn cùng mình uống tiếp. Trong con mắt, một tia tham lam cực kì nhỏ lộ ra**. Lập tức ngay trên tài liệu Ngụy Khải đưa tới, ấn một con dấu, sau đó liền gấp gấp đưa cho Ngụy Khải, cầm ly rượu lên, bộ dạng muốn đem Lâm Nhượng uống say hoàn toàn.

Thấy thế, Ngụy Khải ôm Lâm Nhượng thật chặt trong lòng, lấy thân thể của mình ngăn trước người Lâm Nhượng. Trên gương mặt tuấn tú hiện lên một vẻ lạnh lùng khắc nghiệt, phong thái như một hộ sĩ nhỏ khiến Đồng Quân trong mắt lộ ra một tia không vui, con mắt mèn (nhỏ bé) lộ ra một tia sáng nguy hiểm, ánh mắt sắc bén muốn đâm thủng Ngụy Khải. Hẳn rốt cuộc là cái quái gì?

Ngụy Khải cứng rắn khề cúi đầu với Đồng Quân, trong giọng nói mang một chút ý ản nhẫn thô bạo, "Ngượng ngùng, Đồng tổng, Lâm tổng uống say, lần sau chúng ta lại hẹn."

Không đợi Đồng Quân trả lời, Ngụy Khải liền nắm cả tay Lâm Nhượng, đang say rượu luống cuống, không ngừng vẫy giữa không trung. Trong mắt chớp qua một vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn biến thành ảm áp vô tận, đem Lâm Nhượng vây siết thật chặt, một tay Lâm Nhượng vòng trên cổ Ngụy Khải, nụ cười ửng đỏ ngậy thơ nhìn Ngụy Khải, trong con mắt ngàn vạn sợi tơ nhu tình.

Ngụy Khải cùng Lâm Nhượng nhìn nhau một lát, nhanh chóng đem tròng mắt dời ra chỗ khác, trên mặt xuất hiện một màn đỏ ửng khả nghi, ánh mắt mất tự nhiên chuyển động, không chịu dừng lại.

Trên khuôn mặt tuấn tú, sáng lạn như ánh mặt trời xuất hiện một màn ngượng ngùng, Lâm Nhượng trong mắt chớp qua một nụ cười, thân thể không ngừng giả dục như cũ, vẻ say rượu mở miệng thì thầm, "Uống..., tôi muốn uống rượu!".

"Ngụy thư ký, điều này sợ rằng, không tốt lắm đâu?" Đồng Quân biết ý đồ Ngụy Khải, ngược lại ung dung ngồi xuống, không chút mây may khăn trương nào **. Cảm giác như bị Ngụy Khải mang đi. Bộ dáng lạnh nhạt vô vị, khiến cho việc vốn nhìn hẵn không thuận mắt, Ngụy Khải càng thêm căm ghét đến ngứa ngáy tay chân.

Nghe tiếng, Ngụy Khải dừng chân ngay tại chỗ. Bước chân đột nhiên dừng lại khiến Lâm Nhượng trong ngực lo lắng, hơi động dậy một chút. Cảm nhận rõ Lâm Nhượng cứng nhắc, Ngụy Khải dừng một chút, mở miệng nói lời lạnh lẽo, nhiệt độ toàn thân hoàn toàn biến mất, "Đồng gia, hãy để tôi chút an phận làm người!"

Sau khi buông lời nói, Ngụy Khải cũng không quay đầu lại ôm Lâm Nhượng rời đi. Anh tất nhiên biết quan hệ giữa Lâm Nhượng cùng Đồng gia, về điểm này, Lâm Nhượng cũng không cố che giấu. Tự nhiên thoải mái đem chân tướng sự việc phơi bày trước mặt Ngụy Khải, Lâm Nhượng cũng không cảm thấy có gì không tốt.

Nếu như Đồng Quân không có ý đồ bất chính với Lâm Nhượng, anh, Ngụy Khải, cũng sẽ không như vậy đối với Đồng Quân. Chỉ là, anh thật sự không thể tha thứ cho việc người trong lòng mình, bị người khác khi dễ, bắt luận kẻ nào, đều không thể!

Cần thiết, anh sẽ sử dụng phương pháp của mình, mang toàn bộ những gì thế giới này yêu thích tới trước mặt Lâm Nhượng, chỉ vì chiếm được nụ cười của mỹ nhân.

Thật vất vả đem Lâm Nhục vừa đỡ vừa lừa dẫn vào trong xe, ôm Lâm Nhục theo kiểu công chúa, đặt cô ngồi cẩn thận lên hàng ghế phía sau. Động tác êm ái, đối đãi như với trân bảo hiếm thấy, khiến Lâm Nhục đang nằm trong ngực Ngụy Khải không khỏi đỏ mặt.

Trên khuôn mặt Ngụy Khải là một mảng nhu tình như biển rộng mênh mông, khiến Lâm Nhục chết chìm trong đó đến hít thở không thông, đây là một phần tình cảm gì chứ, dường như là thâm trầm tựa núi cao, biển rộng, không lời oán hận, không cầu xa vời, chỉ lặng lẽ nỗ lực, chính đôi mắt như vậy khiến tim của Lâm Nhục không khỏi run rẩy, cô có cái gì tốt? Đáng để anh ta trả giá như vậy?

Lâm Nhục đột nhiên ngồi nghiêm chỉnh, vẻ say chòng chất trên gương mặt khôi phục lại sự tỉnh táo lúc trước, liếc nhìn trong tay Ngụy Khải cầm tài liệu, trên khuôn mặt giương lên một nụ cười vui vẻ thật tâm.

Trạng thái thay đổi bất ngờ khiến Ngụy Khải có chút sững sờ, sau một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Chủ tịch, cô không uống say à?"

Nhìn bộ dạng rớt cỏm của Ngụy Khải, trong đôi mắt Lâm Nhục nâng lên một tia hả hê, tựa như ở trường tiểu học, khi nữ sinh nhỏ được thầy giáo thưởng một bông hồng, khiến Lâm Nhục thoát nhìn trông đặc biệt ngây thơ gần gũi.

Lâm Nhục ngao nghể giương cằm lên, ngửi mùi trên người mình, không khỏi nhú nhú mày, lấy một cái chai trong túi ra không ngừng xịt lên. "Không phải đâu, đây là mảnh khoe đối với cái loại vừa già vừa xấu lại sắc như lão đó mới dùng."

Ngụy Khải nghe vậy nhìn Lâm Nhục, thật lâu sau mới nhếch miệng cười một tiếng, nụ cười vui vẻ không khỏi làm Lâm Nhục nhìn đến choáng váng, chưa bao giờ nghĩ đến Ngụy Khải khi thật lòng cười lại đẹp như thế. Dù là ban đêm, ánh sáng rực rỡ cũng có thể hợp lại, đem tất cả những hào quang ấy trong màn đen tối tụ hội trên người mình, toả ra những tia sáng rực rỡ nhất.

Giờ khắc này, thời gian dường như cũng dừng lại, chỉ còn tiếng hô hấp rõ ràng của đôi bên.

Lâm Nhục nhìn gò má Ngụy Khải, gò má hoàn mỹ như được làm nên bởi nhà điêu khắc nổi tiếng, môi mỏng khẽ gợi khẽ vênh lên, như một sự hấp dẫn vô hình, khiến trong lòng như bị mèo gãi ngứa, khó chịu.

Khụ khụ. Lâm Nhục giả vờ khụ một tiếng, rút khỏi trạng thái háo sắc vừa rồi.

Đèn trên đường cũng sáng lên, thời gian không còn sớm, Lâm Nhục từ trong túi cầm điện thoại di động lên, trong đôi mắt hiện lên một chút lo lắng.

Nhưng không giống như trong tưởng tượng, không có cuộc gọi nào, chính xác mà nói, Kha Trạch Liệt không hề gọi tới. Không đúng! Đôi mày thanh tú của Lâm Nhục nhíu lại, trong đôi mắt lộ ra một vẻ phức tạp.

"Nhanh, đưa tôi về nhà." Trông mắt Lâm Nhục không ngừng nhìn xe cô đầu đường đang tấp nập qua lại, lo lắng trong đôi mắt kia khiến Ngụy Khải nhìn vô cùng chướng mắt, cúi đầu thuận theo ý Lâm Nhục, mạnh mẽ đè nén sự khó chịu trong lòng.

Ngồi vào ghế lái, đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng chạy như bay trên đường.

Cố gắng áp chế nghi vấn trong lòng lại, nhưng Ngụy Khải cuối cùng vẫn thất bại, sau, quyết định đi theo trái tim mình. Bề ngoài có vẻ rất chuyên tâm, nhìn chăm chăm vào con đường trước mắt, kì thực lại suy nghĩ vẩn vơ, không biết mở miệng cùng Lâm Nhục như thế nào.

Sau một hồi rồi rầm đủ kiểu, Ngụy Khải nhú nhú mày, nhìn chỗ ngồi phía sau Lâm Nhục, mở miệng nói: "Chủ tịch, có chuyện gì gấp sao?" Âm thanh trong trẻo dễ nghe truyền vào bên tai Lâm Nhục, như một hồi gió xuân lướt qua.

Lâm Nhục đang sững sờ, bị Ngụy Khải đột nhiên thức tỉnh. Có chút xấu hổ nhìn bóng lưng Ngụy Khải, mắt tự nhiên dời tầm mắt qua ngoài cửa sổ, "Không có, không có gì." Lâm Nhục thậm chí có chút chột dạ, cô không muốn thừa nhận trong lòng cô nghĩ đến Kha Trạch Liệt.

Ngụy Khải dời tầm mắt đến kính chiếu hậu, gương mặt trắng nõn của Lâm Nhục mang theo một tia đồ Ừng khả nghi, mềm mại mềm mại.

Thần kinh của anh cuối cùng đột nhiên có một loại thỉnh thịch đau đớn, hai tay cầm lái không khỏi dùng sức. Cắn cắn xương tay nổi rõ ràng, mãi không dứt.

Ngoài cửa sổ, một chiếc xe cứu thương nhanh chóng chạy qua. Mang theo tiếng còi đặc thù của xe cứu thương, lướt qua xe Ngụy Khải.

Màu đèn đỏ xuất hiện đột ngột làm hoa mắt Lâm Nhục, Lâm Nhục không tự chủ liền lấy tay ngăn cản tia sáng chói mắt.

Rất nhanh, xe cứu thương liền biến mất trong tầm mắt Lâm Nhục. Xung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Lâm Nhục không ngừng liếc qua thời gian trên điện thoại đang chạy, cuối cùng dứt khoát tối đen như mực, hết điện rồi. Lâm Nhục ảo não lấy tay vỗ vỗ trán mình, cực kì hối hận, thế mà lại không đem theo cục sạc điện thoại trên người.

Nếu bỏ lỡ điện thoại của Kha Trạch Liệt thì làm sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhục nhíu chặt, một cổ buồn bã nồng đậm từ trong người cô phát tán ra ngoài.

Thần sắc trong đôi mắt đen càng thêm gấp gáp, Kha Trạch Liệt có thể ở nhà đợi cô hay không, mới vừa rồi mở điện thoại ra chỉ lo nhìn cái điện thoại, hoàn toàn không để ý có cuộc gọi của Kha Trạch Liệt hay không, bây giờ đã là hơn bảy giờ, chắc hẳn anh ta cũng đang sốt ruột chờ.

Mặc dù trong lòng lo lắng không cách nào đè nén được, nhưng một chút thoải mái khẽ chảy khắp người, thì ra cảm giác trong nhà có người chờ đợi là như thế này. Lâm Nhựt khẽ nhắm mắt lại, hưởng thụ gió ngoài cửa xe bay vào, thổi lật phất trên mặt Lâm Nhựt, đem tóc ngắn Lâm Nhựt thổi lên không ngừng bay phấp phới trên không trung.

Lúc này Lâm Nhựt không còn cố tỏ ra ương ngạnh nữa, thu toàn bộ gai trên người vào, nghiêng nhiên là bộ dáng của một kiểu thế.

"Đi đường cẩn thận." Lâm Nhựt hướng về phía ghế lái Ngụy Khải khoát khoát tay đằng sau, cười yếu ớt nhìn Ngụy Khải lái xe đi, rồi xoay người trở về nhà trọ, ở trên đường, Lâm Nhựt không kiềm hãm được bước nhỏ mà chạy, nội tâm đều bị phơi bày.

Không kịp chờ đợi mà mở cửa, trong nhà tối đen như mực. Bên trong nhà, không có một chiếc đèn vì cô mà thấp sáng.

Lâm Nhựt có chút mờ mịt đi vào trong nhà, bật đèn lên, nghĩ là Kha Trạch Liệt ngồi ở trên ghế salon dành cho mình một kính hi. Mở đèn, toàn bộ phòng đều sáng, nhưng Lâm Nhựt tìm khắp cả phòng cũng không thấy bóng dáng của Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt không ở nhà sao?

Cuối cùng mệt mỏi đem túi vung lên trên ghế salon, đôi tay vòng chắc đầu gối của mình, vô lực chôn đầu ở giữa đầu gối, trong hốc mắt thế nhưng lại ửng đỏ.

Lúc ở bên ngoài, Lâm Nhựt vẫn luôn lo lắng Kha Trạch Liệt có sốt ruột chờ hay không, lo lắng cho an toàn của cô, nhưng đợi cô ngàn đuối vạn chạy trở về nhà, đèn dầu sáng rõ không có, cơm rau dưa trong tủ lạnh không có, ngay cả không khí nóng hổi cũng không có.

Căn phòng lạnh lẽo giống như một cái hầm băng, khiến trong lòng Lâm Nhựt hoàn toàn rét lạnh, để Lâm Nhựt từ đầu tới cuối bị lừa gạt như một kẻ ngu ngốc. Rõ ràng là đã nói rồi đấy, nói rằng ở nhà làm cơm xong đợi cô, nhưng bây giờ tại sao lại như vậy? Nước mắt Lâm Nhựt theo gương mặt mà rơi xuống, một giọt một giọt rơi xuống trên áo choàng dài. Bên trong nhà một chút tiếng vang cũng không có, yên tĩnh tựa như không có người tồn tại, yên tĩnh đáng sợ. Bên ngoài, một âm thanh nhỏ vang lên cũng có thể khiến Lâm Nhựt cả kinh, nhưng Lâm Nhựt từ đầu đến cuối đều không ngước đầu lên.

Cúi thấp đầu xuống, trong đầu đều là mảnh hỗn loạn, giống như mê loạn. Trong lòng hoàn toàn trống rỗng, giống như là bị người khác đào khoét, vô cùng khó chịu. Trong đầu ý nghĩ tươi sáng về cái người sống cùng kia, lúc này cũng không biết ở đâu.

Trong lòng giống như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, chân thành cùng thật lòng của cô đã bị tiêu hủy, cái gì cũng không thể phục hồi lại. Dù sao người trong lòng cô, cuối cùng cũng sẽ rời cô mà đi.

Lúc này điện thoại ở trong túi xách Lâm Nhựt tối đen, không có điện, không nhận được cuộc gọi tới. Một giờ một cái điện thoại, nhưng chỉ là Lâm Nhựt không liên lạc được.

Người ở nơi khác, cũng đang lo lắng, sốt ruột mà vô đầu.

*

Trong phòng bệnh, Kha Trạch Liệt mệt mỏi nằm thẳng người, giống như một khối xác chết, không nhúc nhích, trên người được băng bó bởi lụa trắng tựa như một cái xác ướp Ai Cập. Hai mắt nhắm thật chặt, chỉ có miệng không ngừng làm bầm, không một khắc ngừng nghỉ.

Y tế từ bên trong đi ra tháo khẩu trang xuống, trong mắt chớp qua một tia bất đắc dĩ, chàng trai tuấn tú thế này vậy mà lại luôn miệng kêu tên một người phụ nữ, hẳn là bà xã của anh ta chứ? Thật đáng ghét.

Hoàng Thần Đạt ở phòng ICU bên ngoài một khắc luôn trông chừng Kha Trạch Liệt, lo lắng trong hốc mắt so với cha mẹ Kha Trạch Liệt càng sâu hơn, anh em tình thâm, sống chết có nhau. Không ngừng đi qua đi lại trên hành lang, đôi tay bắt chéo thật chặt một chỗ, mày rậm nhíu chặt, lo lắng không nói nên lời trên khuôn mặt hiện ra.

Agha bên cạnh không chịu nổi, từ lúc cô đến tới giờ, người đàn ông này luôn lơ đãng trước mắt cô, một khắc cũng không nghỉ, dễ nổi nóng như vậy sao có thể làm nên đại sự chứ! Vẫn là Mẫn Đình tốt, gặp chuyện chắc chắn sẽ không khăn trương, sau đó xuất sắc giải quyết sạch sẽ tất cả mọi chuyện.

"Được rồi, đừng lắc qua lắc lại nữa!" Agha không thể nhịn được gầm nhẹ, âm thanh rống giận ngọt ngào giòn giã cảm giác có chút là lạ, không hề bất ngờ, Hoàng Thần Đạt dừng bước chân.

Đặt mông ngồi ở một bên của chiếc ghế màu xanh, trên mặt nói không ra phiền não, đôi mắt như bốc hỏa đều hiện ra ngoài, huynh đệ của mình nằm ở bên trong, đây là loại cảm giác gì, đã sớm nói với hắn phải chú ý phía sau, hẳn chính là không nghe. Lần này thì hay rồi, một phát sung trên vai trái, vai phải bị dao hung hăng đâm bị thương, sâu đến có thể nhìn thấy từng tầng xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75-5: Trong hoạn nạn thấy chân tình! (5)

Hoàng Thần Đạt phiền não nắm mái tóc ngắn của mình, trong lòng rầu rĩ như bốc hỏa không trút ra được. Ngược lại, trên khuôn mặt vợ chồng Kha Đăng lo lắng đã bớt đi một phần, mặc dù tầm mắt nhìn về phía giường bệnh Kha Trạch Liệt nằm có chút nặng nề, nhưng bọn họ ít nhất còn có thể an tĩnh ngồi yên lặng chờ Kha Trạch Liệt tỉnh lại. "Bác nghe nói Kha Trạch Liệt có vợ, nhưng sao lại không thấy bóng dáng cô ấy? Chẳng lẽ. . . ." Lại nói đến ánh mắt Hoàng Thần Đạt đang không ngừng di động lên xuống trên người Agha, trong ánh mắt xuất hiện một tia tìm tòi nghiên cứu cùng ái muội, tình yêu cảm đoán sao? Thế nào mà cả hai vị lão nhân gia đều bình tĩnh như vậy?

Agha thấy ánh mắt Hoàng Thần Đạt như vậy, lập tức thẹn thùng đỏ hai má. Cái người xấu xa này, trong đầu toàn nghĩ những thứ gì đâu không nha!

Thông qua Kha Trạch Liệt, cô cũng có thể thường gặp người thanh mai trúc mã này của anh họ, nghe anh họ đối với hân không ngừng tán thưởng, hình như cố ý tự mình giới thiệu cho hân đấy.

Hừ, Agha tựa đầu xoay lại, cô làm sao có thể coi trọng loại "dân chạy nạn Châu Phi" này đây? Cô thích kiểu người Mẫn Đình chính là trắng trẻo hoàn mỹ tựa như nhân vật bước ra từ truyện cổ tích.

Mà không phải.

Agha ánh mắt cũng lên xuống quan sát Hoàng Thần Đạt, trong mắt chớp qua một tia khinh thường. Xi mũi coi thường, kiêu ngạo cười một tiếng, "Đừng có nói đùa." Agha đột nhiên khoát khoát tay, nhưng như có mây, cô không ngừng gọi điện cho Lâm Nhược, vẫn luôn là trạng thái tắt máy. Xảy ra chuyện gì, Lâm Nhược thế nhưng lại không gọi được.

Hai bên đều là người thân, quan hệ như vậy, hình như có chút phức tạp! Cô cũng là thật tâm hi vọng chị Lâm Nhược có thể cùng một chỗ với anh họ, cũng không nên phụ tấm lòng của cô. Huống chi, thân càng thêm thân, nghe qua cũng có vẻ không tệ~!

Nhất thời rối rắm, tình huống này hân là nên thông báo cho Lâm Nhược chứ?

Nhưng cô lo lắng quay qua Văn Nhân Thực Diễm, cô chỉ thấy bà đang nhìn chăm chăm vào bên trong phòng ICU, giống như là muốn nhìn thấu cảnh vật nơi đó, trông rất gắt gao nhìn Kha Trạch Liệt, hai mắt lúc này trông rộng đến đáng sợ.

Mặc dù không có thái độ hốt hoảng, nhưng, thật ra cũng không khá hơn chút nào. Cô biết rõ tầm quan trọng của Kha Trạch Liệt đối với hai người, nâng niu trên lòng bàn tay đến tâm khảm thịt! Mặc dù bình thường anh họ đã quen sống thoải mái, nhưng lúc quan trọng, vẫn luôn đặt người nhà lên vị trí thứ nhất.

Lần này, quả thật có chút quá liều rồi, nên ở trong lòng càng suy nghĩ nhiều hơn đến người nhà. Chị Lâm Nhược chắc cũng hi vọng như vậy.

Nếu như cô rời đi, liệu bọn họ có xảy ra vấn đề gì không? Agha không yên lòng quay qua họ, sắc mặt chìm chìm, khẽ cúi đầu, không biết như thế nào cho phải.

Nếu như cô rời đi, hai vị lão nhân gia có đau buồn hay không, sau đó lại gây ra chuyện? Agha không yên lòng quay qua bọn họ, sắc mặt chìm chìm, khẽ cúi đầu, không biết như thế nào cho phải.

"Cô biết sao?" Hoàng Thần Đạt khoanh hai tay, ngẩng đầu nhìn cô gái như búp bê này, trong con mắt lẳng lẳng, nhưng lại dâng lên một cỗ tình cảm phức tạp.

Agha gật đầu một cái, trong con mắt đầy vẻ rối rắm ngay cả Hoàng Thần Đạt cũng nhìn ra, đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, "Cô đi thông báo cho cô ấy đi, nơi này có tôi, yên tâm. Có chuyện gì tôi sẽ liên lạc với cô."

Cuối cùng, sau khi Agha đưa một cái nhìn thật sâu đến Hoàng Thần Đạt, kiên định xoay người rời phòng bệnh, bước nhanh, hướng hành lang phía cuối chạy. Không biết phản ứng Lâm Nhược sau khi nghe tin này là gì, nhưng, trong lòng Agha trầm xuống, chuyện này cô ấy có quyền biết.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc dưới bóng đêm trở nên có chút mờ lung, Lâm Nhược vẫn vòng cánh tay co rúc hai chân như cũ, ngồi một mình ở trên ghế salon, một mình yên tĩnh lẳng lẳng ngây ngốc. Trong lúc nhất thời Lâm Nhược như tách khỏi thế giới này, cái thế giới nhộn nhịp hỗn loạn vẫn như cũ không một chút ảnh hưởng nào tới Lâm Nhược.

Nghe thấy một hồi tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài, Lâm Nhược vô lực nâng đầu dậy, dưới ánh sáng ban đêm khuôn mặt đầy nước mắt của Lâm Nhược hiện lên những tia sáng kì lạ, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng trên khuôn mặt nước mắt vương đầy như phản chiếu ánh sáng, trong đêm đặc biệt rõ ràng.

Lúc này là ai tới? Lâm Nhược cúi đầu không cách nào tưởng tượng được dung mạo đối phương, cảm xúc âm trầm cũng không có lòng dạ nào để ra mở cửa, mặc cho tiếng gõ cửa không ngừng vang lên bên ngoài.

Agha nghi ngờ nhìn chăm chăm biển số nhà, không sai mà, chính là địa chỉ mà Lâm Nhược nói lần trước, tại sao lại không có người? Không mở máy, lại không ở nhà, Lâm Nhược rốt cuộc làm sao vậy?

Agha tìm không nhận được thoáng qua một tia phiền não, mùa thu đa sầu đa cảm này rất dễ khiến người ta sinh phiền não. Tay không ngừng vỗ cửa, rất nhanh, tay trở nên đỏ ửng, nhưng vẫn không có người ra mở cửa, Agha không khỏi có chút ủ rũ.

Không biết đi nơi nào tìm Lâm Nhựt, vẫn tiếp tục không ngừng đập cửa, cho đến khi sức cùng lực kiệt, không đập cánh cửa bất động này nữa, Agha dần dần ngừng động tác điên cuồng trên tay, thân thể dần dần mệt mỏi, dựa vào cửa từ từ trượt xuống, vô lực mở miệng thì thầm: "Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt đã xảy ra chuyện."

Giọng nói nhỏ nhẹ tiến vào tai Lâm Nhựt, lập tức vọt tới cửa, một tay mở cửa ra, ngồi xổm người xuống nắm lấy Agha cũng đang ngồi dưới đất, gần như điên cuồng mở miệng: "Em nói cái gì? Kha Trạch Liệt anh ấy thế nào?"

Lâm Nhựt nhất định sẽ không biết, cặp mắt đỏ ửng cùng bộ mặt đầy nước mắt của cô khiến Agha lập tức bị dọa, dưới ánh mắt của cô bề ngoài Lâm Nhựt luôn là gọn gàng chỉnh tề, chưa từng nhìn thấy Lâm Nhựt luống cuống như vậy, Agha không khỏi giật mình há hốc miệng.

Lâm Nhựt lúc này sớm ném đáng về chính mình ra sau đầu, trong đầu chỉ có chuyện của Kha Trạch Liệt, những chuyện khác đều là phù vân, cô đều không xen vào. "Sao vậy, em mau nói cho chị biết đi?" Tay nắm chặt quần áo Agha, không khỏi hơi dùng sức. Hai mắt không ngừng nhìn Agha, lo âu nồng đậm truyền ra ngoài, khiến Agha cũng có chút đau lòng.

Cũng không đoán hoài tới Lâm Nhựt đang nắm chặt mình, nhẹ nhàng đưa tay lau khô vết nước mắt trên khuôn mặt Lâm Nhựt, ngoài miệng đáp: "Anh họ bị thương lúc đang làm nhiệm vụ, bây giờ còn đang ở phòng ICU trong nhất viện."

Sau khi nghe Agha nói, Lâm Nhựt liền điên cuồng chạy vào trong nhà cầm túi rồi chạy về hướng thang máy. Không còn đủ sức để chờ thang máy đang quần quanh dưới lầu một, thân ở lầu năm Lâm Nhựt lúc này đặc biệt vô lực, lập tức quyết định vứt bỏ thang máy, chuyển sang lối đi bộ an toàn ra ngoài, Lâm Nhựt nhanh chóng xuống lầu từ thang bộ, vốn là phải năm phút đồng hồ mới hoàn thành việc này, lần này Lâm Nhựt lại dành một phần nửa thời gian làm xong.

Từ trong gara lái xe mình ra ngoài, hoàn toàn quên mất người đến thông báo là Agha, bản thân đánh tay lái hướng nhất viện chạy tới.

Nhất viện cũng là nhất viện của gia đình quân nhân, vốn là đặc biệt chuẩn bị để xây dựng bệnh viện riêng cho quân nhân, bên trong thiết bị cùng bác sĩ tương đối đều xuất sắc, cho nên Kha Trạch Liệt sau khi từ trong đồng hoang tàn ra ngoài liền bị vội vàng mang đến nhất viện.

Ban đêm con đường cũng không vì thời điểm đặc biệt mà ít người, trước mặt hình như vừa có vụ tai nạn giao thông, toàn bộ xe kẹt cứng một chỗ, Lâm Nhựt thể nhưng không có cách nào lái xe từ khe hẹp ra, tính khí nóng nảy của Lâm Nhựt bốc lên, hung hăng đập một quyền vào tay lái, đưa ra một quyết định điên cuồng.

Một giây kế tiếp, Lâm Nhựt liền xuống xe, chạy trên đường, ở trên xe gọi cho Ngụy Khải một cú điện thoại, thông báo chỗ của mình, yên tâm giao xe cho anh ta. Minh thì sai bước chạy về hướng nhất viện, nhà trọ Lâm Nhựt ở thành Bắc, nhất viện ở Thành Nam. Đoạn đường ngược lại, Lâm Nhựt không chút do dự, sai bước chạy khiến Lâm Nhựt trở thành tiêu điểm trong đám đông, thậm chí trong nháy mắt có không ít người lấy điện thoại di động ra liên tục chụp hình Lâm Nhựt chạy bộ. (mấy má rảnh ớn =.=)

Mặc dù rất ghét bị người khác chú ý, nhưng lúc này Lâm Nhựt hình như không bận tâm nhiều chuyện như vậy, vạt áo ở trong gió thổi ra một đường cong duyên dáng, vết nước mắt trên gương mặt Lâm Nhựt sớm đã bị gió thổi khô, lúc này Lâm Nhựt chỉ có một ý niệm, nhanh đến nhất viện, Kha Trạch Liệt đang ở đó!

Thở hổn hển chạy đến nhất viện, mồ hôi Lâm Nhựt đã đầm đìa, bình thường luôn chú trọng vẻ bề ngoài như Lâm Nhựt thể nhưng lại hoàn toàn không để ý đến kiểu tóc, thẳng một đường chạy về hướng quầy thông tin ở lầu một, đến bàn phục vụ Lâm Nhựt dừng lại nhếch miệng, sau khi thở một hơi liền mở miệng: "Y tá, Kha Trạch Liệt hôm nay nhập viện bây giờ đang ở đâu?"

"Được rồi, xin ngài chờ một chút." Chưa từng gặp qua kiểu người phụ nữ đặc biệt như vậy, cho dù cả người nhếch nhác, nhưng cũng không mất đi vẻ xinh đẹp của bản thân, ngay cả khi cùng giới nhưng vẫn không thể ngăn cản được sức quyến rũ của Lâm Nhựt.

Nhanh chóng giúp Lâm Nhựt kiểm tra tư liệu Kha Trạch Liệt, "Tốt rồi, là ở phòng ICU, gian phòng 203." Y tá mới vừa nói xong, còn chưa ngẩng đầu lên, bên cạnh gió liền thổi qua một trận, Lâm Nhựt ở trước mắt đã sớm biến mất, giống như một giấc mộng, không chút chân thật nào.

Nhìn bóng lưng Lâm Nhựt đi xa, y tá không tiếc miệng khen, quay đầu hướng người bên cạnh mở miệng: "Người phụ nữ này thật xinh đẹp nha." Cặp mắt vẫn nhìn về hướng Lâm Nhựt, trong con mắt đầy vẻ chưa thỏa mãn khiến cô đồng nghiệp bên cạnh cảm thấy mất hết thể diện.

Đồng nghiệp bên cạnh khinh thường bĩu môi, hướng Lâm Nhựt liếc nhìn một cái, "Chẳng lẽ cô không cảm thấy quen mắt sao? Tháng trước báo chí chẳng phải luôn nói về cô ấy sao? Cô ấy là Lâm Nhựt, đều là" Nơi này tính lực 300 chữ khen ngợi.

"Ngay cả cô ấy cũng không biết, cô thật sự là quá kém cỏi!"

"."

Lâm Nhựt liền xông xáo chạy cộng thêm bước lướt vọt tới trước phòng bệnh Kha Trạch Liệt, lo lắng trong đôi mắt giờ phút này không một tiếng động trở nên dờ dẫm, nhìn Kha Trạch Liệt trong phòng ICU, hốc mắt Lâm Nhựt không khỏi trở nên đỏ bừng, thì ra không ở trong nhà là bởi vì nằm ở nơi này. Nghĩ tới đây, nước mắt Lâm Nhựt liền rơi như mưa, đôi tay đặt ở cửa gương bên ngoài phòng ICU, đau buồn nhìn người đàn ông bên trong, bị thương không nói ra được khiến người bên cạnh đều cảm thấy vô cùng khổ sở.

Hoàng Thần Đạt từ từ đi tới bên cạnh Lâm Nhựt, thở một hơi thật dài, đưa tay vỗ vỗ lên bả vai Lâm Nhựt, sức lực không lớn không nhỏ khiến Lâm Nhựt sững sờ, nước mắt lại càng thêm sôi trào mãnh liệt, buổi sáng vẫn vui cười đùa giỡn với nhau, Kha Trạch Liệt còn tự nhủ phải chú ý an toàn bản

thân, thế nào bây giờ lại giống như một xác ướp nằm trên giường bệnh đây? Anh ta không biết Lâm Nhựt sẽ lo lắng sao?

Sau một lúc lâu, Agha cũng chạy tới ngoài phòng bệnh, có chút e dè liếc Lâm Nhựt một cái, không ngờ người phụ nữ này lại sốt ruột điên cuồng như vậy, cứ như vậy bỏ quên cô ở chỗ đó, cũng may mới vừa rồi lúc đi cô đã thấy tai nạn xe cộ kia xảy ra trên đường, liền đổi đường đi khác, không ngờ Lâm Nhựt so với cô đến còn sớm hơn, người phụ nữ này rốt cuộc là làm cách quái nào vậy hả.

Định thần nhìn lại, nước mắt trên mặt Lâm Nhựt giống như là dòng suối nhỏ theo gò má tuôn rơi còn lưu lại, từng thấy bộ dáng mạnh mẽ kiên cường của Lâm Nhựt, Lâm Nhựt lúc này như vậy lại khiến trong lòng Agha phẫn nộ đau đớn nhàn nhạt, thương tâm không nói ra miệng từ trong đáy lòng dâng lên, trong lúc nhất thời Agha cũng bị bi thương của Lâm Nhựt cảm hóa, hai mắt có chút đỏ hồng.

"Chị, đừng lo lắng, anh họ chỉ là mất máu quá nhiều, lập tức sẽ tỉnh lại thôi." Agha vô lực an ủi Lâm Nhựt, mặc dù lời này nói ra cũng không thể an ủi được chính cô, nhưng vẫn muốn thử cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75-6: Trong hoàn nạn thấy chân tình! (6)

Lâm Nhựt quay đầu lại, sáng tỏ cùng cảm kích liếc Agha một cái, đột nhiên ôm lấy Agha, thân thể không ngừng run rẩy, sanh ly tử biệt cô đã trải qua một lần, không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai nữa, cảm nhận đó, Lâm Nhựt không bao giờ muốn tiếp nhận nữa. Nội tâm trong lúc nhất thời không có cách nào bình phục được, chỉ có thể mặc cho cảm xúc phát tiết ra ngoài.

"Tùy hứng quá nhỉ, Lâm Nhựt." Một âm thanh quen thuộc từ đỉnh đầu Lâm Nhựt vang lên, Lâm Nhựt hai mắt nhắm lệ ngừng đầu lên nhìn Ngụy Khải một cái, trong con ngươi mang theo oán niệm sâu sắc.

Chỉ thấy Ngụy Khải đưa tay vuốt vuốt đỉnh đầu Lâm Nhựt, mùi vị cưng chiều ngay cả Agha cũng cảm nhận được, động tác mập mờ như vậy khiến Agha không khỏi có chút hâm mộ, lập tức không kịp phản ứng, ánh mắt nhìn Ngụy Khải có chút say mê, trong miệng không khỏi lẩm bẩm mở miệng: "Rất đẹp trai a."

Nghe được Agha tán thưởng, Ngụy Khải cúi đầu nhếch miệng cười một tiếng, nụ cười như ánh mặt trời ấm áp lòng người của Ngụy Khải không chút keo kiệt hiện ra, loại cảm giác như được tắm gội trong gió xuân, khiến Agha thấy như có thêm dũng khí bay lên bầu trời.

Gương mặt không khỏi có chút nóng lên, cực phẩm yêu nghiệt, lại bị chị họ gặp được! Agha hâm mộ liếc Lâm Nhựt một cái, lại phát hiện Lâm Nhựt đã khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, nước mắt trên khuôn mặt cũng không biết từ lúc nào đã bị lau khô, không có một dấu vết cảm xúc kích động nào. Agha đột nhiên có chút hối hận, mới vừa rồi nên chụp hình lưu làm kỷ niệm.

Lâm Nhựt sát phong cảnh mở miệng, khiến nụ cười thoáng hiện ở khóe miệng trên gương mặt ấm áp của Ngụy Khải cứng lại, có chút oán niệm liếc Lâm Nhựt một cái. "Ngụy Khải, xe của tôi anh xử lý tốt chứ?"

Ngụy Khải nhướng nhướng mày, bộ dáng cao ngạo, đặc chí giống như mình chính là thần vạn năng, "Tôi đậu xe ở bãi đậu xe gần đây, lát nữa cô về sẽ lấy xe cho cô. Yên tâm đi." Tiễn tới bên tai Lâm Nhựt, lặng lẽ nói một câu, "Lát nữa cô phải đưa tôi về nha!"

Nói xong, xảo trá nháy mắt, Agha bên cạnh đã đến cánh giới hoa si, vẻ mặt không thể tin nhìn Ngụy Khải, đong đầy trong đôi mắt đều là sùng bái cùng yêu mến vô hạn.

Kha Đăng cùng Văn Nhân Thục Diễm lúc này cũng không biết làm sao với tình huống này, có chút nghi ngờ mở miệng: "Lâm Nhựt?"

Cảm nhận được bóng dáng Kha Đăng, Lâm Nhựt xoay người, đi tới bên cạnh bọn họ, "Ông bà khỏe." Đột nhiên sững sờ, quay đầu lại nhìn Agha, "Em tới còn chưa tính, sao lại đem cả hai ông bà tới đây, không phải là càng tạo thêm giày vò sao?" Trong giọng nói của Lâm Nhựt mang ý mỉa mai khác lạ nhàn nhạt, quay đầu trở lại, khuyên vợ chồng Kha Đăng trở về.

Thấy thế, Agha ảo não vỗ đầu mình một cái, một tay kéo lấy Lâm Nhựt, hạ thấp giọng nhẹ nói: "Bọn họ là cha mẹ của anh họ, là bác em!"

.

Lâm Nhựt nhất thời vạch đen đầy mặt, mới vừa rồi động tác của Ngụy Khải. A, cảm thú! Lâm Nhựt hung hăng trợn mắt liếc Ngụy Khải vô hại bên cạnh đang nhìn Lâm Nhựt, ngọn lửa bùng cháy nồng đậm trong con ngươi như muốn nướng cháy anh ta.

Lâm Nhựt yên lặng ngồi ở một bên, không đáp lại nữa, trong con ngươi hiện ra một tia âm trầm, khiến người xung quanh nhìn cũng thấy chút ưu buồn. Chậm rãi ngira đầu, liếc nhìn Ngụy Khải đứng bên cạnh, nhẹ giọng mở miệng, âm thanh êm dịu vô cùng như có như không, yếu đuối trong thanh âm mang theo một nỗi thật sâu, "Ngụy Khải, đã làm phiền anh, anh trở về đi, anh cũng nên nghỉ ngơi rồi."

Ngụy Khải nhìn Lâm Nhựt thật sâu, ban đầu anh đang ở yến tiệc trong nhà, Ngụy Khải vốn đã tới trễ vậy mà lại đột nhiên rời đi, khiến các bậc trưởng

bối trong nhà tức điên, nhưng Ngụy Khải một chút cũng không cảm thấy có vấn đề gì cả, bởi vì Lâm Nhượng ở trong mắt anh chính là điều quan trọng nhất.

"Lúc này lại muốn đuổi tôi đi sao? Không sao, tôi tự nguyện làm thêm giờ." Ngụy Khải thấy Lâm Nhượng muốn đuổi mình đi, trong lòng rất buồn, tâm can lo lắng cho Lâm Nhượng còn vượt qua cả sự khó chịu với lời trách mắng của cha mẹ, đặt mông ngồi bên cạnh Lâm Nhượng, thờ ơ đảo mắt qua phòng bệnh Kha Trạch Liệt, sau khi trong ánh mắt hiện lên vẻ rõ ràng, trở nên bình tĩnh vô cùng.

Các bác sĩ mặc áo blouse trắng, đội mũ xanh dương không ngừng ra vào phòng bệnh Kha Trạch Liệt, Lâm Nhượng nhìn họ, không tiến lên hỏi thăm tình huống Kha Trạch Liệt, nhìn gương mặt trắng bệch của Kha Trạch Liệt cô không dám mở miệng hỏi thăm, sợ nghe đến tin tức khiến cô không còn dũng khí tiếp tục chiến đấu.

Lâm Nhượng nhìn chăm chăm người đàn ông yếu đuối trong phòng bệnh, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại tình cảnh buổi sáng, trong lòng từng cơn khó chịu dâng lên, giống như bột khí bùng nổ dâng trào, càng khó chịu hơn.

Nhìn Kha Trạch Liệt nhắm chặt hai mắt chợp dưỡng khí phía dưới, trong mũi cũng cảm thấy ẩm ướt, cái ống nối liền một đường đến trên máy móc bên cạnh, thiết bị đó giống như là cái máy vi tính nhỏ cùng với con số không ngừng lên xuống trên đồ hình, Lâm Nhượng xem không hiểu thứ tình vi phức tạp như vậy, chỉ có thể nhìn chăm chăm khuôn mặt Kha Trạch Liệt kia. Giờ khắc này mới phát giác, gương mặt đó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhưng Kha Trạch Liệt nằm ở nơi đó, Lâm Nhượng so với chính mình nằm đó còn khó chịu hơn.

Lâm Nhượng cũng không nghe lời khuyên bảo của họ, một bước cũng không chịu rời Kha Trạch Liệt, trông mắt chăm chú nhìn chăm chăm Kha Trạch Liệt, kiên định trong đôi mắt khiến cho mọi người cảm động, chỉ là người bên trong kia không thể cảm nhận được, không biết tâm tình Lâm Nhượng chờ đợi bên ngoài sẽ như thế nào nữa.

"Bác sĩ." Lâm Nhượng đột nhiên cản bác sĩ từ phòng bệnh Kha Trạch Liệt đi ra lại, tay trắng nắm gao lôi áo blouse trắng của bác sĩ, giương đôi mắt, lộ ra một tầng hơi nước nhìn bác sĩ, trong ánh mắt viết đầy khẩn cầu, "Tôi có thể vào xem anh ấy một chút không?"

Bộ dáng đáng thương ôm tâm tình mong đợi nhìn về phía bác sĩ, trong con mắt bắn ra tia chờ mong khiến bác sĩ trong lúc nhất thời cũng không nở nhún nhường tuyệt, mấy đứa trẻ lớn trong nhà tuổi tác cũng không sai biệt lắm, đêm hôm khuya khoắt đang canh bên ngoài phòng ICU, haiz, bác sĩ thờ dài thật sâu một cái. Trong mắt chớp qua một tia cảm động, sau khi dừng một chút, đôi mắt liếc Lâm Nhượng một cái.

Cuối cùng nhẹ giọng mở miệng: "Được rồi, nhưng mà cô phải nhanh chóng ra ngoài đây."

Lâm Nhượng cảm kích rung rung nhìn bác sĩ, giờ khắc này, yêu cầu cô làm gì cũng được, nội tâm Lâm Nhượng lập tức liền sống lại, trong con mắt nhìn về Kha Trạch Liệt tràn đầy kích động và tha thiết. Kha Trạch Liệt, đợi em...em vào với anh.

Anh đã nói 2012 cũng sẽ vẫn bên cạnh em, hiện tại anh gặp thương thế nguy kịch, em cũng vậy đến bên anh.

Lâm Nhượng dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, mặc trang phục cách khuẩn dày màu lam vào, mang theo nón an toàn nặng trĩu, giống như một phi hành gia, khiến Lâm Nhượng nhất thời vô cùng xấu hổ.

Toàn bộ quá trình, Ngụy Khải luôn sâu sắc nhìn chăm chú Lâm Nhượng, không buồn liếc dời tầm mắt một cái. Giống như trong mắt anh chỉ có mình Lâm Nhượng, hi vọng ái ố của Lâm Nhượng đều liên quan đến sinh mạng của anh, thâm tình trong con người bắn ra tình cảm phức tạp khiến người khác nhìn không thấu, nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết, phần yêu này, không hề thua kém người khác chút nào.

Lâm Nhượng từng bước từng bước vụng về đi vào trong phòng bệnh Kha Trạch Liệt, hốc mắt lập tức liền trở nên đỏ ửng, nhưng là cô sợ vì khuẩn lây đến Kha Trạch Liệt đang suy yếu vì mất máu quá nhiều, hàm răng cắn chặt môi dưới, không chế bản thân ** để không khóc. Từ từ vòng qua các loại máy móc, đi tới bên cạnh Kha Trạch Liệt, đưa bàn tay đeo găng nắm chặt tay Kha Trạch Liệt, giống như người chết đuối nắm thật chặt chiếc bè gỗ nổi cuối cùng, dường như tất cả hy vọng cuối cùng đều gửi gắm cả vào trên này.

Sau khi đi vào, Lâm Nhượng mới nghe rõ Kha Trạch Liệt lắp bắp trong miệng, "Lâm Nhượng, Lâm Nhượng." Là đang gọi cô, Lâm Nhượng lập tức liền ụp sấp mặt trước giường bệnh Kha Trạch Liệt, tựa sát mình gần Kha Trạch Liệt, vội vàng mở miệng: "Kha Trạch Liệt, em đang ở đây, làm sao anh có thể như vậy chứ, chưa làm bữa cơm cho em mà lại nằm ở đây, em rất đói, anh có biết hay không, anh tỉnh lại cho em."

Lâm Nhượng vừa nói, nước mắt vừa ở trên má tận lực chảy xuôi, giống như dòng suối nguồn nghèo hiện lên trên gương mặt Lâm Nhượng. lát sau, nhất thời phát hiện mình không thể khóc, có thể sẽ mang vi khuẩn nhiễm cho Kha Trạch Liệt, Lâm Nhượng mạnh mẽ cắn môi dưới, đôi môi ửng hồng kiêu diễm như muốn chảy máu, mạch máu phun ra.

Người ngoài cửa sổ nhìn người trong phòng bệnh, không đau lòng Kha Trạch Liệt, tiểu tử này da dầy, mà lại đau lòng người con gái kiên cường đến làm cho người ta rơi lệ này, dù là vợ Kha Trạch Liệt, nhưng cô cũng không cần thiết phải giao một phần trách nhiệm, nói trắng ra, coi như hôm nay Lâm Nhượng không đến, hoặc là mới vừa rồi đi theo Ngụy Khải đi nữa, cũng không hề quan trọng, bởi vì vốn là chính Kha Trạch Liệt có lỗi với Lâm Nhượng, hại Lâm Nhượng thảm.

Kha Đăng đem tất cả thu vào trong mắt, đôi tay không khỏi nắm quyền, lần này Kha Trạch Liệt thật sự quá đáng rồi! Thua thiệt Lâm Nhượng cô gái tốt như vậy gả cho nó (mặc dù không là tự nguyện), đang ở trong phúc mà chẳng biết, đến lão tử còn chịu được Văn Nhân Thục Diễm lâu như vậy, nó lại không thể ít giằng vò một chút, cho Lâm Nhượng một tương lai tốt đẹp sao?

Vốn là thuyết phục tội nhỏ ly hôn, ban đầu chính là vì muốn xem bộ mặt thật của cô vợ một chút, vì lòng hiếu kỳ của bản thân, người con gái mà đứa trẻ nhà mình nhất mực che chở là nhân vật phương nào? Không thể nghĩ đến Lâm Nhượng cùng mình có một chút phần duyên phận, đây chính là cô gái tốt,

thế nào mà lại có cảm giác sánh đôi với con trai nhà mình có chút giống như nhân tài không được trọng dụng ấy

Nhìn Lâm Nhược không thể rời lệ, lòng Ngụy Khải cũng đã nát tan, nếu không phải người đàn ông nằm bên trong kia đang suy yếu, anh đã sớm xông lên đánh chết người đàn ông đó rồi, thế mà lại khiến Lâm Nhược đau lòng khổ sở như vậy, nếu là sẽ không yêu anh, thì buông cô ấy ra! Thất thần nhìn Kha Trạch Liệt mặt không còn chút máu yếu đuối nằm ở trên giường bệnh, giờ khắc này, Kha Trạch Liệt trước mặt cùng hình ảnh của mẹ như trùng điệp lên nhau, hồi ức khiến cảm giác trở nên trầm trọng. Trong nháy mắt kia, Lâm Nhược cơ hồ cho rằng là mẹ nằm ở trên giường bệnh, cười yếu ớt mở miệng với cô.

Nước mắt trong hốc mắt như đã khô cạn, không thể chảy ra được một giọt nước mắt, trong hai tròng mắt lộ ra con mắt buồn bã khổ sở lại làm cho trái tim người ta run lên, ngôn ngữ khó chịu không cách nào cấm trong ngực, hai mắt Kha Trạch Liệt vẫn nhắm chặt, không dấu vết nhú nhú mày.

Lâm Nhược cứ như vậy xa xa nhìn Kha Trạch Liệt, không há miệng nói một câu, không tiếng động nhìn Kha Trạch Liệt, trong con mắt dường như đầy ắp thiên ngôn vạn ngữ, nhưng đến bên miệng, chỉ để lại một tiếng thở dài nặng nề.

Cô tình nguyện Kha Trạch Liệt lúc này đứng đây cùng cô, máy móc gọi cô, tình nguyện Kha Trạch Liệt hoàn hảo không chút tổn hại ôm cô lên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cửa phòng ICU được mở ra, Lâm Nhược không cần quay đầu lại cũng biết phía sau là người nào, y tá mặc áo choàng trắng dài hướng về phía Lâm Nhược nhắc nhở, lại bị Lâm Nhược hoàn toàn không để ý.

Nhẹ giọng thở dài một cái, trong con người y tá cũng thoáng qua một tia khổ sở, đau buồn của Lâm Nhược đã lây cho mọi người, tất cả mọi người đều có chung nỗi buồn như cô. Tuy rằng là vậy, nhưng quy định bệnh viện vẫn phải tuân theo. Hai y tá đem Lâm Nhược đỡ dậy, hướng ra cửa.

Hình như đã sớm dự liệu được giờ khắc này Lâm Nhược đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt nhìn Kha Trạch Liệt đầy vẻ không muốn, tựa như bộ dáng thê tử lúc trượng phu xuất chinh, để cho trong lòng người bất giác thấy chút đau nhức, yêu quá sâu, mọi người đều biết rõ. Nhưng sinh mạng đôi khi con người không thể kiểm soát được.

Lâm Nhược đem y phục trên người thay ra, một thân chỉnh tề đi tới cửa phòng ICU, khẽ khàng ngồi xuống, trong đám người không mở miệng nói một câu. Mặc kệ người bên cạnh an ủi thế nào, cũng không làm Lâm Nhược thốt ra một câu nào, trong lòng nặng nề tựa như tảng đá lớn ngàn cân đè ép, không thở nổi. Lâm Nhược chỉ có thể không mở miệng nói ra, bảo toàn tinh lực của mình, Kha Trạch Liệt, em ở ngay cửa chờ anh tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75-7: Trong hoạn nạn thấy chân tình! (7)

Nằm ở trên giường, tay Kha Trạch Liệt khẽ co giật, dường như có một luồng lực lượng chống lại anh, không để cho anh hé mí mắt. Nhưng trong lòng Kha Trạch Liệt thế mà lại xẹt qua một gương mặt mỹ lệ, trong đầu anh hiện lên thân hình tuyệt diệu, vẻ mặt hồn dỗi như cô dâu mới gả, một tia phấn hồng phết lên gò má.

Khỏe miệng Kha Trạch Liệt nâng lên thoáng qua một nét cười, trong nháy mắt xóa đi vẻ u ám che lấp khuôn mặt trắng bệch của anh, sắc mặt như đã được điểm tô, chợt có một tia huyết sắc.

Lâm Nhược lặng lẽ nhìn Kha Trạch Liệt, thâm tình như bao hàm cả một thế kỷ, khiến tất cả mọi người bên cạnh có chút thất sắc.

Chậm rãi mở mí mắt nặng trĩu ra, mờ mịt quan sát cảnh sắc xung quanh, màu sắc trắng xanh trên trần nhà giống như một khối giấy Tuyên Thành phủ trước mặt Kha Trạch Liệt, khiến Kha Trạch Liệt không khỏi sững sờ, quay qua bên cạnh thấy nhiều loại dụng cụ, hiểu rõ khép mí mắt lại, một chút mệt mỏi thoáng hiện trên chân mày.

Lâm Nhược đột nhiên vọt tới, dùng sức vỗ lên cửa sổ Kha Trạch Liệt, trên khuôn mặt trắng bệch nhiều hơn một tia đỏ ửng tươi thắm, giống như chính cô mới bị bệnh. Trên đôi môi đỏ thắm khẽ trắng bệch, nhưng cái màu đỏ kiêu diễm ấy lại tiến vào trong con mắt Kha Trạch Liệt, trong lòng Kha Trạch Liệt vô cùng sung sướng.

Trên môi Lâm Nhược còn lưu lại vết máu nhỏ đã hơi đông lại, để lại dấu vết nhàn nhạt, Kha Trạch Liệt hơi sững sờ, là bởi vì anh sao? Về thâm thúy trong ánh mắt khiến Lâm Nhược có chút nhìn đến ngây người, biết rõ giờ phút này không phải thời khắc động tình, lập tức dùng khẩu hình với Kha Trạch Liệt, "Chờ, em đi gọi bác sĩ."

"Bác sĩ, bác sĩ. Kha Trạch Liệt tỉnh rồi, ông mau đi xem anh ấy một chút đi." Lâm Nhược không chút hình tượng nào chạy vào phòng làm việc của bác sĩ trực ban, đột nhiên vọt tới trước mặt bác sĩ, lớn tiếng đánh thẳng về phía bác sĩ đang ngủ gật hồ. Quả nhiên đạt được mục đích của cô, một tiếng lên muốn đánh thức vị bác sĩ từ trong mộng kia.

Bác sĩ chấn động cái đầu bất thành linh giật một cái, màng nhĩ mãi vẫn không trở lại bình thường, một lúc lâu mới khôi phục thính giác, mờ mịt ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Nhược, sau đó mới đưa lời của Lâm Nhược ra nghiệm, hiểu rõ thông suốt, xoay người rút bản kiểm tra phòng bệnh từ trên giá sách ra, tiện tay mang ông nghe theo.

"Đi thôi, Kha Trạch Liệt phải không?" Bác sĩ ngóc đầu đi phía trước, hướng về phía Lâm Nhựt mặt mũi tràn đầy hưng phấn mở miệng, trong mắt chớp qua một nụ cười.

Lâm Nhựt nghe bác sĩ nói chuyện với mình, suy nghĩ tựa như con thoi, một màn vui vẻ trong tròng mắt đen nhánh kia bất luận kẻ nào cũng không làm tổn hại được, "Tựa như, bác sĩ, thân thể của anh ấy như thế nào?"

Bác sĩ sai bước trên hành lang nhũ nhũ mảy, ngoài cửa sổ màn đêm đã phủ xuống, đã là nửa đêm, những ngôi sao tựa như từng viên kim cương khảm trên bầu trời, bỗng nhiên lấp lánh phát ra mỹ cảm khiến cho lòng người vui vẻ thoải mái kì lạ, chỉ là một khắc xinh đẹp kì diệu này, lại không có người thưởng thức.

Bác sĩ đi trên hành lang, nhìn vào trong phòng bệnh Kha Trạch Liệt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hào sảng, mặt mày không hề lộ vẻ mất kiên nhẫn khi bị người khác đánh thức từ trong mộng đẹp. Kha Trạch Liệt chỉ cần vừa xảy ra chuyện gì, thì đều là do ông một tay bằng bố xử lý, từ khi Kha Trạch Liệt tiến vào quần ngũ tới nay, bác sĩ đã nhìn anh đi từng bước một từ một người lính đặc chủng bình thường bỏ đến vị trí Trung tá.

Người khác không biết Kha Trạch Liệt nỗ lực cố gắng, ông lại có thể không biết sao? Mỗi một lần làm nhiệm vụ, đều không xem mình là một người bình thường mà đối đãi, không một chút nghĩ đến mình cũng sẽ bị thương chảy máu, thậm chí hy sinh. Còn có một lần đêm Kha Trạch Liệt từ bên bờ vực sống chết cứu lên, Kha Trạch Liệt sau khi tỉnh lại câu nói đầu tiên không phải đối với ông cảm tạ, mở miệng ra lại là một câu: "Đã là lúc nào rồi, nhiệm vụ tôi đảm nhận còn chưa kết thúc, đưa tôi tới bệnh viện làm gì?"

Một màn kia khiến bác sĩ khóe miệng trong lúc vui vẻ mang theo một tia kiêu hãnh, tựa như trường bối Kha Trạch Liệt, từ ái đối với Kha Trạch Liệt không thể ít hơn so với bất cứ ai "Kỳ tích, thật là kỳ tích." Bác sĩ lật xem bản bệnh án trong tay, giữa hai lông mày vui sướng nhướng lên, khiến Lâm Nhựt khóe miệng kéo ra một nụ cười nhàn nhạt.

Ánh mắt hiếu kì nhìn về phía bên trong như xem bảo vật trân quý, không ngừng quan sát mọi thứ xung quanh Kha Trạch Liệt, mở miệng cười, "Thằng bé thật sự là người đàn ông tốt, phải biết quý trọng." Nói xong, sau khi vỗ vỗ bả vai Lâm Nhựt, cười đi vào.

Nghe được tiếng cười quen thuộc, Kha Trạch Liệt có chút gian nan quay đầu, liếc bác sĩ một cái, trong con ngươi chứa đầy lo lắng, lại liếc nhìn đến Lâm Nhựt mặt đỏ tới tận mang tai sau khi dời tầm mắt từ bác sĩ đến trên người mình, trong thanh âm lộ ra một tia mệt mỏi nồng đậm, "Ông khi dễ vợ tôi? Đáng chết, nếu ông đây không phải nằm chỗ này, ông đây liền." Lâm bộ hung ác, khóe miệng lại thoáng hiện lên nụ cười hào phóng, hướng về phía bác sĩ quơ quơ quả đấm cường mạnh.

Bác sĩ một phen không khách khí đánh vào vết thương trên bả vai Kha Trạch Liệt, trên mặt lộ ra nét tà ác cười xấu xa, "Vợ cậu thật xinh đẹp." Tham luyến chơi bởi trong con ngươi khiến Kha Trạch Liệt hận không thể từ trên giường nhảy dựng lên cùng bác sĩ quyết sống chết một phen, chuyển con mắt nhìn Lâm Nhựt đang chờ đợi bên ngoài cửa sổ, thâm tình tựa một đời đồng đường trong con mắt.

Trong nháy mắt, bóng dáng Lâm Nhựt liền biến mất ngoài cửa sổ, một giây tiếp, Lâm Nhựt liền xuất hiện trong phòng bệnh ICU. Trợn mắt nhìn bác sĩ, tức giận trong con ngươi khiến Kha Trạch Liệt cũng cả kinh, "Lâm Nhựt, em đi chuyển tức thời à?"

Lâm Nhựt cũng không để ý tới Kha Trạch Liệt, con mắt trợn thật lớn, gương mặt khó chịu, giận dữ hét: "Ah, mới vừa rồi lúc cho tôi vào thăm Kha Trạch Liệt bất làm phiền toái như vậy, bây giờ chính ông không mặc y phục cách khuẩn lại vào được, ông cho là tôi dễ bị bắt nạt vậy à? Còn đánh Kha Trạch Liệt, ông..ông ông."

Lâm Nhựt làm bộ tìm kiếm công cụ bên cạnh, cuộn tay áo lên định trừng trị gã bác sĩ, nghiêm túc trong con mắt khiến khóe miệng Kha Trạch Liệt kéo lên một nụ cười thật lòng. Thấy bác sĩ không ngừng hướng mình cầu xin tha thứ, trong mắt chớp qua một tia uất ức, "Kha Trạch Liệt, cậu mau khuyên nhủ vợ cậu đi, nói chúng ta chỉ là vui đùa một chút, mẹ kiếp, này. . . Cậu thấy chết mà không cứu à."

Kha Trạch Liệt cười quay đầu, ánh mắt lại không nhìn được theo trên người Lâm Nhựt, nhu tình trong đôi mắt như một vùng biển rộng mênh mông, tất cả đổ dồn vào trên người Lâm Nhựt, trên gương mặt mỹ lệ của Lâm Nhựt lộ lên đồ ỉn khả nghi, đây được coi là yêu anh sao?

"Kha Trạch Liệt, anh có đau hay không?" Thật vất vả khuyên Lâm Nhựt dịu xuống, ánh mắt của Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhựt giống như keo 502, như muốn cố định Lâm Nhựt trên mặt đất, tròng mắt Lâm Nhựt nổi lên ý cười hờn dỗi, mắt tự nhiên chuyển ánh mắt, ngượng ngùng rồi lại nhìn thẳng vào mắt Kha Trạch Liệt.

Nhìn Lâm Nhựt rút cuộc đem lực chú ý từ trên người mình dời đi, bác sĩ đứng ở góc tường lớn tiếng hít thở, trên mặt vẫn là bộ dạng chưa tỉnh hồn, không ngờ phụ nữ đều khủng bố như vậy. Chẳng hề giống với tướng mạo thoát nhìn mảnh mai như vậy, thật là người không thể chỉ nhìn bề ngoài, biến sâu không thể đo lường, một câu khốc như vậy quả là không sai tí nào.

Kha Trạch Liệt khuyên ngăn Lâm Nhựt, khiến Lâm Nhựt đến bên cạnh mình, không phải là vì cứu cái vị lão gia bác sĩ không biết xấu hổ đó, mà là đau lòng thân thể Lâm Nhựt chạy tới chạy lui khắp phòng bệnh mệt chết rồi, vốn là đêm hôm khuya khoắt mà bản thân lại trông nom ở cửa phòng bệnh, chắc là một cái chộp mắt cũng không có.

Nếu nói không đau lòng là không thể, Kha Trạch Liệt vươn tay dịu dàng xoa nhẹ đỉnh đầu Lâm Nhựt, thâm tình trong tròng mắt khiến bác sĩ vốn đã quen bộ dáng lạnh lùng kiêu ngạo của anh nổi cả da gà, "Choáng nha, trước kia tôi thế mà lại chưa từng thấy qua cái bộ dạng của người này!"

Bác sĩ không ngừng quấy quấy cánh tay mình, như là muốn đem toàn bộ da gà trên cánh tay rút xuống, để chúng an ổn tách khỏi mình.

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, một vị bác sĩ nào đó bị xem thường triệt để, cuối cùng vẫn là Lâm Nhựt thấy bác sĩ đáng thương, cho một lời nhắc

nhờ ám áp, "Bác sĩ, tôi xem cũng đã muộn lắm rồi, không thì ông xem thân thể Kha Trạch Liệt một chút rồi về đi thôi. Thật xin lỗi, làm phiền ông."

Lâm Nhựt đột nhiên hóa thành thân phận tiểu kiều nữ dịu dàng, khiến bác sĩ còn đang mải mê ở thời khắc cảm thán kinh hồn nhất thời sững sờ tại chỗ, âm thanh ngọt ngào tựa như từ trên truyền hình truyền tới, có ma lực lôi cuốn lòng người, hút toàn bộ tầm mắt cùng suy nghĩ người ta vào, một chút cũng không lưu lại.

Trong mắt nhìn Lâm Nhựt chớp qua vẻ hài lòng, không ngờ Kha Trạch Liệt ánh mắt người này cũng không tệ lắm, quả nhiên, cái gã không cận thị này đúng là tốt thật! Thân nhiên đỡ cái kính trên sống mũi lên cao, bác sĩ đi lên trước nhanh chóng kiểm tra thân thể cho Kha Trạch Liệt. Vốn cho là Kha Trạch Liệt ít nhất phải hai ba ngày mới có thể khôi phục lại đang ngay buổi tối đầu tiên liền tỉnh, đây đúng là không thể coi là người mà!

Bác sĩ đã cho Kha Trạch Liệt lên tiêu chuẩn cao, không ngờ Kha Trạch Liệt lại giúp lão sư hần sáng lập kỳ tích y học, lần này khẳng định lại có thể thêm tiền thưởng. Bác sĩ nhàn nhạt cười, không biến sắc ở trên vết thương Kha Trạch Liệt tăng áp lực, ai kêu tiểu tử này khi hần vẫn còn chuyên tâm kiểm tra thân thể cho anh lại tán gái cơ chứ, không biết hần tuổi đã cao như vậy vẫn còn độc thân sao? Thiệt là, đùa giỡn ngọt ngào cái gì.

Bác sĩ tràn đầy lời oán hận, trông mắt chăm chú quan sát Kha Trạch Liệt, mặt kỳ vọng Kha Trạch Liệt bày ra vẻ com thiêu.

Trong lúc đó Kha Trạch Liệt âm thầm nhíu nhíu mày, Lâm Nhựt cẩn thận chú ý đến nơi này một chút, miệng vội vàng gần sát Kha Trạch Liệt, quan tâm hỏi "Kha Trạch Liệt, anh làm sao vậy, khó chịu chỗ nào, bác sĩ ở đây, anh mau cùng ông ta trao đổi chút đi."

Khỏe miệng Kha Trạch Liệt lặng lẽ co rút, hung hăng liếc mắt một cái nhanh chóng dời tay ra khỏi bác sĩ, trong con ngươi chợt lóe lên hận ý không bị Lâm Nhựt bắt được, đợi đến khi Lâm Nhựt quan sát vết thương Kha Trạch Liệt vài lần, nghi ngờ nháy mắt mấy cái, "Lạ thật, chỗ này cũng không có cái gì khác lạ mà. Bác sĩ, mới vừa rồi con mắt Kha Trạch Liệt thế nào lại trợn trắng lên vậy hả?"

"." Bác sĩ âm thầm chảy mồ hôi, hần làm sao nói cho Lâm Nhựt được, Kha Trạch Liệt chảy mồ hôi là bởi vì mình không muốn nhìn bọn họ ở trước mặt hần tình tứ hạnh phúc, đang âm thầm làm chuyện xấu.

Ho nhẹ một tiếng, cố gắng đem không khí hòa hoãn lại, bầu không khí tràn ngập mùi vị kỳ dị thật khiến người ta không thể chịu nổi, bác sĩ cời nút áo blouse trắng, thái độ có chút không thoải mái cùng lúng túng, trịnh trọng mở miệng, "Có lẽ là bởi vì thân thể Kha Trạch Liệt khôi phục quá nhanh, một chút phản ứng nho nhỏ bình thường, không cần, không cần lo lắng nữa."

Thấy bác sĩ miệng nói vậy, Lâm Nhựt rất ngây thơ liền tin lời nói dối của bác sĩ, cười yếu ớt vỗ vỗ gương mặt Kha Trạch Liệt, vẻ mặt thân thiết mà xuân sắc, tựa thiên sứ từ trên đường đến nhân gian du ngoạn, làm cho lòng người này sinh tốt đẹp.

"Kha Trạch Liệt, anh đói chưa?" Lâm Nhựt nhìn Kha Trạch Liệt, lấy một cái ghế ngồi xuống bên người Kha Trạch Liệt, không chút ý thức được hành động của mình đã có chút quá mức thân mật, không nhìn thấy nét mặt Kha Trạch Liệt ngậm ngùi.

Đây chính là cảm giác khi được người trong lòng quan tâm sao? Kha Trạch Liệt nhất thời cảm giác mình muốn hạnh phúc đến tung bay lên không trung rồi, trong lòng tựa như ăn vụng được kẹo đường, trong nháy mắt ngọt đến tận tim. Nhất định là hiện tại hần đang sống trong hộp kẹo đường rồi, cho nên quên mất mùi vị khổ sở.

Mới vừa còn cảm thấy toàn thân giống như tan xương nát thịt, nhất thời liền biến mất không thấy nữa, chỉ cần nhìn thấy người phụ nữ này ở bên cạnh mình, đau đớn nào cũng không quan trọng.

Chuyện hạnh phúc nhất chính là thời điểm anh cần em, em ở đây bên cạnh anh. Cuộc đời này, còn cầu gì nữa?

Nhờ Lâm Nhựt cùng bác sĩ hết lòng chăm sóc, Kha Trạch Liệt không quá một tuần lễ không sai biệt lắm liền khỏi hẳn, vết thương đạn bắn trên bả vai cũng lấy tốc độ kỳ tích mà khỏi hẳn, vậy kết trên bả vai xem ra có chút kinh khủng, vì thế Lâm Nhựt cười nhạo Kha Trạch Liệt không ít.

"Một người đàn ông trên người không có vết sẹo thương tổn, giờ còn giống vậy sao?" Kha Trạch Liệt sau khi xoay xoay cái đầu, quay lại thấy Lâm Nhựt thể nhưng đã rời đi, tầm mắt hướng cửa phòng bệnh nhìn, cũng không thấy bóng dáng của Lâm Nhựt, cau mày không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ha ha ha." Tiếng cười hào phóng của Lâm Nhựt đột nhiên vang lên trong phòng bệnh, tựa như tiếng cười trong phim truyền hình đang phát bên tai Kha Trạch Liệt vậy, anh trước kia sao lại cảm thấy Lâm Nhựt là một cô vợ nhỏ dễ cưng chiều đây? Ảo giác, thần diệu (thần kì, kì diệu) đều là mây trôi.

Kha Trạch Liệt chuyển tầm mắt một cái, thì ra Lâm Nhựt đã sớm cười úp sấp trên mặt đất, không trách được mới vừa rồi tìm hoài cũng không thấy bóng dáng của Lâm Nhựt.

Nhưng mà cảm giác ghen hờn không nói nên lời chính là như vậy sao? Kha Trạch Liệt nhất thời mờ mịt, mình đến tột cùng là tìm dạng vợ quái gở gì vậy. Shrek sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76-1: Đã xảy ra chuyện? (1)

Editor: hotiputa

Nhưng mà cảm giác ghen hòng không nói nên lời chính là như vậy sao? Kha Trạch Liệt nhất thời mờ mịt, mình đến tột cùng là tìm cô vợ quái vật gì vậy..... Shrek sao?

Kha Trạch Liệt lặng lẽ từ trên giường bệnh, âm thầm vọt đến sau lưng Lâm Nhựt, một tay ôm Lâm Nhựt vào ngực, vốn Lâm Nhựt đang cười thoả thuê đến trần trề vui vẻ đột nhiên tiếng cười ngưng bật, mờ mịt sững sờ tại chỗ, trên khuôn mặt thể nhưng xuất hiện một màn rắng chiều khả nghi, lập tức liền hồng đến mang tai, giống như tốc độ phản ứng hóa học, hiện tượng thần kỳ khiến Kha Trạch Liệt không khỏi chặc lưỡi tán thưởng.

Lâm Nhựt xấu hổ đẩy Kha Trạch Liệt ra, xoay người đến gần bên ghế sa lon, những ngày qua Lâm Nhựt cũng không đến công ty, nhờ Ngụy Khải lấy laptop của mình và văn kiện từ trong nhà mang đến, bệnh viện trở thành phòng làm việc thứ hai của Lâm Nhựt.

Quay đầu thấy Kha Trạch Liệt đang mặc đồng phục bệnh nhân đáng thương nhìn mình, giống như một con thú nhỏ bị bỏ rơi, ánh mắt đáng yêu hiện lên trong tròng mắt đen hoàn toàn bị Lâm Nhựt xem nhẹ triệt để.

Đôi tay Lâm Nhựt không ngừng đánh trên bàn phím, nghiêm túc thao túng Software trong tay, chẳng có một chút để tâm đến sự quấy nhiễu không ngừng của Kha Trạch Liệt mà dời góc độ quan sát của mình, không nhúc nhích ngồi trên ghế salon làm việc, vẻ mặt nghiêm túc tựa như giáo viên chủ nhiệm tiểu học đang chấm bài tập, thành tâm mà chăm chú.

Kha Trạch Liệt đột nhiên ngồi vào bên cạnh Lâm Nhựt, một tay ôm lấy cổ Lâm Nhựt, kéo vào trong ngực mình, khẽ môi nhếch lên nụ cười thoáng vẻ làm chuyện xấu, nhếch miệng cười rất vui vẻ, "Nhựt Nhựt, sao em có thể như vậy, em không phải là nói ở trong bệnh viện để chăm sóc anh sao? Em chăm sóc đến tột cùng là anh hay là mấy vi tính, hoá ra anh đã tạo cơ hội để em hẹn hò cùng mấy vi tính sao?"

Lâm Nhựt im lặng nhìn Kha Trạch Liệt, người đàn ông này thế nhưng lại ghen với mấy vi tính, người này trong óc rốt cuộc là giả bộ cái gì, Lâm Nhựt nghĩ cũng không hiểu. Với một người trưởng thành, không làm việc thì còn có thể làm gì? Ở nhà làm sâu gạo, lão già ăn bám gia đình? Lâm Nhựt đột nhiên sờ lên cằm tự hỏi, hình như đây là một chủ ý không tồi đấy.....

Lâm Nhựt không nhịn được hướng lên trời trợn trắng cả mắt khinh bỉ, sau đó lại đem ý định này chôn vùi trong đồng công việc tối thượng, đôi tay không ngừng ở trên bàn phím múa lượn, rất giống bướm mùa xuân hút mật đích thực.

Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhựt vẫn không đem chú ý lực dời đến trên người mình, một cổ ghen ghét liền từ trong bụng dâng trào, khiến Kha Trạch Liệt cả người nhộn nhào khó chịu, một tay kéo Lâm Nhựt nhào tới, đè trên người mình, đem mặt tiến tới gương mặt Lâm Nhựt, tròng mắt nhìn thật sâu vào Lâm Nhựt, một màn thâm tình kia truyền tới tựa như xuyên thấu xương cốt, khiến Lâm Nhựt cảm thấy có chút khó mà kiềm chế.

"Anh làm sao vậy?" Mặt của Lâm Nhựt không khỏi đỏ lên, rắng hồng thoáng hiện trên da thịt trắng nõn đặc biệt rõ ràng, hệt như được đánh phấn, khiến Lâm Nhựt thoát nhìn vô cùng kiều diễm.

Kha Trạch Liệt bao phủ Lâm Nhựt dưới thân mình, nghiêm túc trên gương mặt tuần tú lại khiến Lâm Nhựt nhất thời ngây ngẩn cả người, hơi thở Kha Trạch Liệt phun trên gương mặt xinh xắn của cô, ngửa ngửa khó chịu.

Kha Trạch Liệt không nói hai lời liền ngang ngực hôn đè lên đôi môi phần hồng đang vênh lên của Lâm Nhựt, vì chưa từng có người chạm qua, kỹ thuật hôn của Lâm Nhựt cơ hồ là số không, chẳng có chút xiêu cơ hội nào để phản kháng, bị Kha Trạch Liệt nắm trong lòng bàn tay, không có nửa năng lực chống cự.

Lâm Nhựt nhất thời phản ứng kịp tình thế của bản thân, thẹn thùng giãy giụa, đôi tay không ngừng giãy dụa, muốn Kha Trạch Liệt từ trên người mình đi xuống, nhưng thân thể Kha Trạch Liệt thực sự quá to lớn, vóc người thật sự quá cường tráng rồi, Lâm Nhựt giằng co đánh cỡ nào cũng không thấy một tí hiệu quả, ngược lại khiến Kha Trạch Liệt nhất thời dục hoà đốt người, trong âm thanh mang theo một tia nguy hiểm khàn khàn, tiến tới bên tai Lâm Nhựt, nhỏ giọng mở miệng: "Đồ đàn, em là đang cự tuyệt anh hay đang mời gọi anh?"

Nghe Kha Trạch Liệt nói lời mập mờ như vậy, Lâm Nhựt nhất thời cảm giác gò má của mình cơ hồ đỏ đến sôi lên rồi, người đàn ông này thật là không biết xấu hổ, sao có thể nói ra những lời ngượng ngùng như vậy? Lâm Nhựt mắt tự nhiên quay mặt sang một bên, không để cho Kha Trạch Liệt lại hôn lên môi mình, trên môi xẹt qua cảm xúc hừng hực, lại khiến Lâm Nhựt khê mắt hờn.

Tại sao, cô lại vẫn ôm một tia mong đợi khả nghi? Ý nghĩ này của Lâm Nhựt khiến cô càng thêm ngượng ngùng xấu hổ, tại sao có thể như vậy, Lâm Nhựt lập tức trốn vào trong ngực Kha Trạch Liệt, ngượng ngùng để gương mặt của chính mình bại lộ dưới tầm mắt Kha Trạch Liệt.

Lúc này tốt nhất là có một cái chăn bay tới, hoàn toàn bọc hết mình lại, không để Kha Trạch Liệt có thể thừa cơ. Lâm Nhựt hung hăng nắm một quyền về phía bụng Kha Trạch Liệt, tay một chút cũng không khống chế sức mạnh, dùng toàn bộ hơi sức vùng vẫy ra ngoài, "Kha Trạch Liệt, anh thật khôn kiếp!"

Rõ ràng là gằm lên giận dữ, nhưng với Kha Trạch Liệt lại xem như là người yêu đang nũng nịu, phớt lờ cái liếc mắt của Lâm Nhựt đang núp ở trong lòng ngực mình, tròng mắt khẽ chứa ý cười, tựa như nắng gắt, đem ấm áp cho vạn vật, khiến Lâm Nhựt trông càng thêm xấu hổ, "Đúng, anh chính là một tên khôn kiếp."

Tâm tình vui vẻ đáp lại lời mắng của Lâm Nhựt với mình, Kha Trạch Liệt cảm thấy đây cũng là người tình đang gọi yêu, một chút cũng chẳng có chỗ

nào là không đúng, Lâm Nhựt bắt đầu đi liếc Kha Trạch Liệt một cái, nụ cười khoe miệng lại thoáng chút ngọt ngào, không ngờ, lồng ngực Kha Trạch Liệt thế mà lại ảm áp như vậy, giống như có thể cho Lâm Nhựt thâm tình cả một đời, Lâm Nhựt có chút lưu luyến từ trong lòng của anh lui ra..... Quên mới vừa rồi bản thân vẫn còn trao đổi với Ngụy Khải, vì đang tìm tài liệu, cho nên bật cửa sổ video ảm, lần này....."Xong rồi!"

Lâm Nhựt lớn tiếng kêu lên, khuôn mặt đỏ bừng thẹn thùng như bị nấu chín, tóc hỗn loạn hướng về phía video, quần áo xốc xếch, hành động mới vừa của bọn họ chẳng phải cũng bị Ngụy Khải thấy được sao.....

Lâm Nhựt mặt nghĩ kích động, cúi đầu dùng tay của mình ôm lấy mặt, thế này thì về sau cô phải xử thế nào với Ngụy Khải đây, thật bảo cô sau này như thế nào mới phải đây.

Trong lúc nhất thời tựa như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng như vô cùng cấp bách. Đột nhiên một cái tay đưa ra, khép Laptop lại, "Pằng" một tiếng vang lên, Lâm Nhựt mới có tâm tình nâng đầu mình lên, mặt khô ép nhìn Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt to đầy nhộn nhạo, thật sự là quá xấu hổ rồi, thật sự là rất không có quy tắc rồi. Trước mặt mọi người, ban ngày ban mặt, bọn họ lại đang trình diễn loại hình ảnh hạn chế người xem này, cũng không thêm quan tâm người ta thích xem hay không thích xem....."Thế nào?" Kha Trạch Liệt vẫn chẳng hay biết gì, không biết tí nào về tình hình hiện tại là gì, một tay kéo lấy Lâm Nhựt, cũng không để ý tới y tá từ cửa phòng bệnh đến, thân thiết dùng má dẹt vào tóc Lâm Nhựt, ôm ái mà hỏi.

Lâm Nhựt ngượng ngùng liếc một cái nhìn không biết như thế nào cho phải về phía y tá, một tay đẩy Kha Trạch Liệt ra, ánh mắt mất tự nhiên chuyển dời, chỉnh sửa vạt áo sau một chút, bình tĩnh hướng về phía y tá mở miệng: "Thật xin lỗi, cô kiểm tra đi."

Dưới kiểu huấn luyện ma quỷ của Kha Trạch Liệt, da mặt Lâm Nhựt đã được nâng cấp thêm một tầng, trong tình huống bình thường cũng có thể lạnh nhạt ngênh đón mọi việc, trừ Kha Trạch Liệt trước mặt. Kha Trạch Liệt luôn có thể khiến Lâm Nhựt không dặt dưng thân, thẹn thùng hận không thể giống như đã điều vùi đầu trong cát.

Y tá nghe tiếng ngừng đầu lên, thấy Lâm Nhựt cùng Kha Trạch Liệt đã tách nhau ra, mới ý tứ đến gần Kha Trạch Liệt, thận trọng coi đồng phục bệnh nhân xuống cho Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt thấy y tá muốn đưa tay giúp mình cởi quần áo, làm bộ tránh né, "Vợ tôi ở chỗ này, cô muốn làm gì?" Đôi tay che trước ngực của mình, bộ dáng muốn đùa giỡn y tá của anh.

Lâm Nhựt không khỏi mồ hôi đầm đìa, sắc mặt lạnh lùng, lập tức liến lét y phục Kha Trạch Liệt xuống, cơ bắp cường tráng đều phơi bày ra ngoài, da thịt màu đồng dưới ánh mặt trời sáng bóng, cả người tràn đầy hơi thở, khiến cô y tá trẻ không khỏi nuốt nước miếng một cái, nhanh như cắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ thấu triệt.

Lâm Nhựt liếc một cái nhìn hung dữ về phía Kha Trạch Liệt, tên yêu nghiệt này, cô cũng là lần đầu tiên thấy thân thể hoàn mỹ của Kha Trạch Liệt giống y tá, đến cùng thì mặt vẫn không khỏi đỏ lên vì thẹn. Chỉ là hiện tại, kinh nghiệm thực chiến của Lâm Nhựt đã phong phú, không thể vì chút chuyện nhỏ này mà rung động.

Y tá hít một hơi thật sâu, từ từ đến gần Kha Trạch Liệt, nhẹ nhàng thay thuốc cho Kha Trạch Liệt, chỉ sợ động tác của mình có một chút sơ ý làm đau vết thương Kha Trạch Liệt, lúc này anh thế mà lại là nam thần của cả bệnh viện, chỉ cần là nữ thì khẳng định đều đã đến phòng bệnh của Kha Trạch Liệt, chỉ để liếc nhìn soái ca trong truyền thuyết.

Mà ngay cả không ít đàn ông cũng đều quanh quẩn trước giường bệnh Kha Trạch Liệt, vì họ nghe nói người bên cạnh chăm sóc Kha Trạch Liệt chính là một cô gái vô cùng đặc biệt, chỉ để cô gái ấy quay đầu lại cười một cái, bọn họ luôn phải hao tâm khổ tứ tặng quà, có lúc là người này đưa hoa hồng, lúc sau là người kia đưa chocolate, cửa phòng bệnh nhận quà biếu dèm không xuể. Kha Trạch Liệt cùng Lâm Nhựt luôn so xem ai nhận được nhiều thư hơn.....

Y tá lấy khí thế sét đánh không kịp dõng thuốc cho Kha Trạch Liệt, thuận tiện tiến hành kiểm tra thông thường với Kha Trạch Liệt, tra xét xong liền bỏ chạy. Sơ quấy rầy thế giới hai người này, sắc mặt Kha Trạch Liệt nhất thời đen kịt.

Kha Trạch Liệt hài lòng nhìn y tá biến mất, từ từ cầm quần áo mặc vào, đi tới bên cạnh Lâm Nhựt, ôm Lâm Nhựt vào trong ngực mình, nhẹ giọng mở miệng: "Lâm Nhựt, chúng ta đi chơi có được không?"

Lâm Nhựt một bộ sợ hãi nhìn Kha Trạch Liệt, đưa tay sờ sờ cái trán Kha Trạch Liệt, Kha Trạch Liệt mặc dù không né tránh, nhưng bờ môi khô gọi mở ra: "Anh không có sốt, anh đã khỏi hẳn không khác lắm, em theo anh ra ngoài chơi một lần đi!"

Kha Trạch Liệt kỳ vọng nhìn Lâm Nhựt, trong tròng mắt bắn ra những ánh sáng rực rỡ hoa lệ đến ánh mắt Lâm Nhựt, nghĩ cũng không ra biện pháp cự tuyệt nào, nhưng trong lòng thủy chung có chút không yên."Vậy anh phải đồng ý với em, hoạt động phải cẩn thận."

Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhựt rốt cuộc đáp ứng, không ngừng gật đầu, nhìn gương mặt của Lâm Nhựt nhếch miệng cười, một luồng hơi thở yêu nghiệt lập tức từ trên người anh bao phủ, khiến Lâm Nhựt không khỏi dùng tay kéo gương mặt Kha Trạch Liệt ra, cho đến giờ, Lâm Nhựt vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt Kha Trạch Liệt, mỗi lần tầm mắt Kha Trạch Liệt nóng bỏng như vậy, đều khiến Lâm Nhựt cảm thấy xấu hổ, cả người như trần trụi, bị ai đó nhìn qua tới mấy lần.

Kha Trạch Liệt kéo gương mặt của Lâm Nhựt qua, xoay một cái, cảm thấy trên khuôn mặt một hơi ảm áp, khoe miệng Lâm Nhựt thoáng nâng một đường cong, nụ cười mỹ lệ trong nháy mắt liền giống như một vật sáng, chói rọi rực rỡ.

Thừa dịp Kha Trạch Liệt đi trong phòng vệ sinh thay quần áo, Lâm Nhựt mở laptop đang khép ra, bật cửa sổ, quả nhiên, Ngụy Khải không tắt video.

Trên khuôn mặt rắng nổi xuất hiện một màn lúng túng, mắt ngượng ngùng nhìn thẳng vào mắt Ngụy Khải, tự giác dời đi, "Như thế nào, giao cho anh chuyện xử lý tốt chứ?"

Ngại ngùng hỏi Ngụy Khải chuyện xử lý thế nào, trên gương mặt của Lâm Nhưộc thoáng cứng ngắc, chỉ sợ Ngụy Khải mở miệng nói về việc vừa rồi.

Ngụy Khải chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Nhưộc, thấy bộ dáng này của Lâm Nhưộc, trên khuôn mặt khô ngô thoáng hiện vẻ đau đớn khó diễn tả bằng lời, không nồng đậm, nhưng lại nhân nhật vây quanh anh, giống như một lớp màng bảo vệ, vẫn bao phủ anh thật chặt, một khắc không rời.

Đôi tay Lâm Nhưộc nhéo nhéo, tựa như một đứa trẻ đã làm sai chuyện, ánh mắt không dám nhìn người lớn, cô cũng nói không ra tại sao, cô thế nhưng không biết ăn nói như thế nào với Ngụy Khải. Bị ai đó thích vẫn là một loại gánh nặng.

Ngụy Khải thấy bộ dáng này của Lâm Nhưộc, biết rõ trong lòng Lâm Nhưộc sẽ luôn rối rắm, không thể cùng mình thân nhiên qua lại, bật cười lên tiếng, xem như không có chuyện gì xảy ra. Nhân nhật mở miệng: "Ừ, xử lý tốt, em trực tiếp đi làm là được"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-2: Đã xảy ra chuyện? (2)

Lâm Nhưộc thấy Ngụy Khải chẳng có chút để ý nào đến chuyện vừa rồi, vẫn còn rất tự nhiên bật cười, trên gương mặt của Lâm Nhưộc cũng xuất hiện một phần thoải mái mỉm cười, có lẽ là mình nghĩ nhiều thôi. Ngụy Khải không phải là người quá để ý như vậy, cô vẫn luôn biết điều đó.

Lâm Nhưộc cũng lấy lại nụ cười nhân nhật, ngoài miệng không lên tiếng nói một câu nào nữa. Âm thanh sang sảng dứt khoát của Kha Trạch Liệt từ sau lưng truyền đến: "Lâm Nhưộc, anh chuẩn bị xong rồi, em cũng chuẩn bị một chút đi, nhìn em thật xấu, cũng có thể sánh ngang với tên ăn mày rồi đấy."

.....

Cái tên Kha Trạch Liệt rắn độc này một chút cũng không thay đổi, khóe miệng Lâm Nhưộc khẽ nhếch lên một tia mỉm cười thân nhiên, cười xoay mặt nghênh đón Kha Trạch Liệt, thái độ thoải mái mà lạnh nhạt, "Em đây cũng đã có nơi có chốn rồi, xấu xí một chút thì có quan hệ gì?"

Một màn ngây thơ trên gương mặt mỹ lệ kia tựa như chớp bút họa long điểm tinh, khiến Lâm Nhưộc xem ra đặc biệt xinh đẹp. Lâm Nhưộc làm bộ dáng nũng nịu mà Ngụy Khải chưa từng thấy qua, biết Lâm Nhưộc muốn cùng Kha Trạch Liệt ra ngoài, trong mắt Ngụy Khải xuất hiện một vẻ cô đơn, khóe miệng nhếch lên, kéo ra một ý mỉm cười nhân nhật, "Chủ tịch, cô có việc vội phải đi, tôi cúp."

Lâm Nhưộc gật đầu một cái, tròn mắt nhìn Ngụy Khải, giống như lo lắng cái gì, đột nhiên mở miệng: "Ngụy Khải, đã có ai từng nói với anh lúc không muốn cười cũng đừng cười, cười so với khóc còn khó coi hơn."

Ngụy Khải sững sờ, sau đó liền nhìn đến cửa sổ video lập tức tối sầm, sau là một màn tối tăm, tựa như chính nội tâm anh. Vì Lâm Nhưộc bước đến, lập tức trở nên rực rỡ ánh sáng, nhưng đợi đến lúc Lâm Nhưộc rời đi, lại lần nữa trở lại thời khắc u tối.

Hay cứ vẫn là u tối, so với Ngụy Khải, ít nhất anh đã thành thói quen, cũng sẽ không nhìn đến cái vẻ cô đơn của bản thân trong đáy mắt, cũng sẽ không thấy người khác hạnh phúc trên khuôn mặt tràn ngập vui sướng. Những thứ kia anh đều không có.

Lâm Nhưộc nhanh chóng xử lý tốt chuyện của mình, hàng hải xách túi đi ra cửa, trên khuôn mặt không hề có một tia mất hứng. Lần đầu tiên cho mình nghỉ buổi sáng, còn không biết là dạng cảm giác gì, hình như thực kích thích.

"Chúng ta đi đâu?" Lâm Nhưộc đứng bên cạnh Kha Trạch Liệt, quay đầu hỏi, trên khuôn mặt mỹ lệ trắng ngần xuất hiện một màn mong đợi, Kha Trạch Liệt nhìn gương mặt Lâm Nhưộc, cười nhật, đây chính là tương lai anh đã chọn.

Tốt nhất tương lai này, chúng ta cùng nhau tạo nên.

Kha Trạch Liệt không trả lời vấn đề của Lâm Nhưộc, ngược lại một phát bắt lấy tay Lâm Nhưộc, chạy như bay trên hành lang, nụ cười trên mặt đầy sáng khoái, để lộ ra ánh sáng ấm áp, khiến Lâm Nhưộc cũng không nhận được mà nhấc chân chạy, đón gió thổi lật phật, giống như trở lại những năm tháng tuổi trẻ xanh miết đầy sức sống.

Khi đó theo đuổi những cậu con trai áo sơ mi trắng, không hề có ở cô, về sau cuộc sống nảy sinh, công việc của Lâm Nhưộc lại xuất hiện những người con trai mặc áo sơ mi một màu xanh nhạt quanh năm suốt tháng, chính anh đã thay thế một năm áo sơ mi trắng kia, cho Lâm Nhưộc cả đời hạnh phúc cùng ấm áp, khiến Lâm Nhưộc không còn cô đơn nữa.

Không khí dưới ánh mặt trời, đều mang một tia mùi vị ấm áp, đó là một loại thanh âm tràn ngập tư vị thường ở Lâm Nhưộc gần đây, thứ mùi đó, không biết phải miêu tả như thế nào. Kha Trạch Liệt lôi kéo Lâm Nhưộc trên ngã tư đường chạy như điên, nghênh đón vô số sự chú ý của người đi đường, nhưng Kha Trạch Liệt cũng không dừng bước lại, mà tiếp tục ở trước mặt mang theo Lâm Nhưộc chạy.

Giống như ở một thế giới vô hình nào đó vượt mọi chông gai, chỉ vì để chiếm được nụ cười của công chúa. Đơn thuần nhỏ bé như vậy, chính là chiếm được một phép màu bí mật để công chúa vui vẻ. Chỉ có người yêu nhau mới biết.

Không mục đích ở trên đường chạy, nếu như Kha Trạch Liệt mở miệng nói cho Lâm Nhưộc, anh cũng không nghĩ kỹ muốn đi tới nơi nào, liệu có bị Lâm Nhưộc nhặt một cái chảo lên đánh bay hay không, nhân tiện còn phải nói một câu: "Anh nhất định sẽ trở lại." Chỉ là trong thế giới của anh không có niềm vui tràn ngập, chỉ có cái người đàn ông tên Ngụy Khải đó, hẳn là thích Lâm Nhưộc.

Mỗi ngày đều sẽ tới bệnh viện đưa bữa ăn sáng cho Lâm Nhưộc và văn kiện, ngày ngày không sót, cùng Lâm Nhưộc nói chuyện với về mặt dịu dàng, coi như Lâm Nhưộc nhìn không thấu, nhưng Kha Trạch Liệt cũng biết, đó là về mặt của người đang yêu. Kha Trạch Liệt nghĩ tới đây, không khỏi có chút không yên lòng liếc Lâm Nhưộc một cái.

Lâm Nhưộc nhận thấy được cái liếc đầy vẻ băn khoăn của Kha Trạch Liệt, trong mắt chớp qua một tia nghi hoặc, mờ mịt nháy mắt mấy cái giống như là hỏi thăm nhìn Kha Trạch Liệt.

Nhưng Kha Trạch Liệt lại xoay đầu lại, để anh phải mở miệng, chẳng lẽ lại nói: "Anh cảm thấy cái người gọi là thư kí kia có vẻ thích em, em thấy thế nào?"

Không đúng, đây là ** tình tiết kịch bản chỉ ở thanh niên mới có, anh mới không diễn cảnh như vậy. Thế giới của Lâm Nhưộc rất bận rộn, hiếm khi Lâm Nhưộc sắp xếp được thời gian cùng anh ở một chỗ yên tĩnh, đây là anh đã tu được phúc phận ba đời rồi.

Lâm Nhưộc không ngừng chạy trốn, dưới chân không khỏi có chút cảm thấy mệt nhọc. Nhìn Kha Trạch Liệt, trong mắt chớp qua một tia nghi vấn, "Kha Trạch Liệt, anh rốt cuộc muốn dẫn em đi nơi nào?"

Kha Trạch Liệt liếc Lâm Nhưộc một cái, trong mắt lộ lên một tia thâm ý, vui vẻ cười cười liếc qua Lâm Nhưộc: "Một lát em sẽ biết."

Lâm Nhưộc đầy bụng nghi vấn tiếp tục chạy trốn, dưới chân không tự chủ bước đi, chân bắt đầu trở nên tê rần, tựa như không phải thuộc về mình. Kiên trì một lát, Lâm Nhưộc lập tức liền dừng lại, ở ngay tại chỗ thở hổn hển, thật sự là chạy hết nổi rồi.

"Không làm, em thật sự là chạy hết nổi rồi." Lâm Nhưộc ngồi chồm hổm trên mặt đất dựa lưng vào, một bộ thái độ không vui vẻ phối hợp khiến Kha Trạch Liệt có chút bất đắc dĩ, dầu gì cũng kiên trì một chút nữa chứ, sắp đến rồi. Kha Trạch Liệt chuyển con mắt vừa nghĩ, liền đem Lâm Nhưộc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất ăn vạ bề lên.

Trong ngực Lâm Nhưộc theo bản năng vòng chắc cổ Kha Trạch Liệt, trên gương mặt mỹ lệ xuất hiện một màn khiếp sợ, không nghĩ tới Kha Trạch Liệt sẽ tự đem mình ôm lên, xúc động không nói ra miệng ở trong lòng lưu động, cảm giác rung động lần này, khiến Lâm Nhưộc ghi tạc trong lòng thật sâu, Kha Trạch Liệt, em vẫn chưa nói cho anh biết, thật ra thì em đã xem anh như người thân trong nhà, chính xác mà nói là người đàn ông của em.

Thuận tình ngoan ngoãn áp gương mặt vào bả vai Kha Trạch Liệt, xuyên qua lớp y phục cảm nhận nhiệt độ của Kha Trạch Liệt, thân nhiệt 37 độ này khiến Lâm Nhưộc cảm thấy rất an tâm. Ở trong ngực Kha Trạch Liệt, Lâm Nhưộc cơ hồ cũng không hề bị xóc nảy, không hề là người tử trong bộ đội ra, so với người bình thường quả nhiên là lợi hại hơn nhiều.

Đột nhiên đem tầm mắt nhìn về phía trước, phía trước là một tiệm chụp ảnh rất lớn, bên ngoài cửa kính để rất nhiều kiểu dáng mới lạ, Lâm Nhưộc chưa bao giờ thấy qua những kiểu này, trên gương mặt xuất hiện vẻ yêu thích, vô lại khẽ kéo khiến Kha Trạch Liệt ngừng tiếp tục chạy trốn, trong con người xuất hiện vẻ yêu thích khiến Kha Trạch Liệt sững sờ.

Nhưng là trước mặt, Lâm Nhưộc tung người một cái, từ trong lồng ngực Kha Trạch Liệt nhảy ra, khéo léo hướng camera đi tới, một màn tĩnh lặng trong đôi mắt kia là dáng vẻ của Kha Trạch Liệt chưa từng thấy qua.

Lâm Nhưộc đưa tay che kính, lộ ra cửa sổ thủy tinh, nhìn thật sâu vào áo cưới bên trong, lẫn trên màu trắng..

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-3: Đã xảy ra chuyện? (3)

Sau khi liếc nhìn về mặt Lâm Nhưộc, Kha Trạch Liệt mở miệng khẽ nói: "Nếu không thì, em ở đây chờ anh, một lát nữa anh sẽ đến."

Giọng nói trầm ấm mềm mại khiến trong lòng Lâm Nhưộc có loại rung động mà Kha Trạch Liệt chắc chắn không biết đến, ngay từ đầu cô đã lựa chọn làm nhà thiết kế thời trang vì để thiết kế váy cưới, nhưng sau cùng lại trời xui đất khiến thế nào không thành công, trái lại trở thành nhà thiết kế âu phục, còn có danh tiếng không nhỏ trên thế giới.

Dù làm khác ngành nhưng cũng khiến cô mãn nguyện theo một cách khác, về mơ hồ trên mặt Lâm Nhưộc khiến Kha Trạch Liệt hoài nghi cô vốn dĩ không hề để tâm đến lời anh nói, kéo cô vào trong vòng tay, hành động này gần đây như đã thành nghiệm mất rồi.

"Ở đây chờ anh, đừng có chạy lung tung, biết không?" Lâm Nhựt im lặng gật đầu, giống như đứa nhỏ đứng trước cửa hàng đồ chơi không chịu rời đi, tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời mẹ nói, nhưng một câu cũng không lọt vào tai.

Kha Trạch Liệt rời đi rất nhanh, nhịp chân ngày càng nhanh hơn, không muốn để Lâm Nhựt phải đợi chờ mình lâu, trong lòng kích động không biết Lâm Nhựt lúc nhìn thấy anh mang bất ngờ đến sẽ có về mặt gì, có khi nào cô sẽ cảm động vô cùng muốn lấy thân báo đáp không? Thôi bỏ đi, chỉ cần cô không nghĩ đến chuyện ly hôn là tốt rồi.

Vốn dĩ đã nói chờ cô về nhà làm cơm, không ngờ lần đầu tiên hẹn với cô lại bị bỏ lỡ, trong lòng cảm giác rất khó chịu.

Lâm Nhựt, chờ anh. Chờ thời khắc hạnh phúc của chúng ta.

Lâm Nhựt đứng bên ngoài nhìn một lát, rồi nhẹ nhàng đi vào trong cửa hàng áo cưới. Việc buôn bán bên trong có vẻ rất tốt, cô thấy rất nhiều cô gái với khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ. Cô đã đợi ngày nay từ lâu, không ngờ cuối cùng lại không hề có cơ hội được trải nghiệm cảm giác xúc động như vậy.

Trong lòng cô vẫn có thất vọng nhàn nhạt, nhưng cô cũng không việc gì phải khổ sở, cô có một người đàn ông tốt như vậy, người phụ nữ khác đâu dễ gì có được phúc phận này.

"Xin hỏi, cô có thể lấy chiếc váy cưới kia cho tôi mặc thử một chút được không?" Lâm Nhựt chỉ vào một bộ váy cưới ở bên kia cửa kính, vẻ mặt hiền hòa xinh đẹp khiến người bán hàng sững sốt, một cô gái xinh đẹp hiếm thấy như vậy, đáng vẻ lúc mặc váy cưới vào nhất định sẽ vô cùng đẹp mắt, duyên dáng.

"Được." Người bán hàng nhanh chóng cầm áo cưới lại cho cô, hai tay cô nhận lấy chiếc váy cưới, trên mặt là vẻ trân trọng, đến người bán hàng cũng có chút kinh ngạc, từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy một cô gái nghiêm túc chân thành như vậy.

Trong lúc nhất thời không khỏi bị Lâm Nhựt thu hút, mãi tới khi nghe thấy khách hàng khác gọi mình, mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần được, cảm giác ấy, tiên nữ hạ phàm sao?

"Đến đây, đến đây, quý khách, xin hỏi chị cần gì?"

Lâm Nhựt ở trong phòng thay đồ đưa tay kéo rèm lại, nhìn áo cưới trong tay đầy chờ mong, trong đôi mắt hiện lên niềm háo hức và mong đợi, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên giống hệt như cô của năm mười tám tuổi.

Khi đó cô cùng anh trai đi vào trong tiệm áo cưới chụp ảnh, một mực muốn anh trai mặc trang phục chú rể, còn mình mặc váy cưới trắng thôn xinh đẹp của cô dâu, cảm giác đẹp để không nói nên lời cứ thế bao quanh hai người, cảm giác như vậy, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Nhanh chóng thay quần áo, Lâm Nhựt từ phòng thay đồ đi ra, gương mặt tràn đầy chờ mong nhìn chính mình trong gương, trên khuôn mặt lại hiện lên chút ngạc nhiên, thân hình không giống như trước kia mặc váy cưới vào quả thực đã đánh sâu vào thị giác cô.

Trước kia thân thể dưới chiếc áo lót tơ lụa vẫn còn ngượng ngùng ngại ngùng, bây giờ, Lâm Nhựt lại hãnh diện tự hào, dáng người chữ S tuyệt đẹp hiếm có trong vô hình đã thu hút mọi người. Cô vừa bước ra, tầm mắt của vô số người đều dời đến trên người cô. Ngay cả tầm mắt của các chú rể đang đứng đợi bà xã mình thay váy cưới cũng muốn dời về phía cô.

Thần tiên là gì, Lâm Nhựt mặc váy cưới trắng, một bộ dáng... tựa như tiên nữ đang đứng trong tấm gương trước mặt, cảm giác đẹp để, hoàn toàn tự nhiên không nói nên lời, khí chất tốt đẹp tỏa ra quanh người cô khiến người bình thường đều không thể coi thường.

Lâm Nhựt xoay một vòng, làn váy theo hành động của cô mà trở nên bồng bềnh phiêu đảng, trên không trung đã hình thành một vòng tròn lan rộng.

Lâm Nhựt nhắc váy đánh giá mình một phen, không biết trông thế nào, xoay người tìm người bán hàng, lại thấy tất cả mọi người đều đang ngẩn ngơ, trên mặt không khỏi có chút ngượng ngùng. Rất nhanh đã đi đến bên cạnh người nhân viên, hạ thấp giọng mở miệng: "Trông như thế nào, rất xấu sao?"

Nghe Lâm Nhựt tự nói mình như vậy, người bán hàng phản đối lời cô ngay lập tức, kích động mà nói lớn tiếng: "Sao lại thế được, xinh đẹp tựa như tiên nữ vậy! Cô nói mình xấu, vậy bọn họ..." May mà người bán hàng còn biết ngừng lại đúng lúc, nhìn mọi người đều đang chuyển ánh mắt như muốn giết người lên người mình, người bán hàng hiểu rõ tình trạng của mình.

Khóe miệng Lâm Nhựt lộ ra nụ cười tươi, lại xoay thêm một vòng: "Thật vậy sao?" Vẻ mặt không tin, rõ ràng không hề biết mình mặc váy cưới đã khiến cho vẻ mặt mọi người trở nên như vậy, thật sự là rất kinh ngạc. "Tiểu thư, xin hỏi cô tên là Lâm Nhựt sao?" Đột nhiên một người đàn ông đi đến trước mặt Lâm Nhựt, lễ độ cung kính mở miệng với cô, bộ dáng hơi cúi đầu khiến cô nhớ đến Cố Đại, Cố Nhị. Một luồng cảm giác thân thiết tự nhiên nảy sinh.

Mắt Lâm Nhựt cong cong, cười gật đầu, dù không biết anh ta là ai, nhưng lại không có cảm giác xa cách. "Có việc gì vậy?" Khó có được tâm trạng tốt khiến Lâm Nhựt thoát nhìn vô cùng xinh đẹp, nụ cười thân thiết khiến người khác cảm thấy thật gần gũi.

Người đàn ông bất giác nâng khóe miệng, trong đôi mắt lạnh lẽo phía sau kính râm cũng dần hiện lên chút tình cảm dịu dàng khác thường. "Tôi nhận ủy thác của người khác đến đây, mời cô theo tôi lên xe được chứ?" Chuyển mắt nhìn về phía chiếc xe Lexus màu đen sáng ngời đậu bên ngoài cửa tiệm.

Lâm Nhựt vô thức nhíu mày, chẳng lẽ là Kha Trạch Liệt muốn cho cô một niềm vui bất ngờ sao? Trên khuôn mặt Lâm Nhựt xuất hiện nét hồn nhiên rạng rỡ, vẻ mặt không chút phòng bị như vậy, chỉ vào lúc gặp việc liên quan đến Kha Trạch Liệt mới có thể xuất hiện. Phải hiểu rõ, mới có thể yên tâm

như thế. "Ừ, được." Lâm Nhựt nhận lời với anh ta, vừa định xoay người vào thay quần áo rồi đi ra, người đàn ông đã đưa tay giữ cô lại, ngăn cản cô.

Lâm Nhựt nhủ thầm, người đàn ông buông tay, trầm thấp mở miệng: "Cứ mặc vậy đi luôn đi, tiền trang phục tôi sẽ trả."

Nói xong cũng không chờ cô trả lời, bước nhanh đi đến trước quầy thu ngân, bước chân phức tạp nhưng cũng rất có quy luật, vừa thấy đã biết là từ nhỏ đã được luyện tập. Đôi mắt tinh tường của Lâm Nhựt vừa nhìn đã nhận ra, nở nụ cười, trong lòng âm ỉ, cũng không từ chối ý tốt của anh ta, nhẹ nhàng đi ra khỏi tiệm.

Mở cửa xe, thấy trên xe còn có hai người đàn ông, trong lòng cô có chút khó hiểu, nhưng vẫn không hề hoài nghi hành động của Kha Trạch Liệt. Yên tâm đóng cửa xe lại, cứ thế rời đi cùng bọn họ.

Ngồi phía sau xe, cô cảm thấy không khí có chút nặng nề, cũng hơi nghi hoặc vì sao không kéo cửa kính xe xuống. "Này." Tay cô vỗ vỗ người đàn ông bên cạnh, "Anh có thể mở cửa kính xe được không?" Cô lễ phép mở miệng, người bình thường cũng sẽ không biết ngượng mà từ chối cô, nhưng lúc này đây, cô lại tính sai.

Người đàn ông cung kính trả lời, thái độ lễ phép khiêm tốn khiến cô nhất thời có chút bức mình, nhưng cũng khó mà nói gì được. "Thật xin lỗi, tiểu thư, thứ lỗi cho thuộc hạ không thể làm vậy."

Chuyện bí mật cũng không cần thiết phải giữ kín đến mức như vậy chứ, Lâm Nhựt không nói gì đảo mắt xem thường, cuối cùng cũng không mở miệng nói gì nữa, cô muốn xem xem Kha Trạch Liệt có thể nghĩ ra những thứ gì nữa. Khóe miệng tươi cười dần thu lại, biểu cảm trên mặt có chút lạnh lùng, rõ ràng, cô không thích bị người khác che giấu điều gì.

Xe chạy một mạch, dọc theo đường đi đều chạy rất vững vàng, khiến Lâm Nhựt thiếu chút nữa là ngủ gà ngủ gật luôn trong xe, không ngờ thuộc hạ của Kha Trạch Liệt lái xe tốt như vậy. Bộ dáng mỉm cười duyên dáng khiến hai người đàn ông bên cạnh hơi rối trí, mắt tập trung, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt giết người không đền mạng. Đôi mắt lạnh lùng hờ hững liếc qua, khe khẽ rung động, một cổ phong tình đặc biệt vờn quanh người cô, khiến hai người đàn ông cảm thấy dù phải chết cũng đáng.

Sao vẫn còn chưa tới? Mày Lâm Nhựt nhíu lại, mặc bộ váy cưới, có chút mất tự nhiên ngồi giữa hai người đàn ông cao lớn, cảm thấy không khí xung quanh không đúng lắm, hai người đàn ông kia ở đây để giám sát cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Vượt mọi chông gai, giải cứu công chúa

Sao vẫn còn chưa tới? Mày Lâm Nhựt nhíu lại, mặc bộ váy cưới, có chút mất tự nhiên ngồi giữa hai người đàn ông cao lớn, cảm thấy không khí xung quanh không đúng lắm, hai người đàn ông kia ở đây để giám sát cô sao?

Kha Trạch Liệt lái một chiếc xe đen trắng tới trước cửa tiệm áo cưới, khóe môi kéo lên mang chút ý cười lưu luyến, mở cửa xe, một chân bước ra khỏi xe. Dáng vẻ phóng khoáng và khí chất khiến các nữ sinh mê mẩn, nhẹ nhàng nhanh chóng đi vào tiệm.

Đi một vòng quanh tiệm áo cưới, cũng không thấy bóng hình xinh đẹp của Lâm Nhựt, anh nhíu mày nghi hoặc, trong lòng là lo lắng chưa từng có khiến anh có chút thấp thỏm không yên, lo sợ cô có chuyện gì, kéo người bán hàng đi ngang qua bên cạnh lại, liên hỏi: "Xin hỏi, cô có nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi, để tóc ngắn, tầm hai mươi tuổi. Có vẻ lạnh lùng ít nói, nhưng bộ dáng rất đáng yêu."

Người bán hàng liếc nhìn Kha Trạch Liệt, đáy lòng nghĩ: anh ta đang khoe khoang bạn gái của mình đây mà. Sao có thể có người phụ nữ nào hoàn hảo như vậy chứ? Chuyển mắt nhìn diện mạo của Kha Trạch Liệt, vẻ hờ hững, chán ghét nơi đáy mắt lập tức được che giấu đi, nhìn đôi mắt anh không ngừng phát sáng rực rỡ.

"Tính tình lạnh lùng thì không thấy, nhưng nếu là một cô gái hoàn hảo thật ra lại có một người, tóc ngắn, nhưng có vẻ cũng là một người rất bình dị gần gũi, bộ dáng cũng rất đáng yêu." Chuyển mắt tưởng tượng, trong đầu hiện lên gương mặt Lâm Nhựt, trong đôi mắt hiện lên một tia hâm mộ.

Đôi mắt Kha Trạch Liệt sáng ngời hi vọng, như là phía chân trời đột nhiên có pháo hoa nở rộ, tỏa sáng cả màn đêm tối tăm, "Đúng đúng, chính là cô ấy. Cô ấy ở đâu rồi?"

Người bán hàng khó hiểu lướt một lượt từ trên xuống dưới đánh giá Kha Trạch Liệt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, cúi đầu lẩm bẩm, như là thì thầm với chính mình: "Cô ấy đã đi rồi, còn có một người đàn ông mặc tây trang trả tiền hộ cô ấy. Chắc là vị hôn phu của cô ấy, nhưng mà nói thật lòng, cô gái kia quả thật rất là xinh đẹp." Một chút si mê vẫn lưu lại trong đôi mắt người kia khiến Kha Trạch Liệt cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng liền sau đó, ý cười trên khóe miệng anh đã đông cứng lại, như là bị đóng băng, không hề cử động một chút nào. Vị hôn phu? Chuyện gì vậy, cô đã bị ai đưa đi.

Anh nắm lấy vai người bán hàng, mạnh mẽ lay lay cơ thể cô, giọng điệu không khỏi có chút lo lắng, "Có người đưa cô ấy đi? Là ai, bề ngoài trông thế

nào?"

Nghe vậy, toàn thân người bán hàng bị Kha Trạch Liệt giữ lại rất không thoải mái, muốn giãy ra khỏi ràng buộc của anh, nhưng sau vài lần giằng co, người bán hàng cũng hoàn toàn từ bỏ việc muốn thoát khỏi tay Kha Trạch Liệt, hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ này. Miệng méo mó cam chịu: "Cô ấy tự mình đi theo mà. Nói cái gì..." Nói được một nửa, người bán hàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm trần nhà, giống như đang cố hết sức nhớ lại chuyện vừa xảy ra, bởi vì Lâm Nhượng rất nổi bật, nên cô còn đặc biệt nhìn Lâm Nhượng thêm vài lần.

Kha Trạch Liệt cúi đầu nhìn người bán hàng, vô cùng thành khẩn, tình cảm lo lắng sâu trong đôi mắt khiến trống ngực người bán hàng đập thình thịch, đỏ mặt thẹn thùng, sau đó, suy nghĩ trong lòng hoàn toàn bị rối loạn. Một lúc lâu sau, mới yếu ớt mở miệng.

"Thật ngại quá, tôi quên mất rồi." Người bán hàng ngượng ngùng nhìn Kha Trạch Liệt, sợ anh sẽ có hành động quá khích gì đó, hai tay vội vã che trước ngực, bảo vệ quần áo mình, quyết tâm giữ gìn tới cùng.

Kha Trạch Liệt bây giờ không còn tâm trí để ý đến cô gái bình thường như người qua đường Giáp kia, buông tay bỏ mặc cô phía sau, liền phóng ra bên ngoài, không biết Lâm Nhượng giờ đang nơi nào, nhất định cô ấy đang rất sợ hãi? Mây rậm của Kha Trạch Liệt nhũ thành một đường, trên vầng trán lộ rõ lo lắng vô cùng nồng đậm.

Lúc này, đúng lúc chuông điện thoại của Kha Trạch Liệt vang lên. Trên khuôn mặt anh dần hiện lên chút sung sướng, chắc là Lâm Nhượng rồi? Vội vã rút điện thoại ra nghe, hi vọng Lâm Nhượng không gặp phải chuyện gì không may.

"Kha Trạch Liệt, cậu đang ở chỗ nào?" Hoàng Thần Đạt mở miệng, có chút khẩn trương, trong giọng nói đều lộ ra căng thẳng, không giống vẻ vui đùa ẩm ỉ bình thường, giọng điệu đột nhiên nghiêm túc kia khiến lòng Kha Trạch Liệt run lên, không rõ nguyên do.

Kha Trạch Liệt nghe được không phải Lâm Nhượng, liền thấy thất vọng tràn trề, pha lẫn cả lo lắng không yên, "Tôi ở trên đường, cậu quản tôi?" Giọng điệu nói chuyện không được tốt lắm, cũng may Hoàng Thần Đạt và Kha Trạch Liệt đều mặc chung quần yếm mà lớn lên, không hề để ý đến giọng điệu của anh.

"Đang yên đang lành cậu dạo phố làm gì, trong lòng lại có vấn đề chứ gì, ông đây đã sớm nói với cậu rồi, không cần ép buộc ông đây, ép buộc bản thân cậu là được rồi, cậu đừng có đi hại người khác!" Giọng điệu Hoàng Thần Đạt cũng không khá lắm, lời nói tuôn ra giống như súng liên thanh, trong giọng nói như hận không thể rèn sắt thành thép, trong nháy mắt, Kha Trạch Liệt có cảm tưởng như cậu ta đang đứng trước mặt mình.

Lông mày anh nhíu lại, giờ đang là lúc nào rồi, anh thực sự không có thời gian tranh cãi với Hoàng Thần Đạt, Lâm Nhượng nhà anh vẫn còn chưa có tin tức đây.

"Không thấy Lâm Nhượng đâu, tôi muốn đi tìm cô ấy, nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây!" Kha Trạch Liệt đột nhiên mở miệng, đôi mắt lại không ngừng quan sát khung cảnh xung quanh, từng nhóm người xuất hiện trong dòng người qua lại, từng đám người xuất hiện, nhưng không hề có gương mặt Lâm Nhượng, chẳng phải anh đã dặn cô đừng đi lung tung rồi sao? Cô gái này chắc chắn chỉ để ý đến trang phục, không hề tiếp thu lời anh nói.

Trong chốc lát Kha Trạch Liệt cảm thấy ân hận vô cùng, hận chính mình không chăm sóc tốt cho Lâm Nhượng, trong lúc này, Kha Trạch Liệt thực sự không biết nên làm thế nào, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất, anh phải đi tìm cô, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, anh cũng nhất định phải tìm được cô!

"Cậu thật là, đầu óc cậu bị úng nước à?" Hoàng Thần Đạt không kiềm chế được gằn lên giận dữ, từ khi nào, Kha Trạch Liệt lại không hề có chút ý thức nguy hiểm như vậy, nếu là tự Lâm Nhượng bỏ đi thì tốt rồi. Là bắt cóc có hiệu hay không. Vừa rồi Hoàng Thần Đạt đang ở trong phòng làm việc thì nhận được điện thoại của cấp trên, sợ tới mức trong chốc lát cũng không biết phải mở miệng nói gì.

Phụ nữ, Lâm Nhượng, đối với Kha Trạch Liệt mà nói có bao nhiêu quan trọng, người khác có thể không hiểu, nhưng Hoàng Thần Đạt anh rất hiểu. Từ trước tới giờ vốn tưởng cậu ta không hề biết yêu thương người khác, thế nhưng trong mắt Kha Trạch Liệt vẫn còn có yêu, tin tức này khiến Hoàng Thần Đạt hoang mang hồi lâu. Khó thấy được cậu ta lộ ra chút tình cảm, không ngờ bây giờ lại còn vì một cô gái mà bỏ dờ cả công việc, nếu đổi lại là anh, anh cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

"Tôi nói cho cậu chuyện này, cậu nghe xong, đừng hoảng hốt, chuyện gì cũng có thể giải quyết, bây giờ cậu phải tỉnh táo lại rồi nghe tôi nói." Hoàng Thần Đạt lấy lại bộ dáng bình thường, nhưng trong giọng nói lại rất bình tĩnh.

Kha Trạch Liệt thấy thế, cũng không lớn tiếng ồn ào nữa, trên đường người đi đường không ngừng lướt qua bên cạnh anh, người qua đường bên người cũng không ngừng thay đổi, nhưng vẫn không hề thấy được bóng dáng Lâm Nhượng. Tim anh đập thình thịch, đầu dây thần kinh truyền đến đau đớn như một cú đánh liên hoàn, dù không đánh vào đáy lòng Kha Trạch Liệt, trong lòng cũng khó chịu không nói nên lời.

Anh lặng im, không hề mở miệng nói gì, cứ như vậy đứng giữa đường lớn, cảm đi động, nghe lời Hoàng Thần Đạt truyền vào trong tai mình, cũng không lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình chút nào.

Hoàng Thần Đạt hít sâu một hơi, tuy rằng biết tin tức này đối với Kha Trạch Liệt mà nói giống như là sấm sét giữa trời quang, nhưng chuyện gì nhất định phải tiếp nhận, Hoàng Thần Đạt sẽ không chút do dự nói cho Kha Trạch Liệt, hướng hồ, đó cũng là chuyện người làm anh em như anh cần phải làm.

"Lâm Nhượng bị bắt cóc, chuyện này, tôi tin cậu cũng có nghĩ tới. Đối phương là một nhóm người phạm tội đánh người, bây giờ cậu trước tiên quay về bệnh viện, rất nguy hiểm, cho nên cậu hãy cứ ở trong bệnh viện, nghỉ ngơi chữa vết thương cho tốt đã, về phần Lâm Nhượng, cậu hãy giao cho tôi đến xử lý, em dâu tốt như vậy, tôi nhất định sẽ coi chừng giúp cậu!"

Giọng điệu Hoàng Thần Đạt có tỏ vẻ khoan khoái, vui vẻ, vẻ mặt hào hùng quyết tâm mà nói với Kha Trạch Liệt, làm bộ mình giống như chuyện gì cũng có thể gánh vác vô cùng tốt đẹp, hoàn hảo. Nhưng Kha Trạch Liệt biết, lúc quay lưng lại cậu ta sẽ yêu cầu nhiều lực lượng hỗ trợ, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Kha Trạch Liệt trầm xuống, trong chốc lát trong lòng cảm động vô cùng, nhưng sau đó, Kha Trạch Liệt cũng không thể ngồi chờ chết, không chút do dự từ chối ý tốt của Hoàng Thần Đạt. "Tôi đã hồi phục gần như bình thường rồi, cậu không cần lo lắng cho tôi đâu." Nói xong liền ngắt điện thoại, không chờ Hoàng Thần Đạt từ chối, liền tự mình quyết định như vậy!

"Này này!" Hoàng Thần Đạt hướng điện thoại kêu to, nhưng phía bên kia chỉ truyền đến tiếng "tút tut" làm Hoàng Thần Đạt nhất thời tức giận, cầm đèn bàn ném xuống đất, "oành", một tiếng vang thật lớn.

Đây là làm cái gì, trong tình huống này, anh cũng chẳng để tâm được nhiều như vậy, tiến hành nhiệm vụ quan trọng hơn. Về phần tên cứng đầu kia, quên đi, đến lúc đó sẽ bàn sau. Tình yêu là vậy, chẳng hề có lí do. Chuyện tình yêu, ai có thể nói được?

Hoàng Thần Đạt khẽ thở dài một hơi, trong lòng dâng lên chút hâm mộ, Kha Trạch Liệt chắc chắn không biết, một Kha Trạch Liệt như vậy, đời người hạnh phúc như vậy, Hoàng Thần Đạt thực sự hâm mộ. Con người ở trong cuộc sống ngọt ngào sao có thể hiểu rõ được. Hoàng Thần Đạt nhếch miệng cười, khóe miệng lặng lẽ nở một nụ cười mang chút chua xót.

"Nghì!" Đứng trước đội hình trước mặt, sau khi Hoàng Thần Đạt chinh đốn đội ngũ, chỉ huy các nhóm binh sĩ lên xe. Anh luôn là lãnh đạo chỉ huy mọi người, cho nên dù Kha Trạch Liệt không có ở đây, anh cũng có thể làm mọi việc vô cùng tốt đẹp.

Trước đây, Hoàng Thần Đạt không hề muốn trở thành một trung tá giống như Kha Trạch Liệt, hoàn toàn là bởi vì chuyện kia xảy ra. Mà chuyện này, vĩnh viễn là vết thương trong lòng anh em bọn họ, nếu không đến mức không còn cách nào khác, cũng sẽ không ai để lộ ra vết sẹo này.

Vết sẹo kết vảy, là nỗi đau của mọi người, là ký ức đã phủ bụi. Ai cũng không muốn nhắc tới.

Kha Trạch Liệt điên cuồng chạy như bay trên đường, nhận được tin tức của Hoàng Thần Đạt, anh liền vội vàng chạy xe về phía mục tiêu.

Dưới chân núi sau nghĩa địa công cộng, chỗ kia vốn dĩ được dự định làm nghĩa trang, nhưng vì một vài nguyên nhân bất đắc dĩ, cuối cùng cũng không được xây dựng. Không ngờ tới, bây giờ lại trở thành nơi trú ngụ của bọn tội phạm bắt cóc Lâm Nhược.

Trên người Kha Trạch Liệt không có công cụ bảo hộ nào, cứ chạy xe liên một mạch, chạy tới nghĩa địa công cộng kia. Nghĩa địa công cộng có vẻ cách anh khá gần, Kha Trạch Liệt vốn không chọn lựa phương tiện giao thông nào, từ đầu anh đã dự tính sẽ cùng Lâm Nhược thuê một chiếc xe cũ rồi cùng nhau đi dạo quanh thành phố.

Lúc này, trong lòng sợ hãi của Kha Trạch Liệt đã không còn ý niệm gì về tiết kiệm nữa, Lâm Nhược là tài sản vô giá, không phải bất kỳ ai cũng có thể thay thế được, lại càng không thể dùng tiền tài để so sánh.

Lâm Nhược, chờ anh, nhất định phải chờ anh. Đừng sợ, anh sẵn sàng vượt mọi chông gai, giải cứu công chúa. Tựa như nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích em thích, sẽ cứu em ra.

Mái tóc ngắn ngắn của Kha Trạch Liệt dựng đứng trên đầu, toàn thân mặc quần áo hàng ngày càng tôn lên vẻ khôi ngô phóng khoáng, dù chạy nhanh giữa dòng người qua lại nơi ngã tư đường, cũng có vô số ánh mắt háo sắc của các cô gái trông theo.

Hoàng Thần Đạt ngồi phía sau xe quân dụng, cầm di động, không ngừng suy tư, nên nói hay không nói với Kha Trạch Liệt, tình hình hiện tại của Lâm Nhược, theo như tin tức bọn họ thu thập được, có vẻ như tình trạng của cô không được tốt cho lắm. Sau khi ở trên xe, bởi vì đã phát hiện ra ý đồ của bọn tội phạm, gây dục muốn xuống xe, nhưng cuối cùng lại bị bọn tội phạm dùng thuốc mê đánh ngất trên xe... Không ngờ một cô gái tay trái gà không chặt, vậy mà lại có thể ra sức gây dục chống lại đám đàn ông kia, trong lòng Hoàng Thần Đạt bỗng cảm thấy đau buồn, cuối cùng đau đớn kịch liệt đến nỗi phải nhắm hai mắt lại.

Lâm Nhược như vậy, thật giống như người con gái nào đó, là nữ thần trong mắt Hoàng Thần Đạt, là người không ai có thể thay thế được.

Đợi tới khi Kha Trạch Liệt chạy đến mục tiêu, vừa đúng lúc xe Hoàng Thần Đạt cũng tới nơi. Hoàng Thần Đạt thấy Kha Trạch Liệt có vẻ như sẽ đi vào trong nghĩa địa, liền túm lấy quần áo anh chặn lại. Lớn tiếng giận dữ: "Cậu có biết trên người cậu không hề có vũ khí không hả? Chẳng lẽ cậu muốn cậu cứu được Lâm Nhược ra, còn bản thân lại phải vào bệnh viện? Để mọi người lại vì cậu mà đau đớn khổ sở thêm lần nữa?"

Tiếng Hoàng Thần Đạt tức giận khiến Kha Trạch Liệt lập tức khôi phục thần trí, Lâm Nhược làm trái tim anh suy sụp, biết rằng Lâm Nhược vô cùng quan trọng với Kha Trạch Liệt, về mặt Hoàng Thần Đạt cũng hiện lên một chút sáng tỏ. Thực ra anh không hề muốn gào thét với Kha Trạch Liệt, chỉ là vì một cô gái, như vậy, đáng giá sao? Đáng giá sao? Trước kia Hoàng Thần Đạt cũng chính là bởi vì một cô gái, mới ra nông nỗi này, cô gái đó chính là khúc mắc mà anh vĩnh viễn không dám đụng tới.

Lâm Nhược mệt mỏi mất hết sức lực nằm mê mê trên nền xi măng, sự lạnh lẽo truyền tới khiến mày cô nhú lại, nhưng mí mắt vẫn nhắm chặt, cố gắng thể nào cũng không mở mắt nổi, ai đó có thể nói cho cô biết giờ cô đang ở nơi nào không? Lâm Nhược bất giác di chuyển thân thể mình một chút, lại phát hiện cả người mình đều bị người ta trói chặt, không thể động đậy, nhất thời kinh hoàng khiến cô lập tức mở đôi mắt nặng trĩu.

Lọt vào trong tầm mắt là một cảnh tượng hoang vắng, trong phòng phẫu thuật trắng không có ai qua lại, giống như lúc này trên cõi đời chỉ còn mình cô tồn tại cô độc, bên tai cũng không có một chút tiếng động nào, tựa như tất cả mọi người đã bỏ chạy hết.

Muốn thoát ra khỏi dây thừng đang trói trên người mình, điên cuồng giãy dụa, dây thừng lại như sinh trưởng trên làn da cô, một chút cũng không thoát ra được.

Lâm Nhựt mất hết sức lực tức giận trừng mắt liếc nhìn cửa, cảm giác mệt mỏi vô lực trong nháy mắt xông lên trên vầng trán cô, cảm giác như thế, thật khó chịu. Kha Trạch Liệt, anh giờ đang ở nơi nào? Thật xin lỗi, lúc này đây, là em khiến anh phải lo lắng. Lâm Nhựt khe khẽ nhắm mắt, tuy rằng không biết vì sao đối phương phải trói mình lại, từ trong tiệm áo cưới bị lừa đến đây, nhưng bản thân mình cứ ngây ngốc như vậy để bọn họ lừa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Vượt mọi chông gai, giải cứu công chúa (2)

Lâm Nhựt mất hết sức lực tức giận trừng mắt liếc nhìn cửa, cảm giác mệt mỏi vô lực trong nháy mắt xông lên trên vầng trán cô, cảm giác như thế, thật khó chịu. Kha Trạch Liệt, anh giờ đang ở nơi nào? Thật xin lỗi, lúc này đây, là em khiến anh phải lo lắng. Lâm Nhựt khe khẽ nhắm mắt, tuy rằng không biết vì sao đối phương phải trói mình lại, từ trong tiệm áo cưới bị lừa đến đây, nhưng bản thân mình cứ ngây ngốc như vậy để bọn họ lừa.

Lâm Nhựt không nói gì ngược mắt lên, đột nhiên, cửa bị người khác nặng nề mở ra, lọt vào tầm mắt cô là một người đàn ông có tướng mạo rất bình thường, nhưng đôi mắt lại như là ánh sao lóe sáng trên bầu trời đêm, góp thêm cho cuộc sống một phần hào quang.

Lâm Nhựt nháy mắt mấy cái nhìn người đàn ông, thấy anh ta từng bước tiến đến gần mình hơn, mờ mịt chờ anh ta bước tới, không biết anh ta muốn làm gì. Cả người bị trói chặt, muốn đề phòng anh ta, nhưng bản thân mình bị trói lại làm sao có thể chống chọi được với động tác lưu loát của anh ta chứ.

Hắc Thiệu tiến đến giúp Lâm Nhựt tháo dây trói, khẽ mở miệng nói: "Tôi đã nói bọn họ phải nhẹ nhàng một chút, tại bọn họ lại không nghe lọt chút nào."

Giọng nói trầm thấp như một khúc ca, khiến Lâm Nhựt nghe xong không khỏi mất hồn, sững sờ trong chốc lát, mới kịp phản ứng, ra tay định sẽ đánh ngã Hắc Thiệu.

Không ngờ vừa mới giờ nắm tay ra, đã bị Hắc Thiệu cầm trong tay. Chỉ là Hắc Thiệu rất thấu tình đạt lý, không hề gây khó dễ cho Lâm Nhựt, chỉ nói Lâm Nhựt buông nắm tay ra, cúi đầu mở miệng, đôi mắt hơi nheo lại, khiến Lâm Nhựt không nhìn ra vẻ mặt của anh ta: "Không nên phản kháng, mục tiêu của tôi không phải cô."

Vừa nói xong liền rời khỏi phòng, tiếng khóa cửa làm Lâm Nhựt hơi sững sờ, sau đó vội vọt tới bên cạnh cửa, gắng sức đập cửa, lớn tiếng kêu lên: "Thả tôi ra ngoài, tên khốn nạn, thả tôi ra ngoài!"

Mặc cho Lâm Nhựt kêu gào đến khản đặc, cũng không có ai đáp lại, chỉ có một mình cô đứng dựa lên cửa, giờ phút này cô cảm thấy sợ hãi lẫn mệt mỏi cùng cực. Cảm giác như vậy, giống như lúc không có Kha Trạch Liệt kề bên, khi Lâm Nhựt sống không tìm không phổi trên cuộc đời này, gần như không có lấy một chút tình cảm nào, giống như một loài động vật máu lạnh, nhận lấy phần lạnh nhạt và cô độc mà cuộc sống ban cho cô, là những thứ đã luôn đi kèm với cô.

Gần như đã kêu gào đến khản giọng, cũng không có ai nghe tiếng kêu của Lâm Nhựt, tới mở cửa cho cô, cô nản lòng ngồi bệt xuống đất, thân hình từ từ trượt xuống, cảm giác như cô đang dần sụp đổ, Kha Trạch Liệt, cứu em

Lâm Nhựt bỗng nhiên ngược mắt lên, mục tiêu không phải là cô, vậy phải chăng là Kha Trạch Liệt? Trong đôi mắt hiện lên lo lắng, lập tức đứng bật dậy, đi qua đi lại, suy nghĩ làm thế nào mới có thể chạy ra khỏi nơi này, dù rằng không thể giúp đỡ gì cho Kha Trạch Liệt, nhưng cô cũng không thể để cho anh phải lo lắng cho cô, làm hại anh.

Nếu xem cô như con tin, Kha Trạch Liệt sẽ không tới cứu cô chứ? Sự nghiệp quan trọng lớn lao như vậy, không thể vì một người bình thường vô dụng như cô, mà vứt bỏ đại cục. Tương lai của anh nên là sự nghiệp, chứ không phải tình yêu nam nữ.

Lâm Nhựt nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi lại khó chịu, cảm giác này giống như hàng ngàn cây kim nhỏ nhọn mẽ đâm vào trong lòng cô, như một đôi tay vô hình tàn nhẫn xuyên qua lồng ngực, bóp nghẹt lấy trái tim cô, mãi không chịu buông ra.

Kha Trạch Liệt đỡ lấy hai khẩu súng lục Hoàng Thần Đạt ném qua, một tay nhanh chóng dấu đi một khẩu, khẩu còn lại nắm trong tay, biểu cảm điềm tĩnh trên mặt không ngoài dự liệu của Hoàng Thần Đạt.

Hiện tại không những phải vì quân khu mà cố gắng, vì nhiệm vụ và quốc tế mà cố gắng, mà quan trọng hơn là Lâm Nhựt vẫn còn trong tay đối phương. Trong đôi mắt Kha Trạch Liệt hiện lên một tia tàn khốc, dám động đến Lâm Nhựt của tôi, tôi sẽ khiến các người đẹp mặt. Cả người tỏa ra khí thế mạnh mẽ khiến Hoàng Thần Đạt cũng không nhịn được giật mình, dù biết rằng mỗi lần chiến đấu Kha Trạch Liệt đều dốc hết sức mình, nhưng lúc này đây, bọn họ thực sự đã đâm phải đuôi hổ rồi.

"Tiến lên!" Kha Trạch Liệt đột nhiên gào to một tiếng, dẫn đầu chạy nhanh về phía sau nghĩa địa công cộng, nét cương quyết trên khuôn mặt giống như đao tước, cảm giác đường nét vô cùng rõ ràng, như là nhân vật từ trong truyện tranh bước ra, khiến Triển Ki ở bên cạnh không khỏi ngây người.

Hoàng Thần Đạt đáp lại lời kêu gọi của Kha Trạch Liệt, tay nhanh chóng làm động tác xung phong, bộ đội đặc chủng phía sau lập tức nhảy lên, cũng chạy nhanh về phía sau khu nghĩa địa. Mặc dù địa điểm kỳ dị như vậy, nhưng mọi người không hề bị hù dọa, dưới sự dẫn dắt của Kha Trạch Liệt tiến bước đầu vào đây. Trong khu nghĩa địa im ắng, là yên tĩnh trước cơn bão táp.

Toàn bộ quá trình, khuôn mặt Kha Trạch Liệt đều vô cùng căng thẳng, không dám có một chút sơ xuất, sợ chính mình sơ sẩy nhếch miệng một chút thôi, Lâm Nhưộc sẽ liền chết ở nơi này. Không, anh không cho phép! Không!

Nghĩ đến đây, Kha Trạch Liệt không khỏi bước nhanh hơn, người con gái anh yêu vẫn còn ở bên trong, bảo vệ cô an toàn, là mục đích duy nhất của anh.

"Các cậu qua bên kia, tôi dẫn đội sang bên này bao vây tấn công." Kha Trạch Liệt chỉ đạo nhanh chóng, tuy rằng không xem qua sơ đồ hiện trường, nhưng dựa vào năng lực của anh, cũng có thể phán đoán chính xác ra phương hướng vị trí nơi đây.

Đối với năng lực chỉ huy của Kha Trạch Liệt, Hoàng Thần Đạt tin tưởng trăm phần trăm, không chút phân đối hay chống lại quyết định của anh, trực tiếp phân một nửa đội ngũ sang cho Kha Trạch Liệt, giúp Kha Trạch Liệt càng nắm chắc cơ hội giành được thắng lợi.

"Mọi chuyện phải cẩn thận." Tay vỗ mạnh trên vai Kha Trạch Liệt, dù lời nói không phải ám áp, nhưng trong lúc lòng anh đang lo lắng bất an như bây giờ, đây chính là sự tùy tiện giữa anh em tốt với nhau, anh hiểu rõ!

Kha Trạch Liệt quay đầu nhìn thật sâu vào mắt Hoàng Thần Đạt, "Cậu cũng vậy." Trong con người không có chút đắn đo chần chừ nào, sau khi nói ra rõ ràng lưu loát, liền tung người nhảy đi, lập tức biến thành một bóng đen chợt hiện lên nơi sân hoang vắng phía sau nghĩa địa công cộng. Ánh mắt tinh anh của Kha Trạch Liệt như là chìm xuống trên trời đang tìm kiếm con mồi, nhanh chóng đảo qua giữa một loạt người đàn ông mặc tây trang giầy da đang khoanh tay đứng bên kia. Dùng lời Lâm Nhưộc mà nói, những người này không phải thiếu tình cảm từ nhỏ, chính là thiếu tình cảm từ nhỏ, chính là thiếu tình cảm từ nhỏ, nếu không sao có thể nghiêm túc lạnh lùng như thế, ngay cả tăng băng ngăn năm Kha Trạch Liệt này cũng đã cười rồi..

Lâm Nhưộc, Kha Trạch Liệt nghĩ đến cái tên này, lòng liền trở nên kiên quyết, đau đớn và áp lực khó mà diễn tả được khiến Kha Trạch Liệt mạnh mẽ đè nén khó chịu trong lòng xuống, trở thành động lực vô tận.

Sói xám lớn cũng đã bận rộn đi bắt cô bé quảng khăn đỏ rồi, sao vẫn còn có người ức hiếp Lâm Nhưộc?

Đôi mắt Kha Trạch Liệt căng thẳng, nhìn đến người đứng phía sau đám người mặc đồ đen, đó không phải là Hắc Thiểu sao? Trong lòng Kha Trạch Liệt cuối cùng cũng hiểu rõ, nếu như vậy mọi việc có lẽ sẽ được xử lý tốt thôi.

"Các cậu đi bao vây bọn họ, những chuyện khác cứ giao cho tôi." Kha Trạch Liệt nhanh chóng thấp giọng dặn dò phía sau, thân mình ra về sẽ đi về hướng phía sau phòng nghỉ.

Đội bộ đội đặc chủng phía sau do dự, "Nhưng mà..." Trên khuôn mặt hiện lên chút do dự, trung tá đặt lên vai bọn họ nhân vật quan trọng như vậy, tình cảnh này bọn họ gánh vác thế nào được.

"Thủ trưởng, có muốn tôi đi cùng anh không?" Triển Kỳ ở phía sau suy nghĩ một chút, mở miệng nói ra lời trong lòng.

Trong lúc đó Kha Trạch Liệt liếc mắt lạnh lùng một cái, rét lạnh trong đôi mắt như khối băng từ trong hàm băng tới, khiến cả người Triển Kỳ lạnh toát, rét lạnh không diễn tả thành lời theo cột sống chậm rãi đi lên, trong nháy mắt đã cuốn đi hết độ ẩm cơ thể cậu ta.

"Tôi muốn cứu bà xã tôi, cậu thì sao? Cũng cứu bà xã sao?" Nói xong, cười xấu xa liếc nhìn cậu ta, sau đó liền biến thành một bóng đen đi về phía sau phòng nghỉ, trong nháy mắt, Kha Trạch Liệt đã biến mất trước tầm mắt mọi người.

Khi mọi người vẫn còn cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ của Kha Trạch Liệt, một binh sĩ đã tỉnh mắt thấy được đội ngũ phía bên Hoàng Thần Đạt đã có hành động. Bọn họ cũng không thể rút lại đằng sau, dù không ai chỉ đạo, nhưng bọn họ đã có mục tiêu rõ ràng.

Một hàng người nhanh chóng di chuyển xung quanh nghĩa địa công cộng, lập tức đã bao vây hết khu vực nghĩa địa, toàn bộ mọi thứ đều nằm trong tầm ngắm của họ, nhưng chính vì kiểu dáng này, bọn họ có thoải mái nổi hay không? Mọi người hai mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói gì cho phải. Trung tá thực sự rất ngao mạn bức bách, không có biện pháp!

Hoàng Thần Đạt nhìn Kha Trạch Liệt cứ thoát ần thoát hiện, đôi mắt căng thẳng, quả nhiên, cậu ta vẫn lựa chọn phương pháp nguy hiểm nhất đi cứu người. Loại phương pháp này, lòng Hoàng Thần Đạt bỗng nhiên lại thấy khó chịu. Cuối cùng cũng đè nén được cảm xúc kia xuống, hiện tại anh cũng không muốn ngăn cản Kha Trạch Liệt, chuyện duy nhất anh có thể làm đó là giúp Kha Trạch Liệt che dấu, vào thời điểm cần thiết đứng ra, tựa như trước kia Kha Trạch Liệt đã từng làm.

Kha Trạch Liệt ở trước mắt bao người, nhanh chóng nhảy vào phía sau phòng của đám người mặc đồ đen, anh hiểu rõ, căn phòng bị canh chừng, chắc chắn là chỗ của Lâm Nhưộc, nếu không bọn họ cũng sẽ không cử nhiều người đến canh chừng như thế.

Trong đầu đột nhiên lóe lên, không đúng, đối phương là Hắc Thiểu, đâu phải là kẻ mang chỉ số thông minh của người bình thường? Kha Trạch Liệt chuyển mắt suy nghĩ, cảm thấy sự việc kỳ quái nên không định tiếp tục ý tưởng vừa rồi. Trái lại dán tai trên vách tường xi măng, đứng lặng lặng suy nghĩ. Không khí xung quanh đây áp lực, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến cảm xúc của Kha Trạch Liệt, trong tình huống tràn đầy nguy cơ này, ngược lại, Kha Trạch Liệt lại có thể suy xét vấn đề kỹ hơn. Lâm Nhưộc, vẫn chờ anh.

Như là tâm linh tương thông, Lâm Nhưộc đột nhiên cảm giác được hơi thở của Kha Trạch Liệt, nhưng cô không thể đi ra khỏi phòng, trong lòng đầy

cảm giác cam chịu, khó chịu khiến người ta phát điên. Lâm Nhựt cố sức đập cửa, vẫn là một mảnh im ắng như trước, không hề có người nào, Kha Trạch Liệt, anh đang ở nơi nào? Hốc mắt Lâm Nhựt dần đỏ hồng, không ngờ, sự tồn tại của Kha Trạch Liệt đã trở nên quan trọng như vậy, không có anh, Lâm Nhựt cảm thấy như mình không còn hơi sức để tiếp tục sống nữa.

Ý nghĩ này nếu Kha Trạch Liệt biết được, có thể nào sẽ cực kỳ kích động, loại nhân duyên này, không phải mọi người ai cũng có thể biết trước. Anh cho rằng lần trước là ban ơn cho anh, khiến Kha Trạch Liệt quý trọng bằng cả tính mạng.

Kha Trạch Liệt đưa mắt tưởng tượng, đôi vị trí tự hỏi, nếu như là Hắc Thiên, nhất định sẽ giữ Lâm Nhựt trong căn phòng ở nơi hẻo lánh nhất, ít người trông coi nhất, như vậy có thể đánh lừa được tai mắt của người muốn giải cứu con tin, lại không nghe thấy được tiếng la hét, kêu gào của phụ nữ. Lúc phụ nữ gào thét quả thực rất kinh khủng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Kha Trạch Liệt liền chạy tới trong một căn phòng chech xa nhất, từ trên cửa sổ nhìn vào, thực sự không vượt ngoài suy đoán của anh, ở bên trong chính là Lâm Nhựt đang lẳng lặng đứng tựa phía sau cửa, trong đôi mắt phỉếm hồng, khiến lòng Kha Trạch Liệt đột nhiên nhói đau. Mấy tên đàn ông cầu thả này quả nhiên không hề nương tay với phụ nữ, sao có thể đối đãi với phụ nữ như vậy.

Trong lòng Kha Trạch Liệt tựa như bị bóp nghẹt, anh không nỡ nhìn nước mắt của Lâm Nhựt, mỗi một lần cô rơi nước mắt, anh liền hận không thể hành hạ chính mình, cầu xin cô tha thứ. Anh ở bên cạnh Lâm Nhựt vì muốn mang lại cho cô hạnh phúc, dành cả đời làm chỗ dựa cho cô. Nhưng dường như, anh chỉ biết làm ngược lại. Không thể cho cô cuộc sống ấm áp yên bình.

Lòng anh tê rần, trong tay nhanh chóng xuất ra lưỡi dao, lưu loát mở khóa cửa, đẩy cửa mở, Lâm Nhựt liền ngã mạnh xuống đất. Nếu không phải Kha Trạch Liệt tay mắt lanh lẹ đón cô vào trong ngực mình, Lâm Nhựt đã sớm tiếp xúc thân mật với đất mẹ.

Lâm Nhựt cảm giác được căng thẳng trên lưng mình, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, Lâm Nhựt liền nhắm mắt lại chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhưng không giống như trong suy nghĩ của cô, ngã lăn trên đất, quần áo đầm máu như thánh mẫu Maria, không có, cái gì cũng đều không có.

Mở to mắt, xuất hiện trước mặt cô là khuôn mặt tuấn tú của Kha Trạch Liệt. Trên khuôn mặt kia xuất hiện một chút đau lòng khó nói, dù Lâm Nhựt thực sự sợ hãi, nhưng bây giờ nhìn thấy Kha Trạch Liệt, toàn bộ sợ hãi và cảm xúc tiêu cực đều biến mất, toàn bộ đều được hạnh phúc thay thế. Tình cảm như vậy, người bình thường sẽ không thể cảm nhận được.

Ngơ ngác nhìn Kha Trạch Liệt đang ôm mình, tựa như vẫn luôn như vậy, thời điểm mình cần Kha Trạch Liệt nhất, anh luôn giống như anh hùng xuất hiện, thay cô gánh chịu tất cả cuồng phong bão táp. Chỉ cần có anh bên người, Lâm Nhựt sẽ trở nên vô cùng an tâm, toàn bộ đau đớn đều phai dần đi.

Lâm Nhựt mờ mịt nhìn Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt hiện lên một tia chờ mong thỏa mãn vui sướng, một phen ôm cổ anh, trong hốc mắt nước mắt theo hai gò má chảy xuống, như một dòng suối nhỏ quanh co khúc khuỷu, dưới ánh mặt trời lóe sáng, chút ấm áp khi gió lạnh kéo tới, khiến lòng cô ấm áp, càng cảm nhận được thỏa mãn và hạnh phúc.

"Sao anh lại tới đây?" Lời Lâm Nhựt vừa ra khỏi miệng, khiến Kha Trạch Liệt sững sờ tại chỗ, con gái bình thường không phải đều nên mở miệng nói: "Anh yêu, sao bây giờ anh mới đến, làm em sợ muốn chết..." Được rồi, Kha Trạch Liệt quên mất rằng Lâm Nhựt không phải là cô gái bình thường.

Một tay ôm cô sát vào lòng, dùng thân nhiệt ấm áp của chính mình ủ ấm cho người đang run rẩy kia, xóa đi hết lo lắng không yên trong lòng cô. Lâm Nhựt vẫn không phát hiện ra, rằng cô đang không ngừng run rẩy, thì ra cô đã rất sợ hãi, đặc biệt là khi không có Kha Trạch Liệt kề bên.

Nước mắt trên gương mặt cô lấp lánh ánh mặt trời, khiến Kha Trạch Liệt nhìn mà đau lòng tới cùng, như là có một đôi bàn tay vô hình không ngừng dằn vò trái tim anh, đau đớn không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 79: Vượt mọi chông gai, giải cứu công chúa (3)

Nước mắt trên gương mặt cô lấp lánh ánh mặt trời, khiến Kha Trạch Liệt nhìn mà đau lòng tới cùng, như là có một đôi bàn tay vô hình không ngừng dằn vò trái tim anh, đau đớn không nói nên lời.

Đau đớn giống như bị xé toạc khiến đầu óc Kha Trạch Liệt bỗng chốc rõ ràng hơn, đột nhiên hiểu rõ những hành động từ trước đến nay của chính mình, hiểu nơi trái tim hướng về.

Đưa tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn của Lâm Nhựt, thấp giọng mở miệng: "Không được khóc! Lát nữa không được kéo anh lùi lại, biết không?" Ngờ ngác giống như mệnh lệnh, lại hòa lẫn một chút quan tâm, săn sóc, khiến lời nói của anh nghe qua có chút buồn cười.

Lâm Nhựt bĩu môi khinh thường, trong lòng âm thầm nổi nóng, một tay đưa lên lau nước mắt vẫn còn vương trên khuôn mặt, vẻ mặt kiên cường nói: "Hừ, em mới không phải loại con gái mỏng manh ấy." Bộ dáng quật cường khiến Kha Trạch Liệt có chút đau lòng.

"Anh biết, cô gái vừa rồi khóc không biết trời đất gì nữa không phải em, là Lâm Nhựt." Kha Trạch Liệt cam chịu nói, người vừa định quay lại liền nhìn

thấy một hình dáng quen thuộc đang đứng trước mặt mình, khóe miệng mang theo một nụ cười quý dị, từng bước tiến lại gần anh.

"Kha Trạch Liệt, hôm nay anh dù sao cũng trốn không thoát?" Khóe miệng Hắc Thiệu nhếch lên phá hỏng độ cong trên môi, rốt cuộc cũng đợi được tên hồ ly này, không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng cũng đợi được lúc vết thương Kha Trạch Liệt hồi phục gần như người bình thường, bọn họ rốt cuộc có thể quyết chiến một trận.

Ánh mắt Hắc Thiệu xẹt qua Lâm Nhược đứng phía sau Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt chứa ý cười, nhưng lại không có chút độ ấm nào, như là Tu La từ trong Địa ngục đến, mang theo luồng hơi thờ ơ mục nát. "Cô bé của cậu thật ra trông rất đặc biệt, nếu hôm nay tôi thắng, cậu sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy cô bé này nữa đâu."

Kha Trạch Liệt cười nhạt, đối với lời uy hiếp của Hắc Thiệu, một chút cũng không đau lòng, nói đùa sao, Lâm Nhược để yên cho anh ta khinh nhờn sao? Nếu như vậy, anh nhất định phải khinh nhờn đôi phương trước! Không phân biệt người đó là nam hay nữ!

Khóe miệng Lâm Nhược có chút run rẩy, chán ghét nhất loại đàn ông ăn nói đùa đẩy như thế này, nhưng mà người đàn ông này, trong đôi mắt Lâm Nhược hiện lên ý cười, sao lại có bộ dạng khôi hài như vậy? Phía sau Hắc Thiệu là không ít thuộc hạ đang cầm gậy gộc, mặc dù xuất thân là buôn lậu thuốc phiện, nhưng nếu không vào lúc vạn bất đắc dĩ bọn họ cũng sẽ không ra mặt, trừ khi, haha, lúc đối diện với loại đối thủ như Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt không thèm nhìn Hắc Thiệu, chút khinh thường trong đôi mắt anh kích động Hắc Thiệu sâu sắc.

Trong đôi mắt Hắc Thiệu dần hiện lên một tia tàn nhẫn mà bọn thuộc hạ chưa từng được nhìn thấy, trước giờ vẫn luôn cho rằng không có bất cứ người nào có thể làm Hắc Thiệu nổi giận, không ngờ lúc này đây, thực sự đã gặp đối thủ xứng tầm! Không thể nhường nhịn, kẻ gan dạ mới là người chiến thắng.

Kha Trạch Liệt chậm rãi lùi về phía sau, tới gần Lâm Nhược, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô: "Lâm Nhược, lát nữa nhân lúc bọn họ đều tập trung chú ý vào anh, em cũng nhanh chóng chạy ra khỏi đây, bên ngoài có Hoàng Thần Đệ, em cố gắng vượt qua bọn họ chạy đi, không cần quay đầu, không cần lo lắng cho anh, anh chắc chắn thành công."

Lâm Nhược thấy vậy, gắt gao nhìn chăm chăm Kha Trạch Liệt, trên khuôn mặt là vẻ không nỡ khiến Kha Trạch Liệt ngay tức khắc đã rõ trong lòng cô.

"Em muốn để anh chết sao?" Kha Trạch Liệt nhẹ giọng tức giận, vẻ nghiêm nghị trong đôi mắt làm Lâm Nhược khẽ run lên. Không muốn anh chết, chính vì không muốn anh chết nên mới không muốn chạy trốn như một con rùa rút đầu. "Không được, nếu phải đi thì cùng đi." Giọng nói của Lâm Nhược thật trong trẻo, nhưng cô dùng giọng nói chỉ đủ mình Kha Trạch Liệt nghe được.

Đáy lòng Kha Trạch Liệt đầy cảm động ấm áp, nhưng lúc này, không phải là lúc hành động theo cảm tính. Nhìn nét kiên định trên gương mặt Lâm Nhược, vẻ mặt anh đột nhiên trở nên dịu dàng, biết Lâm Nhược chỉ ăn mềm không ăn cứng, cho nên nhẹ nhàng mở miệng: "Lâm Nhược ngoan, chúng ta còn muốn sống cuộc sống hạnh phúc bên nhau mà. Cho nên anh sẽ không chết, cho nên lát nữa em phải nhanh chóng chạy ra ngoài được chứ?"

Nói xong, Kha Trạch Liệt không nhìn Lâm Nhược nữa, lập tức quay đầu lại, thờ ơ nhìn Hắc Thiệu, trong đôi mắt không hề có chút sợ hãi nào. Giống như là nhìn không khí, không hề biểu lộ chút cảm xúc dư thừa nào, ánh mắt hờ hững như vậy khiến Hắc Thiệu trong nháy mắt cảm thấy khó chịu, vung cây gậy cầm trong tay, "Kha Trạch Liệt, ông đây nể tình cậu là một hảo hán, cho nên cũng không cần phải gây khó khăn cho cậu. Thẳng thắn nói cậu tôi không chấp, chúng ta cạnh tranh công bằng, tôi không dùng vũ khí gì hết."

Thấy Hắc Thiệu mở miệng tức giận, Kha Trạch Liệt cũng rất nặng tình nghĩa mở miệng, vẻ mặt không mấy may có chút không tin tưởng nào với Hắc Thiệu, trước nay Lâm Nhược chưa từng được thấy chút tin tưởng như thế kia xuất hiện trên khuôn mặt anh. Không ngờ, Kha Trạch Liệt lại nặng tình nghĩa như thế.

Lập tức ném hai khẩu súng trên người cho Lâm Nhược, "Được, tôi cũng vậy, phụng bồi tới cùng!" Đường nét cương nghị của Kha Trạch Liệt như là đao khắc, Lâm Nhược cứ nhìn chăm chú hình dáng ấy, dù trong lòng tràn đầy lo lắng, nhưng sau cùng, cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh.

"Cô bé, cô đi đi. Cả các cậu nữa, đều lui ra hết đi." Hắc Thiệu nhìn Lâm Nhược phía sau Kha Trạch Liệt, cười nhạt, tuy rằng không phải là tươi cười đẹp đẽ gì, nhưng quả thực cũng làm cho lòng Lâm Nhược ngừng lại đôi chút, sau khi cố nén lo lắng liếc nhìn Kha Trạch Liệt một cái, liền cầm chắc súng lục trong tay tránh sang bên cạnh, trong đôi mắt vẫn là thân hình Kha Trạch Liệt như cũ/trước.

"Cẩn thận một chút." Lâm Nhược nói khẽ khi bước qua bên người Kha Trạch Liệt, cho dù tình hình thay đổi như thế nào, Lâm Nhược cũng không muốn điều gì khác, chỉ cần có người đàn ông này đứng bên cạnh mình, cho mình cuộc sống bình yên mà hạnh phúc, không cần phải quá giàu có, chỉ cần hai người bình yên sống bên nhau, như vậy là đã đủ rồi.

Lâm Nhược không phải người phụ nữ tham lam, ánh mắt cô nhìn Kha Trạch Liệt cũng rất đơn thuần thanh khiết, chỉ cần anh sống sót, mọi thứ đều như mây bay, chỉ cần có anh, em đã thấy đủ rồi.

Lâm Nhược lách sang một bên, lẳng lặng dõi theo Kha Trạch Liệt, không nghe theo lời anh nói, bởi vì cô cũng hiểu được Hắc Thiệu là một người đàn ông đáng tin cậy, dù đối phương là kẻ địch.

Nét mặt Hắc Thiệu có vẻ rất sáng khoái, sau khi tò mò liếc Kha Trạch Liệt, lớn tiếng mở miệng: "Kha Trạch Liệt, đây chính là lúc chúng ta quyết đấu, hôm nay nếu không phải cậu chết, chính là tôi chết, không có lựa chọn dư thừa nào khác."

Kha Trạch Liệt gật đầu, trên khuôn mặt là vẻ lạnh nhạt không gì có thể tác động đến được. Hắc Thiệu khinh thường liếc Kha Trạch Liệt một cái, anh ta rất không quen nhìn dáng vẻ này của Kha Trạch Liệt, gặp việc gì cũng đều một bộ dạng lạnh nhạt, trừ cô gái ở phía sau kia. Trên khuôn mặt Hắc Thiệu

thoảng hiện lên về thật lòng chúc phúc, giống như ánh mắt bạn bè dành cho nhau, đối với Hắc Thiểu mà nói là hiếm thấy biết bao.

Từ nhỏ đã bán mạng vì buôn lậu thuốc phiện, không có bất kỳ tình cảm đáng nói nào.

Hắc Thiểu một tay cởi áo trên người, trong lúc gió thu lạnh run người, cũng không hề chùn bước tí nào. Hòa khí bùng bùng khiến trước mắt Lâm Nhựt sáng ngời, tuy rằng gương mặt anh ta không được ưa nhìn cho lắm, nhưng dáng người cũng không tệ. Cảm nhận được tầm mắt của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt nhanh chóng quay đầu lại, liếc cô một cái.

"Không được nhìn, quay sang bên khác đi." Trong lời nói ngang ngược lại mang chút mất tự nhiên, giọng điệu như ăn phải dấm chua khiến Hắc Thiểu không khỏi nhếch miệng cười, thì ra Kha Trạch Liệt còn có cả lúc như vậy, thực sự đáng yêu. Gặp được đối thủ chân chính, vẻ hưng phấn trên khuôn mặt Hắc Thiểu là khó nói thành lời.

Lâm Nhựt đỏ mặt xấu hổ, trừng mắt liếc Kha Trạch Liệt không biết phải làm sao, trong lòng lại vì anh mà lo lắng, có rất nhiều lời muốn nói nhưng tới đầu môi nhưng lại không nói nên lời.

Hắc Thiểu từng bước tiến gần Kha Trạch Liệt, muốn dùng hết sức ra nắm đấm đánh ngã Kha Trạch Liệt, trong lúc đó Kha Trạch Liệt đột nhiên quay người lại, dùng hết sức lực toàn thân, hóa thành nắm đấm, ra sức tấn công về phía Hắc Thiểu...

"Muốn đi chúng ta đi thôi." Thuộc hạ của Hắc Thiểu đứng phía sau không khỏi mặt mày ngáp một cái, nhìn hai bóng dáng cứ dây dưa một chỗ không ngừng, đoán chừng một lát nữa cũng chưa chắc đã giải quyết được gì. Không nhịn được nói với Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt sờ sờ bụng, thật sự có chút đói, vừa nãy chút nữa đã réo lên rồi. Lâm Nhựt liếc Kha Trạch Liệt không biết nên làm thế nào, trong lúc đó trên người anh đã phủ đầy màu sắc, bộ dáng như tảng băng ngũ sắc khiến Lâm Nhựt có loại xúc động muốn ôm bụng cười to.

Nhưng xen vào tình cảnh bây giờ thật sự là sẽ rất quá đáng. Lâm Nhựt cũng chưa đến mức không biết xấu hổ mà cười ra tiếng, dù sao bọn họ còn đang tiến hành cuộc chiến sống còn, không hiểu sao, lo lắng trong lòng cô đã muốn hóa thành một luồng khói nhẹ, lặng lẽ tiêu tán.

Âm thầm gật đầu, rồi đi trong chốc lát chắc sẽ không có việc gì, Lâm Nhựt xoay người về phía người đàn ông còn đang đợi cô, khẽ gật đầu, "Chúng ta đi mua chút đồ đi."

Lâm Nhựt không hề có chút đề phòng nào theo người đàn ông rời đi như hai người bạn bè. Hai người ngồi trong xe, không mất tự nhiên chút nào, miễn là anh ta không giờ trò đùa giỡn lừa gạt, Lâm Nhựt thực sự không hề lo lắng mình không thể bắt anh ta lại.

Lâm Nhựt mặt mày nhéo cổ tay, vừa nãy ở một bên cầm hai khẩu súng của Kha Trạch Liệt còn lo lắng như thế, cầm ở trong tay nặng trĩu, giống như thực sự sẽ gặp phải chuyện gì. Không nghĩ tới, hai người kia kẻ tám lạng người nửa cân đang ở cùng nhau, còn trong chốc lát không thể phân rõ thắng bại.

Lâm Nhựt liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhẹ giọng mở miệng: "Lão đại của các anh bình thường đều như vậy sao?"

Anh ta vẫn đang lái xe, vốn dĩ không muốn để ý đến Lâm Nhựt, nhưng sức cuốn hút của cô thực sự là quá lớn, những người đàn ông nổi tiếng là lạnh lùng cũng đều không thể cưỡng lại sức hút của cô, anh ta liếc cô một cái, cười cười, "Cô cho là diễn hài sao? Tuy rằng Hắc Thiểu không phải lão đại, nhưng anh ta luôn ở bên chỉ đạo chúng tôi, dù không tính là an hem bạn bè gì, nhưng tuyệt đối có thể nói là ân nhân cứu mạng!"

Trong đôi mắt anh ta hiện lên vẻ sùng bái khiến Lâm Nhựt không kim được muốn nôn, nhưng nhìn khuôn mặt anh ta, thực sự là không nghĩ muốn nôn **. Không còn cách nào đành chép chép miệng, thật không ngờ được, trên thế giới này lại có nhiều người bị tâm thần phân liệt như vậy, vốn dĩ vẫn cho rằng một Kha Trạch Liệt đã có thể đưa vào phòng thí nghiệm cẩn thận nghiên cứu một phen. Hóa ra, kẻ địch của anh cũng là một con người kỳ lạ.

Khóe miệng Lâm Nhựt hiện lên tươi cười, nghĩ đến bộ dáng Kha Trạch Liệt và Hắc Thiểu đứng cạnh nhau, giống như là Hoa Sơn luận kiếm, quyết đấu ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn là lấy lý do thời tiết không tốt mà hoãn lại, cuối cùng không biết hai người họ đã đi đường nào.

Mua một thùng đầy đồ trở về, Lâm Nhựt chỉ huy người đàn ông phát cho mỗi người đứng xem trận quyết đấu của Kha Trạch Liệt và Hắc Thiểu mỗi người một cái ghế hình dạng giống nhau, khóe miệng còn nở nụ cười hồn nhiên, "Các anh cảm thấy ai sẽ là người thắng? Giờ chúng ta đặt cược đi."

Lời nói của Lâm Nhựt khiến cho một đám bộ đội đặc chủng đang phòng thủ bên ngoài muốn học máu, trực tiếp ngã xuống đất bỏ mình, đây rốt cuộc là dạng phụ nữ gì vậy? Khẳng định là người ở xã hội này sao? Không phải là xuyên không tới chứ?

Hoàng Thần Đạt nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Nhựt, tựa như đang xuyên qua gương mặt cô mà nhìn thứ gì khác, khiến Lâm Nhựt không khỏi có chút ngưng ngừng, nghi hoặc liếc qua Hoàng Thần Đạt, nhẹ giọng mở miệng: "Anh không thích đồ uống vị chanh sao? Vị đào mật kia thì sao?" Về mặt trong sáng hồn nhiên nhìn Hoàng Thần Đạt, dù trên khuôn mặt cô không biểu lộ chút tình cảm nào, nhưng trong mắt mọi người đều là một hình ảnh sống động như vậy.

Chỉ trong chốc lát, dáng vẻ đáng yêu của Lâm Nhựt đã nhanh chóng in dấu thật sâu trong lòng mọi người, không dễ gì xóa nhòa, không biết hình dáng trẻ con ngày xưa của Lâm Nhựt, hoàn toàn đã bị vẻ mặt vui cười ồn ào của cô hấp dẫn, giống như là tiên nữ hạ phàm. Cả người Lâm Nhựt tràn ngập luồng cảm giác tốt đẹp, khiến người ta nảy sinh ảo giác. Tựa như chỉ cần thở nhẹ một cái, giấc mộng sẽ tan biến, hết thảy đều sẽ biến mất không thể tìm lại.

Sau cùng Lâm Nhựt cầm hai hộp đồ ăn đặc biệt chuẩn bị cho hai người kia đi vào trong phòng, giống như không biết đang có trận chiến dữ dội đang diễn ra bên trong, không biết cuối cùng hai người kia sẽ dùng phương thức gì để bắt tay giảng hòa, trở thành bạn bè.

Từng bước rào bước tiến đến phòng, bầu trời không ngừng đổi sắc, Lâm Nhựt túm lấy người đàn ông bên cạnh, thân hình hơi run, miệng liên tục run rẩy lầm nhảm: "Không phải là trời muốn mưa đấy chứ?"

Câu nói của Lâm Nhựt vừa xong, cơn mưa to tầm tã liền từ trên đỉnh đầu rơi xuống, Lâm Nhựt trong chốc lát đã bị gội thành bộ dáng ướt sũng, Lâm Nhựt bấu môi về mặt tường vậy, hướng về phía người đàn ông mở miệng, chỉ thấy anh ta trong nháy mắt cởi áo khoác da màu đen xuống, trùm lên đầu cô, còn bản thân mình lại xoay người chạy nhanh tới phòng.

Trên khuôn mặt Lâm Nhựt hiện lên chút kinh ngạc, đến lúc phản ứng lại được, muốn trả lại cho anh ta, thì anh ta đã sớm biến mất trước mặt cô rồi, đành tặc lưỡi, cũng bước nhanh đi vào phòng.

Sau khi chạy đến phòng, chỉ thấy trong phòng chỉ có người đàn ông kia đang mờ mịt nhìn cô, Lâm Nhựt ngây ra như phỗng nhìn anh ta, mở miệng hỏi: "Hai người bọn họ đâu?"

Về mặt anh ta cũng rất ngờ ngàng, luống cuống lắc đầu, lại lập tức xoay người chạy ra ngoài. Chỉ thấy nơi cửa sân, Kha Trạch Liệt và Hắc Thiệu anh một quyền, tôi một quyền, như bạn bè đang chơi đùa.

Lâm Nhựt nhìn hai người như vậy, trong lòng bỗng chốc thấy an tâm, không ngờ cũng có một ngày, bản thân cô lại có thể cảm giác thật an tâm vì xem người đàn ông cao lớn của mình quyết đấu cùng người khác. Nói như vậy, quả thật là hơi mất trí rồi nhỉ?

Cũng không phải người bình thường không nhiều, đó chẳng qua là bởi vì người không bình thường đều đã xuyên không hết rồi...

Cả người Kha Trạch Liệt dồn sức trời giữ Hắc Thiệu, mạnh mẽ lấn qua người Hắc Thiệu, cuối cùng hai người ngã hình chữ đại lên một vũng bùn lầy, mặc cho cơn mưa gột rửa gương mặt mình, không phân biệt nổi đâu là mưa đâu là máu loãng, giờ khắc này, đau đớn đều trở nên không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Một phần an tâm

Cả người Kha Trạch Liệt dồn sức trời giữ Hắc Thiệu, mạnh mẽ lấn qua người Hắc Thiệu, cuối cùng hai người ngã hình chữ đại lên một vũng bùn lầy, mặc cho mưa dài gột rửa gương mặt mình, không phân biệt nổi đâu là mưa đâu là máu loãng, giờ khắc này, đau đớn đều trở nên không quan trọng.

Toàn bộ vết thương và nỗi tức, đều trong cơn mưa tinh khiết được tẩy sạch, công danh lợi lộc đều thành mây bay. Đã lâu không được quyết đấu với người khác sáng khoái như vậy, trên khuôn mặt hai người đều lưu lại vẻ hưng phấn.

Kha Trạch Liệt há miệng thở phì phò, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên mỉm cười. Xoay người một cái, mạnh mẽ ôm Hắc Thiệu vào trong ngực. Khóe miệng nở nụ cười tươi sáng, rất đàn ông mở miệng: "Hắc Thiệu, cậu, người bạn này tôi đã quyết định rồi!"

Hắc Thiệu nghe Kha Trạch Liệt nói vậy, cả người không ngừng sùng sốt, ánh mắt ngơ ngác nhìn Kha Trạch Liệt, trong lúc nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào.

Đi một chuyến này, vốn chưa từng có người thích hợp làm bạn bè.

Bởi vì buồn lậu thuốc phiện sinh mệnh bọn họ đều không đáng nhắc tới, cuộc sống của người bình thường trong mắt bọn họ đều là một thứ hy vọng xa vời, không phải người nào cũng có thể có được. Ví như bọn họ, không biết bắt đầu từ lúc nào, mạng sống đã kết thúc. Như vậy, rơi vào trong tấm màn che không hoàn mỹ.

Cho nên bọn họ chỉ có thể liều mạng làm việc, bán thuốc phiện khắp nơi trên thế giới, trong lúc giao du với cả cảnh sát lẫn hắc bang, sự sống hay cái chết luôn bên cạnh. Bọn họ không biết mình theo đuổi điều gì, chỉ biết rằng, ở thế giới này sống sót thêm được một phút, đó cũng là một loại xa xỉ.

Trong đôi mắt ảm đạm của Hắc Thiệu hiện lên vẻ mong đợi, sau khi giây dựa một phen, vẫn là ôm chặt Kha Trạch Liệt: "Kha Trạch Liệt, tôi sẽ lẫn lộn cùng cậu!" Nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, nhưng ai cũng sẽ không biết điều đó, bởi vì trời đang mưa, là thời điểm che giấu đi nước mắt tốt nhất.

Một câu nói kia của Hắc Thiệu, mạnh mẽ đầy khí phách. Giọng nói tràn đầy dung khí khiến Kha Trạch Liệt, cũng không kim được nâng lên khóe miệng, cảm giác tình cảm tốt đẹp này không lời nào có thể miêu tả được, từ đáy lòng này lên cảm giác ấm áp, trong nháy mắt bao phủ toàn thân anh. Một câu nói kia, là tin tưởng, cũng là một loại hứa hẹn.

Khóe miệng Kha Trạch Liệt hiện lên ý cười, thêm một chút kinh ngạc, thực sự không ngờ cậu ta sẽ nói vậy, một Hắc Thiệu như vậy giống như đang bộc trực thẳng thắn mà chân thành đối đãi với bạn bè, khiến Kha Trạch Liệt không khỏi thoải mái đứng lên. "Được, sau này, tôi sẽ là bảo kê của cậu. Theo gia lẫn lộn đi!" Nói xong, phóng khoáng nở nụ cười, đón lấy cơn mưa to tầm tã, lại phảng phất giống như không thấy.

"Lâm Nhược, em có nguyện ý gả cho anh không?" Kha Trạch Liệt chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Nhược, thâm tình chân thành nhìn cô, tư thế oai hùng mạnh mẽ bước đi khiến trước mặt Lâm Nhược sáng ngời, đôi mắt đen nhánh lóe lên những tia sáng rực rỡ.

Trong đôi mắt cô mang theo chờ mong, nháy mắt mấy cái nhìn Kha Trạch Liệt, khóe miệng ẩn chứa nụ cười. Không nói một lời, mỉm cười nhìn Kha Trạch Liệt, vẻ chắc chắn trong đôi mắt khiến tinh thần Kha Trạch Liệt rung động mãnh liệt. Đó là đồng ý, hay là khen ngợi?

Giống như trong tưởng tượng của Lâm Nhược, Kha Trạch Liệt đưa tay rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ quý hiếm. Chất liệu gỗ đặc biệt, khiến cho chiếc hộp thoát nhìn càng khác xa những chiếc hộp bình thường khác.

Bởi vì bản tính trời sinh của phụ nữ, phản ứng của Lâm Nhược với những người phụ nữ khác tất nhiên giống nhau, tâm mắt đã hoàn toàn bị thu hút bởi chiếc nhẫn kim cương. Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Lâm Nhược, những ánh mắt hâm mộ vô cùng nâng cô lên trời, cao đến không tưởng. Lâm Nhược tựa như đang ngồi trên ngai vàng, cao ngạo từ trên tầng mây quan sát chúng sinh.

Kha Trạch Liệt ở trước mặt Lâm Nhược chậm rãi quỳ xuống, ở trước mặt mọi người nhìn Lâm Nhược, từ tốn mở miệng: "Lâm Nhược, gả cho anh được không?" Đôi mắt sâu sắc gắt gao nhìn chằm chằm cô, không bỏ qua dù chỉ một biến hóa nhỏ của cô.

Trong hốc mắt cô rung rung nước mắt, có trời mới biết cô đã chờ mong giờ khắc này biết bao lâu. Từ lúc mới đầu còn chán ghét đến cuối cùng yêu thích, cô đã trải qua bao thời gian, sau khi trong lòng đã chịu đựng bao nhiêu cảm xúc mới có tình cảm. Từng vô số lần tưởng tượng đến giờ phút này, không hề giống nhau, nhưng có một điều duy nhất không thay đổi, chính là cảm giác hạnh phúc không gì sánh kịp này.

Lông mi Lâm Nhược rung động, trong lòng không ngừng nảy lên, giống như giấy tiếp theo, trái tim sẽ từ trong lồng ngực nhảy ra.

"Em đồng ý..." Lâm Nhược vừa mở miệng đồng ý, Kha Trạch Liệt liền đột nhiên đứng lên, vẻ mặt cười nhạo nhìn Lâm Nhược, từ trên cao nhìn xuống lớn tiếng mở miệng: "Ha ha, cô thật ngu ngốc, tôi chỉ đùa giỡn với cô một chút, cô cũng tin..."

Về chế nhạo trong đôi mắt sâu xa kia khiến Lâm Nhược ngây ra như phỗng, anh, không phải đang cầu hôn cô sao, trong lúc nhất thời chỉ hận không thể tìm một kẻ hờ chui xuống, quên hết mọi thứ, đây là chuyện gì vậy?

Nháy mắt, Kha Trạch Liệt bị tách ra thành vô số Kha Trạch Liệt, giống như hàng loạt ảo ảnh quần quanh thân Lâm Nhược, không kiêng nể gì mà cười nhạo châm chọc cô...

Lâm Nhược khổ não dùng hai tay che lỗ tai lại, hai má phẫn nộ cũng bắt gặp đỏ hồng.

"A!"

Sau tiếng hét chói tai, Lâm Nhược đột ngột từ trên giường bật dậy, bộ dáng kinh hồn bạt vía chưa bình tĩnh nổi, giật mình vỗ vỗ lồng ngực mình, bao phủ trên mặt là vẻ kinh sợ và không tin nổi. Gương mặt xinh đẹp trắng bệch, vẻ kinh sợ vào lúc nửa đêm thế này càng thêm chói mắt. Chỉ chốc lát sau, một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài cửa.

Một lát sau, cửa phòng cô đã bị gõ liên tục, kèm theo tiếng hỏi thăm ân cần sốt ruột: "Lâm Nhược, em làm sao vậy, làm sao vậy? Mở cửa đi, Lâm Nhược!"

Kha Trạch Liệt đứng ngoài cửa phòng lớn tiếng kêu, giọng nói vừa nhanh vừa lo lắng, lo sợ Lâm Nhược xảy ra chuyện gì. Không ngừng đập cửa phòng, ước gì có thể phá luôn cửa mà vọt vào.

Lâm Nhược nhéo lỗ tai mình, bộ dáng như vừa bị hù dọa, nhanh chóng gọi linh hồn, "Đừng sợ, đừng sợ, hồn vừa trở vào." Phương pháp gọi hồn ở quê từ nhỏ Lâm Nhược đã ăn sâu bén rễ. Trước đây cha cô luôn vào lúc cô bị hoảng sợ, đều kêu Lâm Nhược như vậy, khiến lòng cô ấm áp, cảm động nói không nên lời.

"Không có việc gì, chỉ là gặp phải ác mộng mà thôi." Lâm Nhược hướng về phía ngoài cửa la lớn, mày nhử lại, lo lắng cửa phòng mình mượn thêm một giây nữa sẽ bị thân thể mạnh mẽ của Kha Trạch Liệt làm đổ sập xuống đất.

Sao cô có thể nói với Kha Trạch Liệt, cô nằm mơ cảnh anh cầu hôn cô chứ... Cứ để cô dứt khoát nhảy sông tự vẫn luôn cho rồi.

Nghĩ đến đây, hai má Lâm Nhược hơi phồng hồng, như là dùng phấn trang điểm, trên khuôn mặt trắng nõn trở nên hết sức nổi bật. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên gương mặt cô, trong tia sáng tối tăm, đôi má phồng hồng của cô có vẻ càng thêm rạng rỡ tỏa sáng.

Sau khi nghe Lâm Nhược trả lời, Kha Trạch Liệt cuối cùng cũng yên lòng. Cúi đầu nhìn chính mình, chỉ mặc một chiếc quần lót giữ mình đã vội vội vàng vàng từ trên sofa chạy tới, chỉ lo lắng có người xấu len vào phòng cô, sau khi nghe được cô đáp lại, anh liền chậm rãi quay về chỗ cũ.

Dưới ánh trăng, dáng người Kha Trạch Liệt lộ vô cùng cường tráng hình khối rõ ràng, quả thực chính là một hình mẫu đàn ông cơ bắp lý tưởng, từng khối từng khối cơ bắp cùng những mạch máu không hề che dấu bại lộ trong không khí, khiến những phần tử không khí yên lặng tăng thêm một phần khô nóng, dường như ngay cả không khí cũng hâm mộ đáng người khỏe mạnh cường tráng của anh.

Mùi vị nam tính từ trên người Kha Trạch Liệt tỏa ra cả bên trong lẫn bên ngoài. Vì huấn luyện trong quân khu, cơ bắp Kha Trạch Liệt vừa hoàn mỹ vừa có khuôn dạng, là đáng người mà trong lòng vô số cô gái thích YY nhất, chỉ tiếc lại bị Lâm Nhược lãng phí như vậy.

Kha Trạch Liệt đã mất dầy mày dạn ở nhà Lâm Nhựt một tuần, mỗi một ngày hai người đều ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, Kha Trạch Liệt đối với thói quen sống "tốt đẹp" của Lâm Nhựt, quả thực không thể sử dụng ngôn từ mà miêu tả được. Một Kha Trạch Liệt luôn nhanh nhạy khéo léo, vậy mà cũng có lúc không nói nên lời.

Toàn bộ đều là công lao của Lâm Nhựt, luôn biến đồ vật trong nhà thành một mảnh hỗn loạn, giống như tỉnh Sơn Đông Trung Quốc vừa bị quân Nhật càn quét qua, hoàn toàn không còn có bộ dáng sạch sẽ trước đó. Nếu không phải buổi sáng Kha Trạch Liệt vừa mới giúp cô sắp xếp lại, nhất định sẽ không chút do dự cho rằng nhất định là mình chưa hề thu dọn.

Tuy rằng lần đầu tiên anh tới Lâm Nhựt quả thật không để anh nhìn thấy nhà cô kinh khủng như vậy, nhưng thực sự cũng không khá hơn chút nào.

Nhưng khuyết điểm đôi lúc cũng là ưu điểm. Yêu một Lâm Nhựt luôn vứt đồ đạc lung tung, lại có siêu năng lực có thể sắp xếp xử lý sạch sẽ mọi thứ trong thời gian ngắn. Đây có thể tính là một ưu điểm không?

"Kha Trạch Liệt, dao phay của em anh giấu đi đâu rồi? Khai báo thành thật đi, có phải anh đã thăm mền dao phay nhà em từ lâu rồi, cho nên mới có mưu đồ gây rối, thừa lúc em đi làm mà thoải mái bắt cóc nó không!" Lâm Nhựt một bên lục lọi khắp nơi trong phòng bếp, thử mở ngăn kéo này rồi lại thử mở tủ bếp, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng chiếc dao cô thích nhất.

Ngoài miệng không ngừng châm biếm, khiến Kha Trạch Liệt hận không thể phun máu ba mét, lấy cái chết chứng minh mình trong sạch.

Bước nhanh đi đến phòng bếp, bắt lấy bàn tay không ngừng lục tìm của cô. Áp chế kẻ tội phạm chỉ vì tìm một con dao phay mà không ngại làm đảo lộn phòng bếp anh vừa thu dọn lại, khoe miệng không ngừng run rẩy, "Dao phay ở trong ngăn đồ làm bếp, toàn bộ dao đều được để cùng một chỗ."

Lâm Nhựt nghe vậy, mày nhíu lại, hai tròng mắt ẩn chứa tức giận nhìn anh. Cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài, âm thanh nặng trĩu này, tựa như trong nhà có con gái đến tuổi chưa gả đi được, khiến mẹ một bên lo lắng vô cùng.

Hung hăng liếc nhìn Kha Trạch Liệt một cái, liền xoay người lại muốn đi đến tìm tòi trong tủ bát, "Em nói đàn ông các anh, chỉ là không gặp mấy ngày, đồ vật các thứ sao lại đặt xa thế này, để làm gì chứ? Thật là, một chút thương thức cuộc sống cũng không có!" Trái lại dùng tiếng địa phương Tứ Xuyên nói chuyện với Kha Trạch Liệt, cách nói năng khiến Kha Trạch Liệt trong miệng cả một bùm máu.

Một bộ mình có lý lớn tiếng ồn ào, trong đôi mắt lóe ra tia giảo hoạt.

Đôi đồng tử xinh đẹp linh hoạt chuyển động, nhìn bộ dáng kinh ngạc của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhựt tựa như đang bay trên không trung, cả người thật thoải mái. Khoe môi khẽ hiện lên ý cười, trên vầng trán tràn ngập vẻ hoạt bát đáng yêu.

Kha Trạch Liệt nhướng mày, vẻ mặt hết cách nhìn Lâm Nhựt, nhưng trong đôi mắt lại không hề có chút phiền não chán ghét nào, ánh mắt nhìn cô đầy ấm áp và trầm mê, giống như một cục đá nhỏ ném vào trong nước, ném đi rồi sẽ không trở lại nữa, tình yêu với Lâm Nhựt cũng vậy, đã trao đi sẽ không thể nào lấy lại.

Chỉ cần cô có thể vui vẻ là tốt rồi.

"Vâng vâng vâng, đại tiểu thư của anh. Em lấy dao phay làm gì vậy?" Kha Trạch Liệt dựa vào cửa phòng bếp, khẽ cúi đầu, dáng người cao lớn nơi cửa phòng bếp nhà Lâm Nhựt, đầu thậm chí đã chạm tới xà cửa. Đột nhiên thấy khó hiểu mà mở miệng hỏi.

Lâm Nhựt buồn rầu lấy dao ra từ trong ngăn đựng đồ làm bếp, khoe miệng lộ ra chút ý cười khát máu, tựa như cô lấy dao ra vì muốn diệt trừ toàn bộ người trên thế giới này vậy, vẻ tà ác trên khuôn mặt xinh đẹp khiến cả người Kha Trạch Liệt chấn động. Sau khi nghe Lâm Nhựt nói, thiếu chút nữa ngã xuống trên sàn gạch men sứ phòng bếp.

"Em không tách vỏ lạp xườn ra được, hận chết em." Tầm mắt tham lam của Lâm Nhựt nhìn về hai cây lạp xườn trên bàn ăn cách đó không xa, ánh sáng trong đôi mắt tỏa ra khiến Kha Trạch Liệt sửng sốt trong chốc lát.

Lâm Nhựt sau đó mím môi đáng thương nhìn Kha Trạch Liệt, đôi mắt đen trong suốt phản chiếu toàn bộ hình ảnh anh. "Kha Trạch Liệt, khi nào chúng ta mới ăn cơm? Em đói bụng rồi." Nói xong, tay xoa xoa cái bụng bằng phẳng, một bộ dạng bị vứt bỏ, vô cùng đáng thương.

Kha Trạch Liệt cúi mắt nhìn đôi mắt to đang chớp mắt nhìn mình của Lâm Nhựt, khẽ nuốt nước bọt, yết hầu khẽ trượt, trong đôi mắt thâm tình lại tăng thêm vẻ mê loạn. Ánh mắt hơi chuyển hồng, trong giọng nói lộ ra chút khàn khàn, cúi người đặt Lâm Nhựt dưới thân hình to lớn của mình, "Lâm Nhựt, anh cũng đói bụng, em cho anh ăn trước đi."

"....."

Lâm Nhựt sửng sốt một lúc, không biết nói gì cho phải, đã bên anh cho tới bây giờ, cô cũng dần dần nhìn thấu lòng mình, chỉ là, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Lo sợ không yên nhìn thân hình to lớn đang dần tiến tới gần mình, trong lòng còn có mớ cảm xúc hỗn loạn hoang mang không nói nên lời, khiến cả người cô rét run. Cơ thể cứng ngắc sửng sốt tại chỗ, trong chốc lát không nghĩ được điều gì.

Kha Trạch Liệt bị dục vọng khốn chế sao còn có thể lo lắng Lâm Nhựt, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Môi cô bé nhỏ, đôi môi mịn màng tô một lớp son môi, son môi lấp lánh tỏa sáng càng khiến cô tăng thêm sức hấp dẫn mê người.

Ăn khớp, phù hợp. Cánh mỗi hai người giống như vì người kia mà sinh ra, không có lấy một khe hở, duyên trời tác hợp.

Ngay trong khoảnh khắc đó, cả người Lâm Nhược run lên, cảm giác lạnh cả người từ lưng cô chậm rãi lan ra toàn thân, nhưng gương mặt lại nóng đến lạ thường. Tình cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy, khiến Lâm Nhược bỗng chốc kích động.

Bàn tay lạnh yên không một tiếng động nâng lên, Lâm Nhược không chút lưu tình tát một cái tát trên khuôn mặt Kha Trạch Liệt, một tiếng lạnh lạnh vang lên khiến toàn bộ động tác đều ngừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Anh ở đây làm gì?

Bàn tay lạnh yên không một tiếng động nâng lên, Lâm Nhược không chút lưu tình tát một cái tát trên khuôn mặt Kha Trạch Liệt, một tiếng lạnh lạnh vang lên khiến toàn bộ động tác đều ngừng lại...

Kha Trạch Liệt nhớ tới nụ hôn kia, hoàn toàn vô thức đưa tay xoa xoa gương mặt mình. Cô không hề dùng chút sức lực nào, nếu không với tổ chất thân thể của cô, sức lực không có khả năng nhỏ như vậy.

Xem ra vẫn phải đi từng bước một, là do anh quá nóng vội, suy nghĩ quá nhiều. Nghĩ đến phản ứng hờn dỗi của cô là vì tình yêu của anh, dục tốc bất đạt (nóng vội thì không thành công).

Không phải không đáp lại, chỉ là thời điểm còn chưa tới...

Kha Trạch Liệt nở nụ cười, ở dưới ánh trăng, con buồn ngủ đã hoàn toàn bị anh ép xuống. Lo lắng Lâm Nhược buổi tối lại gặp ác mộng, anh cuốn chăn của mình, tay chân nhẹ nhàng vác đến trước cửa phòng Lâm Nhược, dựa vào cửa phòng đặt móng ngồi xuống, chỉ là lúc ngồi xuống có hơi mạnh...

Lòng anh còn sợ hãi nhìn chằm chằm cánh cửa hồi lâu, Lâm Nhược vẫn không có động tĩnh gì. Nếu vừa mới ngồi xuống đã bị Lâm Nhược đuổi đi, anh quả thật là vô cùng mất mặt...

Sau khi đắp chăn lên người, dựa vào cửa phòng an tâm ngủ. Khóe miệng khẽ tươi cười, giống như đang ở trong mộng đẹp, không thoải mái xoay người, mây rậm nhều lại, sau đó lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Lâm Nhược xoa bụng đang phình lên của mình, mi nhíu lại, trên trán hiện lên vẻ phiền não. Tuy là ăn uống vệ sinh là việc trọng đại của đời người, nhưng đêm hôm khuya khoắt cô lại lười nhấc chân. Tay quơ quơ trên không, phảng phất như bàn tay không xương cứ nhẹ nhàng lay động trong khoảng không.

Quên đi, Lâm Nhược đột nhiên trằm trằm nhìn người mình, bực mình chặt chẽ trong chăn giống như xác ướp, xoay tròn một vòng trên giường. Nhịn đi, chờ buổi sáng giải quyết là được rồi.

Người lười đến mức như vậy, đúng là có một không hai. Nếu như Kha Trạch Liệt ở bên ngoài biết mình nhếch nhác như vậy, chắc hẳn sẽ xem thường ghét bỏ cô nhỉ? Lâm Nhược nghĩ vậy, lại vui đầu vào trong chăn, suy nghĩ này thực sự là quá nặng nề.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu.... Lâm Nhược nằm trong chăn đếm cừu, cả người đều là về một mối, nhưng lại không hề chớp mắt được. Bụng trướng không tương, áo ngủ chặn ở nửa người trên của cô, khiến mí mắt không mở ra được, tay chân lại vô cùng linh hoạt...

"A, không được!" Lâm Nhược mạnh mẽ vén chăn lên, cảm giác ở trong chăn quả thật là hít thở không thông. Tay cô sờ soạng từ đầu giường hồi lâu, hoàn toàn không có thứ gì. A, điện thoại của cô đâu?

Lâm Nhược mơ màng bật đèn, cũng may vị trí công tắc đèn không thay đổi... Lâm Nhược chỉ sợ Kha Trạch Liệt trong lúc điên cuồng, tự tay thay đổi hoàn toàn vị trí mọi thiết bị trong nhà cô, giống như Trung Quốc bây giờ!

Đèn điện chiếu sáng cảnh vật trong phòng, nhìn đến bên cạnh tủ đầu giường, điện thoại di động của Lâm Nhược yên ổn nằm trên chú gấu Backkom, một bên còn dán giấy note. Lâm Nhược lấy tờ note xuống, cầm trong tay xem.

Dưới ánh đèn, nét chữ Kha Trạch Liệt hiện lên rõ ràng, giấy trắng mực đen. Nét chữ Kha Trạch Liệt khỏe khắn mạnh mẽ, mỗi một nét đều mang lại cảm giác nhịp nhàng, giống như cách đối nhân xử thế của anh, nét ngang ra nét ngang, nét sổ ra nét sổ, không có chút lừa gạt nào.

"Lâm Nhược, sinh hoạt của em nhất định phải để anh chăm lo. Muốn sắp xếp gọn gàng ngăn nắp gì đó, đừng gặt người."

Lâm Nhược vừa định đá con gấu bông xuống giường, lại ngượng ngùng thu lại đôi chân vừa tính toán làm chuyện xấu kia, đôi mắt trừng lớn nhìn tờ giấy note kia, thờ dãi, người đàn ông này sao lại biết được lúc nào cô làm chuyện xấu...

Khụ khụ, đầu tiên có lẽ vẫn nên giải quyết việc hệ trọng của đời người đã. Lâm Nhược xuống giường, còn chưa kịp đi dép vào đã vội vàng chạy về phía

cửa. Hồi hận lúc trước không bố trí một nhà vệ sinh ngay trong phòng, bây giờ còn phải khổ cực chạy tới nhà vệ sinh bên ngoài. Khó không thể tả.

Quặn đau trong bụng truyền lên đến đầu cô, không ngờ, bàng quang bị dồn ép cũng sẽ khó chịu như vậy. Lâm Nhượng không nói gì, một mạch mở cửa phòng ra, "Bịch" một tiếng, một vật to lớn ngã trên chân cô.

Lâm Nhượng bị vật thể kia làm cho hoảng sợ, theo bản năng nhảy dựng lên, Kha Trạch Liệt cảnh giác lập tức mở to hai mắt, trong bóng đêm, nhìn Lâm Nhượng mặc áo ngủ tơ tằm đầy khêu gợi đang thở dốc, trong đôi mắt hiện lên dục vọng, nhưng chỉ trong nháy mắt, anh đã áp chế được ý nghĩ tà ác của mình xuống.

Lâm Nhượng cũng bị dọa đến nỗi không dám hét lên, ánh mắt nhìn thẳng Kha Trạch Liệt, trong chốc lát toàn bộ lời muốn nói đều nghẹn ở yết hầu, ánh mắt ngoài sùng sốt ra cũng chỉ có sùng sốt. Xong rồi, linh hồn lại bị dọa ra tiếp rồi.

"Lâm Nhượng, sao em tỉnh dậy rồi?" Kha Trạch Liệt xoa xoa mí mắt sưng lên, một đêm ngủ không ngon, nhưng mà không sao, chuyện này đối với đàn ông như anh có là gì. Nhưng trái lại Lâm Nhượng... Đáy lòng Kha Trạch Liệt nảy lên lo lắng, lo âu nhìn khuôn mặt Lâm Nhượng, hoàn toàn không dám nhìn dáng người quyến rũ của cô, sợ chính mình không kiềm chế nổi, phạm phải lỗi không thể tha thứ được.

Lâm Nhượng há miệng định nói, lại không biết phải nói gì. Chia ngón tay ngọc ngà ra, chỉ chỉ Kha Trạch Liệt, lại chỉ chỉ chính mình, vẫn không biết nên mở miệng như thế nào.

Quả nhiên, cảm giác đau đớn trong bụng ngày càng thêm mãnh liệt, một tay đẩy Kha Trạch Liệt sang một bên, chạy nhanh về phía toilet.

Kha Trạch Liệt không rõ Lâm Nhượng bị làm sao, thấy vẻ mặt sốt ruột của cô, lo lắng xảy ra chuyện gì, vội vàng đi theo phía sau cô, không hề dừng bước. Vẫn cứ duy trì khoảng cách một mét, khoảng cách như vậy dù tình trạng của Lâm Nhượng có thay đổi nhỏ, anh cũng có thể phản ứng kịp thời.

"Sao vậy?" Lâm Nhượng đột nhiên quay đầu lại, trên mặt đầy biểu cảm vận vẹo đối diện với anh, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, như là đang sốt cao.

Kha Trạch Liệt nhìn cô quay người lại, cơ thể cũng lập tức lùi về phía sau từng bước, lộ ra nụ cười ngượng ngùng, sờ sờ đầu, nụ cười trên mặt có chút xấu hổ, "Không phải anh đang lo lắng em xảy ra chuyện gì sao?" Chuyển tầm mắt nhìn khuôn mặt Lâm Nhượng, tay chạm vào trán cô, ngay lập tức bị cô né tránh gạt ra, trong giọng nói tràn đầy lo lắng và bất đắc dĩ.

Biết Kha Trạch Liệt lo lắng cho mình, nhưng mà lúc này, bất cứ lý do gì cũng đều là lừa bịp! "Em muốn đi toilet anh cũng muốn đi cùng sao? Em muốn thay băng vệ sinh, hay là anh làm giúp em đi?"

Lăn qua lăn lại như vậy, không biết đến bao giờ cô mới được đi ngủ, không nói gì hung hăng liếc mắt Kha Trạch Liệt một cái, liền nhanh chóng đóng cửa toilet lại.

"Oành" Kha Trạch Liệt vẫn đang chìm trong giọng nói của Lâm Nhượng vừa rồi, đến khi anh đã tiêu hóa hiểu được, trên khuôn mặt tuần tú xuất hiện chút đỏ ửng hết sức đáng ngờ. Lo lắng quá mức, đúng là xấu hổ vô cùng.

Lâm Nhượng luôn là một cô gái dũng mãnh, so với Hồ Nhất Phi không hề thua kém chút nào. Là người phụ nữ trẻ trung độc lập của thế kỷ hai mươi mốt, giết được virus, đầu lại được "tiểu tam".

Kha Trạch Liệt dựa vào cửa toilet, chờ Lâm Nhượng từ bên trong đi ra, dù là như thế, Kha Trạch Liệt vẫn cảm thấy chính mình cần phải làm vậy. Phụ nữ của Kha gia, nên được đối xử như vậy!

Dù được yêu thương đến chừng nào, cũng sẽ không quá phận. Như vậy, Kha Trạch Liệt nhất định phải đem lại cho cô tình yêu tốt đẹp nhất trên thế giới này!

Lâm Nhượng rửa tay sau khi đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn Kha Trạch Liệt vẫn đang đứng thẳng ngoài cửa như trước, trong đêm tối, Kha Trạch Liệt lại không bật đèn trên hành lang.

Bên trong là một mảng tối đen, khuôn mặt anh tuần của anh vô cùng dịu dàng, khác hẳn với vẻ lạnh lùng ban ngày, lúc này Kha Trạch Liệt giống như vừa ngâm qua nước, đường nét trên khuôn mặt đều có vẻ vô cùng dịu dàng.

Đùi phải chùng xuống, chân trái duỗi thẳng tắp, sau lưng dựa vào vách tường màu trắng, cả người hơi cúi, đầu cúi xuống khiến Lâm Nhượng không thấy rõ vẻ mặt Kha Trạch Liệt, anh như vậy, vô cùng quyến rũ.

Trong lòng cô xẹt qua một tia cảm giác khác thường, cảm giác như vậy, thật tốt, tựa như được người khác nâng niu trong lòng bàn tay tình tứ yêu thương, cứ như vậy, mãi hạnh phúc.

Như đột nhiên nghĩ tới điều gì, cô ngẩng đầu, nhìn anh.

Kha Trạch Liệt đoán Lâm Nhượng hẳn đã đi vệ sinh xong rồi, vừa định mở miệng nói gì đó, lại nghe được Lâm Nhượng thỉnh thoảng mở miệng. "Kha Trạch Liệt, anh cũng muốn đi toilet à? Anh mau vào đi." Nói xong, cô đẩy người anh, giục anh nhanh đi giải quyết vấn đề sinh lý. Ở trong phòng không có toilet quả là chuyện phiền não. Lâm Nhượng lại bắt đầu tự hỏi vấn đề này một lần nữa, không biết tại sao mình lại suy nghĩ như vậy.

Đây vốn là nhà cô mua lúc tách ra ở riêng, cũng không phải là chuẩn bị làm phòng tân hôn. Lâm Nhượng lúc đó, căn bản sẽ không nghĩ xa tới vậy.

Không ngờ, giây sau đó, cô cảm giác như thân thể đang bay trên không. Hai tay bắt giắc vòng lên cổ Kha Trạch Liệt, về mặt kinh ngạc nhìn anh, uống lộn thuốc rồi sao...

Chỉ thấy Kha Trạch Liệt đau lòng nhú chặt lông mày, đau lòng trên gương mặt anh khiến cô cũng thấy đau.

Kha Trạch Liệt ôm Lâm Nhược, giống như ôm gấu bông thoải mái không chút áp lực, nhìn cô, về mặt dần nghiêm túc, khiến cô trong chốc lát cảm giác như đang bị thầy chủ nhiệm dạy bảo, vô cùng oan ức.

Bị dạy bảo cũng không sao, ít nhất cũng để cho cô biết cô sẽ chết như thế nào chứ?

Kha Trạch Liệt ôm cơ thể Lâm Nhược lắc qua lắc lại, gắt gao ôm cô vào trong ngực, muốn sưởi ấm cho cô.

"Đưa ngực này, lại đi chân trần ra đây, em không sợ bị cảm mạo sao?" Kha Trạch Liệt cúi đầu mở miệng, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn, lại càng thêm từ tính gợi cảm, khiến Lâm Nhược sững sốt, không biết nói gì.

Chìm đắm trong sự cung chiều của anh khiến Lâm Nhược hơi ngây ngẩn, ngọt ngào như vậy, cô lại có thể được cảm nhận khi vẫn đang tồn tại trên cuộc đời này.

Khua khua bàn chân mình, đôi chân trắng nõn sáng bóng, Lâm Nhược cam chịu le lưỡi, giống như cô không còn lời nào để phản bác lại lời Kha Trạch Liệt, chép chép miệng, chuyển tầm mắt khỏi Kha Trạch Liệt, ánh mắt lên án mãnh liệt của anh khiến cô không biết làm sao.

Hình như, thế này hơi mập mờ quá thì phải? Lâm Nhược than thở nơi đáy lòng.

Trong lúc Kha Trạch Liệt đang bước nhanh trên hành lang, từng bước vững vàng khiến Lâm Nhược không cảm thấy chút xóc nảy nào. Cô vòng tay qua cổ anh, mềm dẻo mở miệng, giọng nói ngọt ngào như phát thanh viên chương trình radio đêm khuya, "Kha Trạch Liệt, em rất thon thả đúng không?"

Đôi mắt ngây thơ mở lớn nhìn Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt đen láy lộ ra ánh sáng chờ mong, như là tập trung muôn vàn ánh sáng rực rỡ, khiến cô như phát sáng.

Kha Trạch Liệt ung dung thản nhiên ngắm nhìn trên dưới thân thể cô, cuối cùng không hề lưu luyến dời tầm mắt đi, lạnh lùng nói: "Hai tảng thịt kia rất lớn." Giọng nói bình ôn lại nói ra những lời dọa người, đây là lấy lớp da người, phủ lấy một viên lòng muông dạ thú!

Bàn tay nhỏ bé của cô liền chụp lên cổ Kha Trạch Liệt, hai tay khép lại, ra sức siết chặt, "Anh, hạ lưu."

Kha Trạch Liệt cũng không ngăn cản động tác của cô, dường như không nề dùng sức bắt lấy cô, bình tĩnh ôm cô vào phòng, nhẹ nhàng thả cô xuống giường.

Tay cầm chăn đến, đắp cho cô. Trái lại cảm giác được gió lạnh thổi tới trên người mình, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy điều hòa phía trên vẫn đang tỏa ra từng cơn gió, vậy mà vẫn còn để nhiệt độ thấp!

Khuôn mặt Kha Trạch Liệt đột nhiên trở nên nghiêm túc, giống như đang tham gia nghi thức quan trọng nào đó, rất trang trọng. Ánh mắt nhìn Lâm Nhược, như muốn coi cô là vật gì đó mà nuốt vào.

Bây giờ đã là mùa thu, mùa thu hoạch của vạn vật, thế nhưng Lâm Nhược vẫn còn mở điều hòa thấp như vậy? Cô nhóc này không muốn sống nữa sao?!

Giọng nói của Kha Trạch Liệt nghiêm túc không đổi, khuôn mặt anh tuấn vào lúc này như biến thành bộ mặt quân bài, bộ dáng nói năng thận trọng khiến Lâm Nhược cũng nghiêm túc hẳn lên, "Lâm Nhược, em vẫn không muốn sinh con sao?" Giọng nói lạnh nhạt của Kha Trạch Liệt vang lên, truyền tới chuẩn xác bên tai Lâm Nhược.

"Hả?" Đáng lẽ đã đi vào giấc ngủ, Lâm Nhược đột nhiên nghe được lời Kha Trạch Liệt, sững sờ vô cùng, mở to đôi mắt nhìn Kha Trạch Liệt, làm sao anh biết cô không muốn sinh con? Bây giờ đều bị anh phát hiện rồi. "Sao anh biết..." Hai tay cô căng thẳng xoắn xuýt một chỗ, về mặt chột dạ khiến Kha Trạch Liệt trong nháy mắt nổi giận.

Kha Trạch Liệt tức giận cầm lấy điều khiển điều hòa trên tủ đầu giường, tắt điều hòa. Không có chút thương lượng nào, hoàn toàn không để ý đến Lâm Nhược đang náo động cầu xin tha thứ, hoàn toàn không thèm nhìn đến cô.

"Kha Trạch Liệt, anh đừng như vậy mà." Lâm Nhược đứng trên giường. Dựa vào độ cao của giường, cô cao hơn Kha Trạch Liệt rất nhiều, một phen ôm cổ Kha Trạch Liệt, như là Medusa vịn vẹo thân mình làm nũng, cả người gần như đã dựa trên người anh. Trong đôi mắt hiện lên ánh sáng giảo hoạt, như vậy chắc sẽ được chứ? Mỗi lần thấy Lâm Nhược như vậy, cha cô đều đầu hàng vô điều kiện. Lúc này, chắc chắn cũng ok.

Nhưng, sự đòi hỏi khó liệu, biết người biết mặt không biết lòng...

"Không được!" Kha Trạch Liệt trả lời chắc chắn như chém đinh chặt sắt, trái lại cầm điều khiển trong tay, xoay người rời đi, sau khi Lâm Nhược ra sức làm nũng, trong lòng anh ngứa ngáy chỉ hận không thể ôm cô trong lòng yêu thương, nhưng vẫn không được, thời điểm vẫn chưa tới!

Hai tay anh nắm chặt thành quyền, gắng gượng kiềm chế dục vọng của mình, trong đôi mắt hiện lên tia mơ màng không bị cô phát hiện, chôn giấu dưới đáy lòng là tình yêu nồng đậm dành cho cô, càng ngày, tình cảm này càng trở nên sâu nặng. Anh sẽ cố gắng, cho tới khi em thực sự chấp nhận anh, đừng lo sợ, anh sẽ cho em thời gian tiếp nhận mọi chuyện. Kha Trạch Liệt quay lưng về phía Lâm Nhược, trong lòng nghĩ.

Đã không còn gió lạnh, Lâm Nhựt cảm giác cả người đều nóng lên, nhìn bóng dáng Kha Trạch Liệt ngày càng đi xa, trong lòng bất giác xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Lòng mày nhú lại, đôi môi như đóa anh đào phấn hồng mở ra, giọng nói như những giọt nước, "Vây, Kha Trạch Liệt, vữa nẩy anh ở trước cửa phòng em làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Con người rồi sẽ thay đổi

Đã không còn gió lạnh, Lâm Nhựt cảm giác cả người đều nóng lên, nhìn bóng dáng Kha Trạch Liệt ngày càng đi xa dần, trong lòng bất giác xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Lòng mày nhú lại, đôi môi như đóa anh đào phấn hồng mở ra, giọng nói trong trẻo, "Vây, Kha Trạch Liệt, vữa nẩy anh ở trước cửa phòng em làm gì vậy?"

Vừa ngừng đầu, liền nhìn thấy chân của Kha Trạch Liệt đang nằm yên tặg trên sàn nhà trước cửa phòng cô, đôi mắt hiện lên ý cười, trong nháy mắt toàn thân cô đều cảm thấy ấm áp. Giờ đã vào mùa thu, nhưng Lâm Nhựt lại không hề thấy lạnh. Trái tim như được điều gì đó lấp đầy, ấm áp khiến khóe miệng cô cong lên, hé ra nụ cười tươi như ánh mặt trời.

Kha Trạch Liệt sừng sốt, toàn bộ động tác đều bỗng dừng ngừng lại. Ngẫm nghĩ một chút, giọng nói nhẹ nhàng không một chút lẩn tẩn, nếu đã tới nước này, anh cảm thấy cũng không có gì cần phải giấu diếm, nói đúng sự thật, "Anh lo em lại gặp ác mộng." Vừa nói xong, liền xoay người rời khỏi phòng Lâm Nhựt, tiện thể đóng cửa phòng cô.

Trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, khác hẳn vẻ bình tĩnh tự nhiên bên ngoài. Trên mặt Kha Trạch Liệt nổi lên chút đỏ ửng hết sức khả nghi. Anh quay lưng về phía cô, không nhìn thấy khóe miệng cô hiện lên ý cười sáng tỏ, thật là một người đàn ông không thành thật!

Không nghĩ tới cảm giác khi được anh yêu thương quan tâm thật sự rất tốt. Khóe miệng cô vẽ lên nụ cười nhàn nhạt, trong lòng như đang nhấp nháp chút vị ngọt, hạnh phúc giống như ăn vụng mật ong. Nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên, yên lòng dựa vào gối đầu đi ngủ.

Mặc dù trên người tỏa ra hơi nóng, nhưng chỉ chốc lát sau, cũng tiến vào giấc ngủ sâu. Ngoài cửa sổ bầu trời đã dần dần thay đổi, nơi chân trời dần lộ ra chút ánh sáng, chậm rãi lan tỏa khắp không gian. Tựa như là một quá trình chậm rãi, thông thả mà có ý nghĩa không nhỏ, không biết có bao nhiêu người đang đứng ở trên sườn núi cùng chờ đợi khoảnh khắc này đến.

Khác hẳn với Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt nằm trên sofa phòng khách mãi cũng không thể đi vào giấc ngủ. Nghĩ tới sáng mai còn phải đi làm nhiệm vụ, trong lòng liền cảm thấy buồn bực. Hồi hận lúc trước không nên chọn nghề cảnh sát này, không thể ăn sáng cùng Lâm Nhựt, đưa cô đi làm, không thể làm toàn bộ những việc nhỏ nhặt mà người bình thường yêu nhau có thể làm. Lâm Nhựt của anh, không thể hưởng thụ được một chút những điều này.

Kha Trạch Liệt nghĩ, lòng lại bắt đầu sốt ruột, cả người lập tức đứng thẳng dậy, dường như đang suy xét điều gì, mày rậm cau lại, trên gương mặt hiện lên vẻ phiền muộn, trầm lắng suy nghĩ.

Anh cứ ngồi thẳng tắp bất động trên sofa, không nhìn được nét cương nghị của anh trong bóng đêm, chỉ lơ mơ nhìn thấy được một hình bóng anh tuấn xuất sắc, trong đêm đen phát ra ánh sáng rực rỡ chỉ thuộc về mình anh, chính là ánh sáng đó, ở bên cạnh giúp Lâm Nhựt tiến vào giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Ánh nắng mùa thu thật dịu dàng, khác với ngày hè nắng gắt thiêu đốt da thịt, từng tia nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng Lâm Nhựt, rơi trên chăn bông màu trắng, hiện ra một mảng vàng óng rực rỡ.

Lâm Nhựt vẫn nhắm mắt ngủ, chìm trong giấc mơ tốt đẹp, cảm giác giấc ngủ đặc biệt an ổn. Từ sau khi rời đi theo mẹ, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng được nghỉ ngơi thoải mái như vậy.

Bị ánh mặt trời dịu êm chiếu xuống, Lâm Nhựt nhẹ nhàng chớp mắt, cả căn phòng lấp đầy ánh sáng mặt trời, những tia sáng màu vàng nhàn nhạt khiến người ta lại càng thấy ấm áp. Lâm Nhựt vươn vai, khẽ cảm thán, từ trên giường đứng dậy, đưa tay vén một nửa rèm cửa sổ. Cả căn phòng, trong nháy mắt tràn ngập ánh nắng rực rỡ, xung quanh là bầu không khí ấm áp, Lâm Nhựt nhắm mắt đang rộng hay tay, hít một hơi thật sâu.

Lâm Nhựt đắm chìm trong ánh mặt trời, thoát nhìn tựa như một thiên sứ với vòng hào quang sáng rỡ trên đầu, xinh đẹp vô cùng.

Đôi môi căng mộng kéo lên lộ ra ý cười thích thú, trong khí trời sáng sủa trong trẻo này, tâm trạng Lâm Nhựt cũng trở nên tốt vô cùng. Trái tim như nở đầy hoa, chỉ hận không thể lấy một con điều ra ngoài đi dạo.

Nghĩ vậy, sau khi Lâm Nhựt rửa mặt đơn giản xong, hớn hờ vội vội vàng vàng chạy tới phòng khách, trông thấy ghế sofa trống không, cô nhanh chóng đi xem xét một vòng quanh phòng, nhưng vẫn như cũ không nhìn thấy hình bóng Kha Trạch Liệt. Cảm giác thất vọng từ đáy lòng nẩy lên.

Chậm rãi đi loanh quanh căn phòng không một bóng người, cảnh vật vẫn vậy, nhưng lại vì thiếu đi một người mà Lâm Nhựt có cảm giác khác lạ không

diễn tả nỗi thành lời. Từng bước từng bước từ tốn mà đầy sức sống bước đi trên sàn nhà, mặc cho suy nghĩ tràn ra.

Thói quen thực sự là một thứ đáng sợ, Lâm Nhược khẽ khép mắt, trong đôi mắt hiện ra chút cảm giác cô đơn trống vắng nhàn nhạt. Cô vốn là một cô gái không sợ vắng lặng, nhưng khi có Kha Trạch Liệt ở bên, cô lại cũng muốn có cảm giác được người khác che chở quan tâm, bây giờ, thực sự là có chút không quen.

Lâm Nhược xoa xoa bụng đang không ngừng réo lên, trên mặt hiện vẻ không biết làm sao, một ngày mới, cô lại phải đi làm. Trước tiên chắc là phải lấp đầy bụng của cô trước đã? Lâm Nhược đi vào phòng bếp, không biết đã bao lâu rồi, cô không hề bước vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, cũng không hề chỉ có đồ uống. Tủ lạnh được xếp đặt ngăn nắp đủ loại rau củ, loại nào ra loại nấy, nhà Lâm Nhược đều không giống như nhà cô nữa rồi..

Tìm một hộp sữa chua, theo thói quen kiểm tra hạn sử dụng, thuận tay xoay mặt sữa chua, tỉ mỉ nhìn chăm chăm bao bì.

Một lát sau, liền "Phi" cười ra tiếng, thói quen hàng ngày như thế. Bỗng nhiên nhận ra thực sự đã quên mất vì có sự tồn tại của Kha Trạch Liệt mà xảy ra những thay đổi, không cần phải lo lắng đồ ăn đã hết hạn hay chưa.

Trước kia cô thường xuyên phải đi công tác, cũng không biết lúc nào mới được trở về, lại không hề nhớ rõ đồ ăn đã mua trước đó bao lâu, sau khi đi công tác về thức ăn thường tám chín phần mười là không ăn được nữa.

Đột nhiên ý thức được sự tồn tại của Kha Trạch Liệt lại có ý nghĩa đến vậy, có ảnh hưởng tới cô nhiều như vậy.

Vốn là một Lâm Nhược không hề biết cách chăm sóc bản thân mình, bây giờ lại mỗi sáng sớm thức dậy sẽ uống một thìa tổ yến. Bởi vì Kha Trạch Liệt đã nói, thể chất của cô không tốt lắm, cần phải bổ sung năng lượng. Sau đó, Lâm Nhược liền nhớ kỹ lời anh, không cần anh nhắc nhở chút nào.

Thói quen mỗi ngày sau khi ăn sáng xong mới đi làm, thói quen đi làm có Kha Trạch Liệt đón đưa, thói quen mỗi ngày trong nhà đều có người nấu đồ ăn ngon, nóng hổi chờ cô về nhà. Cuộc sống với những điều nhỏ nhặt như vậy, dường như cũng không tệ lắm. Một người trước giờ luôn gạt bỏ chuyện kết hôn như Lâm Nhược, thế nhưng cũng đã có thói quen cuộc sống như vậy.

Lâm Nhược lắc lắc sữa chua trong tay, trong lòng lại cảm thấy chua xót, hốc mắt bỗng nhiên hơi đỏ lên, trong lòng khó chịu như có thứ gì không ngừng quấy nhiễu lòng ngực cô, khó chịu vô cùng.

Hít hít mũi, chiếc mũi cao thẳng tinh xảo hơi phấp hờng. Là Kha Trạch Liệt đã dạy cô phải biết chăm sóc chính mình. Là Kha Trạch Liệt ở bên cạnh bảo vệ cô, không để người khác làm hại cô. Đó là một mái nhà ấm áp, là bến đỗ lâu dài.

Xoay người cầm một miếng bánh mì, cầm chiếc túi lớn đi ra cửa, cũng không có thời gian để ý đến quần áo trên người mình, nhưng Kha Trạch Liệt không có ở nhà, vậy cô cứ thế đi làm thôi. So với cứ ở nhà nhìn vật nhớ người, thà rằng ngồi trong phòng làm việc thâu đêm.

Vừa đi qua cửa trước, Lâm Nhược đột nhiên lùi lại vài bước, nghiêng đầu, làn da trên cổ trắng ngần như sữa khiến người khác nhìn thấy không khỏi yêu thích. Dưới làn da trắng, mạch máu xanh xanh đập thình thịch, làn da trắng nõn tựa như trẻ sơ sinh.

Nhìn đến phía trên tủ đựng giày, một đĩa trứng ốp lết và một ly sữa nóng đã được đặt sẵn ở đó. Phía dưới cốc là tờ giấy note:

"Không biết đĩa trứng như em có để ý tới bàn ăn không, anh đặt bữa sáng ở đây, ăn chút gì đó rồi hãy đi làm, ngoan."

Ngón tay như ngọc của Lâm Nhược cầm tờ giấy, trông đôi mắt lóe lên ánh sáng khác thường, đôi mắt sâu đậm, trong lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp. Vừa này cô thật sự vốn không chú ý tới bàn ăn, hoàn toàn không nhìn đến.

Ngượng ngùng cười, tay cầm đĩa trứng ốp lết, trong lòng lắm bầm than thầm, thật là, không biết buổi sáng ăn dầu mỡ không tốt sao!

Nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn chăm chăm trứng ốp lết, sắc vàng nhàn nhạt như là mê hoặc Lâm Nhược, màu sắc óng ánh khiến bụng cô cảm giác từng cơn đói, mấy ngày nay được Kha Trạch Liệt cưng chiều quá, sức chống cự với đồ ăn một chút cũng không có.

Lòng đỏ trứng bên cạnh màu trắng của lòng trắng trứng tựa như chiếc váy xếp nếp, không hề nổi bật khí, như là một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ vô cùng, chỉ nên dùng để ngắm chứ không phải để ăn.

Khóe môi Lâm Nhược nở nụ cười nhàn nhạt, như được ánh mặt trời bao quanh.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng vang lên tiếng xe thể thao chạy như bay chạy qua, mang theo tiếng nổ động cơ, "Vèo" một tiếng, nồn nóng vội vàng đi làm. Ở trong khu nhà cho danh môn quý tộc, Lâm Nhược cảm thấy áp lực bội phần, tựa như không cố gắng làm việc chính là đang phạm tội sinh mệnh.

Trái ngược là Lâm Nhược lại thản nhiên như không, tay trái xách túi, tay phải cầm đĩa trứng ốp lết, chậm rãi đi vào trong phòng ăn. Kéo chiếc ghế tựa đàn hương màu đỏ ra, ngồi xuống.

Chiếc túi trong tay từ lâu không biết đã bị vứt đến chỗ nào, cầm chiếc đĩa đưa tới bên mũi tham lam hít một hơi, một cỗ hương thơm đặc trưng của trứng ốp lết hoàn toàn bao phủ người Lâm Nhược, cảm giác như là có cơn bão quét qua lòng Lâm Nhược, giá lạnh trong lòng đều bị ấm áp thay thế.

Cả một ngày, Lâm Nhược tràn đầy sinh lực làm việc, nụ cười vui vẻ treo trên miệng cô cả ngày, khiến mọi người xung quanh đều cảm giác được sự khác

thường của cô, nhưng cũng chỉ là phát hiện.

Mặc kệ là Lâm Nhưộc xụ mặt, hay là Lâm Nhưộc tươi cười cũng đều khiến mọi người cảm giác trước mắt sáng ngời. Giống như là trăm hoa đua nở, không thể ngăn cản nổi ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ người cô, trong nháy mắt cướp đi ánh mắt ngẩn ngơ của người khác.

Nhìn Lâm Nhưộc từ phía xa, bàn tay Mẫn Đình để trong túi quần, lại gắt gao nắm chặt. Trong đôi mắt phượng mê hoặc xuất hiện tia tình cảm nồng nàn, thẳng tắp bắn về phía Lâm Nhưộc, chỉ là Lâm Nhưộc đã sớm rời đi.

Trong lòng Mẫn Đình ngũ vị tạp trần, trên gương mặt hiện ra biểu cảm chua xót và cố chấp, mày rậm trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn cau lại, khiến cô nhân viên xinh đẹp bên cạnh nhìn thấy mà trong lòng đau xót. Người cảm thấy ưu tư, cuối cùng cũng sẽ kéo theo người bên cạnh ưu buồn.

Người anh yêu, không phải là người yêu của anh. Vết thương trong đôi mắt đã thành hình. Bóng hình xinh đẹp kia dù anh cố gắng thế nào cũng không phai mờ, có lẽ, là Mẫn Đình chưa bao giờ muốn quên Lâm Nhưộc.

Lâm Nhưộc biến mất trong tầm mắt Mẫn Đình, không có chút thay đổi nào, tựa như cô chưa từng bước đến. Mùi hương nhàn nhạt của Lâm Nhưộc dập dờn lơ lửng trong không khí, hương thơm kia Mẫn Đình không thể quên được.

Từ xa lạ đến quen thuộc, đã lâu như vậy, lâu đến nỗi Mẫn Đình không thể hồi tưởng lại kỷ càng tỉ mỉ. Chỉ là từ quen thuộc lại trở nên xa lạ, đơn giản là vì chính mình thay đổi suy nghĩ. Anh cho rằng em yêu anh sâu nặng tới cốt tủy, anh cho rằng tình yêu của chúng ta sẽ kéo dài thật lâu, nhưng hết thảy cũng chỉ là suy nghĩ của anh thôi.

Mẫn Đình cuối cùng cũng nhìn rõ nhân sinh, nhưng dù hiểu rõ, cũng không có nghĩa là có thể vứt bỏ được.

Mẫn Đình thu lại tầm mắt, che giấu đi vẻ ưu thương đầy dứa, thực ra người hiểu rõ anh đều biết, Mẫn Đình đã thay đổi. Không còn là một Mẫn Đình ngông cuồng kiêu ngạo không chịu trời buột trước kia, vì chút thành tích của bản thân mà kiêu ngạo không thôi, Mẫn Đình hiện tại, lại có hơi thở mạnh mẽ người lạ chớ tới gần, ngăn cách người khác ở bên ngoài. Thậm chí, ngăn cách bản thân anh với cả thế giới.

Con người rồi cũng sẽ thay đổi.

Không đếm xỉa đến toàn bộ những lời nói cùng ánh mắt vô vị của người xung quanh, Mẫn Đình siết chặt cổ áo, cuối cùng, mùa thu cũng đã tới. Chỉ là mùa thu này, cuối cùng cũng có một ngày thay đổi.

Tâm trạng Lâm Nhưộc rất tốt, hiệu suất làm việc cũng cao hơn bình thường. Đi một vòng ghé thăm các phòng ban ở công ty như bình thường, sau khi dặn dò kỹ càng từng công việc một, thân hình cô ngập ngừng trước cửa phòng làm việc của Mẫn Đình. Suy nghĩ dần dần ngưng kết, khác hẳn với vẻ linh hoạt lanh lẹ bình thường.

Cô vẫn đang chần chờ, thân mình ngừng lại, hơi khép mắt, sau khi sửa soạn lại, lịch sự gõ cửa phòng làm việc của Mẫn Đình.

Thực ra Lâm Nhưộc biết, nếu không phải cô ở công ty EX, Mẫn Đình này đã sớm vỗ cánh bay xa rồi, chỉ là cô tài đức gì. Cô đã chịu không nổi cách đối xử quá tốt của Mẫn Đình cho mình. Tựa như cách đối xử tốt đẹp kia, đã sớm trở thành một loại gánh nặng. Cũng không phải là chồng của cô, nhưng đặc điểm duy nhất của cô chính là không quen được người khác đối xử tốt, nhất là tốt mà không cần kết quả.

Móng tay cô khảm vào trong da thịt, trong phòng kia vẫn không vang lên chút tiếng động nào. Mi nhíu lại, trong đôi mắt hiện lên vẻ thất vọng, có lẽ vẫn không muốn gặp cô...

Trong đầu vừa đưa ra đủ loại giả thuyết kỳ lạ khác thường, âm thanh trong trẻo vang lên phía sau kéo cô đang chìm trong suy nghĩ mơ hồ trở về với thế giới thật rõ ràng.

"Lâm Nhưộc, em ở đây làm gì thế?" Mẫn Đình đứng ngay sau Lâm Nhưộc, im lặng nhìn cô, vẻ rối rắm của cô, vẻ bất đắc dĩ của cô, Mẫn Đình đều thấy rõ. Đau đớn trong lòng đã sớm không thể dùng ngôn từ để miêu tả, tựa như từng giọt máu nhỏ xuống, từng giọt từng giọt một, dường như muốn khảo nghiệm sinh mệnh của anh mạnh mẽ đến nhường nào.

Dáng người cao lớn không chút uy vũ, giờ đã trở nên cường tráng. Dáng người cân xứng vẫn luôn là điều Lâm Nhưộc thèm thuồng, nhưng Lâm Nhưộc biết rõ dù anh có tốt thế nào đi nữa, cũng sẽ không là của cô. Có lẽ, từ đáy lòng Lâm Nhưộc vốn không hề đồng tình với câu nói kia của Mẫn Đình: Chúng ta phải tiếp tục bước về phía trước.

Mẫn Đình đã nói rất nhiều lần, Lâm Nhưộc lại quá ngốc, hai người cẩn thận dè dặt từng li từng tí, cuối cùng lại đi tới bước đường cùng.

Cho dù vẫn còn tình cảm thì sao, mười năm sau, hai mươi năm sau, toàn bộ những điều này cũng đâu thể xem là gì? Tình cảm có đôi khi thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi đến cực hạn cũng sẽ lựa chọn buông tay.

Thân hình Lâm Nhưộc đột nhiên sụp xuống, trước mắt bỗng nhiên tối sầm không lý do. Một đôi tay ấm áp ôm lấy eo cô ôm vào trong ngực, tiện thể kéo cô về phía lồng ngực ấm áp. Xuyên qua áo sơ mi trên người còn có thể mơ hồ cảm nhận được xúc cảm trang phục trên người Mẫn Đình, trước kia Lâm Nhưộc còn luôn châm chọc anh không tuân thủ nội quy quy định trong công ty.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Gọi nhầm số

Thân hình Lâm Nhượng đột nhiên sụp xuống, trước mắt bỗng nhiên tối sầm không lý do. Một đôi tay ấm áp ôm lấy eo cô ôm vào trong ngực, tiện thể kéo cô về phía lồng ngực ấm áp. Xuyên qua áo sơ mi trên người còn có thể mơ hồ cảm nhận được xúc cảm trang phục trên người Mẫn Đình, trước kia Lâm Nhượng còn luôn châm chọc anh không tuân thủ nội quy quy định trong công ty.

Tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương đã hão huyền.

Ý thức của Lâm Nhượng trong nháy mắt mơ hồ, hơi thở truyền đến mùi hương quen thuộc, khiến những chua xót trong lòng cô dần trở nên mãnh liệt, không ngừng xáo trộn để lộ trong không khí. Một cổ chua xót đột nhiên xông lên mũi Lâm Nhượng, trong đôi mắt sáng trong của cô che dấu dòng chất lỏng trong suốt.

Vươn bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng nắm lấy bả vai Mẫn Đình, đẩy anh ra, trên khuôn mặt là vẻ hờ hững không có chút cảm xúc dao động. Tựa như biển rộng khi gió yên sóng lặng, không chút gợn sóng. Nhiệt độ từ đầu ngón tay truyền tới đều là lạnh như băng.

Tựa như có một khe hở thật sâu cắt ngang chính giữa Lâm Nhượng và Mẫn Đình, không thể miêu tả rõ hình dạng, nhưng khe nứt ấy lại dường như có thật.

"Cảm ơn." Sau khi ổn định thân mình mình, Lâm Nhượng đứng vững trên mặt đất, ngẩng đầu đứng mực nhìn Mẫn Đình. Trong con ngươi đen láy trong veo, không dính chút khói bụi nhân gian khiến người ta yêu thương.

Nhưng ánh mắt như thế, lại khiến Mẫn Đình bị thương thật sâu. Trong lòng một người đàn ông vẫn còn chìm sâu trong tình yêu đã mất, có thể dùng vết thương để hình dung. Đau đớn khắc sâu, đương nhiên cũng không còn nhớ rõ những tư vị tốt đẹp.

Lòng Mẫn Đình đau đớn tê tái tựa như lắng trĩ, tổn thương sâu sắc. Từng khối từng khối như dùng dao khắc sâu, như là đối xử với một tác phẩm nghệ thuật, chậm rãi mà khắc sâu, máu tươi theo từng vết khắc uồn lượn chảy xuống, được mặt trời chiếu vào tựa như một mảng đỏ thẫm chói mắt.

Lâm Nhượng bình tĩnh lui về sau từng bước, trên mặt xinh đẹp biểu cảm cũng không có chút biến đổi. Tựa như hết thảy vốn là theo lẽ thường phải làm, đối với bọn họ, vốn cũng không có quan hệ gì.

Nếu đã nghĩ như vậy, Lâm Nhượng cũng không cần thiết lại phải xoắn xuýt nữa. Có lẽ chỉ là cô đã suy nghĩ quá nhiều, tựa như ngày đó trong phòng ăn nhìn thấy cô gái xinh đẹp, nói không chừng cô ấy giờ đã trở thành bạn gái của anh? Có lẽ cô ấy so với mình càng thích hợp đứng bên cạnh Mẫn Đình hơn.

Mẫn Đình, vốn dĩ nên có hạnh phúc của anh. Cũng không cần liên quan tới cô, chuyện của bọn họ đã qua, đã thành quá khứ.

"Mẫn Đình, gần đây công việc của anh thế nào?" Lâm Nhượng trưng ra khuôn mặt tươi cười máy móc, lịch sự mà xa cách nhìn Mẫn Đình. Đầu hơi ngẩng cao, Mẫn Đình càng quan sát Lâm Nhượng rõ ràng hơn.

So với trước kia, tình hình của Lâm Nhượng dường như rất tốt, cả người tỏa ra ánh sáng mê người, cho dù là anh cũng không còn có thể che dấu đi ánh sáng kia. Loại khí chất tỏa từ trong ra ngoài này, tự tin mà nhã nhặn, rất có ý vị nữ nhi. Phong thái lúc giờ tay nhắc chân, lại càng làm cho người khác kinh ngạc.

Xem ra, không có anh, Lâm Nhượng cũng có thể sống rất tốt.

Là anh đã nghĩ nhiều, cho rằng Lâm Nhượng chỉ có thể yêu mình anh.

Hai tay Mẫn Đình đút trong túi quần, một bộ dáng bất cần đời, tựa như chỉ có như vậy, anh mới có thể che giấu đi nội tâm khổ sở. "Em biết mà, tình trạng của anh." Trong lời nói có chuyện, hai tròng mắt như chìm ung, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Nhượng.

Tầm mắt rõ ràng khiến Lâm Nhượng như đứng trên bàn kim châm, toàn thân không thoải mái chút nào. Đúng vậy, cô biết tình trạng của Mẫn Đình. Dù không hy vọng mình sẽ chạm mặt anh, nhưng công trạng của anh cô vẫn đặc biệt chú ý.

Mà Mẫn Đình, cũng chưa từng khiến cô phải thất vọng. Việc Mẫn Đình làm, hoàn thành không phạm sai lầm dù chỉ một lần, hiệu suất như thế, cho dù là Lâm Nhượng, cũng không thể chắc chắn mình có thể làm được.

Đối với Mẫn Đình, Lâm Nhượng chỉ có thể coi là một loại cảm kích.

Lâm Nhượng thân nhiên gạt đầu, bàn tay đang ôm tài liệu trong tay không chút tiếng động siết chặt lại. Cô có chút căng thẳng, tầm mắt cũng không biết nên hướng về đâu mới tốt.

"Vậy anh làm việc đi, hi vọng anh có thể tiếp tục duy trì trạng thái này, em sẽ quan sát anh." Lâm Nhượng nhìn gương mặt Mẫn Đình, đó là gương mặt đã xuất hiện bao lần trong giấc mơ của cô, lúc này đây, lại có chút xa lạ.

Mẫn Đình mím môi, không để ý gật đầu, "Đương nhiên, nhiệm vụ của anh, anh chắc chắn sẽ hoàn thành." Hoàn toàn là một cuộc đối thoại kiểu một người hỏi một người đáp.

Lâm Nhựt cũng không tìm thấy đề tài gì để nói tiếp, sau khi gật đầu đồng tình, liền xoay người rời đi. Hai chân bước trên thảm lông trải trên mặt đất bằng phẳng, sao Lâm Nhựt lại còn có loại cảm giác như đang lơ lửng trên trời?

Nghiêng ngả lao đảo rồi khỏi văn phòng Mẫn Đình, quay về phòng làm việc của mình. Cảm giác trong lòng, lại chậm chạp không thể trở lại yên tĩnh. Đi tới bàn uống nước trước mặt, rót cho mình một ly nước, cảm giác gấp rút trong lòng này, Lâm Nhựt hồi lâu vẫn không thể bình phục được.

Đối với người cũ, cô từ đầu tới cuối vẫn không cách nào quên đi. Nhưng cô biết, cô vĩnh viễn không thể quay đầu lại.

Mẫn Đình nhìn Lâm Nhựt ngày càng rời khỏi tầm nhìn của mình, nhìn bóng dáng kia, Lâm Nhựt dịu dàng mà bình tĩnh, dường như không bị sự xuất hiện của anh làm cho bối rối. Đây là phản ứng khi đã hết yêu sao? Hóa ra là cảm giác như vậy.

Tay Mẫn Đình xoa xoa nơi lồng ngực, nơi này, đau quá.

Lâm Nhựt, chúc em hạnh phúc.

Anh lựa chọn làm kỹ sư, mà không phải hoàng tử. Anh cảm thấy, không có anh, em vẫn có thể hạnh phúc, phải không?

Mẫn Đình đi rất nhanh vào văn phòng, bước nhanh về phía trước, ngồi lên chiếc ghế dựa bằng da của mình, cuộc sống ở nơi này quả thật rất tốt, nhưng có khi nào sự hiện diện của anh lại quấy nhiễu đến hạnh phúc của cô không?

Tươi cười nơi khóe miệng mang theo cả chua xót, sự tồn tại của anh, sẽ khiến Lâm Nhựt bối rối sao? Mẫn Đình không biết, bây giờ anh mới nhận ra, anh thực sự không hiểu rõ Lâm Nhựt chút nào. Điều anh biết, chỉ là một chút bề ngoài mà thôi.

Tay mở ngăn kéo, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng mở xem danh sách cuộc điện thoại vừa nhận, tìm lấy một số điện thoại, sau đó gọi đi.

Không bao lâu, đầu bên kia điện thoại đã truyền đến một giọng nói trong trẻo dễ nghe, "Alo, là Mẫn Đình sao?" Sự kích động trong giọng nói, cho dù là đứa ngốc cũng có thể nghe ra.

Mặt Mẫn Đình không chút thay đổi mở miệng: "Là anh, Agha, anh nghĩ chúng ta nên cùng nhau ăn một bữa cơm, xế chiều hôm nay em có thời gian không?"

"Có chứ có chứ." Agha ôm điện thoại, kích động trong lòng đã hiện rõ trên mặt, hạnh phúc sao lại đến đột nhiên thế này? Cô đang nghĩ làm sao để nhắc lại với Lâm Nhựt chuyện đi ăn, Mẫn Đình đã gọi điện thoại tới! Hạnh phúc như một tia chớp, mạnh mẽ giáng trúng cô.

"Chiều nay năm giờ, anh tới đón em. Trước cứ như vậy đã, anh còn có việc, anh cúp máy đây." Sau khi nói xong, không đợi Agha nói gì, Mẫn Đình đã ngắt điện thoại. Quả nhiên, anh vẫn chưa chuẩn bị tốt. Nhưng anh không thể tổn thương trái tim một cô gái như vậy, điểm này, Mẫn Đình vô cùng rõ ràng.

Hai tay đan lại trước ngực, ngửa đầu ra sau, Mẫn Đình hơi khép hai mắt, có phần mệt mỏi.

Vừa đến giờ tan tầm, Mẫn Đình cầm điện thoại ra khỏi văn phòng, không quan tâm đến trợ lý đang kêu gọi phía sau, Mẫn Đình cứ thế rời đi không hề quay đầu lại. Để lại một người trợ lý ở văn phòng, không hiểu có chuyện gì.

Hôm nay anh bị sao vậy? Trước đây không phải là một người điên cuồng vì công việc sao, không làm xong việc chắc chắn sẽ không đi về, bây giờ đổi tính rồi sao? Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, cũng không biết Tổng giám đốc Lâm muốn làm sao, giao cho Mẫn Đình nhiều công việc, nhiệm vụ như vậy, tựa như Mẫn Đình không phải là người vậy. Cho dù hai người đã chia tay, cũng đâu cần phải chinh phục người như vậy?!

Lâm Nhựt cầm lấy chiếc túi màu trắng, vừa muốn đứng dậy rời khỏi văn phòng. Điện thoại trong túi đã kêu lên.

Mây Lâm Nhựt nhíu lại, có chút nghi hoặc, mở điện thoại ra nhìn, lại càng không hiểu. Giờ này Agha gọi cho cô làm gì, nếu cô nhớ không nhầm, cô rõ ràng đã nói thời điểm đi ăn là vào ngày mai mà?

"Alo, Agha, có việc gì vậy?" Lâm Nhựt không rõ nên hỏi, không biết làm sao.

"Chị, em...." Agha dường như muốn nói gì, nhưng lại không nói tiếp phần sau, cuộc nói chuyện bị bỏ không một lúc, sau đó lại bị ngắt.

Lâm Nhựt im lặng nhìn di động, không hiểu nổi tình huống gì đang xảy ra, không lẽ, bây giờ vẫn còn thịnh hành kiểu đùa giỡn cũ rích này sao. Chắc không phải Agha xảy ra chuyện gì chứ?

Agha nghi hoặc nhìn Mẫn Đình phía sau, trong đôi mắt đen to tròn tràn ngập vẻ khó hiểu, "Không phải anh bảo em gọi chị Lâm Nhựt tới sao? Em cũng nghĩ vậy, nên mời chị ấy đến, dù sao cũng là nhờ chị ấy giới thiệu cho chúng ta quen biết nhau." Nói tới đây, Agha ngượng ngùng cúi đầu.

Mẫn Đình bắt lấy cánh tay đang thả xuống dưới của Agha, khẽ nói "Anh xin lỗi", sau đó xoay người trở lại chỗ ngồi, khóe miệng mang theo nụ cười nhợt nhạt, "Hôm nay chỉ có hai người chúng ta ăn cơm thôi, anh cảm thấy vẫn không nên có người khác thì tốt hơn."

Nghe Mẫn Đình nói như vậy, Agha thực sự là cầu còn không được, ngoại trừ một chút hồi hộp bên ngoài, Agha cảm thấy Lâm Nhược không tới quá thật cũng không có vấn đề gì.

Mẫn Đình khẽ gật đầu, mở miệng gọi người phục vụ đến. Người nhân viên ba bước cũng làm hai bước, rất nhanh đã đi tới trước mặt Mẫn Đình, khẽ cúi người khiêm nhường, nở nụ cười lễ phép, nhẹ nhàng hỏi: "Xin chào, tiên sinh, xin hỏi ngài cần phục vụ gì?"

"Gọi món." Mẫn Đình đơn giản rõ ràng nói vào điểm chính.

Nghe vậy, người phục vụ đưa thực đơn tới. Mẫn Đình đưa thực đơn cho Agha, động tác nhỏ ấy khiến Agha kích động không thôi. Đây chính là tương lai mà cô mong muốn.

Vừa định nhận lấy thực đơn, điện thoại đang đặt trên bàn của Agha đột nhiên rung lên. Trên màn hình hiện lên tên người gọi đến, là Lâm Nhược.

Mẫn Đình xuất phát từ lễ phép, không nhìn điện thoại của Agha. Cũng không biết là ai gọi điện thoại tới, không nói gì thêm, thu lại thực đơn đang đưa qua giữa chừng.

Agha có chút tiếc nuối nho nhỏ, nhưng khó nói nổi là gì, nếu đã như vậy, cô cũng không ngần ngại nhận điện thoại.

"Chị."

Lâm Nhược vừa đi ra ngoài công ty, vừa nói với Agha. "Agha, vừa rồi làm sao vậy?" Lâm Nhược vẫn còn chút lo lắng, dù Agha đã tiếp máy, nhưng trong mắt Lâm Nhược, Agha vẫn là một đứa nhỏ như trước kia. Lần trước bị người khác bắt nạt, cũng không thể bảo vệ mình.

"Chị, không có chuyện gì đâu. Chỉ là em gọi nhầm số thôi, không có việc gì." Agha nói đến đây, ánh mắt liếc nhìn Mẫn Đình, thấy anh không nói thêm gì, liền can đảm hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Yêu em hơn cả chính em

"Chị, không có chuyện gì. Chỉ là em gọi nhầm số thôi, không có việc gì." Agha nói đến đây, ánh mắt liếc nhìn Mẫn Đình, thấy Mẫn Đình không nói gì thêm, liền can đảm hơn. Nghe được lời giải thích của Agha, Lâm Nhược cuối cùng cũng yên tâm. Cầm chìa khóa mở cửa xe, khom người tiến vào trong xe. Dùng cả vai và hai má kẹp lấy di động, mở miệng nói: "Ừ, không có việc gì thì tốt rồi. Chị cúp máy trước đây."

Sau khi cúp điện thoại, Agha ngẩng đầu nhìn Mẫn Đình, cười cười nhìn anh, "Nói đi, hôm nay anh tìm em muốn nói chuyện gì." Agha đứng đưa ly Hồng Trà trong tay, đôi mắt híp lại, khiến Mẫn Đình không thấy rõ vẻ mặt của cô.

Biết Agha có một mặt người khác không hề biết đến, nhưng lời của cô vẫn khiến Mẫn Đình hơi lấp bắp kinh hãi, không ngờ, Agha lại hiểu rõ cả tình huống này. "Nếu đã vậy, anh cũng không cần phải nói thêm điều gì." Trái lại nói với người phục vụ bên cạnh: "Cho tôi hai phần "Hải giác thiên nhai"."

Đưa thực đơn trong tay về phía sau, người phục vụ đưa tay tiếp nhận thực đơn, xoay người rời đi.

Sau khi Mẫn Đình hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn Agha, thần thái chuyên chú làm Agha hơi ngẩn người, "Agha, anh biết em là em gái của Lâm Nhược, điều này cô ấy đã nói với anh, anh cũng biết rõ ý đồ của em là gì. Nhưng em nên biết, cường cầu tình yêu sẽ không hạnh phúc. Anh cảm thấy, chúng ta cũng không hợp."

Nghe được những lời này của Mẫn Đình, Agha không cần suy nghĩ đã hoàn toàn tiếp thu được. Trước đây cô đã từng tưởng tượng vô số lần tình cảnh này, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Cúi đầu cười, lắc lắc chiếc thìa trong tay, "Anh thích chị em, phải không?"

Mẫn Đình gần như không hề có lấy một chút do dự, "Phải."

"Vậy anh có biết, anh vạch rõ như vậy sẽ tổn thương em không?" Agha có chút đau đớn nhìn Mẫn Đình. Khuôn mặt xinh đẹp khiến cô từ nhỏ đã được đám con trai yêu thích, cho tới bây giờ vốn không có người con trai nào may mắn như Mẫn Đình, được cô yêu mến.

Nhưng bây giờ người này xuất hiện, thế nhưng anh vẫn không quý trọng. Agha không hiểu, bản thân cô đến tốt cùng là có điểm nào không bằng Lâm Nhược, người con gái mạnh mẽ như vậy cũng có người thích sao? Đàn ông không phải đều thích những cô gái yếu đuối một chút sao?

Đàn ông Trung Quốc và đàn ông ngoại quốc không giống nhau sao? Agha có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi.

Mẫn Đình ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt đối diện với ánh mắt Agha, không hề trốn tránh, bình tĩnh vô cùng, cũng không hề sợ hãi. "Anh biết, điều này đối với em, có lẽ là không công bằng, nhưng mà Agha, em phải biết rằng, thế giới này vốn dĩ không có thứ gọi là công bằng. Tình trạng của anh em cũng biết, anh cũng không có tư cách gì từ chối em, bởi vì anh cũng là người bị từ chối."

Lúc này, Mẫn Đình thoát nhìn ưu thương vô cùng, tựa như một tảng vết thương bị tình yêu tàn nhẫn thương tổn sau khi đã kết vầy, tình yêu đều trôi theo dòng nước, cuộn cuộn chảy về hướng Đông. Trong nháy mắt, Mẫn Đình liền có vẻ tang thương vô cùng.

Mẫn Đình như vậy, thật khiến người khác đau lòng. Agha cũng có chút không đành lòng, nhưng lời nói đến bên miệng vẫn là nuốt xuống, cô thực sự vẫn không cam lòng.

Lâm Nhượng và cô vốn không có thù hận gì, nhưng Lâm Nhượng lại thương tổn Mẫn Đình đến mức này. Trong lòng Agha xuất hiện một chút khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn biến mất. Nếu lần này không có hành động của Lâm Nhượng, sợ là cô cả đời này đều không thể đến bên Mẫn Đình.

"Yêu và không yêu, đều rất bình thường, anh là một người đàn ông, ngủ một giấc tỉnh dậy, mọi việc đều đã thành quá khứ rồi." Agha đưa tay vỗ vỗ cánh tay Mẫn Đình.

Khóe môi Mẫn Đình khẽ mỉm cười, sau cùng, chút ý cười nơi khóe miệng cũng không còn lưu lại, "Nhưng mà, trái tim, lại chỉ biết đi theo Lâm Nhượng. Cho dù sau này anh và cô gái khác tiến tới hôn nhân, tình yêu của anh dành cho cô dâu của anh cũng sẽ khác với tình yêu của anh cho Lâm Nhượng."

Agha cúi đầu trầm ngâm, không biết nên nói gì. Mẫn Đình rút cuộc muốn nói lên điều gì? Agha không biết, lúc này đây, kỳ phùng địch thủ. Cô không đoán nổi nội tâm của Mẫn Đình.

Người phục vụ mang đồ ăn lên, liên tục đặt thức ăn lên bàn. Bữa ăn Trung Tây kết hợp, khiến Agha có chút giật mình, ngay cả việc cô thích ăn đồ Trung Tây kết hợp anh cũng biết. Lúc này đây, trong ánh mắt Agha nhìn Mẫn Đình còn có chút khâm phục.

Được anh yêu, là một điều thật hạnh phúc?

Mẫn Đình đưa tay gấp cho Agha một miếng sườn, đặt vào trong bát cô. "Anh quyết định sẽ sang châu Âu phát triển, nơi này, anh nghĩ không thích hợp với anh lắm."

Nghe vậy, Agha làm sao có thể không rõ dụng ý của Mẫn Đình, "Trốn tránh có gì hay sao? Em chưa từng nghĩa một người đàn ông chỉ biết trốn tránh, lại có thể mang đến hạnh phúc cho người khác." Agha mở miệng cũng không lưu tình chút nào, lời nói lạnh lùng như là cơn mưa tên, đánh úp về phía Mẫn Đình.

"Anh không sợ bản thân mình khó chịu, nhưng anh không muốn để Lâm Nhượng khó xử. Anh là đàn ông, chút đau đớn đối với anh không có việc gì, nhưng Lâm Nhượng thì không thể. Cô ấy là cô gái cần được người khác che chở. Đừng nhìn bộ dáng bề ngoài có vẻ dũng cảm của cô ấy, thực ra nội tâm cô ấy rất yếu ớt nhạy cảm. Cô ấy cũng không hiểu rõ chính mình, nhưng anh cảm thấy Kha Trạch Liệt rất hiểu cô ấy. Kha Trạch Liệt sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, anh tin tưởng cậu ta."

"Vậy tại sao anh không thể hiện hiểu biết lẫn quan tâm của mình cho cô ấy thấy? Anh nói với em những điều này, có ích gì sao? Anh nhu nhược, chỉ biết trốn tránh, như vậy mãi mãi sẽ không bao giờ có thể thành công. Cho dù yêu Lâm Nhượng đi nữa, anh cũng sẽ không biết, điều cô ấy thực sự muốn là gì?" Đôi mi thanh tú của Agha nhíu lại, trong lòng hơi nhói đau, hóa ra Mẫn Đình của cô, lại chịu nhiều nỗi khổ không muốn người khác biết như vậy.

Cảm xúc của Mẫn Đình có chút mất khống chế, lớn tiếng gào lên với Agha, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, mặt đỏ tai hồng đối diện với Agha: "Đừng, anh vô dụng, anh không phải chỉ có một nguyện vọng thôi sao, anh hi vọng Lâm Nhượng hạnh phúc! Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, dù hạnh phúc ấy không phải anh mang lại!"

*

"Lâm Nhượng, em ở đâu?" Kha Trạch Liệt gọi điện cho Lâm Nhượng.

Lâm Nhượng chớp chớp mi, phía trước tắc đường kinh khủng, thăm dò nhìn chiếc xe phía trước, nhưng không nhìn thấy bên cạnh, "Em đang trên đường về nhà, sao vậy?"

"Về nhà thăm cha đi. Em ở đâu, anh tới đón em." Kha Trạch Liệt nói cực kỳ trôi chảy, cũng không hề ngập ngừng.

"Đừng, trên đường về nhà đang tắc đường. Một lúc nữa em cũng chưa chắc đã ra được, anh mà đến cũng bị tắc không vào được đâu." Lâm Nhượng tránh né tìm nhẹ trả lời, dẫn anh về nhà gặp cha cô? Chuyện kinh khủng như vậy, Lâm Nhượng sao lại để xảy ra được!

Kha Trạch Liệt cúi đầu cười, đương nhiên biết suy nghĩ của Lâm Nhượng, "Cha em gọi điện thoại đến đây, bây giờ chúng ta không đi cũng không được, nói là anh trai em mang bạn gái về nhà, muốn chúng ta về nhà."

**! Cha cô muốn gì đây, một chiều này gặt được Kha Trạch Liệt, nhưng đừng nghĩ có thể lừa được cô, người từng gặp qua vô số người như bố cô là ăn no rửng mỡ sao? Gặp mặt một cô gái còn chưa gả qua cửa cũng cần cô có mặt, không biết cô rất bận rộn sao?

Nhưng một chuyện này, cô vẫn là rất vui sướng mà trở về!....

Đã đoán trước suy nghĩ của Lâm Nhượng sẽ xảy ra mâu thuẫn kịch liệt, Kha Trạch Liệt ngừng một phút rồi mở miệng, "Anh sẽ qua tìm em." Không chờ

Lâm Nhược đáp lại, Kha Trạch Liệt đã cúp điện thoại, anh đã quyết định như vậy.

Khóe miệng Lâm Nhược lộ ra chút ý cười nhàn nhạt, cô thực ra lại rất thích phản tính cách ngang ngược này của anh. Như vậy thật tốt, cũng tiết kiệm hơi sức nói chuyện của cô, có ông xã thông minh thật là tốt. Nghĩ vậy, mặt Lâm Nhược hơi phỉm hồng.

Không bao lâu, cô chợt nghe tiếng ai đó gõ vào cửa kính xe. Quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, khóe miệng cô nở nụ cười, thật lòng thật ý, không hề có chút làm bộ làm tịch nào.

Lâm Nhược hạ cửa kính xe xuống, "Anh đã đến rồi."

Kha Trạch Liệt dựng cổ áo lên, có chút đau lòng nhìn Lâm Nhược, "Em mau xuống sau ngồi đi, để anh lái xe. Bên ngoài hơi lạnh, em kéo quần áo kín vào."

Lâm Nhược cảm nhận được gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, không khí lạnh lẽo lại tới. Lâm Nhược khẽ nhủ mảy, cô không thích mùa đông. Mùa đông, người thân nhiệt lạnh lẽo như cô làm sao chịu nổi.

Cũng không từ chối Kha Trạch Liệt, mở cửa xe, rời khỏi ghế lái, chạy tới ngồi ghế sau xe. Nhanh như chớp, lên xe. Xoa xoa tay giảm bớt rét lạnh, hà hơi vào lòng bàn tay, "Thời tiết trở lạnh thật nhanh."

Giọng điệu có chút oán hận khiến Kha Trạch Liệt cười lên ha hả, "Đã là mùa đông rồi, thời tiết còn có thể không lạnh sao? Đúng rồi, lần trước anh để trên xe em một tấm chăn lông, nếu em lạnh như thế thì lấy nó ra đi."

Lâm Nhược giật mình nhìn Kha Trạch Liệt, một tấm chăn lông, làm sao mà ngay cả chủ nhân của chiếc xe là cô cũng không biết! Chuyện này cô làm sao chịu nổi!

Lâm Nhược lập tức nhào mình lên từ phía sau, quả nhiên, thật sự có một chăn lông cừu màu trắng ở phía trên, lông màu trắng mềm mại cảm giác khi tiếp xúc rất tốt, vừa thấy đã biết có giá trị không nhỏ. Hết thấy lời nói ghen nơi yết hầu, mở miệng nói không nên lời.

Kha Trạch Liệt chậm rãi lái xe về phía trước, "Chúng ta trước tiên đi mua thứ gì đó đã, dù sao..." Thấy phía sau không ai lên tiếng, Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhược trên kính chiếu hậu. Thấy cô ngẩn người nhìn tấm chăn lông kia, khóe miệng kìm lòng không đậu khẽ cười. Lâm Nhược, em phải biết chăm sóc bản thân mình thật tốt, ngay cả khi không có anh bên cạnh em.

"Mau đắp lên đi, nếu không chút nữa lạnh, anh biết ăn nói thế nào với cha em." Vừa nói vừa trêu ghẹo cô, cũng không loại bỏ cảm xúc rung động trong Lâm Nhược.

Giống như dự đoán của anh, Lâm Nhược nghe mình nói về chuyện cái chăn lông, nước mắt trong hốc mắt đã sớm muốn rơi xuống, lại tỏ vẻ lơ đãng đắp chăn lên người mình. Giống như vừa rồi toàn bộ đều là ảo giác của Kha Trạch Liệt.

Qua một lúc lâu sau, Lâm Nhược mới chậm rãi mở miệng, "Không cần đâu, cha em cũng không thiếu gì cả, ông cái gì cũng có."

Đôi mắt Kha Trạch Liệt sụp xuống, vẻ mặt yên lặng, anh còn cho rằng vừa rồi mình đã bị cô ngó lơ rồi, hóa ra câu trả lời sau một lúc lâu như vậy, vẫn lọt vào bên tai anh.

"Đây là lễ nghĩa." Kha Trạch Liệt nghiêm túc đối diện với kính chiếu hậu nói, dòng xe cô bắt đầu chậm rãi di chuyển, mắt thấy cũng sắp thoát khỏi tắc đường. Giao thông thành phố thực sự là càng ngày càng tệ, Kha Trạch Liệt lại không hề vội vàng chút nào. Mắt nhìn thấy thời gian vẫn còn sớm, trò chuyện câu được câu chăng với Lâm Nhược.

Lâm Nhược thật sự cũng không cảm thấy bất ngờ gì, giống như đã có thói quen trong cuộc sống của cô có một người như vậy tán gẫu vật vãn với mình. Có sự tồn tại của Kha Trạch Liệt, cũng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Đối phó nhạc phụ đại nhân (1)

Lâm Nhược thật sự cũng không cảm thấy bất ngờ gì, giống như đã có thói quen trong cuộc sống của cô có một người tán gẫu những chuyện vật vãn với mình như vậy. Có sự tồn tại của Kha Trạch Liệt, cũng rất tốt.

Lâm Nhược nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, vẫn còn thất thần, lẽ nào cô lại không hiểu rõ, thông minh lanh lẹ như cô sao lại có thể không nhìn ra được chút gì. Kha Trạch Liệt muốn "bước vào" trong gia đình Lâm Nhược, mà đây còn chưa phải là chuyện muốn lấy mạng người nhất, chuyện nguy hiểm nhất, chính là Lâm Nhược ngày càng không ngừng chế nôi bản thân mình.

Càng ngày càng quen với sự tồn tại của Kha Trạch Liệt, tựa như mọi việc đều thuận theo tự nhiên như vậy, khiến cô không tìm được bất kỳ lý do nào

ngăn trở Kha Trạch Liệt ở ngoài trái tim mình. Mà hình bóng Mẫn Đình vốn dĩ vẫn luôn ở trong tâm trí cô, không biết đã sớm bay đi nơi nào.

Thói quen thực sự khiến người ta thấy thoải mái, nhưng cũng lại khiến người ta phiền lòng.

"Lâm Nhược, em nghĩ nên mua gì đây?" Kha Trạch Liệt đứng trước cửa hàng, đầy đủ chủng loại hàng hóa rực rỡ muôn màu khiến anh cực kỳ đau đầu. Chuyện vụn vặt thế này, quả thực sẽ đòi mạng anh. Trước kia anh cũng chưa từng trải qua mấy chuyện này.

Một lúc lâu, vẫn không có tiếng đáp lại.

Kha Trạch Liệt cảm giác khó hiểu, vội vàng quay đầu lại, nhìn Lâm Nhược đang ngẩn người, nhất thời không biết nên nói gì.

Cười khổ, không biết nên làm sao.

Hai tay đặt trên vai Lâm Nhược, hơi cúi người, đôi mắt sắc bén như chim ưng lộ ra nét dịu dàng khó có được, "Nhược Nhược?" Âm thanh khe khẽ, rõ ràng không muốn dọa cô sợ.

"A?" Lâm Nhược bỗng nhiên lấy lại tinh thần, lại thấy Kha Trạch Liệt gần ngay trước mắt, lùi lại một chút.

"Làm sao vậy?" Kha Trạch Liệt hỏi tiếp, anh muốn biết toàn bộ cảm xúc của cô, tốt, hay không tốt, anh đều muốn biết.

Hai gò má cô không khỏi ửng hồng, trái tim trong lồng ngực bỗng nhiên đập thình thịch, ngày càng đập mãnh liệt, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô.

"Không, không có gì." Ánh mắt của cô mất tự nhiên chuyển sang chỗ khác, nhìn những sản phẩm đang bày bán chần chừ, ra vẻ rất nghiêm túc chọn lựa, thực ra là muốn che giấu cô đang xấu hổ.

Thấy bộ dáng hoảng hốt lúng túng như thế của Lâm Nhược, khóe miệng Kha Trạch Liệt gọi lên một nụ cười nhàn nhạt, Lâm Nhược thật sự đã thay đổi rồi. Nếu Lâm Nhược vẫn là cô của lần đầu tiên anh nhìn thấy, chắc chắn cô không có bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu thế này. Một Lâm Nhược như vậy, vừa có chút mơ mơ màng màng, trong khôn khéo lại có vẻ xinh đẹp.

Kha Trạch Liệt tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, ôm cô vào trong ngực mình, hai tay vòng quanh người cô, có thể cảm nhận được rõ ràng hơi ấm của cơ thể Lâm Nhược trên cánh tay mình.

Động tác bất thành linh như vậy, khiến Lâm Nhược sững sốt, nhưng cũng không đẩy Kha Trạch Liệt ra. Cảm giác được người khác ôm vào trong lòng, dường như đã thành thói quen của cô.

Thấy Lâm Nhược không gầy dựa, trong lòng Kha Trạch Liệt xẹt qua một loại cảm xúc vui sướng, mới vừa rồi, anh thực sự không ngờ Lâm Nhược sẽ thuận theo anh như vậy. Thật tốt.

Người đi đường ngang qua cửa hàng cũng không nhận được liên tục quay đầu lại, chỉ vì đôi tình nhân nhỏ đẹp để ám áp này.

Đầu Kha Trạch Liệt ghé đến bên tai Lâm Nhược, nói khẽ, giọng nói dịu dàng hòa nhã tựa như luồng gió xuân ấm áp, nhẹ lướt qua bên tai Lâm Nhược, khiến những sợi tóc mềm mượt của cô khẽ bay bay.

"Nhược Nhược, anh rất yêu em."

Mọi người chỉ thấy một bóng lưng đàn ông anh tuấn đang ôm bạn gái bỗng nhiên cúi xuống, hơi khom người.

Trong cửa hàng yên ắng đột nhiên trở nên ồn ào, mọi người xôn xao bình luận, mắt nhìn Lâm Nhược và Kha Trạch Liệt, miệng lại liên tục thì thầm với người đứng bên cạnh.

"Lâm Nhược, anh thấy hay là mua Melatonin đi (thuốc chữa bệnh mất ngủ)! Em thấy thế nào?" Kha Trạch Liệt nhận lấy ánh mắt lạnh lùng đến cực hạn của Lâm Nhược, ngay tức khắc liền thay đổi lập trường của mình. Về mặt đây kiên quyết, cứ như vốn dĩ đã nghĩ như vậy.

Lâm Nhược lạnh nhạt liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt, thờ thối, nếu không phải thấy anh thông minh...

"Nhà anh mới cần Melatonin ấy, cả nhà anh mới là đồ ngốc." Lâm Nhược tức giận nói, biểu cảm trên mặt không hề khiến người khác cảm giác như cô đang nói đùa.

(Chỗ này ta nghĩ là, Melatonin trong phiên âm tiếng trung là não báijīn, đồ ngốc trong tiếng Trung là báichī, chắc Lâm Nhược vờ nghe nhầm giữa chồng chị í=)))

Dáng vẻ giả vờ nghiêm chỉnh, chính là điều Kha Trạch Liệt anh thích!

"..."

Lâm Nhược bắt đầu chăm chú chọn lựa, tầm mắt quan sát từng sản phẩm một dưới ánh đèn huỳnh quang, trên mỗi sản phẩm đều có dán nhãn giá, con số trên đó khiến người ta lú lẫm không nói nên lời. Mà hai người trước quầy hàng kia lại không chút động tĩnh.

Sau vài lần đắn đo cân nhắc, Lâm Nhựt ngừng đầu lên, tựa như suy nghĩ sâu xa nhìn Kha Trạch Liệt, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng, "Anh không cần phải mua gì đâu, cha em thực sự không thiếu thứ gì."

Kha Trạch Liệt còn tưởng rằng Lâm Nhựt muốn nêu ý kiến quý giá nào đó, cõi lòng đầy mong đợi nhìn cô, cuối cùng vẫn là không có kết quả gì.

Lúc này đây, đổi lại là Kha Trạch Liệt kiên quyết. Kha Trạch Liệt nhàn nhạt lắc đầu, tuy rằng không nói thêm điều gì, nhưng lại kiên định vô cùng. Đây là bước đầu tiên để anh xây dựng nền móng cho hôn nhân tốt đẹp sau này, anh có thể cảm nhận được suy nghĩ của Lâm Nhựt, nhưng người con gái mạnh mẽ này, nào có chuẩn bị được tốt đâu.

Cho nên, mọi thứ vẫn nên được chuẩn bị từ cả hai phía, nếu như bên phía Lâm Nhựt không thể trôi chảy, lại đổi một con đường khác, cũng giống như vậy thôi.

Kha Trạch Liệt ngẫm nghĩ một lúc, trước mắt đột nhiên sáng ngời, quay lại nhìn Lâm Nhựt, "Thân thể cha em có chỗ nào không thoải mái không?"

Lần này Lâm Nhựt trái lại nghiêm túc suy tư, nếu nói không thoải mái, vậy chính là, "Chính là tinh lực không tốt lắm..."

Ặc, cô gái của anh thực sự không hề kiêng kỵ điều gì. Kha Trạch Liệt nghe xong lời cô sắc mặt đều biến đổi, nói ra những lời này mà gương mặt cô vẫn thản nhiên như không. Chuyện này, cô làm sao mà biết được...

"Anh đừng đoán mò nữa, là tình nhân của cha em nói cho em biết." Lâm Nhựt khoanh tay trước ngực, cười mà như không cười nhìn Kha Trạch Liệt, đáng vẻ này khiến tinh thần Kha Trạch Liệt có chút không yên.

Được rồi, người cùng một nhà với cô đều không phải là người mà người bình thường có thể hiểu được.

Kha Trạch Liệt toát mồ hôi, vấn đề sâu xa này, anh quyết định sẽ để lần sau xử lý. Nếu tinh lực không tốt, vậy thì mua viên nang rùa đi.

(Viên nang rùa: mọi người hãy coi nó như là một loại thuốc tăng cường tinh lực nhé, ta gg mãi không ra ☹))

Cầm hai hộp viên nang, gương mặt Kha Trạch Liệt ngưng ngẫm, lúc đi ra khỏi cửa hàng, vẫn ngưng ngẫm như trước hỏi Lâm Nhựt: "Thế này thực sự là đủ rồi à? Cảm giác như chúng ta có vẻ quá hẹp hòi..."

Lâm Nhựt vội vã khoát khoát tay, lời này cũng quá làm tổn thương rồi. "Anh đừng có khoe khoang. Biết nhà anh nhiều tiền rồi, cũng đâu cần phải lãng phí như vậy. Sau này còn phải sống qua ngày nữa chứ."

Vừa nói xong, Lâm Nhựt liền phát hiện lời này có chút khác lạ, ngại ngần liếc Kha Trạch Liệt, vừa lúc đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của anh, cô liền lập tức cúi đầu. Ngay cả bước chân cũng vui lên nhiều.

"Lâm Nhựt, em sao thế, mặt sao lại đỏ như vậy, không sao chứ? Hà?" Kha Trạch Liệt đuổi theo phía sau, liên tục "quan tâm" thân thể Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt cô dám thề, anh nhất định là cố ý!

Muốn nói không kham trương, đó là chuyện không thể nào. Dù hai tay Kha Trạch Liệt đang nắm vô lăng, nhưng lòng bàn tay lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Cảm giác đó trong ngực, cứ mãi vướng víu. Trước đây cho dù là đi làm nhiệm vụ, cũng không kham trương như thế này.

Ngày hôm nay, nhất định phải đối phó nhạc phụ đại nhân!

Cũng không cần Lâm Nhựt chỉ đường, Kha Trạch Liệt đã lái xe nhanh chóng, ổn định đến khu biệt thự xa hoa nhất trong thành phố. Có người nói, ở đây tập trung toàn là các cán bộ cấp cao, ngay cả kẻ có tiền cũng không thể vào sống ở đây được. Cả khu vực để được lắp đặt thiết bị an ninh, khiến người ta không cần lo lắng đến vấn đề an toàn.

Lâm Nhựt không nói gì nhìn con đường quen thuộc, không ngờ Kha Trạch Liệt lại rất quen thuộc với đường xá nơi đây. Ngay cả cô cũng chưa chắc có thể lái xe từ cửa hàng về đến nhà trôi chảy như thế. Bây giờ địa vị chủ nhà của cô đều đang bị đe dọa rồi!

Dường như mọi việc đều đã có chuẩn bị từ trước, cả một đoạn đường như vậy Kha Trạch Liệt cũng không cảm thấy xa lạ. Hết thảy đều đang diễn ra như suy nghĩ của anh, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, mọi sự đều sẽ hoàn toàn tốt đẹp.

Đương nhiên, con người không ai là hoàn hảo. Dù Kha Trạch Liệt có lợi hại như thế nào đi nữa, cũng không thần thông quảng đại đến mức chuyện gì cũng biết.

Sở dĩ anh hiểu rõ kết cấu nơi này, là bởi vì trước đây anh từng tới đây làm nhiệm vụ, cho nên tương đối hiểu rõ nơi đây, mà nhà Lâm Nhựt, đó chính là "bãi tập" của anh, việc gì cũng có thể thất bại, nhưng những việc liên quan đến Lâm Nhựt, đều phải thành công!

Lái xe từ từ chạy vào ga-ra dưới hầm, Kha Trạch Liệt tắt máy. Trước tiên đi về phía ghế sau mở cửa xe cho Lâm Nhựt, động tác của anh khiến Lâm Nhựt cảm thấy ấm áp vô cùng. Mà Kha Trạch Liệt lại cho rằng, đây đều là chuyện anh cần phải làm.

Sau khi đỡ cô xuống xe, anh đi tới mở cốp xe, lấy hộp quà ra.

Chương 86: Đôi phó nhạc phụ đại nhân (2)

Sau khi đỡ cô xuống xe, anh đi tới mở cốp xe, lấy hộp quà ra. Hộp được bọc vàng óng ánh, nhanh chóng khiến Lâm Nhược hoa mắt.

Lâm Nhược khẽ nhủ mày, sau cùng lại không nói gì thêm. Thật ra, chỉ cần bớt chút thời gian đến thăm cha, ông ấy cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Có điều, ngày hôm nay tới cũng không báo trước với cha, không biết ông có ở nhà hay không.

Lâm Nhược khẽ thở dài một hơi, có lẽ, số lần cô trở về thăm cha quá ít ỏi rồi.

"Leng keng. Leng keng." Kha Trạch Liệt nhấn chuông cửa nhà Lâm Nhược.

Ngôi biệt thự đơn giản lại không thiếu đi vẻ sang trọng hiện lên trước mắt Kha Trạch Liệt, trước đây anh cũng đã chú ý tới ngôi biệt thự này. Giữa những biệt thự xung quanh với những phong cách khác nhau, một căn biệt thự tân mát ra vẻ tươi mát, trong sạch, lập tức thu hút tầm mắt người khác. Thật không ngờ, đây lại là nhà của Lâm Nhược.

Đây lẽ nào là duyên số đã định từ kiếp trước sao?

"Ai vậy?" Rất nhanh, từ trong biệt thự truyền đến giọng đàn ông hào sảng. Sau đó, một người đàn ông vóc dáng cao lớn từ trong biệt thự đi tới, nhìn thấy Lâm Nhược qua màn hình camera, vội vàng mở cửa ra.

Quản gia ấn vào nút mở cửa lớn, cánh cửa màu trắng liền chậm rãi kéo lên, rất nhanh, phía trước đã thông suốt, không còn trở ngại nào.

"Đi thôi." Lâm Nhược trái lại liếc mắt nhìn người phía sau, nhàn nhạt mở miệng. Tự mình dẫn đầu bước vào nhà.

Quản gia đi bên cạnh Lâm Nhược, khoe miệng hiện ra nụ cười hiền lành, "Tiểu thư, sớm thế này cô đã trở về? Lúc Đại thiếu gia nhắc tới với chúng tôi, còn nói hai người có thể sẽ bị tắc đường, sẽ về trễ một chút."

Chờ một chút, anh hai? Anh ấy làm sao biết bọn họ sẽ trở về? Lâm Nhược quay đầu nghi ngờ liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt, thấy ánh mắt chắc chắn của anh, cô liền hiểu.

Người đàn ông này, suy nghĩ thật đúng là kín đáo.

Lâm Nhược gật đầu với quản gia, bước chân không hề ngừng lại. Vừa đi vừa nói chuyện, "VẬY cha tôi đã biết chưa?"

Bước chân quản gia chậm lại, thuận tiện nói với Lâm Nhược, "Nghe nói lão gia rất tức giận, bây giờ đang trên đường trở về."

Lâm Nhược nhíu mi, không cần hỏi đại khái cũng biết cha cô đang nghĩ gì. Từ nhỏ cha đã yêu thương Lâm Nhược như vậy, nhìn cô bị một người đàn ông khác cướp đi, trong lòng đương nhiên không chịu được. Kể từ khi biết chuyện Mẫn Đình, cha cô càng thêm gai mắt với đàn ông theo đuôi Lâm Nhược.

Dù không có biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng Lâm Nhược vẫn rất vui vẻ. Có thể có một người cha yêu thương mình hết lòng, thật tốt.

Sau khi biết anh hai có ở nhà, Lâm Nhược bước nhanh chạy vào biệt thự, sau khi đổi giày, chạy vội hướng về phía phòng khách.

"Anh hai, anh cũng có thời gian rảnh rồi về nhà à?" Khóe miệng Lâm Nhược mang theo nụ cười xán lạn, vẻ mặt tươi cười nhìn anh hai đang ngồi trên ghế sofa đọc báo.

Lâm Khiếu bỏ tờ báo tài chính kinh tế trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô em gái vóc người cao gầy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười chân thành, đáng yêu Lâm Nhược như vậy, đã lâu anh chưa được nhìn thấy. Từ lúc Lâm Nhược biết đến nam nữ thụ thụ bất thân, cũng không còn thân thiết với anh như vậy nữa.

Còn cô bé đang đứng trước mặt anh này là thế nào, bây giờ lại ngập tràn tình yêu, nhu thuận đáng yêu, thoát hình chẳng hề giống nhau.

Đứng dậy khỏi ghế sofa, tiến vài bước tới trước mặt Lâm Nhược, quan sát cô từ trên xuống dưới, dường như khí chất tỏa ra từ người cô, bớt đi một phần lạnh nhạt, lại thêm một phần nhiệt tình. "Công việc có quan trọng thế nào đi nữa, cũng không có quan trọng bằng cô em gái này chứ."

Tuy rằng trong lời này có không ít đùa giỡn, nhưng Lâm Nhược nghe được vẫn rất là hưởng thụ, khóe miệng cô nở nụ cười rạng rỡ. "Chị dâu thế nào ạ?" Lâm Nhược phóng khoáng vỗ vai anh hai, sau đó tìm chỗ ngồi xuống. Ghế sofa mềm mại khiến cô thoáng cái như lọt thỏm vào.

Nói chuyện gì cũng tốt, nhưng nhắc đến chủ đề này lại luôn trầm trọng như vậy. Nếu nói thái độ của cha cô với Kha Trạch Liệt không tốt, thì đối với chị

dâu cô có thể nói là gần như đã đến mức muốn tiêu diệt luôn. Cũng không biết chị dâu đã động đến cha cô ở điểm gì, cha cô cứ hễ thấy chị dâu, thế nào cũng bức dọc.

"Còn có thể thế nào, vẫn vậy thôi." Khóe miệng anh hai nở nụ cười khổ sở, nhưng dù là như thế, chỉ cần khi anh hai nhắc tới chị dâu, trong đôi mắt vẫn là hạnh phúc và vui vẻ.

Đó mới là tình yêu thật sự.

Lâm Nhược cũng biết chuyện tình sẽ tiến triển như vậy, cha cô một khi đã cố chấp, thực sự không phải là người.

Lúc này, từ ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân. Lâm Nhược đứng dậy, vừa định giới thiệu với anh hai một chút, Kha Trạch Liệt đã chủ động chào hỏi anh cô.

"Anh." Kha Trạch Liệt tiến lên đi tới trước mặt Lâm Khiếu, hữu nghị vươn tay, trên gương mặt khô ngô vừa lễ phép vừa nhiệt tình, đáng vẻ Kha Trạch Liệt như vậy hết sức mê người.

Lâm Khiếu cũng rất hào sảng, đưa tay ra nắm lấy. Mọi việc đều tiến triển một cách thân thiện hài hòa như vậy.

Lâm Nhược ở một bên nhìn, trong nháy mắt đã trở thành như vậy, cô thực sự không nở phá vỡ trạng thái này. Thật tốt, những người cô quý trọng có thể sống chung hòa thuận, còn có thứ gì trân quý hơn được?

Lâm Nhược mở ti vi, băng quơ tìm một chương trình để xem. Hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, Lâm Nhược cũng không biết có thể làm gì. Anh hai và Kha Trạch Liệt bên cạnh lại đang hùng hực khí thế bàn luận tài chính - kinh tế, là chủ đề luôn khiến Lâm Nhược nhức đầu không thôi, tất nhiên cô sẽ gạt bỏ triệt để lời họ nói.

Lâm Nhược liên tục nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại. Thời gian chậm rãi trôi đi, sắc trời cũng dần tối, rất nhanh, tựa như một tấm khăn màu xanh đậm đang bao phủ trên bầu trời cao, bóng đêm cứ thế dần buông xuống.

Cha cô vẫn chưa trở về.

Lâm Nhược hơi nhíu mày, không thể nào, cha cô không phải đang cố ý muốn Kha Trạch Liệt khó xử chứ? Lâm Nhược càng để tâm càng không yên, cha cô thật đúng là xấu quá mà.

Lúc này, quản gia tiến đến, kính cẩn lễ phép hỏi Lâm Nhược đang nhàm chán nghịch điện thoại: "Tiểu thư, mọi người đã muốn dùng cơm chưa ạ?"

Bây giờ Lâm Nhược mới ý thức được đã qua giờ cơm tối rồi, vậy mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng cha cô. Đôi mi thanh tú nhíu chặt, trên gò má hiện rõ vẻ không vui.

Nhanh chóng ấn danh bạ điện thoại, gọi điện cho cha cô.

Điện thoại vừa gọi, ở phía xa truyền đến tiếng chuông như có như không. Càng tiến lại gần, âm thanh cũng ngày càng rõ ràng, cha cô đã trở lại rồi.

Lâm Nhược cúp điện thoại, đứng dậy khỏi ghế sofa. Kha Trạch Liệt và Lâm Khiếu đang thảo luận sôi nổi một bên cũng không để ý, tiếp tục đề tài của mình.

Hai người họ thảo luận kịch liệt, không thua kém gì mức độ hưng phấn của Lâm Khiếu khi xem Cup Châu Âu. Đàn ông một khi đã gặp đúng chủ đề, còn nói nhiều hơn cả đàn bà con gái.

Lâm Nhược đi dép, bước nhanh về phía cửa, còn đưa tay ra mở cửa trước cả quản gia. "Cha."

Không nói lấy một lời, bên trong hàm chứa bất mãn nồng đậm, tại sao cha cô lại không để cho Lâm Nhược cô chút mặt mũi nào như vậy chứ! Dù Kha Trạch Liệt không hề dùng cách thức chính đáng để trở thành chồng Lâm Nhược, nhưng dù sao trên luật pháp, anh vẫn còn là chồng của cô. Về tình về lý cha cô cũng đều không nên cư xử như vậy.

Cha cô nhìn thấy con gái, vẻ lo lắng lúc trước biến mất, trên mặt nở nụ cười, dù không phải là có tướng mạo anh tuấn hơn người, nhưng cả người toát ra hơi thở khiến người khác thấy ấm áp.

Gương mặt ông cũng không còn trẻ nữa, trên khuôn mặt cũng đã hiện lên những vết tích tháng năm, vóc người cao lớn cũng đã có chút thay đổi, những điều này trước đây Lâm Nhược đều không hề thấy được. Phát hiện này, lại khiến cô cảm thấy chua xót.

Có một loại lặng im, không có ngôn từ, không quen biểu đạt tình cảm của mình, nhưng tình cảm này vẫn luôn ở đó. Vẫn tồn tại cùng Lâm Nhược.

Cho dù, cô không phải là máu mủ của cha cô.

Nhưng mọi việc đều đã qua đi, mặc dù mọi người đều không phải là ruột thịt của cô, hết thấy những điều này, bây giờ đã không còn quan trọng.

"Con về rồi à? Mau lại đây cha nhìn xem, sao lại gầy thế này?" Trong giọng cha cô có chút khàn khàn không che giấu nổi, khiến cô nghe xong mà lòng chua xót. Cha cô vẫn luôn nỗ lực làm việc, dù đã có gia sản giàu có, nhưng ông vẫn luôn nghĩ, cố gắng nhiều hơn một chút, bọn nhỏ sẽ có thể sống tốt

hon. Lòng dạ của người làm cha, lại có ai có thể hiểu. Cho dù con cái bây giờ đều thành công, ông vẫn không thay đổi thái độ sống của mình.

Một câu nói giản đơn, lại khiến vành mắt Lâm Nhược đỏ lên. Cho dù ở bên ngoài phải chịu đựng nhiều đau đớn, oan ức hơn đi chăng nữa, chỉ cần trở về nhà, đó mãi là bến đỗ ấm áp cho mỗi người. Luôn có một ngọn đèn, chỉ vì bạn mà thấp sáng.

Cha cô buông cặp tài liệu trong tay xuống, giống như là một thứ không quan trọng nào đó, tùy tiện đặt một bên. Mà động tác ôm mặt cô, cũng dịu dàng không gì sánh được. Giống như đang nâng niu một bảo vật quý giá hiếm có.

Cầm trong tay sợ hổng, ngậm trong miệng sợ tan.

Quý trọng vô cùng.

Ánh mắt mềm mại như những tia sáng ấm áp, chiếu sáng lòng cô.

Lâm Nhược đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang ôm mặt cô của cha, khẽ sát vào hai má. Cảm nhận được bàn tay hơi lạnh của ông, cả làn da thô ráp, đầy lòng cô đau nhói. Đôi tay này, đã gäch vác bao nhiêu thứ, trái tim này, nhưng nhớ đã bao lâu.

Cha cô chắc chắn cũng biết mẹ đã mất, nhưng ở lễ tang, cô lại không hề thấy ông, chắc hẳn ông đã trốn vào nơi nào đó chỉ có một mình ông mà buồn bã đau thương?

"Cha, đã lâu rồi con chưa về thăm cha, gần đây cha vẫn tốt chứ?" Lâm Nhược cố gắng nuốt nước mắt vào trong, thân thiết nhìn cha cô, trong đôi mắt là tình cảm dịu dàng không gì sánh kịp. Tựa như ấm áp cả một đời đều đã tập trung lại một chỗ, ngưng tụ thành hai luồng ánh sáng trong đôi mắt kia.

Cha cô nhìn cô, tỉ mỉ quan sát cô, đôi mắt sáng như sao, sống mũi cao, đôi môi dày đỏ mọng, còn có làn da mịn màng. Toàn bộ những thứ này đều là người phụ nữ kia tặng cho Lâm Nhược, mà những gì ông có thể làm, chỉ có thể là yêu thương cô hết lòng.

Đối với Lâm Nhược mà nói, thế giới này đã không còn người thân, nhưng với ông, làm sao có thể như vậy được? Trên thế giới này, Lâm Nhược vẫn còn có một người thân.

Hai mắt ông rưng rưng, nhìn Lâm Nhược, "Tốt lắm, cha cái gì cũng tốt. Con ở bên ngoài không cần phải lo lắng cho cha, tự chăm sóc bản thân thật tốt là được rồi. Có thời gian thì trở lại thăm cha, cha vẫn luôn ở đây, vẫn luôn ở đây."

Nước mắt trong hốc mắt bắt đầu trào lên, Lâm Nhược cố nén. Cô cũng không phải là người kiêu cách, nhưng đứng trước mặt cha cô, cô luôn cảm thấy mình vô dụng như một đứa trẻ.

Lâm Nhược nhón chân lên, nhẹ nhàng vòng tay qua cổ cha, vùi đầu vào bờ vai rộng của ông.

Bờ vai mạnh mẽ này, đã giúp cô gánh chịu những biến cố lần đau khổ cả một đời, cô đều biết, đều ghi tạc trong lòng.

Nơi góc khuất, Lâm Khiếu và Kha Trạch Liệt đứng lặng, không hề di chuyển. Không muốn quấy rối giây phút yên ả này, chỉ muốn giữ gìn khoảnh khắc an ổn này mãi mãi.

"Cha, đây là chút tấm lòng của Kha Trạch Liệt." Lâm Nhược cầm hai hộp quà được gói cẩn thận đưa tới trước mặt cha cô. Cố ý nói ra là do Kha Trạch Liệt tặng, mong muốn thu được chút vui vẻ của cha mình.

Cha cô vốn không muốn nhận, nhưng lại sợ Lâm Nhược buồn bã, không nỡ khiến Kha Trạch Liệt khó xử trước mặt cô, không vui nhận lấy. Kinh thường liếc mắt nhìn hộp quà một cái, trong mũi phát ra tiếng hừ lạnh, "Mới thế này đã muốn đẩy cha đi chỗ khác, con gái nuôi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại là uống phí."

Những lời này vừa thốt ra, bầu không khí xung quanh đều trở nên lúng túng, nhất là Lâm Nhược. Một bên là chồng mình, một bên là cha mình, cục diện tiến thoái lưỡng nan này thật khiến người ta bối rối.

Kha Trạch Liệt nghe xong lại rất bình tĩnh, trên mặt không hề lộ chút bất mãn nào, trái lại nở nụ cười hồ thẹn. "Thật có lỗi, không hợp với ý của bác, là lỗi của cháu." Dáng vẻ khiêm tốn, không tìm ra được điểm nào để chê trách.

Về nho nhã lễ phép, trái lại cha cô có vẻ không đủ đại khí.

Cha cô đến liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt cũng không thềm liếc, đã đi vòng qua anh rồi khỏi phòng khách. Để lại ba người ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đôi phó nhạc phụ đại nhân (3)

Cha cô đến liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt cũng không thèm liếc, đã đi vòng qua anh rồi khỏi phòng khách. Để lại ba người ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Khụ." Lâm Nhượng già vờ ho khan một tiếng, liếc mắt nhìn Kha Trạch Liệt xin lỗi, trong mắt tràn ngập áy náy, "Thật xin lỗi, tính cha em vốn vậy, anh đừng để trong lòng."

"Đúng vậy đúng vậy, này, người anh em, đừng nản lòng. Chỉ cần có bản lĩnh, có công mài sắt, có ngày nên kim!" Lâm Khiếu vỗ vai Kha Trạch Liệt, cổ vũ anh.

Kha Trạch Liệt lắc đầu cười, vẻ không bận tâm của anh khiến Lâm Nhượng không yên lòng. Nhưng sau khi anh nhấn mạnh hết lần này đến lần khác, cô tạm thời tin rằng anh thật sự không có việc gì.

Lâm Nhượng quay đầu nói với quản gia, "Quản gia, dọn cơm thôi."

Sau khi gạt đầu, quản gia cúi người rời đi, Lâm Nhượng kéo Kha Trạch Liệt đi tới phòng ăn.

Trong phòng ăn rộng rãi, là một chiếc bàn rộng một thước, dài ba thước đặt ở chính giữa, một bên đặt một chiếc ghế sofa gỗ đàn hương đỏ, mặt ngoài sáng bóng khiến người khác vừa nhìn đã biết có giá trị xa xỉ. Tường sơn trắng, rèm cửa sổ trang trí hoa văn màu lam nhạt, cửa sổ khép hờ. Khiến cả căn phòng tăng thêm sức sống.

Kha Trạch Liệt đi đến trước Lâm Nhượng, giúp cô kéo ghế ra, sau đó kéo một chiếc ghế bên cạnh cô ngồi xuống. Động tác này, ở trong mắt Lâm Khiếu, không ngừng cộng điểm cho Kha Trạch Liệt, nhưng cha anh lại xem thường.

Bốn người ngồi trước bàn ăn, nhìn cơm nước liên tục được bưng lên, hơi nóng bốc lên phảng phất. Cha Lâm Nhượng vẫn là gương mặt như bài Poker, lạnh như tiền, cứ như có người nợ ông năm trăm vạn vậy.

"Cha, ăn cơm thôi." Lâm Nhượng nhìn không được nhắc nhở cha cô, không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu ông cho Kha Trạch Liệt một chút mặt mũi. Nhưng bị cha cô kiên quyết tỏ ra không nhìn thấy.

Cuối cùng vẫn là Lâm Khiếu phải ra tay, cầm đũa gấp đồ ăn để vào bát Kha Trạch Liệt, "Kha Trạch Liệt, nào, không nên khách khí. Cứ coi đây như nhà của mình, không cần phải câu nệ gì đâu."

Kha Trạch Liệt gạt đầu nhàn nhạt, cảm ơn nhìn Lâm Khiếu, nhưng vẫn chưa cầm đũa lên ăn cơm, chờ cha Lâm Nhượng động đũa trước.

Người hầu bưng một mâm thức ăn lên, không ngừng bày biện trên bàn cơm, rất nhanh, bàn ăn đã được bày đầy thức ăn.

Lâm Nhượng hơi lúng túng gấp thức ăn cho cha cô, "Cha, cha ăn nhiều một chút, mỗi ngày làm việc đều rất vất vả."

Cha cô nhìn cô gấp đồ ăn vào bát của mình, gạt đầu. Cầm đũa, vừa định gấp thức ăn lên ăn, sau cùng lại không tiếp tục nữa. Như là đang do dự việc gì.

"Bang!" Cha Lâm Nhượng đặt mạnh đôi đũa lên bàn ăn, gương mặt căng thẳng, lộ ra vẻ nghiêm túc, nhìn Kha Trạch Liệt, trầm giọng nói: "Cậu theo tôi qua đây." Nói xong, liền quay người rời đi.

Tất cả mọi người đều không hiểu ra làm sao, Kha Trạch Liệt tuy rằng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn đứng dậy, đi theo ông. Thân người cao lớn rắn rỏi, không có chút sợ hãi nào, trong thân nhiên lại xen lẫn khí thế mạnh mẽ, nhìn thật cảnh đẹp ý vui.

Lâm Nhượng mờ mịt nhìn Lâm Khiếu, nhìn vẻ mặt mù mờ của anh, nhún vai, hiển nhiên anh cũng không biết có chuyện gì.

Mày Lâm Nhượng cau lại, nếu sớm biết Kha Trạch Liệt tới nhà mình sẽ bị làm khó dễ như thế này, cô đã không để anh tới, thật là, thất sách. Cha cô sẽ đối xử với Kha Trạch Liệt như thế nào đây? Trong lòng Lâm Nhượng thấp thỏm lo âu, ngày càng lo cho Kha Trạch Liệt.

Cha cô dẫn đầu đi vào thư phòng, đợi sau khi Kha Trạch Liệt tiến vào, vung tay đóng cửa lại, tiếng đóng cửa mạnh khiến trong lòng Kha Trạch Liệt không khỏi hốt hoảng. Một tiếng vang thật lớn này, ngay cả Lâm Nhượng ở tầng dưới cũng nghe thấy được, tìm bắt đầu đập mạnh.

Cha cô như thế, cô chưa từng nhìn thấy.

"Kha Trạch Liệt, trước kia cậu đã đồng ý với tôi thế nào?" Cha Lâm Nhượng hung hăng nhìn Kha Trạch Liệt, trong con ngươi tựa như muốn phun ra lửa giận, khiến lòng người sợ hãi.

Ông thấp hơn Kha Trạch Liệt một chút, Kha Trạch Liệt hơi cúi đầu, ánh mắt cũng rất chân thành nhìn ông, "Cháu..." Ngẹn lời, không biết nói thế nào cho phải.

"Tôi muốn cậu và Lâm Nhượng lĩnh chứng, chứ không phải để cậu thực sự thích Lâm Nhượng. Đàn ông đều không phải thứ gì tốt, tôi không hy vọng Nhượng Nhượng nhà tôi bị cậu làm tổn thương. Trước kia cậu đã nói như thế nào? Mới chưa được bao lâu, đã lật lọng?!" Hơi thở mạnh mẽ trong nháy mắt tràn ngập, cuốn lấy Kha Trạch Liệt.

Trong ánh mắt Kha Trạch Liệt kiên định, vẫn luôn không thay đổi. Trong con ngươi thâm thúy, ánh mắt lại khiến người khác tin tưởng. "Xin lỗi, bác Lâm, trước hết cháu rất xin lỗi, cháu không có trách nhiệm với lời cháu nói trước đây. Nhưng sở dĩ cháu làm như vậy, là bởi vì cháu cho rằng Lâm Nhưộc đáng được yêu thương. Không phải là nên được bảo vệ trong tháp ngà voi, mãi mãi không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cưng chiều như vậy, đối với Lâm Nhưộc mà nói không hẳn đã là chuyện tốt. Dù cháu không dám nói cháu tốt hơn, nhưng ít ra cháu bằng lòng nỗ lực làm người đàn ông hoàn mỹ của Lâm Nhưộc. Cháu nguyện ý dùng tính mạng của cháu để yêu, để cưng chiều Lâm Nhưộc, yêu cô ấy còn hơn yêu bản thân cháu. Cháu tin tưởng, mình có thể mang lại hạnh phúc cho Lâm Nhưộc. Nếu cháu và cô ấy ly hôn, nếu như chỉ mình cháu khổ sở cũng không sao, nhưng nếu để Lâm Nhưộc bị lời của người khác tổn thương, cả cháu vào bác đều sẽ không vui vẻ được. Tin tưởng cháu, cháu sẽ yêu thương cô ấy hết lòng."

Lời của Kha Trạch Liệt khiến cha Lâm Nhưộc ngắc ngứ cả người, ông chưa từng gặp qua người nào ở trước mặt ông còn có thể nói một chuỗi dài như vậy, còn không hề thở dốc. Cũng bị quyết tâm của Kha Trạch Liệt thuyết phục. Sau khi nghỉ ngơi một lát, mở miệng nói: "Cậu yêu Lâm Nhưộc sao?"

"Yêu." Kha Trạch Liệt không suy nghĩ chút gì đã lên tiếng trả lời. Cứ như là một loại phản ứng bản năng, căn bản không cần tới đại não xử lý, Lâm Nhưộc sớm đã là toàn bộ đại não của anh.

Cha Lâm Nhưộc thở dài một hơi thật sâu, cúi đầu vỗ vỗ vai Kha Trạch Liệt, ông chấp nhận tin tưởng, Kha Trạch Liệt yêu Lâm Nhưộc thật lòng. Từ trong ánh mắt kiên quyết của anh, ông có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm rõ ràng. Cũng giống như ông trước đây. Nếu Kha Trạch Liệt có cơ hội này, tại sao người làm cha như ông lại muốn ngăn trở chứ.

"Đi thôi nhóc con, đừng cảm để yêu chứ." Ông hài lòng nhìn Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt chứa ý cười. So với dáng vẻ thịnh nộ lúc trước, quả thật là tương phản rõ ràng.

Hai người vai sỏ vai đi ra khỏi thư phòng, trên mặt nở nụ cười, thoạt nhìn rất hòa thuận. Lâm Nhưộc lúc này đã có thể yên lòng, vội vàng chạy đến bên người cha cô, ôm lấy cánh tay ông làm nũng, cò cò.

"Ái chà, cha, cha nói xem sao cha lại tùy hứng như thế chứ! Người ta tốt xấu gì cũng là người đàn ông của con mà, như thế là không nể mặt con nha." Giọng nói nũng nịu, khiến người khác thương yêu.

Cha cô cười nheo mắt cô, haha nói: "Việc này, Lâm Nhưộc, cha đã dạy con rồi, biết sai mà sửa vẫn là một người cha tốt mà."

Nghe vậy, Lâm Nhưộc ngừng một lát, khoe miệng mỉm cười. Nụ cười rạng rỡ như đóa hoa hướng dương nở rộ đón mặt trời, ấm áp động lòng người.

Lâm Khiếu cũng đứng dậy, đi tới bên cạnh Kha Trạch Liệt, hào sảng cười ha hả, nhìn Kha Trạch Liệt, đặt tay trên vai anh, "Anh nói rồi, không có việc gì đâu. Nào nào nào, ngồi xuống ăn cơm thôi."

Cha Lâm Nhưộc ôm lấy cô ngồi vào chỗ, vội vàng gấp thức ăn cho cô, quay đầu nói với Kha Trạch Liệt, "Đừng khách khí, ăn nhiều một chút, tôi không gấp thức ăn cho cậu đâu."

Kha Trạch Liệt gật đầu cười, "Sao lại như vậy được! Là tiểu bối cháu phải gấp đồ ăn cho bác mới phải." Vừa nói, Kha Trạch Liệt vừa gấp một khối thịt kho tàu lớn cho ông. Màu đỏ thắm, kích thích người khác muốn ăn.

Nhân lúc hai người họ ở trong thư phòng, Lâm Nhưộc đã tự mình hâm nóng lại cơm nước một lần, rất sợ cha ăn phải thức ăn nguội sẽ không tốt cho thân thể.

Trên bàn cơm, hòa thuận vui vẻ, hơi ẩm ướt, miệng nở nụ cười vui vẻ, hiểu rõ hạnh phúc nhân sinh.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi trên ghế sofa, ánh đèn êm dịu chiếu trên người mọi người, lộ ra tình cảm ấm áp. Ngay cả nét mặt thoạt nhìn cũng hết sức dịu dàng. Lâm Nhưộc ngồi dựa vào Kha Trạch Liệt, hiện ra dáng dấp như chú chim nhỏ nép vào bên người hiểm thấy.

Cha cô nhìn hai người, giọng nói chua chát, "Nhưộc Nhưộc, có chồng rồi cũng không cần cha nữa?"

Nghe vậy, gò má Lâm Nhưộc trong nháy mắt đỏ ửng, không biết phải đáp lời cha thế nào. Từ lúc nào cha đã trở nên xấu xa như vậy rồi, trốn về phía sau Kha Trạch Liệt theo bản năng, lấy thân thể Kha Trạch Liệt che chắn cho mình.

Cha cô bỗng nhiên bật lên từng đợt tiếng cười, nụ cười hào sảng trong nháy mắt đã tràn ngập cả ngôi biệt thự, "Thật không ngờ, con gái của tôi cũng có lúc then thưng. Sau này phải sống thật tốt cùng Kha Trạch Liệt biết không? Sinh cháu trai sớm một chút, con nói xem cha cũng không còn trẻ nữa, mỗi ngày đều ngóng trông cháu. Hai vợ chồng các con nỗ lực chút cho cha!"

Lời của ông quả thực là câu sau càng lợi hại hơn câu trước, mặt Lâm Nhưộc đã đỏ thành quả táo Fuji rồi.

Cũng may ông đột nhiên nghĩ tới điều gì, mở miệng nói: "Được rồi, lão nhị tiểu tử này nữa! Thời điểm quan trọng thế này, cũng không xuất hiện. Con nói xem buồn bán có gì tốt chứ, không nên để cha phải thu dọn đồng ngỗng ngang này chứ." Trong nhà chỉ có một cô con gái duy nhất gả ra ngoài, tiếp theo, mấy người này cũng có thể lấy vợ sinh con cho cha rồi?"

Nhắc đến anh ba, Lâm Nhưộc chép miệng, cũng đã lâu rồi cô không thấy anh... Không biết anh ba đang sống ở góc nào trên thế giới này.

Khi Kha Trạch Liệt và cha cô đã cùng chơi được mấy ván cờ vua, phát hiện Lâm Nhưộc đã buồn ngủ ngáp lên ngáp xuống, anh liền đứng dậy nói với ông phải về nhà. Một tay ôm Lâm Nhưộc, áy náy nhìn ông.

Cha cô liếc mắt nhìn con gái nhà mình, thấy cô đúng là đã buồn ngủ vô cùng, mới miễn cưỡng đồng ý để hai người ra về. Bằng không, ông thật sự sẽ không để Kha Trạch Liệt trở về sớm như vậy. Tài đánh cờ của Kha Trạch Liệt quả thật không tệ, chơi cờ cùng Kha Trạch Liệt, ông luôn cảm giác như mình trẻ lại, như là đang vật lộn trên chiến trường. Kích động, hăng hái.

"Vậy, các con về sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm nữa." Ông gật đầu, phất phất tay, "Đúng rồi, các con bây giờ ở chung à?"

Lời này vừa nói xong, Kha Trạch Liệt khề đồ mồ hôi, "Đúng vậy ạ."

Khỏe miệng cha Lâm Nhưộc nở nụ cười thâm thúy, mắt cong cong, "Vậy bây giờ đang sống ở đâu?"

"Chuyện này..." Kha Trạch Liệt dường như cũng chưa thực sự suy nghĩ qua vấn đề này, "Ở nhà của Lâm Nhưộc ạ." Lúc nói lời này, Kha Trạch Liệt hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào. Quả thực, anh cần phải vạch kế hoạch rõ ràng cho tương lai của bọn họ.

"Cái gì." Cha Lâm Nhưộc trợn mắt hốc mồm nhìn Kha Trạch Liệt, đáng vẻ kinh hoàng, không tin lời anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Cứu người

"Cái gì." Cha Lâm Nhưộc trợn mắt hốc mồm nhìn Kha Trạch Liệt, đáng vẻ kinh hoàng, không tin lời anh nói.

Lâm Nhưộc đang mơ mơ màng màng ở bên cạnh nghe được chuyện này không khỏi im lặng, dù cô rất buồn ngủ, nhưng đây là lý do bị coi thường hoàn toàn sao?!

"Ồi chào, cha, vấn đề này chúng con về nhà bàn bạc lại mà." Lâm Nhưộc kéo Kha Trạch Liệt đi ra khỏi cửa.

Cha cô nhìn đáng vẻ trốn chạy của cô, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, con gái của ông chính là như thế, một lòng suy nghĩ vì người khác, không biết lo lắng cho mình nhiều hơn một chút.

"Kha Trạch Liệt, chăm sóc con gái của cha thật tốt." Ông gào to với bóng lưng ngày càng xa dần, hai người kia, trai tài gái sắc, ngay cả ông cũng không khỏi chặc lưỡi cảm thán. Đúng là một đôi trời sinh, đứng chung một chỗ xứng đôi như vậy.

Kha Trạch Liệt nghe tiếng ông, quay người lại, cũng gào to đáp lời, "Con hiểu, cha, cha vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm." Mãi đến khi cổng khép lại, Kha Trạch Liệt mới quay đầu về.

Lái chiếc xe Audi từ trong ga-ra ra, trên xe, im lặng không nói gì.

Con buồn ngủ của Lâm Nhưộc lại tìm tới lần nữa, trong lúc mơ màng cô vẫn nghe được tiếng nói thật nhỏ của Kha Trạch Liệt, sau khi tùy tiện đáp lại một tiếng, liền đi gặp Chu Công. Không có gì đáng lo ngại, cùng lắm thì, sau khi tỉnh lại bảo anh nói lại một lần nữa là được rồi.

Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhưộc đang ngủ bình yên bên cạnh, khỏe miệng gọi lên một đường cong đẹp mắt, ánh mắt dịu dàng như ánh trăng, nhàn nhạt chiếu trên người Lâm Nhưộc.

Cứ yên tâm ngủ đi, cô gái của anh.

Tương lai, anh sẽ dẫn em tới ngôi nhà của chúng ta, vẫn còn nhiều thời gian như vậy, chắc chắn có thể chuẩn bị mọi thứ thật tốt. Cha nói rất đúng, em đã là người phụ nữ của anh, anh sẽ phải chăm sóc cho em thật tốt. Cha em thương yêu em nhiều năm như vậy, không phải để cho em phải uất ức bên anh.

Kỹ năng lái xe của Kha Trạch Liệt luôn không tệ, một mạch yên ổn lái xe về đến nhà. Chầm chậm dừng xe lại, ôm lấy Lâm Nhưộc ở ghế sau. Lâm Nhưộc có thói quen, luôn thích ngồi ở ghế sau. Nhưng như vậy cũng tốt, anh không cần phải lo lắng lỡ xảy ra chuyện gì, cô sẽ bị thương nặng. Có lẽ chỗ ngồi ghế sau vẫn tương đối an toàn.

Lâm Nhưộc ngủ say hô hấp đều đều, lồng ngực theo hô hấp khê lên khê xuống. Lông mi khê run, tựa như đang làm gì đó trong mơ. Đôi môi nhỏ hấp dẫn mê người, làn da trắng nõn căng mịn, không có chút tỳ vết nào.

Kha Trạch Liệt dùng kiểu ôm công chúa ôm Lâm Nhưộc vào trong ngực, cảm nhận được độ ấm của cô, cảm giác tồn tại thực sự khiến anh rất thỏa mãn. Sải bước đi lên tầng, chỉ sợ Lâm Nhưộc bị cảm lạnh.

Mở cửa phòng, bàn tay còn bần bệ Lâm Nhưộc, không rảnh rỗi bật đèn điện, cũng may anh đã trải qua huấn luyện thực nghiệm bóng tối, trong đêm đen có thể nhìn mọi thứ rõ ràng hơn người bình thường. Một mạch đi tới phòng ngủ, đặt cô xuống. Hai tay rảnh rỗi, mới bước ra ngoài đóng cửa phòng, khóa lại, sau đó bật đèn điện.

Cả căn phòng được chiếu sáng, ánh đèn phát ra ánh sáng êm dịu, chiếu trên người Kha Trạch Liệt, dáng người cao lớn rắn rỏi mạnh mẽ.

Anh đi vào phòng ngủ lần nữa, để cơ thể Lâm Nhược nằm ngang. Lâm Nhược bây giờ mặc cho người ta sắp đặt, xem ra, ngày hôm nay cô hẳn là rất mệt, mệt đến nỗi đã ngủ say tới loại trình độ này.

Kha Trạch Liệt bất đắc dĩ cong môi, cô gái này mãi không học nổi việc phải yêu lấy chính bản thân mình. Cô chắc chắn không biết, anh rất đau lòng, đau lòng cô không quý trọng chính mình.

Con gái không phải đều ở nhà làm chút việc nhẹ nhàng đơn giản, những chuyện khó khăn nặng nề kia, giao cho đàn ông bọn anh làm không được sao!

Đưa tay khẽ giúp Lâm Nhược tháo giày cao gót ra, nhẹ nhàng đặt trên sàn nhà, tiếp tục tháo chiếc giày còn lại. Chân cô trắng bóc, đôi chân tinh tế như bạch ngọc. Chính bởi vì như thế, khi gót chân cô vì ma sát với gót giày mà đỏ bừng, lộ ra hết sức rõ ràng.

Kha Trạch Liệt nhẹ nhàng nâng gót chân cô lên, ngắm nghía tỉ mỉ, trong lòng không khỏi khẽ nhói lên. Có thể tưởng tượng công việc hàng ngày của Lâm Nhược, nghe nói trong công ty EX, cô không vì là công ty của cha cô mà đi cửa sau, thành tựu ngày hôm nay cô đạt được đều do bản thân cô từng chút từng chút một nỗ lực làm nên.

Một cô gái chưa tới hai mươi lăm tuổi, tự mình đi tới vị trí này, giấu lại đều cảm thấy rất gian khổ.

Kha Trạch Liệt cẩn thận đặt chân Lâm Nhược xuống, đi tới mép giường, đắp chăn cho cô, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng. Sau đó liền dứt khoát quay người rời khỏi phòng ngủ Lâm Nhược, nếu chân chừ thêm nữa, anh sợ rằng mình sẽ không kiềm lòng được.

Đêm dài vắng đặc, Kha Trạch Liệt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, không buồn ngủ chút nào.

Hai tay đan lại đặt sau gáy, trong đầu rối bời, liên quan đến tương lai, anh có quá nhiều ý tưởng...

Không dễ dàng gì mới chợp mắt được, đêm hôm khuya khoắt, Kha Trạch Liệt nhận được cuộc gọi từ quân khu gọi tới. Đầu bên kia điện thoại là giọng nói mãi không đổi của Hoàng Thần Đạt.

"Kha Trạch Liệt, rời giường, nhận nhiệm vụ!"

"Cậu thật là, bây giờ mới mấy giờ chứ, có còn muốn để người khác nghi ngại hay không?!"

"Cậu đến nhanh lên, đừng lồi thoi gì nữa, có hỏa hoạn, đoán chừng đám người phòng cháy chữa cháy lại không làm được gì, tổng bộ đã gọi điện thoại tới! Nhanh! Cậu đến thẳng Cao ốc trung tâm đi!" Tình hình bên Hoàng Thần Đạt dường như rất khẩn cấp, vừa thông báo xong cho Kha Trạch Liệt, đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Kha Trạch Liệt cũng không dám trì hoãn, ai bảo anh mang thân phận đặc thù chứ, đây cũng không có cách nào, là cấp trên thì phải có trách nhiệm hơn. Kha Trạch Liệt nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ.

Trước khi ra khỏi nhà, anh nhìn Lâm Nhược đang say ngủ trong phòng, vẫn không nên đánh thức cô. Không thể làm gì khác ngoài đóng cửa khóa lại, một mình rời khỏi nhà.

Một chiếc Land Rover chạy như bay trên đường cái, xe của anh được đặc cách, cho dù là chạy quá tốc độ, cũng không cần phải nộp tiền phạt. Kha Trạch Liệt can đảm chạy xe tốc độ cao mà lao đi vùn vụt, tự nhiên như không có xe nào bên cạnh.

Không lâu sau, phía trước liền xuất hiện từng đám từng đám khói trắng, như là khí thải của nhà máy nào đó thải ra, bốc lên ngùn ngụt. Có thể khiến Cao ốc trung tâm cháy thành như vậy, cũng chỉ có thể là thần tiên.

Tắt máy, Kha Trạch Liệt bước nhanh tới chiếc xe việt dã quân dụng bên cạnh, Hoàng Thần Đạt liền quay đầu lại nói ngắn gọn tình huống cho anh: "Nguyên nhân trận hỏa hoạn này vẫn chưa tra rõ được, nhưng mà ở bên trong có rất nhiều người đang bị kẹt lại. Cần chúng ta cứu viện, bây giờ đã có không ít anh em lên đó rồi, nhưng bởi vì hiện tại người bị hại quá nhiều, cần nhiều người hơn, cậu xem xem cậu có thể cứu bao nhiêu người."

Kha Trạch Liệt đánh giá tình hình một chút, "Tầm hai mươi người." Lời nói nhẹ nhàng như mây bay, khiến Hoàng Thần Đạt vui mừng. Tốt lắm, anh cũng chỉ chờ những lời này!

Lấy tư cách là anh em, anh hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của Kha Trạch Liệt, đây là một tên trâu bò, không thể dùng giới hạn của người bình thường để đánh giá năng lực của cậu ta.

"Đi thôi, người anh em! Mọi sự vì nhân dân." Hoàng Thần Đạt vội vã cổ vũ Kha Trạch Liệt, sau đó lại chuẩn bị đi cứu người.

Kha Trạch Liệt không nói gì, lời kiểu này cũng giống như lời nói nhảm, anh không có hứng thú đáp lại. Nhanh chóng mặc trang phục đặc chế vào, trang phục dày cộm nặng nề thoạt nhìn rất cồng kềnh. Đồ càng an toàn thì càng không nhìn nổi, đều cùng một đạo lý với đồ du hành vũ trụ.

Rất nhanh, Kha Trạch Liệt đã đi vào cao ốc. Tổng cộng cao ốc có 30 tầng, từ mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, cũng nhìn không thấy đỉnh. Biểu hiện rõ tình trạng nguy hiểm cao độ.

Cao ốc trung tâm cũng không phải là nơi người bình thường có thể tiến vào, ở đây đều là khách sạn hạng sang, phục vụ năm sao, còn có phục vụ nữ tốt nhất đảm bảo khiến khách hàng hài lòng, người tầm thường hoàn toàn không vào được. Nếu như có liên quan tới người trong giới hắc bạch, chuyện này thật sự có phần khó làm.

Lần này, có lẽ nguyên nhân của trận hỏa hoạn cũng sẽ rất buồn cười? Ngày trước đã vậy một lần, không phải sẽ tiếp tục giống thế chứ?

Trong làn khói dày đặc, Kha Trạch Liệt gắng gượng lắm mới nhìn rõ đường đi. Nhiệm vụ của anh là tầng 25 đến tầng 30, so sánh với nhau, nhiệm vụ của anh tương đối gian khổ nặng nề hơn. Người có năng lực thì vất vả hơn thôi.

Bên tai ngoại trừ tiếng lộp bộp của đồ vật bị đốt cháy, cũng không thiếu tiếng người kêu cứu. Dù đã mặc đồ đặc thù, nhưng vẫn có một chút khói tiến vào bên trong quần áo, hơi cúi người xuống, cố gắng đi lại sát mặt đất, vóc người quả thật cao, đã cúi người xuống rồi mà vẫn hít phải không ít khói.

Không còn cách nào, Kha Trạch Liệt không thể làm gì khác hơn là bước chân nhanh hơn, nghe thấy tiếng kêu cứu suy yếu hơn, bước chân của anh càng nhanh thêm. Vòng qua khúc quanh, tránh khỏi lửa, cả người mới dùng một chút lực, đã phá mở được cửa phòng. Bên trong là một cô bé rất đáng yêu.

Đầu tóc lúc này đã có chút lộn xộn, thoát nhìn rất nhếch nhách. Cô gái khóc lém cả khuôn mặt nhỏ bé, khiến Kha Trạch Liệt cũng thấy đau lòng. Dù là một người đàn ông, nhưng Kha Trạch Liệt vẫn thích đứa trẻ không ràng thế sự này từ tận đáy lòng.

"Người bạn nhỏ, đừng sợ, chú tới đây." Kha Trạch Liệt thân thiết ôm cô bé vào trong ngực, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài cửa, muốn đưa cô bé ra đầu tiên.

Không ngờ cô bé sau khi nhìn thấy anh chỉ dùng khóc trong chốc lát, sau đó lại bắt đầu khóc òa lên. Kha Trạch Liệt cực kỳ mơ hồ, khẽ hỏi, "Ngaoan, nói cho chú biết, làm sao vậy?"

Cô bé nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỗ lộ ra vẻ hoảng hốt, nghẹn ngào mở miệng: "Chú ơi, mẹ cháu vẫn còn ở bên trong, cứu cứu mẹ." Cô gái nhỏ đưa tay chỉ trong phòng.

Thì ra là như vậy, chuyện này đương nhiên là trách nhiệm của anh, chỉ là nếu tiếp tục trì hoãn nữa, anh cũng không dám chắc chắn. An ủi: "Cô bé, chú nhất định sẽ đưa mẹ cháu ra, tin tưởng chú. Bây giờ, trước tiên chúng ta đi ra ngoài đã, được chứ?"

Cô bé nhu thuận gật đầu một cái, bộ dáng này chiếm được yêu mến của Kha Trạch Liệt. Có thể giáo dục con gái tốt như vậy, có lẽ mẹ cô bé cũng không kém cỏi chút nào. Trong lòng Kha Trạch Liệt nổi lên tò mò. Càng tăng tốc độ bước chân.

Sau khi đưa cô bé rời đi, Kha Trạch Liệt lại nhanh chóng chạy vào trong phòng, bắt đầu tìm kiếm mẹ cô bé. Gọi mấy tiếng, không có ai đáp lại, anh có thể tưởng tượng, tình trạng người phụ nữ này không tốt lắm. Trong lòng càng thêm sốt ruột. Cứu người cả buổi, lại cứu ra một người chết, khiến anh thành người thất hứa, như vậy thật quá xấu hổ, quá mất mặt.

Chết tiệt, rốt cuộc là ở chỗ nào? Đầu Kha Trạch Liệt nhanh chóng suy nghĩ, là một người mẹ, nhất định hi vọng con mình có thể thoát nạn, nếu vậy nhất định sẽ tìm mọi cách để con mình an toàn, chính mình lại...

Kha Trạch Liệt vội vàng chạy tới phòng vệ sinh, bởi vì anh nhớ trước kia có một cô gái đã nói với anh, phòng vệ sinh là nơi nguy hiểm nhất, cũng là chỗ an toàn nhất. Như vậy lần này, lời này có lẽ cũng sẽ không mất tác dụng chứ?

Mở cửa phòng vệ sinh, chỉ thấy khói dày đặc đang bao phủ, một thân thể mềm mại nồn nà nằm trên nền gạch men.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Có chừng mực

Mở cửa phòng vệ sinh, chỉ thấy khói dày đặc đang bao phủ, một thân thể mềm mại nồn nà nằm trên nền gạch men. Thân hình xụi lơ khiến Kha Trạch Liệt cảm thấy có chút quen mắt, nhưng tạm thời không có nghĩ đến điều gì. Cái gì cũng đều là mây bay, cứu người mới là quan trọng.

Kha Trạch Liệt ôm lấy cô gái, liền vội vàng chạy ra ngoài. Cuối cùng, sau khi giao cô cho người khác, liền quay người tiến vào biển lửa. Từ đầu tới cuối, Kha Trạch Liệt đều không nhìn qua gương mặt cô gái kia lấy một lần.

Nhiều lần, Kha Trạch Liệt thiếu chút nữa bị máy thứ bị thiêu hủy đập trúng, cũng may động tác của anh nhanh nhẹn, nhân phẩm cũng không tồi, không có thứ nào có thể thương tổn anh.

"Vất vả rồi." Hoàng Thần Đạt nhìn Kha Trạch Liệt cuối cùng cũng từ trong cao ốc đi ra, đưa tay vỗ vỗ bả vai Kha Trạch Liệt, không hổ là anh em tốt, thật không thẹn cho chữ "tốt" này. Ưu tú đến cực hạn. Người có thể hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ như vậy, quả thực vô cùng hiếm có.

Thành tích chiến đấu hiển hách, chắc chắn quay về quân khu lại được khen thưởng rồi.

Tuy nói thế, nhưng thành tích của Hoàng Thần Đạt cũng không tệ, chỉ là bình thường trước mặt thần tiên như Kha Trạch Liệt, thua chị kém em thôi.

Nhiệm vụ lần này, có một điểm rất quan trọng mà bọn họ bỏ sót, nhưng cuộc sống cũng sẽ không bỏ đi cây cầu bọn họ đã dày công thiết kế này bỏ đi, hết thầy đều từng bước một tiến hành.

Kha Trạch Liệt thay trang phục đặc chất trên người xuống, cho dù dưới sự bảo vệ của thiết bị tinh trang ưu việt, cơ thể anh vẫn bị một ít tổn thương nhỏ. Từng mảng đỏ bầm như là ăn sâu bén rễ in lên da thịt màu tiểu mạch của Kha Trạch Liệt, hòa hợp kỳ cục.

Nhưng Kha Trạch Liệt cũng sẽ không để ý mấy vết thương nhỏ này, đau đớn với anh mà nói chỉ là chuyện thường như cơm bữa. Nhớ nhưng trong lòng mới là quan trọng nhất, cõi toàn bộ thiết bị xuống sắp xếp chỉnh tề an toàn xong, Kha Trạch Liệt liếc mắt nhìn đồng hồ. Mấy rậm nhãn lại.

Đã không còn sớm, phải nhanh chóng về nhà. Lâm Nhưộc ở trong nhà, trong chốc lát không nhìn thấy anh, sẽ lại sốt ruột.

Ánh sáng nơi chân trời dần sáng rõ, khiến cả bầu trời lạnh mờ mờ hư ảo. Bầu trời tựa như lớp màng bong bóng cá, báo hiệu sáng sớm đã đến.

Kha Trạch Liệt chạy nhanh trên đường, đèn đường hai bên dần tắt, trời đã sáng rồi. Đi qua tiểu khu rắc rối, tiếng người bán hàng rong rao hàng xẹt qua bên tai Kha Trạch Liệt, sau đó liền biến mất không thấy nữa.

Đi qua Vĩnh Hòa, Kha Trạch Liệt dừng lại, đi vào mua bát cháo cùng vài cái bánh bao cho Lâm Nhưộc. Anh biết dạ dày Lâm Nhưộc không tốt, buổi sáng không thể ăn mấy thứ đồ đầy dầu mỡ, cháo trái lại là lựa chọn không tệ.

Bằng tốc độ nhanh nhất về tới nhà, mở cửa, liền bắt gặp Lâm Nhưộc mơ mơ màng màng từ phòng trong đi ra.

Lâm Nhưộc còn buồn ngủ xoa xoa mắt, đôi mắt vừa ngáp xong ngập nước, trông mắt long lanh, vô cùng vô tội. Trên người vẫn là áo ngủ phim hoạt hình bằng nhung Kha Trạch Liệt cùng Lâm Nhưộc đi mua, mặc ở trên người Lâm Nhưộc lại đặc biệt thích hợp.

Khỏe miệng Kha Trạch Liệt gọi lên nụ cười xán lạn, buông bữa sáng trong tay ra, đi đến trước mặt Lâm Nhưộc, đặt tay lên vai cô, hơi cúi đầu, ánh mắt nhu hòa tựa như ánh trăng, "Nhưộc Nhưộc, sao thức dậy sớm vậy, còn chưa tỉnh ngủ đâu, đi ngủ thêm chút nữa đi."

Nghe được giọng của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhưộc ngẩng đầu lên, nắng sớm chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Kha Trạch Liệt, ánh lên những tia sáng vàng rực rỡ, khiến gương mặt anh trở nên nhu hòa hơn, "Còn nói sao, mới sáng sớm sao anh đã đi rồi?"

Rõ ràng lời nói tràn đầy tình cảm, từ trong miệng Lâm Nhưộc nói ra, cảm giác liền hoàn toàn thay đổi. Chính là cảm giác có chút cường ngạnh. Nhưng điều này, đối với Kha Trạch Liệt cũng không hề gì.

Thái độ có cải thiện, lòng Kha Trạch Liệt âm áp tựa như có mặt trời sưởi ấm.

Kha Trạch Liệt nhẹ nhàng kéo Lâm Nhưộc vào lòng, vuốt vuốt mái tóc ngắn vừa mới ngủ dậy nhưng vẫn mềm mại của Lâm Nhưộc, "Đi làm nhiệm vụ. Thật xin lỗi, không nói cho em biết."

Giọng của Kha Trạch Liệt mềm mại như tơ lụa lướt qua khuôn mặt Lâm Nhưộc, ở trong lòng anh, Lâm Nhưộc có loại an tâm không nói nên lời. Cảm giác như thế, thật tốt.

Lâm Nhưộc ở trong lòng Kha Trạch Liệt lắc đầu, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, giờ đang là đầu mùa đông, thì ra cũng không lạnh giá như vậy.

"Nào, ăn điểm tâm đi, anh vừa mua cho em đấy." Kha Trạch Liệt ôm chặt Lâm Nhưộc vào trong ngực, kéo Lâm Nhưộc đến bên cạnh bàn ăn.

Nhanh nhẹn kéo ghế cho Lâm Nhưộc, hai tay đặt lên vai cô, để cô ngồi xuống.

Sau đó tới bên bàn, mở cháo ra. Hơi nóng bốc lên hằm hập, trước mặt Lâm Nhưộc mơ hồ, cũng khiến lòng cô ngừng lại một chút. Trái tim như có gì đó cuốn qua, lưu lại cảm tình đậm hơn, không biết từ lúc nào Kha Trạch Liệt đã tiến vào trong lòng cô. Giống như đáng lẽ nên là như vậy.

Kha Trạch Liệt là lương tâm của cô, lúc này đây, cô cuối cùng cũng đã hiểu rõ rồi.

Thì ra cô cũng có thể có được hạnh phúc, cô cũng đáng có được.

Kha Trạch Liệt khua tay cho hơi nóng tản bớt, đẩy bát cháo đến trước mặt Lâm Nhưộc. Sau đó lấy ra bánh bao. Rõ ràng là động tác vô cùng rườm rà, nhưng Kha Trạch Liệt làm lại mang một cảm giác ấm áp thần thánh.

Lâm Nhưộc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Kha Trạch Liệt, trong lòng cảm động không nói nên lời. Một người như vậy, cô khổ sở tìm kiếm hơn hai mươi năm, là để có một ngày thế này. Dưa lưng vào nhau chậm rãi già đi.

Lâm Nhưộc múc một muỗng cháo, đặt ở bên môi thổi thổi. Nhìn Kha Trạch Liệt chớp mắt, có chút nghi hoặc: "Anh không nóng sao?"

Kha Trạch Liệt vẫn luôn chăm chú nhìn Lâm Nhưộc bỗng chốc không kịp phản ứng. Sau đó cúi đầu nhìn nhìn quần áo mình đang mặc, cười ngây ngô: "Em nhìn anh, liền quên mất."

Kha Trạch Liệt vừa nói vừa cởi áo khoác trên người ra, bất tri bất giác, người Kha Trạch Liệt đã ra đầy mồ hôi, nhưng vừa rồi anh lại hoàn toàn không hay biết.

Cởi áo xong, Kha Trạch Liệt khôi phục trực giác, cảm thấy cả người nóng lên, trong vô thức vén tay áo lên.

Bên tai bỗng nhiên xuất hiện một tiếng thét bén nhọn chói tai, "A!" Kha Trạch Liệt thoáng chốc kinh ngạc, vội vàng quay đầu nhìn Lâm Nhựt, vẻ mặt có chút khẩn trương.

"Nhựt Nhựt, làm sao vậy?"

Lâm Nhựt lúc này há to miệng, lại không nói nên lời. Đưa tay che miệng, sợ hãi vô cùng. Sao lại có thể như vậy? Vành mắt Lâm Nhựt thoáng chốc đỏ hồng, lộ ra hơi nước mỏng lung, tầm mắt ngưng lại trên cánh tay Kha Trạch Liệt.

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhựt không nói lời nào, thần sắc hoảng sợ nghi hoặc. Nhìn theo tầm mắt của Lâm Nhựt, chỉ thấy trên tay mình xuất hiện từng mảng sưng đỏ, như là bị bỏng đôi chút. Làn da vốn dĩ đã không còn vẻ bóng loáng ban đầu, trên da thịt sưng đỏ vô cùng vẫn còn mờ hồ chảy ra một ít tơ máu, thật là kinh khủng.

Trông thấy ánh mắt thương tâm của Lâm Nhựt, Kha Trạch Liệt bất giác thấy khó chịu. Vội vàng buông tay áo xuống, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên.

Lâm Nhựt mắt rung rung nhìn Kha Trạch Liệt, trong mắt tràn ngập đau lòng. Cũng đã vậy, còn không nói. Người ngu ngốc này!

Kha Trạch Liệt không chịu nổi Lâm Nhựt khổ sở, cười nói bất đồng. Nhìn thấy vẻ lên án cùng không tin của Lâm Nhựt, khoát tay, muốn khiến lời nói của mình trở nên có sức thuyết phục mở miệng: "Thật mà." Nét mặt nghiêm túc như tế bái thổ địa.

Cho dù trong lòng có ngàn vạn lời trách cứ, nhưng đến bên miệng, lại vòng vo khó nói. Nhẹ nhàng nắm lấy tay Kha Trạch Liệt đang che giấu sau lưng, tuy nói là nắm, nhưng cũng không dùng một chút lực nào.

"Đau không?" Đôi mắt Lâm Nhựt gắt gao nhìn chăm chăm cánh tay Kha Trạch Liệt, chỉ nơi đó đã bị thương nặng như thế, có thể tưởng tượng được chỗ khác sẽ như thế nào.

Kha Trạch Liệt liếc mắt liếc đầu, nhìn nét mặt Lâm Nhựt thương tâm âm thầm, Kha Trạch Liệt quả thực so với trứng đạn còn khó chịu hơn. "Không đau không đau, ngoan, anh thật sự không có việc gì. Nhìn xem, anh vẫn cử động được đây!"

Nói xong, Kha Trạch Liệt liền lắc lắc tay mình. Nhịn xuống đau đớn trên tay, mặt không biến sắc nhìn Lâm Nhựt, khóe môi gợi lên một chút mỉm cười sáng lạn. Đau một chút như vậy, cũng không tính cái gì.

Lâm Nhựt nhìn Kha Trạch Liệt nửa ngày, cũng không nhìn ra điều gì không đúng. Cuối cùng, tất cả đau lòng hoá thành một tiếng thở dài, xoay người đi lấy hộp thuốc. Người đàn ông này, một chút cũng không biết chăm sóc chính mình. Lẽ nào anh không biết rằng anh đã không còn chỉ thuộc về mình anh nữa sao?

Lâm Nhựt thận trọng nâng cánh tay Kha Trạch Liệt lên, cố gắng không đụng tới miệng vết thương của anh.

Dần dần da Kha Trạch Liệt bắt đầu nổi bọt khí, một đám đầy bọt khí tựa như những hạt trân châu vẫn cứ liên tiếp nổi lên, thật khiến người ta hoảng sợ.

Đôi mi thanh tú của Lâm Nhựt cau lại, nhìn miệng vết thương như vậy, tim không kềm nổi phiền não. Trong lòng khó chịu không nói ra được, như là bị vô số côn trùng ngo ngoe, ngứa ngáy khó nhịn.

Kha Trạch Liệt bất giác rút tay về, ánh mắt mất tự nhiên chuyển động, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nhựt Nhựt, sắc trời đã không còn sớm, em nhanh

chuẩn bị một chút, lát nữa còn phải đi làm!" Anh nỗ lực muốn dời lực chú ý của Lâm Nhựt sang chỗ khác.

Nhưng không ngờ lại đổi lấy một tiếng gào nóng nảy của Lâm Nhựt, giống như toàn bộ vũ trụ nhỏ đều bùng nổ, "Người điều đã thế này rồi, còn tính đi làm gì nữa!"

Nghe vậy, sửng sốt. Kha Trạch Liệt bị Lâm Nhựt dọa sợ. Ngay cả khi Lâm Nhựt buồn bực đi nữa, cũng chưa từng gào lên với anh như vậy. Tiếng gào khàn khàn lại nghẹn ngào, trong giọng nói trong trẻo, lại pha lẫn cảm giác tang thương. Một tiếng gào thét, lại như nói hết tiếng lòng.

"Được rồi, đừng bực mình mà." Kha Trạch Liệt một tay ôm Lâm Nhựt vào trong ngực, cũng không hề kiêng dè những vết bóng trên tay chút nào. Tay trái từng chút từng chút vuốt ve đỉnh đầu Lâm Nhựt, dịu dàng mà an bình.

Mặc dù Lâm Nhựt rất thích lồng ngực Kha Trạch Liệt, nhưng vẫn nhanh chóng rời khỏi lòng Kha Trạch Liệt. Đưa áo khoác cho Kha Trạch Liệt mặc xong, liền kéo tay Kha Trạch Liệt ra ngoài.

"Làm sao vậy?" Kha Trạch Liệt không hiểu chuyện gì liền hỏi.

Lâm Nhược giận dữ quay đầu, oán hận nói: "Đi bệnh viện!"

"Không cần chứ?"

"Nhà này, em mới là người làm chủ!"

"Nhợc Nhợc, hay là em đi về trước đi?" Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhược, bởi vì cuống cuống đi ra ngoài, trên người vẫn đang mặc áo ngủ lúc này. Đi trên hành lang bệnh viện hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn.

May mà mặc ở trên người Lâm Nhược hiệu quả không tồi, khiến người ta cảm nhận một vẻ đẹp khác biệt, cũng không thấy bất ngờ chút nào.

Lâm Nhược nhìn hàng người dài trước cửa khoa da liễu, đôi mi thanh tú nhú lại. "Anh nói xem, có phải hôm nay bệnh viện giảm giá 50% không? Sao lại nhiều người như vậy, còn xếp hàng nữa?" Lâm Nhược rối rắm.

"..." Ý nghĩ kỳ quái như vậy, chắc hẳn cũng chỉ có Lâm Nhược mới có thể nghĩ ra, lại còn dám mở miệng nói.

"Đây là bệnh viện quân khu, có một số loại thuốc mà bệnh viện bình thường không có. Bây giờ Cao ốc trung tâm bốc cháy, bọn họ phải làm nhiệm vụ. Ở đây thiết bị trị bỏng đều là tiên tiến quốc tế, cho nên bệnh nhân mới nhiều như vậy. Làn hỏa hoạn này cũng tương đối nghiêm trọng." Kha Trạch Liệt nói về công việc, nét mặt đều bắt đầu trở nên nghiêm túc thành kính. Trên làn da màu lúa mạch, ánh mắt giống như chim ưng sắc bén vô cùng, khí thế quanh người đều trở nên cường thế đến cực điểm.

Thì ra là vậy. Lâm Nhược trầm lắng gật đầu, nhưng mà bọn họ phải xếp hàng tới lúc nào mới đến lượt đây. Cô lấy ra chiếc Samsung i9300 từ trong túi, chạm mở màn hình di động, nhìn đồng hồ.

Giờ đã là bảy giờ rưỡi sáng, còn một tiếng trước giờ đi làm, nhưng nhìn tình hình bệnh viện bây giờ, sợ một lát nữa cũng không khá hơn bao nhiêu.

Đúng lúc này, một sĩ quan trẻ tuổi mặc đồ rằn ri từ xa trông thấy Kha Trạch Liệt, liền trực tiếp đi đến, cung kính chào kiểu nhà binh đúng chuẩn, "Thủ trưởng, sao anh lại tới đây?"

Kha Trạch Liệt thấy là cấp dưới của mình, mặt không đổi sắc chào đáp lại. Khí thế nghiêm túc toàn thân trong nháy mắt quét đến, trên khuôn mặt anh tuấn, nét dịu dàng vừa rồi đối với Lâm Nhược biến mất không thấy nữa.

Cũng may sĩ quan kia đã sớm quen với bộ dáng nghiêm túc của Kha Trạch Liệt, cũng không hề cảm thấy mất tự nhiên. Chuyển mắt nhìn đến Lâm Nhược đứng bên cạnh Kha Trạch Liệt, mở miệng cười, trên mặt hiện lên chút ửng đỏ, ngượng ngừng gãi gãi đầu, "Chị dâu."

Tu Hắc kêu Lâm Nhược một tiếng, đầu hơi cúi thấp, ánh mắt trong lúc nhất thời không biết nên nhìn vào đâu. Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng con gái mặc áo ngủ, cậu ta thực sự ngượng ngừng.

Lâm Nhược sừng sốt, xưng hô thế này, khụ khụ khụ, cô quả thật là...

"Xin chào." Lâm Nhược đáp rất bình tĩnh, khoe miệng cong lên, tỏ rõ tâm trạng cô vô cùng tốt. Đôi mắt đẹp như mã não cong cong hình trăng lưỡi liềm, đôi ngươi long lanh như có ân tình. Cả người lộ ra vẻ dịu dàng mà hiền lành, nhu thuận đứng bên cạnh Kha Trạch Liệt, hoàn toàn là bộ dáng của cô dâu hiền.

Sĩ quan không ngờ mình còn có thể được chị dâu trả lời, vốn dĩ đã rất ngượng ngừng, trong nháy mắt, mặt liền đỏ như quả táo Fuji.

"Thủ trưởng thật có phúc, kiếm được chị dâu xinh đẹp như vậy." Sĩ quan hâm mộ nhìn Kha Trạch Liệt, trong đôi mắt tỏa ra chân thành cùng ngưỡng mộ khiến Kha Trạch Liệt vô cùng thỏa mãn. Giống như đứng trên vạn người, nhìn xuống chúng sinh.

Hạnh phúc của anh, đương nhiên anh biết.

Lâm Nhược nghe được lời khen ngợi của sĩ quan dành cho mình, dưới chân Lâm Nhược giống như có một đám mây, "Vèo" một cái, Lâm Nhược đã được nâng lên trời.

"Không cần nóng vội, cậu rồi cũng sẽ có thôi." Lâm Nhược mặt mày tươi tắn, nét mặt vô hại, khiến người khác yêu mến.

Sĩ quan nghe xong cười toe, "Vậy sau này còn phải nhờ chị dâu để ý nhiều rồi." Trong lòng, thiện cảm đối với Lâm Nhược lại tăng mạnh thêm vài phần.

"Đó là đương nhiên." Lâm Nhược không hề chối từ nhận trách nhiệm lo cho hạnh phúc nửa đời người của cậu.

"Phải rồi, thủ trưởng làm sao vậy? Sao anh lại đến bệnh viện?" Sĩ quan đột nhiên nghĩ tới chuyện chính, vội vàng hỏi.

Kha Trạch Liệt nghe vậy, khoát tay, "Chút vết thương nhỏ thôi, chị dâu cậu lại nhất định đưa anh đến bệnh viện." Mặc dù ý tứ không kiên nhẫn, nhưng trong giọng nói lại không có chút không kiên nhẫn nào, trái lại, tràn đầy hạnh phúc. Khoe khoang hạnh phúc của riêng anh.

Lâm Nhược cúi đầu không nói, tâm tư của Kha Trạch Liệt sao cô lại không biết.

Sĩ quan nhìn vẻ tình ý miên man của thủ trưởng cùng chị dâu, tự biết không nên ở lại quấy rầy nữa. Nhanh chóng rút lui, "Thủ trưởng, hay là hai người

trực tiếp đến phòng khám bệnh đi, người ở đây thực sự nhiều lắm. Lát nữa chị dâu còn phải đi làm nữa!"

Kha Trạch Liệt ngẫm nghĩ một lát, mày rậm chau lại, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện chút mâu thuẫn ngẩn ngui. Quay lại cúi đầu nói với Lâm Nhược bên cạnh: "Nhược Nhược, nếu không em đi trước đi, một mình anh cũng được."

Lâm Nhược nghe vậy vội vàng lắc đầu, "Anh đừng gạt em, em biết em đi rồi, anh sẽ không ngoan ngoãn chịu khám bệnh đâu, anh nghĩ em ngốc chắc!" Ngược lại nói với sĩ quan bên cạnh: "Cảm ơn cậu, cậu có việc cứ đi trước đi. Bọn tôi cũng đến xem bệnh, vẫn phải tuân thủ quy định. Cảm ơn cậu."

Xung quanh là đoàn người ồn ào vô cùng, đông một câu, tây một câu thăm hỏi lẫn nhau cứ lượn lờ bên tai. Giọng của Lâm Nhược trong trẻo rõ ràng, giữa những tiếng nói hỗn loạn trở nên rất riêng biệt.

Sĩ quan nhìn hai người như tạo thành một thế giới riêng, lên tiếng chào hỏi liền rời đi. Hai người đến khám một chút vết thương nhỏ, mình xen vào làm gì chứ.

"Thủ trưởng ở lại khám bệnh nhé, em đi trước."

Kha Trạch Liệt gật đầu, ở bệnh viện quân gặp người quen, quả là một chuyện đầu đầu.

Tiếp đó, bi kịch "cầu được ước thấy" lại xảy ra.

"Ồ kia, đây không phải là thủ trưởng sao?"

"Cho hỏi, anh có phải là lãnh đạo của xxx nhà chúng tôi không?"

"Tiểu Kha, cậu làm sao thế? Bị thương sao? Nghe nói lần này cậu lại lập được công lớn à?"

Lâm Nhược bên cạnh toát mồ hôi, thật không ngờ đến, hòng hết kế hoạch, nếu sớm biết sẽ trở thành tình huống như vậy, cô đã thay bộ quần áo khác mới ra khỏi nhà. Ai không biết còn tưởng rằng cô có sở thích khác người!

.....

Vào lúc Kha Trạch Liệt được mọi tầng lớp xã hội hỏi thăm, Lâm Nhược hận không thể lui sang một bên, đào một cái tổ, tự mình làm một vầy nấm nhỏ.

Nhưng không có vật liệu để cô làm tổ, đành phải cúi đầu nghịch điện thoại ở một bên.

"Giới thiệu một chút với cậu, đây chính là vợ tôi, Lâm Nhược." Kha Trạch Liệt đột nhiên kéo Lâm Nhược qua, giới thiệu cô với Thư ký Quân ủy.

Đứng ở trước mặt Lâm Nhược là một người đàn ông mặc âu phục áo sơ mi trắng, tay kẹp cặp công văn. Thân hình người đó rất cao, Lâm Nhược nhìn thẳng chỉ có thể nhìn đến bả vai người đó.

Vốn tưởng rằng anh ta là một ông già hói đầu, không nghĩ tới, lúc Lâm Nhược ngẩng đầu lên, lại giật mình phát hiện, người đàn ông này lại là một người trẻ tuổi đầy triển vọng, một anh chàng đẹp trai phong độ.

Bên cạnh, Kha Trạch Liệt tiếp tục giới thiệu, "Nhược Nhược, vị này là Thư ký Quân ủy, Tăng Phàm."

"Xin chào." Tăng Phàm tươi cười lễ phép mà xa cách, đưa tay đến trước mặt Lâm Nhược.

Lâm Nhược mỉm cười, nhẹ nhàng bắt tay anh ta, sau đó nhanh chóng rút tay mình về. Cô từ trước tới giờ vẫn không thể quen với những trường hợp như thế này, cả người đều không được tự nhiên.

Tầm mắt Tăng Phàm dừng lại hồi lâu trên người Lâm Nhược, sau đó mới rút tay về. Tự nhiên mà tán gẫu vài câu với Kha Trạch Liệt.

"Thật xin lỗi, tôi xin phép ra ngoài một chút." Lâm Nhược cảm thấy nôn nóng, không được rồi, cô muốn đi vệ sinh.

Sau khi áy náy nhìn Tăng Phàm, Lâm Nhược nhanh chóng rời đi, mờ mịt mà tìm kiếm nhà vệ sinh trong bệnh viện.

Tăng Phàm nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Nhược, khóe miệng hiện lên nụ cười như có như không. Một lúc lâu sau, mới thu hồi tầm mắt. Mở miệng khen ngợi, "Cô ấy thật đáng yêu."

Kha Trạch Liệt nghe vậy, vô cùng tự hào, người trong lòng của anh, sao lại kém cỏi được? "Cảm ơn, tôi nghĩ, anh hẳn là có việc muốn nói với tôi?" Kha Trạch Liệt đối diện với đôi mắt Tăng Phàm.

Thu chiếc cặp da rằn màu đen vào trong tay, thoáng chốc thẳng thắn, "Thật không hổ là Kha Trạch Liệt, không uống tình nghĩa của tôi đối với cậu."

Kha Trạch Liệt bỗng nhiên có dự cảm chẳng lành, nhưng đến tận cùng từ đâu mà đến, Kha Trạch Liệt cũng không nói rõ được.

"Cô ấy trở lại rồi." Tăng Phàm im lặng hồi lâu, đột ngột mở miệng. Giọng nói trầm thấp, giống như hai con rắn chạm vào, cuốn lấy nhau, cuối cùng đi vào lòng người.

Cô ấy, đã trở lại?

Kha Trạch Liệt nhìn chằm chằm ánh mắt Tăng Phàm, trên khuôn mặt xuất hiện một chút căng thẳng, sau đó lại khôi phục như cũ. Ngừng một chút, mở miệng: "Việc này, hình như anh không nên nói với tôi?"

Đã sớm dự đoán được Kha Trạch Liệt sẽ nói vậy, em gái của anh kinh khủng như vậy sao? Tăng Phàm nhếch miệng cười, "Tôi đã nói với Đạt từ rồi."

"Cái gì?" Kha Trạch Liệt giật mình nhìn Tăng Phàm, quả thực không thể tin được mọi việc. Giờ phút này, đầu anh hỗn loạn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cô gái này, khiến người khác vừa vui mừng vừa lo lắng.

Vẫn là Tăng Phàm tinh mắt, nhìn thấy Lâm Nhượng đang đi về phía bọn họ. Vô vô bả vai Kha Trạch Liệt, "Liệt từ, nhiệm vụ lần này cậu vẫn hoàn thành hết sức tốt đẹp. Tôi nghĩ, cậu có thể thăng chức sớm thôi. Tiếp tục cố gắng, được rồi, tôi còn có chút việc gấp, tôi đi trước đây."

Kha Trạch Liệt đứng ngẩn ngơ, mãi đến khi Lâm Nhượng trở lại mới kịp phản ứng. Vội vàng lấy điện thoại ra, gọi cho Hoàng Thần Đạt.

"Đạt từ?" Giọng nói của Kha Trạch Liệt trở nên dè dặt, như sợ chạm đến điểm yếu ớt nào đó.

Phía bên kia trầm lặng. Trong điện thoại không có một chút tiếng động, yên tĩnh đáng sợ.

"Cậu biết rồi đúng không? Đạt từ, tỉnh lại đi." Kha Trạch Liệt xoay người, động viên Hoàng Thần Đạt qua điện thoại.

Sự việc dường như đang phát triển theo hướng tồi tệ.

"Ừ. Tôi không sao." Hoàng Thần Đạt ra vẻ điềm tĩnh trả lời, nhưng trong lòng lại giống như có một con thỏ điên cuồng, không ngừng nhảy lên trong lòng. Quá nhiều tâm trí Hoàng Thần Đạt, toàn bộ lí trí của anh như bị đánh sụp.

Đợi Kha Trạch Liệt cúp điện thoại, Lâm Nhượng cất tiếng hỏi, "Sao vậy anh?"

"Không, không có gì." Kha Trạch Liệt cười nhợt nhạt, ôm Lâm Nhượng vào ngực. Mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện tình hỗn loạn thế nào, hiện tại, Lâm Nhượng chính là duy nhất của anh. Anh chỉ cần Lâm Nhượng.

Lâm Nhượng tựa vào ngực Kha Trạch Liệt, trong lòng cảm thấy là lạ. Ngẩng đầu lên nhìn Kha Trạch Liệt, lại không nhìn ra điều gì. Cúi đầu, nhìn chăm chăm gạch men sứ trên sàn bệnh viện, vẫn mất hồn.

Nhất định có liên quan đến người vừa rồi?

"Kha Trạch Liệt." Hộ sĩ ngồi ở trong phòng làm việc bên cạnh đứng dậy, đi đến khu chờ, gọi tên Kha Trạch Liệt, nghe gọi, Kha Trạch Liệt đứng lên.

Lâm Nhượng cũng đứng dậy muốn đi theo anh, lại bị Kha Trạch Liệt ngăn cản. "Ngoan, em không cần đi cùng đâu. Em chờ anh ở bên ngoài là được rồi."

"Nhưng mà..." Lâm Nhượng trề môi, vẻ mặt không bằng lòng. Ngẩng đầu lên, tỏ vẻ đáng thương nhìn Kha Trạch Liệt, muốn được anh đồng tình.

"Mới sáng sớm đã đến, em cũng mệt mỏi rồi, ngoan. Anh đi vào đã." Đưa tay chỉ về phòng chẩn đoán, sau đó đi theo hộ sĩ vào phòng chẩn đoán.

Anh có nỗi khổ tâm, anh cũng có chút tâm tư. Nếu như để Lâm Nhượng thấy được toàn thân anh đều bị bóng như vậy, cô chắc chắn sẽ rất khó chịu? Thà để Lâm Nhượng bức bối, còn hơn để cô trông thấy.

Anh đang dùng cách thức của mình, bảo vệ Lâm Nhượng.

Kha Trạch Liệt ngậy người trong phòng chẩn đoán suốt ba tiếng đồng hồ, mới dọn hết được những bông nước trên người. Còn lại một đám hình tròn mảng hồng, tựa như bị phỏng thuốc lá. Tuy rằng đã được tiêu độc diệt khuẩn giảm đau triệt để, nhưng nhìn qua vẫn kinh khủng y như trước.

Dưới sự trợ giúp của hộ sĩ, Kha Trạch Liệt chậm rãi cầm quần áo mặc vào. Lúc quần áo ma sát vào miệng vết thương, Kha Trạch Liệt co rút một chút. Đau đớn trên người anh, là người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Bác sĩ mặc áo blouse trắng ngồi trước bàn làm việc, trên mặt là tươi cười vui mừng, tựa như con của mình đang cầm giấy khen học sinh ba tốt vậy. "Kha Trạch Liệt, thật không hổ là cậu. Lại có thể trong tình trạng không gây tê mà loại bỏ một trăm tám mươi hai bông nước trên người. Cậu được lắm đấy! Cậu nói xem, nếu ai cũng giống như cậu, chúng tôi đã có thể tiết kiệm bao nhiêu là thuốc tê rồi!"

Cài cúc áo khoác ngoài vào, sau khi chắc chắn bản thân mình không để chút vết thương nào lộ ra ngoài không khí, mới mở miệng: "Ý kiến của anh cũng không tồi! Ban nãy anh cũng giằng vò tôi không ít. Tôi đến đây khám bệnh, anh chắc không phải tưởng là làm thịt heo đấy chứ?!"

Bởi vì lúc làm nhiệm vụ đều sẽ bị chút vết thương nhỏ, Kha Trạch Liệt đã sớm quen thân với người các phòng khám trong bệnh viện, nói chuyện cũng không hề kiêng nể.

Bác sĩ còn muốn trò chuyện với Kha Trạch Liệt vài câu, Kha Trạch Liệt lại thiếu kiên nhẫn trước, "Được rồi được rồi, lần sau có cơ hội tôi lại đến tìm anh uống một chén. Hôm nay bà xã của tôi chờ bên ngoài, tôi tạm biệt trước."

Nghe Kha Trạch Liệt nhắc đến vợ của mình, máu buồn chuyện trên người bác sĩ trong nháy mắt nổi lên, "Vợ cậu, chính là người trên báo kia nhì. Thật sự rất xinh đẹp, tên nhóc này vận chút chó gì vậy, đều bị cậu nhặt lên rồi!"

Tuy lời nói của bác sĩ không khách khí chút nào, nhưng bên trong lại không hề có ác ý, còn mang theo hàm mộ ao ước, Kha Trạch Liệt đi ra từ phòng chẩn đoán, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lâm Nhược ngồi chờ trên ghế, hơi nghiêng đầu, hai mắt khép hờ, có vẻ như rất mệt. Nhưng cứ tiếp tục ngủ như vậy, sẽ bị cảm lạnh mắt.

"Nhược Nhược, Nhược Nhược?" Kha Trạch Liệt nhẹ nhàng lắc lắc Lâm Nhược, đánh thức cô. "Anh khám xong rồi, nào, anh đưa em về nhà thay quần áo."

Lâm Nhược từ trong mơ tỉnh lại, mơ mơ màng màng dụi mắt, sau khi nhìn rõ người đứng trước mặt mình là Kha Trạch Liệt, lập tức đứng dậy, lo lắng săn sóc nói: "Thế nào, thế nào, vết thương của anh nghiêm trọng lắm sao? Bác sĩ nói như thế nào?"

Thấy đôi mắt lo lắng của Lâm Nhược, lòng Kha Trạch Liệt trong nháy mắt được lấp đầy, hạnh phúc không cần nói cũng rõ. "Bác sĩ nói anh đã không có gì đáng ngại nữa rồi, chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi."

Nhưng lời bác sĩ nói vốn là: Kha Trạch Liệt, cậu cũng thiếu cẩn thận quá rồi. Mặc dù tôi biết thân thể cậu tốt, khôi phục nhanh, nhưng cậu không hề để ý đến thân thể mình chút nào. Nếu cậu đến trễ chút nữa, da trên người cậu đều đã tróc ra hết rồi!"

Được rồi, trong lời của bác sĩ cũng mang theo chút ý tứ đe dọa nữa.

"Vậy sao?" Lâm Nhược rõ ràng có phần không tin, sau khi xem xét một vòng quanh Kha Trạch Liệt, lại duỗi tay vỗ vỗ bả vai anh. Có vẻ như không có chỗ nào không đúng, tâm sự trong lòng có thể đặt xuống rồi.

Cô không biết rằng, Kha Trạch Liệt nhìn đau đã nhìn đến nội thương.

Kha Trạch Liệt một tay ôm Lâm Nhược vào trong ngực, chỉ là không dùng sức lắm. Nhẹ nhàng cúi đầu, ghé vào bên tai cô, mở miệng: "Bà xã, chúng ta về nhà đi." Hơi thở nóng hôi liên tục tiện phả vào lỗ tai trắng nõn của Lâm Nhược, cô nhạy cảm trong thoáng chốc mặt đã đỏ bừng. Khiến Kha Trạch Liệt cười to một lúc.

Trên đường lúc đi qua công ty EX, Lâm Nhược có ý liếc nhìn vài lần. Không biết khi không có cô ở đó, tình hình công ty như thế nào. Từ trước đến nay vốn chưa từng có cơ hội thế này, cho tới bây giờ cô chưa hề đi làm muộn, hay tan ca sớm hơn người khác.

Hôm nay nhìn công ty, tâm trạng thực sự khác biệt.

Trong công ty, còn có sự tồn tại của người kia.

Lúc này, cô gọi điện thoại cho công ty. Báo với Ngụy Khải, mình sẽ đến công ty trễ một chút. Là thư ký của cô, Ngụy Khải cũng rất giật mình, người thận trọng như Lâm Nhược cũng có lúc phải xin nghỉ. Thế giới này sắp loạn rồi. Thảo nào gần đây tranh chấp quốc tế ngày càng nhiều.

Kha Trạch Liệt sau khi đưa Lâm Nhược về nhà, cầm lấy điện thoại, cấp trên nói để Kha Trạch Liệt đến bệnh viện quân khu, cũng chính là bệnh viện vừa nãy anh tới khám, đi xem xét một chút, nhân tiện có thể an ủi người bị hại.

Theo kết quả điều tra, nguyên nhân của hỏa hoạn lần này là do: một doanh nhân nào đó trong lúc đang làm việc trên giường, vô ý để thuốc lá đang cháy trong tay rơi xuống trên giường, gây ra hỏa hoạn cực kỳ lớn. Chuyện này, nếu không bị ép xuống, nhất định sẽ là đầu đề của các trang báo lớn.

Nhận được nhiệm vụ cấp trên giao, Kha Trạch Liệt phải lập tức hành động. Nhưng Lâm Nhược ở trên tầng đã lâu vẫn chưa đi xuống, Kha Trạch Liệt có chút lo lắng, liền đi lên tầng xem.

Chỉ thấy Lâm Nhược ở trong toilet, không biết cô đang làm gì.

Kha Trạch Liệt lo lắng đứng ngoài toilet, gõ cửa, áp tai trên cửa toilet. "Lâm Nhược, Lâm Nhược, em có chuyện gì vậy?"

"Không, không có việc gì." Giọng nói của Lâm Nhược hơi hoảng hốt, còn nói lắp.

Đôi mày rậm của Kha Trạch Liệt chau lại, nghi ngờ trong lòng tăng lên. Giọng trở nên sốt ruột hẳn, "Không có chuyện gì sao em ở trong đó mãi vậy?"

"Thật là, anh có thấy phiền không, chẳng lẽ đi cả của em đến, em cũng phải báo với anh sao?" Lâm Nhược mở miệng phản nản, mở cửa toilet, bắt lực nhìn Kha Trạch Liệt.

"Cái gì, em còn có đi cả sao? Bà ấy giờ ở đâu rồi? Anh chưa mua lễ vật gì cả, có phải rất thất lễ không?" Kha Trạch Liệt trở nên rối rắm, nhìn Lâm Nhược đứng trước mặt không biết làm sao.

Được rồi, Lâm Nhược khẳng định, giữa cô và Kha Trạch Liệt, sự khác biệt không hề nhỏ. Kha Trạch Liệt nhất định đến từ Maya*!

(*: Nền văn minh Maya là nền văn minh cổ đặc sắc bên cạnh nền văn minh Andes, được xây dựng bởi người Maya, một bộ tộc thổ dân châu Mỹ mà từ 2000 năm trước đây đã từng sinh sống ở bán đảo Yucatán của Trung Mỹ, thuộc đông nam México, Bắc Guatemala và Honduras ngày nay.)

"Lâm Nhược, em đã khỏe chưa? Chúng ta phải đi thôi." Kha Trạch Liệt đứng bên cạnh, chờ đợi Lâm Nhược.

Tuy rằng mang nhiệm vụ, nhưng anh biết bà xã cũng vô cùng quan trọng. Vào lúc cần thiết, bà xã mới là quan trọng nhất! Bà xã phải được đặt lên hàng đầu!

"Được rồi được rồi." Lâm Nhược vọt tới bên người Kha Trạch Liệt như một con gió, lại bỗng nhiên nghĩ tới mình không thể chạy, bước chân chậm lại. "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Vừa nói xong, cô cầm túi xách đi xuống tầng.

Lâm Nhược mặc một chiếc áo len thấp cổ đính đá màu xanh, cổ áo hình chữ V rất độc đáo với kim cài mang hoa văn cổ điển. Chiếc kim cài này khiến cho chiếc áo tăng thêm chút hương vị cổ điển, khí chất trên người Lâm Nhược cũng được làm nổi bật lên một cách vô cùng tinh tế.

Phía dưới cô mặc một chiếc quần leggings da màu đen, mua vào lần trước lúc cô đến Paris, quy ra thành nhân dân tệ, chỉ cần 99,998!

Cô mặc một chiếc áo bành tô màu quân đội bên ngoài, bị Kha Trạch Liệt lây nhiễm, gần đây Lâm Nhược rất thích màu này, cảm thấy nó vô cùng mê người. Đứng cùng một chỗ với Kha Trạch Liệt cũng đang mặc áo bành tô màu quân đội, lại càng giống đồ tình nhân!

Tay Lâm Nhược vô thức đặt lên bụng, lần nào đến ngày này, di cã của cô đều như muốn gãy vỡ cô. Cô đã oán giận vấn đề nhân sinh này không dưới một trăm lần, vì sao không phải là đàn ông sinh con?! Nếu đàn ông có thể sinh con, phụ nữ hẳn đã không bị đi cả quấy nhiễu lâu như vậy.

Nếu như thế, Lâm Nhược chắc chắn sẽ đến bệnh viện, thủ tiêu sạch sẽ kinh nguyệt này nợ kia. Làm khổ cô nhiều năm như vậy, cô sống dễ dàng lắm sao!

Lâm Nhược ngẩng người ngắm cảnh vật ngoài cửa sổ, nhìn người đi đường dù sao cũng có thể khiến trái tim cô yên tĩnh lại. Ngắm lại những chuyện xảy ra gần đây, sắp xếp lại suy nghĩ một chút.

"Lâm Nhược, em làm sao vậy? Khó chịu à?" Kha Trạch Liệt nhìn cô từ kính chiếu hậu, nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Nhược phục hồi lại tinh thần, đôi mắt mờ mờ lớn nhìn Kha Trạch Liệt, "A?" Lâm Nhược hiện tại, thường vô thức để lộ bộ dáng ngây ngốc.

"Nếu không sao em cứ xoa bụng vậy, bụng không thoải mái sao?" Kha Trạch Liệt không rõ vì sao Lâm Nhược khó chịu, cho nên hỏi han là chuyện đương nhiên. Đàn ông sau khi xuất ngũ, luôn có vẻ ngây ngô chân chất. Nói cách khác, ngu ngốc?

"À, không có việc gì, không có việc gì." Giương mặt tươi cười của Lâm Nhược đỏ lên. Thấy Kha Trạch Liệt còn muốn hỏi nữa, Lâm Nhược vội vàng đổi trọng tâm câu chuyện, "Được rồi, anh tập trung lái xe đi, em cũng không muốn phải chết trên đường cái đâu."

"..."

Lâm Nhược nói chuyện, đều luôn sắc bén như vậy.

Xe chạy đến công ty EX, liền có người tới mở cửa xe ngay lập tức. Lâm Nhược cúi chân xuống xe, dưới quần màu đen là cặp đùi thon dài, mê hoặc lòng người.

"Anh đi đường cẩn thận." Lâm Nhược cúi người vào buồng lái dặn dò Kha Trạch Liệt. Khóe miệng dường như lộ vẻ tươi cười dịu dàng như có như không, vô tình khiến Kha Trạch Liệt thấy ấm áp vô cùng.

"Ừ, anh biết rồi, em nhanh vào đi." Kha Trạch Liệt nhìn Lâm Nhược xoay người rời đi, sau đó mới khởi động máy, lái xe đi nhanh như chớp.

Chạy như bay trên đường, vừa rồi là vì có Lâm Nhược, nên phải chú ý nhiều. Lúc chỉ còn một người, vị trí hàng đầu đối với Kha Trạch Liệt chính là quân đội. Chính là nhiệm vụ. Quân lệnh như sơn.

Cũng may, nhiệm vụ hôm nay không quan trọng lắm. Xem ra dường như cũng chỉ là nhiệm vụ hình thức của cấp trên, cho nên Kha Trạch Liệt hiển nhiên không để tâm nhiều.

Chỉ là, ở lâu cùng Lâm Nhược, lòng cảnh giác của Kha Trạch Liệt cũng dần buông xuống không ít, rất nhiều chuyện, đều không tránh khỏi sơ suất. Anh đã quên mất một người vô cùng quan trọng.

Chạy xe đến bệnh viện quân khu, bước xuống xe, liền nhìn thấy người đến người đi nơi cửa bệnh viện, mây rậm của Kha Trạch Liệt nhàn lại. Cảnh tượng như vậy, anh cũng không thích thú lắm.

Anh thích yên tĩnh, nên cảnh ồn ào thế này, quả thật không phải là điều anh muốn gặp phải. Chỉ là, người ở giang hồ, thân bất do kỷ**.

(**): sống trong giang hồ, có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm, có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải

làm để tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại của mình.)

Kha Trạch Liệt hít sâu một hơi, bóng dáng cao lớn rần ròi đi vào bệnh viện. Dáng vẻ hiên ngang của anh trong nháy mắt liền chiếm được không ít ánh nhìn của các cô gái trẻ. Làm một tên sát gái, Kha Trạch Liệt có thể nói là hoàn toàn xứng đáng. Đương nhiên, nếu được, anh tình nguyện không cần như vậy.

Có một Lâm Nhược, là đủ rồi.

Anh bước nhanh đến khu nội trú, hôm nay coi như bị lãng phí, cả một ngày đều phải chịu đựng mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong bệnh viện này.

Đi vào thang máy, hướng thẳng về phía mục đích, chết sớm đầu thai sớm.

Lúc đi trên hành lang, cảnh tượng cũng không giống lúc anh nằm viện chút nào. Hôm nay khu nội trú có vẻ rất náo nhiệt, ở đây có rất nhiều người chen lấn nhau. Tựa như một trận gió, cuốn Kha Trạch Liệt đi theo cả một đoạn đường.

Về mặt Kha Trạch Liệt đen thui, đây là tình huống gì vậy?

Để giảm bớt những việc phiền phức như vậy xảy ra, Kha Trạch Liệt lựa chọn đi thẳng lên tầng cao nhất, phòng bệnh VIP, người ở đó tư cách cao hơn, hẳn là sẽ an toàn hơn...

Tiếng "Đình" từ thang máy truyền đến, Kha Trạch Liệt ra khỏi thang máy. Lọt vào trong tầm mắt anh là một vùng trắng xóa, rất ít người qua lại. Hơn nữa đều ăn nói rất nhỏ nhẹ như mưa phùn, không có chút cảm giác ồn ào huyền ảo nào.

Trạm đầu tiên, Kha Trạch Liệt mở cửa, là một ông cụ tóc trắng xóa, người này Kha Trạch Liệt biết, là thị trưởng trước đây, Tuyên Diệu Nghiệp. Chính là lão Bạch Long trong truyền thuyết chính trị...

"Bác Tuyên, xin chào, cháu là Kha Trạch Liệt." Kha Trạch Liệt vội vàng tiến đến, chào hỏi Tuyên Diệu Nghiệp đang ngồi trên giường đọc báo.

Thấy có người đến thăm Tuyên Diệu Nghiệp, cô y tá đứng một bên liền đi ra ngoài, để lại không gian cho Kha Trạch Liệt và Tuyên Diệu Nghiệp.

Nghe được tiếng nói, Tuyên Diệu Nghiệp để tờ báo sang một bên, chuyển tầm mắt đến trên người Kha Trạch Liệt. Chỉ một giây sau, trên mặt liền mang theo nụ cười hiền lành, "A Liệt à, đến đây, lại gần bác một chút, cũng đã lâu rồi bác chưa gặp cháu. Gần đây đang làm gì thế?"

Kha Trạch Liệt để lộ chút tươi cười, đặt quả thăm hỏi đã được chuẩn bị tốt trong quần khu trên bàn trà của Tuyên Diệu Nghiệp, tiến lên vài bước, đi đến bên người Tuyên Diệu Nghiệp, "Bác Tuyên, bác cũng biết trong quần khu việc bề bộn. Hôm nay cháu đại diện quần khu tới thăm bác, bác sao rồi ạ, vết thương nghiêm trọng lắm không ạ?"

*

"Cốc cốc cốc."

"Mời vào." Lâm Nhược không ngẩng đầu lên đã mở miệng, tay cô đang bận rộn chỉnh sửa lại lượng tiêu thụ trong quý I của công ty, bận tối mảy tối mắt.

"Chủ tịch." Ngụy Khải cầm trong tay một phần tài liệu, tiến lên vài bước, đặt trên bàn làm việc của Lâm Nhược. "Đây là tư liệu về tình hình gần đây của Đồng gia, tôi nghĩ, chúng ta có thể hành động rồi."

"Ồ, vậy sao?" Lâm Nhược bây giờ mới ngẩng đầu lên, đôi mắt híp lại, sững sờ nhìn Ngụy Khải để tập văn kiện xuống. Thực sự là hiện tại, ở cùng một chỗ với Kha Trạch Liệt, tính tình cũng có chút thay đổi, cảm thấy cử bình yên thế này cũng rất tốt.

Nhưng, di chúc của mẹ, sao có thể cứ để dang dở không hoàn thành được?

Làm xong chuyện lần này, Lâm Nhược nghĩ ngợi một chút, yên phận làm một người vợ tốt, cũng là một lựa chọn không tồi.

Thấy Ngụy Khải mãi cũng không có ý định rời đi, Lâm Nhược ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong suốt có chút nghi hoặc: "Sao vậy, còn có việc gì nữa sao?"

Ngụy Khải nhìn về một môi không tập trung của cô, gật đầu. "Bên ngoài có kiến trúc sư Mẫn tìm cô."

Mẫn Đình? Lâm Nhược khẽ nhíu mày, anh ta có việc gì sao? Sóng lưng Lâm Nhược vô thức trở nên thẳng tắp, gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, "Để anh ta vào đi."

Giọng nói vẫn như cũ, trong trẻo, không có chút tình cảm lay động nào. Tựa như người khác vốn là một quân cờ cô không thêm để mất, chỉ vào lúc anh ta trở nên có ích, cô mới để ý đến.

Sau khi nhận được câu trả lời của Lâm Nhược, Ngụy Khải liền ra ngoài.

Đi đến cửa phòng làm việc, cúi người trước Mẫn Đình, "Chủ tịch mời anh vào."

Mẫn Đình nhếch miệng cười, nụ cười kia, tựa như hoa quỳnh vừa tàn. Trong nụ cười xinh đẹp mẽ hoặc vô cùng ấy, lại trộn lẫn chua xót, kiên quyết.

Mẫn Đình chỉnh lại áo sơ mi màu xanh ngọc trên người, bộ quần áo này, anh ta nhớ rõ Lâm Nhược nói không tồi. Cho nên, ngày hôm nay, anh ta mặc bộ này đến tìm cô.

Đi vào phòng, Mẫn Đình nhẹ nhàng đóng cửa. Vào lúc này, anh không mong có bất kỳ ai quấy rầy bọn họ. Vào thời khắc cuối cùng này, xin hãy cho phép anh được ích kỷ một chút.

"Lâm Nhược." Mẫn Đình ngồi đối diện Lâm Nhược, thấy cô đang chăm chú đọc tài liệu, một lúc sau, mới lên tiếng. Có lẽ là vì một khoảng thời gian dài chưa mở miệng, giọng của Mẫn Đình có chút trầm thấp, không còn cảm giác trong trẻo như trước kia.

"Ừ, tôi đây." Lâm Nhược vẫn không ngẩng đầu lên, tài liệu trên tay thực sự rất nhiều, nhưng cô không ngẩng đầu lên, là vì cô không biết nên đối mặt với anh thế nào. Đối diện với anh, luôn xuất hiện vẻ gượng gạo khó nói thành lời, giống như bây giờ.

Không khí vô cùng nặng nề, dường như mọi phần tử không khí quanh người đều yên lặng không hề dịch chuyển.

Mẫn Đình ngừng một chút, nhìn Lâm Nhược bận rộn liên tục, lần đầu tiên nhận ra rằng giữa bọn họ, thì ra đã trở nên xa lạ đến vậy. Anh cho rằng giữa bọn họ chỉ là cảm giác thay đổi, không nghĩ tới, không thay đổi, cũng chỉ có anh mà thôi.

Nhưng vẫn cảm ơn cô, đã cho anh một chút ấm áp.

Mẫn Đình nhìn Lâm Nhược, rõ ràng khoảng cách chỉ có một đoạn ngắn, lại giống như cách nhau cả một thế kỷ, xa không với tới. Rõ ràng gần trong gang tấc, lại xa tận chân trời.

Hơi thở gần như vậy, nhớ nhưng lại xa đến thế.

Lâm Nhược tuy ngồi trên ghế làm việc, tỏ vẻ yên ỗn đọc tài liệu, nhưng một chữ trong văn kiện cũng đều không đọc được. Trước mặt có người dùng ánh mắt đau thương như cô nợ anh ta năm trăm vạn nhìn cô, cô có thể chống đỡ nổi sao?

Trong tầng làm việc cao cấp, ngay cả trên hành lang cũng im ắng, không có chút âm thanh ồn ào nào. Mà trong văn phòng, lại càng yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngay lúc Lâm Nhược ngẩng đầu, hé miệng muốn nói chuyện, Mẫn Đình lại lên tiếng, "Lâm Nhược, gần đây em vẫn tốt chứ?"

Không nghĩ tới, Mẫn Đình lại đột nhiên mở miệng như vậy, Lâm Nhược có dự cảm, như sắp xảy ra chuyện gì đó. Cố gắng đè nén cảm giác đột ngột trong lòng, miệng nở nụ cười, khiến gương mặt trở nên rạng rỡ vô cùng, "Em tốt lắm."

Nụ cười thoải mái như vậy, trước đây Mẫn Đình chưa từng được nhìn thấy. Phải chăng hợp âm đơn giản, sẽ không tạo nên một khúc ca dễ nghe? Phải chăng anh, sẽ không thể nào mang lại hạnh phúc cho cô?

Cũng tốt, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi.

Một ngày nào đó, hết thảy đều sẽ trở thành quá khứ. Xoay người nhìn lại, trong lòng không còn tình cảm mãnh liệt sôi nổi lúc trước, chỉ là dùng ngôn từ dịu dàng miêu tả bi thương.

Anh yêu em, trước kia, bây giờ, cả tương lai vẫn vậy.

Anh sẽ mang theo tình yêu này, yêu người khác.

Chỉ cần em muốn, anh sẽ lập tức quay lại.

Chỉ vì yêu em

Sau khi ngừng lại một lúc lâu, Lâm Nhược mở miệng nói: "Thế còn anh thì sao?" Từ khi nào, bọn họ lại thiếu chủ đề để nói chuyện như vậy.

"Chỉ cần em sống tốt, thì anh cũng tốt rồi." Việc này có gì quan trọng sao? Cô sống tốt, hay không tốt, cũng không thay đổi được hiện trạng của anh. Chỉ vậy thôi.

Chủ đề này quá nặng nề, Mẫn Đình rốt cục cũng mở miệng nói ra mục đích đến văn phòng Lâm Nhược, "Lâm Nhược, đây là đơn xin từ chức của anh." Lúc nói ra, trên tay Mẫn Đình là một phong thư màu trắng. Mặt trên có dòng chữ "Đơn xin từ chức" được viết ngay ngắn.

Chuyện cũ đã phát triển đến như vậy, có lẽ trước kia Lâm Nhược đã từng nghĩ tới. Đó là lúc cô và Mẫn Đình vừa chia tay, mặc dù Lâm Nhược rất đau lòng, nhưng cô lại càng sợ Mẫn Đình cứ thế rời đi, biến mất.

Mặc dù cô là người mạnh mẽ, nhưng với những chuyện này, cô thà tránh vào trong góc tối, một mình liếm láp miệng vết thương, không để người khác nhìn thấy.

"Anh, thực sự phải rời đi sao?" Ánh mắt Lâm Nhược gắt gao nhìn chằm chằm đơn từ chức Mẫn Đình đưa tới, đến mức cũng quên phải đưa tay ra nhận lấy.

Mẫn Đình nghe thấy chút thay đổi trong giọng nói của cô, trái tim hơi rung động, gật đầu, "Đúng vậy, anh đã cân nhắc rất lâu rồi. Anh nghĩ, cuộc sống như thế vẫn thích hợp với anh hơn." Không có sự xuất hiện của anh, em sẽ dễ chịu hơn. Anh nhìn ra, anh đã quấy nhiễu đến suy nghĩ bình thường của em.

Lâm Nhược im lặng, cúi đầu, không biết nên nói gì cho phải. Trong vô hình, khoảng cách giữa bọn họ đã trở nên xa như vậy. Cũng tốt, ít nhất, anh có thể theo đuổi cuộc sống anh yêu thích, yêu người anh nên yêu.

Lâm Nhược xoay người, nhìn xuống từ cửa sổ sát đất. Dưới kia là thành thị sầm uất, phồn hoa, trên đường, cảnh tượng người qua đường vội vã đi tới điểm đến của mình.

Sống mười mấy năm mà tựa như chỉ mới một ngày, lớn lên ở thành phố này, làm việc, cũng ở nơi này mà chết đi. Có lẽ, lựa chọn của Mẫn Đình, mới là đúng đắn, mới là lý trí.

"Được, em đồng ý với anh. Theo đuổi giấc mơ của anh, sống cuộc sống anh mong muốn, làm những chuyện anh muốn làm. Em sẽ luôn ủng hộ anh." Lâm Nhược quay lưng về phía Mẫn Đình mở miệng, niềm vui trên vầng trán cô không thể lau đi được. Đây là vui mừng thay cho Mẫn Đình.

Người yêu cũ của cô hạnh phúc, với cô mà nói, không phải cũng là một loại hạnh phúc sao?

Lâm Nhược xoay người lại, đối diện với con người đen kịt sáng ngời của anh, "Mẫn Đình, em chúc anh hạnh phúc." Cô thật lòng hi vọng anh có thể hạnh phúc.

Sau khi chia tay lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên được thấy Lâm Nhược nhìn thẳng vào mắt mình. Trong đôi mắt mờ ảo của cô tựa như đang chúc phúc, anh cảm nhận được. Đồng thời, một chút hi vọng cuối cùng nơi đáy lòng cũng tan biến.

Anh đã mong, cô sẽ giữ anh lại. Nhưng anh đã sai lầm rồi, sai hoàn toàn.

"Cám ơn em. Em cũng vậy, nếu có gì phiền lòng, em cũng có thể tới tìm anh. Anh vẫn luôn ở đây." Khóe môi Mẫn Đình cong lên, lộ ra nụ cười xán lạn nhất. Giống như toàn bộ ánh sáng đều hội tụ trên gương mặt anh, nụ cười của anh, đủ để bừng sáng cả thế giới tăm tối.

Thật sự trở thành một người bạn.

Cô khẽ nâng cằm, hai mắt không khỏi đầm lệ, trên đôi mắt xinh đẹp phủ kín một tầng hơi nước. Nhìn thế giới qua làn hơi nước, hoàn toàn là một thế giới khác hẳn với nó vốn có. Mẫn Đình trong mắt Lâm Nhược dần trở nên mờ hồ, cô hiểu được, quyết định của anh.

Anh từ trước đến nay vốn không phải là một người đàn ông hành động theo cảm tính, tuy rằng cũng làm những việc sai lầm, nhưng cũng không đến nỗi không thể cứu vãn được. Người đàn ông thận trọng như vậy, để ra quyết định này, chắc chắn đã phải đắn đo rất nhiều lần. Vì vậy, cô lựa chọn tôn trọng quyết định của anh.

Chuyện tới nước này, Lâm Nhược có nói gì cũng vô dụng. Không muốn làm bạn bè, cũng có ích gì đâu? Đây là kết cục tốt nhất cho bọn họ.

Cô đẩy ghế dựa ra, đứng dậy, vòng qua bàn làm việc, đứng trước mặt Mẫn Đình, "Chăm sóc bản thân thật tốt nhé." Lâm Nhược giúp Mẫn Đình sửa lại quần áo một chút, hành động thế này, sau này sẽ không bao giờ có thể làm nữa.

Mẫn Đình xúc động, anh cũng không phải một người đàn ông dễ rơi nước mắt. Nhưng phút giây này, hốc mắt anh không khỏi đỏ lên. "Đề anh ôm một cái được chứ?"

Yêu cầu cuối cùng, lại dùng cách thức xa lạ nhất.

Những phần tử không khí trong phòng trong nháy mắt chuyển động, di chuyển tán loạn trong văn phòng Lâm Nhược.

Lâm Nhược không trả lời, dùng hành động để đáp lại. Cô khẽ chân, nhẹ nhàng ôm cổ Mẫn Đình, chôn mặt vào lồng ngực anh. Trên áo sơ mi xanh ngọc của anh, tỏa ra hơi ấm cơ thể, khiến cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Đây là lồng ngực mà cô đã từng lưu luyến.

Nơi đó, từ nay về sau, sẽ thuộc về một người phụ nữ khác.

Là ăy sao? Hai người họ đều mặc áo màu xanh ngọc. Nhìn qua, thực sự giống như đồ tình nhân. Chỉ là, không phải cứ mặc vào đồ tình nhân, là có thể trở thành một đôi. Huống hồ, đây chỉ là giống như đồ tình nhân.

Vốn dĩ, Mẫn Đình trước khi đi mới đến văn phòng Lâm Nhược nộp đơn xin từ chức, là vì anh sợ mình sẽ lưu luyến. Khi đó, trong lòng anh đã quyết định, chỉ cần Lâm Nhược mở miệng giữ anh lại, anh sẽ ở lại ngay.

Chỉ là, anh đã suy nghĩ quá nhiều. Sự thật là như vậy, Lâm Nhược cũng không phải người làm theo cảm tính.

Muốn cô để lộ suy nghĩ của mình, chỉ sợ anh không có năng lực làm được chuyện này.

Cuối cùng, anh ăy đi rồi. Rời đi sáng khoái như vậy. Mãi đến sau này, Lâm Nhược mới biết được, thì ra cũng không phải mình cô đơn phương. Mẫn Đình cũng yêu cô kín đáo âm thầm như vậy. Đương nhiên, việc này để sau hãy nói.

Bọn họ hối hận cũng đã muộn, từ lâu đã sớm không kịp.

*

"Tốt rồi, cô nên chú ý sức khỏe mình nhiều vào, lần sau tôi sẽ lại tới thăm cô." Kha Trạch Liệt lễ độ đứng bên giường bệnh, tạm biệt người phụ nữ mang thai đang nằm trên giường.

Đây là chuyện gì vậy, anh đường đường là một người đàn ông cao lớn, thủ trưởng quân khu, sao giờ lại trở thành người đi an ủi người nhà người gặp nạn?

Kha Trạch Liệt âm thầm ở dài nơi đấy lòng, không chú ý người phụ nữ kia đã ngồi dậy, xuống giường, chậm rãi thông thả bước đến trước mặt anh, nói tiếng địa phương Tứ Xuyên, "Đồng chí, anh là ân nhân cứu yêm (tiếng địa phương) ra khỏi trận hỏa hoạn. Cảm ơn anh, cả nhà yêm đều vô cùng cảm ơn anh."

Vừa nói xong, lại định cúi người 90 độ để thể hiện lòng biết ơn của mình, cũng may Kha Trạch Liệt nhanh tay nhanh mắt, nhanh chóng ngăn lại động tác yêu cầu độ khó cao với phụ nữ mang thai này. Nếu cô ta cúi người thật, đứa nhỏ khéo sẽ bị đè bẹp mất. Lỡ như vì thế mà sinh non... Kha Trạch Liệt không kiềm chế được rùng mình.

"Đây chính là trách nhiệm của chúng tôi." Kha Trạch Liệt đỡ người phụ nữ đi về giường nằm, trong lòng thầm nghĩ, tổ tông của tôi ơi, cô để cho tôi yên tĩnh một chút được không, lỡ như có chuyện gì, chồng của cô sẽ đến liều mạng với tôi mất.

Cũng may người phụ nữ kia tương đối khôn ngoan, vẫn biết mình mang thai, cũng không phải không hề để ý đến đứa nhỏ...

Mãi đến khi Kha Trạch Liệt xoay người rời đi, lúc ra đến cửa, vẫn còn nghe được giọng sang sảng phấn khởi của cô vọng đến, "Đồng chí, lần sau lại đến nhé ~ anh chính là cha nuôi của con yêm đó ~"

"..."

Kha Trạch Liệt lại không kiềm được nổi da gà cả người, đó là vợ của cấp trên, gu thưởng thức cũng thật đặc biệt...

Lúc anh đang định đi sang phòng bệnh khác, sau lưng anh có giọng nữ truyền tới, "Kha Trạch Liệt?" Giọng nói của cô gái dè dặt, giống như sợ nhận lầm người. Giọng nói dịu dàng ngọt ngào khiến người anh run lên, chậm chạp không phản ứng lại được.

"Kha Trạch Liệt? Là anh sao?" Cô gái thấy thân hình anh ngừng lại, bước nhanh lại gần, chạy đến trước mặt anh, đứng lại.

Kha Trạch Liệt nhìn kỹ gương mặt quen thuộc lại xa lạ kia, là gương mặt đã quán quýt bên anh suốt nhiều năm. Dáng người thiết tha mềm mại vẫn không thay đổi, nhiều năm trôi qua, vóc người của cô vẫn đẹp như ngày nào. Khụ khụ, thực ra đó cũng không phải điểm chính.

Biểu cảm của cô gái từ nghi hoặc trở thành kinh ngạc vui mừng, gương mặt xinh đẹp lại càng tăng thêm nét thủy mị. Ngay cả phải nằm viện, cô cũng không quên trang điểm. Lông mi giả được gắn đẹp đẽ, đường kẻ mắt được vẽ hoàn hảo không lệch chút nào. Đôi mắt đen láy xinh đẹp, tràn đầy sức thu hút mê hoặc lòng người.

Cô gái ngẩng đầu ngây ngô nhìn Kha Trạch Liệt, vẻ mong chờ trong đôi mắt cô khiến anh không biết nên nói gì. Anh và cô, có lẽ cũng không có gì để nói.

Cô quơ quơ tay trước mặt anh, môi cong lên, "Sao thế, không nhớ ra em à? Hay là không muốn nhớ ra em? Đồng chí Kha Trạch Liệt."

Cô là Tăng Ưu Mĩ, em gái của Tăng Phàm, nhỏ hơn Kha Trạch Liệt hai tuổi. Nhưng bởi vì đều lớn lên trong quân khu, cho nên ngay từ lúc nhỏ đã chơi đùa cùng nhau. Bất kể là nam hay nữ, chẳng hề phân biệt. Tình cảm vững chắc cũng từ đó mà xây dựng nên.

Cùng chơi đùa với bọn họ còn có Hoàng Thần Đạt.

"Anh Liệt tử, anh và em là một đôi, anh bảo vệ em được không?" Ngay từ nhỏ, Tiểu Ưu Mĩ đã rất yêu mến Kha Trạch Liệt, cho dù làm việc gì, cũng mong muốn anh sẽ đứng phía trước che chắn cho cô, vượt mọi chông gai vì cô.

Tiểu Trạch Liệt lại không nghĩ nhiều như vậy, té bảo tình cảm của anh gần như bằng không, không hề hiểu được tình cảm tươi đẹp kia một chút nào. Anh nghĩ rằng mình nhìn có vẻ mạnh mẽ đáng tin, cho nên Tiểu Ưu Mĩ mới tìm anh nhờ bảo vệ.

"Yên tâm, anh Liệt tử sẽ bảo vệ em!" Tiểu Trạch Liệt tự vỗ ngực mình cam đoan.

Bọn họ không hề để ý đến ánh mắt ghen tị bên cạnh vẫn luôn chăm chú nhìn mình, đúng vậy, đó là Hoàng Thần Đạt. Tất cả tình cảm, đều nảy sinh trong yên lặng.

Kha Trạch Liệt nhìn gương mặt Tăng Ưu Mĩ một lúc lâu, mới kịp phản ứng, "Không quên, em trở lại rồi à?" Giọng điệu cũng không thân thiết lắm, lạnh như băng không chút tình cảm.

May là Tăng Ưu Mĩ và Kha Trạch Liệt lớn lên cùng nhau, cũng phần nào hiểu được tính cách của anh. Dĩ nhiên cũng không hề trách móc gì thái độ của

anh đối với mình. Có thể gặp anh ở nơi này, cô vui mừng còn chưa kịp nữa là.

Tầng Ưu Mĩ cười rộ lên, đôi mắt cong cong hình lưỡi liềm giống như người Hàn Quốc, rất xinh đẹp. Gương mặt sắc nét, trên làn da trắng nõn hơi ửng hồng, trắng mịn như búp bê SD. "Anh Liệt tử, gần đây anh vẫn ổn chứ?"

Kha Trạch Liệt thản nhiên di chuyển bước chân, đứng lâu nên hơi mệt, cả ngày hôm nay anh đều ở trong bệnh viện, đi hết phòng bệnh này đến phòng bệnh khác an ủi mọi người, nói chuyện liên tục. Nước bọt của anh gần như đã sử dụng hết rồi. Một lát nữa, khéo anh phải dùng máu loãng nói chuyện mất.

"Anh tốt lắm. Sao lần này lại đột nhiên trở về vậy?" Tầm mắt anh đặt trên người Tầng Ưu Mĩ, trong đôi mắt có một chút độ ấm, nhưng không chạm đến đáy mắt.

Tầng Ưu Mĩ mỉm cười, vờ về lộn tóc xoắn gọn sóng, "Chẳng lẽ, anh không muốn gặp lại em à?" Tầng Ưu Mĩ đối diện với ánh mắt của anh, trong đôi mắt cô là kiên cường lẫn đau thương, ánh mắt khiến người khác thương tiếc.

"Không phải. Là thế này, bây giờ anh đang có nhiệm vụ, một chút nữa sẽ xong, anh lại đến tìm em nhé." Kha Trạch Liệt muốn nhanh chóng rời đi, còn ở lại với Tầng Ưu Mĩ nữa anh sẽ phát điên mất.

Vừa nghe Kha Trạch Liệt nói còn có nhiệm vụ, Tầng Ưu Mĩ nhướn mày, có chút không vui. Từ nhỏ đã là đại tiểu thư được mọi người nâng niu che chở trong lòng bàn tay, lại luôn bị Kha Trạch Liệt lạnh nhạt. Nhưng cô đang đứng trước mặt người mình thích, nếu tức giận có vẻ không ổn chút nào.

Vừa dứt lời, Kha Trạch Liệt liền xoay người rời đi, không ngờ Tầng Ưu Mĩ lại kéo tay anh. Bàn tay mềm mại ấm áp nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, Kha Trạch Liệt lại không hề có chút cảm giác nào.

Mày rậm nhừ lại, quay đầu, ánh mắt nhìn Tầng Ưu Mĩ có chút khó chịu. "Còn có chuyện gì sao?"

"Xem ra, tính cách của anh Liệt tử vẫn không hề thay đổi." Tầng Ưu Mĩ đi vài bước vòng quanh Kha Trạch Liệt, cánh tay đan vào nhau, khoe miệng tươi cười như có như không, trái lại đôi mắt lại âm thầm liếc Kha Trạch Liệt, "Nhiệm vụ của anh, không phải là tới an ủi em sao?"

Lời của cô thành công thu hút sự chú ý của anh. Mày rậm của anh chau lại thành một đường, ánh mắt sắc bén như chim ưng lướt đến Tầng Ưu Mĩ. Giờ phút này trên khuôn mặt anh tuấn là một tầng u ám phủ kín, giống như mây đen trước khi mưa rền gió dữ.

"Tầng Ưu Mĩ, có chừng mực..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tôn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đào Đào lên sàn

"Tầng Ưu Mĩ, có chừng mực..." Tầng Ưu Mĩ nói những lời như vậy, làm sao Kha Trạch Liệt lại không biết rõ chân tướng chuyện này. Dựa vào quan hệ giao thiệp, chỉ vì đề dụng nên một cuộc gặp gỡ bất ngờ sao? Anh, thật sự đáng để cô phải bỏ công sức như vậy sao?

Không khí xung quanh lại bắt đầu lâm vào trầm lặng, vốn cũng chỉ là một cuộc hội thoại người hỏi kẻ đáp với nhau. Tầng Ưu Mĩ lặng im, không khí liền trở thành một mảnh yên ắng.

Có chừng mực, nếu như cô biết có chừng mực, cũng đã không đi tới tình huống bây giờ. Tầng Ưu Mĩ nhìn Kha Trạch Liệt, trong mắt tràn đầy đau thương, nhưng cũng chỉ thoáng qua trong giây lát, sau đó liền biến mất.

Một cô gái kiêu ngạo như cô, sao có thể để lộ một mặt yếu ớt nhất của mình trước người đàn ông mình yêu đây?

Nhưng vừa vặn sự im lặng này, lại khiến thái độ kiên định, cứng nhắc của Kha Trạch Liệt bắt đầu lung lay. Nghiệt duyên giữa bọn họ, thực sự đã quá sâu. Tựa như chỉ có trốn tránh, mới là cách giải quyết tốt nhất.

Vài năm đã trôi qua, không biết Hoàng Thần Đạt đã vượt qua nỗi chưa.

Thái độ Kha Trạch Liệt dần trở nên mềm mỏng hơn, dường như không nữa làm cô đau lòng. Trong đôi mắt đen lấy ánh lên tia sáng lấp lánh, khiến Tầng Ưu Mĩ đắm chìm. Trong chốc lát cô cảm giác, chịu đựng tất cả gian khổ, cực nhọc đều đáng giá.

"Ưu Mĩ ngoan, nhanh đi về phòng bệnh nằm nghỉ đi, em mới vừa thoát khỏi nguy hiểm, sao lại bướng bỉnh rồi?" Kha Trạch Liệt lườm Tầng Ưu Mĩ, hơi trách móc, trong lời nói lại lộ ra chút tình cảm.

Tầng Ưu Mĩ sững sờ nhìn Kha Trạch Liệt, ngẩn ngơ, giờ phút này, bọn họ dường như đang quay về thời thơ ấu, khi đó, bọn họ còn chưa phải chịu quá nhiều tổn thương như bây giờ. Hết thảy, đều là một vẻ đẹp. Cô hi vọng biết mấy mọi chuyện hiện tại chỉ là một giấc mơ trong tuổi thơ của bọn họ, tình

đây, cô vẫn còn có thể hấp ta hấp tấp chạy theo sau lưng Kha Trạch Liệt, luôn miệng gọi anh Liệt tử.

Dấu chân chim hồng trên tuyết, thời gian dần trôi qua. Không thể trở về được.

Tầng Ưu Mi chuyển mắt nhìn về nơi xa xăm, cố tình không nhìn thẳng vào mắt Kha Trạch Liệt. Cô sợ anh phát hiện trong hốc mắt cô, là nước mắt nóng hổi. Cô cố nén nước mắt vào trong. Ngoài cửa sổ bầu trời rất xanh, vào mùa đông, thật hiếm khi có thể thấy bầu trời như vậy.

Bầu trời trong xanh, chỉ có vài đám mây ít ỏi. Ánh mặt trời lại không quá chói mắt, tầng khí quyển bảo vệ Trái Đất thật tốt, hôm nay thật là một ngày tốt lành.

"Anh Liệt tử, em biết, người hôm đó cứu em là anh. Mùi hương trên người anh vẫn chẳng hề thay đổi." Tầng Ưu Mi khẽ nói, tựa như đang độc thoại, ánh mắt xa xăm, không biết rốt cuộc cô đang nhìn thứ gì.

Cảm nhận được mùi hương tỏa ra từ người mình thích, là chuyện tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất trong đời người.

Nếu như biết trước được người cứu cô, là Kha Trạch Liệt, cô tình nguyện cuộc sống này sẽ liên tục xảy ra những tai nạn, chỉ hi vọng, tới cứu cô, là người cô yên mến.

Kha Trạch Liệt quay đầu, thấy Tầng Ưu Mi nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ như đang tự thì thầm... Trái tim khẽ chua xót, nếu như không có những chuyện kia xảy đến, bọn họ nhất định vẫn là bạn bè thân thiết, nhất định.

Chỉ là, đều đã là quá khứ, đều đã vỡ vụn, cho nên cũng không muốn phải nhớ lại. Dừng sai lầm trong quá khứ, tổn thương chính mình của hiện tại, đâu cần phải làm vậy chứ?

"Bên ngoài lạnh lắm, ngoan, đi vào trong phòng bệnh thôi." Kha Trạch Liệt đưa tay vỗ vỗ bả vai Tầng Ưu Mi, động tác này vô cùng quen thuộc, đã là thói quen của bọn họ từ lúc nhỏ.

Tầng Ưu Mi không nói gì, hai bên đều tốt đẹp, cho dù là giả dối, cô cũng bằng lòng cứ mãi giả dối như vậy. Chỉ cần, anh vẫn còn luôn tồn tại xung quanh cô. Cô biết, cô phạm phải sai lầm không thể tha thứ được, nhưng, con người ai cũng sẽ phạm sai lầm, không phải sao? Cô tin rằng, bọn họ cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, thích bám lấy sai lầm của người khác không buông.

Đôi chân tự nhiên theo lực đẩy của Kha Trạch Liệt đi vào trong phòng bệnh, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Bây giờ quan hệ của bọn họ được coi là gì, mọi chuyện về Kha Trạch Liệt cô đều muốn biết, kể cả, người anh yêu.

Kha Trạch Liệt vừa mới đẩy cửa phòng bệnh ra, liền thấy trong phòng có một người mặc đồng phục bệnh nhân màu xanh sọc trắng, một cô bé đang chơi đùa ngẩng đầu lên, gương đôi mắt to tròn nhìn Kha Trạch Liệt. Lông mi khẽ rung rung, miệng nhỏ chu ra, lông mày nhíu lại, dường như đang suy tư chuyện gì.

Không đợi Kha Trạch Liệt kịp phản ứng, cô bé đã nhảy xuống từ trên giường bệnh, chạy tới bên cạnh Kha Trạch Liệt như một con gió, ôm lấy đùi Kha Trạch Liệt vô cùng chuẩn xác.

"Cha ơi. Cuối cùng cha cũng tới thăm con và mẹ rồi." Cô bé non nớt làm nũng, sự quyến luyến trong giọng nói khiến trái tim Kha Trạch Liệt run lên. Đây là tình huống gì vậy?

Tầng Ưu Mi ở bên người Kha Trạch Liệt đi ra, khóe miệng mang theo nụ cười.

Đi tới bên người Đào Đào, đặt tay lên vai cô bé, khóe môi nâng lên, mỉm cười nói: "Cha con có phải đẹp trai hơn trong hình rất nhiều không?"

Đào Đào nghe thấy mẹ nở lời, lưu luyến chuyển mắt đến khuôn mặt mẹ, nghe mẹ nói chuyện. Đôi mắt đen to tròn chớp chớp, xoay chuyển một vòng, mắt cong cong, lộ ra một bộ dáng ngây thơ chính tề. "Mẹ không có gạt con, cha thật sự rất đẹp trai. Đẹp trai hơn những người mà con quen rất nhiều!"

Vừa nói, còn phát phát tay ra và chán ghét, một giây tiếp theo, lại lập tức ôm chặt đùi Kha Trạch Liệt.

Khi Tầng Ưu Mi còn ở Mi, vẫn cho Đào Đào nhìn hình Kha Trạch Liệt. Một mặt là vì cô quá nhớ nhung anh, mặt khác, cô muốn con mình nhớ kỹ, gương mặt của cha. Chuẩn bị cho sau này khi cô trở về.

Con cái, luôn cần có một danh phận. Huống chi, Tầng gia cũng không phải là gia tộc xấu xa gì.

Cha? Kha Trạch Liệt nghe thấy cách xưng hô này, sắc mặt trầm xuống. Nhưng với đứa trẻ, không nên quá khắt khe. Người phụ nữ này thật là, chăm con kiểu gì vậy! Con cười như vậy, còn dạy cho con những thứ linh tinh này!

"Cô bé, cháu buông bàn tay bé nhỏ của cháu ra có được không?" Kha Trạch Liệt cúi người xuống, cố gắng để mình trở nên dịu dàng hơn, tránh hù dọa đứa bé.

Giọng nói trầm ấm của Kha Trạch Liệt, giống như một ca khúc cảm động êm tai, khiến Đào Đào say sưa đắm chìm. Đáy lòng âm thầm nghĩ, nếu không phải cha là người đàn ông của mẹ, cô nhất định sẽ khiến cha cưới mình, cha đẹp trai như thế, giống như hoàng tử trong chuyện cổ tích. Hoàng tử trong chuyện cổ tích chắc là khách của cha rồi.

Trong đôi mắt to tròn ngây thơ hồn nhiên của cô bé lóe ra tia sáng, khiến Kha Trạch Liệt có chút hoài nghi. Nhưng cô bé vẫn không hề buông tay ra, trái lại càng tăng thêm lực ôm lấy đùi anh.

"Không muốn, không muốn, cha không cần con nữa sao? Con mới được nhìn thấy cha..." Đào Đào vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn Kha Trạch Liệt. Trong đôi mắt to nháy mắt đã đọng đầy nước mắt, tựa như một video bị tạm dừng, chỉ cần thoát khỏi chế độ ấy, nước mắt sẽ như vòi nước, lúc được mở van, liền tuôn trào như dòng nước lũ.

Không biết làm sao, là ý nghĩ duy nhất của Kha Trạch Liệt. Nên làm thế nào đây?

Kha Trạch Liệt liếc mắt sang Tăng Ưu Mi bên cạnh, thấy miệng cô nở nụ cười vui vẻ, liền biết người phụ nữ này chắc chắn sẽ không trợ giúp gì. Muốn thoát khỏi, vẫn là phải tự mình ra tay.

Muốn dừng lại, Kha Trạch Liệt ngồi xổm người xuống, ôm cô bé vào trong ngực, đứng dậy: "Thế này, cháu sẽ không phải sợ chú đi mất nữa?" Thật ra Kha Trạch Liệt rất thích Đào Đào. Dùng đầu mình蹭蹭 đầu Đào Đào, chọc cho cô bé cười khanh khách.

Đào Đào nhân cơ hội vòng tay ôm cổ Kha Trạch Liệt, mùi hương sữa thơm xông vào mũi khiến Kha Trạch Liệt có chút say mê. Hít một hơi thật sâu, trên người cô bé là một mùi hương thuần khiết, Kha Trạch Liệt lưu luyến thật sâu.

Đào Đào cười rất vui vẻ, lúc này không hề mở miệng nói chuyện, đôi mắt to tròn cứ nhìn chăm chăm Kha Trạch Liệt, con ngươi trong suốt, thật sự long lánh.

"Cháu tên là gì?"

"Tăng Đào Đào." Đào Đào lanh lợi trả lời.

Cũng may, người phụ nữ này không tùy tiện đổi họ cho con, vẫn còn biết chừng mực.

Vẻ lạnh lùng trên gương mặt Kha Trạch Liệt giờ phút này gần như đã biến mất hết, thay vào đó là vẻ dịu dàng vô cùng, "Vậy cháu biết chú tên là gì không?" Kha Trạch Liệt có chút tò mò.

"Cha." Đào Đào không hề nghĩ ngợi đã trả lời, là mẹ nói với cô bé như vậy.

Kha Trạch Liệt cười lớn.

Một lúc lâu sau mới phản ứng được, dờ khóc dờ cười nhìn Đào Đào, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào. Việc này không thể trách đứa nhỏ được, nếu có lỗi, cũng là lỗi của người lớn.

Kha Trạch Liệt quay đầu, nhìn về Tăng Ưu Mi. Ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, chỉ là nơi đáy mắt không hề có một chút độ ấm. "Em muốn con mình như thế nào, trở thành vũ khí của em sao? Em nhẫn tâm, vứt bỏ cốt nhục của mình sao?"

"Nhưng nó cũng là..." Tăng Ưu Mi nghe Kha Trạch Liệt nói ra những lời này không chút lưu tình, hốc mắt đỏ bừng, chân mày nhíu chặt, bỗng nhiên có một luồng cảm giác tức giận xông lên đầu. Tim càng ngày càng buồn bực, khó chịu khác thường.

Không đúng lúc, điện thoại di động của Kha Trạch Liệt lại vang lên lúc này, khiến những lời Tăng Ưu Mi định nói ra nghẹn trong cổ họng.

Sau một hồi tiếng chuông, Lâm Nhược nghe thấy giọng Kha Trạch Liệt.

"Alo, Nhược Nhược." Kha Trạch Liệt liếc mắt nhìn Tăng Ưu Mi bên cạnh cảnh giác, đề phòng trong ánh mắt hóa thành một thanh kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim Tăng Ưu Mi.

Kha Trạch Liệt ngồi xổm người xuống, để Đào Đào trên mặt đất, lúc này, Đào Đào cũng biết chừng mực, không khéo buông tay ra, đi tới bên người mẹ, kéo tay mẹ, mới phát hiện tay mẹ lạnh vô cùng.

Cô bé không hiểu nên ngẩng đầu nhìn mẹ, chỉ thấy mẹ cúi đầu không nói một lời. Cô biết, bây giờ mẹ đang rất khó chịu.

Kha Trạch Liệt cầm điện thoại trong tay, đi ra ngoài. Đóng cửa phòng bệnh, ngăn cách không gian thành hai thế giới riêng biệt.

"Mẹ, mẹ không vui à? Con đã tìm được cha rồi, sau này chúng ta có thể cùng sống hạnh phúc với nhau rồi." Đào Đào ngây thơ nhìn mẹ, không hiểu tại sao mẹ lại buồn bã như vậy. Bây giờ nên vui mừng mới đúng chứ, cha đẹp trai như vậy, cao lớn như vậy, sau này trở về, cô có thể khoe khoang với bạn bè. Cô cũng có một người cha thật tuyệt.

Tăng Ưu Mi nghe thấy lời nói hồn nhiên của con, ngồi xổm người xuống, kéo Đào Đào ôm thật chặt, đôi mắt rưng rưng, cố gắng không để mình rơi nước mắt. Trước mặt con mình, cô vẫn luôn là hình tượng kiên cường, không thể vì Kha Trạch Liệt mà trở nên yếu đuối.

Cũng là sau này trở về, cô mới nhận ra, thì ra tình cảm của cô dành cho Kha Trạch Liệt lại sâu nặng như vậy, chưa từng thay đổi.

"Kha Trạch Liệt, bây giờ anh đang làm gì thế?" Lâm Nhược cũng không biết mình bị làm sao, bỗng nhiên rất muốn biết Kha Trạch Liệt đang làm gì.

Chương 91: Biến cố

"Kha Trạch Liệt, bây giờ anh đang làm gì thế?" Lâm Nhược cũng không biết mình bị làm sao, bỗng nhiên rất muốn biết Kha Trạch Liệt đang làm gì.

Kha Trạch Liệt nghe thấy giọng nói có phần mệt mỏi của Lâm Nhược, cảm thấy đau lòng, nha đầu này chắc chắn lại để bản thân mình bận rộn quá mức rồi. Bây giờ mới ngoan ngoãn, biết gọi điện cho anh. Như thế, cô có thể thoảng nghỉ ngơi trong chốc lát, giảm bớt căng thẳng.

"Anh đang ở trong bệnh viện..." Kha Trạch Liệt còn chưa nói xong, đã bị giọng nói sắc bén của Lâm Nhược cắt ngang.

Cô vừa nghe thấy hai chữ "bệnh viện", liền kích động vô cùng, "Cái gì, bệnh viện, có phải vết bỏng rất nghiêm trọng không?" Lòng mày nhíu lại, trong lòng cô sợ hãi. Nhịp tim hỗn loạn, cả người có chút sốt ruột.

Không nghĩ tới Lâm Nhược sẽ hốt hoảng như vậy, khoe miệng Kha Trạch Liệt gọi lên độ cong, toàn thân phát ra vẻ đẹp mê hoặc lòng người. Thoạt nhìn, tựa như một loại không khí mờ ám, trong tốt đẹp lại có cả hơi thở tà mị.

"Em đừng sốt ruột, anh chỉ là đại diện quân khu đi thăm hỏi nạn nhân thôi." Kha Trạch Liệt vội vàng giải thích. Khoe miệng liên tục kéo lên để lộ bí mật rằng tâm trạng của anh đang rất tốt.

Nghe được lời này của Kha Trạch Liệt, Lâm Nhược bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm. Cả người xui xẻo ngồi trên ghế, tựa như tâm trạng căng thẳng vừa rồi, đã dùng hết tất cả sức lực của cô. Giọng nói lộ ra mệt mỏi, khiến Kha Trạch Liệt rất đau lòng.

"Ừ, anh phải chú ý sức khỏe đấy. Hôm nay, chúng ta có phải tới gặp, ừm, cha mẹ không?" Lâm Nhược không được tự nhiên chuyển chủ đề, xưng hô kiểu này cô thật sự vẫn chưa quen thuộc lắm.

Kha Trạch Liệt cảm thấy rất lo lắng, sức khỏe của anh bản thân anh luôn hiểu rõ, nhưng anh sợ sẽ khiến cô mệt nhọc. "Nếu em thấy mệt, chúng ta để hôm khác đi cũng được."

"Không sao đâu." Lâm Nhược đưa ngón cái và ngón trỏ xoa xoa hai mắt. Làm việc cả một ngày, đã tiêu hao hết tất cả sinh lực của cô. Đã lâu lắm rồi chưa dốc sức như vậy, quả thật có chút không quen.

Thấy Ngụy Khải cầm một cốc nước tiến vào, Lâm Nhược vẫn thản nhiên xoay người, quay lưng về phía Ngụy Khải. Cầm điện thoại di động, mày nhíu lại, trong lòng hơi do dự.

"Kha Trạch Liệt, em..." Lâm Nhược cuối cùng vẫn là không nói ra.

"Ừ, sao vậy?" Kha Trạch Liệt biết Lâm Nhược có chuyện muốn nói với anh, nếu không cô cũng sẽ không chần chừ trong điện thoại với anh lâu như vậy.

"Thôi bỏ đi, sau này hãy nói." Lâm Nhược vẫn chưa nghĩ được nên mở miệng thế nào với Kha Trạch Liệt, quên đi.

Cúp điện thoại, xoay người, liếc mắt thấy Ngụy Khải đặt ly nước trên bàn làm việc của cô, khẽ nói "Cảm ơn.". Cô biết anh ta muốn nói gì. Trước khi anh ta nói ra, đã đáp lại.

Cúi đầu, xử lý những công việc cuối cùng. Ngay cả khi cô đã nỗ lực làm việc như vậy, vẫn còn một số lượng lớn văn kiện chất đống trên bàn làm việc của cô. Đối với sự phát triển không ngừng của công ty, đây cũng không phải là chuyện xấu. Cuộc sống, có một giai đoạn bận rộn thế này, cũng coi là một chuyện tốt.

Ngụy Khải thấy Lâm Nhược chăm chỉ như vậy, cũng không thể không biết thẹn mà rảnh rỗi ở lại trong phòng làm việc của cô. Nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, khép cửa lại. Trong lòng rất khó chịu, nhưng anh sẽ không nói ra.

Không lâu sau, Lâm Nhược nhận được tin nhắn của Kha Trạch Liệt gửi tới.

"Sau khi tan ca, anh sẽ tới đón em. Chờ anh."

Lâm Nhược nở nụ cười quyến rũ, ngay cả trong mắt cũng chứa ý cười. Lúc này, ánh mặt trời sáng rực. Từng chùm tia sáng tản ra nhảy nhót trên người mọi người, chiếu sáng. Không có lấy một chút tối tăm hay bí mật nào.

Kha Trạch Liệt sau khi dặn dò Tăng Ưu Mĩ đơn giản mấy câu, liền viện cớ công việc, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh Tăng Ưu Mĩ. Bóng lưng vững chãi kiên quyết, không chút dây dưa.

Ngồi trên chiếc Lexus của mình, gọi điện thoại tới quân khu.

"Hoàng Thần Đạt, đã hết giờ làm việc rồi, tôi phải đi đón bà xã đây." Kha Trạch Liệt nghiêm túc mở miệng, hết như lúc đang làm việc, không có chút cợt nhả.

Hoàng Thần Đạt vừa nghe, phì một tiếng bật cười. "Tôi nói cậu tên xấu xa này, cậu cố ý đúng không. Được rồi, ông đây thừa nhận, ông đây ghen tỵ. Cậu biến đi, để ông đây còn tan tằm. Hôm nay cực khổ cho cậu rồi, lại bắt một tên đàn ông nghiêm túc cứng nhắc như cậu đi làm mấy chuyện nhơ nhỡ như thế."

Kha Trạch Liệt cười khởi động xe, "Cậu biết thế là tốt rồi."

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Kha Trạch Liệt vẫn có chút không yên. Mặc dù nghe Hoàng Thần Đạt nói như cậu ta không sao, nhưng anh hiểu, Hoàng Thần Đạt luôn là một người giỏi ngụy trang chính bản thân mình. Có chuyện gì, cậu ta chưa bao giờ bộc lộ ra. Đây cũng là điều khiến anh lo lắng nhất.

Thở dài.

Những người quan trọng trong cuộc đời của anh, người anh em, cậu nhất định phải cố chịu đựng.

Kha Trạch Liệt lái xe đến tầng dưới công ty EX, nhìn đồng hồ, Lâm Nhượng vẫn chưa tan làm. Liền tắt máy, ngồi trên xe nghịch điện thoại di động.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai đen đi vào phòng làm việc của Lâm Nhượng. Lợi dụng khi người nhân viên không để ý, liền chạy vào thang máy. Một mạch đi lên tầng cao nhất, phòng làm việc cấp cao.

Chân mày Lâm Nhượng nhíu lại, nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh chấp to tiếng, ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài. Xảy ra chuyện gì vậy?

Không chờ Lâm Nhượng tìm ra được kết quả, Ngụy Khải đã cầm một phong thư đi vào phòng làm việc. Sắc mặt hơi buồn bực, không nói tiếng nào tiến đến trước mặt Lâm Nhượng thì dừng lại.

"Sao thế?" Cuối cùng vẫn là Lâm Nhượng thiếu kiên nhẫn trước, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Ngụy Khải như vậy, đầu óc Lâm Nhượng có chút khó hiểu.

Giương mặt Ngụy Khải cứng nhắc một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, "Chủ tịch, vật này là đưa cho cô." Vừa nói, vừa đưa phong thư trong tay đến.

"Đây là gì vậy?" Lâm Nhượng vừa nhận lấy phong thư, vừa mở miệng hỏi. Thân bí như vậy, sẽ là thứ gì?

Ngụy Khải im lặng không trả lời, ánh mắt nhìn về Lâm Nhượng có chút không ổn. Vừa rồi còn tranh cãi một phen với người mang đồ tới, người nọ mở phong thư ra, sắc mặt Ngụy Khải liền đột ngột thay đổi. Anh từng ích kỷ muốn giấu phong thư kia đi, nhưng anh lại thấy Lâm Nhượng đã chú ý tới bọn họ ở phía bên này.

Giấy không thể gói được lửa, cuối cùng vẫn phải thành thực bày ra trước mặt Lâm Nhượng.

Lâm Nhượng mở phong thư ra, sau đó, vẻ mặt cứng đờ. Giống như thời gian bị tạm ngừng, giờ phút này, Lâm Nhượng như đang bị giam giữ.

Vội vã lật tấm hình trong tay, không có điểm nào không phải là tấm hình mập mờ giữa Kha Trạch Liệt và một người phụ nữ trẻ trung. Trong đó còn có một bức hình, khỏe miệng anh nở nụ cười dịu dàng, nét dịu dàng đó Lâm Nhượng cũng rất ít khi được nhìn thấy, thế nhưng với người con gái khác lại không hề giấu giếm.

Tay phải của anh tự nhiên thân thiết khoác lên vai người kia, trên mặt cô gái nở nụ cười nhu thuận lưu luyến, trên gương mặt trắng nõn vui tươi, hơi phớt hồng. Giống như vừa bước ra từ phòng tắm hơi, đáng vẻ tươi mát trong lành động lòng người.

Lâm Nhượng lật xem tấm hình khác, còn có một cô bé, ôm đùi anh, trên khuôn mặt bụ bẫm trắng hồng nở nụ cười rạng rỡ, tựa như một đóa hoa hướng dương đón lấy ánh nắng mặt trời, đáng yêu vô cùng.

Đôi mắt ngậy thơ trong suốt, vô tội nhìn cô, trong lòng Lâm Nhượng khó chịu ảm ức.

Tại sao có thể như vậy, bằng chứng nhiều thế này. Nhất định không phải là giả.

Hình ảnh bệnh viện quân khu, hiện lên chân thật trước mắt Lâm Nhượng. Đứa bé đó, không biết là từ nơi nào xuất hiện, tựa như một tinh linh bé nhỏ, ôm Kha Trạch Liệt. Nhìn ánh mắt anh, tựa như ánh mắt đang nhìn người thân của mình.

Trái tim Lâm Nhượng trong nháy mắt giống như vỡ nát, sau một trận cuồng phong, những mảnh vụn cũng không chốn nương theo. Cả người Lâm Nhượng như mất hết sức lực, kiệt sức như tằm kéo tơ, trong chốc lát đã bao quanh người cô.

Cô đã làm sai điều gì sao? Sao anh lại đối xử với cô như vậy? Tại sao, tại sao?

Nước mắt trào lên hốc mắt Lâm Nhượng, trông mắt như mắt nào bị một tầng chất lỏng phủ kín. Nước mắt bám thật chặt trong tròng mắt, bùng binh không chịu rơi xuống.

Nguy Khai nhìn Lâm Nhực, cứ thế âm thầm lặng lẽ nhìn cô. Lâm Nhực khó chịu, điều này anh đã nghĩ đến, nhưng anh không ngờ, người kiên cường như Lâm Nhực lại có thể dễ lộng tâm tình bất ổn của mình ngay trước mặt anh. Anh coi cô là nữ thần, hôm nay, nữ thần lại rơi lệ.

Lâm Nhực cũng là một người bình thường, mặc dù bề ngoài thoạt nhìn mạnh mẽ, nhưng trong lòng, vẫn là một người con gái yếu ớt. Dù cô có nguy trang giấu mình thế nào đi nữa, điều này cũng không cách nào thay đổi.

Tim Nguy Khai tựa như bị bỏ vào trong máy trộn bê tông, ấn nút, trong nháy mắt toàn bộ đã bị cắt nát. Đợi đến sau khi sự tra tấn chấm dứt, trái tim đã sớm không còn nguyên vẹn. Trái tim này, thuộc về Lâm Nhực. Hôm nay cô tan nát cõi lòng, nó tự nhiên cũng không còn ý nghĩa tồn tại.

Yên lặng đưa cho cô một tấm khăn giấy, lông mi khẽ run, anh biết bây giờ cô đang rất đau khổ. Anh cũng không nói cho cô biết, anh đã xem qua hình.

Cô kiên cường, nhất định sẽ cảm thấy còn khổ sở hơn cả bị lăng trì.

Lâm Nhực nhìn khăn giấy Nguy Khai đưa tới mấy giây, sau đó mới phản ứng được, nước mắt vẫn ở rung rung trong hốc mắt. Đôi mắt uất ức khiến sự bình tĩnh của Nguy Khai trong chốc lát sụp đổ, Lâm Nhực khó chịu, anh cũng khó chịu.

Dù thế nào đi nữa, đều phải bảo vệ cô thật tốt.

"Lau nước mắt đi, bây giờ anh ta đang ở tầng dưới." Nguy Khai liếc Lâm Nhực, tầm mắt dời đi nơi khác, nhìn xuống đường phố đông nghịt phía dưới.

Bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, trên đường xe cộ chen chúc nhiều vô cùng. Vậy mà có một chiếc xe vẫn lẳng lẳng đờ ở trước công ty, một người đàn ông đứng dựa lưng vào xe, cúi đầu nghịch điện thoại di động. Ngay cả bộ dáng tùy ý, cũng toát ra vẻ đẹp nổi bật.

Nữ sinh đi ngang qua, đều liên tục quay đầu lại, thậm chí còn lấy điện thoại ra, len lén chụp một tấm hình.

Nghe vậy, đầu óc Lâm Nhực nhất thời chết lặng mấy giây. Nhưng chỉ mấy giây sau, cô đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt như trước, lau khô nước mắt trong hốc mắt. Rốt cuộc cô vẫn không để những giọt nước mắt vô dụng kia rơi xuống.

Lấy phấn trang điểm từ trong túi xách ra, sửa lại lớp trang điểm, che dấu đi đôi mắt đỏ hồng. Một lúc sau, không hề nhìn ra được cảm xúc đau khổ vừa rồi của cô. Ngay cả Nguy Khai cũng có chút khó tin nổi, nhưng đây mới chính là Lâm Nhực mà anh biết.

Nguy Khai yên tâm hơn hẳn, khoe miệng khẽ nhếch lên. Tiến lên mấy bước, đưa tay vỗ vai Lâm Nhực, ánh mắt nhìn về nơi xa, giống như đang tự làm bầm, "Không nên khổ sở, ít nhất còn có tôi, vẫn sẽ ở bên cạnh cô."

Vừa dứt lời, Nguy Khai liền nhấc chân rời khỏi phòng làm việc của cô. Bóng lưng phóng khoáng anh tuấn, trong nghiêm túc còn có chút ngang ngạnh, liếc nhìn qua, thật là có phần giống Mẫn Đình.

Mẫn Đình...

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Gặp cha mẹ

Mẫn Đình...

Cái tên này, dường như đã trở nên có chút xa lạ.

Tiềm thức muốn chạy trốn, không muốn bất cứ người nào bên cạnh mình rời đi.

Cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, loại suy nghĩ này, khiến Lâm Nhực cảm thấy hạnh phúc một ít.

Con người, cuối cùng cũng sẽ học được cách tự mình tìm niềm vui trong đau khổ.

Lâm Nhực chậm rãi đi xuống công ty, gương mặt xinh đẹp căng thẳng, không giấu nổi tâm sự.

Nguy Khai yên lặng bước sau lưng cô, nhưng không mở miệng nói lời nào, chỉ là lặng lẽ đi theo. Anh thấy cô khổ sở, trong lòng cũng rất rối rắm.

Một mặt, dù sao cô cũng là người con gái mình yêu, anh chỉ hận không thể nâng niu cô trong lòng bàn tay, che chở cô. Nhưng, lần này, là chồng của cô chọc giận cô, anh lại ích kỷ muốn nhân cơ hội này mà hạ gục Kha Trạch Liệt.

Có phải là anh rất ích kỷ không?

"Cô đang muốn mọi người trên thế giới này đều biết tâm tình cô không tốt sao?" Ánh mắt Ngụy Khải hướng về phương xa, dường như không nhìn được nữa mà mở miệng. Ánh mắt mờ mịt, khiến Lâm Nhựt không biết rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì.

Thân thể Lâm Nhựt dừng lại một lát, rất nhanh, liền bị cô che dấu đi. Bày ra bộ dáng bình thản giống như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra. Cơ thể tự nhiên đứng thẳng, trong lúc vô tình lại toát ra bộ dáng thùy mị ưu buồn, mê hoặc Ngụy Khải.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ quyến rũ, điều này trước đây Lâm Nhựt chưa từng thể hiện ra.

Thì ra, cũng không phải là cô bạc tình. Chỉ là những điều tốt đẹp của cô, chỉ để lộ ra trước mặt người cô yêu mà thôi.

Mà anh, phải lấy loại thân phận, vị thế gì để bước vào trong thế giới của cô đây?

Ngụy Khải, không biết, cũng không muốn biết. Câu trả lời có lẽ sẽ là tổn thương, vậy chi bằng không biết, không hiểu.

"Tôi không nói tôi không khó chịu, anh tin không?" Ánh mắt Lâm Nhựt thoáng lướt về phía sau, như chỉ là nói mê. Vừa nói, bước chân đã nhấc lên. Cứ vậy lưu loát rời đi.

Nhìn bóng lưng quật cường của cô xa dần, chậm chạp không tiến lên. Lúc này, Lâm Nhựt hẳn là không muốn người khác nhìn thấy cô, nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của cô.

Cô gái này, có kiêu ngạo của cô. Là không cho phép người khác tiến vào cấm địa.

"Em tới rồi à." Từ xa xa Kha Trạch Liệt đã nghe được tiếng bước chân tới gần, nghe tiếng bước chân quen thuộc của Lâm Nhựt, liền nhận ra. Ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn cô.

Trong lòng Lâm Nhựt không khỏi cười lạnh, nhưng ngoài mặt không thể hiện rõ ràng như vậy. Cười nhàn nhạt một tiếng, thái độ có chút lạnh nhạt.

Kha Trạch Liệt hơi nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều. Phụ nữ mà, tâm trạng sáng nắng chiều mưa là điều bình thường. Giống như đi cà tòi vậy. Đều là một đạo lý.

Nhanh chóng vòng qua phía bên kia, từng bước tiến về phía cô, mở cửa xe ra.

Không ngờ, Lâm Nhựt ngừng lại trước cửa xe, sau đó đi một vòng, tự mình mở cửa ghế trước.

Tâm tình nhỏ này, biểu lộ ra rất rõ ràng. Chỉ cần là người bình thường đều có thể nhìn ra.

Nhưng, Kha Trạch Liệt đâu phải là người bình thường.

Anh lúng túng cào mái tóc, cười nhẹ ngượng ngùng nói, "Ra vậy, hôm nay em lại muốn ngồi ghế trước nha. ha ha."

Lâm Nhựt khom người ngồi vào trong xe, cánh mũi bất giác cảm thấy chua xót, hốc mắt cũng hơi phấp phỏng. Dời tầm mắt đi nơi khác, cố ý không nhìn Kha Trạch Liệt. Không muốn nỗi buồn của chính mình, bộc lộ rõ trong mắt Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt trở lại ngồi vào trong ghế lái, khởi động xe. Chiếc xe chạy nhanh lướt đi trên đường lớn, Kha Trạch Liệt cố ý tránh qua khu vực phồn hoa của thành phố, con đường cũng tương đối thoáng đãng. Đương nhiên có thể tăng tốc, rồi lại tăng tốc.

Dọc theo đường đi, Kha Trạch Liệt nói một câu lại một câu, cố gắng tìm kiếm đề tài nói chuyện. Nhưng Lâm Nhựt vẫn là một dáng vẻ không hề có hứng thú như trước, vô vị đáp lời.

"Lâm Nhựt..."

"Ừm."

"Em làm sao vậy?" Kha Trạch Liệt quay đầu sang, nhìn Lâm Nhựt, đôi mắt đen nhánh sáng như ánh sao, nhìn cô.

"Không có việc gì." Lâm Nhựt cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt của Kha Trạch Liệt, nhưng vẫn cương quyết không chịu quay đầu nhìn anh, giống như một đứa trẻ đang cáu kỉnh.

Kha Trạch Liệt lẳng lặng nhìn Lâm Nhựt, dường như thời gian cũng dừng lại ngay giờ khắc này. Tầm mắt rơi trên người cô, như muốn soi rõ cô.

"Coi chừng!" Lâm Nhựt đột nhiên hô to một tiếng, thức tỉnh Kha Trạch Liệt. Còn chưa kịp phản ứng, Lâm Nhựt đã nhẹ nhàng đẩy vô-lăng Kha Trạch Liệt đang nắm chặt, xe hơi lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Kha Trạch Liệt bỗng nhiên hoảng hốt, quay đầu nhìn lại, thấy hai chiếc xe chỉ va quẹt vào nhau, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Lâm Nhựt quay đầu, nhìn Kha Trạch Liệt, nhưng không thấy được chút hoảng hốt lo sợ nào trên khuôn mặt anh, bộ dạng tựa như vừa rồi không hề có

gì xảy ra. Kha Trạch Liệt thần nhiên đến mức kỳ cục.

Vừa rồi, quá chăm chú nhìn Lâm Nhượng, liền quên mất mình vẫn còn đang lái xe.

Mây rậm của Kha Trạch Liệt nhú lại, trong lòng cảm giác không thoải mái. Lâm Nhượng thì thế nào?

Vốn cho là, Lâm Nhượng sẽ trách mình lái xe không cẩn thận. Nhưng mà, cô không hề.

Lâm Nhượng bên cạnh, hai tay vòng trước ngực, dáng vẻ cũng không như không có chuyện gì xảy ra. Ít nhất qua nét mặt của cô, không nhìn ra được sơ hở nào.

Gặp đèn đỏ, Kha Trạch Liệt chậm chậm dừng xe lại. Đầu óc không ngừng hoạt động, muốn biết trong lòng Lâm Nhượng đang cất giấu chuyện gì, nhưng lại không biết phải mở miệng hỏi thế nào.

Hơi cúi đầu, rất tập trung suy nghĩ.

Lâm Nhượng cảm nhận được không khí xung quanh thay đổi, ngay cả Kha Trạch Liệt lúc này còn lăm nhăm liên tục cũng lặng lẽ im lặng.

Khẽ quay đầu, liếc Kha Trạch Liệt, thấy hình dáng anh cúi đầu suy tư, cho rằng trong lòng anh đang áy náy, cô càng thêm không thoải mái. Một cơn tức giận nổi lên, cho dù cô khó chịu ngang ngược thế nào, cũng không muốn phải chia sẻ người đàn ông của mình với người khác. Ít nhất, trước khi bọn họ ly hôn, vợ của Kha Trạch Liệt vẫn là Lâm Nhượng cô!

Anh cũng không muốn có bất kỳ hiểu lầm nào giữa hai người họ, nhưng lúc này, anh thật sự không biết phải mở miệng thế nào. Đối với sự thay đổi thái độ của Lâm Nhượng, Kha Trạch Liệt cũng không biết nguyên do.

Nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài dọc đường đi, suy nghĩ của Lâm Nhượng không ngừng bay xa.

Cô rất muốn biết người con gái và đứa trẻ trong bức hình kia là ai, cô thực sự rất để ý, để ý bất kỳ điều gì liên quan đến Kha Trạch Liệt, dù cho chỉ là chuyện nhỏ nhặt vụn vặt.

Nhưng lòng kiêu ngạo của cô không cho phép cô làm vậy.

Lâm Nhượng mím chặt môi, trong đôi mắt đen xinh đẹp thoáng qua vẻ không đành lòng. Thấy sườn mặt buồn bã của Kha Trạch Liệt, cô cũng rất khó chịu.

Xe chậm rãi đi về phía ngoại thành, Kha Trạch Liệt giải thích bên tai.

"Cha mẹ anh không thích thành phố ồn ào, cho nên mua nhà ở vùng ngoại ô. Ở đây không khí lẫn cảnh vật cũng được lắm..."

Lâm Nhượng nhìn phong cảnh trước mặt không chớp mắt, thần nhiên gật đầu, như đáp lại lời Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt quay đầu lại, nhìn cô, hiểu rõ hiện tại cô cần được yên tĩnh, cũng không lên tiếng nữa.

Trạng thái sắc mặt như vậy, nếu gặp cha mẹ anh, Kha Trạch Liệt có chút không yên tâm về cô.

Dựa vào tính tình của cha mẹ anh, có khi nào sẽ chọc cho Lâm Nhượng tính tình lạnh nhạt trời sinh phát cáu không?...

Lái xe đến cửa tiểu khu, từ xa đã thấy bóng người đứng ở trạm gác, sắc mặt nghiêm túc chăm chú nhìn vào chiếc xe đang tiến vào.

Chuyển mắt, thấy Kha Trạch Liệt, chào Kha Trạch Liệt theo nghi thức tiêu chuẩn quân đội, động tác tiêu chuẩn khiến Lâm Nhượng thấy hơi kinh ngạc. Còn chưa vào trong tiểu khu, đã phảng phất có thể cảm nhận được hơi thở nghiêm nghị nề nếp trong tiểu khu tản mát ra ngoài.

Nhưng cha mẹ Kha Trạch Liệt rõ ràng không phải là người như thế, chẳng lẽ người có tiền thì không nên là người tài trí hơn người sao?

Kha Trạch Liệt đơn giản đáp lại một chút, sau đó tựa như một lần khởi, lái xe vào trong tiểu khu.

Vòng vào một lúc, cuối cùng Kha Trạch Liệt cũng dừng xe trong gara dưới lòng đất. Xoay người xuống xe, săn sóc mở cửa xe giúp Lâm Nhượng.

Vốn tưởng rằng Lâm Nhượng sẽ từ chối anh, không ngờ lại nằm ngoài dự đoán của anh. Giờ phút này Lâm Nhượng giống như thường ngày, thần nhiên xuống xe, chỉ là trong đôi mắt thiếu đi nét cười. Về hẻm đối nơi khóa mắt ngày trước khi thấy anh cũng không biết đã đi về nơi nào.

Kha Trạch Liệt có phần kiêng dè khẽ ôm lấy bả vai Lâm Nhượng, thấy cô không né tránh, thở phào nhẹ nhõm. Cánh tay căng thẳng cũng chậm chậm buông lỏng.

Cảm nhận được động tác cẩn thận của Kha Trạch Liệt, lòng Lâm Nhượng như bị người khác néo một cái, khó chịu muốn chết. Là bởi vì người phụ nữ kia sao? Cho nên động tác của anh đối với cô cũng thay đổi, trở nên cẩn thận như vậy.

Chỉ một động tác như vậy, lại khiến Lâm Nhượng cảm thấy Kha Trạch Liệt đã cách cô xa thật là xa.

Quan hệ như vậy, so với người xa lạ cũng chỉ gần hơn một chút mà thôi.

Còn chưa đi đến cửa Kha gia, đã nghe được tiếng cười sang sảng truyền tới từ trong biệt thự.

Lâm Nhược hơi nghi hoặc nhíu mày, chẳng lẽ trong nhà còn có vị khách nào khác sao? Bỗng nhiên, Lâm Nhược chợt cảm thấy rất căng thẳng.

Kha Trạch Liệt cũng không biết trong nhà còn có ai, không hề nghe cha mẹ nói đến.

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, khiến bước chân Kha Trạch Liệt trở nên nhanh hơn.

Nhấn chuông cửa, rất nhanh, quản gia đã đi ra, mở cửa. Sau khi thấy là Kha Trạch Liệt, khỏe miệng lộ ra nụ cười chân thành, "Thiếu gia, cậu đã về rồi." Trái lại cũng dời tầm mắt đến trên người Lâm Nhược, mỉm cười gật đầu một cái.

Đối với quản gia, Kha Trạch Liệt cũng rất tôn trọng. Đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, sau đó ôm Lâm Nhược cất bước đi vào nhà.

Bóng dáng hai người sóng vai thân mật, lọt vào trong mắt quản gia, dù đã là mùa đông, lại toát ra loại không khí nóng bỏng của trời mùa hạ. Thật tốt, trẻ tuổi thật tốt.

"Là ai vậy, cười nói vui vẻ như vậy." Vừa mới đi tới cửa, Kha Trạch Liệt đã háng giọng lớn tiếng nói, đầu cũng không ngừng quan sát bên trong, muốn tìm tòi câu trả lời.

Nghe được giọng nói của Kha Trạch Liệt, cha mẹ anh vốn đang cười đùa đều ngừng đầu lên, nhìn về phía bên ngoài cánh cửa. "A Liệt về rồi, mau mau mau, để mẹ nhìn kỹ con chút nào, cũng đã lâu lắm rồi không về nhà."

Mẹ Kha Trạch Liệt giống như một trận gió lướt đến bên người anh, vòng quanh anh trái ba vòng phải ba vòng, sau khi xác nhận không có thiếu cánh tay thiếu bên chân nào, mới yên lòng. Ngắm nghía gương mặt khôi ngô của con trai.

"Mẹ, mẹ, ôi chào, mẹ!" Kha Trạch Liệt bất đắc dĩ kéo bàn tay mẹ đang không ngừng vuốt ve gương mặt anh, trong ánh mắt có phản hồi bất mãn. Liên tục dùng ánh mắt ra hiệu cho mẹ, chẳng lẽ mẹ không nhìn thấy vợ con đứng ở đây sao!

Kha Trạch Liệt là do bà sinh ra, làm sao bà lại không biết ý tứ của con mình. Cũng bắt đầu nháy mắt ra hiệu, mẹ biết, ánh mắt của con cũng không tệ đó.

Tất nhiên, mẹ cũng không nhìn xem, là con trai ai sinh ra.

...

Lâm Nhược mờ mịt nhìn hai mẹ con họ khoa trương trao đổi ánh mắt, lại cố gắng mấy cũng không nắm bắt được chút thông tin nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Em là người duy nhất của anh. Chương cuối

Lâm Nhược mờ mịt nhìn hai mẹ con họ khoa trương trao đổi ánh mắt, lại cố gắng mấy cũng không nắm bắt được chút thông tin nào.

Nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng lên, không khí trở nên có chút kỳ quái. Vốn không khí vẫn đang vui vẻ cười đùa, lại bị phá vỡ. Quan trọng là người trong cuộc vẫn không có chút không vui nào.

Kha Trạch Liệt cảm giác được sự mất tự nhiên của Lâm Nhược, khẽ ôm cánh tay cô, để cô cảm nhận được sự tồn tại của mình, mang lại cho cô cảm giác an toàn. "Đây, để con giới thiệu với mọi người..."

"Không cần giới thiệu, chúng ta đã biết từ lâu rồi." Cha Kha Trạch Liệt đi tới, cắt ngang lời anh. Cười với Lâm Nhược rồi gật đầu một cái.

Khuôn mặt tươi cười hiền lành ấm áp, giúp tâm trạng hồi hộp căng thẳng của Lâm Nhược dần dần biến mất, khiến cô thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng cũng không thể thoải mái giống như thường ngày.

Thận trọng kéo kéo mép quần áo, cả người thu lại nét mạnh mẽ của một doanh nhân, hai má ửng hồng tựa như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi. Khom lưng cúi người thật sâu chào hỏi: "Bác trai bác gái, xin chào."

Mẹ Kha Trạch Liệt cong môi cười, nhìn con dâu khiêm tốn lễ độ trước mắt, trong đầu nhớ lại lúc mới gặp cô, không khỏi cười ra tiếng. Tiến lên từng bước, đỡ cô dậy, "Ôi chào, Nhược Nhược, sau này cũng đừng khách khí, con chính là con dâu của Kha gia chúng ta."

Nhìn tình cảm chân thành lộ rõ trên gương mặt mẹ Kha Trạch Liệt, trong lòng Lâm Nhược tỏa ra luồng nhiệt nóng rực, tim cô cảm thấy ấm áp ngập tràn.

Khóe miệng nâng lên khẽ mỉm cười, quay đầu liếc nhìn Kha Trạch Liệt đứng bên người cô, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập hạnh phúc.

Kha Trạch Liệt hơi giật mình, lại thấy ngỡ ngàng, nhìn cha mẹ một chút, lại nhìn Lâm Nhược một chút, trong con người thâm thúy đầy vẻ khó tin nổi. Hơi ngửa đầu ra sau, "Cha mẹ giấu diếm con biết từ lúc nào vậy!"

Giọng nói tỏ vẻ thất vọng chọc cho cả nhà cười thành một đoàn, ngay cả Băng mĩ nhân Lâm Nhược cũng bất giác cười một tiếng, đẹp đẽ tựa như đóa hoa quỳnh nở rộ.

"A Liệt, có vợ rồi sẽ thành người nhà nha." Hoàng Thần Đạt cười đùa từ trong phòng khách đi ra, bước nhanh vọt tới trước mặt Kha Trạch Liệt, một quyền thẳng tắp đánh về phía bả vai Kha Trạch Liệt.

Kha Trạch Liệt vừa định nói gì đó, lại thấy một bóng hình xinh đẹp yên lặng bước ra từ sau lưng Hoàng Thần Đạt, xuất hiện trong tầm mắt anh.

Suy nghĩ nhất thời ngừng lại, ánh mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Tăng Ưu Mĩ, "Sao cô lại tới đây?"

Một câu nói đột ngột, khiến tầm mắt mọi người đều tập trung vào hai người bọn họ. Ngay cả mẹ Kha Trạch Liệt vốn đang nói thăm gì đó với Lâm Nhược cũng phải nhìn sang.

Lâm Nhược nhạy cảm chuyển tầm mắt đến Tăng Ưu Mĩ, sau đó lại nhanh chóng dời ánh mắt sang hướng khác. Trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, người phụ nữ này lại dám xuất hiện trước mặt cô? Ha hả. Cánh rừng lớn như vậy, chim gì cũng có.

Chẳng trách bây giờ bạn trai của bạn trai của bạn cô, dám khiêu khích trước mặt phụ nữ. Bị nam tiểu tam khiêu khích, tư vị này mới thật đặc biệt lắm sao.

Lúc đó cô còn cười nhạo bạn mình một phen, bây giờ nghĩ lại, mình cũng không phải là chuột chù chê khi hỏi sao.

Nhìn diện mạo nét mặt của Tăng Ưu Mĩ, không sai, cô ta đúng là một người phụ nữ rất đẹp. Khác với Lâm Nhược, vẻ đẹp của cô ta là quyền rũ cùng nội hàm. Từ trong ra ngoài đều tỏa ra vẻ đẹp, khiến người ta không khỏi mở rộng cánh cửa trái tim với cô ta, thế nào cũng không thể ghét nổi.

Cảm giác như vậy, khiến Lâm Nhược có chút lo sợ. Nhưng cô từ nhỏ đã giỏi che giấu, dễ dàng giấu đi sự thiếu tin tưởng của mình, cong môi cười một tiếng, chủ động khoác tay Kha Trạch Liệt.

Sau đó, mỉm cười, lên tiếng chào Tăng Ưu Mĩ, "Xin chào."

Giọng nói tươi sáng, làm người khác cảm thấy rất có tinh thần. Mặt mày hài hòa, một cỗ khí thế thách thức như bão như gió thổi qua Tăng Ưu Mĩ. Sau đó khóe miệng Lâm Nhược cũng là một nụ cười cực kỳ khéo léo vui vẻ.

Tăng Ưu Mĩ hơi sững sờ, nhìn đáng điệu này, thông minh như cô, sớm sẽ hiểu ra thân phận của Lâm Nhược. Không cam lòng yếu thế mỉm môi cười một tiếng, tay tự nhiên vén tóc ra sau tai, "Xin chào."

Tiếng nói mê hoặc truyền vào tai Lâm Nhược, xào xạc, mang theo cảm giác quyền rũ lòng người.

Sau khi đáp lại Lâm Nhược, Tăng Ưu Mĩ chuyển dời tầm mắt đến trên người Kha Trạch Liệt, mí mắt giật giật, có chút mĩa mai nói: "Sao vậy, không hoan nghênh sao?"

Lời này vừa nói ra, không khí liền trở nên căng kỳ quái hơn, Hoàng Thần Đạt len lén kéo cánh tay Tăng Ưu Mĩ, vẻ mặt có chút không nín được giận. Ba người bọn họ, mãi là kết cấu bộ ba ổn định nhất. Vào lúc nguy hiểm, thiếu đi một người cũng không được.

Trong lòng Tăng Ưu Mĩ vĩnh viễn chỉ nhớ mong Kha Trạch Liệt, còn trong lòng Hoàng Thần Đạt chỉ có Tăng Ưu Mĩ.

Kha Trạch Liệt nói với Hoàng Thần Đạt không chỉ một lần, Hoàng Thần Đạt cuối cùng chỉ là thờ dài một cái thật sâu, "Nói thật, tôi cũng không biết cô ấy có điểm nào tốt... Có lẽ là do đời trước tôi nợ cô ấy."

Cha mẹ Kha Trạch Liệt đều là người từng trải, hiểu rõ nhi nữ tình trường. Chỉ là hóa thành một tiếng thờ dài triền miên, nhi nữ tình trường, trên thế giới này, là thứ tình cảm dai dẳng cắt mãi không đứt.

Kha Trạch Liệt mở miệng, dường như muốn nói gì, nhưng rốt cuộc vẫn không nói ra. Những lời nói gây tổn thương, hãy cứ để nó nát vụn ở trong lòng đi. Đưa tay ôm Lâm Nhược, cô, mới là người duy nhất anh muốn quý trọng.

Ôm Lâm Nhược đi vào trong phòng, tới bên cạnh ghế sofa, Kha Trạch Liệt chu đáo giúp cô cởi áo khoác ngoài ra, "Trước cứ cởi ra đã, nếu không lát nữa khi về nhà sẽ lạnh." Trong lúc nói, ánh mắt Kha Trạch Liệt từ đầu đến cuối đều ôn hòa như ánh nắng mùa đông, mọi thứ đều hài hòa tự nhiên như vậy, không chút cảm giác bất ngờ, khó chịu.

Lâm Nhược nghe vậy, nội tâm khẽ run lên. Kha Trạch Liệt như vậy, làm sao cô có thể từ bỏ được đây? Nhưng mà, người phụ nữ kia... Giống như là vết máu đỏ tươi trên vách tường tuyết trắng, làm thế nào cũng không thể lau đi, rồi lại đột nhiên chói mắt như thế.

Ngay cả khi trong lòng là cơn mưa to tầm tã, khóe miệng Lâm Nhượng vẫn treo nụ cười ấm áp nhàn nhạt như cũ. Cô ném tất cả bất an lẫn khó chịu qua một bên, yêu một người, bản thân chính là hèn mọn đến vậy.

Chỉ tiết nhỏ hài hòa giữa hai người, trong mắt mọi người, giống như là hạnh phúc chiếu rọi. Nhất là ở trong mắt Tăng Ưu Mỹ, không khó nhìn thấy, trong con ngươi cô lóe sáng. Nhưng là rất nhanh, đã bị cô giấu đi.

Tất cả mọi người đều kiên trì, kiên trì với những thứ vốn dĩ không nên kiên trì.

"Tốt lắm, tốt lắm, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Cha Kha Trạch Liệt mở miệng tiếp đón mọi người, khoát khoát tay, bảo Lâm Nhượng ngồi xuống.

Lâm Nhượng khẽ khom người, bình thân ngồi xuống. Về nghiêm nghị trên người đã thu hồi hoàn toàn, lúc này Lâm Nhượng như là một tiểu thư khuê các.

Lâm Nhượng khác với người trong tưởng tượng như vậy, cha mẹ chồng rất khéo léo, chỉ hỏi một câu qua loa về hoàn cảnh gia đình Lâm Nhượng.

"Cha cháu mở một công ty, cháu làm ở trong đó, trong nhà cháu còn có hai anh trai." Lâm Nhượng đáp lời không chút che giấu lừa gạt, trông mắt trong suốt nhìn về cha mẹ Kha Trạch Liệt.

Lúc này, Hoàng Thần Đạt và Tăng Ưu Mỹ cũng ngồi xuống một bên.

Mọi người trong phòng khách, chỉ có mình Kha Trạch Liệt là vẫn cau mày như cũ, mỗi một lần thấy Tăng Ưu Mỹ, tâm trạng của anh sẽ trở nên cực kém. Sâu bên trong, có một lực lượng nào đó khiến anh vô cùng kháng cự Tăng Ưu Mỹ.

Anh không muốn vì một người con gái, mà phá hỏng tình anh em bọn họ.

Lâm Nhượng lại không cách nào hiểu rõ nội tâm Kha Trạch Liệt, chỉ cho rằng anh vì mình và Tăng Ưu Mỹ chạm mặt nhau, mới lo âu bất an.

Hai trái tim, ở giữa lại nổi lên một bức tường kiên cố, hung hăng ngăn trở lẫn nhau ở bên ngoài.

Trên bàn ăn, không khí hoà thuận vui vẻ. Thức ăn nóng hổi, khói trắng bốc lên nghi ngút, có một loại ấm áp không cách nào nói rõ, cứ như vậy, từng chút từng chút thông qua làn hơi mỏng tràn vào nội tâm Lâm Nhượng.

Chỉ là, đóng băng ba thước, đầu phải là một ngày lạnh lẽo.

Thời điểm trái tim bị nghi ngờ làm tổn thương, là rét lạnh nhất.

Từ lúc nào mà Lâm Nhượng cô bắt đầu cũng đã bị những chuyện yêu đương này ràng buộc? Cô không biết, cũng không muốn biết.

Cơm nước xong, mẹ Kha Trạch Liệt liền thần bí gọi Lâm Nhượng đi qua, Lâm Nhượng vừa mới đứng dậy, đã bị một lực mạnh mẽ trên cánh tay níu lại, cản trở cô đi qua.

Lâm Nhượng không rõ nên quay đầu lại, nhìn Kha Trạch Liệt không hiểu ra sao cả, trong tròng mắt đen to lớn tràn ngập nghi hoặc.

Không giải thích cho Lâm Nhượng, tầm mắt Kha Trạch Liệt đặt trên khuôn mặt mẹ anh, nhìn nét mặt cổ quái của bà, cau mày, "Mẹ, mẹ định làm gì thế?" Mặt tràn đầy cảnh giác.

Những phân tử trong không khí đột nhiên sững lại, sau đó mẹ anh liền lộ ra nụ cười trêu chọc, "Ày dô, mượn bà xã của con một chút, mẹ cũng sẽ không ức hiếp nó đâu, con lo lắng cái gì?"

Giọng nói đột nhiên thay đổi, khiến tất cả mọi người có phần khó có thể thích ứng được, chỉ chốc lát sau, liền phát ra một trận lại một trận cười vang. Cầm đầu đương nhiên là Hoàng Thần Đạt e sợ thiên hạ chưa đủ loạn, "Kha Trạch Liệt, thật không ngờ, cậu thương bà xã cũng thương đến tận đáy lòng."

Sau một phen trêu chọc, Kha Trạch Liệt lại phát hiện ra mình không cách nào đáp trả. Bọn họ nói, trúng ngay hồng tâm..

Giả vờ ho khan vài tiếng, cố gắng hóa giải tâm tình lúng túng. Chậm rãi buông lỏng bàn tay đang giữ chặt Lâm Nhượng, vỗ nhẹ nhẹ cô, động viên cô không cần phải căng thẳng. Khóe miệng hơi cong lên nụ cười, khiến cô thấy thật ấm áp.

"Được, yên tâm." Lâm Nhượng hướng về phía Kha Trạch Liệt dùng khẩu hình nói, trước kia chưa từng thử qua, nhưng Lâm Nhượng lại có loại tự tin khó hiểu, tin rằng Kha Trạch Liệt nhất định nhìn thấy sẽ hiểu.

Như hiểu được ý cô, Kha Trạch Liệt ổn định gạt đầu một cái. Dáng vẻ trầm ổn khiến lòng người lay động, tầm mắt Lâm Nhượng như vô ý lướt qua Tăng Ưu Mỹ, lại thấy được vẻ mặt cô đơn của Tăng Ưu Mỹ.

Lâm Nhượng rõ ràng biết, về mặt như vậy, là yêu mà không được đáp lại.

Trong nháy mắt, cô đi về phía mẹ, bước chân cũng vô cùng nặng nề, trên chân nặng như đang đeo chì.

Mẹ Kha Trạch Liệt bước về phía Lâm Nhượng vài bước đón lấy cô, khoác tay cô, thân mật tựa như hai chị em, hai người sống vai đi về phía thư phòng.

Lâm Nhược cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng vẫn luôn theo mình, mãi đến khúc quanh.

"Đưa nhỏ, tính tình của con chúng ta đều biết. Chúng ta cũng rất hài lòng về con, không biết cha con có ý kiến gì về chuyện này không?" Mẹ Kha Trạch Liệt bảo cô ngồi xuống ghế trong thư phòng, bản thân cũng ngồi sát bên cạnh cô. Đưa tay rót trà cho cô vô cùng tao nhã.

Lâm Nhược vội vàng nói cảm ơn, đề trường bối châm trà cho mình, là bản thân quá bất kính rồi.

Hai tay cầm ly trà Long Tỉnh nóng hổi, hơi ẩm tỏa ra làm tan đi cái lạnh lẽo nơi ngón tay cứng nhắc vì lạnh của cô.

"Cha con không phản đối ạ." Lâm Nhược trả lời chắc chắn thỏa đáng, dĩ nhiên, cô cũng dám chắc, chỉ cần cô đã xác định, cha cô sẽ không phản đối. Nghĩ tới đây, lòng cô ấm áp.

Cha yêu thương cô vô cùng, tình thân sâu tận xương tủy.

Mẹ Kha Trạch Liệt hài lòng gật đầu, sau đó tùy ý đề cập, "Lúc nào đó chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi, dù sao sau này lấy nhau rồi đều là người một nhà, hai bên vẫn xa lạ như cũ dù sao vẫn không hợp lẽ cho lắm."

Nói cũng đúng, Lâm Nhược cảm thấy ý nghĩ này rất hợp đạo lý, gật đầu một cái. Xem như là đồng ý, sau này sẽ là người một nhà.

Người một nhà.

Thật tốt. Cuộc đời này cô có một niềm tin, cô luôn khát khao được người khác che chở thật tốt, sắp xếp ổn thỏa, giúp cô tránh khỏi hoảng sợ, phiền phức, cho cô một nơi nương tựa, cùng cô đi khắp nơi.

Lúc này, đêm tối đã bao phủ khắp nơi, từng trận gió lạnh thổi qua, kéo theo cát bụi cùng nhau bay bay.

Mà trong ngôi biệt thự này, đèn đóm sáng trưng, ánh đèn màu cam bao phủ, khiến lòng người ấm áp.

Trong lúc đang nói, mẹ Kha Trạch Liệt đã lấy ra một chiếc hộp kim loại tinh xảo. Tựa như ma pháp biến đổi, ngay cả Lâm Nhược ngồi đối diện bà cũng không biết được chiếc hộp vuông nhỏ này vốn được bà để ở nơi nào.

Còn chưa để cho Lâm Nhược nghĩ thông suốt, bà đã mở ra. Thân thiết kéo tay Lâm Nhược qua, dùng bàn tay đã hơi có nếp nhăn của mình, nhưng vẫn là một bàn tay đẹp để bao phủ tay Lâm Nhược.

Độ ẩm từ từ truyền tới trên mu bàn tay Lâm Nhược, từng chút ấm áp, chất lỏng trong hốc mắt nhộn nhào. Nhìn bà, Lâm Nhược lại nghĩ tới mẹ của mình, người phụ nữ đã qua đời.

Lúc sinh thời, cuối cùng không để cho bà cảm nhận được ấm áp từ con gái bà.

Bây giờ hối hận, bây giờ muốn bù đắp, nhưng lại đã vô vọng.

Hồi ức như một cơn gió lốc, nhanh chóng quét qua tìm Lâm Nhược, tàn phá bữa bãi nơi yếu ớt nhất trong tim. Khiến Lâm Nhược không biết phải làm sao, vành mắt hơi phẫm hồng càng thêm rõ ràng, giờ khắc này, cô cõng bỏ lớp nguy trang của mình.

"Nhược Nhược, con làm sao vậy?" Mẹ Kha Trạch Liệt thấy Lâm Nhược có chút bất thường, cúi người, đến gần Lâm Nhược, khẽ hỏi.

Lại gần cô, mới nhận ra cô gái nhỏ bé yếu ớt này đang không ngừng run rẩy, hoàn toàn không cách nào kiềm chế run rẩy. Thân thể nhỏ nhỏ, khiến trái tim mẹ Kha như bị đao cắt, từng đao từng đao lẳng trỉ bà.

Lần đầu nhìn thấy Lâm Nhược, bà cũng biết, đây là một cô gái từng trải. Trực giác của phụ nữ vẫn luôn nhạy bén mà trực tiếp.

Lâm Nhược đang muốn mở miệng, lại phát hiện cổ họng mình như đang có thứ gì bị mắc kẹt, không cách nào nói nên lời. Không thể làm gì khác hơn là cố sức lắc đầu, không sao, con không sao. Đừng cho con ấm áp, con là một người con gái lạnh lùng bạc bẽo.

"Nhược Nhược..." Mẹ Kha đau lòng ôm cô vào ngực, ôm thật chặt, giữa hai người không hề có chút khe hở. Cái ôm không hề có khoảng cách, khiến Lâm Nhược cảm thấy, trên thế giới này không phải mình cô đơn độc. Cảm giác được người khác yêu thương, thật tốt.

"Mặc kệ con đã trải qua quá khứ như thế nào, con bước vào cửa Kha gia chúng ta, chính là người Kha gia chúng ta rồi. Quá khứ nên để cho nó đi qua đi, tương lai có chúng ta bên cạnh con. Đừng sợ, con ngoan, mẹ đau lòng..."

Lâm Nhược không biết về sau, đã xảy ra chuyện gì, đợi đến khi cô tỉnh lại, đã ở trên xe Kha Trạch Liệt. Còn ngái ngủ mờ mắt, mờ mịt nhìn Kha Trạch Liệt, lại nhìn phong cảnh phía trước, đã trở về đến con đường trung tâm thành phố.

"Em tỉnh rồi?" Tầm mắt Kha Trạch Liệt chú ý tới Lâm Nhược, khẽ miệng kéo lên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cho dù vào thời điểm nào, chỉ cần ở trước mặt Lâm Nhược, Kha Trạch Liệt sẽ luôn ôn hòa như ngọc. Một chút cũng không có đáng vẻ quân nhân, thật không biết anh làm sao có thể quản lý binh sĩ dưới quyền.

Một mặt dịu dàng, một mặt nghiêm nghị phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, đến mức giống hệt như nhân cách phân liệt.

Lúc này, trời đầy tuyết rơi. Hoa tuyết màu trắng từ trên trời ùn ùn đổ xuống, Lâm Nhựt hạ cửa kính xe, vươn tay ra ngoài cửa sổ hứng lấy bông tuyết. Lại thấy trên cổ tay mình đeo một chiếc vòng ngọc phi thủy tinh khiết xanh biếc.

Lâm Nhựt nháy mắt bùng tỉnh, nhìn màu sắc cũng biết giá cả không rẻ, càng khiến người khác giật mình là, Lâm Nhựt không biết vòng ngọc xuất hiện trên tay cô từ lúc nào.

"Kha Trạch Liệt, vật này là gì thế?" Lâm Nhựt đưa cánh tay đến trước mắt Kha Trạch Liệt, cũng không để ý lúc này anh đang lái xe.

Kha Trạch Liệt dùng tay phải nắm chặt tay Lâm Nhựt, vẻ mặt dịu dàng, giống như muốn hòa tan cô. Môi mím từ từ mở ra, khép lại, "Em ngủ thiếp đi trong lòng mẹ anh. Vật này hẳn là đồ gia truyền của nhà anh, nghe nói chỉ truyền cho con gái, không truyền cho con trai. Anh cũng chưa từng thấy qua, bây giờ đeo vào tay em, chắc là đúng vậy rồi."

Vật gia truyền sao? Lâm Nhựt cẩn thận quan sát vòng ngọc trên tay cô, cảm thấy nặng trĩu, nhưng cũng vô cùng hạnh phúc. Loại cảm giác được người khác công nhận, giống như lúc tiểu học nhận được bằng khen học sinh 3 tốt vậy. Lòng dạt dào vui sướng, phong cảnh nhìn thấy cũng đều vô cùng đẹp đẽ.

"Kha Trạch Liệt, anh có gạt em chuyện gì hay không?" Lâm Nhựt không hề báo trước mở miệng, ngay cả chính cô cũng bị bản thân làm cho giật mình. Có lẽ cô bị mẹ Kha làm cảm động, những lời cô vốn muốn giấu kín nơi đáy lòng, cũng lựa chọn nói ra miệng. Mọi người cùng nói rõ ràng, cũng sẽ không có gì.

Cứ mãi tưởng tượng mờ mịt bất định, mới là điều kinh khủng nhất.

Kha Trạch Liệt nghe vậy, mày rậm chau lại, không hiểu tại sao Lâm Nhựt nói như vậy. Đời này anh làm người luôn luôn ngay thẳng, cho dù là có điều gì muốn che giấu lừa gạt, cũng sẽ không giấu diếm cô, đời này anh có thể có lỗi với rất nhiều người, nhưng Lâm Nhựt tuyệt đối không phải là một trong số đó.

"Không có." Mặc dù không biết tại sao cô lại hỏi vậy, nhưng anh vẫn trả lời không chút nghĩ ngợi. Đối với chuyện của cô, cho tới bây giờ Kha Trạch Liệt đều rất nghiêm túc.

Lâm Nhựt quay đầu, nhìn chăm chăm gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh thật lâu, thật lâu, lâu đến mức ngay cả Kha Trạch Liệt cũng không nhận được mà đỏ mặt. Được, em tin tưởng anh, cho dù tương lai có chuyện gì khó khăn, em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh. Hơn nữa, không hề có bất kỳ nghi kỵ gì.

Chúng ta sẽ rất hạnh phúc, đúng không? Chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.

----- Toàn văn hoàn -----

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Nhỏ Ôn Tồn Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.